

Chương 1: Lương Kiều

Sùng sục sùng sục - -

Nước ở trong nồi sôi lên, Lương Kiều mở vung nồi, lấy ra một gói mì sợi, cầm một nắm ném vào.

Trên tường của phòng bếp có một cửa sổ nhỏ nhỏ, ngoài cửa sổ vẫn là mưa phùn liên miên, giọt nước mưa rơi xuống trượt dọc theo thủy tinh, tạo thành những vệt nước nghiêng lệch.

Phòng bếp nhỏ không đến năm mét vuông, không gian chật chội, đến cả không khí cũng mang cảm giác ngột ngạt. Tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài cửa kính mờ hồ có thể nghe thấy, cùng tiếng sùng sục của nồi nước sôi như hòa vào nhau, chỉ nghe thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Mỗi lần trời mưa đều cảm thấy đặc biệt khó chịu, muốn cởi sạch chạy trần truồng ra ngoài, cũng không biết đây là suy nghĩ kiểu gì nữa.

Lương Kiều thăm thò hắt ra, cầm đũa quấy loạn lên trong nồi.

Bạn cùng mướn chung phòng đêm nay phải chăm sóc bạn trai, không trở về được, không có người nấu cơm, Lương Kiều liền giảm bớt việc bằng cách ăn mì, đến cả rau cũng không cho vào, định chốc nữa trộn một chút tương thịt bò cay vào, bữa tối cứ như vậy mà trôi qua thôi.

Lúc nấu mì xong, điện thoại cũng vang lên, là một số xa lạ. Lương Kiều tắt bếp, lấy di động từ túi ra, mở đặt đến bên tai.”Xin chào.”

“Chị Kiều đúng không, em là Tống Bắc, chị còn nhớ em không?” Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam tuổi còn trẻ.

Cái vọt dùng để vớt mì được cô treo trên tường nhà màu trắng, Lương Kiều đưa tay lấy xuống, bỏ những sợi mì vớt được vào trong bát, bên cạnh đó cố gắng tìm tòi ký ức trong đầu: “À, còn nhớ, Tống Bắc sao, tìm chị có chuyện gì không?”

“Em không sao, là Dung Dung...” Giọng nói Tống Bắc có chút lo lắng: “Cô ấy bị một người đàn ông mang đến hội sở, nơi đó gọi là Hoàng Đình, em sợ cô ấy bị người ta bắt nạt nên muốn đi cùng, nhưng mà hội sở không cho em vào, chị Kiều có thể đi tới đó một chuyến hay không?”

Nhắc tới Dung Dung Lương Kiều mới nhớ tới, cái cậu Tống Bắc này là người theo đuổi trung thành của Trâu Dung Dung từ cao trung tới đại học, là tiểu tử đặc biệt cố chấp.

Trâu Dung Dung là em ruột cùng cha mẹ của Lương Kiều, đến thành phố C học đại học, cô ấy sống ở khu nhà mới tu sửa lại tại vùng ngoại thành, một nửa ngăn cách với bên ngoài, đến khi học đại học năm thứ hai mới có thể ra ngoài vào cuối tuần. Cho nên bình thường Trâu Dung Dung đều ở lại trường học, thỉnh thoảng cuối tuần sẽ đến chơi hai ngày.

Nhưng mà hôm nay mới thứ tư, Lương Kiều nhú mày: “Không phải lúc này nó đang đi học sao?”

“Chị Kiều, trước tiên em sẽ nói cho chị, nhưng chị biết rồi đừng mắng Dung Dung nhé “ Tống Bắc ấp úng nói: “Cô ấy đăng ký làm người mẫu cho một công ty, mấy ngày gần đây đều không đi học, em lo lắng cho cô ấy, cho nên hôm nay lên đi theo một ngày... Cô ấy bị lãnh đạo công ty mang tới, còn có vài người mẫu nữ khác, em nhìn giống như là để tiếp rượu...”

Không lo học cho giỏi dám đi làm cái gì mà người mẫu! Còn tiếp rượu? Lương Kiều tức giận đến thiếu chút nữa ném cái vọt trong tay đi, Trâu Dung Dung, chị thấy đôi cánh của em thực sự cứng cáp rồi!”

“Độc địa chỉ cho chị nhanh lên, chị lập tức tới ngay!” Lương Kiều cau mày bóp chặt điện thoại, bát mì mới vừa nấu xong cũng chẳng quan tâm, cầm túi xách chạy như bay ra cửa.

Hội sở Hoàng Đình nằm tại khu đất vàng của thành phố C, tiếp giáp với bách hóa Dữ Thiên Mậu và trung tâm quốc tế mới, nghe nói tất cả đường đi bên trong đều trải đá ngọc, bình hoa trang trí, tranh chữ tất cả đều thật sự là đồ cổ, mức độ xa hoa khó có thể tưởng tượng được.

Lúc ngồi taxi để đến đó, có lẽ người lái xe đã từng vào rồi, một đường đi đều nói tới, cái gì mà vòi nước ở nhà vệ sinh làm từ vàng ròng, tất cả thảm trải hành lang đều là thảm Ba Tư đi lên hoàn toàn không có tiếng động... Vân vân.

Điện thoại của Trâu Dung Dung vẫn không gọi được, trong lòng Lương Kiều đang rất lo lắng, tay phải xiết chặt di động xoay một vòng ở trên đùi, thuận tiện nghe người lái xe khoác lác.

Cửa sổ xe bị cô mở ra một khe nhỏ, có mưa bụi bay vào mặt, dường như cô không cảm thấy điều đó, con mắt nhìn chăm chăm dòng xe đang thông thả chạy bên ngoài cửa sổ, câu được câu không phụ họa người lái xe.

Di động trong lòng bàn khẽ rung một cái, là tiếng kêu báo có tin nhắn, Lương Kiều tiện tay mở ra.

Mặt của người nhắn tin: Biên tập, cô ở đó không (^o^)/~(ý là trong lúc nhắn tin sẽ hiện lên hình của người đó mà mình lưu trong máy)

Lương Kiều trả lời: Ừ?

Góc trên bên trái có lời nhắc đối phương đang trả lời, nhưng rất lâu không có tin nhắn gì được gửi tới.

Hiện tại Lương Kiều không có sức mà quan tâm đến, bởi vì người lái xe đã dừng xe ở ven đường, đến Hoàng Đình rồi.

“Đều đã trễ như thế này rồi mà còn vào nơi không đúng đắn như vậy, cô gái cô có phải nên tự biết xấu hổ một chút hay không...”

Người lái xe tên Lâm Hạ Xa quay đầu lại tận tình khuyên bảo, Lương Kiều nói cảm ơn, thanh toán tiền xong vội vàng xuống xe. Lúc ra cửa quá vội nên đến cái ô cô cũng không mang theo, may mà mưa không lớn, những hạt mưa bụi bay vào người không có ảnh hưởng gì.

Bên ngoài hội sở tráng lệ còn có quảng trường cùng đài phun nước nhỏ, khu vực xanh hoá được cắt tỉa vô cùng tươi đẹp và trong sạch, nhưng mà Lương Kiều hoàn toàn không có tâm trạng để thưởng thức, đi vài bước đến bậc thềm chín bước được xây dựng bằng đá cẩm thạch trong truyền thuyết.

Cậu bé đón khách mặc đồng phục lễ tân màu đen phẳng phiu, làn da trắng nõn, còn rất đẹp trai. Lúc Lương Kiều đi qua thuận tiện nhìn cậu ta thêm mấy lần, sau đó thỉnh thoảng bị một bóng người xông ra từ bên tay phải ngăn cản đường đi.

“Chị Kiều, chị tới rồi!” Cậu nam sinh đeo kính gọng đen đứng trước mắt cô, liếc về phía cửa một cái, vội vàng nói: “Chúng ta vào như thế nào bây giờ, bọn họ sẽ cho chúng ta vào sao?”

Không biết có phải phụ nữ đều có thói quen như này không, đầu tiên Lương Kiều nhìn thấy cậu ta liền quan sát từ trên xuống dưới một lần theo thói quen: Khuôn mặt đại chúng, đầu tóc vừa nhìn đã biết rất lâu rồi chưa cắt tỉa; lưng có hơi còng, dáng đứng không thẳng, khí chất không tốt; áo sơ mi kẻ ô, quần jean sẫm màu, giày thể thao rất bẩn, chẳng có chút phù hợp nào.

Không trách được nhiều năm như thế cũng không cura đồ Trâu Dung Dung về tay được, nhìn vậy mà lại là loại con trai không có đầu óc làm hỏng thể diện của mình. Lương Kiều có chút ít không phúc hậu suy nghĩ.

“Cậu đợi tôi ở chỗ này, tôi đi vào dẫn con bé ra.”

Tổng Bắc không quá cam tâm tình nguyện: “Em đi cùng với chị, nhiều người thì lực lượng mạnh hơn.”

Mạnh hơn cái em gái cậu! Lương Kiều không kiên nhẫn nói: “Bảo cậu chờ thì đằng hoàng chờ đi, cậu đi vào theo tôi còn phải để ý tới hai người!” Nói xong vỗ vỗ mưa bụi dính ướt váy, cất bước đi về phía cửa lớn đang rộng mở.

Bởi vì lúc trước Tổng Bắc lén lút đi theo sau khách nhân là Trâu Dung Dung mà hình thái bị ồ, bị nhân viên làm việc phát hiện ra ngăn lại, người ta hoài nghi cậu ta tới chụp ảnh hoặc là điều tra gì đó, trực tiếp đuổi ra ngoài. Cậu ta ngồi xồm ở cửa hơn nửa ngày, người ta cũng nhìn chăm chăm hơn nửa ngày, vừa rồi Lương Kiều nói với cậu ta vài câu, cậu bé giữ cửa cùng nhân viên tiếp tân ở đại sảnh đã chú ý tới bọn họ.

Cho nên cô vừa vào cửa, đã lập tức có tiểu thư mặc váy ngắn tiếp khách tiến lên đón chào, trên mặt mang nụ cười tiêu chuẩn nói: “Tiểu thư, buổi tối tốt lành, xin hỏi cô cần phục vụ gì đây ạ?”

Lương Kiều thuận miệng bịa chuyện nói: “Xin chào, phòng bao 2588, phiền cô dẫn đường.”

Vốn cho là cô gái này cùng một hội với tên trẻ con miệng còn hôi sữa ngoài kia, còn định ngăn cô ta lại, không nghĩ tới thật sự là khách nhân đến để tiêu phí. Tiểu thư tiếp khách nghe cô nói chuyện như thế, hơi ngơ ngác một chút, trên mặt lại không có chút nào biểu hiện ra ngoài, mỉm cười nói “Vâng”, sau đó trao đổi ánh mắt với người bên cạnh, ý bảo đối phương mang cô đi vào.

Bên trong hội sở đã được tu sửa mang theo phong cách phục cổ, chỗ rẽ bày bình hoa không biết có phải là đồ cô hay không, nhưng mà không gian bên trong rất lớn, gian phòng cùng hành lang được thiết kế cũng hết sức kỳ lạ, cô gái dẫn đường dẫn cô đi qua bảy tám ngã rẽ, dọc theo đường đi cứ thế mà không đụng phải bất cứ người nào.

Lương Kiều tự nhận khả năng nhận biết phương hướng của mình không tệ, vừa mới đầu còn chú ý tới đường đi, về sau đi tới đi lui làm cô bị xoay đến chóng mặt.

Cô gái đi trước dẫn đường liên tục mềm giọng nhỏ nhẹ nói với cô, đi giày gót nhọn hơn mười cm, vậy mà dáng vẻ vẫn thông dong như cũ. Mặc dù lúc này trong lòng tràn đầy lo lắng về an nguy của Trâu Dung Dung, Lương Kiều vẫn theo phản xạ có điều kiện quét vài vòng chiếc váy bó sát eo mông của người nữ phục vụ.

Trâu Dung Dung ở phòng bao nào cũng không biết được, cứ đi theo sau người ta thế này cũng không phải là biện pháp, đi qua chỗ rẽ khác, Lương Kiều hết sức thả chậm bước chân, nghĩ thừa dịp đối phương không chú ý lạng lẽ chuẩn bị, sau đó tự mình đi tìm đường.

Đúng lúc đó chuông điện thoại lại vang lên, cô liếc một cái, vậy mà lại là điện thoại của Trâu Dung Dung!

Cô gái dẫn đường phía trước quay đầu nhìn sang, Lương Kiều khẽ mỉm cười với cô ta, ở trước mặt cô ta nhận điện thoại, cô làm ra vẻ thông dong nói: “Này, Dung Dung à, đừng có gấp, chị lập tức tới ngay. Các em ở phòng 2588... A? 2888?”

Bên kia Trâu Dung Dung nói đến một nửa thì xảy ra tranh chấp với người bên cạnh, hình như là đối phương muốn khuyên con bé uống rượu nhưng bị nó từ chối. Một trận âm thanh huyền ảo vang lên, sau đó điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, Lương Kiều không giả bộ được nữa, bắt lấy cổ tay của cô gái phía trước: “Phiền cô mang tôi tới phòng 2888, cảm ơn!”

Cùng lúc đó, trong phòng 2888- -

Trâu Dung Dung xinh đẹp mặc váy bó sát bị người bắt lấy cổ tay, cô nhủ mi lại không kiên nhẫn giãy giụa: “Tôi nói không uống anh nghe không hiểu sao! Trả điện thoại cho tôi!”

“Lát nữa sẽ trả lại cho cô. Chính sự quan trọng hơn, đừng nghịch di động.” Người đàn ông trung niên bị hỏi đầu giấu điện thoại của cô vào túi quần, nhìn mọi người đang vui đùa bên cạnh, kéo cô vào phía trong góc: “Chỉ là bồi Hà tổng uống hai ly rượu mà thôi, cho tôi chút mặt mũi, khi quay về cái quảng cáo kia sẽ thuộc về cô, phí đại diện ít nhất cũng là mười vạn, như thế nào?”

Trâu Dung Dung cũng không phải con nọ: “Uống cái rắm, anh ta không có ý tốt!” Hà Lập Hâm cái tên cặn bã kia, còn không phải là nhận ra cô đến, cố ý muốn làm cô khó xử!

Quản lý Vương không kiên nhẫn “Chắc” một tiếng: “Trâu Dung Dung, con người Hà tổng có thể vừa ý cô còn không phải là phần mộ tổ tiên nhà cô bốc khói xanh hay sao, cô đừng không biết điều! Trước khi đến tôi đã nói với các cô, mấy người này đều là khách hàng lớn của công ty, nhất định phải chăm sóc cho thật tốt! Nhưng mà Hà tổng đã gọi tên cô, rượu này nếu cô không uống, trở về cô hãy chờ đi! Đừng quên hợp đồng của cô còn ký ở công ty tôi đây!”

Trâu Dung Dung dùng sức rút tay mình về, lạnh mặt liếc xéo ông ta một cái: “Quản lý Vương, trước khi đến ông nói với tôi là gặp khách, không phải là tiếp rượu. Còn nữa, ông phải làm cho rõ ràng, tôi ký hợp đồng là làm người mẫu, không phải là làm tiểu thư!”

Mặt quản lý Vương trầm xuống: “Trâu Dung Dung, cô đừng thấy tôi cho cô chút mặt mũi mà lên mặt với tôi!”

“Ai yêu thích mặt của ông!” Trâu Dung Dung cũng nóng tính, quay đầu làm như muốn đi, quản lý Vương nháy mắt với người bên cạnh, nguyên một đám đàn ông to con bỏ ly rượu xuống đứng lên, kéo cô trở về.

Quản lý Vương lại vô ý thức liếc nhìn đám người đang náo nhiệt trong phòng bao, vừa vặn chống lại ánh mắt Hà tổng. Ông ta vội vã cười nịnh nọt để lấy lòng, thấy ánh mắt Hà tổng dừng lại bên cạnh Trâu Dung Dung, có hơi phiền muộn gãi gãi đỉnh đầu.

Dừng một chút, ông ta đi về phía tủ rượu trong bóng tối, rót hai ly rượu đỏ, sau đó móc ra một túi nylon nhỏ trong ngực.

Trâu Dung Dung bị người đàn ông kia nhìn chăm chăm, không đi được, ngồi ở trong góc buồn bực. Hà Lập Hâm nhìn bên này nhiều lần, cuối cùng đẩy vũ nữ gọi cảm đang dính chặt trên người mình ra, đi qua ngồi vào bên cạnh Trâu Dung Dung.

Anh ta nhìn Trâu Dung Dung, giọng điệu rất quen thuộc: “Dung Dung, hiện tại uống một ly rượu với anh cũng không muốn sao?”

“Đừng, tôi với anh không quen, gọi tên đầy đủ của tôi, cảm ơn!” Trâu Dung Dung cũng không nhìn anh ta cái nào.

“Còn oán giận anh đúng không?” Hà Lập Hâm giật giật khóe miệng, mơ hồ mang theo tư vị đã bị mình lãng quên: “Chị của em đâu, cô ấy có tốt không?”

Nhắc tới Lương Kiều, sắc mặt Trâu Dung Dung biến đổi.

Hồngбет, vừa rồi trong điện thoại hình như Lương Kiều nói chị ấy sẽ lập tức tới ngay? Nếu như Hà Lập Hâm bị chị ấy nhìn thấy...

Nhân viên làm việc dẫn Lương Kiều tới trước cửa phòng bao liền rời đi. Hiệu quả cách âm của phòng rất tốt, đứng ngoài cửa hoàn toàn không nghe thấy âm thanh gì bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trêu Chọc

Hà Lập Hâm trở lại chỗ ngồi của mình, hai cô nàng gọi cảm lập tức đi lên, ôm cánh tay anh ta, khe rãnh bầu ngực bị áo ngực bó sát chen lấn ra như có như không ma sát trên làn da anh ta. Hà Lập Hâm uống một ngụm rượu, ánh mắt đảo qua một mảnh phong cảnh tươi đẹp phía dưới: "cup D?"

Cô gái liền dỗi hờn đập một cái vào ngực anh ta: "Anh thật xấu, như vậy cũng có thể cảm giác được!"

Hà Lập Hâm nở nụ cười, không nói gì, tùy ý để cô ta đánh vào.

Quản lý Vương lơ đãng nhìn Hà Lập Hâm bị bóp bẹp bên cạnh Trâu Dung Dung, bụng hai ly thủy tinh đến, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Dung Dung, vừa rồi tôi nặng lời rồi, cho tôi xin lỗi cô. Chúng ta là công ty đứng đắn, các cô không giống với những tiểu thư này, mấy người đó buồn bán, chúng ta chỉ là tiếp khách hàng ăn một bữa cơm mà thôi, đúng không? Tôi cũng không muốn phải bức cô, nhưng mà khách hàng gọi tên muốn uống

với cô một ly, tôi không nể mặt cũng không phải đứng không?" Quản lý Vương ưỡn mặt, nhần nại nói: "Như thế này đi, cô kính Hà tổng một ly rượu, uống xong tôi sẽ để cô tự do về nhà, thế nào?"

Trâu Dung Dung đang lo lắng vì Lương Kiều sẽ qua đây ngay lập tức, nghe xong lời này cần môi suy tư mấy giây, cuối cùng thỏa hiệp: "Ông nói thế, vậy thì một ly, uống xong sẽ đi!"

"Được được được, uống xong sẽ đi!" Quản lý Vương cười ha hả phụ họa.

Không phải chỉ là kính tên cận bã Hà Lập Hàm kia một ly rượu sao, dù sao vẫn tốt hơn so với để Lương Kiều vào đây nhìn thấy những hình ảnh buồn nôn này.

Trâu Dung Dung hình thành tâm lý cho mình xong, thở ra một hơi, đứng lên như tráng sĩ chịu trận, sau đó nhận ly rượu từ trong tay quản lý Vương.

Còn chưa cầm chắc, hai ly rượu đã bị người khác cướp đi, cùng lúc đó giọng nói của Lương Kiều vang lên bên tai, dường như còn mang theo hơi ẩm: "Rượu này tôi thay cô ấy uống."

Hai người Trâu Dung Dung và quản lý Vương còn chưa kịp phản ứng, Lương Kiều đã hơi ngửa đầu uống sạch ly rượu, sau khi uống xong còn nâng ly rượu quơ quơ về phía ông ta.

Trâu Dung Dung ngăn người: "Lương Kiều, chị..."

Bên này Trâu Dung Dung vừa đáp lại, lại đã có người khác dính vào, quản lý Vương vốn rất mất hứng, nhú lông mày quay đầu, nháy mắt thấy rõ người mới đến, đôi mắt lập tức sáng lên. Cô gái mảnh mai xinh đẹp như thế này từ đâu ra vậy!

Vóc dáng ít nhất một mét bảy, hai đùi thon dài dưới váy phải đến 40 tác*, trong không khí tràn ngập xa hoa lãng phí này đi tới đi lui, vô cùng chọc người; tóc quần tự nhiên xoã tung, giống như hơi hột chăm chút qua, lại mang cảm giác lười biếng gọi cảm; ngũ quan đoan chính mang theo chút anh khí, đôi mắt hơi vênh lên phi thường dễ thương, trên người chỉ mặc váy liền thân và áo gió vô cùng đơn giản, cũng mang đến cảm giác phong tình vạn chủng.

*1 tác= 10 cm, 40 tác= 4m???? 0_0

Người con gái trưởng thành mê người đến mức này, còn mỹ hơn mấy cô gái trẻ ông ta có rất nhiều!

Uống rượu xong rồi, Lương Kiều kéo Trâu Dung Dung muốn đi, người đàn ông mạnh mẽ lúc này lập tức kéo lấy cổ tay Trâu Dung Dung, thái độ rất kiên quyết: "Cô ấy vẫn không thể đi."

Hình như Trâu Dung Dung bị làm cho đau, kêu một tiếng, lông mày Lương Kiều lập tức nhíu lại, lạnh lùng nói: "Buông cô ấy ra!"

Người đàn ông đó còn không động đến một cái, ánh mắt quét qua khuôn mặt cô, mang theo vẻ vô cùng khinh thường.

Lương Kiều bắt lấy một ngón tay của hắn ta, nhanh chóng bẻ quặt ra phía sau. Người đàn ông đó kịp thời buông lỏng tay, cổ tay vặn một cái đã thoát ra khỏi tay cô, sau đó dễ dàng nắm ngược lại cổ tay cô, mĩa mai cười một tiếng, đồng thời dùng sức nhéo một cái. Lúc này Lương Kiều kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay thiếu chút nữa bị hắn bẻ gãy.

Mẹ nó, thế mà đụng phải một cao thủ!

"Buông tay buông tay, đừng làm mỹ nữ bị thương." Quản lý Vương kịp thời nói. Người kia nhìn Lương Kiều một cái, theo lời buông tay, lui về sau một bước, vừa vặn ngăn cản bên cửa.

Quản lý Vương nuốt một ngụm nước bọt, khó nén được ngạc nhiên mừng rỡ quan sát Lương Kiều, hỏi Trâu Dung Dung: "Vị này là?"

Lương Kiều đang vờ về cổ tay, nghe vậy khoe miệng nhếch lên, mang theo chút hứng thú nói: "Mẹ của cô ấy."

"Ha ha ha ha, mỹ nữ thật biết nói đùa!" Quản lý Vương đương nhiên không tin: "Tôi từng tuổi này, vẫn còn chút khả năng phân biệt, hai người là chị em đứng không, lớn lên trông rất giống nhau đấy, tính cách cũng tương tự đủ cay độc! Chắc chắn, cha mẹ hai cô thật là có phúc khí, sinh được hai chị em xinh đẹp thế này, đời trước nhất định tích lũy đại đức!"

Quản lý Vương khen tặng theo thói quen, không tới Trâu Dung Dung vừa nghe mấy lời này sắc mặt trầm xuống, còn trừng mắt liếc ông ta một cái. Lương Kiều ngược lại không có phản ứng gì, một bên suy nghĩ làm cách nào để mang Trâu Dung Dung đi, một bên lo chu toàn với ông ta.

"Ngài nói chuyện phiếm như thế, vừa nhìn đã biết quý nhân làm ăn lớn, quý danh là gì vậy?"

"Không dám họ Vương." Quản lý Vương cười tùm tùm sờ sờ ót, móc ra một tấm danh thiếp đưa cho cô: "Để cho thuận tiện thì dùng danh thiếp được không?"

"A, thì ra là Vương quản lý nổi tiếng sắc sảo trong giới giải trí đó sao, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Lương Kiều nhìn lướt qua danh thiếp nói: "Ngại quá, tôi chỉ đi làm, không có danh thiếp."

"Không liên quan không liên quan, có thể biết Trâu tiểu thư là vinh hạnh của tôi, có việc gì thì cứ gọi điện cho tôi." Quản lý Vương tương đối hòa ái.

"Ngài thật sự là người tốt đấy!" Lương Kiều cũng không chinh ông ta, cười đến có bao nhiêu ngọt ngào thì có bấy nhiêu ngọt ngào: "Nếu vậy thì, ba mẹ còn chờ chúng tôi về nhà ăn cơm đấy, tôi dẫn em gái về trước, hôm nào chúng ta lại tán gẫu?"

"Chào ôi chào ôi chào ôi, cái này không thể được!" Quản lý Vương nhìn thoáng qua Hà Lập Hâm ở bên cạnh, sau đó hạ thấp giọng, vẻ mặt khó xử nói với cô: "Hà tổng bên kia đã nói muốn uống một ly với Dung Dung, mấy người đó đều là khách hàng lớn của công ty chúng tôi, hai người mà đi tôi biết ăn nói sao với họ đây."

Lương Kiều nhìn theo phía ông ta liếc nhìn, trong phòng rất tối, chỉ loáng thoáng nhìn thấy trai gái quần lấy nhau như dây leo.

"Không uống thì như thế nào?" Cô nhìn qua quản lý Vương.

Đối phương cười ha ha một tiếng, không trực tiếp trả lời, chỉ như có như không nhìn lướt qua cửa sổ.

Lương Kiều lặng lẽ néch miệng, đứng bên kia là một người đàn ông khỏe mạnh thân thủ không tệ, cô biết rõ. "Được rồi, tôi sẽ uống với hắn, coi như cho quản lý Vương ông chút mặt mũi."

"Cảm tình nào có tốt như vậy!" Quản lý Vương cười đến híp mắt lại: "Dung Dung còn nhỏ, cô gái trẻ uống rượu cũng không quá thích hợp, cô nói đúng không."

Ly rượu còn bung ở trong tay, Lương Kiều nhìn vào chỗ mấy người đó mấy lần, để phòng ngừa vạn nhất, cố ý dùng giọng nói mà quản lý Vương vẫn có thể nghe được: "Dung Dung em đi ra ngoài trước chờ chị đi, chị xong sẽ ra ngay."

Trâu Dung Dung tự nhiên không muốn mình chạy trước, lời cự tuyệt còn chưa nói ra miệng, thấy Lương Kiều ra hiệu bằng mắt cho mình, lại yên lặng nuốt trở vào. Cô thuận theo ý tứ của Lương Kiều đi về phía cửa, người đàn ông to lớn kia vẫn ngăn ở cửa, có ý không để cho người ta ra ngoài.

Lương Kiều chuyển hướng quản lý Vương, mỉm cười: "Quản lý Vương..."

Quản lý Vương hiểu ý của cô, cười cười, gật đầu với người vệ sĩ đứng trước cửa, hắn lập tức tránh ra.

Trâu Dung Dung do do dự dự, Lương Kiều cười trấn an với cô, nhỏ giọng nói: "Tổng Bắc chờ ở cửa, hai người các em nhanh trở về trường học cho chị, buổi sáng ngày mai chị sẽ gọi điện thoại cho Tổng Bắc, không đi học thì xem như em chết rồi!"

"Hà Lập Hâm ở bên trong." Trâu Dung Dung khẽ cắn răng nói: "Chính anh ta muốn em uống rượu."

Lương Kiều quả thực sững sờ một lúc, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, sắc mặt bình tĩnh cười cười: "Không cần lo lắng."

Phòng bao rất lớn, ở trung tâm là cảnh tượng xa hoa lãng phí, việc vừa xảy ra ở chỗ tối là việc nhỏ không ai chú ý tới, hoặc là chú ý tới, nhưng cũng không quan tâm.

Lương Kiều bụng rượu đi đến, liếc mắt đã nhìn thấy Hà Lập Hâm đang ôm vũ nữ hôn đến chết đi sống lại, một bàn tay đã thò vào dưới váy của cô nàng ấy.

Có lẽ vì nhìn thấy ánh mắt của cô, Hà Lập Hâm đang chìm đắm trong ôn nhu nâng nâng mí mắt, thấy thần thái trong mắt cô như thể gặp quý, mặt tràn đầy kinh hoàng, đây vũ nữ mềm nhũn trong ngực mình ra theo bản năng, dùng sức lớn đến nỗi trực tiếp đẩy người từ trên ghế sofa xuống nền đất.

Vũ nữ sợ hãi kêu một tiếng té xuống, mặc dù ngã xuống thảm đệm rất dày, nhưng cái mông cũng rất đau, có lửa giận cũng không dám phát ra, chỉ có thể ai oán nhìn Hà Lập Hâm, giọng nói ủy khuất: "Hà tổng..."

Động tĩnh chỗ này có hơi lớn, mấy người đàn ông đang vui đùa với vũ nữ đều nhìn lại. Hà Lập Hâm lau môi đang ướt át của mình, nhìn Lương Kiều, thân thể động động, có chút dąng vẻ không biết phải làm sao.

Lương Kiều cũng nhìn anh ta, sắc mặt lạnh nhạt, không có gì khác so với nhìn người xa lạ.

Quản lý Vương cũng không rõ chuyện đang xảy ra lắm, mỹ nữ này xinh đẹp như vậy, không phải là làm cho Hà tổng kinh ngạc tới mức này chứ? Tròng mắt ông ta chuyển động, cười cười giải vây hộ Hà Lập Hâm: "Đây là người mẫu mới ký của công ty chúng tôi, muốn tới đây kính Hà tổng một ly rượu, mọi người tiếp tục uống, tiếp tục uống." Ông ta đẩy Lương Kiều: "Nhanh đi đi!"

Trong ánh mắt chờ mong của quản lý Vương, Lương Kiều đi lên phía trước hai bước rồi dừng lại, đột nhiên mở miệng, dùng âm thanh không lớn không nhỏ nói: "Hà tổng có cái gì tốt mà kính." Hắn ta có bao nhiêu phân lượng, không người nào có thể rõ ràng hơn cô.

Giọng điệu của cô hết sức chậm rãi, từng chữ lại rõ ràng, chuẩn xác rơi vào trong lỗ tai những thứ kia dựng thẳng lên từng con từng con.

Hà Lập Hâm nghe vậy lông mày co rút, đứng lên: "Em..."

Lương Kiều không thèm quan tâm đến hắn ta, ánh mắt đảo một vòng xung quanh mọi người đang ở chỗ này, cuối cùng dừng lại ở người đàn ông duy

nhất không có người phụ nữ nào bên cạnh. Người này liên tục cúi đầu nghịch di động, động tĩnh bên này lớn như vậy, thậm chí anh ta còn không ngẩng đầu nhìn qua một cái, giống như không nghe thấy bất cứ thứ gì cả.

Chạy đến chỗ này ngồi nghịch điện thoại, thật không phải người bình thường. Làm cho cái chỗ thối nát này có chút trong sạch, Lương Kiều không khỏi nhìn anh ta nhiều hơn vài lần. Một thân áo sơ mi đen quần tây, hai chân thon dài vắt chéo lên nhau, đầu cúi thấp, đầu tóc hơi dài, cũng có chút loạn, đằng sau đầu có vài sợi dựng đứng lên, nhìn lại thấy có hơi ngốc một chút.

Ma xui quỷ khiến, Lương Kiều nâng ly rượu đến gần anh: "Anh đẹp trai này, có hứng thú uống một chén hay không?"

"Vị gia này không phải là người mà cô có thể chọc vào đâu!" Quản lý Vương không khỏi kinh hoàng sợ hãi trừng lớn mắt. Chỉ là ông ta còn chưa kịp ngăn cản, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cười khê, có người không đếm xỉa tới đánh giá một câu: "Có chút ý tứ!"

Quản lý Vương vô thức nhìn sang, thấy Cao Hàn mang theo ánh mắt cảnh cáo, ông ta liền rút cổ, lui về phía sau một bước.

Vị gia này không thể trêu vào đâu QAQ...

Lương Kiều nghe thấy tiếng nói quay đầu lại, thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi xám, nút áo của anh ta đã bị cởi ra quá nửa, có một bàn tay trắng nõn đang vuốt ve ở trong vạt áo của anh ta. Thấy cô nhìn mình, người đàn ông nâng ly lên từ đằng xa, trên mặt rõ ràng là hứng thú tràn trề.

Nhưng mà người đàn ông bị cô nhờ làm trung gian kia lại không có bất kỳ phản ứng nào. Trong nháy mắt Lương Kiều đã hoài nghi có phải thánh lực của anh ta có vấn đề hay không, thật sự không nghe được âm thanh nào, cho nên mới có thể nghịch điện thoại trong khi bên cạnh đang hỗn loạn như thế này.

Có lẽ bởi ánh mắt của mọi người quá mức nhiệt liệt, rất lâu sau, cuối cùng người đàn ông mới động đậy một chút.

Chỉ thấy anh ta nhếch miệng để cái chân kia xuống, tùy ý nhấc lên, động tác nhàn nhã tự tại, hơn nữa lại khoe được đôi chân vô cùng thon dài. Trong nháy mắt Lương Kiều có chút thất thần, ánh mắt đảo quanh đùi trắng tấp của anh ta hai vòng, mới chậm rãi dời đi.

Không biết từ lúc nào anh ta đã ngẩng đầu lên, nhướng một bên lông mày, khoe miệng khê cong lên, mang theo một chút lưu manh cười xấu xa.

Về ngoài rất đẹp trai, trong lòng Lương Kiều đánh giá.

Chỉ là khi chống lại cặp mắt kia, trong lòng cô khê chấn động một chút.

Không thể phủ nhận cặp mắt kia rất đẹp, to mà sáng, lông mi hình như rất dài, nhưng mà con mắt đẹp như vậy hình như lại quá sắc bén, giống như rất buồn bực không tuân theo, mang theo cảm giác vô cùng bức bách.

Về mặt anh ta rõ ràng đang cười, nhưng đáy mắt lại là một mảnh lạnh lùng, con ngươi thâm trầm trong bóng tối lộ ra vẻ tinh mịch khó dò.

Sau quãng thời gian giằng co có vẻ hơi dài, cuối cùng anh ta cũng mở miệng, hai cánh môi mỏng khê đóng khê mở, nhẹ nhàng phun ra một câu nói, giọng điệu êm dịu, nghe vào tai mới biết giống như nặng ngàn cân.

"Chưa từng có người dám mời rượu tôi, mà lại đứng."

Trong nháy mắt phòng bao đang ồn ào bỗng yên tĩnh trở lại, không biết từ đâu truyền đến tiếng hít vào, Lương Kiều có thể cảm giác được tất cả các loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, nhất là ánh mắt của Hà Lập Hâm ở bên phải, dường như dán chặt vào trên người cô, hoàn toàn không có biện pháp khinh thường.

Sau vài giây, Hà Lập Hâm ngồi xuống một lần nữa, ngoắc ngoắc tay, người phụ nữ bị đẩy ra lúc trước lại nhào vào trong lòng hắn ta. Anh ta đưa mắt nhìn Lương Kiều lần nữa, cũng giống như những người khác đang ở đây, khoanh tay mang về mặt xem kịch vui.

Tất cả mọi người đang chờ xem cuộc vui, loại tình huống này căn bản Lương Kiều không có bậc thang có thể xuống, tình huống có chút khó xử.

Nhưng mà quản lý Vương còn khắt khe hơn cô, người đàn ông kia vừa mở miệng thì bụng bia của ông ta đã run lên, theo phản xạ có điều kiện đã muốn quỳ xuống. Không cho đứng mời rượu, không phải là bảo phải quỳ đấy sao!

Không hiểu đầu óc người phụ nữ này có vấn đề hay con mắt có vấn đề, bên trong nhiều người như thế này, tại sao hết lần này tới lần khác lại đi trêu chọc người khó chơi nhất chứ? Quản lý Vương nuốt nuốt nước bọt, lại lui về phía sau mấy bước, như muốn trốn tránh ở trong bóng tối kia.

Ở giữa tầm mắt của mọi người, Lương Kiều đứng ở vị trí khuất bóng, cô và người đàn ông kia lẳng lặng nhìn nhau. Rất lâu sau, cô mím môi, bước về phía trước một bước.

Đối phương ngửa đầu dựa vào trên ghế sofa, con mắt vẫn chăm chú nhìn cô như trước, ánh mắt không có chút nào dao động.

Lương Kiều nhấc chân, trực tiếp dậm chân ngồi trên đùi anh. Sau đó rút cuộc cũng thấy trong mắt anh có một chút dao động như mong muốn.

Cô ngồi trên đùi anh, độ cao phù hợp để nhìn thẳng anh. Dường như hai người đang phân cao thấp, con mắt nhìn thẳng đối phương, không nháy mắt đến một cái. Đuôi lông mày của người đàn ông nhẹ nhàng giương lên, trong mắt chậm rãi lộ ra ý cười sâu xa.

Lương Kiều giờ giờ ly rượu với anh, cười đến phong tình vạn chủng.

"Như thế này mới phải chứ?"

Tác giả có lời muốn nói: Lương Kiều: Người đàn ông này đã bắt đầu cường bức, mọi người chạy mau! (￣～￣)

Quan Hành: Người phụ nữ này đã bắt đầu phóng đảng, mọi người mau che đôi mắt! (* / ω \ *

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Che Mặt

Quản lý Vương bị dọa sợ đến nổi nhét quả đấm vào trong miệng.

Vì để tác hợp cho Hà tổng và Trâu Dung Dung, ông ta đã tăng thêm một chút thuốc trợ hứng vào trong ly rượu, nhưng thật không nghĩ đến lúc ấy lại có người có lá gan dám đi trêu chọc vị hôn thê ma vương này! Nếu như "Ly rượu quan trọng này" bị Ma vương uống phải, ông ta còn có mạng để sống sao? QAQ

Nhưng mà cuối cùng ông ta vẫn gắt gao kìm nén kích động muốn xông tới cướp ly rượu lại, dù sao một chút vật vãnh này cũng không thể ảnh hưởng tới toàn cục, so sánh với việc bất kính với đại Ma vương, hiển nhiên là việc sau sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng hơn. . . . .

Mà giờ khắc này Ma vương đang có chút hăng hái nhìn chằm chằm vào người phụ nữ yêu thương nhưng nhớ mình kia, như thể nhìn một con mồi chủ động đưa tới cửa.

Ly rượu mà Lương Kiều đưa tới anh chậm chạp không nhận, nhưng mà nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng sâu, ánh mắt của anh hình như nhu hòa đi đôi chút, không biết có phải là ảo giác của cô hay không.

"Không ai dạy em sao, mời rượu phải có thành ý." Quan Hành soi mói nghiêng đuôi lông mày, đáy mắt mang theo ý tứ xấu xa.

Lương Kiều cũng học theo bộ dáng của anh nhướn mày lên, sau đó từ từ dựa lại gần hơn một chút, gần đến nỗi có thể nghe thấy hô hấp của cả hai, mới nhìn thấy anh khẽ mỉm cười, dùng giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp mà câu người nói: "Thế nào mới gọi là vô cùng có thành ý đây?"

Con người Quan Hành giật giật, nhưng không trả lời, chột cùi đầu, chớp mũi tiến tới trên má cô, ngửi nhẹ hai lần, sau đó không đầu không đuôi hỏi một câu: "Buổi tối ăn cái gì vậy?"

Phản ứng đầu tiên trong lòng Lương Kiều chính là: trứng chỉ hơi xém chút thôi, hơi thở của cô đã có mùi rồi sao?

Sau đó nhớ lại một chút, umh, buổi tối cô còn chưa kịp ăn cái gì, buổi trưa hẹn một tác giả nói chuyện, cùng nhau ăn thịt bò bít tết, nhưng mà nhà hàng chỉ chuẩn bị nước súc miệng có vị chanh, cô còn uống vài ngụm cơ mà, khụ.

Cô nghĩ nghĩ, chau chau mày, cố ý nói: "Rau hẹ."

Khóe môi Quan Hành co rút một cái, lại chậm rãi lui về, không tiếp tục đề tài này nữa.

Lương Kiều vội vã tiến đến, lại giờ giờ ly rượu, bày ra khuôn mặt tươi cười nói: "Anh đẹp trai, phải nể mặt mũi chút chứ."

Nể mặt mũi? Mỹ nữ cũng đã lên tiếng, đương nhiên là không thành vấn đề. . . . . Quan Hành nhìn cô, khóe miệng giương lên lần nữa, thông thả mà như chuyện đương nhiên phun ra hai chữ: "Đút tôi."

Lương Kiều nghe lời nâng ly rượu giờ đến bên miệng anh.

"Ách. . . . ." Hiển nhiên người đàn ông không hài lòng lắm với phương pháp của cô, tay phải phát một cái, mu bàn tay chống đỡ đẩy ly rượu ra. Anh nghiêng đầu, nhìn sang Hà Lập Hâm ở một bên đang mang sắc mặt kỳ quái, ngón tay tùy ý chỉ hấn và vũ nữ gọi cảm trong ngực: "Này, người kia, hai người các người, biểu diễn cho vị mỹ nữ này xem một chút, rốt cuộc kính rượu phải như thế nào 'Này'".

Thái độ khinh miệt của anh quá rõ ràng, sắc mặt Hà Lập Hâm kém hơn vài phần, nhếch miệng: "Quan thiếu. . . . ."

Quan Hành lại hoàn toàn không có hứng thú nghe hấn ta nói lời nào, mày kiếm nhíu lại, không nhịn được thúc giục: "Nhanh lên một chút, chó chọc tôi tức giận!"

Giữa đàn ông và phụ nữ còn có thể dứt rượu như thế nào?

Vũ nữ trong ngực hấn ta che miệng cười thẹn thùng một tiếng, người vây xem cũng đều lộ ra nụ cười ngấm hiểu lẫn nhau, rơi vào trong mắt Hà Lập Hàm, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.

Đã có người hết sức" Có nhân lực và nhiệt tình" bưng ly rượu nhét vào trong tay vũ nữ, cô ta uống một hớp, ngậm vào trong miệng, bưng lấy mặt của Hà Lập Hàm mà tiến tới.

Lúc vui đùa đã không ít lần dứt rượu như thế này, nhưng lúc trước là tình thú, bây giờ bị mọi người nhìn chăm chăm như nhìn con khi, Hà Lập Hàm tự ái không tiếp thụ nổi, khó chịu nghiêng đầu. Vũ nữ nhất thời không phòng bị, miệng dính vào gò má của hấn ta, rượu đỏ chảy ra ngoài, vào trong cổ hấn.

Đã nhận ra hấn ta không tình nguyện, vũ nữ cuống quýt bò dậy lấy tay xoa loạn xạ trên mặt hấn một lát, sau đó khó xử không biết làm sao liếc nhìn người ra lệnh là Quan thiếu, yên lặng nuốt xuống rượu còn đang ở trong cổ họng.

Quan Hành vô cùng châm chọc khề hừ một tiếng, âm thanh lạnh lùng: "Oai phong của Hà thiếu thật là càng lúc càng lớn. . . . ."

Một tiếng "Hà thiếu" này quá mức châm chọc, thân thể Hà Lập Hàm cứng đờ, từ từ quay đầu lại một lần nữa, nhưng mà sắc mặt thâm trầm có chút dọa người. Vũ nữ thấy ánh mắt hấn, vội vàng ngậm ngậm rượu, nghiêng người đưa tới. Lần này Hà Lập Hàm không tránh nữa, siết chặt nắm đấm, sau đó lại chột nâng lên, ôm đầu vũ nữ, gần như hung ác đẩy cô ta lên ghế sofa mà hôn.

Quan Hành lại châm chọc khề xì một tiếng, quay đầu lại mới phát hiện sắc mặt của người phụ nữ đang ngồi trên đùi anh biến thành lạnh nhạt hơn đôi chút.

Cắt ~ thế này có phải gọi là đang sợ không? Trong lòng anh khinh thường hừ một tiếng.

Người phụ nữ nhất gan!

Lời giễu cợt còn chưa nói ra miệng, đã nghe thấy câu nói thờ ơ của cô: "Tối nha."

Quan Hành ngẩn ra, Lương Kiều đã tiêu sái ngửa đầu uống vào một ngụm rượu lớn, sau đó đứng lên, quỳ gối vào hai bên ghế sa lông giữa chân của anh, đề bà vai anh lại, lấy thái độ bề trên nhắm ngay miệng của anh cúi đầu xuống.

"Oh ~ oh ~" sau lưng lập tức ồ ào những lời khen.

Quan Hành thoáng cái cũng không phản ứng kịp, bị cô hôn chặt chề vũng vàng, hai bờ môi mềm mại như cánh hoa dính sát vào nhau, anh còn chưa kịp cảm thụ cẩn thận, chất lỏng hơi lạnh đã chột rơi vào trong miệng, nuốt chút nữa anh bị sặc, như thế bị buộc phải nuốt rượu xuống. Tư vị tinh khiết thơm ngon mà chua ngọt, không giống với tư vị của bất cứ loại rượu nào mà trước đây anh đã từng uống.

Hai cái tay anh ở trong bóng tối nắm lấy hai bên quần jean của mình, thân thể có cái gì đó bị sụp đổ cũng có cái gì đó bị kéo căng, vội vàng nuốt xuống ngụm rượu này, xúc cảm mềm mại trên môi đã rồi đi. Trong nháy mắt khoang miệng trống không, mang theo nỗi buồn vô cớ, anh liếm môi một cái theo bản năng, sau đó vội vàng thu lại, vừa đúng lúc chống lại vẻ mỉa mai chột lóe lên trong mắt người phụ nữ.

"Uống ngon không?" Cô còn hỏi lại một câu, nụ cười trên mặt thấy thế nào cũng lộ ra vẻ xấu xa.

Người phụ nữ này. . . . . Quan Hành âm thầm cắn răng.

"Anh nói thành ý tôi cũng đã có rồi, tôi có thể đi chưa?" Giọng nói của Lương Kiều mang theo vẻ thương lượng, dời về phía sau một chút, chân vừa nhấc, chuẩn bị đứng lên khỏi đùi anh.

Mặt Quan Hành khó chịu" A" một tiếng, lập tức bắt chân cô lại rồi đề xuống: "Còn chưa uống xong đâu, gấp cái gì?"

Sức lực của anh không nhỏ, trọng tâm của Lương Kiều không vững, rượu bên trong ly cũng hơi sánh ra ngoài một ít, tay cô kịp thời chống vào vách tường bên cạnh anh một lúc mới đứng vững, sau đó tư thế của hai người lập tức biến thành tư thế dựa tường tiêu chuẩn.

Đúng lúc này bốn phía vang lên mấy tiếng huýt gió, còn rõ ràng có tiếng cười đang cố ý đè nén.

Mẹ kiếp!

Lương Kiều nhẹ nhàng thở hắt ra, nghe đi nghe lại còn thấy có cảm giác vô đã mẻ lại sứt*. Cô dứt khoát đặt mông ngồi xuống, cũng không quản có phải mình ngồi vào bộ phận khó có thể mở miệng hay không, tay phải giờ lên bóp cằm Quan Hành một cái, nâng lên ngó nghiêng: "Thế nào, bộ dáng này của anh là uống đến ngiên rồi chứ?"

*Gần như là mặc cảm tự ti cho mình là người bất tài vô dụng

Quan Hành hé mắt, nhất thời không lên tiếng.

Không biết sao, trong lòng Lương Kiều khẽ động, nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu: "Anh gọi gì vậy?"

Quan Hành híp mắt rồi mở ra, nhìn cô say đắm, một lát sau mới hơi cong môi một cái: "Em đoán xem."

Không nói thì thôi, Lương Kiều làm như không có chuyện gì nhưn vai một cái.

"Em thì sao?" Ly rượu giờ lên khoe miệng, Lương Kiều đang định vội vàng nuốt phần còn lại cho xong, lại nghe thấy giọng nói ra lệnh rất bá đạo của anh: "Nói cho anh biết tên của em."

"Em à. . . . ." Bị ngăn cách bởi ly rượu Lương Kiều cười cười, đôi môi đỏ mọng nhấp máy, chậm rãi phun ra ba chữ: "Đại, mỹ, nữ."

(Hự! Hai anh chị tự luyện như nhau = _ =)

Cố gắng tạo ra khí thế tổng giám đốc bá đạo bỗng vỡ nát, Quan Hành: ". . . . ."

Còn có thể tự luyện hơn không?

Nếu không đi được, vậy thì cứ hôn đi! Ôm tâm lý hoàn thành nhiệm vụ, Lương Kiều miệng có rượu hôn xuống một lần nữa, lần này Quan Hành đã chuẩn bị sẵn sàng, không tiếp tục chạt vật bị động như lần trước nữa.

Trên phương diện hôn môi đàn ông vĩnh viễn có ưu thế hơn so với phụ nữ, am hiểu nắm giữ quyền chủ động hơn, anh nhàn nhã hưởng thụ nụ hôn cùng rượu ngon được dâng lên, thậm chí trước khi đôi môi mềm mại của cô rời đi, còn hết sức lơ đãng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát.

Ừ, mềm hơn một chút so với dự đoán.

Nhưng dựa theo phong cách uống có khí phách của Lương Kiều, một ly rượu, cũng chẳng qua cũng chỉ mất một chút thời gian.

Đến khi kết thúc ngụm cuối cùng, Quan Hành càng lúc càng đắm chìm trong dư vị say lòng người này, cùng lúc đó đôi môi Lương Kiều rời đi, người đã nhảy xuống từ trên đùi anh. Cô cầm ly rượu tiện tay đặt xuống, tiến lại gần Quan Hành đang chau mày: "Hẹn gặp lại, anh đẹp trai ~"

Rượu này có tác dụng chậm nhưng hơi lớn, bây giờ cô thấy người bỗng nhẹ bỗng, thừa dịp còn có thể giữ vững tỉnh táo, Lương Kiều nhanh chóng xoay người tính toán rời đi. Không ngờ tới cô tay bất chợt bị người nắm lấy, kéo mạnh lại, cô kêu lên một tiếng, lại ngã ngồi trên đùi Quan Hành.

Có chút kinh ngạc giương mắt, chống lại đôi mắt cũng mang theo vài phần mờ mịt của Quan Hành.

Anh rũ mắt nhìn bàn tay mình đang nắm cổ tay cô, nhất thời cũng cũng có chút kinh ngạc bản thân mình lại có thể làm ra hành động như vậy. Ngón tay buông lỏng một chút, lại nắm thật chặt.

Trong thân thể như có lửa đang bùng cháy.

Nóng mà khô khốc.

Tình trạng của Lương Kiều trên người anh cũng không tốt hơn là mấy, cô cảm thấy rõ ràng tay chân mình đang trở nên vô lực, cũng cảm thấy thứ gì đó dưới móng có chút khác thường.

Cô nghe thấy hô hấp của người đàn ông trở nên dồn dập, cũng có thể nghe thấy nhịp tim trong lồng ngực mình đập càng ngày càng hưng phấn. Thân thể bắt đầu thay đổi có hơi nóng, nhưng thân thể của người đàn ông càng nóng hơn, lồng ngực của anh dần dần dựa gần lại, mang theo nhiệt độ thiêu đốt người, và không có cách nào kháng cự lại sự dụ hoặc. Đại não bắt đầu phát ra tín hiệu nguy hiểm, nhưng thân thể có phần không thoát ra khỏi sự khống chế được, tự động tới gần nguồn nhiệt kia.

Ừm. . . . Trong nháy mắt khi dán gần lại, cô nghe thấy tiếng người đàn ông thoải mái than thở, đồng thời bản thân cũng bị mệnh lệnh phục tùng an ủi từ trong ra ngoài lan khắp toàn thân, thoải mái đến nỗi muốn đắm chìm vào trong đó.

Suy nghĩ của Quan Hành dần trở nên chậm lụt, thậm chí anh không biết lúc nào thì tay mình bò đến ngang hông căng đầy của người phụ nữ, còn siết chặt lấy. Thân thể người phụ nữ mềm mại lại mảnh khảnh, nhiệt độ dưới da và hai thứ như ẩn như hiện làm cho anh vô cùng say mê, hơi nóng trong lồng ngực anh cứ tuôn ra cuộn cuộn, như thể chỉ có vãn vãn xoay tròn cô trong cơ thể mới có thể dập tắt được.

Loại cảm giác này vô cùng lo lắng cùng khẩn cấp, đồng thời cũng làm cho anh vô cùng thoải mái, vô cùng hưng phấn.

Giữa hai người tràn ngập hơi thở ái muội, tầm mắt của những người xem trò vui cũng lễ phép dời đi, chỉ có vài người hơi kinh hoàng, tò mò, hoặc là không cam lòng, vẫn không chịu rút lui.

Quản lý Vương ở chỗ khuất run lên nửa ngày, cuối cùng hạ quyết tâm, lặng lẽ tiến đến bên hai người đang dần mất đi lý trí, nôm nốp lo sợ khom lưng, dùng giọng rất nhỏ để người ta không chú ý: "Nhị thiếu, trên lầu đã chuẩn bị phòng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ra Giá

"Leng keng - - "

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Quan Hành đang chống nạnh đứng bên giường trừng mắt nhìn người phụ nữ ngủ say như chết trên giường, vừa nghe thấy tiếng vang, lập tức xô dép lấy tốc độ ánh sáng bay tới mở cửa.

Trương Vĩ ở ngoài cửa nhiệt tình nói "Buổi sáng tốt lành", mang theo hai túi đồ lớn muốn đi vào.

Sau đó bị Quan Hành tay mát lạnh lẹ chặn ngang đẩy ra.

Dùng sức lớn, Trương Vĩ trực tiếp lui về phía sau hai bước đụng vào tường phía bên đối diện hành lang, hộp được đóng gói trong tay bị lắc mấy cái, không biết cháo bên trong có bị đổ ra không nữa.

"Lão đại..." Sau khi trợ lý Trương khiếp sợ liền bày ra khuôn mặt ủy khuất: "Tại sao anh lại đẩy tôi?"

"Xuyt - -" Quan Hành lén lén lút lút đứng bên cửa, chỉ để hé ra một khe hở rất nhỏ, lộ ra nửa gương mặt cùng một con mắt, thò tay ra từ khe hở, đề thấp giọng nói: "Đưa quần áo cho tôi!"

Ông chủ không có lương tâm! Sáng sớm đã gọi điện thoại cho anh ta bắt mang quần áo đến, anh ta ngần dậm xa xôi chạy tới, vậy mà đến cửa cũng không cho vào... Lạnh khóc vô tình như thế, chẳng lẽ anh ta bị thất sủng rồi sao? QAQ

Trợ lý Trương nói làm nhảm đưa quần áo cùng đồ ăn thuận tiện mua ở nhà hàng lúc thuận đường đến: "Quần áo đã ủi qua, áo trong, cà vạt và áo sơ mi đã chọn cho anh hai bộ phù hợp, anh chỉ cần chọn một bộ rồi mặc là được. Tôi mang cho anh sớm một chút, tôm chiên giòn, gạch cua bao, cả nữa còn có cháo tôm tươi, nếu nguội rồi anh có thể gọi phục vụ để hâm lại..."

Trợ lý Trương còn lễ mễ chưa dặn dò xong, tất cả đã bị Quan Hành không kiên nhẫn giật lấy: "Được rồi được rồi, nói năng dài dòng, cậu là phụ nữ sao!"

Quần áo cùng đồ ăn chiếm nhiều diện tích, để thuận tiện cho việc mang vào, Quan Hành không thể không hé cửa ra một chút.

Trợ lý Trương bị ghét bỏ bất mãn trừng mắt nhìn cánh cửa kéo ra rồi nhanh chóng bị đóng lại, sau đó trong hai giây ngắn ngủi, ngạc nhiên phát hiện trên cổ của ông chủ nhà mình có hai dấu móng tay màu đỏ! Dấu móng tay! !

Trợ lý Trương: $\Sigma (^\circ \triangle \circ |||)$

Trong phòng nhất định có! Phụ! Nữ!

Không trách được không cho anh ta! Tiến! Vào!

Oa oa vậy là anh ta bị thất! Sủng! !

-

Buổi sáng khi Lương Kiều mở mắt ra, ngây ngốc nhìn đèn thủy tinh được thiết kế theo phong cách Châu Âu trên trần nhà một lúc. Tối hôm qua cô cũng chỉ uống hơn nửa ly rượu đỏ, không đến mức nhiều lắm, chuyện xảy ra sau đó tùy tiện nghĩ lại cũng có thể nhớ rõ ràng.

Hiện tại nhớ lại lúc đó, gần như có thể xác định rượu bị người ta hạ được, về phần đầu sỏ gây nên, trừ lão quản lý Vương bụng phệ ra, không còn bất cứ người nào khác .

Sau khi suy nghĩ một lúc:

Phản ứng đầu tiên - - TMD đừng để cho lão tử thấy ông một lần nữa, nếu không sẽ cạo hết tóc trên đầu ông để ông cảm nhận thấy sự ám áp của ánh nắng mặt trời!

Phản ứng thứ hai - - vô cùng may mắn, trùng chiều là cô chứ không phải Trâu Dung Dung... Nhân tiện, Trâu Dung Dung con mẹ cô nếu không lo học hành cho tử tế lão tử sẽ ăn tươi nuốt sống cô.

Phản ứng thứ ba - - đợi chút, tại sao trong đầu chỉ toàn hiện ra hình ảnh cô điên cuồng xé quần áo của người đàn ông kia? Tại sao cô lại không bị ngăn trở? ? ? $\Sigma (^\circ \triangle \circ |||)$

Nhưng mà phải nói đáng người của anh đẹp trai rất tuyệt, cả người đẹp bấp thịt rắn chắc, còn có đôi chân dài mạnh mẽ cường tráng... Khụ!

Lương Kiều vì tiết tháo cùng trinh tiết đã mất của mình mà thương tiếc ngắn ngủi mấy giây, sau đó nhéo nhéo thân thể còn mới như của mình, vắn vẹo ở trên giường một lúc, duỗi lưng một cái, ngồi dậy.

Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, mặc dù bản thân cô bảo thủ, nhưng tư tưởng vẫn rất giải phóng, tình một đêm mà thôi, không đến mức vô cùng hối hận. Chẳng qua nếu như điều kiện tiên quyết là bị người ta hạ được ngay từ đầu, sẽ rất buồn bực. Cảm giác bị tính kế mặc cho người định đoạt

này làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa đối với chuyện tối ngày hôm qua, điểm khó để tiếp nhận nhất chính là, đối tượng là một người không rõ lai lịch, thậm chí người đàn ông xa lạ kia có thể mang theo bệnh khuẩn hay không cũng không thể xác định, mặc dù tướng mạo và dáng người của anh ta đều là hạng nhất.

"Tình rồi à?"

Giọng nam vừa dày vừa trầm vang lên không hề báo trước, Lương Kiều thỉnh linh bị sợ dọa hết hồn, ngừng động tác uốn ngực ngáp lại, nhấc tay kéo chăn vừa bị nhấc lên lúc vừa rồi, che ở trước ngực.

Anh ta vẫn còn ở đây.

Kỳ thật tướng tượng bản thân như một người từng trải chào hỏi và làm như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng da thịt trên mặt run rẩy rất nhiều lần, vẫn không thể điều chỉnh về vẻ mặt bình thường. Cô còn đánh giá cao độ dày da mặt của mình, đến cuối cùng vẫn không có biện pháp thần nhiên đối mặt với tình huống này.

Có thể là bởi vì đối phương mặc trang phục chỉnh tề nhìn vừa đoan chính lại vừa cấm dục, mà trên người cô đến nửa mảnh vải che thân cũng không có, sự đối lập rõ ràng như thế này thật sự là có chút xấu hổ.

Bên cạnh bàn ăn dài trang nhã quý giá màu trắng, người đàn ông đã mặc chỉnh tề ngồi ở vị trí đối diện cô, trên người là tây trang phẳng phiu mà lưu loát, cúc áo sơ mi cài đến cúc trên cùng, tóc ngắn màu đen cũng được chải cẩn thận tỉ mỉ, gọn gàng như thể phải xuất hiện trong trường hợp quan trọng.

Trên thực tế đúng là anh ta đang nhân nhả ngồi ở chỗ kia, tay trái cầm một tờ báo, tay phải còn cầm một ly trà tinh xảo.

Lương Kiều đặc biệt có ấn tượng rất sâu với đôi chân dài của anh ta, ánh mắt không tự chủ được nhìn theo một đường từ tây trang xuống, chỉ thấy hai chân anh ta ưu nhã vắt lên, quần tây được làm từ chất liệu hoàn mỹ, đường cong cơ thể cứ mãi kéo dài xuống, đến tận mắt cá chân mới dừng lại, hai chân thoát ẩn thoát hiện ở dưới khăn trải bàn màu ngà.

"Cạch - -" một tiếng nhẹ nhàng dứt khoát vang lên.

Anh đặt ly trà xuống, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ tinh xảo tùy tiện vung lên, gấp tờ báo lại, tiện tay đặt ở trên bàn ăn.

"Tình rồi thì đứng lên đi." Cuối cùng anh ta cũng chậm rãi quay đầu đôi mắt thâm thúy nhìn qua đây, hai tay tự nhiên nắm lại, đặt ở trên đùi, cao quý mà lạnh lùng nhìn Lương Kiều.

Không nóng sao?

Lương Kiều liếc nhìn về phía cửa sổ, ánh đèn trong phòng rất sáng, rèm cửa được trang trí bằng hoa văn chưa được kéo ra, không nhìn ra được tình huống bên ngoài, nhưng mà cũng có thể đoán được, có lẽ trời còn đang mưa. Dù sao dự báo thời tiết cũng nói ba ngày hôm sau sẽ liên tục có mưa.

Nhưng mà bây giờ đang là tháng chín, nhiệt độ chắc phải trên 30°C, mặc tây trang dày như vậy không phải là đầu óc bị vào nước đấy chứ?

Phản ứng không nghe lời của cô làm đối phương rất không hài lòng, Quan Hành âm thầm nghiêng nghiêng răng, sau đó lại nhanh chóng khôi phục bộ dáng cao cao tại thượng, trầm giọng lại gọi cô: "Lại đây."

Lương Kiều nhìn lại anh, một hồi lâu hé mắt: "Anh xác định?"

Dường như anh ta không còn kiên nhẫn nữa nên hơi nhíu nhíu mày, trên mặt viết rất rõ ràng: Không đến nữa thì lão tử sẽ đánh người!

"OK." Lương Kiều nhượng nhượng mày làm ra bộ không sao cả, tiện tay vén chăn mỏng che trước người, cứ như vậy trần truồng xuống giường.

"Khụ - -" Trong nháy mắt con mắt Quan Hành trừng lớn vài lần, sau đó theo bản năng, xoay đầu rất nhanh 180 độ, để phía sau đầu đối diện với cô, trong giọng nói mang theo vài phần hỗn hển không che dấu được: "Cô muốn làm gì!"

"Không phải anh bảo tôi lại đây sao?" Lương Kiều nhẹ nhàng linh hoạt hỏi ngược lại, đi chân trần ung dung tiến lại gần anh, không dừng lại, trực tiếp tiến vào phòng tắm, trở tay đóng cửa lại.

Lúc thấy cái bóng của cô Quan Hành nhanh chóng quay đầu về phía bên kia, nghe thấy phía sau có tiếng của phòng tắm bị tiện tay đóng kín, rõ ràng không có tiếng khóa trái cửa, tức giận quở trách đến nhe răng.

Người phụ nữ này thật sự là... Thật sự là...

Không biết xấu hổ!

Thời điểm Lương Kiều xuống giường liền thuận tay nhấc quần áo lên, dây áo ngực đã bị mất đâu không thấy, váy thì nhăn đến mức không thể tưởng tượng nổi, còn mang theo mùi thuốc lá, rượu những hương vị hỗn tạp khó ngửi, quần lót nhỏ xem ra không có vấn đề gì, nhưng mà cô còn nhớ rõ tối hôm qua nó bị người nào đó quăng đi thì có bao nhiêu ướt át...

Mẹ nó, không muốn mặc !

Mặc dù trong lòng ngàn lần không muốn, Lương Kiều tấm xong vẫn mặc quần áo của ngày hôm qua. Lúc đi ra người đàn ông vẫn còn duy trì tư thế cũ, ngồi ở vị trí kia, liếc nhìn cô một cái, kiêu căng ngẩng đầu nâng cằm: "Ngồi đi."

"Tôi đang vội." Lương Kiều lướt qua anh ta, đi về phía giường lớn hỗn độn, đào bới nửa ngày trong đống đồ ngổn ngang, cuối cùng tìm thấy túi xách của mình ở dưới gối.

Quan Hành ở bên cạnh không kiên nhẫn gõ bàn, cuối cùng Lương Kiều quay đầu nhìn anh một cái, đi đến, đứng ở đầu bàn bên kia.

"Ra giá đi." Quan Hành nhìn cô nói, tay trái gõ lên bàn không theo nhịp.

??? Trong lúc nhất thời Lương Kiều không phản ứng kịp.

Nghi hoặc trong mắt cô quá rõ ràng, Quan Hành dừng lại một chút, ngồi thẳng người, ngón tay tùy tiện chỉ về phía giường: "Cô chủ động ngồi vào trong lòng tôi, đã vậy còn bỏ thuốc tôi, không phải là vì cái này sao?"

Về mặt tình ngộ trong mắt Lương Kiều làm cho anh dựa gần lại bàn, ngạo mạn nhếch khóe miệng, trên mặt hiện ra vẻ khinh miệt.

"Hiểu rồi." Lương Kiều lý giải ý tứ của anh, gật gật đầu như tán thành, sau đó cúi đầu lật tìm trong túi xách của mình.

Đây là muốn tìm cái gì? Cảm máy tính để tính giá trị một con người?

Quan Hành chăm chú nhìn động tác của cô, đáy mắt mang theo vài phần hiếu kỳ chính mình cũng không phát giác.

Cuối cùng Lương Kiều dừng động tác tìm kiếm lại, rút tay từ trong túi ra, dưới con mắt soi mói càng ngày càng sáng của Quan Hành, mang thứ đó đặt ở trên bàn, dùng hai ngón tay ấn, đẩy về phía bên anh.

Quan Hành trừng mắt nhìn mười đồng tiền hơi cũ ở trên bàn, khó hiểu chớp chớp mắt: "Đây là ý gì?"

"Tôi chủ động ngồi vào trong lòng anh, đã vậy còn bỏ thuốc anh, không phải là muốn ngủ với anh sao." Lương Kiều tỏ vẻ không có gì nhún nhún vai, sau đó khẽ mỉm cười: "Đây là phí tổn ngày hôm qua, không cần trả lại."

Excuse me? ? ?

Trong lúc nhất thời Quan Hành có chút không phản ứng kịp, Lương Kiều đã soái khí xoay người, động tác gọn gàng linh hoạt kéo cửa phòng ra đi ra ngoài.

Cánh cửa màu nâu sẫm sau lưng chậm rãi khép lại, Lương Kiều nhìn nhìn hai bên hành lang, xác định chỗ có thang máy, đi giày cao gót thướt tha tiến tới.

Sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng "Bùm" rất lớn, như thể có đồ vật nào đó bị ném vào cửa. Động tác của cô ngừng lại, sau đó chậm rãi nở nụ cười, mang theo một chút đắc ý, huyết sáo thành tiếng, vung túi xách đang cầm một cái, bước chân càng nhẹ nhàng.

Cách một bức tường trong cửa, Quan Hành đập bàn đồ quăng chén vỡ mà vẫn chưa hết giận, chống nạnh trừng mắt nhìn mười đồng tiền trên bàn, vẫn còn không thể nào tin nổi trên thế giới này lại có người phụ nữ dám ngủ xong mà dùng mười đồng tiền xua đuổi anh... Không, là xấu hổ! Nhục nhã! Anh!

Chán sống sao! ! !

Người phụ nữ đáng chết, đừng để cho lão tử phải nhìn thấy cô lần nữa! ! !

Haha đã thấy bộ mặt thật của hai anh chị chưa??? 0_0

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trên Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Giày Đâu

Bên ngoài mưa đã tạnh, trên đường lưu lại những vũng nước to nhỏ khác nhau, không khí vẫn còn ẩm ướt .

Hơn chín rưỡi, đi làm cũng đã muộn, Lương Kiều dứt khoát không đi vội vàng nữa, đứng bên đường của hội sở tìm xe, định về nhà trước thu dọn và thay một bộ quần áo khác. Tay phải vừa giờ ra, cổ tay đột nhiên bị người nắm lấy, cô vô thức quay đầu, nhìn thấy một gương mặt tương đối tiêu tụy.

Lương Kiều bức bối "Chặc" một tiếng, nhúu mày bỏ qua: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Hà Lập Hâm mỉm cười không nói một lời, lại muốn đi kéo tay cô, bị Lương Kiều phản ứng nhanh né tránh được: "Anh lên con thần kinh gì vậy!"

Sắc mặt Hà Lập Hâm rất kém, giống như một đêm chưa ngủ, trên cằm đã mọc râu lún phún, trước mắt là hai mảnh xanh đen, đầu tóc rối loạn, nhìn cả người hết sức tiêu tụy, nhưng trong mắt lại bắn ra ánh sáng dị thường, sít sao nhìn chăm chăm Lương Kiều, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới vài lần.

Lông mày hằn ta nhíu lại rất chặt, dường như không còn nhìn thấy thứ gì nữa, lại đột nhiên dí sát vào người cô ngửi ngửi vài lần, trong nháy mắt sắc mặt trở nên có chút đáng sợ.

"Em ngủ với anh ta?" Hắn ta mãnh liệt nắm lấy bả vai Lương Kiều, dùng sức lớn đến dọa người: "Có phải hay không!"

Đột nhiên hắn ta nổi điên như vậy, Lương Kiều lại bình tĩnh dị thường, thậm chí còn không buồn thoát khỏi tay hắn ta, chỉ nhìn hắn ta trong chốc lát, hơi mĩa mai cười một tiếng: "Anh đợi một đêm ở đây chỉ để hỏi vấn đề này?"

Hà Lập Hâm cắn răng, ánh mắt nảy sinh chút ác độc, lại không trả lời.

Lương Kiều châm chọc "A" một tiếng: "Nếu không muốn tôi ngủ với người khác, lúc tôi bị mang đi, tại sao anh không ngăn cản? Ở li chỗ này một đêm cũng không có can đảm cướp người, bây giờ chạy đến chất vấn tôi là có ý gì?"

Lời này quá mức châm chọc, mí mắt Hà Lập Hâm giật giật, môi run rẩy hai cái, cái gì cũng không nói lên lời.

Lương Kiều làm bộ không thấy được đầy mắt hắn ta đang thương tâm, dễ dàng đẩy tay hắn ta đang ở trên người mình ra, phui vài cái trên quần áo: "Đầu tiên, chúng ta đã chia tay đã nhiều năm như vậy, anh không có lập trường quan tâm tôi ngủ với ai; tiếp theo, anh ngủ với phụ nữ gấp nhiều lần tôi ngủ, không có tư cách nổi con thần kinh ở đây với tôi. Có công phu này, không bằng đi coi chừng bạn gái bạch phú mỹ của anh, thuận tiện đêm xem hai người chuẩn bị bao nhiêu nón xanh cho đối phương, lại trao đổi về vấn đề tâm đắc là bắt cả hai tay, có nhiều ý tứ, đúng không."

Tay Hà Lập Hâm vô lực rũ xuống, trong nháy mắt đáng vẻ kiêu căng như bị diệt hết, lưng cao ngất cũng trở nên hơi còng. "Thật xin lỗi, anh..."

"Đủ rồi!" Lương Kiều không kiên nhẫn khoát tay áo: "Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, trông thấy đã phiền!"

Cô tiến lên vài bước để gọi xe, Hà Lập Hâm đứng ở tại chỗ nhìn cô, cúi bả vai, thần sắc cô đơn. Mãi cho đến khi Lương Kiều lên xe, xe taxi màu vàng xanh không lưu luyến gì mà chạy nhanh đi, hắn ta mới kêu một tiếng rất nhẹ: "Kiều Kiều..."

Nói địa chỉ với người lái xe, Lương Kiều lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại xin nghỉ cho chủ bút Vạn Thiên, nói láo đi cả đến thân thể không thoải mái.

Vạn Thiên mắng cô một trận: "Đầu óc cô có thể con mẹ nó dài hơn không, mỗi lần lười biếng xin nghỉ đều nói đi cả đến, một tháng ít thì hai ba lần, nhiều thì năm sáu lần, cô dứt khoát nghỉ một tháng cho rồi! Vừa lười lại ngu xuẩn, ban đầu tôi mẹ nó mất bị mù sao vì cái gì mà tuyển cô vào!"

Lương Kiều lập tức làm bộ tín hiệu không tốt, nhanh chóng cúp điện thoại, thở một hơi, dựa vào đến trên ghế dựa. Tinh thần nóng nảy như thế, vừa nghe cũng biết chủ bút thật sự bị đi cả đến thăm, ha ha.

Cả đêm không nhìn di động, tin tức chưa đọc đã đầy màn hình. Ngón tay cô nhẹ nhàng gảy qua màn hình di động, trước tiên nhấn vào biểu tượng mặt của người kia. Hình như hôm qua cô ấy có việc muốn nói.

Y Nhân Diện: Biên tập, xin lỗi nhé, em đã chuyển sách mới sang cho bên Phạm Hoa Liễu rồi, phiền toái chị giúp em nhiều như thế, cuối cùng còn bắt chị thu dọn... Chị sẽ không trách em chứ? ㄟ——ㄟ

Tôi nhỏ vào? ? ?

Một ngọn lửa vô danh vèo một cái chạy toán loạn trên trán, trong nháy mắt gót chân Lương Kiều đang bị đè ép như lò xo bắn lên, nhìn chăm chăm vào hai câu nói kia đọc tới đọc lui mấy lần, xác định quả thật mình không nhìn lầm, tức giận đến nỗi không nhịn được, hung hăng nện một quyền vào chỗ ngồi phía trước.

"Làm sao, làm sao vậy?" Người lái xe bị cô dọa sợ hết hồn.

Lương Kiều thu lửa giận vào, nặn ra một nụ cười: "Không có chuyện gì, bác tiếp tục lái."

Y Nhân Diện là một tác giả dưới quyền của Lương Kiều, theo cô cũng đã ba năm, lúc đó còn không có tiếng tăm gì, đến bây giờ chạm tay có thể bóng, có thể nói là một tay cô nâng lên.

Nhưng mà Y Nhân Diện càng ngày càng đồ hơn rồi, chậm rãi mà thần kì, mặc dù Lương Kiều liên tục tranh thủ tiền nhuận bút cao hơn cho cô ta, nhưng phía trên còn có lão đại Vạn Thiên đè nặng giá, cho nên rốt cục vẫn bị đối thủ [Phạm Hoa] ra giá cao hơn mà nâng tay trên.

Chuyện này so với thất thân càng làm cho Lương Kiều tức giận hơn, đều do lão tử Vạn Thiên kia keo kiệt!

Về đến nhà tất cả đều còn nguyên trạng thái như lúc cô rời đi tối hôm qua, chén mì còn đặt trên mặt bàn, đã biến thành một đồng. Lương Kiều hơi đau lòng đổ sạch, bỏ bát vào bồn rửa.

Bên trong đã có vài đồng bát đũa, sẽ chờ Phi Phi trở về rửa.

Cô pha nước tắm, thêm chút tinh dầu, chậm rãi nằm vào.

Vốn là muốn ngâm mình một lát sau đó sẽ ăn chút gì rồi đi làm, kết quả lại là không để ý nằm ngủ trong bồn tắm. Đến khi tỉnh lại đã sắp mười hai giờ, bụng đã đói đến mức kêu ùng ục.

Nước trong bồn tắm đã lạnh, cô rùng mình một cái, há miệng run rẩy nhảy ra đi lấy khăn tắm.

Thay xong quần áo đến tiệm mì dưới lầu ăn hai ba miếng rồi vội vã đến trạm xe buýt phía trước bắt xe đi làm.

Phòng làm việc ở Duyệt Kỳ là tầng hai của một căn nhà cũ được thuê, trừ lão đại Vạn Thiên có một phòng làm việc độc lập thì bên ngoài phòng làm việc lớn rất côi mờ, tất cả mọi người ở trong cùng một không gian, có được một khung làm việc nho nhỏ (cubical). Mỗi ngày răng rắc viết chữ, ô ô gọi điện thoại, lủi rủi tán gẫu bát quái, ầm ầm một phòng...

Mặc cho điều hòa mở hơi lạnh, Lương Kiều vừa đi, vẫn cảm thấy một trận nóng bức.

Chào hỏi với mọi người xong, cô mở máy tính của mình ra và in một phần văn kiện, chạy rất nhanh vào phòng làm việc của chủ bút.

Vừa vào cửa liền thoải mái mà thở hắt ra, quả nhiên vẫn là phòng làm việc độc lập tốt, đến hơi lạnh của điều hòa cũng tốt hơn.

"Păng - -"

Vạn Thiên ngồi ở phía sau bàn công tác đang cúi đầu viết gì đó, Lương Kiều sửa sang đồng giấy thành một xấp A4 thật dày ném tới trước mặt cô, dừng đứng ngồi vào ghế dựa đối diện cô, mỉm cười, "Y Nhân Diện ký hợp đồng với [Phạm Hoa], chúng ta không có gì hết, lại bỏ lỡ tiềm lực của một vị đại thần, như cô mong muốn, vui vẻ không?"

Đây đúng là tin tức xấu.

Nhưng mà Vạn Thiên cũng chỉ hơi tiếc nuối, cũng không quá để trong lòng, chỉ giương mắt không thật cao hứng nhìn Lương Kiều một cái: "Cô ăn phải thuốc nổ hả? Vô cớ bỏ bê công việc tôi còn chưa tìm cô tính sổ đâu, còn dám nói với tôi kỳ quái như thế." Trong tay cô đang bóp một cây bút máy khám kim cương tinh mỹ, đẩy đẩy chồng giấy: "Cho nên, đây là vật gì?"

"Tân văn của Y Nhân Diện! Mở đầu năm vạn chữ, đặc biệt in ra cho cô xem."

"Ồi này, cô thật giỏi! Gửi thư điện tử đến đây không phải là được rồi sao, còn đặc biệt in ra cho tôi xem". Về mặt của Vạn Thiên không còn gì để nói: "Thật sự là nhọc lòng cô rồi!"

"Không, tôi chỉ muốn đến để nhục nhã cô một chút." Lương Kiều xoay người trên ghế: "Tôi đã sớm gửi thư điện tử cho cô, vừa nhìn cũng biết cô còn chưa có xem! Ý tưởng ở tân văn của cô ta rất đặc biệt, lấy đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của tôi xem, sau này nhất định sẽ rất nổi tiếng, đến lúc đó cô chỉ còn đường khóc mà thôi!"

"Lương Kiều, " Hai tay Vạn Thiên ôm lại, thần sắc nghiêm túc nhìn cô: "Tôi biết rõ quan hệ của cô với cô ta rất tốt, nhưng cô đã lấn lộn ở đây nhiều năm như vậy, loại chuyện nhỏ nhặt này còn cần tôi dạy cho cô sao? Đừng già một chút mà đã muốn lên mặt, nhìn thực tế một chút đi báo bối, lòng ham muốn của Y Nhân Diện quá lớn, cô cảm thấy phòng làm việc nhỏ này của chúng ta có thể đáp ứng nổi sao?"

"Phòng làm việc chúng ta đại thần cũng không ít, tại sao đến tiềm lực cũng không đáp ứng nổi?"

"Cô sở lương tâm của chính mình đi, đại thần nào mà trước khi thành đại thần mà đã nổi lên lòng tham như Y Nhân Diện?" Vạn Thiên hỏi ngược lại: "Hiện tại cô ta chào giá rất khó đuổi kịp và vượt qua Họa Trung Quyền, nếu như cô ta đáng đồng tiền, tôi cũng đã nhận thức, nhưng đến cùng có đáng giá hay không chính bản thân cô vô cùng rõ ràng không phải sao. Cô ta cũng không phải là thần tài, tôi ăn no rồi việc mới cung ứng cô ta!"

Lương Kiều ngồi trên ghế không nói gì, qua một lúc mới không chịu khuất phục dẫu môi.

Vạn Thiên ngừng một chút, lại bổ sung: "Một người làm công như cô một tháng được bao nhiêu? Người ta tùy tiện tiền tiền viết một tiểu thuyết mà thu nhập một tháng hai ba vạn, xuất bản còn đến vài chục vạn, đến phiên cô tranh thủ sao? Nói cho cùng cô giúp cô ta nhiều như vậy, trừ ngoài miệng cô ta nói rất dễ nghe, đến vài hạt dưa cũng không bỏ thí qua cho cô đúng không! Cô xem người khác có biên tập viên nhà ai tự thân chuẩn bị cho tác giả đến một xu cũng không thu không? Bị người lợi dụng thành dạng này còn mơ hồ nhảy vào trong, cô có phải ngốc hay không?"

Lương Kiều trầm mặc, dùng chân đạp vào bàn một cái, cả người cả ghế xoay vòng.

Đạo lý cô đều hiểu, nhưng đến cùng là tác giả cô khéo ta nuôi lớn, cứ như vậy bị người cướp lấy, sao có thể cam tâm đây. Con lợn này là chính tay mình nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn, mất thời điểm to mập bị người khác dắt đi, ai mà không tức giận được đây?

Cô cũng không phải ngốc như Vạn Thiên nói, tâm cơ nhỏ của Y Nhân Diện còn không gạt được cô, nhưng mà ai bảo người ta biết làm nũng lại đáng yêu đây, cô đối với loại "Thăng nam" thích mềm không thích cứng không cầm giữ được, khụ.

Xoay hết một vòng lại trở về bộ dáng cột nhà: "Là ngốc, quá ngốc rồi! Tỷ mua cho ta một bao hạt dưa đi!"

Vạn Thiên: "Cút! ! !"

Phòng nghỉ trên tầng cao nhất của hội sở Hoàng Đình, Quan Hành đem đồ trên bàn toàn bộ đập một lần, còn chưa có người giận, mặc tây trang mang dép đi đến bên giường, hai chân vút bỏ dép, nhảy lên giường hung hăng đạp chân gối bằng hai chân.

Xú nữ nhân! Xú nữ nhân!

Sau đó một cước đem chăn mền đá xuống đất!

Trên giường lớn hỗn loạn, một mảng đồ sập thành linh đập vào mi mắt, sự kiêu căng gần đến mức nổ tung của Quan Hành chậm rãi tiêu tán, an tĩnh lại, trừng mắt đối diện với giường đơn nửa ngày, lại nhảy xuống (hì hì đáng yêu hông ^^)

"Đi mua cho tôi đôi giày mang đến đây!" Anh bật điện thoại rống xong câu này thì tắt đi, cũng mặc kệ đối phương có nghe rõ hay không.

Không bao lâu chuông cửa lại vang lên, vừa mở cửa phòng đã chống lại một đôi mắt lén lút lút, Quan Hành phản xạ có điều kiện lui về sau một bước, sau đó duỗi tay hung hăng vỗ vào đầu Trương Vĩ một cái: "Nhìn cái gì vậy! Nhìn cái gì vậy!"

Trương Vĩ một bên che đầu một bên nhăn nhó nhìn bên trong vài lần, sau đó nheo mắt lại chắc chắn hai tiếng, nhìn giường loạn, tối hôm qua thật sự là rách ra rồi hắc hắc...

"Cút ra xa cho lão tử!" Quan Hành "Bùm" một tiếng đá vào cửa, trừng mắt liếc anh ta một cái, đứng ở cạnh tường trực tiếp thay giày mới, sau đó nghênh ngang đi về hướng thang máy: "Đi thôi."

Đã nhìn thấy hình ảnh muốn xem, Trương Vĩ hài lòng, ngó ngó trong tay anh không có thứ gì, biết được vị nhị thế tử xa xỉ thành tính này tám phần mười là trực tiếp ném quần áo bẩn đi rồi. Anh ta đi theo đằng sau Quan Hành, móc chìa khóa xe ra đưa cho anh: "Tôi mang chiếc Cayenne lại đây, đỗ ở bãi đậu xe phía dưới."

Quan Hành nhận lấy, lại ném thứ trong tay đi: "Tôi về nhà, tự anh lái xe trở về đi."

"Vì cái gì! Anh về nhà chúng ta thuận đường mà!" Về mặt Trương Vĩ oán giận, đến cái xe cũng không cho đi! Đồ keo kiệt!

"Gần đây lá gan của anh thật là lớn, còn dám mạnh miệng?" Quan Hành cười lạnh một tiếng, đồng thời đưa tay gõ một cái vào đầu anh ta: "Để cho anh đưa quần áo, con mẹ nó anh chỉ đưa quần áo! Giày đâu! Ngu ngốc!"

"..." Được rồi, buổi sáng anh ta thật là quên mang theo giày. Trương Vĩ sờ sờ đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Giày hôm qua của anh đâu, đi vào không phải là được rồi sao."

Quan Hành trầm mặc mấy giây, hai tay xỏ vào trong túi quần, nhìn vào cửa thang máy có thể soi rõ bóng người, ánh mắt xa xăm.

"... Bị người phụ nữ kia ném xuống cửa sổ." (Vâng chị gấp đến nỗi ném giày của anh đi ----)

Tác giả có lời muốn nói: (đoạn kịch ngắn về giá trị con người của Quan nhị thiếu)

Lần đầu tiên - -

Quan Hành: Giá trị một đêm của anh khởi điểm là một trăm vạn, em liệu mà xem đi (^ ^ ^)

Lương Kiều: Mười đồng, không cần nói gì nữa.

Quan Hành: (' ' ') ㄣ———

N lâu sau - -

Quan Hành: Mười đồng một đêm, có ngủ hay không?

Lương Kiều: Quá đắt, không ngủ.

Quan Hành: Mười đồng còn quý? Vậy năm đồng đi, không thể ít hơn nữa ... T^T

Lương Kiều: □

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tên Đàn Ông Cạn Bã

Quan Hành thả Trương Vĩ xuống đường lớn ngay trước công ty, quãng đường còn lại để anh ta tự đi, chính mình lái xe trở về nhà.

Tường Du ngồi trong phòng khách tiếp khách uống trà, thấy anh trở về nhưng không trách cứ anh cả đêm không về giống như trước đây, ngược lại cười gọi anh: "A Hành lại đây, hôm nay có khách đấy!" Sau đó bà quay đầu cười híp mắt giới thiệu với cô gái ngồi phía đối diện: "Đây là nhị của nhà bác, cháu kêu anh hai là được."

Quan Hành bị thái độ đặc biệt tốt của mẹ làm cho không hiểu gì hết, cởi áo khoác tây trang vắt lên cánh tay, nho nhả lễ độ đi về phía người khách chào hỏi: "Xin chào."

Đối phương nhu thuận cười cười: "Anh hai mạnh khỏe, em tên là Phong Miếu Miếu, anh gọi em Miếu Miếu là được."

Quan Hành rất nghe lời kêu một tiếng "Miếu Miếu", đổi lại đối phương hơi ngượng ngừng cười một tiếng.

Anh chào hỏi xong muốn đi lên lầu ngủ, bị Tường Du kêu lại, "Lại đây ngồi. Đây là con gái của dì Diệp, mới vừa du học trở về, người nhà cũng không ở trong nước, con làm anh phải chiều cố nhiều hơn một chút."

Sau đó thân mật kéo Phong Miếu Miếu nói: "Về sau có chuyện gì cần giúp đỡ cứ việc tìm nó, có thời gian tới nhà ngồi lâu một chút, đừng khách khí với dì."

Phong Miếu Miếu nhu thuận ứng được, lại cười với Quan Hành: "Vậy sau này phiền toái anh hai."

"Không cần khách khí." Quan Hành cười cười lấy lệ, quá nóng, buông lỏng cả vạt một chút.

Ánh mắt Phong Miếu Miếu ngừng lại, nhìn chằm chằm hai vết đỏ ở cằm cổ anh, lại không dấu vết dời mắt đi.

Sau khi tan tầm Lương Kiều gọi điện thoại cho Trâu Dung Dung.

Tối qua sau khi Trâu Dung Dung cùng Tống Bắc rời đi không yên tâm với cô, gọi điện thoại hỏi tình huống ở đó, khi đó cô đang cùng người đàn ông kia làm chuyện xấu hổ, tùy tiện lấy lệ hai câu đã tắt. Cô còn chưa kịp hỏi cái này nha đầu chết tiệt kia việc làm người mẫu sau lưng cô đâu.

"Lương Kiều?" Điện thoại vừa kết nối thì Trâu Dung Dung đã gọi, có lẽ còn đang lo lắng cho cô, giọng nói nghe rất sốt ruột: "Bây giờ chị đang ở đâu vậy? Ngày hôm qua không có xảy ra chuyện gì chứ?"

"Công ty, đang chuẩn bị về nhà." Lương Kiều nói: "Em khỏi phải lo lắng cho chị, chị có thể xảy ra chuyện gì. Ngược lại em, nói đi, giải thích rõ ràng cho chị hôm qua có chuyện gì xảy ra?"

Trâu Dung Dung ấp úng, về sau dường như lại nói hết bằng bất cứ giá nào: "Chị chờ một chút, em ra ngoài nói cho chị." Cô chạy ra khỏi phòng ngủ, xuống dưới lầu tìm nơi yên tĩnh. "Chính vì sợ chị không đồng ý nên mới không nói cho chị biết, kỳ thật công ty kia không như thế, chuyện ngày hôm qua mới chỉ là lần thứ nhất, nói dẫn chúng em đi gặp vài nhân vật lớn, trước đây chưa từng có."

"Tại sao chị nhìn như thế nào cũng thấy quản lý Vương kia không phải là người tốt?" Lương Kiều cười lạnh giật giật khóe miệng, hai ly rượu hạ được kia vốn là quản lý Vương chuẩn bị cho Trâu Dung Dung, để cho cô đi mời rượu Hà Lập Hâm, muốn rập tâm gì cũng không cần phải nói nữa. "Không nói cái này, trước tiên hãy nói với chị, tại sao đột nhiên muốn đi làm người mẫu?"

Trâu Dung Dung trầm mặc một hồi, giọng nói dần nhỏ hơn, mang theo vài phần buồn bực: "Còn không phải là vì học phí!"

Lương Kiều ngăn người: "Học phí học đại học không phải là chị đã sớm chuẩn bị cho em rồi sao, trường học của em tăng giá? Không thể được, tiền lương của chị cũng không được tăng đâu."

"Không phải..." Trâu Dung Dung bực bội đá đá cục đá bên chân: "Mẹ lại đưa tiền cho Lương Quốc Hưng."

Lương Quốc Hưng là cha của Lương Kiều và Trâu Dung Dung, nhưng mà vào lúc Trâu Dung Dung còn rất nhỏ đã ly hôn với mẹ hai cô là Trâu Từ Cẩm, cùng tiểu tam gây dựng lại gia đình, hơn nữa sinh một người con trai. Trâu Dung Dung đối với ông ta chỉ có hận, hoàn toàn không có loại tình cảm giữa cha và con gái, cho nên việc thứ nhất làm sau khi hiểu chuyện là kiên quyết đổi sang họ mẹ.

Lúc Lương Kiều còn nhỏ, trước khi Lương Quốc Hưng cùng Trâu Từ Cẩm ly hôn, vẫn là một người chồng và người cha tốt, với Trâu Từ Cẩm tương kính như tân, với Lương Kiều cũng đau đến tận xương tủy. Đáng tiếc về sau khi ông ta tái hôn có xích mích với nhà xướng nên bị tình giám biên chế, sau khi thất nghiệp dường như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, ích kỷ tham tiền lại vô liêm sỉ, y vào Trâu Từ Cẩm mềm lòng, một lần lại một lần lừa tiền của bà.

Bởi vì chuyện này mà Lương Kiều cùng Trâu Dung Dung khuyên qua cũng nặng qua mẹ, nhưng bà nhu nhược mềm lòng cả đời, đối với Lương Quốc Hưng vĩnh viễn đều không hạ được quyết tâm.

Lương Kiều cũng trầm mặc xuống, một hồi lâu mới nói: "Chị đây vẫn còn sống, chuyện tiền bạc không tới phiên em quan tâm, em đi học cho giỏi là được. Một lát nữa chị sẽ đưa tiền học phí và phí sinh hoạt cho em, em từ chối công việc làm người mẫu kia đi, về sau có chuyện gì thì thương lượng với chị trước, không được phép làm như chị là người mù mà chơi đùa, nếu không chị sẽ thực sự cắt đứt chân của em."

"Em không muốn tiền của chị..." Giọng nói Trâu Dung Dung rầu rĩ: "Em có năng lực nuôi sống bản thân!"

"À." Giọng nói của Lương Kiều rất lạnh nhạt: "Vậy trước tiên em đánh với chị một trận, đánh thắng được thì chị sẽ để cho em tự lực cánh sinh."

"Không phải chị đã học qua tae kwon do vài năm sao, ý thế hiếp người..." Hốc mắt Trâu Dung Dung hơi hồng, hít mũi một cái, ngừng dừng một cái, nhanh chóng nói câu "Lương Kiều em yêu chị!" Sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

"..." Lương Kiều cầm lấy điện thoại ngăn người, một hồi lâu cười rộ lên, nói thầm một câu: "Buồn nôn muốn chết!"

Cúp điện thoại Lương Kiều trực tiếp chuyển khoản ngân hàng hai vạn cho Trâu Dung Dung, trong nháy mắt số dư còn lại thiếu một nửa. Lương Kiều thở một hơi, tự nhủ: "Đến thời điểm cố gắng kiếm tiền chao ôi..."

Tác giả đầu bảng ở phòng làm việc Duyệt Ký - - Họa Trung Quyền, gần đây có sách mới muốn đưa ra thị trường, nhà xuất bản gọi điện thoại đến đây nói sách mẫu đã in ra, nhưng vì biên tập viên - - cũng chính là bạn cùng phòng của Lương Kiều - - Phi Phi vì chăm sóc bạn trai đã xin nghỉ một tuần, buổi trưa Lương Kiều liền thay cô đến nhà xuất bản một chuyến, cầm mấy quyển sách mẫu.

Lúc trở lại đi vòng qua khu CBD, phụng mệnh chủ bút đi xem tiến độ trùng tu văn phòng làm việc mới.

Trước mặt trường đại học truyền hình rất rộng có một căn nhà mới xây thành văn phòng, phòng làm việc Duyệt Ký thuê ở phía trên hai tầng, dự định dùng làm phòng làm việc mới, hiện tại đang trong giai đoạn chỉnh trang.

Lương Kiều cũng chỉ là lại đây giám sát mà thôi, đi ngang qua cửa hàng trái cây mua hai quả dưa hấu, để ông chủ cắt sẵn ra trực tiếp xách mang lên.

Khi đi qua đại sảnh thấy một ông già đang đóng đinh trên tường, giờ một bức tranh lớn muốn treo lên. Có thể là bức tranh quá nặng, nhìn lên trên động tác của ông già như đang cố hết sức, đứng trên cầu thang run run rẩy rẩy, rất dọa người.

Lương Kiều vốn đã đi qua, lại quay trở lại, đặt dưa hấu vào chỗ góc tường, tay vịn vào phía dưới của lồng kính khung ảnh: "Để tôi làm cho, ông xuống trước đã." Ngữ điệu nghe khí phách mà không được xía vào.

Ông già kia nghiêng đầu nhìn cô trong chốc lát, chậm rãi buông lỏng tay, đỡ cái thang bước từng bước xuống.

Lương Kiều điều chỉnh góc độ của cái thang, chân đạp thử hai cái, cảm giác còn rất ổn, đỡ tay vịn lưu loát bò lên. Sau khi đứng vững vươn tay về phía ông già: "Đưa bức tranh cho tôi."

Ông già theo lời giờ bức tranh lên, Lương Kiều ôm bằng hai tay, nhắm ngay vị trí cái đinh treo lên, sau đó trực tiếp nhảy xuống, phui tay. "Tốt rồi."

"Sức lực của cô gái nhỏ thật lớn, bức tranh này cũng không nhẹ." Ông già quan sát cô, hình như hết sức tán thưởng cô anh dũng.

"Cái này cũng không tồi, tôi chống tủ lạnh lên lầu tám cũng không có vấn đề gì." Lương Kiều thần nhiên nói, sau đó không đợi ông già nói chuyện liền khoát tay áo: "Không cần cảm ơn, tôi làm chuyện tốt chỉ lưu số hiệu không lưu danh."

Cô đến góc tường cầm dưa hấu, ông già kia chấp tay sau lưng đi xa hai bước nhìn nhìn, nếu không phải là trên người và quần áo dính đầy vôi cùng son vữa nhìn đã thấy giống công nhân, thì nhìn thế nào cũng giống lãnh đạo xuống nông thôn thị sát.

Ông ta nhìn trái phải trước sau một hồi, bình luận: "Nghiêng rồi."

Lương Kiều đi tới nhìn thoáng qua, "Chắc" một tiếng, "Lệch nghiêng cũng có mỹ cảm của lệch nghiêng, treo như vậy giống như cách treo rạp khuôn của người khác. Chuyên gia đã từng nói, bức tranh treo lệch nghiêng so với treo thẳng có thể dẫn tới sự chú ý của người xem, từ đó được càng nhiều người thưởng thức, đây mới là ý nghĩa mà nó tồn tại không phải sao?"

"Chuyên gia là...?" Ông già nghiêng đầu hỏi.

Lương Kiều mỉm cười, ngón tay chỉ vào mình: "It's me!"

Ông già cười: "Cô gái nhỏ này thật có ý tứ!"

Lương Kiều nghiêng khoe mắt một cái, cổ làm ra vẻ thâm trầm thờ dài, vỗ vỗ bả vai ông già: "Bị hào quang vạn trượng nhân cách sức quyến rũ của tôi mê hoặc đúng không? Đáng tiếc ông sinh ra sớm vài thập niên, nếu không mỹ nữ tôi vẫn là có thể suy tính ông một chút. Nhưng mà ông từng này tuổi rồi mà vẫn còn cách nghĩ như thế thực sự rất tốt, khen ngợi một chút hắc hắc! Ăn dưa hấu không?"

Làm ông già muốn mừng rỡ cũng không được.

Lên lầu xem qua tiến triển trùng tu, mời công nhân ăn dưa hấu, Lương Kiều không ở lại bao lâu liền rời đi.

Sau khi xuống dưới định trực tiếp lái xe về công ty, ánh mắt lơ đãng xẹt qua cao ốc đối diện, lại ấn tượng mạnh một phen.

Trên màn hình LED khổng lồ bên ngoài cao ốc đang ở phát lại buổi lễ trao thưởng kim điều của tuần trước. Quang cảnh chuyển đến hiện trường tiệc tối, trước ống kính đột nhiên xuất hiện một người nhìn hơi quen mắt, ngay sau đó hình ảnh đổi thành viễn cảnh, một người đàn ông mặc tây trang đen nhanh chóng đi lên sân khấu, dáng vẻ đoan trang, tư thế oai hùng bộc phát, ánh đèn chiếu vào người anh ta, nhìn đến thật sự là... Hào quang vạn trượng.

Anh ta tiếp nhận phong thư từ trong tay người chủ trì, nhìn thoáng qua, khóe miệng nhếch lên, lại lộ ra cách nhìn người mang theo vài phần vô lại, kì thực hết sức quyến rũ người khác bằng nụ cười.

"Nữ diễn viên xuất sắc nhất tại lễ trao giải kim điều năm 20XX..." Anh ta khẽ cúi đầu, thông thả mà rõ ràng đọc lên một cái tên: "Mạnh Thủy Lam."

Mạnh Thủy Lam... Người diễn viên này Lương Kiều còn rất quen.

Năm nay cô ta đóng bộ phim cổ trang (Sau lưng tên thô phi bậc nhất) vào vai nữ chính, tướng mạo đáng yêu, hành động cũng vô cùng tinh xảo, theo độ hot của phim mà nhân khí tăng vọt, xem qua cũng coi như là đúng.

Lương Kiều rất quan tâm tới bộ phim này, một mặt là bởi vì nó được chế tác hoàn mỹ là bộ phim rất có lương tâm, một mặt khác là bởi vì bộ kịch này dựa theo cuốn tiểu thuyết của văn phòng các cô, nguyên tác giả là Bát Tự Mi chính là Lương Kiều chịu trách nhiệm. Nhưng mà chế tác phương diện nội dung không do cô quản, việc cô có thể làm cũng chỉ là mỗi ngày đuổi theo đuổi theo kịch bản, cũng bởi vì thành công này đối đáp lại sự cố gắng của Mạnh Thủy Lam chứ không phải người qua đường như cô.

Mạnh Thủy Lam vào nghề tám năm, đóng qua các vai quần chúng cũng nếm đủ, hai năm gần đây bởi vì dự diễn mấy bộ phim truyền hình rating không tệ nên dần dần được người xem biết rõ, (Sau lưng tên thô phi đệ nhất) là lần đầu tiên cô ta đảm nhiệm diễn viên chính, sau khi xem xong một lần, tâm tình thực sự khó có thể bình phục.

Làm khách quý trao giải làm người tổng sản xuất, cũng là tổng giám đốc trẻ tuổi của truyền thông Quang Diệu - - Quan Hành, anh tiếp nhận cúp từ trong tay người dẫn chương trình, mỉm cười đưa cho tiểu hoa đán bởi vì quá mức kích động mà không ngừng rơi lệ.

Đối diện với màn ảnh, Mạnh Thủy Lam không nhận cúp, mà trực tiếp nhào vào trong ngực anh, một bên nước mắt khóc như mưa, một bên nghẹn ngào liên tục nói: "Cảm ơn Quan Tổng... Cảm ơn anh..."

Một bên người chủ trì nữ kinh ngạc há hốc mồm, cùng nam chủ trì liếc mắt nhìn nhau, muốn cười đùa giải vây để không ảnh hưởng tới toàn cục.

Hình ảnh bộc phát mạnh mẽ như thế này đài truyền hình tự nhiên sẽ không bỏ qua, ống kính nhanh chóng gần hơn, chỉ thấy Quan Hành bị tiểu hoa đán ôm thật chặt nhẹ nhàng nhướn một bên lông mày, đối diện với màn ảnh buông tay ra, trong tay còn giữ kim cúp màu vàng, vẻ mặt vô tội, mang theo thói quen của đàn ông khi được mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ có đặc ý cùng hưởng thụ.

Tên đàn ông cận bả.

Lương Kiều cản chiếc xe, ngồi lên nói địa chỉ, lấy điện thoại di động ra nghịch lung tung.

cầu com cầu tkssssssss

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trùng Hợp

Phi Phi cùng bạn trai quen biết và yêu nhau từ khi còn học đại học, cho tới bây giờ đã qua tám năm, trong đó năm năm đều ở nơi đất khách. Đôi uyên ương số khô này hàng năm gặp mặt không quá mười lần, trừ tết âm lịch hoặc là nghỉ đông, thời gian mỗi lần ở cùng nhau đều không vượt qua ba ngày, vậy mà có thể kiên trì đến từng ấy năm, ở trong mắt Lương Kiều thật sự là một kỳ tích.

Lần này bạn trai của Phi Phi đặc biệt bay từ thành phố B tới thăm cô, hai người thương lượng xong đều xin nghỉ đông, dạo chơi quanh thành phố C một lần.

Năm ngày nghỉ kết thúc, Phi Phi mang theo rất nhiều đồ ăn ngon trở về, ở dưới lầu gọi điện cho Lương Kiều xuống đón cô.

Lương Kiều xé toang mặt nạ rửa mặt, mang dép nghênh ngang xuống lầu đón người.

Xe taxi ngừng ở dưới lầu, Phi Phi vừa nhìn thấy Lương Kiều liền nhào lên ôm chặt lấy cô: "Tiểu kỹ nữ đập(kỹ nữ thất bại), nhớ ta không!"

Lương Kiều cào cào vào cằm cô hai cái như trêu chọc con mèo nhỏ, cười hắc hắc nói: "Mỗi ngày đều ôm ảnh người tự trách, người nói có nghĩ là sao?"

Phi Phi bị chọc cho cười, nện cô một quyền: "Cút! Làm bà thấy dơ bẩn muốn chết!"

Bạn trai cô Tiểu Phàn đang khuôn đờ từ trên xe xuống, trông thấy Lương Kiều cười lên tiếng chào hỏi: "Lương Kiều, đã lâu không gặp."

"Chào anh." Lương Kiều đi tới nhìn mấy thùng giấy anh ta đang chuyển xuống: "Hai người mua những gì vậy, tại sao lại nhiều như thế?"

"Đều là Phi Phi mua cho em ăn, trái cây còn có đặc sản." Tiểu Phàn để lái xe chờ ở dưới lầu, chính mình ôm hai thùng giúp các cô mang lên lầu.

Dưới đất còn hai thùng nữa, Phi Phi dự định cùng Lương Kiều mỗi người một thùng, đang muốn xoay người lại ôm, bị Lương Kiều nắm bả vai đẩy qua một bên: "Để mình làm cho, cậu chỉ vương tay vương chân."

Bình thường khi hai người bọn họ ở nhà vật nặng đều là Lương Kiều chịu trách nhiệm, nhưng mà hai thùng này mỗi thùng cũng đến vài chục cân, Phi Phi không quá yên tâm: "Cậu làm được không?"

"Dám nghi vấn năng lực của phụ thân?" Lương Kiều liếc xéo nhìn cô, ném cái chìa khóa cho cô, trực tiếp chống hai cái thùng ôm đứng lên, cộng lại cũng đến cả trăm cân, nhưng dường như nhìn cô cũng không cố hết sức.

100 cân TQ=50kg

Tiểu Phàn đi phía trước không khỏi cảm thấy kinh ngạc: "Vẫn nghe Phi Phi nói em khỏe mạnh như đàn ông, cuối cùng hôm cũng được tận mắt chứng kiến."

Lương Kiều cười nói: "Cho nên anh phải biểu hiện thật tốt, phải nhốt được bạn gái của anh, nếu không nói không chừng ngày nào đó em tâm huyết dâng trào nghĩ muốn thử nghiệm bách hợp, bạn gái của anh sẽ biến thành của em."

Có người bạn gái làm biên tập, Tiểu Phàn tự nhiên biết rõ "Bách hợp" là chỉ gì, bắt đắc dĩ nói: "Vậy thì thật là cảm tạ em hạ thủ lưu tình."

Lương Kiều thoáng nhướn mày, mỉm cười: "Biết rõ thì tốt."

Vì đền bù cho Lương Kiều vườn không nhà trống tịch tịch cô đơn mấy hôm nay, Phi Phi đáp ứng mời cô ăn cơm.

Ngày hôm sau khi hoàn thành công việc, còn chưa tới lúc tan tầm hai người liền mang theo túi xách chạy như bay ra cửa, ngồi tàu điện ngầm tới trung tâm thành phố. Phi Phi chọn một nhà hàng không tệ, ở tầng cao nhất của bách hóa Thiên Mậu.

Phía dưới lầu năm chính là rạp chiếu phim, cô dự định cơm nước xong sẽ thuận tiện đi xem phim điện ảnh, lúc đi đường liên tục cúi đầu xem đi động, một tay nắm khuỷu tay Lương Kiều, bị cô dẫn theo.

Khi qua đường sẽ là Lương Kiều nắm tay cô, trạng thái như này hai người cũng đã tập mãi thành thói quen.

Lúc lên thang cuốn, Phi Phi giờ điện thoại cho cô nhìn: "Xem cái này như thế nào? Tớ xem đánh giá thấy không tệ, cậu muốn xem không?"

"Được đấy." Lương Kiều liếc nhìn, là phim hoạt hình sản xuất ở trong nước.

"Biên tập!"

Đang sau đột nhiên có người hô một tiếng, là giọng nói xa lạ, nhưng có lẽ do xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, một khi nghe thấy có người gọi biên tập Lương Kiều liền quay đầu lại, sau đó thấy một cô gái mặc theo phong cách phương tây rất thời thượng chạy đuổi theo hai cô, cười dịu dàng chào hỏi với cô: "Thật là khéo nha, vậy mà gặp được chị ở chỗ này."

Lương Kiều nhìn hai mắt cô ta, rất nhanh đã nhận ra. Người này chính là Y Nhân Diện, tên thật là Khúc San San, mặc dù không chính thức đã gặp mặt, nhưng trong danh sách bạn bè thường thấy ảnh chụp của cô ta, lớn lên rất xinh xắn, cười rộ lên ngọt ngào, thật là cô gái thời thượng.

Lương Kiều cười cười: "Thật là đúng dịp, chúng tôi đến đây ăn một bữa cơm." Sau đó nhìn về phía Phi Phi giới thiệu một chút: "Đây chính là Y Nhân Diện, trước kia cũng là tác giả của tạp chí chúng ta, cậu nên biết."

Đâu chỉ biết rõ, quả thực là vô cùng trùng hợp đấy... Phi Phi vừa về thì nghe thấy Y Nhân Diện đổi chỗ làm đến (Phạm Hoa), liên tục vì Lương Kiều mà bất bình, lần này gặp người thật, cố gắng ngăn chặn lửa giận của chính mình, ôn hoà chào hỏi.

Khúc San San dường như không phát giác được sự xa cách của cô, cười ngọt ngào với cô.

"Hôm nay thật sự là quá ngạc nhiên mừng rồi!" Khúc San San thân mật khoác cánh tay Lương Kiều, cùng hai cô đáp thang cuốn lên trên, sau đó ào ào thờ dài: "Nhưng mà thật tiếc em đã hẹn với người bạn khác, nếu không có thể mời biên tập ăn cơm. Biên biên giúp em nhiều như vậy, vẫn liên tục không có cơ hội thật tốt để cảm ơn chị đâu."

"Những gì chị làm đều thuộc bổn phận công việc, em không cần khách khí như thế." Lương Kiều nói.

"Không không không, em thực hết sức cảm tạ biên tập!" Khúc San San như bảo đảm như chân thành nói, sau đó trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt vô tội sợ hãi: "Biên tập, có phải chị giận em hay không?"

"Không có đâu." Lương Kiều trấn an cười cười: "Em làm là lựa chọn chính xác, chị không đến mức tức giận vì việc của con này."

"Vây là tốt rồi." Khúc San San thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đáng yêu chu chu miệng: "Em thấy chị không trả lời tin nhắn của em, còn tưởng rằng chị tức giận không để ý đến em, thật là hù chết em mà..."

Lương Kiều cười nhạt, không lên tiếng.

Xuống thang cuốn Khúc San San kéo Lương Kiều nói vài câu, liền cùng các cô tách ra, cười cười khoát tay nói tạm biệt, xoay người đi đến quán cà phê bên phải. Sau khi vào cửa liếc mắt đã thấy một người đàn ông yên tĩnh ngồi cạnh cửa sổ, áo sơ mi dài tay màu xám sẫm, sắc mặt rất đen, một tay chống đỡ trên quai hàm, rảnh rỗi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khúc San San chạy chậm lại đây, cười ngồi vào đối diện anh: "Này, chờ đã lâu rồi sao?"

"Không có." Lúc này Quan Hành mới quay đầu lại, cầm lấy cái muỗng khuấy hai cái vào ly cà phê đã lạnh một nửa ở trước mặt, như lơ đãng hỏi: "Vừa rồi định phải người quen?"

"Ừ, xem như thế đi." Hẳn là anh thấy cô ta nói chuyện bên ngoài với Lương Kiều, Khúc San San cũng không để ý, sửa sang lại đầu tóc, giải thích một câu: "Người kia là biên tập ở tòa soạn của em, nhưng mà là lúc trước."

"Ồ, xem ra em viết sách cũng không tệ đâu!" Quan Hành cười khê: "Tập chí nhà ai trình độ cao như thế, có thể mời được Khúc đại tiểu thư của chúng ta, anh sẽ đi xem một chút để mở mang tầm mắt."

"Cút đi! Không cần cười em!" Khúc San San giận anh một cái: "Nói đến tạp chí Duyệt Kỷ sao, chỉ là phòng làm việc của bọn họ quá nhỏ, không gian như vậy sẽ không làm ra cái gì được, cho nên thời gian trước em đổi đến (Phạm Hoa) làm việc."

"Là sao." Tựa hồ Quan Hành đối với đề tài này không có gì hứng thú, đặt muỗng nhỏ màu bạc vào khay trắng, phát ra một tiếng nhẹ nhàng vang giòn. "Đi thôi, bọn lão Cao đang sốt ruột chờ, trước khi em đến đã gọi rất nhiều điện thoại, phiền đến nỗi anh muốn kéo ra đánh cho một trận."

"Anh thật giỏi!" Khúc San San cười rộ lên: "Chờ một chút, em mang vài ly cà phê cho bọn họ, đỡ cho lát nữa lại quở trách em đến muộn."

Mấy ngày hôm trước Cao Hàn đổi bạn gái mới, đặc biệt kéo mọi người đi tụ họp, nhận biết một lần. Cô bạn gái nhỏ còn đang học đại học, là người rất thuần khiết đáng yêu, âm ỉ muốn ăn cá nướng, cuối cùng quyết định đến một nhà hàng cá nướng, ngay trên tầng trên của bách hóa Thiên Mậu.

Nhà hàng cá nướng này vô cùng đông khách, đợi chưa đến sáu giờ đã đông nghịt người, xếp hàng chờ cũng hơn bốn mươi người.

Những người quần là áo lụa như bọn họ chưa từng đến những nơi bình dân như thế này, Khúc San San đi lên vừa nhìn thấy người chen lấn thì sầm mặt xuống: "Chỗ này rất được, ai chọn vậy!"

Quan Hành cũng cảm thấy âm ỉ, nhưng còn không đến mức không nhìn được, đẩy kính râm nói: "Được rồi, cho lão Cao chút mặt mũi."

Khúc San San bĩu môi, chỉ có thể nhìn xuống.

Quan Hành còn chưa đi qua cửa thì điện thoại liền vang lên, là số máy riêng trong nhà, anh để Khúc San San đi vào trước, chính mình đi xa vài bước đến nơi yên tĩnh nghe điện thoại.

Điện thoại là Tường Du gọi, cũng không hỏi anh đang ở đâu, trực tiếp nói: "Hình như Miểu Miểu ngã bệnh, ở nhà nghỉ ngơi một mình, bây giờ con đi qua một chuyến, xem xem tình huống của nó như thế nào. Nếu mà người đang nóng rần lên mà ngủ mất thì không thể được."

Quan Hành "À" một tiếng: "Ngã bệnh thì đi bệnh viện, con đi qua để làm gì?"

"Con bé ngã bệnh như thế thì làm sao có sức mà đi bệnh viện?" Tường Du tức giận, giọng nói cũng cao hơn vài phần: "Con suốt ngày lêu lổng với đám bạn bè xấu, một chút chuyện đứng đắn cũng không có, thay mẹ đi một chuyến xem con bé như thế nào một chút? Ngày ngày ở bên ngoài la lối om sòm, như thế nào, bây giờ đến mẹ cũng phải nhìn sắc mặt con sao?"

"Mẹ xem những lời mẹ nói với con xem, khi nào thì con mặt nặng mặt nhẹ với mẹ?" Quan Hành bực bội đá đá tường: "Con đi còn không được sao!"

"Đi đi." Trong nháy mắt Tường Du hạ giọng xuống: "Nghiêm trọng thì phải đưa con bé đi bệnh viện, chăm sóc tốt cho nó." Nói xong cũng không đợi anh trả lời trực tiếp cúp điện thoại.

Quan Hành tắt điện thoại, trừng mắt với tường nửa ngày, dùng sức đá một cước.

"Fuck!"

Bữa cơm này ăn không thành, Quan Hành đi vào nói một tiếng với mấy người kia, bị bắt uống ba cốc bia mới thả người.

Chiếc xe BMW M6 từ bãi đậu xe đi ra, lao ra đường như tên bắn, lại đột nhiên đi chậm lại, quay đầu, dừng ở trước một sạp báo.

Động tác găm đưa hấu của ông chủ ngừng lại, ngẩng mặt đang dính đưa hấu lên, nhìn chiếc xe tự phụ trước mắt, không rõ chuyện gì.

Cửa sổ bên tay lái phụ hạ xuống, ông chủ hiếu kỳ thoáng cúi đầu, còn chưa kịp thấy rõ bộ dáng của người lái xe, chỉ thấy một chiếc máy bay giấy từ trong xe bay ra, "Vèo" một cái rơi vào sạp trước mặt.

Ông chủ cúi đầu một cái, hay thật, Mao gia gia* đây là!

*Chủ tịch Mao Trạch Đông của TQ được in trên đồng tiền

Đáng tiếc mặc dù Mao gia gia mê người, nhất thời ông chủ lại không có can đảm cầm. Đây là làm gì, người có tiền ăn no rồi việc muốn cùng ông ta chơi máy bay giấy?

Đang thấy kỳ quái, nghe thấy trong xe truyền ra một giọng nam trong sáng từ tính: "Cho tôi một cuốn tạp chí, tên là cây hoa hồng gì đó."

Quan Hành nói xong, chính mình cũng ghét bỏ trước một phen, cái tạp chí chó má gì, có cái tên chó má vậy, cây hoa hồng cây hoa hồng, vừa nghe đã thấy tịch mịch. Chuyên mục tình cảm của thiếu phụ, low!

"Cây hoa hồng? Cây hoa hồng?" Đây là tạp chí gì, chưa từng nghe qua. Ông chủ rất rõ ràng sạp của mình không có tạp chí này, nhưng vì Mao gia gia đáng yêu, vẫn chưa từ bỏ ý định tìm trên sạp hàng của mình một lần nữa, kết quả đương nhiên là không tìm được. Nhưng mà có một bản không khác lắm..."Không có cây hoa hồng, có Duyệt Kỳ, đều không khác nhau lắm, cậu xem thử một chút?"

Ngón tay Quan Hành gõ trên tay lái: "Ném lại đây đi."

Ném sao... Ông chủ nhìn khoảng cách của mình với xe, lắc lắc đầu, đây không phải ném mà là bắn mới phải. Ông ta bỏ đưa hấu xuống, tìm tiền lẻ trong hộp xong, cầm lấy tạp chí đi ra, từ cửa sổ xe đưa cho người ở bên trong.

Quan Hành chỉ cầm lấy tạp chí: "Không cần trả lại."

Vừa nói xong đã cảm thấy câu này quen thuộc đến khó hiểu, hồi tưởng đến người phụ nữ đã nói câu này với anh, nghiêng nghiêng răng.

"Tiền không biết kiếm được khó thế nào..." Ông chủ lầu bầu một câu, giấu tiền lẻ vào trong túi mình.

Trên tạp chí hơi mỏng còn mang theo mùi đưa hấu, bìa mặt trong lịch sự tao nhã, trong trang sắp chữ thiết kế cũng rất sạch sẽ. Nhưng mà nội dung gần như đều nói về bệnh tương tư. Bỏ qua thực tế mà chỉ có tình tình ái ái, Quan Hành lật hai trang rồi bỏ qua, thầm nghĩ, quả nhiên là tịch mịch. Chuyên mục tình cảm của thiếu phụ, low!

Cầu tkssssssssss

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nghiệt Duyên

Phong Miểu Miểu mướn một nhà trọ xa hoa ở trung tâm thành phố, Quan Hành bị mẹ phải đến đón cô ta mấy lần, coi như là quen cửa quen nẻo.

Trên đường đi có ngang qua cao ốc Quan Ý, anh gọi điện thoại báo Trương Vĩ xuống, ném tạp chí cho anh ta: "Tra một chút."

"Tra cái gì?" Trương Vĩ không rõ chuyện gì, tất tả lật vài trang, ngạc nhiên nói: "Này, có tâm lý khảo nghiệm à! Làm cái này sao?"

"Cậu là gốc x sao, khảo nghiệm tạp chí tâm lý của thiếu phụ cậu cũng làm!" Quan Hành trừng mắt liếc anh ta một cái, một lần nữa khởi động xe: "Quay về đi điều tra, với tiền lương của cậu, cũng biết nên làm cái gì!"

Đến dưới nhà Phong Miểu Miểu, Quan Hành gọi điện thoại cho cô ta, kêu cô ta xuống đi bệnh viện. Giọng nói Phong Miểu Miểu nghe hết sức suy yếu, không chịu xuống, Quan Hành không có biện pháp, đành phải dừng xe đi lên lầu.

Lúc Phong Miểu Miểu đi ra mở cửa, sắc mặt thoạt nhìn có chút tái nhợt, mềm mại kêu một tiếng anh hai liền làm một bộ chống đỡ không nổi sắp suy yếu ngã xuống.

Quan Hành vịn lấy cô ta: "Mắc bệnh nghiêm trọng như thế, tôi đưa cô đi bệnh viện." Nói rồi kéo cô ta ra ngoài.

Phong Miếu Miếu thuận thể dựa vào trong ngực anh, nín lấy vạt áo anh yêu kiều hô một tiếng "Không cần", sau đó về mặt thẹn thùng vò vò cổ áo ngủ đang mở rộng ra của mình: "Em bị như thế này không có biện pháp ra cửa đâu..."

"Vậy đi thay quần áo." Quan Hành căn căn bản không thấy được thần thái e thẹn của cô ta, hoàn toàn không hề bị lay động.

Phong Miếu Miếu suy yếu tựa đầu ở trên vai anh: "Anh ôm em vào nằm trên giường đi, em ngủ một giấc thì tốt rồi."

Quan Hành hít sâu hai ngụm, ngăn chặn nội tâm luống cuống, một phen bế cô ta lên.

Phòng trọ nhỏ có hai phòng, sửa sang cực kỳ lịch sự tao nhã, ga giường ở phòng ngủ có màu hồng của thiếu nữ mơ mộng, Quan Hành đặt cô ta lên giường, kéo chăn ra đắp lên người cô ta, mặt cũng che hơn phân nửa. "Vậy cô nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước."

Phong Miếu Miếu gầy chần ra, lộ mặt cùng cổ trắng ngần: "Anh hai, có thể rót cho em cốc nước không, em có hơi khát..."

Quan Hành nhìn cô ta trong chốc lát, nhận mệnh ra ngoài rót nước.

Anh đưa nước cho Phong Miếu Miếu, đối phương nằm ở trên giường không cử động, một bộ muốn anh dứt cho. Quan Hành làm bộ không hiểu, lưng vẫn phả lệ thẳng tắp. Phong Miếu Miếu chờ trong chốc lát, nhìn anh không có động tĩnh, chính mình chậm rãi ngồi dậy.

Quan Hành rất nhanh nhét cốc nước vào tay cô ta, mới vừa buông tay, Phong Miếu Miếu liền "Ồi" một tiếng - - không cầm chắc ly nước, cả ly nước đầy văng tung tóe lên người, từ cổ đi xuống, một đường chảy vào chỗ sâu trong cổ áo, làm ướt cả một mảng áo, dãn ở trên người, nơi nào đó hiện lên hai đỉnh nhô ra.

Phong Miếu Miếu cắn cắn môi, chính mình lấy tay cầm khăn giấy lại lau. Áo ngủ có dây buộc làm từ tơ, vốn đã lỏng la lỏng lẻo, có thể nhìn ra bên trong không mặc gì, cổ áo bị cô ta càng lau càng mở rộng, lộ ra khe rãnh mê người ở giữa.

Quan Hành nhắm mắt lại thật chặt.

Cái giống phụ nữ này, thật mẹ nó quái lạ!

Phong Miếu Miếu lau rất lâu, sau đó lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy Quan Hành không nói một lời nhìn chăm chăm cô ta, làm bộ kinh sợ khi đột nhiên phát hiện bên cạnh mình có đàn ông, kinh ngạc hô một tiếng, ngượng ngùng xoay người khếp tà áo lại, hờn dỗi kêu: "Anh hai tại sao anh lại..."

Quả thực Quan Hành một đầu hắc tuyến. Mẹ nó, anh như vậy chỗ nào?

Thực sự không muốn cùng người phụ nữ X gốc này ở chung một chỗ, Quan Hành lấy tay đè bả vai cô ta xuống, kéo chăn qua che cô ta lại: "Cô nghỉ ngơi đi."

Anh xoay người muốn đi, trong tích tắc Phong Miếu Miếu như sinh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào, khỏe mạnh) từ trên giường bật dậy, ôm lấy anh từ phía sau: "Anh hai đừng đi... Em rất khó chịu, anh chăm sóc em được hay không?"

Trong lòng Quan Hành đang hô lớn f*ck một tiếng, tôi cũng rất khó chịu, cô buông tha tôi được hay không?

Anh còn chưa kịp nói chuyện, cửa phòng bên ngoài đột nhiên bị mở ra, Tường Du mang theo một bình giữ nhiệt vào cửa, liếc mắt một cái thì liền làm bộ khách qua đường vô tình thấy được. Phong Miếu Miếu lập tức buông tay lui về phía sau, như muốn tránh hiềm nghi cùng Quan Hành kéo ra khoảng cách, lại làm áo ngủ hỗn độn bại lộ trước mắt Tường Du.

"Hai đứa..." Mặc dù vốn có ý tác hợp cho hai người, Tường Du nhìn thấy tình cảnh như này vẫn kinh ngạc không thôi, trầm mặc hai giây, đặt bình giữ nhiệt lên bàn trà. "A Hành, con lại đây."

Quả thực Quan Hành muốn sụp đổ, không phải như mẹ nghĩ đâu!

Anh đóng cửa phòng ngủ lại, đi qua ngồi vào bên cạnh Tường Du. Đại khái có thể đoán được mẹ sẽ nói cái gì, nhưng anh không chủ động mở miệng, vẫn còn ôm một chút hy vọng.

"Con đã cùng Miếu Miếu đến một bước này, mẹ cũng không cần hao tâm tổn trí tác hợp hai đứa nữa." Tường Du nói: "Miếu Miếu là đứa bé ngoan, mẹ và dì Diệp lại là bạn thân, hai đứa các con có thể thân càng thêm thân thì không thể tốt hơn. Nhưng Miếu Miếu là một cô gái tốt, không giống với những người phụ nữ không tốt mà con quen trước đây, con nên đối xử cho tốt, kiềm chế lòng lại, đừng có lại ra ngoài trêu chọc những thứ oanh oanh yến yến kia..."

"Mẹ," Quan Hành cắt đứt lời bà: "Trước khi mẹ quyết định, có thể hỏi con có nguyện ý trước hay không?"

Tường Du nhíu mày: "Mẹ quyết định cái gì? Đừng nói mẹ có tính gia trưởng ngu muội ép duyên như ở cổ đại, đây là việc của hai đứa, chính các con quyết định."

Trong nháy mắt về mặt Quan Hành biến hóa mang theo chút mỉa mai, đáy mắt lộ ra một chút âm đạm không rõ nguyên nhân chọt lóe lên.

"Tốt, tự con quyết định." Anh giật giật khóe miệng đứng lên: "Con vẫn thích chơi đùa oanh oanh yến yến ở bên ngoài, người con gái tốt như này chỉ có

người đàn ông tốt mới xứng đôi, con không có cái phúc khí kia."

"Con đứng lại đó cho mẹ!" Tường Du chợt đứng lên: "Con lặp lại lần nữa?"

Quan Hành dừng lại, nhìn bà, từng chữ từng chữ rõ ràng nói: "Con nói, con đối với cô ta không có hứng thú."

"Con đặt mặt mũi của mình ở đâu mà dám nói ra những lời này?" Tường Du tức giận đến phát run, đồng thời cầm túi xách đánh về phía anh, bị Quan Hành nhẹ nhàng linh hoạt nghiêng người tránh đi. "Xem mẹ dạy dỗ con đồ vô liêm sỉ lấy người ta ra làm trò đùa này!"

Anh cúi đầu nhìn chằm chằm túi xách đắt tiền của phụ nữ trước mặt mình, sắc mặt âm trầm. Một hồi lâu, xoay người kéo cửa ra, đầu cũng không quay lại mà rời đi.

Nhóm người Cao Hàn com nước xong chuyển tới KTV chơi, Quan Hành hỏi địa chỉ, một đường đua xe chạy tới.

Lúc anh đến phòng bao không khí vô cùng yên tĩnh, cô bạn gái nhỏ của Cao Hàn đang ngồi ghế đong đưa say mê hát "Con cừu vui về Mĩ Dương Dương Lại Dương Dương Phỉ Dương Dương Mạn Dương Dương..." Cao Hàn nhàn nhã ngồi trên sofa nghe cô hát, Khúc San San cùng vài người khác đang cúi đầu nghịch di động. (thật sự không biết có bài hát này!!!)

Quan Hành đi tới nhấc cái đệm ngồi vào bên cạnh Cao Hàn, bị anh ta ghét bỏ đẩy một cái: "Cậu không biết xấu hổ có phải muốn ngồi lên đùi tôi hay không? Xê ra một bên đi! Đôi chân cường tráng khỏe mạnh của tôi chỉ có phụ nữ mới có thể ngồi."

Quan Hành phá lệ không cùng anh ta đấu võ mồm, trầm mặc mở chai rượu tự mình uống.

"Như này là làm sao?" Cao Hàn nhìn anh một cái, nhận ra tâm tình của anh không tốt, hỏi một câu. Thấy anh không trả lời, cũng không hỏi nhiều, cầm chai rượu cùng anh cụng ly, bồi anh uống.

Rạng sáng 1h hơn, Trương Vĩ đưa Quan Hành say mềm về nhà, đèn ở biệt thự Quan gia còn sáng. Trương Vĩ nửa khiêng Quan Hành vào cửa, phát hiện Quan Triệt không nói một lời ngồi ở phòng khách hút thuốc.

"Quan Tổng," Trương Vĩ lên tiếng chào hỏi, vừa mới chuẩn bị đưa Quan Hành đi lên, bị Quan Triệt gọi lại.

Anh ta đập tàn thuốc vào gạt tàn, quay đầu sắc mặt lạnh lùng nhìn sang: "Làm nó tỉnh đi."

Nhất thời Trương Vĩ không biết như thế nào cho phải, chần chừ mấy giây, ngoan ngoãn kéo Quan Hành qua, để người ở trên ghế sofa. May mắn người giúp việc trong nhà kịp thời mang trà giải rượu lại đây, anh ta để Quan Hành uống hai ngụm, Quan Triệt đã đợi đến mức không còn kiên nhẫn, trực tiếp đập hai cái vào chân Quan Hành.

Quan Hành dùng rất nhiều sức mới chống mí mắt, nhìn nhìn người xong lại muốn nhắm lại.

Quan Triệt ở một bên lạnh lùng nói: "Nếu bất tỉnh lần nữa tôi liền thả chó đến cắn cậu."

Trương Vĩ: "..."

Không nghĩ tới câu này còn rất có tác dụng, Quan Hành chậm rãi ngẩng đầu lên, chà xát mặt, lúc nói chuyện còn mang theo mùi rượu nồng đậm, mất trật tự: "Anh cần em làm chi?"

Quan Triệt lười phải uốn nắn anh: "Hôm nay mẹ bị cậu làm cho tức giận đến nằm viện, cậu uống rượu cũng rất sáng khoái."

Thần kinh bị ngâm trong rượu có hơi trì độn, mãi mấy giây sau Quan Hành mới phản ứng kịp, hơi mờ mịt ngẩng đầu: "Cái gì?"

"Co thất cơ tim, bây giờ còn đang nằm bệnh viện đấy." Quan Triệt nhìn anh: "Cậu lại làm cái gì chọc mẹ tức giận? Làm bà tức thành dạng này, cậu vẫn còn chịu được à!"

Không phải là anh nghe lời mẹ nên mới đến xem Phong Miếu Miếu có khỏe hay không sao, còn nổi giận thành cái dạng này! Quan Hành bực bội cào cào đầu tóc.

...

Vài ngày sau, Trương Vĩ mang tất cả tin tức điều tra được có liên quan đến (Duyệt Kỳ) trình lên, khó có khi Quan Hành ngồi lì trong phòng làm việc vài ngày, nhưng mà việc làm nhiều nhất trong mấy ngày này chính là ngồi ngắm người nhìn vật trang trí trong phòng.

Khi Trương Vĩ cầm văn kiện đi vào, Quan Hành đang ôm chậu cây trinh nữ mới mua nghịch ngợm, Trương Vĩ lập tức đem văn kiện đặt đến trên bàn, đoạt lấy chậu cây nhỏ từ tay anh: "Đừng như vậy, hoa hoa thảo thảo cũng có tôn nghiêm, anh đùa giỡn người khác như vậy, đừng nhìn cây cỏ nhỏ mà nghĩ quần trong lòng?"

Quan Hành thư thái tựa người trên ghế xoay, định cầm lấy tập văn kiện anh ta đặt xuống bàn: "Thứ gì đó?"

"Anh để tôi điều tra tạp chí (Duyệt Kỳ)." Trương Vĩ một lần nữa đặt cây trinh nữ về chỗ nhiều ánh nắng: "Người ta có thể không phải là tạp chí thiếu phụ"

gi, nghiêm chỉnh xuất bản tạp chí cho phụ nữ, sáu năm trước mới bắt đầu, hàng năm vẫn có báo cáo tăng trưởng trong thời kì sách báo suy tàn như hiện nay, danh tiếng trong lòng độc giả vẫn thuộc danh sách đầu, mặc dù quy mô hơi nhỏ, nhưng triển vọng không tệ. Năm nay chúng ta quay bộ (Sau lưng tên thô phi đệ nhất) anh còn nhớ rõ chứ, kịch bản chính là tòa soạn này soạn ra."

"Ánh mắt của tạp chí này vẫn không tệ, năm nay IP vô cùng nóng, những cuốn sách của họ gần đây cũng rất có tiếng, có mấy bộ đang trong lúc bàn bạc với Quang Diệu. Nếu như có thể cùng tòa soạn thành lập quan hệ hợp tác lâu dài, với Quang Diệu vẫn rất có lợi."

Quan Hành không lên tiếng, Trương Vĩ loay hoay với cây trình nữ, một bên tiếp tục nói: "Lịch trình phát triển, xuất bản sách và nhân viên đều ở chỗ còn lại, nếu như anh còn muốn tìm tài liệu để hiểu sâu hơn, tôi lại đi tra."

"Này." Quan Hành chuyển hướng cửa sổ sát đất, nhắm mắt lại trầm mặc một hồi lâu, mới lại cúi đầu mở miệng: "Ném đi."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bất Ngờ Gặp Gỡ

Mưa lớn vài trận liên tục, nhiệt độ giảm xuống, thời tiết hơi lạnh của mùa thu đã thay thế cho mùa hạ nóng bức, mới vừa bước vào tháng mười, trong không khí đã tích trữ cảm giác mát mẻ.

Cuốn tiểu thuyết dự định sẽ xuất bản vào cuối tháng đã đến ngày nộp bản thảo, nhưng cả bản thảo lẫn tác giả lại cùng mất tích. Lương Kiều oanh tạc trên máy tính cũng như điện thoại vài ngày, nhưng tác giả Ngư Tiểu Trù bên kia vẫn không có chút tin tức nào. Thậm chí cô đã đặc biệt xin chủ biên nghỉ phép nửa ngày, dựa vào địa chỉ ghi trong hợp đồng lần tìm đến nhà cô ấy, nhưng đó lại là khu chung cư được bảo vệ rất nghiêm ngặt, cô vào đến cổng chung cư liền bị ngăn lại.

Cuối cùng thực sự không có biện pháp, Lương Kiều trực tiếp tìm đến công ty mà chồng cô ấy làm, thành công chặn được tiểu kỹ nữ đập đã khát nợ bản thảo hai tháng ở dưới lầu, còn thoải mái nhàn nhã đến đưa com cho chồng!

Cái cô tiểu kỹ nữ đập tên khai sinh là Dư Nhĩ, bút danh Ngư Tiểu Trù, không tính là nổi tiếng lắm, viết bản thảo thường mất rất nhiều thời gian. Bản thân cô ấy cũng là một phu nhân hào phóng, gia cảnh giàu có, không cần nói cũng biết, ở khu CBD tắc đất tắc vàng có tòa nhà Dư thị ở tầng 30, chính là của nhà cô ấy.

Cho nên sáng tác đối với cô ấy mà nói cũng chỉ là chơi đùa, bằng này tiền nhuận bút cô ấy cũng chẳng quan tâm đến, dựa vào việc chỉ có một chút hứng thú với sáng tác, cô ấy ở nhà làm bà chủ rảnh rỗi một thời gian.

Nói đến đây, không thể không đề cập đến việc, tài nấu nướng của vị phu nhân hào phóng này vô cùng tốt, mấy hộp thịt bò ngon trong nhà Lương Kiều đều do chính tay cô ấy làm.

Lương Kiều cùng cô ấy mất một buổi trưa, bởi muốn tiểu tổ tông thay đổi hình tượng mua sắm ở trung tâm thương mại một lúc, lại đề cử cửa hàng tóc và cửa hàng spa tốt, cuối cùng cũng đổi được một câu "Bảo đảm trước cuối tháng sẽ giao bản thảo".

Trước khi đi Lương Kiều đoạt lấy dây chuyền bảo bối của cô ấy để thế chấp. Dây chuyền kia không tính là quý trọng, nhưng hình như hết sức có ý nghĩa đối với Dư Nhĩ, không quá hai ngày cô ấy đã nộp một nửa phần cuối của bản thảo, muốn đổi dây chuyền về.

Sờ dĩ không viết xong kết cục trong một lần, là vì cô ấy do dự với kết quả cuối cùng của nhân vật chính.

Lương Kiều hẹn cô ấy ngày hôm sau đi nói chuyện, căn cứ vào văn phong cùng cốt truyện cũ, phân tích qua sau đó đưa ra ý kiến của mình, thuận tiện ăn một bữa com.

Dư Nhĩ mời khách, Lương Kiều hết sức không khách khí chọn một nhà hàng vô cùng nổi tiếng. Nhà hàng này làm đồ ăn rất ngon, giá cả cũng rất đắt, cô với Phi Phi mong đợi đã lâu rồi, nhưng vẫn liên tục luyến tiếc không đến ăn.

Nói xong chính sự, Lương Kiều xem như thở phào nhẹ nhõm, lúc đang vui đầu ăn lại nhớ đến Phi Phi phải ăn com hộp ở công ty, nhất thời không đành lòng, chụp mấy tấm ảnh chia sẻ cho cô.

Phi Phi: !!! Tiện nhân, vậy mà ăn một mình sau lưng ta! [chửi bới]

Đại Kiều: Nữ nhân không biết suy xét, ta thay người thực hiện giấc mơ, người phải cảm tạ ta.

Phi Phi: ? Giấc mơ gì cơ?

Đại Kiều: Vừa ăn com vừa trò chuyện ở đây [nụ cười]

Phi Phi: !!! Người ăn một mình cũng thôi đi! Lại còn là nhà hàng ta yêu nhất! Mẹ nó còn không mang ta theo! Tình bằng hữu mỏng manh làm ta muốn quay lưng! [tạm biệt][tạm biệt][tạm biệt]

Phi Phi: Người ăn đầy một miệng, lòng ta đang rỉ máu, cảm nhận được không? [dao phay]

Phi Phi: Một ngày phu thê trăm ngày ân ái, vậy mà người đối xử với ta như vậy... Người tên tra nam đáng chết!

Phi Phi: Buổi tối không cần trở về, ta sẽ khóa chặt cửa [tạm biệt]

Đại Kiều: Không nên như vậy nha bảo bối, lần sau ba ba dẫn người đến đây ăn, cùng lắm thì chúng ta chỉ gọi một món ăn → _ →

Sau đó điện thoại vang lên tiếng chuông báo: Tin đã nhận, nhưng bị đối phương cự tuyệt nhận.

Lương Kiều: "..."

Xong đòi, hình như đùa quá rồi ...

Đang nghĩ lát nữa sẽ mang đồ ăn gì về xin lỗi cô bạn, chợt nghe sau lưng vang lên giọng nữ ngán chết người: "Ai nha, anh thật đáng ghét nha, người ta nhìn bằng hai mắt, lại không nói gì, dấm chua này anh cũng ăn!"

Lương Kiều cảm thấy chán ghét thân thể run một cái, quay đầu lại liếc nhìn, thấy một cô gái tóc dài màu nâu, mặc váy liền áo bó sát người màu đỏ, tất chân màu đen, đạp trên đôi giày cao gót mũi nhọn 10cm, nổi bật lên dáng người có lồi có lõm, còn rất gợi cảm.

Vóc người coi như đẹp, nếu như không để ý đến giọng điệu làm nũng kinh tởm của cô ta.

Vóc dáng của người đàn ông bên cạnh cô ta rất cao, ánh mắt Lương Kiều xẹt qua mặt anh ta, lại không có chút rung động nào dờn đi.

"Dư Nhi?" Không nghĩ tới gặp người quen, người phụ nữ kia kéo kéo người đàn ông thân mật đến chào hỏi: "Thật là đúng dịp, vậy mà gặp được cậu ở chỗ này. Rất nhiều năm không gặp, cậu sống có tốt không?"

Về mặt Dư Nhi không thích hợp, không biết rõ vì cái gì sắc mặt đang hồng hồng trở nên trắng bệch, môi cô động động, kéo ra một nụ cười mang theo vẻ lúng túng: "Rất tốt ."

"Là sao. Nghe nói cậu kết hôn, thật may mắn đấy." Dáng vẻ tươi cười của Phong Miểu Miểu trở nên có chút quái dị, nhìn qua giống như là trào phúng, cũng không thể giải thích vì sao lại thế. Cô ta kéo bên cạnh tay người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt ngọt ngào cười: "Giới thiệu cho cậu, đây là Quan Hành vị hôn phu của mình, bọn mình sẽ nhanh chóng kết hôn, đến lúc đó mời cậu tới uống rượu mừng."

Ở góc độ cô không nhìn thấy, con mắt Quan Hành híp lại, liếc cô một cái, lại thu hồi rất nhanh, tác phong nhanh nhẹn vươn tay: "Dư tiểu thư, xin chào."

Dư Nhi không mặn không nhạt nói câu xin chào, không quan tâm đến cánh tay vươn ra của anh.

Quan Hành cười cười, không sao cả thu tay lại, bỏ vào túi.

Lương Kiều giống như bị bỏ qua, cô cũng mặc kệ không thèm để ý vẫn dùng bữa.

"Chúc mừng" Dư Nhi nói với bọn họ.

Phong Miểu Miểu giờ cầm lên, vẻ mặt khoe khoang không chút nào che giấu: "Cảm ơn, chúng mình hết sức hạnh phúc đấy."

Lương Kiều nhếch miệng, vụng trộm làm khẩu hình miệng "Bệnh xà tinh" với Dư Nhi. Dư Nhi ở đối diện không kiềm chế được mà bật cười, nhưng cuối cùng về mặt hòa hoãn một chút, học giọng điệu trào phúng vừa rồi của Phong Miểu Miểu, bõ một câu: "Là sao, cậu cũng hết sức may mắn."

Phong Miểu Miểu hừ một tiếng, khoác cánh tay Quan Hành tránh ra.

Lương Kiều so ngón giữa với bóng lưng cô ta, không may, trong tích tắc đấy Quan Hành vừa vặn quay đầu lại, bắt quả tang. Lương Kiều bị bắt quả tang cũng không có nửa phần thẹn thùng, mặt mũi tràn đầy khinh thường dựng thẳng ngón giữa cao hơn.

Khóe miệng Quan Hành kéo ra, giống như cười mà như không(tựa tiểu phi tiểu), ánh mắt nhìn cô tương đối có thâm ý.

Khi ăn gần xong, Lương Kiều đi toilet một chuyến, đi nhà vệ sinh xong rửa tay, lúc đi ra vẩy vẩy nước trên tay theo thói quen.

"Chắc..." Có giọng nói đàn ông đột nhiên vang lên, ánh đèn trên hành lang không sáng lắm, người đàn ông cao lớn dựa lưng vào tường có hoa văn đăng sau, hai tay xỏ vào trong túi quần, cái cằm khê nhếch, lấy tư thế bề nhễ ngạo mạn nhìn chằm chằm cô: "Thật không có tố chất."

Lương Kiều nghiêng người liếc anh một cái, khóe miệng nhẹ nhàng kéo kéo, không phản ứng gì, trực tiếp lướt qua anh.

Quan Hành nhắc chân dài lên, chặn lại đường của cô, giọng điệu rất không tốt hỏi: "Điếc à? Tội đang nói với cô đấy, không nghe thấy?"

Lương Kiều cúi đầu nhìn thoáng qua chân người đàn ông đang ngăn cản mình, thẳng tắp thon dài, lại quay đầu nhìn anh: "Ngài là vị kia?"

"..." Tròng mắt Quan Hành hơi híp lại, đáy mắt bắn tán loạn ra hai đường ánh sáng rét lạnh: "Nhanh như thế đã không nhớ rõ tôi rồi sao?"

"Còn nhớ." Lương Kiều rất bình tĩnh: "Vậy thì sao?"

Câu trả lời cho có lệ của cô làm Quan Hành cực kỳ khó chịu, đứng thẳng người, khẽ cúi đầu, ánh mắt không vui trừng mắt với cô: "Còn nhớ mà có phản ứng này?"

Lại một lần nữa lấy kiểu khoảng cách gần như thế này để đối mặt, Lương Kiều đột nhiên phát hiện chuyện xảy ra gần một tháng trước bị cô lãng quên như một chuyện cười, cô có ấn tượng rất mạnh với khuôn mặt này. Dung mạo tuấn lãng anh khí, ánh mắt cương quyết sắc bén, cùng với hơi thở quanh thân làm cho người ta cảm thấy bị áp bức... Hình như cũng rất quen thuộc.

Đôi mắt bị che đi của anh tỏ ra vô cùng tinh mịch, như mặt biển vô cùng rộng lớn, nhìn yên tĩnh không một gợn sóng, nhưng vẻ ngoài âm trầm tối tăm ẩn lại cất giấu dòng nước xoáy mãnh liệt.

Đối mặt với tình huống này một thời gian dài khí thế của Lương Kiều dần dần yếu đi, mí mắt như thể một giây sau sẽ run rẩy, cô kịp thời rũ mắt xuống, tròng mắt nhìn.

Nhưng lại giống như vô cùng không phục khi bại trận trong lúc giằng co như thế này, một giây sau cô đột nhiên nghiêng người tiến lên một bước, ấn lồng ngực anh đẩy vào tường, chính mình cũng dựa vào, gần như không còn khoảng cách giữa hai người.

Quan Hành làm bộ đáng bất động như núi, hai tay vẫn xò vào trong túi như cũ, thuận theo động tác của cô dựa vào tường, mí mắt rũ xuống, lẳng lẳng nhìn cô, đáy mắt có một tia tâm tình không rõ chọt lóe lên.

Dưới lòng bàn tay là áo sơ mi đắt tiền, cách một lớp vải mỏng, còn có thể cảm thấy họa tiết của áo và nhiệt độ của người. Lương Kiều nhìn bàn tay trắng nõn của mình trên áo sơ mi đen, tâm tình bị lung lay trong thoáng chốc.

Mẹ nó thật là muốn xé nó ra để xoa bóp!

Đại não còn chưa kịp đưa ra câu trả lời cho vấn đề này, ngón tay cô đã đưa ra phản ứng trước. Sau đó trên đỉnh đầu liền truyền đến tiếng cười khinh miệt của người đàn ông: "Người phụ nữ phóng túng như cô, tôi đây mới gặp lần đầu tiên."

Lương Kiều: "..."

Sau 0.01 giây lúng túng, Lương Kiều nâng mí mắt nhìn về phía đôi mắt của anh, chậm rãi nhếch miệng: "Người đàn ông cận bã như anh, tôi đây gặp qua không ít đâu."

Cùng lúc với khi nói chuyện, ngón tay tăng thêm lực bóp một cái, sau đó trong tích tắc khi Quan Hành đang nheo mắt lại thì gờ tay lên, ngược lại thông thả xoa xoa mu bàn tay vào phía trên.

Quan Hành lại một lần không có kịp phản ứng, cúi đầu nhìn áo sơ mi bị cô dùng để lau tay, lúc ngẩng đầu mới thấy người phụ nữ kia đã nhanh chóng rời đi, đi xa đến vài bước, đầu cũng không quay đầu lại mà khoát tay áo với anh.

Không cần nhìn mặt của cô, cũng có thể tưởng tượng ra được đáng vẻ đắc ý lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thù Mới

Com nước xong, Lương Kiều cùng Dư Nhĩ tạm biệt ở trước nhà hàng, chỗ cô ở cách đây tương đối gần, cho nên cự tuyệt ý tốt đưa về nhà của Dư Nhĩ, định đi bộ về nhà, xem như tiêu com.

Hôm nay cô xin nghỉ phép, trực tiếp ra ngoài cùng Dư Nhĩ, cho nên ăn mặc tùy ý, bên ngoài mặc áo khoác theo phong cách quân đội đang là trào lưu, bên trong mặc áo màu vàng cùng quần đen, đi đôi giày thể thao màu trắng, vừa tươi trẻ lại mỹ lệ.

Mưa liên tiếp hai ngày, hôm nay cuối cùng cũng dứt, trong không khí còn mang theo hơi ẩm, nhẹ nhàng khoan khoái làm người ta vui vẻ, tia từ ngoại không nhiều, nhiệt độ cũng vừa vặn, thích hợp ra ngoài để vui chơi.

Cô đi trên đường dành cho người đi bộ, mua một cây kem ở cửa hàng ven đường, lấy điện thoại ra định gọi cho Phi Phi, xem buổi tối tan tầm cô ấy có muốn ra ngoài chơi hay không.

Gần đường dành cho ô tô có vài vũng nước, nhưng mà con đường này rộng lại ít xe, có rất ít xe chạy sang bên này, cho nên vũng nước đều bình yên vô sự.

Nhưng mà khi Lương Kiều đi ngang qua một vũng nước, đột nhiên có một chiếc xe thể thao màu xám sẫm đi sát lại ven đường, lướt qua cô, tốc độ xe ít nhất một trăm dặm, chạy vọt qua vũng nước, trong nháy mắt làm nước bắn văng lên tung tóe.

"Shittt!"

Lương Kiều không hề đề phòng như bị người ta đón đầu gọi cho một chậu nước đục, giờ chiếc kem đứng hình tại chỗ, toàn thân dính nước bùn bắn thủ ướt át. Cô bị nước bùn văng tung tóe lên mặt, mắt nhìn chiếc kem không may mắn thoát nạn trong tay, lửa giận bùng phát rất mạnh.

Chiếc xe kia ở phía trước cách cô không xa ngừng lại, Lương Kiều cho rằng đối phương muốn xuống xin lỗi, tạm thời kiềm chế xúc động muốn đi lên đánh người. Nhưng mà chờ chờ, vẫn không thấy có người bước xuống.

Vài giây sau, chỗ cửa sổ ghế lái có một bàn tay với khớp xương rõ ràng vươn ra, nhẹ nhàng quơ quơ với cô. Dưới ánh mặt trời chiếc đồng hồ quý trên tay lóe sáng, như thể muốn tuyên bố sự đặc ý kiêu ngạo không che giấu được của chủ nhân nó với cô.

Tôi nguyên rửa cả nhà anh! !

Lương Kiều nhanh chóng bắt đầu chạy đuổi theo, đồng thời vung tay ném chiếc kem vào chiếc xe phía trước, trong không khí vạch ra đường cong hoàn mỹ. Mắt thấy lập tức trúng mục tiêu, trong nháy mắt xe thể thao lại khởi động, như mũi tên rời cung chạy như bay.

"Bụp - -" kem rơi vào bên trong vũng nước.

Lương Kiều đuổi theo hai bước liền buông tha, đứng tại chỗ chống nạnh, tức giận cười lạnh vài tiếng.

Xe thể thao màu xám sẫm chạy như bay trên đường cao tốc, Phong Miểu Miểu nhìn Quan Hành ngồi trên ghế lái tâm tình rất tốt, thăm dò hỏi: "Vừa rồi anh biết người kia sao?"

Cố ý làm nước bùn văng tung tóe lên người ta, chắc là biết rồi. Nhưng mà cuối cùng có ý định trêu cợt, hay là chỉ muốn kéo sự chú ý của người ta? Diễn trò trước mặt cô gái xinh đẹp như thế này, vẫn cảm thấy có dụng ý khác.

"Không biết." Quan Hành chống một tay lên cửa kính xe, đỡ lấy huyết thái dương, một bàn tay tay lái, ngón tay gõ gõ, từ trong tiết tấu có thể nhận ra sự vui sướng.

"A, em còn tưởng là anh cố ý đấy." Phong Miểu Miểu cười cười một tiếng.

"Vậy thì là tôi cố ý." Quan Hành ác liệt nhếch khóe miệng, "Coi như cô ta xúi quẩy."

"Vì cái gì vậy?" Hình như Phong Miểu Miểu rất tò mò, một mực truy vấn.

Quan Hành liếc cô ta một cái, đưa ra một đáp án lấy lệ: "Tôi không thích màu xanh lá cây."

"Anh như vậy thật bá đạo." Phong Miểu Miểu lập tức phát ra một trận tiếng cười như chuông bạc, "Như thế này với cô gái nhà người ta có phải không tốt lắm hay không, người ta vẫn là nữ nữ đầy, chân dài như vậy, có thể nhìn ra dáng người cũng rất tốt mà."

Chân rất dài, dáng người cũng tốt, không phải có thể nhìn ra, mà là thật sự rất tốt... Trong lòng Quan Hành yên lặng đánh giá một phen, không nói gì nữa.

"Đến rồi." Xe dừng trước khu nhà ở trung tâm thành phố, Quan Hành dựa vào trên ghế ngồi, không tắt lửa, tay còn nắm trên tay lái, câu được câu không gõ.

"Anh không đi lên ngồi một chút sao?" Phong Miểu Miểu không nhúc nhích, nịnh nọt nhìn anh.

"Không được." Quan Hành trực tiếp cự tuyệt. Những người phụ nữ này đều như thế như lang như hổ, anh đi lên thì trình tiết còn giữ được sao. Đường như ánh mắt Phong Miểu Miểu quá mức nóng bỏng, làm anh càng bức bối, bức tức nói, "Cô đi nghỉ ngơi trước đi, tôi còn có việc."

"Anh hẹn nhóm người Cao Hàn sao?" Phong Miểu Miểu cười ngọt ngào với anh: "Em có thể đi cùng anh không? Em còn chưa từng gặp mặt những người bạn kia của anh đâu."

Quan Hành khép hờ mắt liếc xéo cô ta, một hồi lâu mới nói: "Hôm nay không tiện, hôm khác đi."

"Được rồi." Phong Miểu Miểu khó nén khỏi thất vọng, nhưng vẫn dùng vẻ mặt khéo léo nhìn anh, dặn dò: "Vậy anh không cần uống quá nhiều rượu, về nhà sớm một chút, đừng làm cho đi Tuồng lo lắng."

"Biết rồi." Quan Hành nhìn cô ta xuống xe, cửa xe vừa đóng lại, lập tức khởi động xe quay đầu rời đi.

Phong Miểu Miểu như hòn vọng phu đứng tại chỗ, nghiêm túc vẫy tay, cho đến khi xe biến mất, mới thu về mặt ngây thơ lại. Cô ta chưa lên nhà, lại đợi

hai phút, đi đến ven đường cản chiếc tắc xi, nói địa chỉ cần đến: "Đến Phong Lâm Văn ở đường Bình Nhai."

Đường Bình Nhai là thánh địa sủng nổi tiếng trong thành phố, nhất là cửa tiệm Phong Lâm Văn này, nghe tên cũng biết là nơi nào, yên lặng khởi động xe.

Phong Miếu Miếu làm như không thấy ánh mắt kì quái của người lái xe, móc ra một cây son đỏ chót từ trong túi thoa lên, trong nháy mắt cả người diêm dúa hơn vài phần so với lúc trước.

Trải qua một trận lễ rửa tội đầy nước bùn, không còn tâm tình hẹn Phi Phi ra ngoài đi chơi nữa .

Lương Kiều về nhà tắm rửa đổi quần áo, nhàn rỗi nằm chán, bật máy tính xem chương trình (Yêu con người thật của mình tính) có rating không tệ. Người như cô không có hứng thú với việc xem thẳng nam nói yêu đương, sở dĩ xem bộ phim này, là vì trong chương trình có một vị khách mời là nữ sinh 19 tuổi rất khá ái, làm cô cảm thấy đáng yêu không chịu được.

Nhưng mà quý thứ nhất đã kết thúc vào ba tháng trước, phần này mới chiếu vào đầu quý thứ hai, Lương Kiều tích góp hai quý vẫn không xem.

Bởi vì độ hot mà Mạnh Thủy Lam được mời làm khách quý tham gia quý thứ hai. Tiết mục ban đầu là phỏng vấn, chuyên mục tổ phỏng viên hỏi mẫu người lí tưởng của Mạnh Thủy Lam, cô ta hơi suy tư liền cười trả lời: "Mắt nhìn của tôi có chút kỳ lạ, tôi thích loại người... Ừ, đàn ông vừa chính vừa tà."

Phóng viên cũng cười: "Lần đầu tiên nghe được tiêu chuẩn kén vợ kén chồng như thế này, xác thực là rất đặc biệt. Có thể miêu tả cụ thể một chút không, vừa chính vừa tà là dạng cảm giác gì?"

"Có lẽ là khi làm việc thì rất nghiêm túc hết sức gọi cảm, sau đó bình thường lại rất... Nói như thế nào, chính là loại cười rộ lên xấu xa, mang một ít vô lại, có chút cảm giác nguy hiểm đi."

"Như Quan Tổng của Quang Diệu sao?" Phóng viên đâm kim vào túi máu, sau đó xem như nói đùa cười ha ha hai tiếng, "Nghe nói quan hệ sau lưng hai người rất tốt, (Sau lưng tên thổ phi đệ nhất) cũng là Quan Tổng bảo cô tới diễn..."

Có lẽ không đoán được phóng viên sẽ trực tiếp nói về vấn đề scandal này, Mạnh Thủy Lam rõ ràng giật mình, sau đó ánh mắt ái muội lóe lên một cái, cười hai tiếng mới phủ nhận: "Chúng tôi chỉ là bạn..."

Lương Kiều trực tiếp di chuyển con chuột chuyển đến góc trên bên phải nhấn dấu ×.

Tên đàn ông căn bã âm hồn không tiêu tan, thật sự là đủ ...

Khi cô đến phòng khách rót nước uống, Phi Phi vừa tan tằm trở về, khuôn mặt đầy u sầu, vút túi xách ở một chỗ, cầm lấy một túi ny lon nhỏ vọt vào nhà vệ sinh. Lương Kiều cùng đi qua, dựa ở ngoài cửa gọi cô: "Cậu không thể bởi vì mình ăn một mình mà cam chịu trong lòng, tức giận có thể tới đánh mình, tại sao lại nghĩ quần ăn. Cút vậy?"

"Cút!" Phi Phi ở bên trong gầm thét một tiếng, không rõ là đang làm cái gì.

Rất lâu sau cửa mới mở ra, cô mang về mặt sắp khóc bỏ nhào vào lòng Lương Kiều: "Đại Kiều, mình xong rồi..."

"Thế nào, đây là?" Lương Kiều ôm lấy cô kéo đến sofa ngồi xuống, "Bên trong cút có độc?"

Phi Phi vốn đang định khóc phụt cười, đập cô một cước: "Cút cút cút! Cậu nghĩ ai cũng là chó suốt ngày ăn cút giống cậu. Cút! Phiền chết người ta!"

(Linh Đang: huhu mình không có ý đầu nhưng mấy câu này thực sự là vậy QAQ!!!)

Lương Kiều thở phào nhẹ nhõm, cọt nhà nói: "Như này được rồi đúng không, có chuyện hãy nói thẳng hoàng, đừng khóc như bà mẹ già nữa."

Phi Phi thở dài một tiếng, đưa thứ trong tay cho cô, "Cậu nhìn thì biết ."

Lương Kiều vô thức duỗi tay muốn nhận, thấy thứ đưa tới là que thử thai, còn là hai vạch rõ ràng, trong nháy mắt lại rút tay về, vẻ mặt khiếp sợ trừng mắt nhìn cô, một hồi lâu mới phun ra một câu: "Đứa bé là của mình?"

Phi Phi đề cô ra đánh: "Cậu có thể đứng đắn hơn chút được hay không! Mình cũng cuống muốn chết, cậu còn ở chỗ này trêu chọc mình!" Một bên đánh cô một bên khóc lên, "Làm sao bây giờ đây đại Kiều, mình còn chưa chuẩn bị tốt đâu..."

"Đừng khóc đừng khóc!" Lương Kiều vội vàng luống cuống tay chân dụ dỗ cô, "Đây không phải là chuyện tốt sao... Cậu nói với Tiểu Phàn chưa?"

"Vẫn chưa... Mình cũng vừa mới biết thôi." Phi Phi dựa vào vai cô, đáng vẻ như tro tàn: "Nói cho anh ấy biết sẽ không có đường sống vẹn toàn."

"Ừ? Cậu đây còn có ý muốn đổi nhà (đối người yêu đó) hay sao?" Lương Kiều nhẹ nhàng xoa đầu cô, động tác ôn nhu, nói lời nói cũng rất không biết điều.

Phi Phi bấm một cái vào eo cô, giải thích: "Mình không có ý nghĩ muốn đổi nhà, mình chỉ chưa chuẩn bị tốt cho việc kết hôn sinh con... Việc kết hôn đã thảo luận qua rất nhiều lần, người nhà anh ấy bảo mình qua bên kia, dù sao nhà anh ấy có điều kiện tốt hơn nhà mình rất nhiều, trong công việc anh ấy cũng cao hơn mình vài cấp bậc. Nếu như cần một buồng tay, người đó khẳng định là mình." Cô ôm lấy eo Lương Kiều, "Nhưng mình không nghĩ sẽ như

thế này, mình vẫn muốn tìm một con đường vẹn toàn cho đôi bên, nhưng mà... Thật quá khó."

Trong lòng Lương Kiều không tiếng động thờ dài, cô vẫn luôn biết rõ, nhiều năm như thế Phi Phi cùng Tiểu Phàn vẫn chưa định ra, cũng là bởi vì việc này không thể đồng ý. Sau khi kết hôn ai đến thành phố của ai, sinh sống nơi đất khách quê người là vấn đề trí mạng.

"Mình biết rõ cái này rất khó lựa chọn, nhưng trong lòng cậu nhất định là có đáp án, có đúng hay không?" Lương Kiều ôm cô, "Ý nghĩa của Tiểu Phàn đối với cậu, khẳng định là quan trọng hơn nhiều so với công việc. Cậu không muốn qua đó, không phải là không bỏ được công việc, thật ra là bởi vì không thích cảm giác tìm nơi nương tựa là anh ta ở nơi xa xứ?"

Phi Phi trầm mặc một hồi, nhỏ giọng lẩm bầm một câu: "Quả nhiên vẫn là cậu hiểu rõ mình."

Lương Kiều cũng thờ dài: "Lựa chọn này sớm muộn gì cũng phải đưa ra, cậu kéo dài một năm lại một năm như vậy, anh ta nguyên ý chờ cậu bao lâu? Người nhà anh ta có thể để anh ta chờ bao lâu?" Cô vỗ về mặt của Phi Phi, giọng nói tận lực thoải mái hơn một chút, "Cho nên đứa bé này là ý trời, đến thượng đế cũng nhìn thấy, muốn để cho các cậu kết hôn sớm một chút đấy."

Phi Phi nằm sấp trong lòng cô, rất lâu không lên tiếng.

Qua rất lâu mới lại mở miệng, mắng cô: "Cậu tên đàn ông căn bã này, vậy mà một chút cũng không không bỏ được mình..."

"Đương nhiên không bỏ được rồi!" Lương Kiều bĩ ỏi chụp lấy một bên mông cô: "Cho nên chúng ta khuya hôm nay nắm chặt cơ hội đại chiến ba trăm hiệp đi."

"Cút! Mang mặt cách xa ra!"

Công việc trùng tu phòng làm việc mới đã đến giai đoạn kết thúc, Lương Kiều lại bị nữ vương đại nhân phái tới thị sát.

Phương án trùng tu là Vạn Thiên định ra, phong cách sáng ngời nhẹ nhàng hiện đại, khung làm việc (cubical) cũng rộng và thoải mái rất nhiều so với trước, nối giữa hai tầng là cầu thang xoắn ốc xoay tròn, thời thượng lại xinh đẹp. Lương Kiều dò xét bên trong bên ngoài một lần, vô cùng hài lòng.

Cũng không biết là duyên phận gì, lúc giám sát hết và đi xuống lầu, vậy mà thấy chiếc xe thể thao làm nước bùn văng tung tóe lên người cô. Để tránh làm hại người vô tội, Lương Kiều đặc biệt nhìn kỹ hai vòng mới xác nhận.

Lamborghini Centenario số lượng hạn chế, chiếc xe làm người ta mê hoặc, phun sơn màu xám sẫm, biển số xe GH588...

Cô cười lạnh hai tiếng, bóp cổ tay kêu răng rắc. Chính là nó, không chạy được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cừu Gia (Kẻ Thù)

Lúc Lương Kiều quay lại lầu trên một lần nữa, các công nhân trùng tu đang ngồi xúm lại một chỗ nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, ăn điểm tâm cô vừa mang tới. Lão Lưu quản đốc thấy cô vừa tiến đến liền nhìn chung quanh, lập tức chào hỏi một tiếng: "Lương tiểu thư, roi đồ sao?"

"Sư phụ Lưu, nơi này của ông còn sơn không, màu sắc tươi sáng một chút."

"Có đấy." Sư phó Trương chạy chỗ để đồ lẫn lộn, xách ra một hộp sơn đã mở nắp: "Màu đỏ còn còn dư lại rất nhiều, cô xem một chút có được không?"

"Được! Quá được!" Lương Kiều đưa tay nhận lấy: "Rất cảm ơn ông! Máy người cứ ăn tiếp, lát nữa dùng hết tôi sẽ mua trả lại."

Lúc xuống đại sảnh thì đụng phải ông già treo tranh hôm trước, Lương Kiều giờ hộp sơn lên chào với ông ta: "Này, ông đẹp trai!"

Ông già thấy cô thì rất vui, nhìn tư thế của cô tò mò hỏi: "Đi chỗ nào vậy?"

Lương Kiều nhìn lướt qua bên ngoài, cười hi hi nói: "Không có đại sự gì, chỉ báo mối thù."

Ông già vui tươi hơn hờ: "Được, báo đi, đừng gọi lên đầu tôi là được."

Thời gian qua khu xanh hoá CBD được xây dựng rất tốt, nhất là cao ốc mới xây này, bốn phía xanh biếc. Xe thể thao dừng ở dưới một bóng cây, Lương Kiều đứng trước xe, cầm bàn chải nhúng nhúng vào trong thùng sơn.

Chắc là vừa đụng vào xe này thì chuông cảnh báo sẽ vang lên, nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Nhưng mà viết cái gì mới tốt đây?

Ông già chấp tay sau lưng đứng ở cửa xem, thấy cô đi thẳng đến chỗ chiếc xe thể thao số lượng hạn chế, kinh ngạc nhíu mày. Trong lòng chặc chặc cảm thán, quả nhiên cô gái này có can đảm.

Ông ta ngẩng đầu liếc nhìn về góc bên phải, chỗ đó có một chiếc camera đang quay về phía trước. Dừng một chút, ông ta xoay người vào phòng an ninh.

Chờ lúc ông ta lại đi ra, Lương Kiều đã bắt đầu hạ bút, nhất thời ông ta không kìm nén được lòng hiếu kỳ, đi lên nhìn một cái.

"Cô gái này viết chữ không tệ đâu!" Còn không thấy rõ nội dung, đầu tiên đã bị cách múa bàn chải thoăn thoắt của cô làm cho kinh ngạc một phen, trong lòng càng tán thưởng. Rất ít khi thấy được người con gái nào viết chữ đến ngân câu thiết họa (ý chỉ chữ đẹp rõ ràng phóng khoáng) như vậy, tiêu sái hấp dẫn.

Nếu như quên rằng trong tay cô là bàn chải chứ không phải một cây bút lông mà nói, tư thế dùng cổ tay như này, tương đối có vài phần di chuyển như bút lông, quét ngang khí thế của ngàn quân.

Chỉ là nội dung thật sự là...

Ông già vẫn lắc đầu, không có thể diện, quá không có thể diện.

Một nét chữ cuối cùng, Lương Kiều vẽ tiêu sái mạnh mẽ ngoài ý muốn. Sau khi kết thúc, cô thường thức kiệt tác của mình một lần nữa, cực kỳ hài lòng. Một bên giữa son còn lại vào trong thùng, cô đặc ý nhún mày với ông già: "Như thế nào, có phải bị tài hoa của tôi thuyết phục hay không?"

Về mặt ông già nghiêm túc đánh giá: "Phục! Nhưng cô nên chạy mau đi, trong chốc lát chủ xe sẽ trở lại."

"Vậy thì đi thôi!" Một tay Lương Kiều mang bàn chải cùng thùng son, một tay vỗ lên bả vai ông ta: "Ông cũng mau chạy đi, đừng để người ta trông thấy lại hiểu lầm là ông viết, vậy thì vui rồi ha ha ~"

Khu vực chỗ tòa nhà này vô cùng tốt, hơn nữa khi đàm phán mua bán không biết xuất phát từ suy nghĩ quỷ dị gì, giá cả thấp hơn so với những văn phòng ngang hàng. Quan Hành đến xem qua hai lần, có ý định dời trụ sở của Quang Diệu lại đây.

Nghiệp vụ dưới cờ của Quan Ý chủ yếu là bất động sản, liên quan đến tài chính, đồ điện, máy móc... rất nhiều lĩnh vực, mấy năm gần đây phát triển truyền thông Quang Diệu mới là lần đầu tiên Quan Ý làm ăn trong làng giải trí.

So sánh với những công ty con làm ăn bên bất động sản của Quan Ý, một tay Quan Hành làm nên truyền thông Quang Diệu, không quá giống công ty con của Quan Ý, càng giống là nhặt được hơn, vất vả lắm mới dọn ra được một tầng ở Quan Ý làm văn phòng.

Quan Hành định dời Quang Diệu từ cao ốc Quan Ý ra, cũng không phải muốn đơn độc làm ăn - - trên thực tế tất cả tài chính Quang Diệu đều đến từ tập đoàn mẹ, trước mắt cánh còn chưa cứng để tự bay được - - chỉ là danh tiếng của truyền thông Quang Diệu càng làm càng lớn, nghệ sĩ ký hợp đồng dưới cờ càng ngày càng nhiều, vài gian phòng làm việc như vậy căn bản không đủ dùng. Mà gần đây bất động sản Quan Ý không thừa văn phòng để anh có thể dùng, đành phải chính mình đi thuê.

Chỉ là, anh đến xem cao ốc mà thôi, thời gian mười mấy phút, ai có thể nói cho anh biết vì cái gì mà chiếc xe anh yêu thích bị người ta phá hỏng thành như thế này không! Đạp! ! Đến cùng là đứa nào ngốc x dám động tay chân với bảo bối của anh! Chê sống đủ rồi đúng không!

Còn cái gì mà: Sáng sớm bản cô nương đi qua, có phương thuốc bí truyền muốn để lại, phải dùng số tiền lớn để tạ ơn, không thành thật chó quỷ rầy...

Thật con mẹ nó cầu huyết, lúc nào thì lão tử qua sớm vậy hả! ! !

"Ai nha mẹ ơi ~" Trương Vĩ thấy mấy dòng chữ to kia thì giật mình, kinh ngạc bùm miệng, sau đó kinh hồn táng đảm nhìn về phía Quan Hành mặt đã xanh lên: "Lão đại, tỉnh táo! Tỉnh táo!"

"Tỉnh táo con mẹ cậu!" Quan Hành tức giận đến nổi giờ chân lên định đạp chiếc xe, nhưng nửa đường thì dừng lại, cường chế thu chân về.

Anh nóng nảy đi thông dong tại chỗ vài bước, một bụng tức mà không có chỗ phát tiết, nhìn thấy Trương Vĩ cầm di động, một phen đoạt lấy, như ném môn đẩy tạ, bày ra một tư thế phát bóng tiêu chuẩn, hung hăng ném ra ngoài.

"Này!" Trương Vĩ tro mắt nhìn di động của mình như phát bắn phóng ra rất xa, cuối cùng cứng rắn nện vào tường xi măng, răng rắc vỡ thành bốn năm mảnh.

Trương Vĩ: "..."

Quan Hành vén tay áo khí thế hung hăng phóng tới phòng an ninh, một cước đá văng cửa, ngón tay đuổi một cái đang muốn ra lệnh, ông già đang pha trà bên trong đã quay đầu ra nhìn..

Anh sững sờ một chút, vội vàng rút tay về, thu liễm một thân kiêu căng, ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Bác Chiêm."

"Quan Hành à." Không gian phòng an ninh không lớn, bày đầy các loại máy móc dây điện, nơi hẻo lánh để một chiếc bàn bằng gỗ lim, trên mặt bàn là bộ

dụng cụ pha trà. Ông già đang ngồi ở trước bàn pha trà, tiện tay kéo một chiếc ghế nhỏ đưa cho anh: "Lại đây ngồi đi."

Quan Hành không ngồi, thấy ông ta muốn đi lên rót cốc trà, liền vội vàng tiến lên hỗ trợ: "Để cháu làm cho."

Anh đi đến nhắc ấm trà, bỏ túi trà ngon vào chung trà. Ông già rót hai ly trà, đưa cho anh một ly, cười nói: "Đến nếm thử. Đây là bác gái cháu đặc biệt mua từ Mĩ về, nói dễ uống hơn nhiều so với trà của ta, ta lại không uống hợp."

Quan Hành không có hứng thú thưởng thức trà, cạn một chén như uống rượu, sau đó ngó nhìn camera: "Bác Chiêm, cháu có thể xem máy theo dõi một chút không, xe của cháu ở cửa bị người ta biến thành... bức tranh hoa." Anh cắn răng nói: "Cháu phải tìm ra cháu trai của lão rùa kia!"

"Bên ngoài đó là xe của cháu à..." Ông già mang về mặt tiếc nuối: "Nhưng mà khu này vừa hoàn thiện, chưa trang bị toàn bộ camera, còn chưa bắt đầu giám sát đâu."

Lập tức về mặt Quan Hành như vừa tảo bón, nghiêng nghiêng rằng: "Bác thấy xe của cháu? Vậy có thấy tên cháu trai của lão rùa kia không?"(cháu trai của lão rùa=rùa tôn tử, ở đây chỉ là từ anh dùng để chửi)

Ông già nhấp một ngụm trà: "Lúc ta nhìn thấy đã như vậy rồi. Cháu kết thù với người này ở đâu sao?"

Kẻ thù à... Quan Hành bực bội đuổi chân ra, vậy thì cũng có tương đối nhiều.

Kẻ thù còn chưa tìm ra, đến mấy ngày sau, lại xảy ra một việc khác.

Hôm đó bầu trời trong xanh, ánh mặt trời ấm áp. Trong phòng họp ở tầng 7 của cao ốc Quan Ý, truyền thông Quang Diệu đang họp.

Sắp khởi quay một bộ phim điện ảnh, nữ chính vẫn chậm chạp chưa được chọn ra. Nhà sản xuất phim lần nữa đề cử Mạnh Thủy Lam, mặc dù cô ta chưa bao giờ làm quen với màn ảnh lớn (chưa đóng những vai chính), nhưng hành động thì hữu mục cộng đồ (quá rõ ràng), hiện nay lại đang vào lúc giá trị con người tăng cao, doanh thu phòng bán vé tương đối khả quan.

Nhưng mà một đề nghị này bị Quan Hành trực tiếp phủ quyết: "Không được, khí chất của cô ta không hợp. Xem danh sách lúc trước, liên lạc lần lượt với tất cả xem, không có hồ sơ thì trực tiếp bỏ qua, phạm là có hồ sơ thì mời trong phạm vi cho phép, cố gắng phải kí được cho tôi."

Người của đoàn làm phim tựa hồ không quá tán thành, dừng một chút, mím môi ngồi xuống.

Điện thoại di động trong túi rung một cái, là một số lạ nhắn tin đến. Quan Hành tiện tay mở ra, trong chốc lát về mặt ngưng đọng lại. Trên màn hình rõ ràng sáng ngời của điện thoại di động, lằng lằng hiện lên ảnh chụp độ nét cao:

Trong tấm hình ngoài miệng cô gái bị dán băng dính màu đen, tay chân đều bị dây ni lông màu đỏ buộc chặt, váy mỏng trên người đã bị xé thành mảnh nhỏ, gần như đã khỏa thân. Lỗ lộ nằm ngửa, dưới thân là tấm ván gỗ màu nâu thô ráp. Trọng điểm là vị trí bị cửa bằng gạch men, từng vết hồng trên da nhìn mà thấy xúc mục kinh tâm (nhìn mà thấy đau lòng).

Người con gái kia có thể nói là bản thủ, nhưng cũng không gây trở ngại cho Quan Hành để nhận ra, đó là Phong Miểu Miểu.

Dưới mặt tấm ảnh, là một dòng chữ ngắn ngủi:

- - "Nhà xưởng thủy tinh thứ tư ở phía tây."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Phân Biệt

Xưởng sản xuất đồ thủy tinh đã bị bỏ hoang rất lâu ở ngoại thành, Quan Hành một mạch phóng xe tới, nhưng một bóng người cũng không thấy. Trong nhà xưởng là một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió rít cùng tiếng kêu của côn trùng. Cửa xưởng thủy tinh thứ tư đã được mở rộng ra, rõ ràng bụi cỏ dài mọc bên ngoài đã bị người ta xử lí qua, để chừa ra đường đi khoảng một mét, dẫn thẳng đến cánh cửa sắt đã han gỉ ở phía sau.

Sau khi xác định bên trong không có người, Quan Hành bước về phía xưởng, vừa liếc mắt đã thấy cô gái ngồi trên tấm ván gỗ đang cuộn mình ở góc tường.

Anh đứng tại chỗ, sắc mặt âm trầm.

"Anh hai..." Phong Miểu Miểu ngẩng đầu, bởi vì khóc mà lớp trang điểm trên mặt đã nhoe hết đi, nhìn thấy anh kinh ngạc tròn to hai mắt. Cô ta khóc kêu một tiếng, một giây sau hoảng sợ kéo quần áo quay lưng lại, "Anh đừng tới đây, em không muốn anh thấy bộ dáng bây giờ của em..."

Cô ta đối diện với bức tường khóc đến nỗi cả người đều run rẩy, Quan Hành cúi tây trang xuống khoác lên người cô ta, bế cô ta lên. Phong Miểu Miểu dựa vào trong lòng anh, nín lấy vạt áo của anh, nức nở không ngừng.

Quan Hành ôm cô ta lên xe, đưa hộp khăn giấy cho cô ta. Phong Miểu Miểu lau nước mắt lúc thuận tiện lau hết lớp trang điểm, khuôn mặt sạch sẽ hơn vài phần, lộ ra ngũ quan vốn thanh tú xinh xắn, lúc khóc lên còn mang theo cảm giác hoa lệ đầm mura.

Nhưng Quan Hành rất khó có thể đặt ánh mắt lên người cô ta, anh hạ kính xe xuống, lấy một bao thuốc lá từ ngăn để đồ ra, rút ra một điếu, chỉ hút một hơi, liên tục kẹp giữa ngón tay, trầm mặc ngồi, không có hành động gì nữa.

"Cô đắc tội người nào sao?" Sắc mặt Quan Hành rất khó coi, nhìn chằm chằm phía trước con mắt là một mảnh tình mạch, không nhìn ra tâm tình gì.

Anh cùng Phong Miểu Miểu vừa mới xác nhận quan hệ không bao lâu, mặc dù mẹ già có ý định để cho hai người trực tiếp đính hôn, nhưng ông nội còn chưa tỏ thái độ, cha cũng liên tục không có ý kiến, cho nên tạm thời chưa định ra. Anh cũng tận lực gạt người ngoài, đến mấy người bạn chơi với anh từ nhỏ cũng đều chưa từng gặp qua Phong Miểu Miểu, vậy làm sao mà đối phương biết quan hệ giữa anh và Phong Miểu Miểu?

Là Phong Miểu Miểu tự mình gây sự? Hay vẫn là hướng đến anh?

Phong Miểu Miểu ủy khuất nói: "Em không biết rõ... Em mới vừa về nước không bao lâu, có chỗ nào đắc tội người ta."

Quan Hành chăm chọc giật giật khóe miệng, bộ dáng tiểu nhân vênh vang đắc chí của cô ta, chắc là hôm nào cũng đắc tội với người khác. "Đó chính là đơn thuần cường. Gian."

Anh trực tiếp nói ra hai chữ này như vậy, làm Phong Miểu Miểu hết sức khó xử, lại không thể phát tác với anh, cắn răng, ủy khuất lên án: "Không! Bọn họ nhất định là bị người sai sử! Rõ ràng bọn họ biết em là vị hôn thê của anh còn làm như thế, nhất định là cố ý nhắm vào anh ... Anh hai, nhất định anh phải tìm ra người đứng sau chuyện này, báo thù cho em!"

"Biết rồi." Quan Hành sáng khoái đáp ứng. Kỳ thật không phải vì Phong Miểu Miểu, chính anh cũng phải tìm ra người đó, anh cũng muốn nhìn xem, đến tốt cùng là người nào chán sống, không để anh vào trong mắt như thế.

Quan Hành đưa Phong Miểu Miểu về nhà, trực tiếp lái xe đến bãi đậu xe của khu nhà cho thuê, đón thang máy lên lầu.

Mở cửa nhà ra, Phong Miểu Miểu chậm chạp khép quần áo lại, đi hai bước thấy anh không có vào, lập tức điềm đậm đáng yêu quay đầu. Quan Hành đứng ở cửa không nhúc nhích, thân nhiên nói: "Cô nghỉ ngơi cho tốt."

"Anh hai..." Một tiếng kêu này quả thực vô cùng thảm thiết, Phong Miểu Miểu cắn môi dưới nhìn qua anh, giống như một giây sau sẽ ủy khuất rơi lệ.

Quan Hành không hề bị lay động, thuận tay khép cửa.

Trong cửa, Phong Miểu Miểu trùng mắt với cánh cửa đã khép lại, tức giận đến thiếu chút nữa cắn vỡ răng, thu lại vẻ mặt đáng thương, kéo tây trang trên người xuống hung hăng ném xuống đất.

Cô thu mua được Thứ Dao đi bắt cóc con tiện nhân Dư Nhĩ kia, muốn hoàn thành kế hoạch thất bại trên đường năm đó, không nghĩ đến đồ khôn khiếp này lại phản bội cô ta, còn ngược lại để cho thủ hạ cường. Bạo cô ta! Tên khốn kiếp!

-

"Uống chút yến mạch đi." Lương Kiều nhét cốc nước yến mạch đã được pha vào trong tay Phi Phi: "Lại không ăn điểm dạ dày của cậu muốn bắt đầu ăn. Phân sao."

"Ai nha thật sự là không chịu nổi cậu! Người phụ nữ thô tục!" Phi Phi nhận lấy cốc yến mạch, uống một ngụm lại thiếu chút nữa phun ra: "Má ơi không được, mình uống không trôi."

Lương Kiều vội vàng đổ chén nước ấm cho cô súc miệng, ngồi bên cạnh giúp cô thuận khí, than thở nói: "Cậu thật là, còn không đến hai tháng đã bắt đầu nôn nghén... Cậu có phải bị tâm lý tác động hay không, làm sao có thể sớm như vậy?"

"Mình không biết nữa..." Phi Phi uống hơn nửa cốc nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn thành một đoàn, "Mình cảm thấy trong bụng có một kẻ tiểu nhân tí tiện đang chọc kiểm vào lục phủ ngũ tạng, cậu có thể tưởng tượng loại cảm giác này không?"

Lương Kiều bất đắc dĩ: "Bảo bối cậu nghĩ quá nhiều rồi!"

Phi Phi thờ dãi, xem đồng hồ: "Cậu mau đi làm đi, chớ tới trễ. Anh ấy sẽ đến nhanh thôi."

Tiểu Phán biết được tin tức cô mang thai, lập tức lại xin nghỉ cả đêm từ thành phố B bay tới, đang bắt taxi chạy tới nơi này.

Lương Kiều không cử động, ôm cô vỗ vỗ: "Mình chờ anh ấy đến sẽ đi thôi, mình sợ mình vừa đi cậu sẽ phải nhảy lầu."

"..." Phi Phi trở tay vỗ vỗ mặt cô: "Cậu cũng nghĩ nhiều."

Hai người dựa vào cùng một chỗ, lẳng lặng chờ. Một lát sau, Phi Phi đột nhiên thở dài, cầm tay Lương Kiều, lấy giọng điệu người từng trải, lời nói thắm thía: "Ngàn vạn không nên tin chuyện ma quỷ đàn ông 'Không bắn ở bên trong', giả bộ đáng thương đều không cần mềm lòng! Cho dù lập tức sẽ phải □□, cũng phải dừng lại, nhất định phải mang bao!" Cô bi thống chỉ chỉ chính mình, "Vết xe đổ nha..."

Lương Kiều vui vẻ: "Không có tình huống như thế."

"A, mình đã quên," Phi Phi nói, "Lấy tính tình nhỏ nhen của cậu không bắn khi anh ta ở bên trong cũng không tệ, ha ha."

Lương Kiều: "... Tay chân cô dài ra một cách kỳ diệu lúc cô không biết sao?"

Tiểu Phàn đến rất nhanh, Lương Kiều ra mở cửa, Phi Phi ngồi trên sofa quan sát anh, giận dỗi ôm hai tay, không có phản ứng. Tiểu Phàn bước nhanh qua đến ngồi xôm cạnh chân cô, nâng tay cô, đẩy mắt mang theo kích động khó nén: "Bảo bối..."

Lương Kiều yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, thầm nghĩ quả nhiên đạo hạnh của mình vẫn chưa đủ, một tiếng "Bảo bối" này của người ta làm cho cô thấy du dương không biết bao nhiêu lần.

Cô trở về phòng cầm túi đi ra, chuẩn bị đi làm.

Phi Phi đang khóc vẫn còn quyền đâm cước đá Tiểu Phàn: "Anh cố ý đúng không? Anh nói sử dụng xong rồi còn chết sống không đi mua, có phải gạt em hay không? Anh chính là cố ý để em mang thai! Chết đi đồ cặn bã!"

"Không phải là... Anh không có..." Tiểu Phàn không dám trốn cũng không dám ra tay, chỉ có thể mặc cho cô đánh, bắt lấy quả đấm cố gắng ôm cô. "Đừng khóc đừng khóc, anh thề, thật không phải cố ý!"

"Có quý mới tin anh!" Phi Phi rống giận một tiếng, nhưng đến cuối cùng vẫn dừng tay, nằm trên bả vai anh khóc đến hết nước mắt.

Lương Kiều đổi giày, lẳng lẽ đóng cửa thay vợ chồng son.

Đi làm ngồi tàu điện ngầm nhanh hơn so với đi bằng phương tiện khác nhiều, nhưng mà hôm nay không hiểu sao có chút phiền lòng, Lương Kiều lười phải đi hơn tám trăm mét để đón tàu điện ngầm, liền đi đến bến xe bus cách đó chưa đến hai trăm mét để chờ xe bus hai mươi phút có một chuyến.

Giờ đi làm cao điểm, nhưng người đi xe cũng không coi là nhiều, thời điểm Lương Kiều lên xe vừa vặn còn chỗ ngồi cuối cùng cạnh cửa sổ. Cô ngồi xuống liền mở cửa sổ ra, tay phải chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe khởi động, có gió mát lạnh từ từ thổi vào, phát ở trên má, hết sức thoải mái, thoáng giảm bớt sự nôn nóng trong nội tâm của cô.

Cho tới trưa buồn bã ỉu xiu cũng qua đi, đến lúc mười hai giờ Phi Phi gọi điện đến, nói đã làm xong cơm, kêu cô về nhà ăn. Lương Kiều cười nói được, cúp điện thoại một hồi rồi mà vẫn ngây ngốc một lúc.

Giác quan thứ sáu quá nhạy cảm, thật không phải là chuyện gì tốt...

Lương Kiều trực tiếp gọi xe trở về, lúc bước vào nhà vừa vặn thấy Phi Phi bụng mâm thức ăn từ trong bếp ra, trên người còn mặc tạp dề ô vuông hai người họ cùng nhau mua ở siêu thị, vừa thấy cô liền cười chào hỏi: "Cậu về rồi à?"

"Tiểu Phàn đâu?" Lương Kiều xem xét bốn phía, hình như anh ta không có ở đây.

"Anh ấy đi khách sạn, cả đêm không có nghỉ ngơi, mình bảo anh ấy trở về ngủ." Phi Phi lại quay lại phòng bếp, bụng nổi cơm ra: "Mau rửa tay đi, có thể ăn rồi."

Lương Kiều tiện tay ném túi xách trên ngăn tủ cạnh cửa ra vào, hai chân giẫm một phát còi giày ra, mang dép vào, đi qua ôm lấy cô. Phi Phi sửng sốt một lát, vỗ vỗ trên lưng cô: "Mấy ngày này vất vả cho cậu."

Bình thường hai người bọn họ phân công rất rõ ràng, Phi Phi chịu trách nhiệm nấu cơm, giặt quần áo, Lương Kiều chịu trách nhiệm vận chuyển, sửa chữa. Chủ yếu là bởi vì đôi bàn tay cô quả thực có độc, bữa cơm đơn giản cũng có thể làm đến vô cùng khó ăn, món duy nhất có thể ra tay chính là mì thịt bò trộn tương, trong đó quan trọng nhất là thịt bò phải được chế biến qua tay người khác.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này bởi vì Phi Phi mang thai tâm tình không tốt, liền không nấu cơm, Lương Kiều bắt buộc đi làm đầu bếp, vì vậy hai người bọn họ liên tục ăn một vòng mì thịt bò trộn tương.

Phi Phi còn cười hi hi trêu ghẹo cô: "Cuối cùng món mì thịt bò trộn tương của cậu cũng có thể rút khỏi giang hồ."

Lương Kiều ôm cô, tâm tình sa sút hiếm thấy. "Có phải cậu muốn đi hay không?"

Phi Phi trầm mặc mấy giây, ôm chặt cô, vỗ nhẹ nhẹ trên lưng cô. Qua một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Đại Kiều, không cần nhớ tới mình."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hứng Thú

Sau Tiểu Phàn, ba mẹ Tiểu cũng buông xuống chuyện lúc trước đặc biệt bay tới, thành ý cùng áp lực đều là mười phần. Ba mẹ của Phi Phi nghe tin này cũng tức tốc đến, cha mẹ hai nhà biết mặt một lần, chính thức định xuống hôn lễ của Phi Phi cùng Tiểu Phàn.

Phi Phi định kiên trì đến ba tháng mới từ chức, Tiểu Phàn cũng không có ý kiến, nhưng bốn người già đều không ủng hộ việc cô mang thai còn tiếp tục làm việc. Dưới áp lực của hai phe, cuối cùng Phi Phi vẫn phải viết đơn từ chức.

Ngày đó Phi Phi cùng Tiểu Phàn lên đường về thành phố B, Lương Kiều đi sân bay tiễn bọn họ, dọc theo đường đi trước sau hỗ trợ cảm hành lý khuôn đồ, hi hi ha ha nói đùa, không nhìn ra tâm tình có chút ảnh hưởng nào.

Ngược lại Phi Phi liên tục rầu rĩ không vui, trước khi lên máy bay đột nhiên ôm cổ cô khóc lớn: “Đại Kiều, mình không bỏ được cậu...”

“Mình cũng vậy không bỏ được cậu...” Lương Kiều nhẹ nói.

Phi Phi khóc đến chết đi sống lại, dù dỗ đều dỗ không được, Lương Kiều liền liên tục ôm cô, vỗ nhẹ trên lưng. Tiểu Phàn đứng một bên nhìn rất lâu, thở dài.

Cuối cùng thời gian không kịp, Tiểu Phàn cường chế lời Phi Phi từ trên người Lương Kiều ra, kéo cô đi lên máy bay. Phi Phi khóc nói lời tạm biệt với cô: “Đại Kiều mình đi ... Cậu nhớ mình thì đến tìm mình!”

“Tạm biệt, bảo bối.” Lương Kiều dùng sức phát tay với cô, trên mặt vẫn là nụ cười.

Nhưng mà chờ đến lúc Phi Phi khóc bù lu bù loa bị Tiểu Phàn dắt đến cửa máy bay, mũi cô cũng đau xót, cuối cùng không nhịn được, lăn xuống hai hàng lệ.

Mẹ nó, rất nhiều năm rồi không có khóc ... Lương Kiều cúi đầu rơi nước mắt, đè nén chua xót cuộn cuộn không thôi trong lòng, đến lúc ngẩng đầu lên, đã lại là bộ dáng khoe khoang tự tin.

Cửa lên máy bay đã đóng không còn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cô xoay người, bước nhanh tránh ra.

Cách đó không xa trước cây cột hình tròn, Quan Hành mang một cặp kính mát, một chân chống đỡ tường, tư thái nhàn nhã nghiêng dựa.

Lúc Lương Kiều đi nhanh qua đây, anh đứng thẳng người, động tác thông thả mà tiêu sái tháo kính râm xuống, thoáng bước về phía trước một bước, cầm kính râm tay ngăn ở trước người của cô.

“Cô...” Khóe miệng anh nhếch lên, kéo ra một bộ dáng tươi cười không đếm xỉa đến ai, lại ngơ ngẩn trong tích tắc khi thấy vành mắt đỏ khi cô ngẩng đầu lên.

F*ck? Người phụ nữ này cũng khóc cơ à?

Kính râm được chế tạo hoàn mỹ để ngang trước ngực Lương Kiều, tròng kính màu xanh sẫm, gọng kính màu vàng kim, chất liệu vừa thấy đã biết không giống với cái cô mua mười đồng ở cửa hàng vỉa hè.

Lương Kiều giương mắt nhìn tên đàn ông cận bã âm hồn bất tán này, tự động coi vẻ khiếp sợ trong mắt anh ta là kinh diễm về vẻ đẹp của mình, sau đó vô cùng không khách khí nhận lấy kính râm, đeo lên. (Linh Đang: =.= cặn lời rồi----))

“Cảm ơn.” Cô thận trọng nói cảm ơn, đẩy cánh tay còn chưa kịp thu lại của người đàn ông, lướt qua anh đi đến cổng chính.

Qua hai giây Quan Hành mới phản ứng kịp, ở phía sau tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Khi nào thì tôi nói qua muốn tặng cho cô!”

Có phải người phụ nữ này bị bệnh hay không?

“Ôi!” Chính là đang nổi giận, bà vai thỉnh linh bị người ta vỗ một cái, Khúc San San mặc váy dài chống tay ở bà vai anh nghiêng đầu, tò mò nhìn quanh, nhưng mà chỉ thấy một bóng lưng khoe khoang soái khí, “Cậu bị làm sao vậy? Sao lại đến gần mỹ nữ?”

Ngượng ngáp cái rắm! Vẫn chưa từng thấy qua da mặt người phụ nữ nào dày như vậy!

Quan Hành tức giận tới mức lý sự, nhận lấy vali hành lý nhỏ của Khúc San San, thực sự muốn nổi điên, nhủ thầm: “Chỉ có chút hành lý ít ỏi này mà cậu cũng không biết xấu hổ bảo tôi đến đón sao? Hiện tại lão tử trăm công nghìn việc, bẽ bộn bù đầu được hay không!”

“Hừ! Cậu chẳng khác gì với mấy người phụ nữ suốt ngày lái nhái hàng vạn chữ!” Khúc San San đánh anh một quyền, “Tôi lặn lội đặc biệt giúp cậu mang đồ đến, cậu có biết cái gì là tri ân báo đáp không!”

Quan Hành yên lặng thu lại con tức, nhếch nhếch miệng, kéo vali hành lý cùng cô ta sóng vai đi ra ngoài: “Thân thể của ông nội vẫn khỏe đúng không?”

“Rất tốt, thân thể vẫn khỏe mạnh, nhưng chỉ muốn cậu qua.” Khúc San San nói: “Tôi vừa vào nhà họ Quan ông nội đã ngó ra phía sau lưng tôi, kết quả đằng sau không có ai, cậu cũng không biết về mặt ông khi đó có bao nhiêu thất vọng đâu. Chao ôi, cậu đưa con bất hiếu... Không đúng, là đứa cháu bất hiếu! Đã hơn nửa năm cậu không trở về rồi có đúng không? Tôi bảo cậu lần này cũng tôi về đi, cậu còn không chịu.”

Quan Hành rũ mắt xuống: “Chờ một chút đi. Tháng sau không phải là có hội nghị giao lưu kiến trúc quốc tế sao, đến lúc đó trở về cũng không muộn.”

“Tự cậu xem xét đi, dù sao tôi cũng đã nói là sẽ dẫn cậu tới rồi.”

Quan Hành dừng xe ở ngoài sân bay, Khúc San San đi nhanh hơn anh hai bước, mở cửa xe cạnh vị trí lái trực tiếp ngồi vào. Quan Hành đi vòng qua phía sau xe, bỏ vali hành lý của Khúc San San vào trong.

Cách trạm dừng bắt taxi hơn một trăm mét, một cô gái mặc áo ngoài màu xanh lục đang đứng đứng ở đường cái hình răng cưa, kính râm vừa cướp từ tay anh bị cô tùy ý cầm trong tay, một tay khác chống cằm, đối diện với mặt đất ngẩn người, nhìn qua tinh thần cũng khó có lúc sa sút như vậy.

Quan Hành liếc mắt vài lần, ngồi trên xe, từ từ hạ cửa sổ xuống. Anh nổ máy xe, chậm rãi lướt qua trước mặt Lương Kiều, nhưng đến mí mắt cô còn chẳng thèm buồn nâng lên một cái.

Bóng dáng của cô gái trong gương chiếu hậu ngày càng nhỏ, trong lòng Quan Hành không hiểu sao sinh ra một cỗ bức bối, kéo cửa sổ lên, đập chân ga.

“Cậu về nhà hay là trực tiếp đến công ty?” Lái xe một lúc lâu lâu, Quan Hành mới nhớ tới hỏi Khúc San San.

Khúc San San đang cầm hộp phấn lót trang điểm lại, suy nghĩ một chút nói, “Đi công ty đi, về nhà quá phiền toái, cũng không nhọc đến Quan Tổng ngài trăm công nghìn việc.”

Cô ta công tác ở bộ phận PR của Quan Ý, lần này lặn lội tới thành phố B thực ra là vì công việc, thuận tiện giúp Quan Hành mang vài đồ mà ông nội đưa cho mang về.

Quan Hành “Chặc” một tiếng, “Tôi chỉ nói chuyện như vậy, cậu mang thù làm gì? Tan tầm tôi đưa cậu trở về, hài lòng không, đại tiểu thư?”

“Như bình thường đi, thái độ vô cùng không thành khẩn, chỉ có thể đánh cậu nhẹ tay, một phần là vì tình bạn của chúng ta.” Khúc San San trang điểm xong, cất đồ vào trong túi xách, trực tiếp mở ngăn đồ phía trước, lấy chai nước tinh khiết từ bên trong ra uống.

Quan Hành liếc qua, không nhịn được nói: “Tại sao phụ nữ các cậu đều không khách khí như thế?”

“Tôi, phụ nữ, chúng tôi?” Trong nháy mắt Khúc San San bắt lấy trọng điểm, gằn từng chữ nói lại, sau đó giơ ngón trỏ chỉ vào anh, móng tay được sơn sặc sỡ còn vuốt nữa chọc vào mặt anh: “Quả nhiên cậu lại thông đồng với mỹ nữ có đúng hay không? Ai? Giao ảnh chụp ra không tôi giết!”

Quan Hành một phen đẩy tay cô ta ra: “Tôi nói sai mà thôi.”

Sau khi đến công ty, Khúc San San trực tiếp để hành lý trên xe Quan Hành, hai người đón thang máy lên lầu. Bộ phận PR ở tầng trệt cao hơn không ít so với Quang Diệu, Quan Hành ra khỏi thang máy trước, trước khi cửa thang máy đóng lại hô một câu: “Tan tầm tôi đến tìm cậu!”

Đầu Quan Hành cũng không quay lại giờ tay làm ra dấu OK, chứng tỏ mình biết rồi.

Khi anh đến phòng làm việc, vừa vặn thấy Trương Vĩ đang lén lút lút tiến vào đó. Quan Hành chạy thật nhanh tới, lặng lẽ kéo cửa ra một khe nhỏ, bên trong Trương Vĩ đang vênh cái mông bên cửa sổ không biết làm gì.

“Cậu đang làm gì vậy?” Quan Hành đi tới, hô một tiếng.

“F*ck!” Trương Vĩ bị hù dọa thiếu chút nữa làm đổ chậu hoa, cầm trong tay một cái xẻng nhỏ, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực, “Lão đại, vuốt nữa thì anh hù chết tôi!”

Quan Hành đến gần nhìn, được rồi, thì ra là cậu ta bón phân cho cây cảnh.

Nhảm chán!

Anh đi đến sau bàn làm việc, ngồi xuống ghế ông chủ của mình, xoay hai vòng, liếc xéo Trương Vĩ: “Cậu làm việc gì trái với lương tâm à, sao lại căng thẳng như thế?”

“Xuyt - -” Trương Vĩ làm ra bộ dạng như ăn trộm, quay đầu lại xem xét, thấy người mở cửa ra là Quan Hành mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói, “Tôi đã mượn cái này từ chị Phương, để cây hoa nhỏ của chúng ta trở nên mập hơn.”

Quan Hành khinh bỉ hừ một tiếng, không thèm để ý tới anh ta nữa. Nhìn bộ dáng hèn hạ bi ổi kia, khẳng định là trộm.

Mất mặt!

Trương Vĩ tiếp tục hát bài ca âu yếm bón phân cho cây cỏ nhỏ, Quan Hành dựa vào trên ghế của sếp, chậm chạp xoay, ngón tay vịn trên tay vịn gỗ cầu được cầu không, ánh mắt nhìn ra xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, anh đột nhiên ngồi phắt dậy, “Lần trước bảo cậu tra tài liệu về (Duyệt Kỳ) đâu?” Anh lật tìm trong chồng văn kiện được để gọn gàng trên bàn nhưng không tìm thấy: “Cậu để chỗ nào?”

Trương Vĩ giờ chau hoa có hơi mơ hồ: “Không phải là anh bảo tôi ném đi sao?”

“Tôi bảo cậu ném thì cậu liền ném?” Quan Hành nguy hiểm hé mắt, cánh tay ôm ở trước ngực, làm bộ lãnh đạo bắt đầu giáo huấn, “Khi đó tôi không muốn xem, liền chứng minh rằng về sau cũng không muốn xem sao? Cậu không giữ lại chút đầu óc của mình để phòng ngừa vạn nhất (nhỡ ra) sao?”

Trương Vĩ phần nộ dùng cái xẻng chỉ chỉ anh: “Cũng biết anh sẽ làm ra bộ dáng này với tôi! Tôi không có ném! Vẫn giữ lại!”

Quan Hành hừ một tiếng: “Vậy còn không mau đi lấy!”

“Nhà tư bản vạn ác!” Kỳ thật muốn chửi anh ta có bệnh, nhưng mà không! Dám! Mắng!

Trước khi ra cửa Trương Vỹ dùng sức trừng mắt liếc anh một cái, Quan Hành đưa tay ra dấu sẽ đánh người, hù dọa cậu ta lập tức đóng cửa chạy ra.

Thời gian một buổi trưa qua rất nhanh, lúc tan việc, Khúc San San liền đeo túi xách của mình đến tầng 7 nơi Quan Hành làm việc. Cùng là đồng nghiệp của một công ty, đối phương không chỉ là đại mỹ nữ, còn là bạn tốt của sếp nhà mình, nhân viên của Quang Diệu đều rất quen thuộc với Khúc San San, mỗi một người đều nhiệt tình chào hỏi với cô ta.

Khúc San San giống như gặp người hâm mộ ân cần chào hỏi “Xin chào”, trực tiếp đi đến phòng làm việc của Quan Hành, đẩy cửa ra, ngó đầu vào cười hi hi hoi: “Cậu xong chưa?”

Quan Hành đang xem tập văn kiện lập tức buông tập giấy A4 xuống, cầm một tập văn kiện màu đen khác che lên.

Con người Khúc San San chuyển nhanh một cái, đây là đang xem thứ không muốn để cho người khác biết có đúng hay không?

“Cậu chờ tôi một chút.” Quan Hành đứng lên, thuận tay gỡ áo khoác mặc vào, một bên cài cúc áo lại đi ra ngoài, “Còn có chuyện cần dặn dò, tôi đi nhanh rồi trở lại.”

“Được, cậu đi đi.” Khúc San San nhu thuận đi đến ghế sofa để tiếp khách ngồi xuống.

Chờ cửa vừa đóng lại, cô ta lập tức đứng lên, rón ra rón rén chạy đến trước bàn làm việc rộng rãi, một bên cảnh giác nhìn chằm chằm cửa, một bên rút tờ văn kiện vừa bị Quan Hành che đi ra.

Ở giữa là một hàng chữ in hoa đậm: Thông tin về nhân sự của tòa soạn Duyệt Kỳ.

“Ồ?” Tại sao cậu ta lại xem tin tức nhân sự của Duyệt Kỳ?

Khúc San San nghi ngờ tiếp tục xem phía dưới -

Tính danh: Lương Kiều; giới tính: Nữ; tuổi: 25...

Góc trên bên phải là ảnh chụp cùng những thông tin cơ bản về người này: Mặc đồ cho nhân viên văn phòng màu đen mỉm cười với ống kính, hào phóng mà tự tin, ngũ quan rõ ràng, còn mang theo một chút anh khí mà phụ nữ bình thường ít có, ánh mắt lại đẹp theo kiểu lạnh lùng, đuôi mắt hơi nhếch lên, hết sức quyến rũ người.

Lương Kiều?

Chân mày Khúc San San cau lại, tại sao giữa bọn họ lại có quan hệ?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cục Phân

Bên ngoài không khí âm u, hạt mưa rắc rắc đập ở trên cửa sổ sắt đất, cực kỳ om sòm.

Hai mươi mấy người trong phòng làm việc Duyệt Ký vây quanh một phòng họp hội nghị nhỏ, bốn phía tràn ngập hơi thở chán chường.

Thực tập sinh bên tay trái Thư Nam đang đứng bị chủ bút gõ đầu, ngón tay mập mạp xoắn cùng một chỗ, cúi đầu, nằng nặc để làm việc đã cạn sạch.

Lương Kiều bực bội lôi kéo cổ áo. Trong lồng ngực giống như rót đầy xi măng, nặng trĩu, không thở được. Cảm giác bị đè nén thực sự rất khó chịu, cô khẽ dựa vào tường sau, yếu ớt thở hắt ra.

Khóe mắt Thư Nam lập tức liếc sang chỗ cô, thân thể hơi động một chút, người ngồi sát lại, ngón tay chọc chọc cánh tay cô.

Lương Kiều nâng khóe mắt nhìn cô, làm sao?

Thư Nam dùng khẩu hình miệng cầu cứu: Cứu mạng!

Cứu mạng!

Lương Kiều cũng kêu ở trong lòng một câu.

Dừng một chút, cúi đầu vụng trộm lấy di động ra đặt dưới gầm bàn, mở tin nhắn ra, gửi một tin cho Phi Phi: Ngày thứ năm cậu đi, nhớ cậu... [khóc lớn]

Hình như Phi Phi đang bận, liên tục chưa trả lời.

Lương Kiều tắt điện thoại, quay điện thoại quanh ngón tay một vòng, người rời rạc một môi tựa lưng vào ghế ngồi, con mắt nhìn chăm chăm miệng của chủ bút, tất cả những gì mà lỗ tai nghe được đều bị át bởi tiếng mưa rơi.

Cuối cùng, tiết mục giáo dục tư tưởng dài đằng đẵng kết thúc, Thư Nam được giải thoát, lúc ngồi xuống thở phào một hơi. Chủ bút dừng lại uống một ngụm nước, lại oanh tạc mọi người một trận khác.

“Tôi biết gần đây thời tiết không tốt, tâm tình mọi người dễ dàng dễ mê, nhưng phải làm việc hăng say cho tôi! Công việc trong mail đều đã xếp thành đồng, phải tăng cường làm việc chính xác đẩy mọi người!” Vạn Thiên gõ bàn nói.

Tất cả mọi người không có tinh thần gì đáp một tiếng.

Vạn Thiên tức giận đến mức phải liếc mắt: “Phi Phi từ chức, tác giả dưới tay cô ấy, Đại Kiều, Thư Nam, Từ Hân, còn có Thích Thái bốn người các cô tiếp nhận lấy, trừ Họa Trung Quyền, mấy người khác phân cụ thể như thế nào, các cô tự thương lượng.” Sau đó chuyển hướng Lương Kiều, dùng giọng điệu giải thích việc chung nói: “Đại Kiều, Họa Trung Quyền sẽ do cô chịu trách nhiệm.”

Lương Kiều ra dấu tay OK, sau đó Hân Từ Hân không phục, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Thiên vị!”

Nói để cho mấy người các cô tự phân, lại đơn độc phân Họa Trung Quyền cho Lương Kiều, dưới tay cô ta thượng vàng hạ cám nhiều như vậy, trông nom được hết sao!

Họa Trung Quyền là tác giả kí hợp đồng với phòng làm việc sớm nhất, cũng là người nổi tiếng nhất, tác phẩm ít nhưng chọn lọc, cốt truyện không lố, chủ đề chủ yếu là tiểu thuyết cổ đại liên quan đến người nổi tiếng (đồng nhân chăng???). Hiện tại cũng có thể nói cô ấy là con át chủ bài của phòng làm việc Duyệt Ký, cũng không trách được Hân Từ Hân muốn tranh cùng Lương Kiều một chuyến.

Đối với oán hận của Hân Từ Hân, Vạn Thiên hoàn toàn không có phản ứng. Cô giao Họa Trung Quyền cho Lương Kiều chịu trách nhiệm, là có khảo lượng của chính mình.

Bởi vì Họa Trung Quyền trừ sáng tạo không ít truyện đồng nhân có lượng tiêu thụ lớn, bản thân còn là một người có tài phác thảo nhân vật truyện kỳ. Phi Phi là nguyên lão trong ban biên tập, cũng đã chịu trách nhiệm làm biên tập viên của Họa Trung Quyền từ đầu, quan hệ cá nhân của hai người cũng rất tốt, cô ấy đối với Họa Trung Quyền cũng tự có phương pháp riêng của mình.

Nhưng bây giờ cô ấy tạm rời chức vị, giao phác thảo Đại vương cho người chuyên đi thúc giục bản thảo là Lương Kiều đương nhiên là đối sách tốt nhất.

Buổi trưa lúc ăn cơm Phi Phi gọi điện thoại lại đây, Lương Kiều vội vàng nuốt miếng thịt bò đã ngậm trong miệng từ lâu mà chưa nhai nát xuống, sau đó hơi kích động hô một tiếng: “Bảo bối!”

Lập tức trong nhà ăn có không ít ánh mắt nhìn sang, Lương Kiều không thêm để ý, nghe được giọng nói đã lâu không nghe thấy ở đầu bên kia, cảm giác xao động này làm cho trái tim nhỏ bé ngay lập tức được an ủi.

Phi Phi cười khanh khách vài tiếng: “Đại Kiều, thật xin lỗi, mấy ngày hôm nay mình đều bận đi xem phòng khách sạn, không chú ý phải gọi điện thoại cho cậu. Cậu như thế nào rồi, có phải nhớ mình đến nỗi ngủ không yên hay không?”

“Còn không phải sao, ăn cơm đều không có hương vị!” Lương Kiều than thở, sau cùng hỏi cô: “Cậu thế nào, bây giờ nôn nghẹn còn nghiêm trọng không? Bên đó ăn cơm đã quen hay chưa?”

“Mình khỏe, bố mẹ chồng cũng đối với mình rất tốt, mỗi ngày đều chuẩn bị những món khác nhau cho mình ăn, mới vài ngày mà mình đã béo lên năm

cân (2.5 kg).” Phi Phi nói: “Tôi hôm qua mình mơ thấy cậu đến.”

“A? Mơ thấy chúng ta đại chiến ba trăm hiệp sao?” Lương Kiều cười đến bí ối hà hề.

“Cút đi!” Phi Phi giận quát cô một tiếng: “Mình mơ thấy cậu chỉ tay vào bụng mình nói bên trong là quả trứng gà, còn nói cậu đói, bảo mình mau chóng sinh ra để nấu cho cậu ăn...”

“...”

Lương Kiều nâng trán: “Mình nào có hung tàn như vậy.”

Phi Phi tự mình vui vẻ trong chốc lát, còn nói: “Đúng rồi, cậu có muốn làm phù dâu cho mình hay không? Mình cùng Tiểu Phàn thương lượng qua rồi, dự định tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, nếu không để một thời gian nữa lại khó mặc áo cưới. Đến lúc đó cậu tới làm dâu phụ cho mình được hay không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Lương Kiều cười nói: “Nhưng mà mình xinh đẹp như thế, cậu không sợ danh tiếng đều bị mình cướp đi sao?”

Phi Phi nổi giận: “Mình mặc áo cưới còn xinh đẹp hơn cậu gấp trăm lần! ! Dám đoạt ta danh tiếng của mình, mình sẽ cho cậu nổ tung!”

Lương Kiều ha ha cười rộ lên, sau đó lại đột nhiên đổi giọng nói dùng giọng điệu hết sức ôn nhu hết sức sùng ái nói một câu: “Thời gian quan trọng nhất trong đời cậu, mình nhất định sẽ ở bên cậu.”

Phi Phi rầm rì: “Lời nói đã định!”

Một tháng sau, sách mới của Họa Trung Quyền chính thức đưa ra thị trường, doanh số tiêu thụ lọt vào bảng xếp hạng của một số trang web lớn, sau đó bắt đầu ký tặng ở vài thành phố lớn. Dù sao cũng là bảo bối của tạp chí nhà bọn họ, toàn bộ hành trình Lương Kiều cũng cùng đi.

Trừ lần đó ra, trong tay cô cũng có hai quyển sách sắp được ra lò, toàn bộ bản thảo xét duyệt, hiệu đính, trang bìa, tranh minh họa cùng liên lạc với nhà xuất bản, trù hoạch hoạt động marketing, biên tập đề cử văn án sáng tác... Đợi chút, gấp rút đến nỗi có thể nói chân không chạm đất.

Chờ buổi ký tặng của Họa Trung Quyền kết thúc, hai cuốn sách cũng được ấn xưởng, cuối cùng Lương Kiều được thờ phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, hôn lễ của phi Phi cũng sắp được cử hành.

Đồng nghiệp trong tòa soạn đều nhận được thiệp mời, nhưng dù sao tất cả mọi người hầu hết đều có việc bận, cũng không phải mỗi người đều quen thuộc với Phi Phi, mặc dù Tiểu Phàn vì dụ dỗ Phi Phi vui vẻ, giàu nứt đổ đổ vách hứa hẹn chịu trách nhiệm chi trả vé máy bay đi lại của mọi người, nhưng người đặc biệt đến thành phố B tặng hồng bao cũng không tính là nhiều.

Lương Kiều cùng Vạn Thiên, Thư Nam ba người đi cùng nhau, leo lên máy bay đến thành phố B.

Tiểu Phàn thân thiện đến mức khách sạn cũng đã chuẩn bị chu đáo cho các cô, mang theo Phi Phi, tự mình đến đón máy bay.

Từ lúc ba người đi từ cửa an ninh ra, Phi Phi liền nhảy dựng lên điên cuồng phát tay, hù dọa Tiểu Phàn phải vội vàng đề cô lại: “Đừng kích động tổ tông của anh, cẩn thận bé con!”

Từ xa Lương Kiều đã nhìn thấy bọn họ, kéo vali chạy như bay lại, sau đó tiện tay quăng ra cạnh bên chân, một tay ôm lấy Phi Phi: “Nhớ cậu muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14 2: Cục Phàn (2)

Gần đây bởi vì Tiểu Phàn quá mức căng thẳng nên dẫn đến thần kinh bị suy nhược, động tác của Phi Phi hơi mạnh một chút cũng có thể dọa linh hồn nhỏ bé của anh bay ra ngoài. Lương Kiều vừa đến đã chạy lại ôm, làm anh nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm, may mà cô chỉ ôm Phi Phi lên, điên một một lúc rồi để xuống, không giống ôm xoay tròn một vòng lúc trước.

“Thật sự béo lên nhiều.” Lương Kiều cảm thán, thấy cảm của Phi Phi đầy đặn gấp đôi, ngửa tay gỡ gãi.

Tiểu Phàn yên lặng nhặt vali hành lý mà Lương Kiều vứt trên mặt đất lên, lại muốn cầm vali hành lý của hai người còn lại: “Để tôi cầm cho.”

“Cảm ơn cảm ơn!” Thư Nam lập tức đưa hai vali cho anh.

Vạn Thiên khách khí cười cười: “Không sao, tôi tự cầm là được, nhiều quá anh cầm không nổi.”

Mọi người thân mật chào hỏi xong, Tiểu Phàn lái xe đưa mấy người Lương Kiều đến khách sạn.

Phi Phi vốn muốn đưa Lương Kiều về nhà ở, dù sao phòng trong nhà Tiểu Phàn cũng rất lớn, ở lâu một cái nhân hoàn toàn không là vấn đề, cuối cùng bị Tiểu Phàn khuyên không nên.

Mặc dù quan hệ của cô và Lương Kiều tốt mọi người đều biết, nhưng người ta ba người cùng nhau đến, chỉ mời một người đến nhà, trong lòng những người khác khẳng định không thoải mái; nếu là mời hết mọi người, không nói đến cha mẹ có thể bất mãn hay không, trong nhà quá nhiều người ngoài cũng bất tiện.

Quả thực hai người Phi Phi cùng Lương Kiều tiểu biệt thắng tân hôn, dính cùng một chỗ không tách rời. Không thể mang Lương Kiều về nhà, Phi Phi dứt khoát ở trong khách sạn, bốn người phụ nữ ở trong một căn phòng riu ra riu rít, liên tục vui đùa đến tối, lúc ấy Tiểu Phàn mới đến đón cô về nhà.

Sáng sớm hôm sau cô lại chạy qua, làm ồn đến nỗi Lương Kiều còn đang ngái ngủ cũng phải tỉnh dậy, xoay hai vòng khoe váy mới của mình ra cho cô xem “Đại Kiều, mình xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp!” Lương Kiều mắt buồn ngủ mông lung ngáp một cái, hơi nhích sang bên cạnh một chút, sau đó vỗ vỗ vào giường mềm mại: “Qua đây theo mình ngủ một lát?”

“Ai nha không ngủ đâu, cậu mau đứng lên, hôm nay là buổi party độc thân của mình!” Phi Phi hưng phấn nói.

“Cái gì?” Lương Kiều ngay lập tức bừng tỉnh: “Cậu nói party độc thân, là kiểu lí giải kia của mình sao?”

Hai mắt Phi Phi tỏa sáng gật đầu: “Đúng rồi! Mình cùng Tiểu Phàn đều nói với nhau, ngày cuối cùng của kiếp sống độc thân, chúng mình mỗi người một nơi, không thể can thiệp lẫn nhau.”

“Cậu dự định chơi như thế nào?” Lương Kiều ngồi dậy, dựa vào đầu giường nhìn cô.

Phi Phi làm bộ dáng đương nhiên: “Đi quán ăn đêm nha!”

Cuối cùng ba người đều bị Phi Phi dựng dậy, ăn bữa sáng qua loa, đi dạo ở trung tâm thương mại cho tới trưa, bị Phi Phi giật giây mỗi người đều mua rất nhiều “Đồ trang bị cho quán ăn đêm”, sau đó buổi trưa ăn cơm xong, lại bị Phi Phi mang theo đến spa làm tóc.

Bữa tối tùy tiện ăn vài món ăn bình dân, lúc Lương Kiều bị Phi Phi kéo tới quán ăn đêm, còn có chút không dám tin.

Tiểu Phàn bảo vệ vợ như mạng lại có thể để bà xã đang có thai đến quán ăn đêm quậy phá sao?

Sau đó vài phút, cô liền biết được đáp án.

Ha ha, đương nhiên là không yên tâm.

Tiểu Phàn dẫn mấy người đàn ông cùng nhau bước vào cửa tiệm, con mắt quét bốn phía một vòng, vừa nhìn thấy các cô, gần như trực tiếp đi qua.

Lương Kiều nhú mày, thấy đám người kia đầu tiên, đương nhiên cũng thấy có người khí chất quá đặc biệt, đi ở sau cùng mà cũng có thể để người ta nhận ra là tên đàn ông cận bã.

Hôm nay người này khó có dịp không mặc áo sơ mi đen, áo somi vàng nhạt dài tay, phối hợp quần thường màu ka ki, hết sức bình thường cũng hết sức già bộ thoải mái, có lẽ vì có vóc dáng cao, ở trong đồng nghiệp vẫn chói mắt như cũ.

Trong khoảng thời gian này chính thức diễn ra hội thảo giao lưu kiến trúc ở thành phố B, Quan Ý là tập đoàn bất động sản nổi tiếng trong nước, tự nhiên được mời tham gia. Quan Hành là theo anh cả Quan Triệt cùng nhau trở về, tiện đường thăm ông nội đã lâu không gặp.

Buổi tối đang cùng ông nội xem tin tức, không ngờ bị mấy anh em gọi ra, quần áo cũng không kịp đổi. Trước đây anh học ở thành phố B vài năm, cùng mấy người Tiểu Phàn là bạn học, về sau chuyển đến thành phố C ít liên lạc hơn, nhưng hàng năm trở về cũng sẽ tụ họp.

Một tay Quan Hành cầm chìa khóa xe, một tay dút vào trong túi quần, thoải mái nhàn nhã đi ở sau cùng. Đồng Vũ nhuộm một đầu tóc vàng bên cạnh liên tục lú lú với anh về cô gái mới dụ dỗ được hôm qua.

Có lẽ ánh mắt quan sát anh quá mức nóng bỏng, anh giương mắt, chống lại một đôi mắt quen thuộc. Bên trong quán ăn đêm ánh sáng mê ly, hai con mắt của cô như hai dòng nước xoáy, khóe mắt hơi nhếch lên, phối hợp bên miệng như cười không cười, quyến rũ người mà không hề biết.

Ánh mắt của Quan Hành cũng lập tức mang theo ý vị thâm trường. Đây là vận cứt chó gì, bên trong này cũng có thể gặp được?

Nhưng mà hôm nay cô thật xinh đẹp, so với bình thường trang điểm đẹp hơn vài phần, trên đôi môi gợi cảm còn thoa son đỏ, ánh sáng đan xen vô cùng mê hoặc.

Một bộ váy ngắn màu đen bó sát người, trước ngực khoét chữ v liêu lĩnh, lộ ra một đoạn khe rãnh, trong bóng tối phảng phất như sâu không thấy đáy, làm người ta muốn tìm tòi đến tận cùng. Dưới làn váy là đôi chân thon dài trắng nõn chân đang vắt lên nhau, mũi chân chạm chạm nhát lắc lắc một cái.

Ánh mắt Quan Hành thông thả mà không thêm che dấu quét qua người cô một vòng, vui vẻ trên khóe miệng càng ngày càng sâu, đáy mắt ẩn chứa hứng thú, cũng dường như sâu hơn vài phần.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không e dè, lại âm thầm so sánh hăng say.

Phi Phi chống nạnh giằng co với Tiểu Phàn, tức giận đến nổi trợn lời đanh: "Không phải là nói là không can thiệp chuyện của nhau sao, tại sao anh lại đi theo bọn em?"

"Anh không có." Về mặt Tiểu Phàn nghiêm túc nói dối, chỉ chỉ người phía sau: "Là Quan Hành kêu tới nơi này."

Quan Hành đang cùng Lương Kiều mắt to trừng mắt nhỏ đột nhiên bị nhắc đến tên, vẻ mặt hơi bức tức: "Là tôi sao?" Thấy được ánh mắt Tiểu Phàn đưa tới, khóe miệng co quắp, không thể hù dỗi của anh em, đành phải chính mình đưa thân chịu trận: "Được rồi là tôi."

Phi Phi hừ lỗ mũi một tiếng, có quý mẹ nó mới tin!

Tiểu Phàn không ngừng cố gắng: "Nếu đã khéo đụng phải như thế, không bằng chúng ta cùng nhau ngồi đi."

Phi Phi đang nổi nóng còn chưa tỏ thái độ, đằng sau Tiểu Phàn không biết tại sao lại nhô ra một cái đầu vàng, vang dội đáp một tiếng: "Được!" Sau đó hai mắt tỏa sáng xem xét vài vị mỹ nữ, nhìn thấy Lương Kiều đang ngồi trong đó, nhắc cái mông ngồi ngay cạnh cô: "Tôi sẽ ngồi đây, chỗ này phong thủy tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Độ Sức

Vừa nhìn thấy mỹ nữ như chồn thấy gà, hai mắt Đông Vũ tỏa sáng tiến đến bên cạnh Lương Kiều, không thêm đếm xỉa đến ánh mắt khiển trách và khinh bỉ của một đám anh em, tay đã đặt sau lưng cô, nghiêng người áp vào một chút, ưỡn mặt cười hi hi đến gần: "Quý danh của mỹ nữ là gì?"

Đồng thời với khi nói chuyện, tầm mắt hạ từ mặt Lương Kiều xuống, xét qua chiếc cổ xinh đẹp cùng xương quai xanh, dừng ở bộ ngực kiêu ngạo một lát, lại tiếp tục dời xuống, liếc qua đôi chân dài từng tác từng tác làm người ta chú ý, cuối cùng dừng ở mũi chân đang khê đung đưa của cô.

Mẹ ruột của con ơi, thật là một cực phẩm!

Phi Phi vừa nhìn liền tức mà không biết nói sao, nhưng cho cùng Đông Vũ không quen lại không thể mắng, tức giận đẩy Tiểu Phàn một phen, nhỏ giọng mắng anh: "Anh xem người của anh đi!"

Tiểu Phàn nào biết hẳn sẽ không biết xấu hổ mà cản trở anh, lúng túng ho một tiếng, muốn nhắc nhở cho Đông Vũ một chút.

Nhưng mà trong mắt Đông Vũ chỉ có mỹ nữ, đầu quân anh khụ không ho khan, ngã bệnh thì về nhà tìm mẹ đi, đừng nhần cản lão tử tán gái!

Trong đồng anh em có người khinh bỉ chắc chắc hai tiếng: "Mất mặt!"

Đông Vũ không kiên nhẫn lắc lắc tay với bọn họ, ánh mắt cũng không chuyển lấy một cái. Hắn lưu luyến dời ánh mắt khỏi đôi chân dài làm hắn không cầm giữ được, giương mắt, chống lại một mắt cũng quyến rũ người không kém gì đôi chân, trong nháy mắt nửa người đều yếu mềm.

Đông Vũ không nhịn được lại dựa vào gần hơn, chăm chú nhìn Lương Kiều khẽ nhếch đôi môi kiêu diễm lên. Đôi môi đỏ mọng kia nhìn rất đầy đặn mà lại có tính đàn hồi, nhất định vừa mê vừa say. Con mắt hắn phát ra ánh sáng xanh biếc sâu thẳm, giống như một con sói đói, hận không thể lập tức vồ lấy con mồi hung hăng gặm cắn hết.

"Không dám họ Ba." Đôi môi vô cùng mỹ vị kia đột nhiên mấp máy, hàm răng trắng bóng như cánh hoa khẽ mở ẩn hiện trong bóng tối, Lương Kiều khẽ cười, không nhanh không chậm phun ra một câu nói: "Anh có thể gọi tôi là ba ba (cha)."

... Ba ba?

Đông Vũ vô thức nhỏ giọng lầm bầm lại một lần, đọc xong khóe miệng liền co rút, tâm tình trở nên tương đối tế nhị. Hắn giương mắt, phát hiện trong đôi mắt quyến rũ người đầy vẻ trào phúng.

Không thể tốn thời gian với cô gái này nữa, gục ngã!

"Quan nhị, mau dắt con lợn động dục này về, xấu hổ chết đi được!" Có người đẩy Quan Hành, dùng giọng vô cùng ghét bỏ nói.

Quan Hành bị đẩy lung lay mấy cái, hơi nhú mồm, có ý không vui. Chơi rất vui, xem người bị ăn quả đắng trước mặt cô gái kia, sao không sáng khoái cho được!

(Anh cười gì? Cười người ta cũng bị chị bắt nạt giống anh sao?!!!!)

Chìa khóa xe anh để trong túi quần, tác phong nhanh nhẹn đi qua, không quên đứng trước vị mỹ nữ nào đó khẽ vuốt cằm thăm hỏi, sau đó túm lấy sau cổ Đông Vũ, xách anh ta đứng lên như xách gà.

“Xin lỗi, lộn trong nhà không được buộc chặt, làm cho mọi người sợ hãi.” Anh ngọc thụ lâm phong đứng ở đằng kia, mỉm cười xin lỗi mấy người phụ nữ, chọc cho Thư Nam bật cười hi hi một tiếng.

Ánh mắt anh cũng giống như ánh mắt người khác, lộ ra sự mạnh mẽ tiêu sái không kiềm chế được, cuối cùng không dám xía tới nhìn về phía Lương Kiều, một lần nữa mở miệng thì trong giọng nói chứa vài phần kiêu căng: “Lương tiểu thư, thật sự ngại quá.” Nói là nói xin lỗi, nghe cũng không có bao nhiêu thành ý.

Lương Kiều chậm rãi dựa vào đằng sau, dùng nụ cười cùng giọng nói giống vậy đáp lễ anh: “Không quan hệ. Dù sao 'Gia phong' nhà anh, không phải là lần đầu tiên tôi thấy.”

Gia phong... Quan Hành âm thầm nghiền ngẫm, thật sự là tức chết anh, tại sao lại nói tên đầu heo này là của nhà anh chứ!

Sức chiến đấu của người phụ nữ này quá mạnh mẽ, nhất thời không tìm được từ thích hợp để đáp trả, Quan Hành và cô trùng mắt với nhau mấy giây, xám xịt dất lộn rồi đi.

Lôi Đông Vũ đến phía sau mấy người, Quan Hành tức giận đập vào bắp đùi cậu ta một phát.

Đều do con lợn ngu ngốc này!

Đông Vũ gào khóc kêu hai tiếng, lại không dám đánh trả, trốn rất nhanh sang chỗ khác.

Quá nhiều người, ghế dài ở đại sảnh không đủ, Tiểu Phàn kêu người phục vụ, muốn một phòng bao lớn.

Không ít người trong đám đàn ông này là “Con ông cháu cha”, quản lý quán ăn đêm đều bị kinh động, chính mình mang vài bình rượu ngon được cất kỹ đến, theo sau còn là mấy nữ phục vụ trẻ tuổi, ăn mặc quần áo như những chú thỏ (đáng yêu), vào trong phòng bao tự giác xếp thành một dãy, mỗi một người đều mặc váy ngắn thấp ngực, mở mắt to hoặc vô tội hoặc ông ẹo làm dáng nhìn qua mấy người đàn ông, tình huống ấy nhìn không biết là đồ sộ cỡ nào.

Tiểu Phàn tự nhiên không quen đi đến mấy chỗ như này, nhưng không ngăn nổi mấy người anh em là khách quen ở đây, quản lý không chỉ hiểu rõ thói quen thậm chí còn biết rõ khẩu vị của bọn họ, đôi mắt quét một vòng, vô cùng tự nhiên chỉ từng cô nàng đến bồi vị khách nào.

Mặc dù rất ít đến, quy củ của nơi này Tiểu Phàn vẫn biết, nhưng mà quen cửa quen nẻo thế này vẫn làm cho anh phải choáng váng. Mẹ nó, bà xã anh còn ở đây, mấy người này có thể thu liễm được chút hay không!

Anh ngồi bên cạnh Phi Phi cũng không dám động chút nào, liềm mạng nháy mắt cầu cứu mấy người anh em.

Ngược lại Phi Phi nhìn quanh một chút, nhận ra quản lý đang phân chia khẩu vị cho từng người. Cô đẩy bàn tay Tiểu Phàn đang sít sao ôm lấy mình ra, đứng lên ôm cánh tay đi đến chỗ mấy cô nàng thỏ còn chưa được phân, nhìn từ trên xuống dưới một lần, hỏi quản lý: “Này, mấy người này...” Ngón tay cô quơ quơ trước mặt mấy cô nàng thỏ, sau đó thẳng tắp chỉ về Tiểu Phàn bên kia đang mang về mặt căng thẳng: “Cô nào thích hợp với anh ta?”

Quản lý không hổ là quản lý, vừa tiến đến đã chú ý tới Tiểu Phàn ngồi bên cạnh cô, cảm thấy rõ ràng gần như người này chỉ đến đây chơi, mặt không đổi sắc cười nói: “Vị kia nhìn mặt thư sinh, lần đầu tiên tới chỗ này của chúng tôi đúng không?”

Đáp án này miễn cưỡng làm người ta vừa lòng, sắc mặt Phi Phi tạm dễ nhìn hơn, trở về lại cùng Tiểu Phàn nói: “Quản lý không biết anh thích người như thế nào, bảo anh đi qua chọn.”

“Anh chỉ thích em giống như thế này thôi.” Tiểu Phàn bắt được cơ hội liền vội vàng biểu hiện trung thành.

Phi Phi hừ lạnh một tiếng.

Đông Vũ kéo một người có dáng dấp tương đối giống mấy cô gái trên áp phích đẩy tới chỗ Quan Hành: “Anh, cô này thế nào?”

Quan Hành cầm lấy dụng cụ mở chai rượu, tay áo tùy tiện xắn lên hai cái, nhét tay để trên bắp đùi, chậm chạp cầm dụng cụ mở nắp bình. Anh nâng nâng mí mắt, nhìn lướt qua cô nàng thỏ đã ngồi ở đây: “Đi mở gian phòng bên cạnh, các cô tự qua đó chơi đi. Lão Tiểu bồi nàng dâu nhỏ, đừng làm nơi này chướng khí mùi mịt, nếu mà làm hư chuyện tốt của cậu ta, để xem cậu ta có lột da mấy cô không.”

Đông Vũ từ nhỏ bị Quan Hành đánh sợ, lời anh nói không dám không nghe, vội vàng phân phó quản lý dẫn mấy cô gái thỏ này qua phòng bên cạnh.

Nhưng mà hần ta vẫn luyến tiếc. Mặc dù bị ngập trước mặt Lương Kiều, Đông Vũ vẫn chưa chết tâm, cô gái này quá quyến rũ, hần càng xem tâm càng ngứa. Thoải mái thì thoải mái đi, hoa dại thì hương càng thơm.

Lương Kiều ngồi bên cạnh Phi Phi. Tiểu Phần sợ Phi Phi vụng trộm uống rượu, liên tục phòng thủ một tác cũng không rời, Phi Phi cùng Lương Kiều và Vạn Thiên nói chuyện rôm rả, anh chỉ yên tĩnh ngồi bên cạnh.

Đông Vũ nhìn sang bên cạnh vài lần, nhìn Lương Kiều chuyện trò vui vẻ, một cái nhăn mày một nụ cười đều lộ vẻ phong tình. Như có con mèo nhỏ ôm ở trong lòng liên tục cào cào, xao động.

“Anh “hắn nhìn hồi lâu, đến gần nói nhỏ với Quan Hành, “Anh nói tại sao cô gái kia lại hấp dẫn vậy?”

Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết rõ hắn nói tới ai, Quan Hành thả cái ly xuống bàn, kỹ thuật lưu loát liên tục rót đầy rượu, tiện tay đặt bình rượu còn dư non lại xuống, nhìn chăm chăm chất lỏng lấp lánh trong chiếc ly, mạn bất kinh tâm (không để ý gì) nói: “Cậu phóng túng vừa thôi. Thu hồi ánh mắt phóng đảng của cậu lại, người phụ nữ kia không phải là người có thể chạm vào.”

“Tại sao lại không thể đụng vào?” Đông Vũ không phục kêu, hai giây sau lại đột nhiên phúc chí tâm linh *, khiếp sợ nhìn qua Quan Hành, trừng to mắt: “Anh cũng vừa ý cô ấy?” Giọng nói kia nói có bao nhiêu không cam lòng có bấy nhiêu không cam lòng.

*Phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra, ở đây cũng có thể hiểu là khi vận may đến thì người ta linh hoạt không khéo hơn

Vừa ý cô ấy?

Quan Hành bung lên một ly rượu, trong lòng bàn tay nhẹ nhàng lung lay hai cái, nhất thời không lên tiếng.

Giống như anh, hết sức dễ dàng bị ánh mắt của người phụ nữ này hấp dẫn...

Dù rằng mỗi lần gặp mặt cô đều thành công chọc tới anh.

Bình thường Phi Phi rất thích uống rượu, hiện tại một đồng rượu ngon bày biện trước mặt, nhưng thời này đến một giọt cô cũng không uống được, Tiểu Phần vì dụ dỗ cô, bảo phục vụ mang hết tất cả nước uống trái cây lên.

Lương Kiều cùng Thư Nam đều bồi cô uống nước trái cây, nữ cường nhân Vạn Thiên tự nhiên không bỏ qua cơ hội tạo quan hệ với một đồng “con ông cháu cha”, cũng vài người đàn ông kính một vòng rượu, hàn huyên trời nam biển bắc.

Trong phòng không chỉ chuẩn bị bài tú-lô-khơ, xúc xắc, mặt chược, còn bố trí karaoke, Phi Phi không thể uống rượu, rất không thú vị, dứt khoát đi hát. Kho bài hát tiến bộ cùng thời đại, những bài hát hot gần đây đều có, nhưng bình thường Phi Phi không hay nghe nhạc, thích cũng phần lớn đều là bài hát đã cũ.

Không rõ Phi Phi nghĩ như thế nào, chọn bài (đại lộ thông thiên rộng rãi) (?? Không rõ lắm), kêu Lương Kiều hát với cô, bị Lương Kiều lấy lý do học cao trung cự tuyệt. Thư Nam cao hứng giờ tay nói cô ấy sẽ hát cùng, tiếp nhận micro cùng Phi Phi hát.

“Mới vừa bắt vài con yêu quái, hắc! Lại giáng xuống vài con ma...”

(OMG không rõ bài hát gì!!!)

Lương Kiều nghe thấy rất vui mừng.

Chỉ là đang vui mừng, con lợn đầu vàng lúc này lại bung rượu đến, ưỡn khuôn mặt tươi cười: “Mỹ nữ, không biết có có vinh hạnh mời em uống ly rượu không?”

“Thật sự là ngại quá” Lương Kiều đột nhiên cầm di động đứng lên, về mặt nói xin lỗi: “Tôi ra ngoài nhận điện thoại.”

“A?” Đông Vũ sững sờ: “À, đi thôi đi thôi, tôi chờ em” Hắn phát phát tay, lưu luyến không rời đưa mắt nhìn Lương Kiều ra cửa.

Sau đó ánh mắt chuyển một cái, thấy Quan Hành bên cạnh nhàn nhã bắt chéo hai chân, một tay cầm lấy một ly rượu, một tay dựng ngón giữa với hắn ta, trào phúng trên mặt không chút nào che dấu.

Đông Vũ nghiêng đôi mắt, xa xa làm khẩu hình miệng “you can you up” với anh.

up thì up...

Quan Hành nhíu lông mày, đặt ly rượu xuống, đứng lên tùy ý mà soái khí phui áo hai cái, trước ánh mắt không phục của Đông Vũ ung dung đi về phía cửa, kéo cửa ra.

Tác giả có lời muốn nói(đoạn kịch ngắn ba người đàn ông độ sức)

Cận bã họ Hà (Hà tra): Tôi là mối tình đầu của cô ấy.

Lông vàng: Tôi đối với cô ấy nhất kiến chung tình.

Quan Hành: Tôi đã ngủ với cô ấy.)

Hà tra, lông vàng:...

Hà tra: Tôi tuổi trẻ triển vọng.

Lông vàng: Tôi trung thành và tận tâm

Quan Hành: Tôi đã ngủ với cô ấy.)

Hà tra, lông vàng:...

Hà tra: Yêu qua.

Lông vàng: Động tâm qua.

Quan Hành: Ngủ qua.)

Hà tra, lông vàng, tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Trêu Chọc

Cuối hành lang có một cửa sổ rất nhỏ, khi Lương Kiều từ trong phòng bao đi ra, điện thoại đã tự động cắt đứt. Biết rõ ông sẽ lại gọi tới, Lương Kiều liền đứng ở chỗ đó chờ, đẩy cửa sổ ra, để gió đêm lạnh thấu xương thổi vào.

Còn không qua một phút, điện thoại liền gọi tới, Lương Kiều không trả lời ngay lập tức, chờ nó vang lên vài tiếng, mới không nhanh không chậm nghe máy.

“Alo?”

Đầu kia điện thoại là giọng một người phụ nữ, vội vàng nói alo mấy tiếng để xác định có người nghe ở đầu dây bên kia, nghe qua điện thoại có chút khoảng cách. Mấy giây sau, giọng nói hơi mang theo vẻ già nua của Lương Quốc Hưng vang lên, mang theo sự khẩn thiết: “Kiều Kiều à.”

Lương Kiều “Vâng” một tiếng, giọng nói nghe vô cùng lạnh nhạt: “Có việc gì sao ạ?”

Lời nhiệt tình vừa nói ra đã bị tạt cho một chậu nước lạnh, Lương Quốc Hưng lúng túng ưm hai tiếng, ấp a ấp úng nói: “À, không có việc gì, chỉ là... Mấy ngày nay nhiệt độ xuống thấp, con nhớ mặc thêm quần áo.”

Bên cạnh còn có thể loáng thoáng nghe thấy giọng lầm bầm của vợ Lương Quốc Hưng bây giờ, Lương Kiều im lặng thờ dài, “Ba, ba có việc thì cứ nói thẳng đi.”

Cô không biết rõ, một tiếng “Ba” này thiếu chút nữa làm Lương Quốc Hưng đau lòng đến mức rơi lệ, bỗng chốc giọng nói thấp xuống: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi thăm dạo này con sống thế nào một chút thôi - - con chăm sóc mình cho tốt, ăn ngon mặc ấm, bên đó giá cả đắt, con không cần quá tiếc tiền, mua đồ tốt cho mình nhiều một chút...”

Lý Lâm vốn đang nói lầm nhằm bỗng nhiên cất cao giọng, tiếng nói rõ ràng truyền qua điện thoại: “Cô chỉ toàn nói mấy thứ vớ vẩn! Chính sự đều quên rồi đúng không? Gửi tiền đến đây nhanh lên! Tuấn Phong còn đang chờ đấy!”

Mặc dù đã sớm đoán được lần gọi điện thoại này tám phần là vì tiền, hiện tại được chứng thực, trong lòng Lương Kiều vẫn có chút khổ sở. Từ trước đến nay Lương Quốc Hưng sẽ không gọi điện thoại cho cô, ngoại trừ vay tiền. Nói là “mượn”, tất nhiên là một đi không trở lại.

“Lại muốn tiền sao?” Cô có chút không không chế tốt, trong giọng nói mang theo một chút châm chọc.

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, Lương Quốc Hưng mới nói: “Tuấn Phong ở trường học cùng bạn học gây mâu thuẫn nhỏ, đánh người ta nhập viện, người ta bắt phải bồi thường tiền, nếu không sẽ tố cáo chúng ta...”

Đều đã đánh người nhập viện rồi, còn nói mâu thuẫn nhỏ... Lương Kiều quá rõ ràng Lương Quốc Hưng cùng Lý Lâm đối với người con trai duy nhất này vô cùng cưng chiều, không phải người khác nói mấy câu mà thay đổi được, cô cũng lười phải quản việc nhà bọn họ.

“Con không muốn hỏi phải bồi thường cho đối phương bao nhiêu, lần trước ba lấy chỗ tiền kia từ mẹ, con cũng đã không hỏi cầm đi làm gì. Ba biết con

chỉ là nhân viên đi làm nhỏ nhỏ, để dành không nhiều, đóng học phí cho Dung Dung, cũng chỉ còn dư lại hai vạn, lát nữa con sẽ chuyển tiền cho ba. Nhưng mà - - đây là lần cuối cùng, về sau con sẽ làm như không có người ba như này.”

“Không cần không cần, ba không cần tiền.” Lương Quốc Hưng gấp đến độ sắp khóc, “Con giữ lại để mình dùng đi, ba không cần...”

Lý Lâm bên cạnh lại kêu lên: “Ông nói cái gì đó? Tuấn Phong mà ông cũng không quan tâm sao?”

Lương Kiều trực tiếp ngắt điện thoại, vào trang mạng của ngân hàng chuyển hai vạn cho ông.

Mỗi lần đều là dạng này, lúc cần tiền thì khóc như bị người ta đòi mạng, cho rằng ông cũng đau lòng, cũng nhiều đắc dĩ, nhưng lần sau vẫn tái diễn như vậy.

Một người làm công như cô, trừ mình ra, còn phải hỗ trợ tiền phí sinh hoạt cho mẹ và Trâu Dung Dung, đâu có tiền nhàn rỗi để nuôi ba miệng ăn nhà bọn họ. Cô tâm địa cứng rắn nhưng không thể bỏ mặc ba ruột, trừ lần đầu tiên bị ông khóc làm cho nhất thời mềm lòng, về sau cũng không cho nữa. Phía bên cô không thể thực hiện được, Lương Quốc Hưng lại tìm tới chỗ Trâu Từ Cẩm suốt ngày mềm lòng, vừa dỗ lại lừa, lấy đi không ít tiền.

Số dư trong tài khoản cũng chỉ còn hơn năm ngàn, Lương Kiều có chút nôn nóng gãi gãi đầu, không có tiền không có cảm giác an toàn.

Gió đêm thổi đã lâu còn rất lạnh, Lương Kiều đứng đó trong chốc lát, đóng kín cửa sổ, xoay người về phòng bao.

Đi đến chỗ ngoặt, vừa mới quẹo cua, trước mắt đột nhiên nhảy ra một người cao lớn, hơi thở mang theo hormone nam tính nổi bật, cánh tay cường tráng mạnh mẽ luồn qua eo rồi ôm cô vào, nhấn cô lại gần phía tường.

Dưới ánh sáng của bóng đèn điện, Lương Kiều nhanh chóng bắt lấy cánh tay của đối phương, mạnh mẽ xoay người khom lưng, thoáng cái đã quật đối phương ra sau lưng.

Hết thấy chỉ phát sinh trong hai giây ngắn ngủi, đối phương “Àm - -” một tiếng ngã trên mặt thảm của hành lang. Lương Kiều vừa nhấc chân ngồi quỳ trên người hắn, một đầu gối đè trên bụng hắn, kéo hai tay của hắn qua một bên, tay kia chuẩn xác đặt vào cổ tên đó.

Làm xong hết thấy, cô mới có thời gian đi nhìn tướng mạo đối phương. Giương mắt, qua ánh sáng yếu ớt có thể thấy gương mặt tuấn tú cũng không xa lạ gì, lông mày Lương Kiều co rút hai cái, khí thế hung hăng của bàn tay vẫn không giảm xuống.

“Vì sao lại đánh lên tôi?”

Một đòn kia làm Quan Hành đau đến rơi nước mắt, mắng một tiếng “Mẹ nó”, chống đỡ mờ mắt khóe mắt mang lệ trừng mắt nhìn cô, từ trong hàm răng cắn chặt phun ra hai chữ: “Buông ra!”

“Trả lời tôi trước, tại sao lại đánh lên?”

“Em buông ra trước.” Về mặt anh nhìn qua rất thống khổ, dường như vô cùng đáng thương, “Hình như cánh tay tôi bị em vặn trật khớp rồi...”

Lương Kiều hồ nghi nhìn chằm chằm anh mấy giây, chậm rãi buông lỏng tay.

Quan Hành vẫn duy trì tư thế bị áp bức nghiêng nửa người, không hề động, thờ gáp mấy lần.

“Anh không sao chứ?” Lương Kiều duỗi tay kéo cánh tay anh, suy nghĩ nhìn một chút có phải là trật khớp hay không.

Cánh tay Quan Hành thuận theo cô bị kéo qua, trong lúc đó lại thay đổi hướng đi, hai cánh tay xiết chặt eo cô, xoay người một cái đã đè cô ở phía dưới.

Hai chân anh quỳ gối bên người Lương Kiều, bàn tay chống cạnh đầu cô, cả người lơ lửng trên người cô, nhưng thân thể cũng không thực sự áp chế cô.

Lương Kiều mặt không đổi sắc nhìn anh.

Hai người cứ như vậy đối mặt trong chốc lát, cuối cùng Quan Hành mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Tại sao em lại không phản kháng?”

“Anh hy vọng tôi phản kháng sao?” Lương Kiều hỏi ngược lại, xong rồi lại giống như đột nhiên nhận ra điều gì, bản thân gật gật đầu, “Này, đàn ông các anh đều thích chơi đùa như thế sao? Như thế này vui vẻ hơn?”

Quan Hành liền không phản bác được, sao cô gái này lại có suy nghĩ như bà già ôm quyển sách võ thuật ấy nhỉ?

Cách chỗ đó hơn hai mét cánh cửa đột nhiên bị người nào đó mở, một nhóm cả trai lẫn gái vừa nói vừa cười đi ra, trong đó có cả giọng nói khàn khàn của người say rượu. Vừa nhìn thấy tư thế quái dị của hai người trên hành lang, rõ ràng mấy người đó sợ sùng trong chốc lát, một đám người đi qua rồi mà còn không ngừng quay đầu lại xem, liếc mắt nhìn nhau, mang theo ý cười ngầm hiểu.

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo của người phụ nữ bị đè ở dưới, nhưng cặp chân dài lộ ra bên ngoài, vừa nhìn thấy cũng biết là báu vật, cũng không trách được người đàn ông đó không nhìn được mà làm ở chỗ này.

Quan Hành lập tức cúi người xuống thấp một chút, khó khăn lắm mới ngăn trở được những ánh mắt không có ý tốt kia, đồng thời hung dữ trừng mắt nhìn

lại: “Nhìn cái gì vậy, cú!”

Bên trong có một người phụ nữ hừ một tiếng, mắng: “Thật không biết xấu hổ, động dục cũng không nhìn chỗ!”

“Cô động dục còn muốn tìm nơi có phong thủy sao? Thật buồn cười!” Lương Kiều đang bị Quan Hành đè phía dưới lập tức đáp trả một câu.

Người phụ nữ kia hừ lạnh một tiếng, bị người đàn ông đi trước lôi đi: “Đi thôi, đừng gây chuyện!”

Tới chỗ này vui đùa, có mấy người là dễ trêu?

Mấy tiếng bước chân lộp cộp trên mặt đất cũng nhỏ dần, chờ những người kia đều biến mất, trong hành lang nhỏ hẹp yên tĩnh trở lại, Quan Hành mới lại cúi đầu nhìn về người phụ nữ phía dưới mình, “Tại sao em lại có thể gây chuyện như thế?”

Chính anh cũng không phát giác trong giọng nói của mình lộ ra sự quen thuộc, cùng với ý vị thâm trường, xen lẫn trong đó là sự sùng nịch, anh chỉ đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hai người gần như không có, bị hương vị nhẹ nhàng trên người cô làm cho hoảng hốt.

Mùi vị đó có chút giống hương trái cây, thanh thanh đậm đậm, chỉ khi ở rất gần mới ngửi thấy được. Hình như cũng rất quen thuộc, rất sớm trước lúc thân xui quẻ khiến xảy ra đêm hôm đó, anh đã từng bị hương vị này sít sao quấn lấy, điên cuồng mà nhiệt liệt say mê trong đó.

Trong nháy mắt phảng phất như trở lại cái đêm không khí trở nên nóng rực hôm trước, những thứ kia kiều diễm ướt át, về sau những hình ảnh đó vẫn tự động phát lại trong đầu anh, anh lại biến thành người thứ ba, đứng ngoài quan sát đôi chân dài mịn màng trắng tấp, sít sao quấn lấy eo của người mình.

Hô hấp bỗng chốc nóng rực lên.

“Anh động dục thật?” Lương Kiều nghe thấy hô hấp của anh trở nên dồn dập, lông mày nhẹ nhàng chau lại. Thật đúng là không biết chọn chỗ.

Quan Hành làm như không nghe thấy lời nói của cô, chậm rãi vùi đầu vào trong hõm vai cô, rất nhẹ rất nhẹ hít vào một hơi. Rốt cuộc người phụ nữ này đã làm gì, vì sao nghe thấy đứng lên mà như được ăn đồ ăn ngon vậy?

Lương Kiều đẩy bả vai anh muốn đứng lên, bị anh bắt lấy cổ tay ấn sang hai bên.

Trong lúc đó khoảng cách giữa hai người không đến năm cm, Quan Hành nhìn vào mắt cô, tựa hồ có lời muốn nói, nhưng vẫn không lên tiếng. Con mắt tinh mịch của anh thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, con ngươi trong suốt lóe lên, Lương Kiều nhìn thấy mà giật mình.

Không khí chung quanh tựa hồ dần dần trở nên nóng manh, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Hơi thở triền miên không biết từ nơi nào chui đi ra, trong không khí quán thành một tấm lưới vô hình, đưa hai người đang động tình vào trong.

Chẳng biết lúc nào Quan Hành đã buông lỏng bàn tay đang giam cầm cô ra, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve trên trán cô, dường như mang theo độ ẩm từ từ dồi dào, rơi trên đôi môi đỏ mọng no đủ.

Anh chậm rãi cúi đầu, dựa gần vào hai cánh môi mềm mại.

Trong giây phút sắp dán lên đó, lồng ngực đột nhiên bị vật gì đó chống đỡ, ngăn cản anh, không còn cách nào tiếp tục dựa gần vào nữa.

Anh muốn mạnh mẽ tiến lên, lại bị đẩy về sau xa hơn.

Ăn không được ăn, lông mày Quan Hành liền nhíu lại, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện đó là tay Lương Kiều, kiên quyết mà cường ngạnh ngăn trở trước ngực anh.

Anh không hiểu nâng mí mắt, nhìn vào đôi mắt Lương Kiều.

Cùng lúc đó nghe được giọng nói lạnh lạnh của cô vang lên bên tai: “Tôi không chạm vào người đàn ông đã có chủ.”

Cho nên... Ở trong mắt cô, anh là một tên cặn bã trốn bạn gái ra ngoài ăn vụng?

Tất cả kiều diễm cùng triền miên đều ở trong một cái nháy mắt bị nghiền nát, trong lòng Quan Hành như bị người ta nện từng quyền từng quyền rất khó chịu, buồn bực nói không nên lời, còn có khó xử. Ánh mắt Lương Kiều bình tĩnh xem ra giống như đang trào phúng, thậm chí anh còn không có biện pháp đối mặt với cô nhiều thêm hai giây, có chút vật vờ lui khỏi người cô, nhanh chóng đứng lên.

“Thật xin lỗi.” Vừa rồi động tình cùng nóng bỏng phảng phất đều là ảo giác, anh đưa lưng về phía Lương Kiều, giọng nói nghe trầm thấp mà lạnh lùng, “Thật xin lỗi vừa mới - - còn có lúc trước, đường đột... Hy vọng sẽ không tạo thành quấy nhiễu với em.”

Lương Kiều chậm rãi ngồi dậy: “Sẽ không.”

“Vậy là tốt rồi.” Anh rũ đầu xuống, rất nhanh lại nâng lên, bước nhanh tránh ra.

Tác giả có lời muốn nói: trước khi đi - - về mặt cao quý lãnh diễm: Hy vọng sẽ không tạo thành quấy nhiễu với em.

Sau khi về nhà - - trốn vào trong chăn khóc: Mẹ mẹ, cô ấy không để cho con hôn... π—π

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nâng Hoa

Đêm hôm đó Quan Hành trực tiếp rời khỏi quán ăn đêm, khi Lương Kiều nhìn thấy anh một lần nữa, đã là ở trong hôn lễ ngày hôm sau.

Mặc dù trong lúc này hôn lễ đang hết sức lưu hành đoàn phù dâu phù rể, nhưng Phi Phi kiên trì chỉ dùng một người dâu phụ, nói là như thế mới có thể làm nổi bật ý nghĩa đặc biệt của Lương Kiều đối với cô.

Phù rể là anh em tốt nhất của Tiểu Phàn, là lần đầu tiên Lương Kiều gặp. Nghe nói là bác sĩ, buổi tối trước hôm đó còn phải trực ban, cho nên không tham gia party độc thân của Phi Phi.

Từ sớm Phi Phi đã lén lút nghe từ Tiểu Phàn - - bác sĩ này trước mắt vẫn còn độc thân, 28 tuổi, không có ham mê bất lương, từng trải qua hai đoạn tình sử, đều có kết cục là bị người ta đá; gia thế trong sạch, cha mẹ đều là người hiền lành, đối với cuộc sống riêng tư của anh ta rất ít hỏi đến.

Tổng thể mà nói điều kiện còn vô cùng không tệ.

Phi Phi hỏi Lương Kiều có hứng thú hay không, nghĩ muốn tạo cơ hội cho bọn họ quen biết, thành là tốt nhất, thân càng thêm thân; không thành cũng không quan hệ, hai bên đều là người hết sức hiểu biết, tiếp tục làm bạn vẫn không thành vấn đề.

Nhưng mà bị Lương Kiều hi hi ha ha chuyển hướng đề tài. Tạm thời cô chưa có hứng thú với đàn ông.

Thật ra thì theo lương tâm mà nói, bác sĩ này thực sự thật tốt, tướng mạo nhã nhặn, con người cũng rất ôn hòa lịch sự, khuyết điểm duy nhất là vóc dáng có chút thấp. Đương nhiên cái “Thấp” này là so với Lương Kiều mà nói - - vóc dáng của cô tương đối cao, 1m72, tùy tiện đi giày cao gót cũng đến 1m8, bác sĩ kia đi giày da cũng chỉ cao khoảng 178 gì đó.

Lương Kiều vì không muốn đoạt danh tiếng của người khác, không chỉ mặc bộ váy hết sức mộc mạc, còn đi một đôi giày đế bằng rất thấp, cho nên đứng chung một chỗ với người bác sĩ kia miễn cưỡng thấy đáng đối.

Trước khi nghi thức bắt đầu, Lương Kiều liên tục ở trong phòng nghỉ bởi Phi Phi, tâm sự, hoặc kể cho cô nghe những câu chuyện ngắn khôi hài. Trong phòng nghỉ tiếng cười vang lên không dứt, hôm nay Phi Phi cười rất nhiều, đến nỗi lúc cười mà nước mắt cứ chảy ra, “Chao ôi mình không được rồi, đại Kiều đừng nói nữa, lớp trang điểm của mình sắp nhòe mất.”

Lương Kiều lần lượt đưa khăn giấy cho Phi Phi, thỉnh thoảng lại dậm phần trên mặt cho cô. Không có thợ trang điểm, tự mình phải cầm hộp phấn trang điểm cho cô ấy thôi.

Lúc cô đang bận việc, Phi Phi nhắm mắt lại, hai cánh tay đặt trên eo cô, than thở nói: “Về sau không có cậu mình phải sống thế nào đây.”

“Đừng như vậy.” Lương Kiều cất hộp phấn lót đi, bao bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, “Cậu mà nói thêm một câu không bỏ được mình, lát nữa mình sẽ thực sự cướp hôn.”

Phi Phi vui vẻ: “Cậu đoạt đi, cậu dám đoạt thì mình sẽ đi theo cậu!”

“Được, cậu nói đấy, đến lúc đó cũng đừng hối hận.” Lương Kiều hào khí ngàn vạn nói, “Về sau đứa bé sẽ mang họ mình, mình làm ba sẽ phù hợp với tiêu chuẩn hơn Tiểu Phàn khó hiểu kia nhiều.”

Nghi thức cũng sắp bắt đầu, có người đến gọi.

Từ phòng nghỉ đến đại sảnh của đám cưới có một đoạn đường dài chật hẹp, mặc dù không có tân khách ở đây, nhưng bởi vì cô dâu phải đi, Tiểu Phàn đặc biệt để cho người ta trải thảm đỏ, liên tục kéo dài đến cửa đại sảnh, nối liền với thảm đỏ trong hội trường.

Lương Kiều kéo tay Phi Phi, như ba đưa con gái đi lấy chồng, nghiêm túc đi tới khu vực dành cho cô ấy. Ba của Phi Phi đứng ở cửa của đại sảnh, còn đoạn thảm đỏ còn lại, ông sẽ cùng Phi Phi đi qua.

Lương Kiều đứng bên cửa yên lặng, nhìn Phi Phi trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, từng bước từng bước đi về phía chú rể ngọc thụ lâm phong.

Thật sự rất luyến tiếc...

Tay Phi Phi bị ba nghiêm túc giao cho Tiểu Phàn, thời khắc nghiêm túc như thế, Phi Phi lại đột nhiên thối phù một tiếng cười rộ lên, làm cho ba cùng Tiểu Phàn đều mang vẻ mặt không giải thích được.

Tiểu Phàn rất nhỏ giọng nói: “Kiềm chế lại! Nhịn đi!”

Kết quả Phi Phi cười đến ngửa tới ngửa lui cũng không dừng lại được, chỉ anh cười ha ha: “Kiểu tóc của anh thật buồn cười ha ha ha ha!”

Tiểu Phàn: “...”

Hôm nay thợ trang điểm tạo cho anh một kiểu đầu rất mới lạ, bóng loáng tỏa sáng. Thật ra thì khuôn mặt của anh hơi nhỏ, không quá thích hợp với kiểu tóc này, nhưng nhà tạo mẫu tóc lại còn mang tinh thần phần chân đánh một lớp phấn cho anh, nhìn mà thấy hơi là lạ.

Thường thấy cô dâu trong lễ cưới khóc lớn, rất ít người lại cười như thế này, tân khách phía dưới đều vui vẻ theo.

Xa xa Lương Kiều cũng đang cười.

Quan Hành ngồi ở hàng ghế thứ hai dành cho khách, cô nhìn thấy. Mặc dù chỉ thấy một cái đầu, nhưng vẫn lập tức nhận ra ngay.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng người đàn ông này... Lưu lại ấn tượng rất sâu sắc khó có thể quên với cô.

Lời tuyên thệ kết thúc, đến phần dành cho trò chơi. Đầu tiên là vài trò chơi giải trí cho mấy cặp vợ chồng son, tiếp theo là mời cha mẹ hai bên lên nói đôi lời. Sau đó đến phụ rể cùng dâu phụ.

Người bác sĩ mang phong độ thân sĩ ưu tiên nữ, nhưng Lương Kiều quên mất quy trình, vẫn đứng rất xa khán đài, không có đi qua. Nhân viên làm việc chạy tới đưa micro cho cô, tầm mắt của mọi người cũng di chuyển lại đây.

Lớn như vậy, lần đầu tiên có cảm giác luống cuống. Lương Kiều nắm micro, lòng bàn tay khê đồ mồ hôi.

Đột nhiên cô không biết rõ nói cái gì cho phải.

Phi Phi ở phía xa mang vẻ mặt thất thần nhìn cô, Lương Kiều hít vào thật sâu, về mặt thành thật nói: “Xin lỗi, vừa rồi chạy nhanh quá, liên tục nghĩ phải đoạt hôn như thế nào.”

Trong tân khách là một trận xôn xao. Có người cho lời nói này là thật, khiếp sợ lại bát quái cùng từng người người bên cạnh vênh lỗ tai lên, tiếng nói chuyện ong ong vang dội hội trường. Từng ánh mắt kỳ dị quan sát Lương Kiều từ trên xuống dưới, cô nhìn lướt qua, thể nhưng cười.

Phi Phi hướng về Lương Kiều le lưỡi một cái, sau đó nhanh chóng làm ra vẻ mặt vừa sợ vừa giận, duỗi ra ngón tay run rẩy chỉ Lương Kiều: “Cậu! Cậu!” Tiếp theo lại tràn ngập ai oán cùng bi thống nhìn về phía Tiểu Phàn, không lên tiếng, nhưng môi vẫn ngán không được phát run, mắt ngậm lệ nóng, một bộ bi thương tới cực điểm khó có thể tự chế, hiển nhiên là người phụ nữ bị chồng và khuê mật phản bội.

Các tân khách đang mãi ngắm nhìn đều bị đánh lừa, cho rằng đây là khuê mật thọc gậy bánh xe, ở hiện trường hôn lễ diễn tượng đoạt chú rể cầu huyết, trong nháy mắt tinh táo hơn không ít, còn có người còn lút lút lấy điện thoại định chụp lại màn kinh điển này.

Cha mẹ của Phi Phi rất quen thuộc với Lương Kiều, cũng rất rõ ràng tính cách hay làm càn của hai cô nương này, biết rõ hai đứa trẻ không làm người ta bót lo được này lại đang đùa, nhất thời tức giận nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng cha mẹ Tiểu Phàn lại không giống vậy, hai người họ hiểu Lương Kiều chỉ ở trong giới hạn “bạn tốt của Phi Phi+ dâu phụ được định sẵn”, vừa nhìn thấy tình huống này liền nghĩ ngay con trai nhà mình bắt cả hai tay với khuê mật của vợ, thoáng cái trở nên bối rối.

Nhận được ánh mắt khiếp sợ cùng khiển trách của cha mẹ, Tiểu Phàn không còn gì để nói.

Người chủ trì trước hôn lễ đã cùng cô dâu chú rể, phụ rể và dâu phụ tiếp xúc qua, cũng hiểu sơ qua quan hệ giữa bọn họ, nhất là anh ta vừa thấy cảnh Phi Phi le lưỡi, trong lòng phỏng đoán đây là nụ cười đùa giỡn, liền cười cười giải vây: “Dâu phụ đến cũng thật thất bại rồi! Nhưng mà - -” anh ta nhìn thoáng qua chú rể cùng cô dâu, “Cả gan hỏi một chút, anh hùng ngài muốn cướp là vị nào?”

“Đương nhiên là người bên tay trái 'Người phụ nữ đẹp nhất thế giới'. Lương Kiều làm bộ đương nhiên nói, đồng thời dùng ánh mắt “Tại sao anh lại hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy” nhìn anh ta, “Trong nhà bốn anh hùng đang cần một nàng dâu nhỏ ôn nhu động lòng người như vậy.”

Phi Phi cười rộ lên, che miệng làm bộ thẹn thùng: “Chán ghét a ~”

Khóe miệng người chủ trì co rút một cái, anh ta vỗ ngực cảm khái: “Thế giới thật sự đang biến chuyển từng ngày - - chủ trì hôn lễ nhiều năm như thế, vẫn là lần đầu tiên thấy dâu phụ muốn cướp cô dâu, tôi muốn yên tĩnh, đừng hỏi tôi yên tĩnh là ai...”

Hầu hết tân khách phía dưới còn đang thấy khó hiểu, chỉ có rất ít người kịp phản ứng, nở nụ cười. Người chủ trì lại chuyển hướng Tiểu Phàn: “Xin hỏi chú rể, đối với việc dâu phụ muốn cướp cô dâu, anh thấy thế nào?”

Người chủ trì đã đưa micro tới bên miệng anh, Tiểu Phàn dừng một chút, gương mặt biểu cảm nói: “Lôi ra đi chém đi.”

“Dạ!” Người chủ trì khoa trương lắc lắc tay áo, giả vờ quỳ gối một cái, sau đó bày ra tư thế giống thái giám trong phim, giả giọng kêu, “Bây đầu, Hoàng thượng có chỉ, lập tức lôi người này ra chém.”

Phía dưới tân khách cười ầm lên.

Lương Kiều đi toilet một chuyến, khi trở về vừa vặn đến tiết mục cô dâu ném hoa, mọi người đã đi ra vườn hoa nhỏ hoa cỏ rực rỡ bên ngoài, một đám độc thân nữ thanh niên nhóm đã từng người chiếm cứ có lợi địa hình bãi cỏ tư thế chuẩn bị nổ súng.

Phi Phi mặc áo cưới xinh đẹp, đứng ở trên đài cao, cầm lấy hoa hi hi ha ha, chỉ là không ném.

Vừa nhìn thấy Lương Kiều, cô vội vàng vẫy tay gọi lại, sau đó vụng trộm nói với cô: “Cậu đứng ở phía ngoài cùng đi, lát nữa mình sẽ dùng sức ném về phía sau, cậu chạy nhanh lên, nhất định có thể cướp được, chân mày cô gái kia đều ngắn, khẳng định chạy không bằng cậu!”

Lương Kiều vui vẻ, vỗ vỗ lưng cô: “Đi thôi đi thôi, không ném mọi người sẽ phải nhào lên đoạt.”

Phi Phi thấy cô đáp ứng, đoán là mình có thể ném nhiệt tình - mặc dù không ném xa khỏi đám người như trong tưởng tượng, để tạo cho Lương Kiều chạy nhanh như vận động viên một không gian để phát huy, nhảy mất giết hết những người chân ngắn - - nhưng cô chó ngáp phải ruồi, vừa vặn ném hoa tới phía đối diện Lương Kiều.

Nhưng mà đang lúc cô kích động mong chờ Lương Kiều có thể dễ dàng đuổi tay bắt lấy, chỉ thấy người kia nghiêng người một cái, tình chuẩn tránh khỏi “hoa vận mệnh” sắp rơi vào người cô, hơn nữa nhanh chóng vọt ra bên ngoài đám người.

Vài người phụ nữ tranh đoạt một phen, cuối cùng một cô gái chạy nhanh đã cướp được, mọi người ào ào bày tỏ chúc phúc với cô gái đó.

Lương Kiều cười xem mọi người vui đùa, lui về một bên, không chú ý nên đụng phải người đứng phía sau, cô kịp thời nghiêng người đi, để tránh dẫm lên chân đối phương, sau đó nói xin lỗi: “Ngại quá.”

Vừa quay đầu lại thì chợt sững sờ, lại là Quan Hành.

So sánh với đang Lương Kiều kinh ngạc, vẻ mặt Quan Hành tỏ ra bình tĩnh nhiều, thậm chí còn có thể nói là lạnh nhạt. Tay anh nhẹ nhàng đỡ lấy thất lưng Lương Kiều, thấy cô đứng vững lập tức thu tay lại, còn lui về phía sau nữa bước kéo dài khoảng cách với cô, sau đó tương đối thận trọng gật gật đầu, dường như muốn bày tỏ sự chấp thuận với lời nói xin lỗi của cô.

Lương Kiều khách khí mỉm cười, đi đến bên cạnh người bác sĩ.

Phi Phi xách váy cưới hung hăng chạy lại, Lương Kiều co rụt cổ lại, kéo người bác sĩ đứng chắn trước mình, cúi đầu trốn phía sau anh ta.

Cảm giác này là điều hầu bắt gà con... Người bác sĩ tạm thời trở thành “gà mẹ” mỉm cười, vươn ra cánh tay ngăn cản Phi Phi đang xông đến, “Không được phép bắt gà con nhà chúng tôi.”

Tác giả có lời muốn nói bác sĩ: Không được phép bắt gà con nhà chúng tôi.

Quan Hành: Ha ha...

Lông vàng: Hôm nay com tối ăn cái gì? $n (* \geq \nabla \leq *)n$

Quan Hành: (^ _ ^)# Gà con hầm cách thủy với gà mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Dọn Nhà

Editor: Linh Đang

Hôn lễ còn chưa kết thúc, Quan Hành đã sớm rời đi, trở về nhà cũ của nhà họ Quan.

Hôm nay thời tiết tốt, ông nội ở ngoài vườn hoa phơi nắng. Trong nhà con chó vàng to đang nằm sấp bên cạnh ông nội, đột nhiên dựng lỗ tai lên, ngòi thẳng le đầu lườm hưng phấn nhìn chằm chằm Quan Hành đang từ cổng vòm đi tới.

Quan Hành đi đến ghế mây bên cạnh ông nội ngồi xuống, chân nhấc lên ngăn cản con chó to đang muốn nhào tới anh. Lông vàng đập lên giày da của anh liếm ống quần hai cái, ngoan ngoãn trở về nằm sấp bên chân ông nội, lỗ tai ừ rừ cụp xuống, thoạt nhìn có chút uể oải.

Ông nội Quan trấn an sờ sờ đầu nó, bị nó liếm cả lòng bàn tay.

Trên bàn tròn nhỏ đặt một bình trà, một cái ly trà, Quan Hành trực tiếp rót một ly trà để uống. Nước trà ấm vừa phải, hương vị nhẹ nhàng hơi ngọt, thoảng cái làm tan đi mấy phần nóng trong đáy lòng. Quan Hành thở phào một hơi, hai chân nhấc lên co lại trên ghế.

”Không phải đi tham gia hôn lễ sao, tại sao lại trở về vào lúc này?”

Hai mắt Quan Hành không ánh sáng ngẩng đầu: “Không có gì ạ.”

Ông nội cũng không hỏi nhiều: “Ăn cơm chưa?”

”Chưa ạ.”

”Vậy bảo tiểu Lưu chuẩn bị đồ ăn cho con.” Ông nội Quan cầm chiếc gậy ba toong đặt cạnh ghế, gõ vào bắp chân của anh, “Tướng ngồi không đúng!”

Quan Hành rút cái chân bị đánh lại, “Vậy hay là không ăn đi, lười phải động; tiểu Lưu còn ngễnh ngãng, gọi mà không thưa.”

”Tiểu Lưu nói buổi trưa làm điểm tâm, một lát là được ngay, con đi qua đó cầm điểm tâm lại đây cho ta ném thử.” Ông nội Quan nói.

Quan Hành thở dài, ngoan ngoãn đứng lên làm chân chạy vặt. Khi quay lại mỗi tay bưng một cái đĩa, ở giữa còn kẹp một cái, chia ra đĩa đầy nhất là bánh ngọt hạt dẻ, đậu tây cuốn, còn có bánh hoa hồng. Anh mang thứ đó đặt trên bàn tròn nhỏ, rón lấy một miếng đậu tây cuốn bỏ vào trong miệng.

Miệng nhai ngồm ngoàm nửa ngày, âm thanh còn không nói rõ: “Những thứ này quá ngọt, ông chỉ cần ném thử mùi vị là được, chớ ăn quá nhiều.”

Ông nội Quan cười cười không lên tiếng, tự mình uống trà.

Quan Hành mở miệng một cái là ăn mấy miếng, cuối cùng thoảng có cảm giác no bụng.

”Ông nội, nói cho người một việc - -” Anh chậm rãi nhai hết miếng bánh ngọt hạt dẻ, “Con có bạn gái.”

”Nghe cha con nói.” Ông nội Quan khẽ mỉm cười.

Ăn nhiều có chút ngán, Quan Hành tiện tay ném nửa miếng còn lại cho đại lông vàng, nghiêng cổ nhìn về phía ông nội: “Vậy ông cao hứng sao?”

Bạn gái cũng không phải của nó (QH), cao hứng cái gì. Ông nội Quan cười nhẹ vài tiếng, hỏi ngược lại anh: “Vậy chính con cao hứng sao?”

”Con mất hứng, nhưng mẹ con lại cao hứng. Mẹ con cùng mẹ cô ta là chị em tốt, một lòng muốn để cô ta làm con dâu.” Nghĩ đến mẹ thường hận không thể bọc anh lại giao cho Phong Miếu Miếu, Quan Hành không nhịn được nhếch môi châm chọc.

”Ba cô ta là thị trưởng tiền nhiệm ở thành phố C, bởi vì nhận hối lộ nên bị phán án. Đúng lúc đó mất con xảy ra vấn đề, cũng chính là lúc mẹ con đưa con đi Mỹ làm phẫu thuật. Mẹ của cô ta bốn phía cầu người, cũng đi tìm nhà chúng con, nhưng mẹ con không ở đây, cha lại là người một thân chính khí cho nên không giúp đỡ...Bởi vì chuyện này mà mẹ con luôn thẹn trong lòng, có lẽ cũng oán con cũng nên.

Nói đến đây nhi, Quan Hành đột nhiên quay đầu ánh mắt sáng ngời nhìn ông nội, “Ông nội, bây giờ chỉ có hai người chúng ta, ông hãy nói thật với con, con thật sự không phải con của ba con và người phụ nữ khác bên ngoài chứ?”

Ông nội Quan vốn đang bởi vì cái Quan Hành gọi là “Một thân chính khí” mà vui mừng, sau lại nghe thấy anh nói vậy cầm gậy ba toong gõ vào anh một cái: “Lại nói hươu nói vượn nữa xem ta có đánh con không!”

Quan Hành bắt lấy gậy ba toong trực tiếp ôm vào trong ngực, đùa giỡn giả bộ nóng giận: “Con cảm thấy con không phải là con ruột của mẹ con! Từ nhỏ mẹ cũng chỉ yêu Quan Triệt không yêu con.” (Quan Triệt trong bộ tâm cơ của cô bé lọ lem mong mọi người vào ủng hộ ^^)

Nhà cũ của nhà họ Quan ở thành phố B, nhưng hai vợ chồng Quan Hòa Quang cùng Tưởng Du đã sớm đến thành phố C lang bạt, công việc rất bận nên sợ không chăm sóc được, chỉ dẫn theo Quan Triệt đi qua. Khi đó Quan Hành vừa tròn một tuổi đã bị để lại bên ông nội, hai người sống nương tựa lẫn nhau, cho nên từ nhỏ Quan Hành đã đặc biệt thân thiết với ông.

Nhưng dù sao trẻ nhỏ vẫn muốn cha mẹ, khi tốt nghiệp tiểu học, dưới sự kiên trì của Quan Hành, ông nội Quan đưa anh đến thành phố C.

Tưởng Du thiên vị, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người ở Quan Triệt, làm tiểu Quan Hành phải chịu ghê lạnh. Vốn là một đứa bé ngoan xuất thân trong gia đình cách mạng, dần dần kết giao với một đám bạn bè hư học phải những cái xấu.

Ông nội Quan cũng không nhịn được thở dài, chính mình tự tay nuôi đứa bé, so với người khác thì ông đau lòng hơn rất nhiều.

”Ông nội, làm một người đàn ông, ông cảm thấy con phải làm như thế nào?” Quan Hành nhìn ông nội, trong đôi mắt đen sâu hút nổi lên tầng ánh sáng nhạt. Chính anh cũng nghĩ không ra, chỉ có thể gửi hy vọng vào nơi khác để có được một chút chỉ dẫn, mà ông nói lại là người anh tín nhiệm nhất.

Nhưng mà ông nội không trả lời, ngược lại ném trả lại vấn đề: “Vậy phải xem, làm một người đàn ông, con muốn làm như thế nào?”

Quan Hành yếu ớt thở dài. Vấn đề này anh đã nghĩ qua rất nhiều lần, rất khó lý giải.

Trầm mặc một hồi, ông nội Quan đột nhiên cười hỏi: “Con lại vừa ý cô nương nhà ai?”

Quan Hành nghẹn họng một hồi, rất lâu mới phun hai chữ, “Không có.”

-

Phòng làm việc mới được trùng tu đã kết thúc hai tháng thông gió, nhân viên của phòng làm việc Duyệt Kỳ đã sớm không kháng cự được. Buổi sáng sớm hôm nay họp xong, Vạn Thiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, thấy một trong số những người đàn ông ít ỏi trong phòng làm việc giờ tay lên: “Chủ bút, phòng làm việc Đinh Nguyên không phải đã hoàn thành rồi hay sao, khi nào thì chúng ta chuyển qua?”

Vấn đề này tất cả mọi người rất quan tâm, mấy người vốn đã đứng lên trong thoáng chốc lại ngồi xuống, con mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm Vạn Thiên: “Đã lâu như thế, chắc mùi cũng đã bay đi hết rồi chứ?”

Lương Kiều cũng hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay: “Tôi đã sớm chiếm vị trí tốt, không cho ai tranh đoạt đâu.” Lúc trước cô phụng mệnh đi xem xét tiến độ trùng tu, đã chọn được vị trí khung làm việc tốt nhất, còn mượn miếng cao su của mấy người công nhân dán tên lên trên.

“Chao ôi!” Mọi người lập tức đều mang vẻ mặt khiển trách, Lương Kiều không cho là nhục ngược lại còn cho rằng vinh, đặc ý lắc lư đầu.

“Mấy người đã vậy mà không thể chờ đợi được sao?” Vạn Thiên buồn cười nhìn mọi người.

Một đám người đồng loạt gật đầu, Vạn Thiên buông buông tay, “OK, nếu mấy người đã không thể chờ đợi như thế, vậy không quan tâm đến chuyện không vượt chỉ tiêu nữa, vậy chúng ta chọn ngày hoàng đạo dọn nhà đi.”

Lương Kiều dẫn đầu vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, “Hoàng thượng anh minh!”

Nam sĩ ở phòng làm việc khan hiếm, nghĩa là sức lao động cũng ít, ngày chính thức dọn nhà, Vạn Thiên liền thuê công ty dọn nhà đến hỗ trợ. Bọn họ chỉ mất thời gian một buổi trưa, đã đóng gói tất cả văn kiện cùng thiết bị làm việc ở phòng làm việc cũ dọn qua, mọi người dựa theo vị trí của mình mà chọn chỗ ngồi, sau đó từng người thu thập sửa sang lại.

Hơn bảy giờ thu thập xong, một đám người tầng tầng lớp lớp đi tới nhà hàng mà Vạn Thiên đã đặt trước, ăn mừng thắng quan.

Hơn hai mươi người, cùng ngồi xuống năm chiếc bàn, Hàn Tử Hân xung phong nhận nhiệm vụ gọi thức ăn, Vạn Thiên hào khí phát phát tay, “Đừng khách khí, hôm nay là ngày đại hỉ, cứ gọi thoải mái, lúc về báo vào sổ sách công!”

Cô ta kêu nhân viên phục vụ mang đến hai thùng bia, mở một hàng đặt trên bàn, mỗi người đều tự cầm một chai.

“Đến đi, chúng ta chạm cốc trước!” Vạn Thiên giờ ly rượu lên, lại cảm thấy kiểu trực tiếp này hình như thiếu chút gì đó, dừng một chút, vỗ vỗ Lương Kiều, “Đại Kiều đứng dậy nói hộ tôi vài từ.”

“Được rồi!” Lương Kiều nuốt củ lạc trong miệng xuống, đứng lên, “Tạm thời tôi giả bộ lãnh đạo, mấy người tự động coi mặt tôi P thành chủ bút là được.” (không rõ mặt P là gì???)

Cô khụ một tiếng, coi chai bia như micro giờ lên bên miệng, kéo dài hơi giả bộ tư thế đọc diễn cảm: “Có nguồn sống nên vạn vật sống lại, thời khắc xuân về hoa nở...”

“Xuyt - -” phía dưới có người vỗ bàn phản đối.

Vạn Thiên cũng vui vẻ, “Cút! Có lãnh đạo X chẳng phân biệt được bốn mùa như vậy sao?”

Lương Kiều cọt nhá: “Nếu như tôi làm lãnh đạo, tuyệt đối là người mang theo mọi người cùng nhau tham ô chơi gái. Kỹ nữ không làm chính sự ngốc x lãnh đạo, cho nên chúng ta vẫn nên trực tiếp làm đi.”

Vạn Thiên đánh cô một cái, còn nói đơn giản hai câu: “Mặc dù mấy năm gần đây ngành sản xuất liên tục không quá khởi sắc, nhưng lượng tiêu thụ của phòng làm việc của chúng ta coi như không tệ, từ lúc mới thành lập không người nào muốn mua tạp chí của chúng ta, đến bây giờ cũng coi như có tiếng trong giới, toàn bộ dựa vào cố gắng của mọi người. Tôi đại diện cho công ty, đại diện cho phòng làm việc Duyệt Kỳ, thật lòng cảm tạ mọi người.”

Cô vô cùng nghiêm túc cúi người trước mọi người, thời khắc hết sức tuyệt vời, Lương Kiều đứng bên cạnh cô lại tiếp một câu: “Miễn lễ bình thân.”

“Phốc...” Toàn bộ mọi người cười phun.

Vạn Thiên vừa bực mình vừa buồn cười lườm cô một cái, hai tay Lương Kiều đặt trên má, làm vẻ mặt đáng yêu với cô.

“Được rồi tôi không lộn xộn nữa.” Lương Kiều nghiêm chỉnh lại, “Bắt đầu từ hôm nay chúng ta chính là tiểu trí thức đi làm ở khu CBD thời thượng, cạnh chén cho cuộc sống tiểu trí thức của chúng ta - - “

“Cạnh chén cho tiền đồ vô hạn của chúng ta - - “

...

Mọi người vừa uống vừa tán gẫu, không đến một lát sau thức ăn bắt đầu được dọn lên.

Hàn Tử Hân thuận buồm xuôi gió gọi món khai màn, món mặt cùng món canh phối hợp rất khá, lượng đồ ăn cũng thích hợp, được Vạn Thiên khen ngợi có trình độ. Hàn Tử Hân thận trọng cười, mang theo chút đắc ý.

Nhưng chờ đến lúc nhân viên phục vụ bưng bốn con tôm hùm Australia lên, vẻ mặt Vạn Thiên liền cứng lại. Hàn Tử Hân không phát giác, cười nói với mọi người: “Món này hương vị rất tốt, mọi người có thể nếm một chút, bởi vì giá cả hơi đắt, cho nên không gọi được nhiều.”

Mọi người đều biết thứ này đắt, gọi bốn con rõ ràng không đủ cho hai mươi người ăn, bầu không khí nhất thời có chút đông lại.

Thích Thái ngồi bên cạnh Hàn Tử Hân dè dặt kéo áo cô ta lại, Hàn Tử Hân cũng phát giác được bầu không khí giống như không đúng lắm, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất.

Lương Kiều là người có gan lớn, một bên giơ chiếc đũa lên chuẩn bị sẵn sàng, một bên nhìn Vạn Thiên có chút hà hê nhíu lông mày.

Vạn Thiên tức giận liếc cô một cái, cười vỗ vỗ cái bàn: “Còn thất thần làm gì, không nhìn Lương Kiều đã giơ đũa lên rồi sao, mau lên, chậm tay chút nữa sẽ bị cô ấy ăn hết đấy!”

Mọi người lập tức gào khóc cầm chiếc đũa lên.

Vạn Thiên vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới, lại gọi thêm mấy món nữa.

Hàn Tử Hân có chút mất hứng, giận dữ không động đũa, thấy Lương Kiều cùng mọi người hi hi ha ha tranh giành khí thế ngất trời, nhếch miệng. Lương Kiều lo lắng quay đầu một cái, vừa vận bất gặp ánh mắt khinh thường của cô ta, lập tức hất cằm, đứng dựng ngón giữa.

Hàn Tử Hân hừ lạnh một tiếng, nhìn mọi người trong chốc lát, nói muốn đi toilet, một mình đi ra ngoài.

Cũng không biết ở toilet gặp chuyện gì tốt, lúc cô ta trở lại trạng thái cả người đều thay đổi, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, nhiều lần dùng ánh mắt vừa giống như thương cảm vừa giống như khi dễ nhìn về phía Lương Kiều, làm cho Lương Kiều không giải thích được.

Đợi đến lúc hơi yên tĩnh một chút, cô ta dùng giọng nói mà tất cả mọi người đều nghe thấy kêu Vạn Thiên một tiếng, mỉm cười nói: “Lúc vừa rồi tôi đi toilet gặp được bạn trai tôi, hôm nay anh ấy cũng hẹn bạn ăn ở đây. Anh ấy là khách VIP ở chỗ này, hóa đơn hôm nay ghi vào của anh ấy là được rồi.”

Công ty đồng nghiệp tụ hội, không có đạo lý nhường một cái công nhân viên bạn trai mời khách, Vạn Thiên mới vừa muốn cự tuyệt, Lương Kiều một bên vỗ mạnh bàn một cái, làm cô sợ hết hồn.

“Quá giỏi!” Lương Kiều giơ tay lên cao, “Nhân viên phục vụ, mang đến bốn con tôm hùm lớn!”

Khóe miệng Hàn Tử Hân co rút một cái, trong lòng nhất thời ghen một ngụm khí.

Tác giả có lời muốn nói(đoạn kịch ngắn hoa tâm của cây cải đồ nhỏ)

Lúc học năm lớp ba, Quan nhị cầm ảnh chụp chung với cả lớp về nhà cho ông nội xem.

Quan nhị: Bên trong này có cô gái con nhìn trúng.

Ông nội: Cái nào?

Quan nhị: Người này, người này, còn có người này.

Ông nội: → _ →

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19 1: Kết Thù Kết Oán (1)

Editor: Linh Đang

Công ty đổi địa chỉ, mỗi ngày Lương Kiều đi làm phiền toái hơn lúc trước một chút. Trước kia đến điểm giao thông công cộng hoặc đi tàu điện ngầm cũng rất thuận lợi, nhưng giao thông công cộng tương đối chậm, trạm xe lửa thì cần phải đi tám trăm mét; mà bây giờ, phương tiện giao thông công cộng như tàu điện ngầm tốn thêm tiền đã không nói, còn tốn thêm thời gian mười mấy phút.

Nhưng được đổi sang không gian làm việc thoải mái hơn, chút khó khăn này Lương Kiều hoàn toàn bỏ qua, mỗi ngày đi làm đều tràn đầy sức sống.

Phần lớn các tầng trên của cao ốc Đình Nguyên đều đã được cho thuê, trong khoảng thời gian này liên tục có công ty chuyển vào, nhân khí càng ngày càng vượng. Biểu hiện trực quan nhất chính là - - hôm nào cũng diễn ra cảnh chen lấn trong thang máy.

Người luôn nghiên cứu hoàn cảnh trước như Lương Kiều tất nhiên sẽ không lãng phí một phút đồng hồ nào với việc cón con như vậy, mỗi ngày đều có thể bắt kịp thang máy để đến phòng làm việc.

Phía trước ga tàu điện ngầm có một quán bánh rán, gần đây tâm trạng Lương Kiều rất vui, lúc nào cô đi ngang qua cũng mua một chiếc bánh rán xem như điểm tâm, ăn ngon lành.

Buổi sáng hôm nay quán bánh rán đông khách hơn mọi khi, đợi lâu hai phút, lúc Lương Kiều mang theo chiếc bánh rán đã được gói kĩ bước vào đại sảnh, Thư Nam cũng vừa vặn đang đứng ở ngoài hành lang chờ thang máy, vội vàng vẫy tay gọi cô: “Chị Kiều, nhanh lên, thang máy đến rồi!”

Lương Kiều vội vàng chạy nhanh lại, cùng Thư Nam chen vào trong thang máy.

Cô có thói quen đứng cạnh tường, lúc vừa vào thang máy đã dịch sang bên cạnh, dựa vào bên phải và đứng vững. Thư Nam vào cùng cô lại bị đẩy xuống phía sau.

Thang máy dừng tại tầng 5 một chút, phía sau cùng có người muốn ra, một bên ngâm đồ ăn hồ nhùng một chút, một bên đẩy mọi người chen ra khỏi cửa. Động tác của anh ta tương đối thô lỗ, đẩy người phía trước ngã trái ngã phải.

Thư Nam cũng không thoát khỏi, lao đảo một lúc, bám vào tay Lương Kiều mới đứng vững được.

Theo lý thuyết người đứng sát tường như Lương Kiều sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng trong hoàn cảnh rối loạn này cô nhạy cảm phát hiện móng của mình bị người ta bóp một cái - - không phải là chạm vào, cũng không phải là cọ, rõ ràng động tác bóp.

Lông mày Lương Kiều nhú một cái, chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Đập vào mắt là bộ tây trang đắt tiền phẳng phiu màu đậm, áo sơ mi trắng phẳng lưoát, cà vạt lụa màu sáng điểm sắc lam, sau đó là - - khuôn mặt không chút thay đổi của Quan Hành.

Tại trường hợp như vậy dưới tình huống như vậy lần nữa nhìn thấy anh, nhất thời tâm tình của Lương Kiều có chút phức tạp.

Cho nên... lúc vừa rồi là anh ta bóp?

Bóp thì cũng bóp rồi, người anh hùng, anh mang về mặt vua của thiên hạ là muốn đùa kiểu nào?

Mắt Quan Hành nhìn về phía trước, tư thế đứng thẳng tắp, bị cô nhìn một lát mới thoáng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng liếc cô một cái. Ánh mắt kia không hề gọn sóng, giống như đang nhìn một người không quen biết, thậm chí còn mang theo chút nghi vấn, hình như là muốn hỏi thăm - - cô đang nhìn cái gì?

Khỏe miệng Lương Kiều kéo ra, im lặng cười nhạt một chút, giả bộ rất có kinh nghiệm!

Cô không nói gì, lúc quay đầu lại không chút dấu vết nhìn lướt qua, sau đó nhẹ nhàng nâng chân trái lên, lùi về phía sau non nửa bước, tinh chuẩn thả trên chân của người đằng sau.

Cùng lúc đó, sau lưng vang lên một tiếng kêu rên cực thấp.

“Lão đại, anh làm sao vậy?” Trương Vĩ nghe được âm thanh nhìn sang, thấy vẻ mặt cổ quái lại vặn vẹo của Quan Hành, kinh hãi một phen. Trong thang máy đột nhiên hử như vậy là tiếng kêu gọi cảm đến cỡ nào, giống như đang làm việc gì xấu hổ vậy...

Quan Hành rất vất vả mới đè nén xuống xúc động muốn đánh người, một tay chụp lên bả vai anh ta, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: “Không có! Việc gì!”

Trương Vĩ bị anh nắm vai run một cái, quờ trách trong kẽ răng xoay đầu đi.

Quan Hành ở phía sau lưng dữ trờng mắt nhìn Lương Kiều nửa ngày - - hôm nay cô mặc chiếc áo khoác ngoài màu vàng rất soái khí, sau lưng là một chiếc túi màu nâu còn có hai dây tua rua, phía dưới là chiếc quần ngắn bó sát màu đen, lộ ra một đôi chân vừa nhỏ vừa dài - - đây đều không phải là trọng điểm! Trọng điểm là cô dùng đôi giày bệt giẫm lên chân anh! Anh có nên thấy may mắn khi cô đi giày bệt chứ không phải giày cao gót không?

Quan Hành thử rút chân ra ngoài, mới vừa thực hiện động tác, đôi chân đang giẫm lên chân anh lại đè xuống, còn như có như không dí thêm hai cái. Quan Hành hít một ngụm khí lạnh, động cũng không dám động.

“Cô tránh ra cho tôi!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng uy hiếp.

Lương Kiều không hề bị lay động, ngược lại Trương Vĩ quái dị nhìn anh, đang yên lành như thế nào tại sao lại làm bầm lầu bầu?

Đám người lục tục kéo nhau ra, trong thang máy dễ chịu hơn rất nhiều, Thư Nam kéo Lương Kiều đứng lên trước, lúc này cô mới không nhanh không chậm dời chân đi.

Rất nhanh đã đến tầng 18, Thư Nam thở phào nhẹ nhõm, kéo cánh tay Lương Kiều quơ quơ, nói thầm nho nhỏ: “Đến đến!”

Lương Kiều trở tay giữ chặt cô ấy, hô với mấy người phía trước một tiếng “Phiền toái nhường một chút”, sau đó cùng Thư Nam bước ra ngoài. Bánh rán được cô xách ở tay phải, vừa đi một bước đã cảm thấy bị người khác kéo một cái, cô lại không nắm chặt, vậy nên chiếc túi đã biến mất khỏi bàn tay.

Cô quay đầu lại nhìn người đã thân bất do kỷ bị đẩy ra cửa thang máy là Thư Nam, chỉ thấy con gà ở giữa bảy hạc đang khinh miệt giương cằm lên, tay phải cầm bánh rán cố ý quơ quơ, tay trái đặt trên vai người thư kí bên cạnh, ngón giữa đã dựng lên.

Mẹ nó con gà này, vậy mà dám đoạt cơm của lão từ!!!

Lương Kiều nổi trận lôi đình, trong ánh mắt kì quái không hiểu gì của mọi người, nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay chỉ Quan Hành, vẻ mặt kia rõ ràng muốn nói - - anh chờ đó cho lão từ!

Quan Hành cười lạnh trong lòng, cô mới chờ đó cho lão từ!

Cửa thang máy chậm chạp khép lại, lúc này Trương Vĩ mang vẻ mặt khiếp sợ cùng mờ mịt chậm rãi quay đầu nhìn về phía Quan Hành, không biết rõ vì cái gì còn mang theo chút ít ngượng ngùng không giải thích được. Anh ta lặng lẽ hỏi: “Lão đại, anh nhìn thấy không, hình như vừa rồi cô gái xinh đẹp kia chỉ

chúng ta...”

“...”

Quan Hành nhìn lướt qua vẻ mặt si ngốc của tiểu trợ lý, liếc mắt, cái kiểu tự ki không biết xấu hổ này không biết là được di truyền từ ai.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trên Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19 2: Kết Thù Kết Oán (2)

Ra khỏi thang máy, lúc Lương Kiều cùng Thư Nam đang cùng nhau đến phòng làm việc, thấy cô ấy mang vẻ mặt ngượng ngùng nói: “Chị Kiều, nói cho chị một việc, chị đừng đánh em- - vừa rồi trong thang máy không phải là em bị đẩy một cái sao, sau đó vịn chị để đứng vững, không cẩn thận, sờ phải móng của chị...”

Trong thang máy nhiều người, cô không muốn nói, nhưng cô thấy Lương Kiều quay đầu lại nhìn người đàn ông đằng sau một cái, đoán chừng là hiểu lầm người ta, trong lòng Thư Nam có chút ít băn khoăn. Người đàn ông kia đẹp trai như vậy, tại sao có thể bị hiểu lầm thành người đàn ông bỉ ổi được!

Bước chân Lương Kiều chậm nửa nhịp, hip mắt chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Thư Nam.

Không nói sớm! Vừa rồi một cái giẫm chân của cô... Không phải là lãng phí sức lực sao!

Điểm tâm bị người cướp mất, Lương Kiều ở chỗ Thư Nam kiếm được chút bánh mì cùng đồ ăn vặt, miễn cưỡng lấp đầy bụng.

Không biết có phải là bởi vì yêu mến bánh rán mà không thể ăn được hay không, buổi sáng Lương Kiều làm việc có chút thất thần, trước mắt luôn không giải thích được nhảy ra gương mặt của cực phẩm nam kia.

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở Đình Nguyên? Cũng làm việc ở đây sao? Nhưng văn phòng của Quang Diệu không phải ở tổng bộ của tập đoàn Quan ý sao?

Vậy rốt cuộc tại sao anh ta lại ở trong này?

“Đại Kiều, qua đây họp!” Giọng nói có chút không vui của Vạn Thiên vang lên, Lương Kiều phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện phòng làm việc chỉ còn lại một mình cô, Vạn Thiên đang đứng ở cửa phòng hội nghị trừng mắt với cô.

Lương Kiều vội vàng chà xát mặt, cười mĩa mai, vợ lấy một tập không biết có phải văn kiện hay không chạy vào phòng họp.

Trong lúc họp Lương Kiều lại vụng trộm nghịch di động, sáng sớm trang web cập nhật rất nhiều thông tin mới, cô mở chuyên mục giải trí ra. Đây là địa bàn của một diễn đàn giải trí chuyên tám chuyện, bên trong có rất nhiều thông tin giải trí, tranh cãi về tình cảm cũng như những bí kíp khi yêu.

Mở trang đầu ra tiện tay lật hai cái, đọc nhanh như gió quét qua các tựa đề, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại.

Trên trang đầu có một tựa đề vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác- -

“Mỹ nữ tổng giám đốc của Dư thị để lộ hình khiêu dâm, sinh hoạt cá nhân vô cùng thối nát.”

Trước kia thấy những bài post như này Lương Kiều nhất định sẽ ngầm điều tra là ở đâu và liên quan tới những ai, nhưng không biết rõ vì cái gì hôm nay tự nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm? Cô sững sờ với tựa đề vài phút, đột nhiên phản ứng kịp - - con mẹ nó mỹ nữ tổng giám đốc của Dư thị không phải là Dư Nhĩ sao?!

Gần đây trong khoảng thời gian này trong nhà Dư Nhĩ phát sinh một ít chuyện, chồng của cô ấy là Bạch Kinh Trì tạm rời chức vị ở Dư thị, một mình Dư Nhĩ chống đỡ cả gia công ty, tạm thời đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc.

Rốt cuộc tựa đề này liên quan đến tình huống nào?

Lương Kiều do dự một chút, vẫn mở ra đọc.

Ảnh tượng đầu tiên về bài báo này là bức ảnh. Ảnh chụp vô cùng thâm, lông mày Lương Kiều nhíu cả lại, kéo lên kéo xuống, đều là hình ảnh không lẫn vào đâu được: Hai người đàn ông trên người có hình xăm lớn, phía dưới là một cô gái..không mặc gì.

Cô xác nhận một chút, mặt là của Dư Nhĩ không sai, nhưng trừ khuôn mặt ra, tất cả còn lại đều là giả.

Không nói đến việc Lương Kiều hiểu rõ Dư Nhĩ, tính cách của cô ấy tiểu bạch thỏ như vậy căn bản không thể nào phát sinh chuyện này, đã vậy trong ảnh còn có dấu vết của PS (photoshop đó), có thể xác định ngay là có người dùng kĩ thuật sửa ảnh để bịa chuyện.

Hiện tại trong cái xã hội này, cho dù đã có nhiều tiến bộ trong việc bình đẳng giữa nam và nữ, nhưng phái nữ vẫn ở vào vị thế yếu. Mỗi khi có ảnh chụp hoặc video khiêu dâm bị lộ ra, đại chúng lúc nào cũng chỉ trích thậm chí vũ nhục đến đối tượng nữ, mà không khiển trách những tên khốn kiếp xâm phạm đến thân thể và quyền riêng tư của người khác.

Mấy năm nay cũng bởi vì những việc như này mà bức một số cô gái phải nhảy lầu tự sát.

Cho nên mặc dù là bôi đen theo kiểu không chuyên nghiệp như thế này, hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt.

Ảnh chụp là giả thì thế nào, chỉ cần truyền đi, danh tiếng của Dư Nhĩ sẽ nhất định chịu ảnh hưởng.

Mọi người đang thảo luận cho chủ đề kỳ tiếp theo của tạp chí, Lương Kiều đột nhiên đứng lên, “Chủ bút, tôi có việc gấp, ra ngoài gọi điện thoại.”

Trước giờ về mặt của cô chưa từng ngưng trọng như này, sự tình hẳn là rất gấp, mặc dù Vạn Thiên bất mãn với việc cô đào ngũ trong hội nghị quân nhân, vẫn phát phát tay nói: “Đi đi.”

Lương Kiều kéo cửa ra đi ra ngoài, đồng thời bấm điện thoại cho Dư Nhĩ: “Bên cạnh cô có máy tính không?... Cô mau tìm máy tính, trên trang web có bài báo về cô, nội dung... Không tốt lắm, tôi đưa địa chỉ trang web cho cô, cô mau báo bộ phận đối ngoại của công ty cô xóa đi!”

...

Việc Lương Kiều có thể làm cũng chỉ có trước tiên thông báo cho Dư Nhĩ, cái khác, chỉ có thể giao cho bộ phận PR của Dư thị xử lý. Cô vô cùng lạc quan nghĩ, tập đoàn Dư thị lớn như vậy, xử lý việc ác ý hãm hại kiểu này cũng giống như ăn một đĩa đồ ăn đúng không?

Mặc dù mình không giúp được cái gì, Lương Kiều vẫn ngồi không yên. Cô mở máy tính ra, lên diễn đàn gửi tin nhắn cho mọi người, còn gọi điện thoại thuyết khách, yêu cầu cắt bỏ bài post vu hãm người khác như này.

Những người đó đương nhiên không dễ thuyết phục như vậy, nói sau khi sự thật được làm rõ thì sẽ xử lý sau.

Trong khi cô đang lướt xem bài post, mới thấy có rất nhiều người cũng vào bình luận, có rất nhiều thành viên cũng ra trận, đồng thời càng không ngừng nói - - “Lz gốc x, hình ảnh rõ ràng là ps qua!”.

Cũng may vẫn chưa tới nửa giờ, lúc cô vào xem một lần nữa thì thấy dòng chữ ”Đã bị cắt bỏ“. Cuối cùng Lương Kiều cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cả buổi làm việc tâm thần có chút không tập trung, vẫn lo lắng Dư Nhĩ có thể vì cái này mà nghĩ quẩn trong lòng không.

Lúc sau Lương Kiều gọi lại cho Dư Nhĩ một cú điện thoại, là chồng của cô ấy Bạch Kinh Trì nhận, chỉ nói hiện tại Dư Nhĩ không thể nghe điện thoại, liên vội vã dập máy.

Muộn giờ mới tan việc, bởi vì Vạn Thiên có hẹn, đi tương đối sớm, lúc đi qua bàn làm việc của Lương Kiều gõ tay xuống: “Cô xong chưa? Tôi muốn đi qua phố Hoa Quang một chuyến, thuận đường đưa cô về nhà.”

Trạng thái của Lương Kiều hơi ủ oải, động tác thu dọn đồ đạc chậm hơn không ít so với bình thường, nghe thấy có thể đi nhờ xe mới hơi tăng nhanh tốc độ, “Chờ tôi một chút, rất nhanh thôi!”

“Tôi đi xuống lấy xe trước, cô thu đồ xong thì trực tiếp xuống bãi đỗ xe.”

Lương Kiều nhét điện thoại vào trong túi xách: “Được, tôi sẽ xuống ngay lập tức!”

Thu thập đồ xong, vung một cái đeo túi lên vai, hùng hùng hổ hổ chạy tới thang máy để đi xuống.

Đứng trong thang máy một lúc cảm thấy thoải mái hơn so với lúc sáng, đến bãi đỗ xe ngầm, Lương Kiều nhìn chung quanh để xe của Vạn Thiên.

Loáng thoáng nghe được có tiếng người nói chuyện, Lương Kiều tùy tiện quay đầu nhìn thoáng qua, bước chân lập tức dừng lại.

Đây không phải là tên khốn họ Quan kia sao? Người phụ nữ bên cạnh anh ta nhìn cũng hơi quen...

Lương Kiều nhanh chóng trốn sau một cây cột, nghiêng mắt, có phải cô đã từng gặp qua ở nơi nào rồi không?

“Những hình kia là cô PS?” Quan Hành đứng trước cửa xe mình, nhìn về mặt đương nhiên của Phong Miểu Miểu, cũng không biết nên làm ra vẻ mặt gì mới được, cuối cùng anh vẫn không có kiên nhẫn để ứng phó lại người phụ nữ này, chầm chọc giật giật khoe miệng, “Người phụ nữ như cô tại sao lại ác độc như vậy, phát tán ảnh chụp như thế này làm hại người khác cũng coi như xong, lại còn là tự cô P... Không nhìn ra trình độ PS của cô cũng tốt đấy.”

Phong Miểu Miểu có chút kích động hét lên: “Là cô ta hại em trước, em không thể nào để cho cô ta sống yên bình cả! Không phải là anh đã đáp ứng giúp em báo thù sao, hiện tại em đã thành công, anh hai, mục đích của chúng ta đã đạt được rồi!”

Mục đích của chúng ta... À!

Quan Hành cười lạnh một tiếng, cũng lười sửa lại lời của cô ta, “Tôi không có đoán sai, những hình kia hiện tại đã bị xóa đi phải không? Thời điểm này, tôi phải liên lạc với một số cơ quan truyền thông, ngăn cản bọn họ rút tin tức, có thể tìm thủy quân làm bài đó nổi hơn, đúng không?”

“Đừng đừng đừng!” Phong Miểu Miểu cười đến có chút điên cuồng, “Con tiện nhân Dư Nhĩ kia bị trừng phạt là đúng tội! Đáng đời có kết cục này!”

Quan Hành nhìn cô ta, nhẹ nhàng một nụ cười, tay đã vươn hướng cửa xe, đồng thời nói với cô ta, không biết là lấy lệ hay là phụ họa nói: “Đúng vậy, cô ta sống...”

Nói một nửa, sau lưng đột nhiên bị húc một đòn rất mạnh, trong nháy mắt lực phủ ngũ tạng như bị người dùng cái búa hung hăng đập một cái, đau đến làm vẻ mặt anh trở nên vặn vẹo ngay lập tức, cả người cũng mất đi cân bằng, bổ nhào về phía trước mặt hướng xuống ngã trên mặt đất.

Phong Miểu Miểu bị biến cố bất thành linh này làm cho hoảng hốt thét lên, che miệng lui về phía sau một bước.

Lương Kiều thu chân lại, nhìn người đang có tư thế chó ăn phân quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng. Thì ra là tên đàn ông cận bã này tính kế ở sau lưng Dư Nhĩ, dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế, thật là có đủ chán ghét!

“Cô là ai cô!” Phong Miểu Miểu kịp phản ứng thét chói tai liền muốn xông lên đánh cô, Lương Kiều tinh chuẩn bắt lấy tay cô ta gấp ra đằng sau làm cho cô ta không vặn vẹo được, sau đó dùng lực đẩy phía sau, liền đẩy Phong Miểu Miểu ngã ngổ trên mặt đất.

Lương Kiều chia về phía nàng, lạnh lùng nói: “Tôi không đánh phụ nữ, nếu không cô đã bị đánh còn khó coi hơn anh ta!”

Phóng hết lời hung ác, vừa quay đầu lại nhìn Quan Hành nằm sấp trên mặt đất đang dường như muốn quay đầu, lúc này Lương Kiều hất đầu xoay người rời đi.

Làm việc xấu ngàn vạn không thể lưu danh!

Sống mũi như bị gãy, không cảm nhận được gì nữa, nước mắt cũng không khống chế nổi tràn ra hốc mắt, Quan Hành che mũi, gian nan dùng một tay chống đỡ ngẩng đứng lên, đẹp mắt nhìn rút cuộc là cái nào ngốc x chán sống dám đánh lên anh!

Toàn thân như rã ra, động một cái liền lỵ đến mỗi một chỗ đều vô cùng đau nhức kịch liệt. Anh mất rất nhiều khí lực, cũng chỉ quay đầu lại được một chút, một mắt miễn cưỡng nhìn thấy đằng sau - -

Đập vào mắt là một đôi chân dài thẳng tắp được bọc trong quần đen bó sát, ánh mắt gian nan dò đi, trên chân dài là áo khoác ngắn vàng nhạt, còn chưa thấy rõ mặt, vừa vặn người phụ nữ đó xoay người, một đầu tóc dài gọn sóng vung ra đường cong soái khí ở không trung, lung lay sinh động... Không, là lòng bàn chân dò đi làm biến mất rồi.

Mũi quá đau nhức, ánh mắt Quan Hành đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn thấy rõ người phụ nữ đeo túi có hai dây tua rua đằng sau...

“Lương Kiều! Cô đợi đây cho tôi!”

Tác giả có lời muốn nói(đoạn kịch ngắn bị đánh)

Quan nhị: Ba ba, con bị người ta đánh! QAQ

Quan ba: (☹_☹) Thư kí Trương, báo bộ phận tài vụ mang bảo vật đến.

Quan nhĩ: Mẹ mẹ, con bị người ta đánh! QAA

Mẹ Quan: (¯ ¯ ¯) hôm nay đưa cho anh cả thứ gì tốt vậy?

Quan nhĩ: Anh hai, em bị người ta đánh! QAA

Anh hai: Nói cho anh biết là ai, anh muốn tới cửa bái tạ.~)

Quan nhĩ: Ông nội, con bị người ta đánh! QAA

Ông nội: Có phải hôm nay con lại đùa giỡn cô gái nào không? → _ →

Quan nhĩ: (* / ω \ *) vẫn là ông nội hiểu con.

Chuyện gì sẽ xảy ra ở chương tiếp theo? Hãy đón đọc^^

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tính Số

Editor: Linh Đang

Phong Miếu Miếu ác ý bịa đặt tin tức chọc giận Dư thị, nhưng chỉ qua nửa ngày, tất cả những thông tin có liên quan đến tiêu đề “mỹ nữ tổng giám đốc của Dư thị” đều bị gỡ xuống, xóa sạch sẽ, mà thay thế là những tấm ảnh cùng video lúc trước Phong Miếu Miếu bị cưỡng bạo, ngay sau đó “Vị hôn phu” Quan Hành của cô ta cũng bị leo lên trang đầu của mấy trang web.

- thân phận vị hôn thê của ông chủ nhỏ tập đoàn bất động sản Quan Ý được đưa ra ánh sáng, gia cảnh sa sút cha từng nhậm chức thị trưởng;
- video tình cảm mãnh liệt vào lúc đêm khuya tiết lộ, nhân vật chính đúng là người sắp thành con dâu nhà họ Quan;
- tình cảm mãnh liệt trên bàn trang điểm không bị cản trở, tan vỡ hình tượng người bạn gái tốt của Quan nhĩ thiếu.

...

Thậm chí, không sợ chết trực tiếp viết tiêu đề là “Vòng tuần hoàn của thế gian thật tốt, hỗn thế ma vương anh bị đội mũ xanh cũng là do anh tự tạo ra sao?” Tựa đề như thế này, hiệu quả đánh lừa công chúng chưa chắc đã tốt, nhưng đắc tội với Quan Hành là chuyện không phải bàn.

“Bùm - - “

Đang trong phòng bệnh của bệnh viện nhân dân, Quan Hành vùng tay ném điện thoại về phía bức tường trắng đối diện, sau âm thanh khó nghe là tiếng từng mảnh điện thoại rơi xuống đất. Trương Vĩ đứng xa xa, không dám thở mạnh.

Quan Hành vẫn còn rất tức giận, một tay giương lên, chiếc gương anh cầm nửa ngày trong tay cũng bị nện ở cùng một vị trí, thanh thủy biến thành mảnh vụn.

Trong tay đã không còn vật nào có thể ném, Quan Hành phẫn nộ nện một cái vào tường, gầm thét: “Ông đây @\$%32! Mũ xanh cái mả mũ xanh!”

Chờ anh phát tiết xong, Trương Vĩ mới một lần thể hiện sự tồn tại của bản thân, cẩn thận hỏi một câu: “Có cần liên lạc với bên kia bắt họ xóa không?”

Quan Hành xoa tay đau vừa nện vào tường, chậm rãi bình tĩnh trở lại, cười lạnh một tiếng, nói: “Không cần phải để ý đến, chút việc này sẽ tự có người xử lý. Tốt nhất là để mẹ tôi cũng nhìn thấy, xem xem con dâu tốt bà tìm là người như thế nào.”

Sự tình quả nhiên giống với những gì Quan Hành đã lường trước, bởi vì danh tiếng của tập đoàn Quan Ý cũng bị liên lụy vào, sau không lâu lắm, cha liền chính mình ra tay. Chỗ có dính dáng đến Quan thị đều bị đè lại, nhưng bởi vì việc hình khiêu dâm của Phong Miếu Miếu có thể lực thao túng ở sau lưng, ở giữa gặp một chút trở ngại. May mà trước bảy giờ tối, tin tức huyền não sôi sục cuối cùng cũng biến mất trước mắt đại chúng.

Sáng ngày thứ hai lúc chín giờ, tập đoàn Quan Ý đứng giờ triệu tập hội nghị tiếp phóng viên, tổng giám đốc kiêm trưởng tử của Quan gia Quan Triệt cũng có mặt, phủ nhận tin đồn Phong Miếu Miếu đã dính hôn với em trai Quan Hành của mình, hơn nữa bày tỏ rất đau lòng với việc Phong tiểu thư gặp phải, nếu cần trợ giúp nhất định Quan gia sẽ tận lực. Quan Triệt làm làm sáng tỏ xong liền rời chỗ, sau đó để bộ phận PR trả lời câu hỏi phóng viên đưa ra.

Có rất ít công ty truyền thông muốn đắc tội với công ty đầu rồng ở thành phố C, hơn nữa buổi họp báo hầu hết là những hãng truyền thông có quan hệ

tốt với Quan Ý, cho nên buổi họp báo từ đầu tới cuối cũng có thể coi là thuận lợi.

Bởi vì trên mặt Quan Hành có vết thương nên không tiện có mặt, Trương Vĩ liền đứng giờ mở ti vi ở phòng bệnh để anh xem trực tiếp.

Quan Hành đứng bên cửa sổ đã được mở ra, từ đầu đến cuối đưa lưng về phía bên này, hai vạt áo bệnh nhân có hoa văn anh đang mặc bị gió thổi lên một góc, dưới ánh mặt trời còn có thể mơ hồ nhìn thấy vòng eo gầy gò bên trong.

Buổi họp báo gần kết thúc, Trương Vĩ biết tâm tình Quan Hành không tốt, thấy anh vẫn đứng đó không động đậy, liền tắt ti vi chuẩn bị rời đi.

Quan Hành lại gọi anh ta lại: “Liên lạc với ông chủ của Duyệt Kỳ một chút, tốt nhất là bảo ông ta tự mình tới đây một chuyến.” (Mn có đoán được chuyện gì sắp xảy ra không??)

Ánh mặt trời phản quang bóng lưng cao ngất mà kiêu ngạo, không biết vì sao Trương Vĩ lại cảm nhận được vài phần tiêu điều cùng bi thương bên trong, khịt khịt mũi, nói “Được”.

Chao ôi, lão đại đáng thương của anh ta...

Hôm nay sau bữa cơm chiều, Lương Kiều ôm máy tính dời đến phòng khách, ngồi xếp bằng trên sofa gỗ chữ. Gần đây tình hình kinh tế hơi khó khăn, cô định viết thêm vài bản thảo kiếm chút tiền nhuận bút.

Làm biên tập vài năm, mặc dù đã hết sức hiểu rõ giá thị trường của tạp chí, nhưng kỳ thật rất ít khi cô động thủ sáng tác. Đầu tiên là vì bản thảo mỗi ngày phải xét duyệt quá nhiều, vừa nhìn thấy chữ đã cảm thấy con mắt đau, hai là - - lười.

Nhưng mà lúc này đã không giống ngày xưa, năm ngoái cô cùng Phi Phi mướn phòng này một năm trả tiền một lần, tiền thuê phòng còn không đến hai tháng nữa là tới kì. Cô đã viết quảng cáo cho thuê phòng lên trang web, nhưng tạm thời vẫn chưa có người nào bày tỏ ý nguyện.

Trọng điểm là sắp đến năm mới, đặt mua hàng tết, mừng tuổi những đứa trẻ họ hàng là một số tiền lớn, mà số dư hiện tại còn trong thẻ của cô là bằng không...

Vừa nhắc tới cái này liền hối hận, con mẹ nó ngày đó vung tay đưa cho Lương Quốc Hưng hai vạn, khi đó chỉ muốn đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, chỉ vung tay mà không nghĩ nhiều. Kết quả đưa xong chỉ còn năm nghìn, đến tiền để bỏ vào hồng bao của Phi Phi cũng không có!

Khi đó cô mang năm nghìn kia bỏ hết vào hồng bao cho Phi Phi, nhưng sau khi hôn lễ kết thúc Phi Phi lại vụng trộm trả lại cho cô, còn kiêu ngạo nói: “Hồng bao của cậu nhỏ như thế, cục cưng thu cũng không thấy vui, hừ!”

Dù sao các cô đã từng định ước muốn đưa hồng bao cho đối phương cũng chỉ có thể đưa 8, 88, 888, 8888... Những con số may mắn như này, mặc dù nói ra có chút tự kỷ, nhưng Phi Phi vẫn cảm thấy thật lòng. Lương Kiều yêu cô như vậy, hồng bao lúc kết hôn có bao nhiêu cho cô bấy nhiêu! Năm hơn năm ngàn này vừa nhìn cũng biết là cô ấy ngại 888 quá ít, lại không có 8888.

Ghét bỏ xong rồi, Phi Phi lại bắt đầu quở trách cô, “Người cha kia của cậu có phải lại đến đòi tiền hay không? Cậu phải nuôi mẹ và Dung Dung, nào có tiền nhân rồi quần bọn họ! Cậu có thể đừng quần nhiều như thế nữa không, lần sau đừng ngốc nghếch đưa tiền cho ông ta!”

Trước khi đi, thừa dịp Phi Phi không ở đó, Lương Kiều lại dụ dỗ đe dọa đưa tiền kín đáo cho Tiểu Phàn.

Vừa nghĩ tới Phi Phi, Lương Kiều liền có chút khổ sở. Trong nhà hiện tại chỉ có một mình cô, yên ắng tĩnh lặng, ăn không ngon ngủ cũng không ngon. Lương Kiều vẫn cảm thấy mình đã đủ độc lập, không nghĩ tới không có Phi Phi làm bạn, sẽ tịch mịch như vậy.

Đỉnh đầu treo đèn lưu ly mà Phi Phi đã mua, làm nổi bật bóng dáng lơ lửng của cô, trừ âm thanh đánh bàn phím, trong phòng khách yên tĩnh làm cho người khác giật soi.

Rất nhớ Phi Phi... Lương Kiều yếu ớt thờ dài, tiếp tục viết bản thảo.

Ông chủ Trần Anh Minh gọi điện thoại vào đúng lúc này. Lương Kiều trực tiếp mở loa ngoài, tiếp tục gõ bàn phím, vừa nói: “Lão Trần sao, nghĩ như thế nào mà gọi điện cho tôi vậy?”

Trần Anh Minh là ông chủ của phòng làm việc Duyệt Kỳ, bản thân anh ta xuất thân từ việc viết văn học thiếu nhi, cảm thấy ngôn tình tiểu thuyết thị trường không tệ, liền đầu tư mở phòng làm việc Duyệt Kỳ, giao cho Vạn Thiên xử lý.

Không biết có phải là bởi vì làm nhiều về văn học thiếu nhi hay không, anh ta vẫn còn mang tính cách giống trẻ con, tâm tính tương đối lạc quan phóng khoáng. Mặc dù hơn ba mươi tuổi đầu đã mọc tóc bạc, nhưng anh ta không phục già, trực tiếp nhuộm đầu thành màu nâu khi đó rất thịnh hành, còn hơi uốn xoắn lên, phối hợp với khuôn mặt tươi cười như Phật Di Lặc, nhìn rất dễ gần.

Người khác rất trêu chọc, thỉnh thoảng cũng lấy anh ta ra đùa, quan hệ của Lương Kiều với anh ta rất tốt, bình thường đều kêu lão Trần lão Trần.

Nhưng hôm nay giọng nói của lão Trần nghe tương đối sầu lo: “Tiểu Lương à, cô nói về cô một chút, tại sao lại đem người Quan Tổng đánh thành như vậy? Đánh cũng liền đánh đi, tại sao cô lại không trùm bao tải vào, để người ta nhận ra đến tìm tới tận cửa thế này?”

Động tác gõ chữ của Lương Kiều dừng lại, nâng đỡ trán. Cô cầm điện thoại đứng lên, đổi thành ống nghe, “Anh ta tìm anh?”

What happen?? có ai tò mò không nè

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20 2: Tính Số (2)

Editor: Linh Đang

“Còn không phải sao!” Lão Trần thở dài, “Tôi mới từ bệnh viện đi ra đây. Kỳ thật tôi thấy con người Quan Tổng cũng được, không xấu như bên ngoài vẫn hay đồn. Tôi nghe ý của anh ta, là muốn tìm cô tới nói chuyện, đem sự tình giải quyết rõ ràng. Ngày mai cô có thời gian thì đến bệnh viện một chuyến đi, giải thích sự tình cẩn thận với người ta, chấm dứt chuyện này, được không?”

Lương Kiều lơ đãng: “Đánh cũng đã đánh, có cái gì tốt mà giải thích.”

“Cô nói xem tính cách cô giống trẻ con như vậy, có phải SA hay không! Cô nói với anh ta là nhận làm người, đúng không! Dù sao hai người cũng không thật sự có thù, anh ta lại không - - đợi chút, tiểu Lương, rốt cuộc tại sao cô lại đánh người ta?” Dường như lúc này lão Trần ý thức được trọng điểm của vấn đề.

*SA là tác giả viết mình cũng không rõ là gì

Lương Kiều trầm mặc một hồi, giọng nói ngưng trọng nói: “Kỳ thật là tôi báo thù cho chị em tốt, cô ấy bị đồ cận bã này...” Đúng lúc đó cô dừng lại, ngừng mấy giây, vô cùng thương xót thêm tiếc hận thở dài.

Đã sớm nghe người ta nói Quan nhị thiếu là hỗn thế ma vương rất hoa tâm, quả nhiên không có sai! Lão Trần nghe cũng thật sự vì “Chị em tốt” mà đau lòng: “Được rồi, tôi thu hồi câu nói vừa rồi, anh ta chính là đồ cận bã!”

“...”

Ngày hôm sau Lương Kiều vẫn đến bệnh viện một chuyến.

Địa chỉ là lão Trần đưa, trước khi đến anh ta còn đặc biệt dặn dò Lương Kiều đối phương thoát nhìn là người thích mềm không thích cứng, cho nên thái độ thừa nhận sai lầm nhất định phải thành khẩn, sau đó về mặt nhất định phải tỏ ra vô cùng vô tội, có thể thể vì một chút sợ hãi nhỏ mà tỏ ra ủy khuất thì tốt.

Lương Kiều bày tỏ: Lão Trần anh thật sự rất trẻ tuổi, rất ngây thơ. → _ →

Lão Trần tin tưởng không nghi ngờ với câu nói bày “Chị em tốt” của cô, rất phúc hậu tỏ vẻ nếu như đối phương không nói đạo lý nhất định phải bắt cho bồi tiền, anh ta sẽ đại diện công ty trả tiền thuốc thang. Lương Kiều hết sức cảm động, liên tục biểu quyết trong lòng tự nhủ nhất định sẽ cố gắng công tác, tranh thủ thăng chức tăng lương tiêu diệt Vạn Thiên làm chủ bút.

Lúc tìm được gian phòng bệnh mà lão Trần nói, trước cửa có một tiểu nam sinh dáng dấp nhả nhặn đang đứng, vốn mang vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, không biết rõ vì cái gì sau khi nhìn Lương Kiều hai mắt đột nhiên trở nên thẹn thùng, xấu hổ nói: “Lương tiểu thư sao? Chào cô, tôi gọi là Trương Vĩ, là trợ lý giám đốc của truyền thông Quang Diệu, cô gọi tôi là tiểu Trương thì được rồi.”

Lương Kiều nhếch miệng cười một tiếng với anh ta: “Tiểu Trương, xin chào.”

Đây chính là cô gái đẹp lần trước anh ta gào khóc khi nhìn thấy ở thang máy! Càng nhìn gần càng xinh đẹp hơn a a a! Trái tim nhỏ của Trương Vĩ kích động đến mức nhảy ra ngoài, ngượng ngùng chỉ chỉ cửa nói: “Tổng giám đốc của chúng tôi đang đợi cô ở bên trong.”

Lương Kiều tiếp tục cười: “Cảm ơn nha ~ “

Trương Vĩ: (*w*) riu rít riu rít ~

Đây là một phòng bệnh hết sức thường gặp, nhưng lại làm cho Lương Kiều cảm thấy không tầm thường, luôn cảm thấy sau cánh cửa sẽ là một thế giới khác.

Trong lòng đột nhiên giống trống lên, Lương Kiều hít sâu một hơi, nắm lấy tay nắm cửa, chậm rãi vặn.

Đầu tiên nghe được một loạt tiếng gõ bàn phím, tiếp theo liền thấy trên giường bệnh của căn phòng rộng hơn bình thường một chút có một người đàn ông mới cắt tóc nửa dựa vào đầu giường, đang mang một bộ kính gọng vàng, làm việc với máy tính. Gò má lạnh lùng, ngón tay mạnh mẽ, cho dù mặc trên người là quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, vẫn tản ra một cỗ hơi thở cảm phục cao quý- - nếu như xem nhẹ băng gạc rất dày trên mũi anh.

“Ngồi.” Anh cũng không nhìn Lương Kiều một cái, chỉ thoáng giờ lên cái cầm hương về phía ghế sofa.

Lương Kiều theo lời đi tới ngồi xuống, hai chân bắt chéo nhếch lên, dù bận vẫn ung dung nhìn anh.

Quan Hành đang chăm chỉ làm việc lại hoàn toàn không có phản ứng với ý tứ của cô, vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm máy tính, ngón tay thon dài bay múa trên bàn phím, dường như đang quên đi có người là cô ở đây.

Lương Kiều cũng không chủ động mở miệng, tự lấy điện thoại di động ra xem tin tức.

Hôm trước tưởng “sự việc hình khiêu dâm” chuyển biến kịch tính Lương Kiều cũng đoán được, sáng sớm hôm qua dường như kinh động đến cả giới truyền thông đến nỗi Quan Ý phải mở buổi họp báo, cô cũng nghe nói.

“Quan Ý mở cuộc họp báo mời rất nhiều phóng viên, phủ nhận thân phận của người trong bức hình khiêu dâm sắp trở thành con dâu” tin tức này đến nay vẫn còn ở trạng đầu.

Tâm tình Lương Kiều có một chút tốt đẹp.

Nhớ không lầm, lần trước cùng Dư Nhĩ ăn ở nhà hàng gặp phải Quan Hành cùng người phụ nữ kia, anh ta còn mở miệng gọi một tiếng vị hôn phu, vẻ mặt ngọt ngào lúc đó làm người ta ao ước. Hơn nữa ngày hôm qua Quan Hành còn đứng ở bãi đậu xe cùng cô ta tính kế hãm hại Dư Nhĩ không phải sao?

Vừa xảy ra chuyện liên vội vã phải sạch quan hệ, nhà giàu có thật sự là vô tình.

Quan Hành đang làm việc thì thoáng nhìn qua, vừa vặn thấy được ánh mắt chế giễu của cô, lập tức f*ck thật lớn một cái.

Lão tử không phải anh tuấn thì cũng soái khí xử lý việc công, cô mẹ nó lại đang giễu cợt cái gì vậy!

Muốn hừ nhẹ một tiếng từ lỗ mũi, kết quả động tác quá lớn động đến vết thương, lập tức đau nhức cả người. Quan Hành cắn răng cố nén, đau đến khoe mắt đều nổi lên nước mắt.

Anh lập tức rũ đầu xuống che dấu chât vật của mình, một hồi lâu mới trở lại bình thường. Chuẩn bị xong vẻ mặt, cao quý lãnh diễm ngẩng đầu, sau đó thấy Lương Kiều đã cầm túi đứng lên.

“Ta bỏ công đến đây chơi với anh, nếu như anh không có chuyện khác, tôi đi trước. Còn có, phiền toái không cần quấy rầy Trần tổng nữa.”

Quan Hành thực sự không nhìn được cười lạnh, gắt gao nhìn chăm chăm cô, ánh mắt tựa như kiếm, đầy mắt là ngọn lửa phẫn nộ đang chạy toán loạn, “Tôi cho phép cô đi sao? Cô hại tôi thành dạng này, cứ tính như vậy sao?”

“Vậy anh muốn thế nào đây?” Lương Kiều tỏ vẻ mọi việc đều có thể thương lượng.

“Không muốn thế nào.” Hiện tại anh đang nắm trong tay quyền chủ động, đâu có phản ngang ngược của người phụ nữ này!

Quan Hành một lần nữa dựa ra sau, hai tay vòng ở trước ngực, cái cằm kiêu căng ngẩng lên, tư thái cao cao tại thượng lộ ra vài phần tự tin nắm chắc phần thắng trong tay, “Tôi cố ý tổn thương người khác phải chịu trách nhiệm hình sự, cô biết không? Kỳ thật án cũng không nặng, cũng chỉ tù ba năm trở xuống có thời hạn, giam ngắn hạn hoặc là quản chế, tôi cố gắng, để cho cô thêm vài năm cũng không là vấn đề.”

Lương Kiều vén vén tóc, dễ thương cười rộ lên: “Thật sự là không khéo, trước khi tôi tới vừa vặn tìm hiểu rõ một chút, cũng thuận tiện hỏi bác sĩ của anh một chút - - anh chỉ gãy xương sống mũi, cộng một chút vết thương ở ngực, thuộc về thương tích rất nhỏ, không thể lấy tội cố ý tổn thương luận xử, đương nhiên nếu như anh nhất định phải báo án, cũng có thể, nhưng mà tôi cũng sẽ chỉ bị phạt tại chỗ, cao nhất là tạm giữ 15 ngày, mà thôi.”

Còn rất có tâm cơ, trước khi đến còn biết tìm tư liệu. Đôi mắt Quan Hành dừng lại trên người cô một lúc, rất lâu mới cười nhẹ một tiếng, khoe miệng nhếch lên một bên, lưu manh.

Anh nói: “Cô cho rằng, cầm đến một báo cáo đánh giá phần vết thương nặng nhẹ, có khó khăn với tôi? Nếu như cô cần, trọng thương tôi cũng có thể để cô chứng kiến một chút.”

Đối việc lật tay làm mưa trong giới thượng lưu như anh ta vừa nói, dường như đúng là không có cái gì là không làm được. Kỳ thật trong lòng Lương Kiều cũng rõ ràng, nhưng vẫn ôm một chút may mắn nhỏ.

Đối với người đàn ông này, kỳ thật cô cùng lão Trần có cái nhìn giống nhau- - thoát nhìn là người bất cần đời, toàn thân lệ khí nhị thế tử (thể hệ con nhà giàu đời 2), nhưng qua mấy lần tiếp xúc, sẽ phát hiện, anh ta càng giống một con cạp giấy miệng cạp gan thỏ. (tuồng gì chứ!!)

Mặt khác, mặc dù người này bị hiềm nghi vô cùng tự ki, nhưng mà Lương Kiều thật tâm cảm thấy, người này có ý tứ với cô. Dù sao cô cũng xinh đẹp như thế, anh ta cảm giữ không được quả thực quá bình thường. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Cho nên cho dù là uy hiếp như bây giờ, Lương Kiều vẫn cho rằng, người này chỉ là đang hù dọa cô, cho nên không có đáng sợ.

“Anh đặc biệt tìm Trần tổng kêu tôi tới đây, chắc không phải muốn cho tôi biết anh sẽ giết chết tôi đúng không?” Cô đến gần hai bước, khề khom lưng,

cười dịu dàng nhìn qua Quan Hành, “Anh muốn làm cái gì, không bằng nói thẳng đi.”

Đắc ý cái gì hả, còn không phải là ý vào lỗ từ khoan hồng độ lượng tâm địa thiện lương không muốn so đo với cô sao! Quan Hành hừ nhẹ một tiếng, tiện tay cầm lấy một phần văn kiện ném qua chỗ cô.

Lương Kiều chuẩn xác bắt lấy, liếc một cái, nhất thời im lặng ngưng ngẹn. Chỉ thấy trên mặt bìa có vài chữ rất đậm:

- - hiệp nghị thuê hộ công.

Giáp phương: Quan Hành

Ất phương: Lương Kiều

Giáp ất song phương căn cứ nguyên tắc ngang hàng tự nguyện, liên quan đến quyền lợi cùng nghĩa vụ đạt thành hiệp nghị, nội dung cụ thể như sau:

Bởi vì thương thế của giáp phương hoàn toàn do hành vi của ất phương tạo nên, làm việc để đền bù tổn thất, ất phương đáp ứng làm hộ công trông nom giáp phương, chăm sóc giáp phương sinh hoạt hàng ngày, bất kể thời tiết gì thì cũng phải đợi lệnh 24 tiếng đồng hồ, cho đến khi thương thế của giáp phương hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp...

“Ất phương nhất định phải tôn trọng và tuân theo tất cả sinh hoạt tập quán, háo sắc, và cá nhân * của giáp phương không được có dị nghị, không được tiết lộ bất cứ thông tin nào của giáp phương cho người khác; chưa được cho phép không thể bỏ bê công việc, xin nghỉ nhất định phải được giáp phương phê chuẩn; nhất định phải lấy thái độ nhiệt tình chuyên nghiệp đối đãi với giáp phương, không thể dùng thân thể và lời nói công kích giáp phương; nhất định phải phục tùng vô điều kiện giáp phương tất cả yêu cầu, không thể...”

Lương Kiều nhìn thấy đều cười.

“Hợp đồng bá vương của anh có thể có chút thành ý hay không! Tên gì mà là hộ công vậy, trực tiếp gọi nha hoàn không phải là chuẩn xác hơn sao?” Cô tiện tay đặt hiệp nghị lên giường, “Thẹn thùng a thiếu gia, nô tỳ còn phải làm việc kiếm tiền nuôi gia đình sống qua ngày, không có thời gian play với người.”

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Uy Hiếp

Edit: Gấu lười lém

Beta: Linh Đang

Play... khụ!

Quan Hành không muốn thừa nhận lòng mình vì điều này mà thấy hơi ngứa, đôi mắt chớp chớp, dời tầm mắt, nhìn về bản hợp đồng ở trên đùi mình, đặt tay lên đó.

Thỏa thuận này là anh bảo Trương Vĩ phác thảo ra sau đó chỉnh sửa nhiều lần, thành phẩm vẫn là anh nhìn thấy đầu tiên. Bản thân đọc qua cảm thấy rất hài lòng, rất tốt, bên B không có nhân quyền là được rồi!

Anh khẽ nâng mí mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lương Kiều một cái: “Cô phải nên cảm thấy may mắn khi đây là hiệp nghị chứ không phải là bản án của tòa án.”

Lương Kiều không hề lay động, lời từ chối còn chưa nói ra khỏi miệng, nhìn thấy anh như chợt nhớ ra điều gì, ngón tay vỗ trên bàn mở ngăn kéo rồi lấy ra một tờ giấy, ném cho cô. “Đừng có gấp, đưa ra quyết định sau khi đọc cái này cũng không muộn.”

Lương Kiều nghĩ anh đã tính trước, nhất quyết phải làm ra bộ đáng lo lắng trong lòng, do dự để giấy rơi xuống mặt đất rồi mới nhặt lên.

- Hiệp định Bồi thường -

Bên A: Lương Kiều

Bên B: Quan Hành

Ngày 7 tháng 12 năm 20xx vào lúc 17:00, tại bãi đậu xe của cao ốc Đình Nguyên bên B đã bị bên A tấn công từ phía sau, làm cho xương ngực gãy nhiều chỗ cộng với mũi đập theo đánh giá XX pháp y làm sang giám định vết thương nhẹ cấp độ một.....

Bên A và bên B thảo luận đồng ý và bên A phải trả tất cả chi phí y tế, chăm sóc, bồi thường thiệt hại về tinh thần, thiệt hại khác đối với tài sản và quy định của bên B, tổng cộng tất cả là hai mươi vạn nhân dân tệ.

Lương Kiều xác định không nhìn lầm, tròn đôi mắt của mình. Một cái mũi trị giá hai mươi vạn nhân dân tệ, cắt mũi cô đi bán cũng không đắt như vậy.

Quan Hành thành công làm cho Lương Kiều cảm thấy “bất lực” phải bày ra vẻ mặt lấy lòng, buông tay ra nói: “Không đi khỏi kiện cô là tôi đã rất đại lượng rồi, biết cô là người nghèo thuộc tầng lớp dưới của xã hội, chi phí bồi thường đã được giảm đến tối thiểu rồi, như thế nào, vậy cũng không đủ khả năng để bồi thường?” “Nói đến đây anh không thể nhìn được cười lạnh một cái,” “Tại sao không bồi thường nói, nói đảng hoàng chút đi vậy hôm đó lấy gan ở đâu mà dám đánh lên tôi!” “.

Lương Kiều nghe vậy nhượng chân mày kiều khích:” Lương Kiều tôi, tiền thì không có nhưng gan thì có nhiều đấy, thì sao đây?”

Quan Hành tức giận nghiêng răng, lấy tay đoạt hiệp nghị trở về, quăng một câu: “Nếu cô đã như thế, trước tiên thanh toán tiền bồi thường đi. Không nhiều, cũng chỉ hai mươi vạn.”

Lương Kiều nhìn chăm chăm anh, Quan Hành lạnh lùng nhìn lại.

Một lát sau, Lương Kiều đột nhiên ngồi lên giường, khép máy tính xách tay của anh”phập” một tiếng, nâng cánh tay lên tựa cằm nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào: “Chúng ta có thể nói chuyện phiếm chút không?”

Lương Kiều tươi cười nịnh nọt quá mức rõ ràng, nhưng vẫn làm Quan Hành hết sức hưởng thụ, khép hờ mắt cười hừ một tiếng, giọng điệu có vài phần chế giễu: “Sớm thức thời như thế không phải tốt hơn sao.”

Hiệp định lúc trước bị anh đặt trên bàn phím máy tính, vừa rồi lúc Lương Kiều khép máy tính lại liền bị kẹp ở giữa. Lương Kiều nhìn Quan Hành dù bạn vẫn ung dung chờ đợi, rất nhanh cầm phần hiệp nghị bồi thường trên tay vò qua vò lại rồi ném vào thùng rác, sau đó rút phần hiệp nghị đang bị kẹp giữa máy tính ra.

Quan Hành không khỏi chấn động, cái cổ duỗi ra phía trước một chút, thấy cô duỗi tay thò vào trong túi, lấy ra một cây “To lớn màu đỏ”, rút màu đỏ trên đầu ra thì chỉ là cây bút bi.

Thật là, trong lòng Quan Hành khê hừ, làm bộ làm tịch đáng yêu!

Lương Kiều lấy tư thế cầm bút đúng tiêu chuẩn nhưng đáng yêu, lại chậm chạp không ký tên, mà là đọc tất cả điều khoản cẩn thận một lần, sau đó suy nghĩ một chút, viết một hàng chữ ở dưới quyền lợi cùng nghĩa vụ của bên A, sau đó mới phóng khoáng kí tên dưới góc phải.

Lương Kiều viết một số chữ hơi xấu, nhanh đến nỗi không nhận ra, Quan Hành hiếu kỳ, nhưng chỉ có thể ghen chờ đến khi cô ký hết xong, cô còn không biết xấu hổ thương thức chữ ký của chính mình một lần nữa, sau đó mới nhàn nhã đưa tới.

Quan Hành làm bộ lơ đãng, dùng ánh mắt nhìn phía chỗ cô bổ sung thêm một điều lương lao động của bên B là 200 nhân dân tệ/giờ, bên A không được dùng bất lý do gì để không trả nợ.

Quan Hành không nhìn được hừ một tiếng: “Nhìn tiền đồ của cô đây này!”

Nói xong lấy cây bút trong tay cô, vuốt trên tay hai cái, sau đó vung tay lên ký tên vào bên trái. Anh còn cố ý nhìn chữ kí bên phải rồi cuối cùng đưa kết luận: chữ kí của anh so với cô thì đẹp mắt hơn không biết bao nhiêu lần!

Ký hết hiệp nghị Lương Kiều uyển chuyển tỏ vẻ có việc phải đi trước, mục đích của Quan Hành đã đạt được, liền không làm khó nữa mà để cô đi.

Trương Vĩ nhiệt tình tiễn Lương Kiều một đường đến cửa thang máy. Đối với con trai hoặc con gái đáng yêu Lương Kiều không có sức miễn dịch, đặc biệt là Trương Vĩ tính tình tốt bụng lại lịch sự, Lương Kiều có ấn tượng rất tốt, trước khi đi cho anh ta một nụ hôn gió.

Trương Vĩ mang về mặt thẹn thùng trở lại phòng bệnh, nhẩn nhẩn nhớ nhớ hỏi thăm Quan Hành: “Lão đại, vừa rồi Lương tiểu thư và anh quen biết từ trước à?”

Lão đại nói chuyện mà dám có dị nghị à... Quan Hành khinh bỉ liếc anh ta một cái, “Mắc mớ gì tới cậu.” Dừng lại một lát lại cảm thấy không đúng lắm, nhíu lông mày nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng của tiểu trợ lý, con mắt chậm rãi nheo lại.

“Trương Vĩ, cậu đó mặt cái gì? Đừng nói với tôi là cậu động dục với người phụ nữ kia.”

Trương Vĩ không chịu nổi chọc phá, thẹn quá hoá giận trừng mắt liếc anh một cái: “Lão đại anh có chút danh tiết nào không! Nói tôi cũng coi như xong đi lại còn xúc phạm Lương tiểu thư!”

Quan Hành hừ một tiếng, thật là không thể xem nhẹ hormone của đàn ông, khi đã động dục lá gan đều to ra không ít, lại dám mạnh miệng. Đáng tiếc người phụ nữ đó còn chưa tới phiên anh ta (Trương Vĩ) đến bảo vệ!

Quan Hành phát phát tay ý bảo Trương Vĩ đem cái bàn nhỏ đi, vén chăn định xuống giường: “Xử lý thủ tục xuất viện.”

Trương Vĩ sắp xếp văn kiện phát hiện hiệp nghị ngày hôm qua anh ta phác thảo đã được kí kết ổn thỏa, nhất thời không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, lên lút nhìn hiệp nghị.

Vốn nghĩ là làm cái hiệp nghị bá đạo này chỉ là lão đại mình nhân rồi nhằm chán nói đùa, không nghĩ tới còn thực sự đem ra gạt người!

Bên B ký tên rồng bay phượng múa hai chữ to, Trương Vĩ cẩn thận nhìn nửa ngày, mới miễn cưỡng nhận ra chữ thứ nhất là Lương.

Lương? Lương tiểu thư?

Trương Vĩ cực kỳ kinh ngạc, là vừa rồi cô ấy kí sao?

Ngã luôn! Lão đại vậy mà lại là loại người lấy hiệp nghị gạt một cô gái! Có xấu hổ hay không vậy!

Khi Quan Hành về đến nhà vừa kịp giờ cơm, khó có dịp ba mẹ cùng anh hai đều ở nhà. Người làm vội vàng lấy thêm một bộ bát đĩa, Quan Hành ném áo khoác cho người làm, kéo kéo cổ áo, ngồi xuống bên cạnh anh hai.

Cha nhìn anh không có chút rung động nào, “Mùi nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng.” Quan Hành nói. “Ngày hôm qua làm tiểu phẫu, tình huống một thời gian sẽ khỏe.”

Cha anh gật đầu, không có nói cái gì nữa.

Tường Du gấp thức ăn cho Quan Triệt, dừng một chút cũng gấp cho Quan Hành một ít thức ăn. Quan Hành dừng lại nhìn chằm chằm vào chén cơm có hình hoa bầu dục, nhất thời không biết là nên ngạc nhiên mừng rỡ hay là khô sở.

“Cảm ơn mẹ.” Quan Hành bung bát cơm lên, nhét hai miếng cơm to vào miệng.

Cơm nước xong Quan Hành trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, thuận tiện sắp xếp hành lý. Thay quần áo xong đến thư phòng tìm cha thừa nhận sai lầm.”Ba, thực xin lỗi, bởi vì con làm liên lụy tới công ty. Nếu ba tức giận, ba đánh con nhất định không trốn.”

Mấy loại tin đồn này hết sức ảnh hưởng giá cổ phiếu, cũng may đã kịp thời phui sạch quan hệ, nhưng vẫn sẽ lưu lại ấn tượng phụ tình không tốt.

Ông liếc nhìn Quan Hành một cái, thần nhiên nói: “Nói giống như ta thường xuyên đánh con không bằng.” Ông tiếp tục lật xem văn kiện, đồng thời giáo huấn Quan Hành, “Sự tình đã qua không nhắc tới. Còn việc con cùng nhà đầu nhà họ Phong kia, mẹ con khư khư cố chấp tác hợp hai đứa dĩ nhiên có sai, nhưng tạo thành cục diện hôm nay, tự con phải chịu trách nhiệm. Tuổi con không nhỏ, cũng nên học cách xử lý thật tốt đi. Khi Quan Triệt bằng tuổi con đã có thể giúp ta xử lý chuyện công ty gọn gàng.”

Quan Hành cúi đầu đứng ở bên cạnh cha, rầu rĩ nói: “Con biết rõ từ nhỏ đã không bằng anh hai.”

“Mặc dù con không bằng anh nhưng vẫn luôn là chính mình.” Quan Hòa Quang nói.

Trong lòng Quan Hành tự nhủ không phải đâu, ở trong mắt của mẹ con đây còn không bằng cái đánh rắm của anh hai. Ngẫm lại chưa bao giờ nói với cha mấy từ thô bỉ này, khả năng sẽ bị đánh thật.

“Ba, còn có chuyện này, con dự định chuyển đi ra ngoài ở, phòng đã chuẩn bị xong. Quang Diệu dần dần đi vào quỹ đạo, công việc ngày càng nhiều, con nghĩ muốn đứng vững phải cần một chút ít thời gian.”

Quan Hòa Quang ngược mắt nhìn anh, trầm ngâm một lát mới nói: “Tự con quyết định đi.”

Quan Hành kéo vali hành lý xuống lầu, Tường Du nhìn thấy liền nhủ này.”Muộn như thế này con còn muốn đi đâu? Tại sao còn mang theo hành lý, muốn đi công tác?”

Quan Hành bước xuống một bậc thang mím môi, đứng một hồi lâu mới thấp giọng trả lời: “Con chỉ chuyển ra ngoài ở.”

“Đang yên lành tại sao phải chuyển ra?” Tường Du nhíu mày sâu hơn, mặt dần thay đổi: “Con là vì chuyện Miêu Miêu mới trách mẹ? Bây giờ ở dưới một mái hiên với mẹ không chịu được nữa?”

“Không có, chỉ là vì công việc mà thôi, mẹ không nên nghĩ nhiều.” Quan Hành có chút bất đắc dĩ.

Tường Du tựa hồ đã giận đến lười phản ứng lại, xoay đầu đi giọng nói không thể nào tốt hơn: “Con đi đâu thì tùy, thích đi chỗ nào thì đi, ngày lễ ngày tết có nhớ thì trở về một chuyến là được.”

Quan Hành siết tay thật chặt, không nói một lời đứng trên cầu thang trong chốc lát, trầm mặc kéo vali ra cửa.

Sau khi mở cửa, anh đột nhiên dừng lại nhưng không quay đầu lại, chỉ kêu một tiếng “Mẹ - -”, dừng lại mấy giây, mới nén lại nói tiếp: “Con không thích ăn gan...”

“Cái gì?” Giọng nói của anh có chút thấp xuống, Tường Du không nghe rõ.

“Không có gì.” Quan Hành tự giấu giật giật khóe miệng, bước đi ra cửa.

Cái hiệp nghị lao động chó má gì, ngày hôm sau liền bị Lương Kiều ném lên chín tầng mây.

Buổi sáng lại họp thẩm tra bản thảo, lại điên cuồng liên lạc với hai bên tác giả và họa sĩ thúc giục bản thảo, buổi chiều bởi vì sách mẫu in ấn xảy ra chút vấn đề nên lại chạy một chuyến xuống xưởng in, tán chuyện với đối phương mấy giờ, cả ngày đều gấp rút chạy đến nỗi chân không chạm đất. Hơn bốn giờ cuối cùng cũng giải quyết tất cả mọi chuyện trở lại phòng làm việc, Lương Kiều ngồi trên ghế vuốt mặt nghĩ mình đã chết rồi.

Thật sự là mệt mỏi không tả được, đi xuống lầu trực tiếp bắt xe về nhà.

Đi được nửa đường thì điện thoại vang lên, vừa bắt máy liền nghe đối phương lạnh lùng nói: “Ngày đầu tiên đi làm liền bỏ nhiệm vụ cô tính sao? Cho cô 5 phút, đi lên tầng 28 gặp tôi. Năm phút sau nếu như không thấy cô, vậy cô trực tiếp móc thận ra bán lấy tiền đi!”

Nói xong cũng không đợi Lương Kiều trả lời, nhanh chóng tắt điện thoại.

Lương Kiều bức bối cầm di động đập vào ghế một cái, kêu lái xe quay đầu.

Năm phút tự nhiên là không đủ, cuối cùng khi Lương Kiều tìm được Quan Hành trong phòng làm việc ở tầng 28 xa hoa của cao ốc Đinh Nguyên thì đã qua hơn hai mươi phút.

Trên mũi Quan Hành còn dán băng, ngồi trên ghế hai tay ôm ngực, liên tục cười lạnh. Lương Kiều vào cửa trực tiếp ngồi xuống, hữu khí vô lực nói: “Tôi mệt quá, cho tôi nghỉ một lát đi.”

Đi tới chỗ nào mà có thể mệt mỏi đến dạng này? Quan Hành không tự chủ nhíu mi, trừng mắt nhìn cô, một hồi lâu gọi cho trợ lý, bảo Trương Vĩ rót chén nước ấm vào.

Trương Vĩ ở bên ngoài lên lút nghe lén nửa ngày, vừa nghe nói muốn nước ấm cũng biết là cho Lương tiểu thư, bởi vì khẩu vị của lão đại nặng, không thích uống nước không có hương vị như nước cất. Anh ta rất nhanh rót chén nước ấm, còn lấy từ ngăn kéo ra mấy viên chocolate nhập khẩu được cất kỹ, cùng đưa cho Lương Kiều.

Trương Vĩ ngồi xổm bên Lương Kiều, nhỏ giọng nói: “Lương tiểu thư, uống nước đi.”

Lương Kiều rù đầu xuống cực kỳ thấp, nghe vậy khề nghiêng mặt một chút, hoạt bát nhìn hẩn mở trừng hai mắt.

Trương Vĩ sững sờ một chút, mới kịp phản ứng nhìn nhanh ông chủ nhà mình một cái, sau đó cố làm ra vẻ trấn định nhét chocolate vào trong tay Lương Kiều, ngoài miệng nghiêm túc nói: “Tại sao mệt mỏi thành dạng này, mau ăn ít chocolate bổ sung thể lực đi. Công ty của các cô thật sự là vô nhân đạo, không thương cảm phụ nữ một chút nào.”

Quan Hành không kiên nhẫn chặc một tiếng: “Cậu nói nhảm nhiều rồi đấy!”, không để ý hai người kia đang “Nhìn trộm”, chỉ đơn giản ghét bỏ Trương Vĩ vướng bận.”Cậu có thể tan việc!”

Trương Vĩ nghĩ thầm lão đại nhất định bắt đầu không biết xấu hổ nô dịch con gái nhà người ta, rầm rì không muốn đi, “Lão đại, không phải anh vừa chuyển nhà sao, chúng ta vừa vận thuận đường, anh đưa tôi một đoạn đi.”

Quan Hành không kiên nhẫn trừng anh ta, sau đó ném cho anh ta chùm chìa khóa lấy ra từ ngăn kéo: “Tự mình lái chiếc Porsche trở về.”

Anh có hai chiếc xe đỗ ở bãi đậu xe phía dưới, một chiếc Porsche để đi chơi, một chiếc BMW là dùng cho công việc. Để cho người phụ nữ này lái xe cho anh một thời gian, xe có rèm che tự nhiên là để cho phái nữ lái thích hợp hơn.

Trương Vĩ không có biện pháp, lại mè nheo nói: “Vậy chúng ta cùng đi nha.”

“Cút!” Quan Hành cầm một tập văn kiện lên làm bộ muốn đập, hù dọa làm Trương Vĩ bỏ chạy thực mạng.

Lương Kiều ngồi dưới đất không coi ai ra gì ăn chocolate uống nước, Quan Hành liền không nói một lời nhìn cô vài phút. Đợi cô ăn xong một lúc sau mới đứng lên, lúc đi qua bên người cô ném chìa khóa xe BMW cho cô.

“Đừng giả bộ, đứng lên đi.”

Lương Kiều hừ một tiếng, đứng lên đi sau anh ra ngoài.

Đến bãi đậu xe sau, Quan Hành ngồi ghế bên tay lái phụ, Lương Kiều ở bên ngoài đi quanh chiếc xe màu xám BMW M6 hai vòng, ngạc nhiên không thôi. Sau đó lên xe là một bộ dáng lạnh nhạt, phảng phất vừa rời ở người sở soạn trên xe vài cái không phải là cô.

Loại xe xịn như này cô chưa từng lái qua, nhìn sang từng cái nút vị trí, trực tiếp khởi động xe thì bỗng nhiên xe lao vút đi.

“Tôi hỏi cô có biết lái xe hay không!” Quan Hành cuống quýt nắm tay vịn vội vã đem dây an toàn lôi ra thắt vào.

Lương Kiều còn đang chìm đắm khi lái xe xịn tâm tình kích động căn bản không có nhìn đến anh, lái xe ra đường rộng, huyết sáo một cái, hung hăng đạp chân ga.

“Cô có thể kiềm chế chút không!” Quan Hành tức giận đến mức hét to, “Rốt cuộc tại sao cô có thể lấy được bằng lái!”

“Ai nói tôi đã lấy bằng lái?” Lương Kiều nhìn anh một cái, chẳng hề để ý cười, “Tôi không có bằng lái.”

“Chết tiệt! Cô dừng xe lại cho tôi!”

Lương Kiều đương nhiên không ngừng, hạ cửa sổ một nửa, mái tóc bay múa ở trong gió.”Yên tâm đi, tôi lái xe không giấy phép nhiều năm nhưng cho tới bây giờ chưa gây tai nạn đâu.”

Quan Hành còn chưa kịp nói cái gì, đột nhiên cô quay đầu thân nhiên cười một tiếng, sợi tóc ngổn ngang trong gió nó đùa che đi nửa khuôn mặt tạo vẻ mơ hồ mang lại cảm giác đẹp kỳ lạ.

Trong nháy mắt Quan Hành cảm giác lồng ngực giống như có thứ gì đó run lên một cái, có một chút dịu dàng, ôn nhu từ trong trái tim tràn ra tới tới toàn thân, vốn đang khấn trương mà lại giống như cả người tan ra.

Nhưng mà lúc này đây Lương Kiều lại đột nhiên nhìn anh cười quỷ dị: “Nhưng mà anh rất có thể là người đầu tiên.”

Cái đồ đàn ông đáng chết, tính cách ác độc phong lưu đa tình cũng coi như xong, thế nhưng ở sau lưng làm thủ đoạn bỉ ổi tính kẻ người khác, thật sự là đã có lúc muốn giết anh ta!

Quan Hành: “!!!”

Lão tử thực sự bị chó cắn nên mới cảm thấy người phụ nữ điên này hấp dẫn!

Thực sự là chẳng thích bà Tường Du tí nào cảT_T

Chương này dài lắm đó mn tks cho Linh Đang đi ^^

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nô Dịch

Edit: Gấu lười lém

Beta: Linh Đang

Là một tuyến thủ đua xe chuyên nghiệp cao cấp nhưng lần đầu tiên trong đời Quan Hành lo lắng sâu sắc với sinh mạng của mình như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy may mắn đây là sau giờ cao điểm. Dòng xe chạy ở trên đường cái thông thả, người phụ nữ kia không thể hiện tài năng được, muốn đua xe cũng không thể gây ra trò gì.

Khu Nam CBD trước đây là sản nghiệp của Quan Ý, Quan Hành đã sớm để lại cho mình một căn hộ lớn hơn 200m², trùng tu xong liền bắt đầu trang trí. Trước đó vài ngày anh giận đối với mẹ, trong đầu mới nảy sinh ra ý định chuyển đến nơi này.

Phòng ở Trương Vĩ sớm cho người quét dọn qua, các loại đồ dùng hàng ngày đều dựa theo sở thích của Quan Hành mà mua, trong tủ lạnh cũng được chuẩn bị thức ăn cùng rượu đủ cả. Tối qua Quan Hành từ trong nhà đi ra thì liền mang theo vali hành lý như đi khách sạn rồi trực tiếp vào ở.

Lương Kiều vốn là cho rằng người như Quan Hành loại không trang trí sẽ chết người, phòng ở nhất định sẽ sửa thành kiểu hoa mỹ mang phong cách hiện đại, đơn điệu 2 màu trắng đen, kiểu đơn giản và sang trọng.

Nhưng thực tế hoàn toàn không phải như vậy.

Bước vào cửa là một không gian riêng biệt, hai bên là hàng tủ quần áo cùng tủ giày, chỗ thay đổi giày là hai cái ghế hình đệm màu vàng nhạt dài. Cuối cửa có một cánh cửa làm bằng gỗ thông xoay tròn, Lương Kiều vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu thiết kế như này, đẩy cửa bước vào như bước vào một thế giới khác.

Không gian trong phòng rộng lớn, ngoài các kết cấu của cửa gỗ và vài đồ nội thất, các nơi khác là gần như hoàn toàn màu trắng.

Trên bức tường màu trắng treo bức tranh màu nhạt, trên ghế sofa thấp cũng được sắp xếp chỉnh tề, gối ôm cũng là một màu trắng, lúc nhìn có cảm giác mềm mại. Trên có khăn trải bàn màu nâu, không có bàn cà phê, chỉ có ghế sofa trắng, hai bên có bàn nhỏ.

Giống như mọi thứ đồ nội thất khác, mỗi một chi tiết đều gần như hoàn mỹ, mới tinh và sạch sẽ, làm cho người ta cảm thấy mình tồn tại giống như những hạt bụi.

Rẽ phải qua một phòng sách, toàn bộ là tường màu trắng, bàn gỗ màu nâu sẫm, đơn giản và sạch sẽ.

Ở vị trí đối diện với phòng sách, chính là phòng bếp, các loại dụng cụ đều rất đầy đủ và nhiều màu sắc tươi sáng tạo cảm giác ấm cúng. Tủ lạnh phía trong góc rất lớn, ngược chiều với cửa, bề ngoài là màu sắc rực rỡ, nhìn gần hơn mới biết là những tấm kính thủy tinh, khi thay đổi ánh sáng sẽ có những màu sắc khác nhau.

“Wow~” Lương Kiều không khỏi không ngưỡng mộ mà kêu một tiếng, sau đó đảo mắt nhìn quanh, rất tò mò phòng ngủ sẽ như thế nào.

Quan Hành đối với thái độ ngưỡng mộ của Lương Kiều cảm thấy rất hài lòng, anh ngồi trên ghế sofa, đặc ý bắt chéo chân. “Tham quan xong thì làm cơm đi thôi.” Anh nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Cho cô nửa tiếng đồng hồ.”

Làm tài xế đưa vị thiếu gia này đến tận nhà, Lương Kiều lại bị kêu nấu cơm. Sở dĩ không có cự tuyệt, là vì hiện tại cô đã thay đổi thái độ, coi việc trở thành người hầu của vị thiếu gia này như một công việc- -chỉ vì mình đang thiếu tiền, ứng phó với một người miệng cộp gan thỏ mà thôi, một tiếng đồng hồ hai trăm, vẫn rất có lời!

Quan trọng nhất là, không chỉ có thể kiếm tiền mà còn có thể tiết kiệm một bữa cơm ٩ (_ ٩)

Nhưng mà Lương Kiều rõ ràng đã bày tỏ mình có ngoại hiệu gọi là “sát thủ nhà bếp” nhưng Quan Hành vẫn kiên trì kêu cô nấu, làm cho cô rất cảm động, người này thật đúng là có can đảm.

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh hết sức phong phú, các loại thịt, rau dưa và trái cây đều có, bên trong có cả một tầng đều là đồ uống, một nửa là bia, còn lại là các loại nước soda cùng nước chanh.

Gạo có vài túi, đều ở bên trong ngăn tủ phía dưới, các loại này đều là gạo thơm nhập khẩu, còn chưa có mở túi nào. Lương Kiều tùy tiện mở một túi đem ra nấu cơm.

Làm món ăn gì đây? Cô chống nạnh, suy nghĩ rất lâu với những nguyên liệu nấu ăn rồi yên lặng lấy điện thoại di động tra công thức nấu ăn trên mạng.

Giá sách trong thư phòng cũng được thiết kế theo kiểu xoay vòng, bên trong nối liền phòng ngủ chính.

Nửa giờ sau, Quan Hành đi từ bên trong ra, đã thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái. Lương Kiều đã bày hết đồ ăn trên bàn ăn, trên người cô còn mặc cái tạp dề caro mới màu trắng với xanh, hai tay chống đỡ trên bàn, cúi đầu nhìn chăm chăm món ăn, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng âm thầm dâng lên vài phần mong chờ, Quan Hành ho nhẹ một tiếng, mang dép đi đến bên cạnh cô, chấp tay sau lưng khẽ cúi người, men theo cô ánh mắt nhìn sang: “Cô đang nhìn cái gì...”

Mới vừa nói xong, ánh mắt rơi xuống hai đĩa thức ăn trên bàn, cả người đều cứng đờ.

A, rốt cuộc cũng biết tại sao cô cúi đầu. Quan Hành không nhịn được cười lạnh, có thể làm ra hai món đen sì hoàn toàn không nhìn ra là cái gì, cô đúng là nên ăn năn thật tốt một lần đi!

Quan Hành nhìn sang hai chén cơm, nhìn ngược nhìn xuôi, chẳng qua nếu như anh không nhìn lầm, màu sẫm trên mặt, là lớp vỏ gạo cháy phải không?

“Đây chính là cơm cô làm?” Quan Hành gõ bàn chất vấn, “Cô làm cho người ăn sao? Cho heo ăn đi!”

“Còn có thể ăn, vừa rồi tôi đã nếm qua.” Lương Kiều thở một hơi, đứng thẳng vẻ mặt thành thật nói. Cô ngồi xuống trước cảm đũa lên, “Ăn cơm, heo.”

“! !” Quan Hành giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ chỉ cô, “Một giờ cô chào giá hai trăm, kết quả là cảm thứ này lừa gạt tôi? Tôi có ngốc như vậy sao?”

“Thật có thể ăn, không tin anh nếm thử.” Vẻ mặt Lương Kiều vô cùng chân thành, nói xong chính mình gấp lên một miếng ăn cho anh xem, xong rồi chính mình gật đầu bình luận, “Mặc dù về ngoài chẳng có gì đặc sắc, nhưng hương vị còn được.”

Bây giờ là hơn sáu giờ, Quan Hành đã sớm đối trùng mắt Lương Kiều một lát rồi yên ngồi xuống phía đối diện cô. Cảm lấy chiếc đũa do dự trong chốc lát, thức ăn mà Lương Kiều vừa rồi nếm qua bên trong kẹp một đồng khoai tây này nọ, ghét bỏ nhìn mấy lần, mới đưa vào trong miệng.

“Đây là khoai tây sao?” Quan Hành vừa nhai vừa hỏi.

Lương Kiều gật đầu: “Tôi nói mùi vị không có vấn đề gì đâu.” Khi ăn cũng có thể nhận ra là khoai tây đấy.

Quan Hành miễn cưỡng lăm mồm nuốt xuống được! Quan Hành hừ hừ, đầu óc không biết rõ như thế nào mà dẫn ra, nói một câu: “Vậy mà cô cũng biết làm khoai tây, sao cô tìm được chiếc nạo vậy?”

Đến mí mắt Lương Kiều cũng không thèm nâng: “Khoai tây còn phải gọt vỏ?”

Quan Hành đang cầm đũa, đột nhiên ném lên bàn: “Cô mẹ nó vậy mà không gọt vỏ khoai tây?”

Lương Kiều chặc một tiếng: “Gọt hay không gọt cũng không có cái gì khác nhau, lúc anh ăn cũng có cảm thấy đâu.”

“Cô có chút kiến thức thông thường hay không, khoai tây ở trong đất lâu, da rất dơ không biết sao?” Quan Hành chỉ mũi mình, “Lão tử là một bệnh nhân cô mẹ nó vậy mà cho tôi ăn mấy thứ đồ ăn không sạch sẽ! Không ăn không ăn!”

Chính xác là nổi giận, Quan Hành trực tiếp ném hai đũa thức ăn vào thùng rác. “Làm lại một lần nữa! Đừng nghĩ lấy mấy thứ như này lừa gạt tôi! Nếu như ngay cả nấu cơm cũng làm không được, chúng ta sẽ phải thảo luận một lần nữa về vấn đề tiền lương bổng - - - của cô.”

Lương Kiều giờ chiếc đũa tay ngừng giữa không trung, cùng Quan Hành mắt to trừng mắt nhỏ đối mặt một hồi lâu, thỏa hiệp. Cô để đũa xuống, “Gần đây có siêu thị, tôi đi mua một ít trang bị.”

Quan Hành hừ một tiếng, làm cơm còn muốn trang bị...

Xem ra cô biết sai, liền thay đổi thái độ làm Quan Hành hài lòng nên tạm thời thu hồi con tức, “Ra chung cư quẹo phải đi thẳng 500m”

Lương Kiều thực sự chạy một chuyến đến siêu thị khi trở về mang theo trang bị - - một chai tương, vị thịt gà, bột chiên giòn.

Quan Hành vừa nhìn thấy đã mang về mặt khinh bỉ: “Đây lại là thứ gì?”

“Thần khí.” Lương Kiều nói. Vặn nắp chai, khoét một lỗ nhỏ, trộn ở com bên trong, phối hợp bắt đầu ăn.

Không phải là bảo cô làm lại một lần nữa làm sao, như bây giờ là có ý tứ gì?!

Quan Hành ngồi đối diện trước Lương Kiều nửa ngày, thấy cô không phản ứng chút nào, tức giận đến nghiến nghiến răng. Cô gái này thật sự là cần ăn đòn! Anh mất hứng nhún mày, bấm tay ở trên bàn dùng sức gõ hai lần: “Tôi nói...”

Mới vừa phun ra hai chữ, Lương Kiều liền một tay lấy bình tương đầy tới, trên mặt bàn trơn bóng trượt một đoạn, vừa vặn dừng ở trong tay anh.

“Anh bảo tôi nấu cơm, làm cái gì chính là do tôi quyết định. Hôm nay tôi làm tương trộn com, không ăn thì chính mình tự làm!”

“...”

Xem xem thái độ này là gì! Nói thái độ nhiệt tình chuyên nghiệp đâu hết rồi?

Quan Hành trầm mặc nhìn Lương Kiều vài phút, không nói một lời đứng lên, từ lối đi ở phòng sách đi vào phòng ngủ.

Lương Kiều mất nhìn anh không động tới com, lấy tay đem com cầm trở về.

Mười mấy phút sau, chuông cửa vang lên.

Lương Kiều đã sắp ăn xong chén com, vừa muốn đi mở cửa, Quan Hành đã từ trong phòng ngủ đi ra, bước đi về phía cửa, lúc đi qua Lương Kiều còn cho cô một ánh mắt khinh miệt ngạo mạn.

Bởi vì cửa được thiết kế cách âm, Lương Kiều căn bản không nghe rõ tiếng nói chuyện. Nhưng mà, giác quan thứ sáu ham ăn nói cho cô biết, người này nhất định là gọi thức ăn ngoài!

Lương Kiều quay đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên không đầy một lát liền thấy Quan Hành xách một túi thức ăn rất lớn vào, vẻ mặt cao quý lãnh diễm đi tới, lần nữa khinh miệt liếc Lương Kiều một cái, mang thứ đó đặt ở trên bàn.

Lương Kiều kẹp mấy hạt com chậm rãi đưa vào trong miệng, mắt không chớp nhìn chằm chằm động tác của anh.

Quan Hành tự nhiên phát giác được Lương Kiều nhìn mình chăm chú, khóe miệng chậm rãi giương lên một nụ cười chế nhạo.

Quan Hành chậm rãi lấy thức ăn ra, có mùi thơm gà rán từ bên trong bay ra, Lương Kiều lập tức không nhịn được hít sâu một hơi, hương vị này thực sự nó quá làm cho người muốn phạm tội!

Quan Hành lấy giấy trong thùng lấy ra, hai mắt Lương Kiều lập tức phóng điện đến, lại là family bucket! Chân lý của Family bucket là chia sẻ, nếu cô không ăn chẳng phải là lãng phí tâm ý của anh hay sao?

Lương Kiều quyết định buông đũa xuống thật nhanh, đôi mắt trông mong nhìn qua cái hộp.

“Muốn ăn không?” Quan Hành liếc cô một cái, cố ý hỏi. Hồi xong cũng không đợi cô trả lời, cười hừ một tiếng, giấu cọt nói, “Cô vẫn nên ăn thức ăn cho heo đi, thức ăn ngon, chó lăng phí.”

Tính cách như vậy Lương Kiều cho tới bây giờ không lạ gì, cười hi hi nói: “Đừng hẹp hòi như vậy!”

Quan Hành bên ngoài thì không cười nhưng trong lòng cười haha hai tiếng, “Không có phần của cô!”

Ăn gà rán đương nhiên muốn uống bia, Quan Hành để gà rán ở đó xoay người đi về hướng phòng bếp, cầm một lon bia từ trong tủ lạnh đi ra.

Sau đó xoay người thì đã thấy Lương Kiều từ vị trí đối diện chuyển đến bên cạnh anh, cầm lấy một cái đùi gà nghênh ngang gặm. Chồng lại ánh mắt anh một chút cũng không có cảm thấy xấu hổ, còn phát phát tay kêu anh: “Cho tôi một chai với!”

Quan Hành: “...”

Phụ nữ bây giờ ai cũng không biết xấu hổ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23 1: Dưa Hoir (1)

Edit: Gấu

Beta: Linh Đang

Nhưng mà cuối cùng Lương Kiều vẫn không uống được bia.

Tổng Bác gọi điện thoại tới, nói Trâu Dung Dung đau chân đang ở bệnh viện. Lương Kiều cúp điện thoại lên tiếng chào Quan Hành một cái, cũng không đợi anh đáp lại, vội vàng cầm túi rồi đi, trước khi đi vẫn không quên lấy đi một miếng gà từ trong hộp.

Quan Hành cầm lấy hai lon bia đi tới, mất vài giây, Lương Kiều đã vội vã đẩy cánh cửa xoay tròn đi ra.

Cửa chính làm từ gỗ thông Phần Lan xoay một vòng rồi khép lại, Quan Hành yên lặng ngồi xuống, mở cả hai lon bia ra, sau đó cầm lên một miếng gà hung hăng cắn một cái.

Chân Trâu Dung Dung cũng không nghiêm trọng, nằm viện tĩnh dưỡng tự nhiên là tốt nhất nhưng cô không muốn lãng phí số tiền kia, chụp qua cuộn phim bôi thuốc liền chuẩn bị về nhà. Dung Dung vốn không cho nói với Lương Kiều, nhưng Tổng Bác thừa dịp lấy thuốc giúp cô, vụng trộm gọi điện thoại, Trâu Dung Dung tức giận mắng cho Tổng Bác một trận, đuổi về trường học.

Lúc Lương Kiều đến, Trâu Dung Dung đang ngồi một mình trên bậc thang hai tay ôm chân đợi cô, mặt chôn ở trên đầu gối. Sắc trời đã tối, sau lưng là ánh đèn sáng từ phòng khám bệnh, Trâu Dung Dung ngồi cuộn thành một đoàn, nhìn mà không thể không thấy đáng thương.

Trong nháy mắt tình cảm của người mẹ trong Lương Kiều trỗi dậy, đi tới ôm cô, còn cố gắng ôm cả người cô dậy, không thành thật nói: “Tại sao tiểu nữ lại ngồi một thân một mình ở đây vậy? Lạc đường sao, thúc thúc dẫn người về nhà nha?” Lương Kiều cố ý cười xấu xa, bắt chước kiểu dụ dỗ thiếu nữ bỉ ổi của đại thúc.

Trâu Dung Dung không còn gì để nói, chao ôi một tiếng, vịn cánh tay của Lương Kiều chậm rãi đứng lên: “Thúc thúc hãy dẫn ta đi ăn cơm trước, đói.”

Dung Dung đi đứng bất tiện, Lương Kiều ngó ngó rồi nói “Đến đây chị công em đi.”

Trâu Dung Dung vẻ mặt khó xử nhìn cô, từ chối: “Như vậy thì không tốt lắm đâu...”

“Có cái gì mà không tốt, trước đây chị chưa từng công em sao?” Lương Kiều đỡ Dung Dung đến cạnh một bệ đỡ cao, sau đó đeo cái túi của Dung Dung lên người mình, cúi người xuống phía trước, “Đến đây đi, tiểu công chúa!”

“Tạ ơn thúc thúc!” Trâu Dung Dung toét miệng hô một tiếng, hai tay đặt lên vai cô, chậm rãi đem sức nặng cả người đặt lên lưng cô. Nằm sau lưng cô hoạt bát hô một tiếng: “Được rồi, khỏi giá đi!”

“Được rồi!” Lương Kiều đưa Dung Dung chậm chạp đi tới cửa chính của bệnh viện.

Trâu Dung Dung còn chưa ăn cơm, trước tiên Lương Kiều mang cô đến quán cơm nhỏ gần bệnh viện ăn chút gì, sau đó bắt xe về nhà.

Trâu Dung Dung ôm cánh tay Lương Kiều gối lên trên vai mình, hỏi cô: “Buổi tối em ngủ ở phòng của chị xinh đẹp kia hay là ngủ với chị?” Người trong căn phòng đã dọn ra, tạm thời không có người khác chuyển vào, Trâu Dung Dung muốn ngủ chỉ cần đem chăn đệm qua liền xong.

“Em muốn ngủ cùng chị hay là ngủ một mình?” Lương Kiều đang xem đơn thuốc của bác sĩ đưa cho Dung Dung, trả lời.

“Không phải là chị không thích em nên không muốn chung giường với em sao, cho tới bây giờ cũng không cho em ngủ một chỗ với chị.” Trâu Dung Dung lên án nói, “Tất cả mọi người đều đi ra từ một cái bụng, chị còn dám ghét bỏ em.”

“Đó là bởi vì chị có thói quen ngủ khoả thân.” Lương Kiều lấy hộp thuốc vỏ vỏ mấy cái trên đầu Dung Dung, “Ngáp ghé chị * em cứ việc nói thẳng. Nếu em muốn cùng ngủ chung một chỗ với chị cũng được, dù sao chị cũng không sợ, chỉ cần em có thể giữ được là được.”

Tài xế nghe được ho một tiếng, Trâu Dung Dung cười hi hi đánh cô một cái: “Muốn tao nhả, không dơ bản!”

Trong lúc ăn cơm ở bên ngoài bệnh viện, Lương Kiều hỏi qua Trâu Dung Dung trọ chân như thế nào, cô nói lúc xuống cầu thang ở trường học không cẩn thận trượt nhưng ánh mắt thoáng lóe lên, vừa nhìn cũng biết đang nói xạo.

Lương Kiều liền bày ra vẻ mặt lạnh lùng nói: “Vậy tại sao không đi phòng y tế của trường học, còn ngần ngại xa xôi chạy đến nội thành xem bệnh?”

Sau đó Trâu Dung Dung liền im lặng, còn Lương Kiều cũng không nhắc gì về đề tài này nữa.

Chân Trâu Dung Dung bị bó lại, không thể tắm vòi sen nên Lương Kiều vận đầy nước trong bồn tắm, lúc đi ra liền thấy Trâu Dung Dung đã tự giác lấy một cái chăn từ trong ngăn tủ ra, đứng song song trước cửa với cô, cười hắc hắc nói: “Em ngủ với chị nha, rất nhiều năm rồi không có người ngủ chung em sợ.”

Lương Kiều trả cho cô một ánh mắt dễ thương: “Cũng biết em không rời bỏ chị.” Cô đưa cho Dung Dung một bộ đồ ngủ hỏi: “Cần chị hỗ trợ không?”

“Không cần đâu!” Trâu Dung Dung ôm đồ ngủ vịn tường nhảy đến phòng tắm, “Em thân tàn nhưng chí kiên.”

Cởi quần áo có chút vất vả nhưng Lương Kiều đã đặt trong phòng tắm một chiếc ghế, nên Trâu Dung Dung tự lực cánh sinh không thành vấn đề. Chỉ là một cái chân để ở bên ngoài lâu cảm thấy khó chịu nên không có ngâm bao lâu liền bỏ dậy đi ra.

Đồ ngủ bằng nhung khoác lên người, quần ngủ quá phiền toái lười phải mặc, trực tiếp mặc một cái quần lót nhỏ rồi đi ra ngoài. Lương Kiều đang dựa vào đầu giường chơi điện thoại, chứng kiến bộ dạng này của Dung Dung liền cười tà huyết sáo. Trâu Dung Dung liền ném quần ngủ vào mặt cô. Sau đó ngồi lên giường, phủ chân ở trong chăn.

Chờ Lương Kiều cũng tắm rửa xong, Trâu Dung Dung nằm lỳ ở trên giường nói chuyện điện thoại. Lương Kiều vén chăn lên nhìn nhìn chân cô vài bó vẫn còn quần tốt, không có tróc ra.

Lương Kiều lăn sang bên cạnh, quần ngủ cởi một cái vứt qua một bên, chỉ mặc quần lót nhỏ chui vào trong chăn.

Vừa nằm xuống quay đầu qua thì phát hiện ngón trỏ cùng ngón cái của Trâu Dung Dung đan thành một vòng đặt trước đôi mắt, cười hi hi nhìn chăm chăm Lương Kiều. Còn Lương Kiều thì vui vẻ nháy mắt nhìn rồi vuốt nhẹ mái tóc nói: “Chị đẹp sao?”

“Đẹp đến phát khóc!” Trâu Dung Dung kéo chăn, như tên trộm hỏi, “Chị hỏi chị một vấn đề, làm thế nào để ngực có thể phát triển lớn như thế được? Chị nói chúng ta đều là một mẹ sinh ra, vì cái gì em lớn lên không có được như chị, ngực cũng không có to như chị?”

Lương Kiều liếc hai cái A nhỏ trước ngực của Dung Dung chau chau mày: “Có muốn chị xoa xoa giúp em một tay hay không?”

“...” Trâu Dung Dung trốn vào trong chăn, “Cảm ơn, em có thể tự làm.”

Hai người nằm trên giường chơi điện thoại đến hơn mười một giờ, Trâu Dung Dung ngáp một cái, nói muốn ngủ, Lương Kiều khép hờ mắt liếc cô một cái: “Trước tiên nói một chút về chuyện gì xảy ra, không nói rõ ràng hôm nay cũng đừng ngủ.”

Trâu Dung Dung: “...” Thật sao, còn tưởng rằng Lương Kiều đã quên chuyện này, thì ra đang đợi tại chỗ.

Dung Dung lườm bầu, vẫn thành thật khai báo.

Chuyện là lần trước bị Lương Kiều đuổi từ hội sở về trường học, cô liền không có qua lại với công ty người mẫu nữa, nhưng bởi vì vấn đề tiền vi phạm hợp đồng, liên tục không dám đứng ra giải thích. Đối phương nói chuyện điện thoại mấy lần thúc giục cô quay về, liên tục bị cô trì hoãn. Mấy ngày hôm trước quản lý Vương đích thân gọi điện thoại cho cô, không phải là kêu cô trở về chụp cái gì quảng cáo, nói nhà đầu tư điểm danh có cô.

Trâu Dung Dung lại là tìm cơ từ chối nhưng cuối cùng không có biện pháp nên hôm nay thừa dịp buổi chiều không có tiết liền đi công ty một chuyến, tìm quản lý Vương, nói chuyện phá bỏ hợp đồng với ông ta.

Quản lý Vương chết sống không đồng ý, liên tục lấy tiền vi phạm hợp đồng ra uy hiếp Dung Dung, còn dùng bạo lực bắt cô nhất định phải đi chỗ này. Lần trước bị bức ép đi mời rượu, Trâu Dung Dung tự nhiên sẽ không không muốn, trong lúc tranh chấp đó lời kéo không cẩn thận trượt chân.

Lương Kiều nhéo lông mày trầm mặc một hồi, nói: “Việc này em khỏi phải quan tâm, chị nghĩ cách. Ngủ đi.”

Trâu Dung Dung liền yên tĩnh nhìn cô, đáy mắt dần dần dâng lên hơi ẩm. Cảm giác có người có thể dựa vào thật sự quá ấm áp, Dung Dung có chút muốn khóc, nhưng phần nhiều là vì mình mang phiền toái đến cho chị mà ân hận. Một hồi lâu mới nói câu: “Chị, ngủ ngon.”

“Ngoan ngoãn.” Lương Kiều vỗ vỗ cô qua chăn.

Linh Đang: đọc xong chương này thấy Lương tỷ có thói quen ngủ trần vậy khi ngủ với Quan ca chẳng phải sẽ bị ăn sạch sao? 0_0

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23 2: Dưa Hoir (2)

Sáng sớm hôm sau Trâu Dung Dung liền bị đuổi về trường học, Lương Kiều đến phòng làm việc, lúc lấy đồ từ trong túi ra mới phát hiện mình đang cầm chìa khóa xe của Quan Hành, sau đó ngay ngẩn cả người.

Thư Nam bước vào từ xa xa nhìn thấy Lương Kiều cầm chìa khóa xe lập tức xông tới để nhìn, sau đó hai mắt lập tức sáng lên: “Oa oa oa, BMW! Đây, chị Kiều chị phát tài?”

Hàn Tử Hân đến sớm hơn các cô đang tưới chậu hoa của mình, nghe nói như thế khẽ hừ nhẹ, có ý riêng nói: “Khả năng cuối cùng là câu được con rùa vàng ngọc nhiều tiền làm con rể.”

Coi ai cũng giống như cô trong mắt chỉ có đàn ông thôi sao? Thư Nam bĩu môi không lên tiếng, kỳ thật Thư Nam cũng không quá thích Hàn Tử Hân, nhưng cô chỉ là thực tập sinh không dám trực tiếp tranh luận với Hàn Tử Hân, chỉ có thể châm chọc ở trong lòng.

Hôm nay trong lòng Lương Kiều có chuyện, cũng lười phải đầu vồ mồm với Hàn Tử Hân, ném cái chìa khóa kia vào trong túi, trong lòng lặng lẽ thờ dài mong người kia không đi chiếc xe này đi làm, dù sao thì cô cũng đã tự lái xe đến đây rồi. Dù gì thì anh ta vẫn còn có một tiểu trợ lý vạn năng mà.

Buổi trưa thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, Lương Kiều tìm địa chỉ của công ty giải trí trên mạng rồi đi đến đó một chuyến, bởi vì không có hẹn trước nên bị ngăn lại.

May mắn Lương Kiều đã sớm có chuẩn bị, lần trước quản lý Vương đưa tấm danh thiếp kia cô còn giữ lại, lấy ra cho nữ tiếp tân thấy để cô ta gọi điện cho quản lý Vương. Nói ra thật giống như làm tổn thương người khác, nhiều lần nhắc nhở quản lý Vương mới nhớ tới nhân vật như cô, nhưng lại dứt khoát muốn gặp cô một lần.

Nhân viên làm việc dẫn Lương Kiều tới phòng làm việc của quản lý Vương rồi giúp cô gõ cửa.

Quản lý Vương ở bên trong đáp một tiếng, Lương Kiều đi vào đúng lúc ông ta đang hút thuốc lá, cách làn sương mù lượn lờ cũng không thể nào che dấu ánh mắt đang quan sát cô từ trên xuống dưới.

“Trâu tiểu thư.” Ông ta vờ tàn thuốc trên gạt tàn vài cái, mặt mũi tươi cười chỉ cái ghế trước bàn, “Mời ngồi.”

Lương Kiều cũng cười thân mật, nhẹ nhàng bắt tay ông ta, ánh mắt quét qua phòng làm việc, trong góc có một đồng hồ hình máy tập thể hình, làm bộ nghi ngờ hỏi: “Là quản lý Vương sao? Tại sao tôi cảm thấy dạo này ông gầy quá nên không nhận ra? Gần đây ông đang tập thể hình sao, nhìn cánh tay này thật săn chắc.”

Quản lý Vương háng giọng cười to, nhìn ra được là sung sướng phát ra từ nội tâm. Ông ta cong cong cánh tay, lại dùng tay sờ sờ lên bụng mấy cái: “Đúng không, tôi cũng cảm thấy tôi gầy đi không ít, xem ra trong khoảng thời gian này rèn luyện có hiệu quả ha ha... Trâu tiểu thư nhìn ra thân thể hết sức khỏe mạnh, thường xuyên rèn luyện cơ thể sao?”

“Rèn luyện không nhiều, một tuần cũng đi chạy vài lần, có rảnh cũng sẽ đi phòng tập thể thao...” Lương Kiều cười cùng tán gẫu với ông ta.

Hai người gặp nhau tựa như tri kỷ, khí thế ngất trời tán gẫu hơn mười phút, thư ký đến gõ cửa, nói Phùng tổng thông báo họp, mười phút sau bắt đầu. Quản lý Vương phát tay nói biết rồi, chờ thư ký ra ngoài, mới lại nhìn Lương Kiều, trên mặt còn mang theo vẻ vẫn chưa thỏa mãn “Đúng rồi, Trâu tiểu thư đến tìm tôi có chuyện gì không?”

Lương Kiều cười cười: “Là thế này, em gái của tôi là Dung Dung đó, trước có may mắn được quý công ty chọn làm người mẫu, vốn là chúng tôi cũng cao hứng với em ấy, làm tốt nói không chừng vài năm sau trở thành đại minh tinh cũng không chừng, dù sao quý công ty ở trong ngành giải trí này lợi hại, ngài nói có đúng hay không?” Nói đến đây, cô thờ dài, “Nhưng mà ông cũng biết, tư tưởng của thế hệ trước đều tương đối bảo thủ, chuyện này bị cha mẹ tôi biết rõ, cho là em ấy không tốt, ngay đến ‘Tòng phạm’ là tôi cũng bị mắng một trận... Hôm nay bắt buộc phải đến bàn bạc với ông chuyện hủy bỏ hợp đồng.”

Quản lý Vương cười cười, nhưng lần này cười vắn vẹo hơn rất nhiều: “Cái này các cô đưa tôi vào tình thế khó rồi, Dung Dung thuộc nhóm đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm, rất xinh đẹp cũng cơ trí đáng yêu, đến Phùng tổng của chúng tôi cũng rất thương thích cô ấy, tôi chỉ là một quản lý nhỏ nhoi, cũng không có quyền hạn để cho cô ấy rời đi.” Ông ta thờ dài, “Nhưng mà, nếu các cô nhất định phải phá bỏ hợp đồng, cũng không phải là vấn đề to lớn gì, hợp đồng của chúng ta là chính quy, quá trình cứ vậy mà tiến hành.”

Ngụ ý chính là, phá bỏ hợp đồng thì đền tiền trước rồi tính sau.

Lòng Lương Kiều trùng xuống, tiền phá bỏ hợp đồng là hai trăm vạn, cô nơi nào tìm ra được.

Cô mím môi trầm mặc mấy giây, âm thầm suy tư đối sách. Quản lý Vương lấy ra một điều thuốc nữa, không biết vô tình hay cố ý nói một câu: “Nói đến cùng, ngoại hình cùng điều kiện của Trâu tiểu thư hơn không ít em gái của mình, không biết có hứng thú đến công ty chúng tôi thử một lần hay không?”

Lương Kiều khiêm tốn nói: “Ngài quá khách khí, người như tôi quý công ty chắc không thể nào xem trọng được chứ.”

Quản lý Vương híp mắt cười đến khôn khéo, “Không không không, tôi nói là nói thật, dù sao sức quyến rũ của Trâu tiểu thư, Quan nhị thiếu đại danh鼎鼎 cũng ngần cản không nổi đâu ha ha...”

Quan nhị thiếu?

Trong lòng Lương Kiều hơi động một chút, bởi vì trong lời nói của ông ta có chút thăm dò như có như không, đột nhiên cô có thêm lòng tin. Cô cười híp mắt nói vài câu với ông ta, đồng thời không biến sắc lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Quan Hành:

- - Nhìn thấy trả lời điện thoại ngay.

Nhưng mà cũng không biết chuyện gì xảy ra, chậm chạp mãi không có trả lời. Lương Kiều đã sắp chống đỡ không nổi, nụ cười trên mặt đều đã cứng ngắt.

Có lẽ là từ những giây phút kéo dài của cô thấy được những thứ gì, thái độ của quản lý Vương cũng thăm dò lúc vừa mới bắt đầu trở nên khinh thị - - mấy ngày hôm trước việc Quan nhị thiếu bị đội nón xanh huyền ảo sôi sục, mặc dù trước tiên tập đoàn Quan Ý đã làm sáng tỏ, nhưng kỳ thật tất cả mọi người ngầm hiểu là sợ gièm pha mới vội vã phủi sạch quan hệ mà thôi.

Từ sau việc xảy ra ở hội sở, sợ Quan nhị thiếu bởi vì chuyện bỏ thuốc mà muốn chinh ông ta, Vương quản lý liên tục phái người hỏi thăm trong bóng tối, may mà bên kia liên tục không có động thái gì. Hơn nữa trong lúc này ông ta cũng chưa từng nghe nói, bên cạnh Quan nhị thiếu có bạn gái.

Xem ra người phụ nữ này cũng không thông qua một đêm kia mà thuận lợi đến gần Quan nhị thiếu rồi, quản lý Vương yên tâm không ít, chậm rãi tựa vào ghế phía sau. Chẳng qua nếu như có thể lấy vật quý này vào, chắc, về sau có thể giúp không ít chuyện đâu.

Ông ta hít một ngụm khói, con mắt khẽ nheo lại, bảo toàn tính toán nhỏ nhặt của mình.

Đã nhanh đến giờ làm việc, Lương Kiều có chút sốt ruột, đi như thế cũng không phải là biện pháp. Bực bội chuyển di động qua lại giữa các ngón tay, đột nhiên phát giác được một con chân động rõ ràng -

Điện thoại gọi đến hiện lên đúng là “Quan Hành.”

Lương Kiều thở phào nhẹ nhõm, xin lỗi cười một tiếng với quản lý Vương, trong thâm tình lại lộ ra một nụ cười sáng rỡ làm cho người ta tự tin: “Ngại quá, tôi nhận điện thoại.”

Hứng thú của quản lý Vương càng đậm, rộng rãi nâng nâng tay, ý bảo cô nghe.

Lương Kiều biết rõ ông ta đang nhìn chăm chú mình nên từ từ cầm điện thoại đặt đến bên tai, hất tóc theo thói quen, vô cùng phong tình cùng với giọng nói mềm yếu kèm theo một chút quyến rũ, nghe thấy mà xương cốt cũng tan chảy- -

“À, Quan Hành sao ~”

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiên Cơ

Edit: Gấu, Linh Đang

Beta: Linh Đang

Quan Hành đã sớm nhìn thấy tin nhắn Lương Kiều nhưng không lập tức trả lời điện thoại, anh cố ý đợi 5 phút, mới làm bộ như vừa mới thấy, giọng nói lạnh lùng mà cao cao tại thượng, còn lộ ra vài phần không kiên nhẫn: “Tìm tôi có việc?”

“À, Quan Hành sao ~” bên kia truyền đến giọng khẽ làm nũng, Quan Hành nghe được lập tức sững sờ, nhanh chóng cầm điện thoại nhìn thoáng qua, không có gọi sai đâu...

Người phụ nữ này uống nhầm thuốc à?

Kỳ thật Lương Kiều nói chuyện chỉ là so với bình thường ôn nhu đáng yêu hơn một chút mà thôi, nghe người khác nói ra thì cũng rất bình thường, nhưng là từ trong miệng cô nghe thấy liền cảm thấy quý dị - - một người so với Đại lão gia còn Đại lão gia hơn (ý là chị ăn nói ghê gớm) thì à ôi cái nỗi gì đây!

Trương Vĩ ngồi ở bàn đối diện đang làm tròn hết chức trách chọn ra loại dưa cần mua để nấu món canh cá dưa chua, trong miệng lầu bầu lẩm bẩm không biết rõ là đang nói cái gì.

Quan Hành vô thức liếc anh ta một cái, cái mông khê chuyển một chút, sau đó một lần nữa để điện thoại đến bên tai, trầm giọng khê quát một tiếng: “Nói chuyện thật dễ nghe!”

Lương Kiều làm như không nghe thấy lời Quan Hành, tiếp tục dùng giọng nói thân mật: “Bây giờ em đang ở chỗ quản lý Vương, buổi trưa không thể ăn cơm với anh được rồi.”

“Tôi có nói buổi trưa muốn ăn cơm cùng với cô sao?” Quan Hành vô thức phản bác một câu, sau đó mới kịp phản ứng trọng điểm trong lời của Lương Kiều là ở nửa câu đầu, “Cái gì, quản lý Vương? Ai là quản lý Vương?”

Lương Kiều nhìn thoáng qua sắc mặt đang thay đổi của quản lý Vương, cười cười: “Chính là quản lý Vương tinh tường sắc bén trong giới giải trí đó, anh xem lại một chút tại sao anh lại mau quên như vậy.”

Giọng nói cùng thần thái của Lương Kiều đặc biệt giống từng câu nói yêu đương của nữ sinh khi làm nũng với bạn trai. Trên mặt quản lý Vương là ngạc nhiên cùng nghi ngờ không dứt, đợi chút, vừa rồi cô gái này gọi “Quan Hành”, là vị “Quan Hành” mà ông ta biết sao?

“Cái gì chó má tinh tường sắc bén trong giới giải trí, chưa từng nghe qua.” Quan Hành khinh miệt nói, cái loại công ty giải trí hạng ba đó nơi nào xứng để anh nhớ.

Nhưng câu này lại bị Lương Kiều để ý, cô nhìn ra nghi vấn trong mắt quản lý Vương, cố ý nói với Quan Hành một câu: “Vừa nãy quản lý Vương còn nhắc tới anh đấy, anh nói với ông ấy hai câu đi.”

Nói xong cũng không đợi Quan Hành trả lời, liền đưa điện thoại cho quản lý Vương, mỉm cười ý bảo ông ta đến tiếp.

Mặc dù liên tục hoài nghi là người này đang lừa gạt, quản lý Vương vẫn bị hù dọa lập tức đứng lên, duỗi tay hai lần mới ném điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn thuốc, sau đó chà xát hai cái, có lẽ là kinh hoàng sợ hãi nên nhận điện thoại bằng hai tay.

“... Ông coi tôi như cái gì?!” Chỉ nghe thấy đầu bên kia của điện thoại có giọng một người đàn ông lạnh lùng nói.

Giọng nói dùng bên tai quản lý Vương quả thật không có gì khác với Diêm vương, lập tức không còn một chút hoài nghi nào nữa, kinh hoàng đến nỗi môi cũng bắt đầu run lên, “Nhị, nhị thiếu...”

Quan Hành dùng tiếng mắng, ngữ điệu lãnh liệt (lạnh lùng+ quyết liệt) hơn vài phần: “Ông là vị kia?”

“Tôi, tôi là Vương Chí Quốc, tinh tường sắc bén bên quản lý nghệ sĩ...” Quản lý Vương cẩn thận trả lời, khẩn trương đến nỗi thiếu chút nữa tự xưng nô tài.

“À, không biết.” Quan Hành đáp lại rất lạnh lùng, xong rồi lại lạnh lùng hỏi, “Cô ấy ở chỗ ông làm gì?”

Nhắc tới việc này trong nháy mắt mồ hôi lạnh trên trán quản lý Vương lại chảy xuống, nhìn Lương Kiều đang cười dịu dàng một cái, nom nớp lo sợ nói: “Nói chuyện hủy bỏ hợp đồng của em gái cô ấy...” Nói xong cũng không đợi Quan Hành lên tiếng, tự giác bày tỏ thái độ, “Nhị thiếu ngài yên tâm, tôi lập tức xử lý việc này, không làm trễ nãi giờ ăn cơm trưa của Lương tiểu thư và ngài.”

- - mặc dù lúc này đã sớm qua thời gian ăn cơm trưa.

Nghe ông ta nói như thế, Quan Hành còn có cái gì không hiểu, vẫn nói cô đang yên lành bị trúng gió nên mới chủ động liên lạc với anh, chủ yếu là muốn lợi dụng anh thôi, chính là vậy!

Quan Hành cười lạnh một tiếng, nhưng mà cũng không có hủy đi cái gì, trên thực tế anh cái gì cũng chưa nói, trực tiếp tắt điện thoại.

Quản lý Vương đã đổ mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm điện thoại mấy giây xác nhận đã cắt đứt, lúc này mới như trút được gánh nặng thở ra, sau đó lau mồ hôi một phen, hai tay đưa trả lại cho Lương Kiều, trên mặt cười trừ: “Trâu tiểu thư.”

Lương Kiều ngồi ở một góc nhận lấy điện thoại, mỉm cười hỏi: “Vậy chuyện hủy bỏ hợp đồng của Dung Dung...?”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề.” Quản lý Vương lập tức thay đổi thái độ so với lúc trước, liên tục bảo đảm, “Tôi lập tức gọi thư ký dẫn cô đi xử lý.”

Biết rõ việc đã xong, trong lòng Lương Kiều cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Được quản lý Vương tự mình cung tiễn rồi đi với ánh mắt sắc bén, cô trực tiếp đánh xe về công ty, lúc về tới thì cũng đã muộn. Vừa vặn Vạn Thiên đang

đứng phân phó cho Thích Thái cùng Thư Nam cái gì đó, thấy Lương Kiều vào, mặt đen lại lườm cô một cái.

Lương Kiều xám xịt trở lại vị trí của mình, chờ chủ bút rời đi, Thư Nam mới lặng lẽ đi tới báo cáo, “Vừa rồi chủ bút hỏi chị, em cho chị bữa yểm trợ nói chị đi tới chỗ nhà xuất bản, kết quả bị Hàn Từ Hàn kia vạch trần.”

“Cảm tạ bằng hữu tốt!” Lương Kiều vỗ vỗ cô, “Ăn rồi đứng không, cho chị ít, chị sắp chết đói.”

Thư Nam chu mỏ một cái, cầm một bịch bánh bịch quy đưa cho cô: “Đây chính là bịch cuối cùng..”

Lương Kiều nhanh chóng xé ra bỏ vào trong miệng, nghe vậy hào khí ngút ngàn vung tay lên, “Ngày mai ba ba sẽ cho con hai bịch!”

Thư Nam hừ hừ nói: “Đây là bạn trai của chị họ em mang về từ nước ngoài, trong nước không có.”

Lương Kiều liếm liếm ngón tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu đã vậy, phần ân tình này chị liền ghi ở trong lòng..”

Thư Nam: “...”

Sắp đến giờ tan tầm Lương Kiều gọi điện thoại cho Quan Hành, bên cạnh không có ai đến nghe, hơn nữa sau đó cũng hoàn toàn không có hồi âm. Lúc gần đi cô còn gọi lần nữa, vẫn không có người tiếp như cũ.

Vốn là nghĩ tới hôm nay lợi dụng người ta một phen, định hỏi báo một cái, nhưng nếu anh ta đã không cho cơ hội, vậy cho qua đi.

Lương Kiều cắt di động, cùng Thư Nam xuống lầu về nhà.

Bên trong phòng làm việc ở tầng 28, Quan Hành chán đến chết ngồi trên ghế của boss lác lư, thỉnh thoảng ngo ngo di động màu xám nằm trên mặt bàn cách đó không xa.

Tại sao không tiếp tục gọi? Có chuyện bận?

Đi vài bước là cửa sổ nhìn xuống mặt đất, Trương Vĩ dựa vào kính, một bên loay hoay chậu hoa, một bên ót dán ở trên kính nhìn xuống. Ở cửa chính của tầng dưới cùng có một đài phun nước mang cảm giác hiện đại, vây quanh bên ngoài là một vòng xanh hoá với cây cối xanh tươi.

Một lát sau, có một đen một xanh hai dáng người thon thả đồng thời xuất hiện, đi qua đài phun nước, Trương Vĩ nhìn chăm chăm mấy giây, cuống quýt vẫy tay về sau lưng: “Lão đại, Lương tiểu thư đi rồi!”

Đang xoay quanh chiếc ghế dựa lập tức dừng lại, lông mày Quan Hành khép lại, vẻ mặt hoài nghi nghiêng mắt nhìn Trương Vĩ một cái: “Cậu xác định cậu có thể từ tầng 28 nhận ra là cô ấy?”

“Hai mắt của tôi đều là 5. 3 đây.” Trương Vĩ có chút kiêu ngạo nói, “Hơn nữa phụ nữ có thể mặc đồ màu đen mà soái khí như vậy, cũng không có mấy người đâu.”

Lông mày Quan Hành nhíu lại sâu hơn, cầm lấy di động trên bàn chuyển, chuyển tới nhật ký cuộc gọi gọi lại.

Lương Kiều và Thư Nam đang cùng nhau đi tới trạm xe lửa, Thư Nam sợ lạnh, ôm cánh tay cô run liên tục. Trong túi điện thoại đột nhiên rung, Lương Kiều rút điện thoại ra ngay, điện thoại gọi đến hiện lên “Quan Hành” trên màn hình.

Do dự một chút nhận điện thoại, chữ “Này” còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, chỉ nghe đầu bên kia Quan Hành lạnh lùng nói: “Trong vòng năm phút lái xe tới cửa, tôi sẽ lập tức xuống lầu.”

Anh nói xong thì tắt, Lương Kiều vội vàng hô một tiếng: “Đợi chút! Xe của anh còn ở nhà anh đó, tôi không có phép thuật, làm sao mà lại lấy kịp trong 5 phút được?”

...

Bên cạnh Thư Nam đứng thẳng lỗ tai nghe lén, nghe được hai chữ xe cùng nhà, trong nháy mắt ánh mắt trở nên đầy ái muội, còn nhíu mày với Lương Kiều, tặng một ánh mắt ý tứ sâu xa.

Lương Kiều đưa tay hung hăng vỗ vào đầu cô hai cái, nghe điện thoại, không có nói cái gì nữa, mấy giây sau trực tiếp cúp.

“Ai nha ai nha?” Vẻ mặt Thư Nam đầy bát quái túm lấy cô hỏi.

“Vũ trụ vô địch đại ngốc x.” Mặt Lương Kiều không thay đổi nói. Sau đó rút tay ra, vỗ vỗ trên lưng cô, “Chốc nữa chị có chuyện, một mình em tự về đi.”

Thư Nam vội vàng hiểu chuyện khoát tay, cười hi hi nói: “Không quan hệ không quan hệ, chị là người bận rộn, em không làm trễ nãi đại sự của chị.”

Chờ Thư Nam rời đi, Lương Kiều đứng ở ven đường chờ, mười mấy phút sau một chiếc Porsche màu đỏ đi ngang qua cô, cách vài mét thì dừng lại.

Tác phong lớn lối như này trừ họ Quan cũng không có người khác, Lương Kiều tự giác đi tới, mở cửa xe ra ngồi chỗ cạnh tài xế.

Đến ánh mắt Quan Hành cũng không cho cô một cái, mắt nhìn chăm chăm phía trước, trên đồng băng gác trên mũi còn đeo một chiếc kính râm màu đen rất lớn, nổi bật lên đường cong bên nhón là gò má lạnh lùng.

Quan Hành không nói một lời khởi động xe, thái độ lạnh lùng, Lương Kiều cũng lười tìm hiểu, phối hợp lấy điện thoại di động ra kiểm tra tin nhắn.

Trương ca ca (Trương Vĩ đồ) hơn bảy giờ sáng nay gửi cho Lương Kiều một tin nhắn: Mẹ tôi gửi rất nhiều đặc sản lên, có hạc đào, bánh quả hồng còn có Lạp xưởng, trong nhà tự làm, cô có muốn hay không? Hôm nay tôi sẽ mang một chút cho cô?

Viết chữ quá phiền toái, nhưng Quan Hành đang ngồi ở bên cạnh, nói trực tiếp thì cảm thấy là lạ, Lương Kiều thoáng do dự một chút, vẫn rằng rắc đánh trả lời hai hàng chữ: Ngại quá tôi vừa mới thấy, hiện tại muốn vẫn còn kịp sao?

Suy nghĩ một chút, lại nhấn một icon cảm xúc qua.

Không đầy một lát bên kia liền nhắn trả lời, nhưng mà là tin nhắn kèm theo giọng nói, sau khi Lương Kiều mở thì nhanh chóng đặt ở bên tai, sau đó liền nghe thấy giọng nói vui sướng hài lòng của Trương Vĩ vang lên trong toa xe (chắc TV đi tàu điện ngầm): “Tốt quá, ngày mai tôi sẽ mang cho cô! Đây là mẹ tôi tự mình làm, rất sạch sẽ đó!”

Quan Hành đang lái xe lập tức nhìn qua một cái, anh mang theo kính râm kỳ thật cũng không rõ ràng, nhưng rõ ràng Lương Kiều cảm nhận được sau tròng kính màu đen là cảm giác áp bách nồng đậm, không khỏi lúng túng ho một tiếng.

Sản phẩm trong nước chính là như vậy, giọng nói qua điện thoại nghe không đủ thật, có đôi khi âm thanh khi nói qua điện thoại sẽ bị biến đổi đi rất nhiều, sẽ mang đến tình huống lúng túng như thế này.

Lúng túng hơn là khi cô vừa mở tin nhắn, tin nhắn thoại thứ hai liền lập tức vang lên, giọng Trương Vĩ khoan khoái bổ sung: “Cô thích ăn Lạp xưởng sao? Lạp xưởng là món ngon nhất mà mẹ tôi làm, cô thích thì nói tôi sẽ mang cho cô nhiều một chút!”

“...”

Lương Kiều vô thức liếm liếm môi, mẹ ơi, cảm giác đùa giỡn lão bà của người khác mà bị bắt gian tại trận là thế nào?

Cô có tặc giạt mình muốn bỏ đi động lại vào trong túi, không hề đề phòng bị Quan Hành đoạt lấy.

Cô chỉ kịp hô một tiếng “Này!”, Quan Hành đã nói vào điện thoại khi cô chưa kịp tắt, lạnh lùng nói: “Tôi cũng thích ăn Lạp xưởng như vậy, tại sao cậu lại không mang đến cho tôi? Ngày mai tới công ty liệu liệu giải thích rõ ràng cho tôi!”

Vậy mà cậu ta lại lén lút lút lút thông đồng với người phụ nữ này... Chán sống sao!

Nhưng Trương Vĩ kia ra tay vào lúc nào, anh còn chưa tính sổ với người phụ nữ này đâu!

Quan Hành nói xong câu kia liền vút đi động xuống đùi Lương Kiều.

Lương Kiều còn đắm chìm trong cảm giác kì dị khi thấy người khác bị trộm lão bà (vợ, bà xã), qua mấy giây mới cầm điện thoại lên, thấy Trương Vĩ lại muốn nói gì đó, cô nhìn Quan Hành, ho nhẹ một tiếng: “Cái kia, cậu ta sẽ đưa cho anh...”

Ở sau kính râm Quan Hành liếc xéo nhìn cô, nhưng Lương Kiều cũng không có phát hiện, trong lòng cảm thấy việc này là do Trương Vĩ tốt nhưng không có hiểu kính anh trước. Cô âm thầm suy đoán câu cuối cùng Trương Vĩ nói ắt hẳn là xin lỗi, nhưng vừa mới chuẩn bị nói, liền thấy điện thoại của Trương Vĩ đã nhanh chóng tắt.

Lương Kiều: “...”

Đến một đoạn đường, bầu không khí trong xe thật quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giống Như Thật

Edit: Linh Đang

Trở lại nhà, Quan Hành đi thẳng vào phòng sách, không nói đến một câu.

Vừa hay Lương Kiều cũng không thích nhìn phản ứng của anh nên không tự tìm phiền phức, tự giác đi vào bếp làm cơm tối. Thấy hôm nay mượn danh nghĩa anh để giải quyết xong phiền toái, làm một bữa cơm xem như cảm ơn cũng tốt.

Nguyên liệu trong tủ lạnh rất đầy đủ, Lương Kiều quyết định làm món đơn giản nhất là trứng chiên cà chua dùng ăn với cơm, quả thực không thể tốt hơn. Đập trứng gà cắt cà chua, chảo dầu cũng để trên lửa, mới phát hiện một vấn đề - - lần trước cô bỏ cả cà chua và trứng vào để chiên. Lúc đó Phi Phi mắng cho một trận, nói cho cô biết là phải tách ra làm, nhưng Phi Phi nói là xào trứng trước hay là xào cà chua trước? Đột nhiên Lương Kiều nghĩ không ra.

Kỳ thật cái nào xào trước cũng không khác biệt lớn, nhưng đã hạ quyết tâm phải làm được “Giống vậy”, Lương Kiều cũng có chút đắn đo, rồi rầm trong chốc lát. Sau đó, quyết định thỉnh giáo Dư Nhĩ trong lúc lựa chọn - - còn có vài món ăn khác, dứt khoát một lần hỏi cho xong.

Lương Kiều gọi điện thoại cho Dư Nhĩ: “Này, Ngu tiểu trù, đang làm gì thế?”

“Chuẩn bị nấu cơm đó.” Hình như Dư Nhĩ mới chụp ảnh từ sự kiện về, nghe tâm trạng không tệ, giọng nói vẫn mềm mại như trước, “Sao lại rảnh rồi có thời gian gọi điện cho tôi vậy, muốn ăn chùa sao?”

“Có thể chứ?” Lương Kiều lập tức tràn ngập ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Dư Nhĩ cười vài tiếng còn nói, “Nhưng bây giờ tôi đang ở nhà bố mẹ, cô muốn tới sao?”

“... Tên lừa đảo!” Lương Kiều hừ một tiếng, “Tôi đang chuẩn bị nấu cơm đấy, mau chỉ cho tôi món trứng chiên cà chua làm như thế nào, xào trứng trước hay là xào cà chua trước?”

“Cô đi nấu cơm? Làm cho ai vậy? Có đàn ông?” Dư Nhĩ hưng phấn hỏi thăm.

Lương Kiều hừ hừ nói: “Tôi là cái loại nấu cơm cho người khác ăn sao? Đương nhiên là làm cho chính mình ăn, làm việc vất vả một ngày, khao mình một chút không được sao.”

Tự nhiên nhắc tới việc này không thể tránh khỏi nhớ lại là trong lúc này Quan Hành cùng Dư Nhĩ không tính là liên quan, cô ra nông nổi cũng này không phải là vì tức giận cái người đàn ông tính kế Dư Nhĩ ở sau lưng, không nhịn được đập tên đàn ông đó một cái sao...

Vốn Lương Kiều muốn làm một bữa đại tiệc nhưng trong nháy mắt sức lực giảm đi một nửa, có chút vô lực.

Dư Nhĩ cũng không có hỏi quá nhiều: “Vừa lúc tôi cũng phải làm trứng chiên cà chua, cô làm theo tôi nhé.” Sau đó từng bước từng bước giảng giải cho Lương Kiều qua điện thoại, “Cô đổ dầu vào, không cần quá nhiều... Để cho dầu nóng, đổ trứng gà vào, không cần xào quá lâu... Ừ, tốt lắm, có thể đem ra. Một lần nữa lại đổ một chút dầu, một chút thôi, bỏ cà chua vào xào... Thêm ít muối, còn có đường... Cũng cho trứng gà vào chảo, đảo qua vài cái liền ok.”

Lương Kiều đặt di động trong túi nhỏ của tạp dề, mỗi một động tác đều làm theo lời trong điện thoại, cuối cùng cũng làm xong trông cũng hơi giống. Lương Kiều vui thích thưởng thức kiệt tác của mình, hỏi Dư Nhĩ: “Cô còn muốn làm món gì, tôi đều học theo cô, nấu ăn thật sự là quá thuận tiện ha ha!”

Bên kia giọng Dư Nhĩ mềm mại nói: “Có lẽ tôi còn phải làm món sườn xào chua ngọt và thịt kêu ủ ục, còn có cái cá trích hấp, cô muốn học không?”

Thế nhưng Lương Kiều vừa nghe liền có chút kháng cự: “Có phải sườn sườn rất khó làm hay không?”

“Ừ, còn phải xem là làm cho người nào, tôi cảm thấy rất đơn giản, cô nói...” Dư Nhĩ cười nhạo Lương Kiều không chút lưu tình, “Đối với cô mà nói so với trứng chiên cà chua thì phức tạp hơn không ít đâu.”

Lương Kiều chặc một tiếng: “Cô thật sự rất hiểu rõ tôi! Có thể đơn giản chút hay không? Món thịt kêu ủ ục kia làm như thế nào, nghe thấy đáng yêu thật.”

“Chính là ướp qua thịt sau đó tẩm một tầng bột, rồi xào cùng với dưa.”

Dưa xào thịt? Đây là cái thói nát gì... Lương Kiều lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu: “Quên đi, vẫn là đồ cái khác.”

“Vậy món cá trích hấp kia?”

“Hấp cái gì, có món ăn đến miệng là được rồi.” Lương Kiều trực tiếp phủ quyết, “Vừa vặn cũng không có cá trích.”

Dư Nhĩ bên đó vui vẻ, cười thật lâu mới nói: “Cô thật sự là quá trâu chọc... Vậy cô nên làm dưa chuột trộn là tốt nhất, đơn giản bớt việc còn có thể ăn với cơm đấy ha ha!”

Ánh mắt Lương Kiều sáng lên: “Dưa chuột trộn là tốt nhất, tôi còn biết làm dưa chuột trộn, sau đó thêm chút muối cùng chút dấm chua, đúng lúc còn có một chai tương! Trộn trộn lên càng ăn ngon!”

Dư Nhĩ thêm một trận cười: “Cô không làm món ăn mặn sao? Cô đợi tí nữa tôi đưa cô công thức xào thịt, rất dễ làm, chỉ cần cắt hết ớt xanh và thịt ra, xào qua xào lại là được rồi.”

“Vây thật sự là quá tốt!” Lương Kiều nói.

Nhưng mà Lương Kiều đã quá ngây thơ. Công thức Dư Nhĩ đưa cũng không dễ dàng như cô nghĩ, thật ra là có thêm một bước nữa, thịt muốn xào phải ướp trước một lát, sau đó xào cũng phải tách hai thứ ra làm riêng.

Nhưng vì công thức nấu hết sức chi tiết, Lương Kiều nhìn theo làm, cuối cùng cũng làm được thành phẩm, hương vị còn rất tốt, chỉ là đồ nhiều nước tương một chút nên hơi đen.

Quan Hành bị gọi ra ăn cơm, sắc mặt rất kém, làm bộ lạnh lùng với Lương Kiều. Nhìn trên bàn có ba món ăn miễn cưỡng có thể vào mắt, sắc mặt cũng chỉ dễ coi hơn một chút, nhưng vẫn sầm mặt bói móc: “Các cô nghèo đến nỗi bữa cơm cũng chỉ có thứ này thôi sao? Chỉ có một món ăn mặn còn xào thành bộ dáng như quý, làm sao cô có thể sống đến bây giờ? Tôi mời cô tối là để cô phục vụ cho tôi chứ không phải là để mình chịu tội, tôi không có hứng thú thể nghiệm cuộc sống ở tầng đáy của xã hội nghèo khổ của cô!”

Nhọc nhằn khổ sở làm được món ăn mà còn bị chê bai này nọ, Lương Kiều vốn bởi vì thành công thực hiện mục tiêu “Giống như thật” này mà khó nén hưng phấn nhưng ánh mắt dần dần lạnh xuống, đứng đối diện nhìn Quan Hành nửa ngày, bỏ chiếc đũa xuống bát cơm “Pằng” một tiếng giòn vang.

Miệng lưỡi Lương Kiều vừa mới động, một câu “Anh có ăn hay không” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền nghe Quan Hành hừ lạnh một tiếng, cầm lấy đũa bộ dáng bất đắc dĩ: “Tốt nhất là cô mau chóng nâng cao tài nấu nướng của mình, nếu không tôi sẽ thật sự suy nghĩ lại về vấn đề lương bổng của cô một lần nữa.”

Quan Hành gấp món có màu sắc đỡ xấu nhất lên trước là trứng chiên cà chua,ừ, hương vị còn được. Sau đó lại kẹp ít thịt nhìn một lát, động tác có hơi do dự bỏ vào miệng, chậm rãi nhai vài cái, được rồi, cũng còn có thể ăn.

Lương Kiều lạnh lùng nhìn Quan Hành vài phút mới ngồi xuống, tự mình ăn cơm.

Sau đó hai người không có trao đổi qua lại, cho nên miễn cưỡng xem như hòa bình.

Ăn cơm no, Quan Hành phui mông một cái rồi khỏi nhà ăn, đến phòng khách mở ti vi xem chương trình, ngồi trên sofa hai chân bắt chéo, thoải mái nhàn nhả.

Lương Kiều rửa chén đi ra, Quan Hành lập tức vẫy tay với cô, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Lương hộ công, quét dọn cả nhà một chút đi, còn có sọt quần áo trong phòng ngủ cũng giặt sạch đi.”

Lương Kiều cái gì cũng không nói, xoay người đi từ thư phòng với các loại sách được sắp xếp kì quái tiến phòng ngủ - - kỳ thật cô hiểu kỳ với chỗ này đã lâu rồi, trong căn nhà này mỗi một chỗ cô đều đã từng tham quan qua, trừ phòng ngủ chính dường như ấn dấu bí mật bên trong.

Bên ngoài toàn thể màu trắng nhưng trong phòng ngủ màu sắc thâm trầm hơn rất nhiều, ga giường cũng đối lập rõ ràng một nửa đen một nửa trắng, thậm chí cùng đồ đạc đều có màu sẫm không có bất kỳ màu sáng nào, cho cô cảm giác có một chút ỉt ề nén.

Trừ trên giường có chút vết nhăn, những chỗ khác đều sạch sẽ giống như chưa từng có người nào đặt chân tới.

Trong góc có một cái giỏ bằng mây đựng quần áo bẩn, bên trong ném gần nửa giỏ, một tay áo sơ mi còn nằm ở bên ngoài giỏ.

Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Lương Kiều xách quần áo lên sân thượng, có chút ý thức bỏ vào máy giặt.

Phòng khách cùng phòng ngủ đều phủ kín thảm, Lương Kiều tìm một lúc lâu mới khắp mọi ngõ ngách mới thấy người máy quét dọn, loay hoay một lúc mới khởi động được nó, xem nó vòng tới vòng lui trên mặt đất, còn mang theo âm thanh nhỏ ong ong, không nhìn được vui vẻ.

Như thế có cảm thấy có chút đáng yêu không?

Lương Kiều lập tức đi giặt giẻ lau sàn để lau sàn nhà cùng phòng bếp.

Kỳ thật ở đây vô cùng sạch sẽ, trong mắt Lương Kiều căn bản không cần thiết quét dọn nhưng dù sao làm việc lấy tiền, mỗi chỗ cô cũng đều lau qua một lần.

Người máy ở trong phòng khách chậm chạp vòng tới vòng lui, cuối cùng di chuyển đến bên chân Quan Hành, đụng vào dép anh một cái, lui lại vài cm, khẽ điều chỉnh góc độ một chút, nhưng vẫn đụng vào.

Quan Hành vẫn nhìn chăm chăm vào nó, nó lại một lần muốn đi sang chỗ có thể đụng vào anh nên anh dùng mũi dép đá nó một cái: “Không nhìn thấy gì sao!”

“Anh nói cái gì?” Lương Kiều ở bên kia nghe được, cho rằng anh ở nói với bản thân, tò mò ngẩng đầu nhìn lại.

Quan Hành vội vàng chuyển chân ra xa một chút, làm bộ như đang nghiêm túc xem xem ti vi, khẽ chau mày đưa mắt hướng cô, mang theo chút không kiên nhẫn: “Cái gì?”

“... Không có gì.” Lương Kiều tiếp tục lau, chắc vừa rồi là ảo giác.

Quần áo giặt xong, Lương Kiều đem ra ngoài phơi. Lúc đó Quan Hành lại đây nhìn một vòng, nhìn vào máy giặt, lông mày liền vận lại: “Cô là phụ nữ có kiến thức cơ bản về việc nhà không vậy? Làm cơm khó ăn như thế, sàn nhà thì lau không sạch sẽ, giặt quần áo chuyển đơn giản như vậy cũng không làm tốt sao? Màu sẫm cùng màu nhạt phải tách ra giặt, chút kiến thức này cũng không biết?”

Lương Kiều có chút bức: “Quần áo tôi giặt, tôi thích như thế nào liền như thế đấy, anh không giặt thì lại đây chen miệng vào làm gì!” Cô không có đem quần lót của anh ta ném vào trong máy giặt đã là không tệ rồi.

Nói kiểu như hết sức có đạo lý... Quan Hành cũng vô cùng bức bối hừ một tiếng, “Chết tiệt, đây là đồ của tôi, cô nói tôi chen miệng gì?”

Lương Kiều ném áo sơ mi mới giặt vào mặt anh: “Tự mình phơi đi!”

Nói xong trực tiếp cầm túi rời đi.

Quan Hành lôi quần áo ướt từ trên mặt xuống, tức giận ném trên máy giặt.

Quan Hành bước ra thì đã không thấy Lương Kiều nữa rồi, trên khăn trải bàn ăn màu trắng có nhiều nhất cái chìa khóa xe, anh cầm lên nhìn nhìn, là ngày hôm qua cho cô.

Căn phòng to như vậy nhưng chỉ còn lại tiếng tivi nói chuyện, còn có tiếng người máy ong ong. Không biết lúc nào đã chuyển đến bên cạnh, Quan Hành cúi đầu nhìn nó, nhắc chân, đá bay.

Phát tiết chút tâm trạng trở về phòng, trực tiếp cởi quần áo trên người xuống, để khóa thân đi vào phòng tắm, mở ra vòi hoa sen xả nước vào đầu.

Mẹ nó, thật sự là vài phút cũng có thể bị người phụ nữ này làm tức chết!

Chống nạnh nhìn cửa phòng tắm một hồi lâu, xoay người đi lấy dầu gội đầu, ánh mắt quét đến bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch được tạo hình đặc biệt, lập tức giặt mình.

Một đồng màu đen ngâm trong nước... F*ck, đây không phải là quần lót của anh sao?

Quan Hành lập tức tiến lên hai bước xác nhận một cái, con mẹ nó quần lót của anh tại sao ngâm trong đây nhỉ?

Sau đó thoáng hồi tưởng một chút liền nhớ ra - ngày hôm qua trước khi tắm rửa cởi quần áo anh đã đem quần lót cùng áo ngoài tiện tay ném vào bên trong giỏ quần áo bẩn.

Cho nên... Là người phụ nữ kia... Nhặt quần lót... Từ trong giỏ ra... Để đây... Ngâm nước?

Khí nóng bốc hơi trong phòng tắm, Quan Hành nhìn bồn rửa mặt trầm mặc thật lâu, lỗ tai đỏ thành một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hoà Giải

Edit: Linh Đang

Sáng sớm hôm sau đến công ty, Lương Kiều liền phát hiện có hai túi đặc sản lớn đặt ở góc bàn làm việc của mình, trên máy tính còn dán giấy ghi vàng màu - - Lương tiểu thư, hàng hóa cô đặt trước đã đưa đến, xin chú ý kiểm tra và nhận, hoan nghênh lần sau vào xem (khuôn mặt tươi cười)

Ký tên Trương Vĩ

“Oa, thật là tốt.” Lương Kiều mở túi ra nhìn, lap xường có mùi thơm rất nồng, màu thịt hồng, lớn như nhang muỗi được quấn lại; trái hạch đào đều rất lớn, hơn nữa còn là loại vỏ mỏng, cô cầm bóp thử một cái là vỡ.

Thư Nam đến sớm hơn cô một lát, đã nghiên cứu qua đặc sản cùng giấy ghi vài lần, còn hỏi thăm mấy đồng nghiệp là ai đưa, chỉ có cậu tiểu trạch nam Vương Thụy có ấn tượng, nói là một người “Tính tình rất tốt, da thịt trắng nõn, hình như là ở tầng trên”.

Chờ Lương Kiều đến gần liền bát quái hỏi: “Chị Kiều chị Kiều, có phải chị có biến hay không?”

Lương Kiều cảm di động gửi cho Trương Vĩ một tin nhắn cảm ơn, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ừ, xem như thế đi.”

“Nghe nói là người đàn ông tình anh nào đó trên tầng trên, chị quen từ lúc nào vậy?” Thư Nam tò mò hỏi, “Hai người có phù hợp không? Có triển vọng không?”

“Tốt lắm vừa diễn tuồng đây.” Lương Kiều nói.

“Trời ơi chị đừng như vậy, nói nhanh lên, lực mỏng muội trong cơ thể em sắp không khống chế được nữa rồi.” Thư Nam liên tục lắc lư Lương Kiều, “Người này thật sự là tốt đến hiếm thấy, đến cùng là tủy đàn ông như thế nào mới có thể thu phục được nữ ma đầu như vậy?”

Lương Kiều khoát tay cho Thư Nam một biểu tượng khóa miệng lại: “Biết được quá nhiều sẽ bị phải diệt khẩu, có phải em không muốn sống nữa hay không?”

Thư Nam: “...”

Buổi trưa Quan Hành gọi một cuộc điện thoại đến, Lương Kiều trực tiếp nhấn phím yên lặng, lần sau gọi đến cũng làm giống vậy. Sau khi tan việc cũng không quản anh nữa, cùng Thư Nam ngồi tàu điện ngầm về nhà.

Liên tục hai ngày, Quan Hành gọi điện thoại Lương Kiều không có nghe, hộ công cũng không làm, ngẫu nhiên gặp ở thang máy hoặc là đại sảnh, cũng chỉ làm bộ như hoàn toàn không biết.

Nhưng không chịu nổi lão Quan Hành cứ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt còn kì kì quái quái.

Có một lần Lương Kiều cùng Thư Nam ở trong đại sảnh chạm mặt Quan Hành đang muốn ra cửa, anh trừng mắt về mặt sát khí, giống như một giây sau sẽ nhào lên cắn người. Sau khi đi xa một chút Thư Nam liền kéo Lương Kiều hỏi nhỏ: “Chị Kiều, chị có cảm thấy vừa rồi người đàn ông kia nhìn có chút quen mắt hay không? Hình như anh ta đang nhìn chúng ta... Không, là nhìn chăm chăm chị đó, chị quen anh ta sao? Nợ tiền à?”

“Không biết.” Lương Kiều mặt không đổi sắc nói, “Có thể là biến thái đấy.”

Biến thái...

Trong nháy mắt Thư Nam phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra), nhớ lại sự việc mỏng rỗng đen trong thang máy cách đây không lâu. Cô nhớ người bị chị Kiều hiểu lầm có vóc dáng rất cao, lớn lên cũng rất soái, sẽ không phải... Chính là người vừa rồi đó chứ?

Nhưng có phải biểu hiện của hai người này bị đảo ngược không, vì cái gì mà thái độ của đối phương giống như là bị vô lễ vậy?

Thư Nam bị Lương Kiều kéo vào thang máy, vô thức nhìn lướt qua cái mỏng ngạo ngễ ưỡn lên, thầm nghĩ, trong lúc đó nhất định hai người kia đã xảy ra cái gì đó mà cô không biết...

Buổi trưa mới vừa nảy sinh ra ý nghĩ này, thì buổi chiều đã được nghiệm chứng.

Sau khi tan việc Thư Nam cùng Lương Kiều đợi thang máy xuống tầng dưới, không may gặp lại người đàn ông kia. Chỉ thấy anh ta mặc một thân âu phục được cắt may khéo léo, thân dài như được tạc từ ngọc, khí chất thanh quý, chỉ là miệng băng dán trên mũi nhìn có chút khôi hài.

Tại sao loại trai đẹp cực phẩm này có thể là biến thái chứ! Coi như là biến thái, đó cũng là tên biến thái mê người! Thư Nam đứng sau lặng lẽ kéo kéo tay áo Lương Kiều, hướng Lương Kiều nháy nháy mắt bí ồ cười hề hề.

Lương Kiều nhìn Thư Nam một cái, không có phản ứng.

Cảm giác tồn tại của trai đẹp thật lớn, Thư Nam kéo Lương Kiều đứng phía trước, có chút không được tự nhiên.

Cũng không lâu lắm, chỉ cảm thấy cảm giác áp bức sau lưng nặng hơn vài phần, một giây sau giọng nói trong sáng của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu, giọng nói nghe có chút kỳ quái không được tự nhiên: “Này, tôi có muốn nói với cô.”

Thân thể Thư Nam có chút cứng ngắc, ánh mắt len lén liếc Lương Kiều, sau đó người đứng sau không có phản ứng chút nào. Thư Nam dừng một chút, chậm rãi quay đầu nhìn sang, nhưng lại phát hiện ánh mắt đẹp trai thẳng tắp nhìn đầu Lương Kiều, còn Lương Kiều hoàn toàn không có chút phản ứng nào.

Vậy mới nói, trong lúc đó hai người này tuyệt đối có chuyện!

Thư Nam âm thầm đắc ý vì chính mình cơ trí, phát giác được ánh mắt trai đẹp khẽ dời đi nhìn cô một cái, lại rất nhanh dời đi. Kỳ thật chỉ là nhẹ nhàng đảo qua, nhưng con mắt anh ta quá bén nhọn, ánh mắt lại quá lạnh lùng, trong nháy mắt trái tim nhỏ của Thư Nam co rụt lại, yên lặng xoay đầu trở về.

Từ đầu đến cuối dường như năm giác quan của Lương Kiều cùng lúc mất tác dụng, đối với việc Quan Hành chủ động nói, cùng với ánh mắt ái muội của Thư Nam đều không đáp lại. Lương Kiều lạnh nhạt dựa vách tường, chờ thang máy đến rồi không chút do dự kéo Thư Nam rời đi.

Nhưng vừa ra cửa chính công ty, lại gặp một người không muốn nhìn thấy.

Công ty của Hà Lập Hâm gần nơi này, lái xe qua đường lớn trước cao ốc Đình Nguyên, đuôi mắt đã phát hiện thấy bóng dáng xinh đẹp gây chú ý trong đám người.

Hà Lập Thâm thậm chí không có nghĩ nhiều, lập tức ngừng xe ở ven đường, xuyên qua đường lớn chạy thẳng đến chỗ đó.

“Kiều Kiều...” Hà Lập Thâm vô thức bắt lấy cánh tay Lương Kiều.

Rõ ràng đã quyết tâm, quyết không quấy rầy Lương Kiều, nhưng vừa thấy cô còn chưa kịp suy nghĩ đã không nhận được chạy tới, lúc nào thân thể cũng phản ứng thành thực hơn so với đại não.

Từ lần tạm biệt trước ở hội sở, đã qua mấy tháng mà hắn chưa thấy cô.

“Hà Lập Hâm, lần sau anh mà lòi lòi kéo kéo tôi thì đừng trách tôi đánh anh ngay trên đường lớn!” Toàn bộ bức bối của Lương Kiều đều viết trên mặt, hất tay của Hà Lập Hâm ra, thật vất vả mới nhìn xuống xúc động muốn đập cho hắn một cái.”Tránh ra, anh cản đường tôi!”

Hà Lập Hâm nhếch môi, thân thể không vững, nhưng không hề động.

Lông mày Lương Kiều không kiên nhẫn vận lại, giằng co với hắn nửa phút, bắt đầu xắn tay áo.

Thư Nam liền vội vàng kéo cô: “Đừng đừng đừng! Mọi người có gì thì từ từ nói chuyện.” Thư Nam cầm tay Lương Kiều nhỏ giọng nhắc nhở, “Chị Kiều, ở cửa công ty đánh nhau sẽ ảnh hưởng không tốt, hơn nữa như thế nhiều người xem đây, đừng làm chủ đề chính của ngày mai.”

Thư Nam vô cùng căng thẳng, Lương Kiều hơi buông lỏng tay, giọng nói cũng hòa hoãn không ít: “Đi, không đánh.”

Nói xong kéo Thư Nam định vượt qua Hà Lập Hâm.

Hà Lập Hâm cũng không biết mình nghĩ như thế nào, lại duỗi tay kéo cô, dường như Lương Kiều đã sớm có chuẩn bị, buông Thư Nam ra, đá qua bên kia một bước, đồng thời nắm lấy cổ tay Hà Lập Hâm, cho hắn một cú ném qua vai vô cùng đẹp.

Khí thế sét đánh không kịp bưng tai này làm Thư Nam đứng chết trân tại chỗ, gầy da của Hà Lập Hâm như xẹt qua mặt Thư Nam, khoảng cách vẫn chưa tới 5cm. Thư Nam phản xạ có điều kiện bịt mũi lại, sau đó lòng vẫn còn sợ hãi hô một tiếng: “Ai nha má ơi!”

Lương Kiều vội vàng vỗ vỗ bả vai Thư Nam trấn an: “Đừng sợ, chị đã tính khoảng cách, không đã thương được em.”

Tay Thư Nam còn che trên ngực, ánh mắt có chút hoảng sợ: “Chị Kiều, chị thật sự là thâm tàng bất lộ...”

“Yên tâm đi, chị không đánh phụ nữ.” Lương Kiều ôm vai Thư Nam: “Em ngoan ngoãn như thế, chị thương người còn không kịp.”

“...” Thư Nam sắp khóc rồi, không biết rõ vì cái gì mà trong lòng vẫn còn hơi sợ.

Hà Lập Hâm giầy giụa bỏ từ mặt đất dậy, đang quầy hàng, một chiếc BMW M6 nhìn quen mắt màu xám ngừng ở ven đường, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gò má kiên quyết.

Dường như Quan Hành vô cùng thích mang kính râm, hơn nữa hình như có rất nhiều kiểu dáng cùng màu sắc khác nhau nên mỗi lần mang đều là đồ mới.

Không biết lối suy nghĩ dẫn đến đâu, đột nhiên Lương Kiều nhớ ra lần đó ở sân bay ngẫu nhiên gặp - - ngày đó cô đưa đi Phi Phi đi, một mình huyên náo ở đại sảnh của sân bay, khổ sở cố nén nước mắt trong lòng không muốn mất mặt ở nơi công cộng, người đàn ông này đột nhiên giờ cặp kính râm lên trước mặt cô.

Lương Kiều cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy lễ vật anh ta đưa, vừa vận dùng để che giấu chặt vật. Dù sao cũng đã ngủ với anh ta một lần, một cặp kính mát mà thôi, có đi có lại thì chẳng còn gì quan trọng hơn.

Cặp kính mát kia màu xanh lá cây, cô còn nhớ rõ, giống với màu áo khoác ngoài hôm đó cô mặc.

“Lên xe.” Quan Hành thấp giọng nói, nhìn lướt qua chỗ Hà Lập Hâm vừa ngồi dậy, sau kính râm ánh mắt đầy lãnh ý.

Không biết người phụ nữ kia còn đứng đó làm gì, đứng không động; bên cạnh cô là một người phụ nữ khác tròn mắt nhìn tới nhìn lui, nhìn xe một chút rồi nhìn nhìn cô, bộ dáng muốn nói cái gì lại không dám.

Quan Hành nhẹ nhàng chắc một tiếng, vẫy tay với hai người, giọng nói không tự chủ chậm lại rất nhiều: “Nhanh lên, chỗ này không thể ngừng xe, lát nữa cảnh sát giao thông sẽ đến đây.”

“Đi thôi.” Lương Kiều yếu ớt đỡ lưng Thư Nam, bước đi đến trước xe, kéo cửa sau xe nhét cô vào.

Cũng không phải là sợ cảnh sát giao thông, mà là tưởng vừa rồi đã hấp dẫn tốp năm tốp ba người đi đường vậy xem, nếu không đi cảnh sát nhân dân đến sẽ phiền toái.

Đây vẫn là lần đầu tiên Thư ngồi trên xe sang trọng, mặc dù mới lạ lại kích động, nhưng vẫn cố gắng kiềm lại cảm giác mừng rỡ đang lan tràn trong cơ thể, thận trọng ngồi trên ghế êm bằng da thật, hai chân chụm lại, hai tay để trên đầu gối, tư thế ngồi có thể nói là đoan chính.

Dáng ngồi giống học sinh tiểu học như thế này thực sự quá buồn cười, Lương Kiều ở một bên vui vẻ không dừng lại được.

Thư Nam lờm cò một cái, thoáng nhòm lên phía trước thò người ra, cười híp mắt tiếp lời Quan Hành: “Anh đẹp trai, em gọi Thư Nam, xin hỏi anh xưng hô như thế nào ạ?”

Quan Hành khẽ nghiêng đầu, qua kính râm nhìn lướt qua kính chiếu hậu, trước tiên nhìn thấy người phụ nữ diện tướg ngồi ngòì không lại còn hi hi ha ha cười không ngừng. Nói chuyện với anh là người phụ nữ hơi mập nhìn qua nhu thuận hơn, giọng nói của anh ôn hòa hơn rất nhiều, là hai chữ vàng được tích ra: “Quan Hành.”

“Ồ.” Thư Nam suy nghĩ một chút, xưng hô: “Quan tiên sinh, cảm ơn anh đã cho chúng tôi đi nhờ xe.”

“Không cần khách khí.” Quan Hành thoáng điều chỉnh tư thế ngồi, khuỷu tay đặt trên cửa kính xe, rảnh rang chống cằm, “Đúng rồi, Thư tiểu thư, chỗ ở của cô ở đâu?”

...

Đưa Thư Nam đến nhà, Quan Hành ngồi ở trong xe, chống cằm nhìn người phụ nữ vẫn diện đến khi đưa người về tiểu khu, phát phát tay, đầu ở đó một lúc mới quay mặt lại.

Ngược lại Lương Kiều cũng tự giác, ngồi trở lại tay lái phụ. Nhưng mở miệng đã không khách khí: “Nhà tôi ở phố Lan Quang, cảm ơn.”

Từ sau kính râm Quan Hành liếc xéo Lương Kiều, cuối cùng cũng không nói gì, yên lặng khởi động xe.

Giờ phút này đúng là thời điểm trời chiều đẹp nhất, màu vỏ quýt rọi khắp mọi nơi, ánh nắng chiều sáng lạn phồn thịnh.

Lương Kiều chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, ánh nắng chiều đi ngàn dặm - - ngày mai là ngày nắng.

Ánh nắng đỏ ỏn trên tóc đen của cô, hiện ra hào quang chói mắt, Quan Hành không nhịn được nhìn bằng cả hai mắt, sau đó ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, hôm đó tôi nói chuyện quá khó nghe, cô đừng để trong lòng.”

“Không có, anh nói đúng, tôi cái gì cũng không biết.” Lương Kiều nhìn qua ngoài cửa sổ không để ý nói, trong lúc nhất thời Quan Hành không phân biệt được cô nói thật hay nói chơi.

Anh không quá chắc chắn hỏi: “Cô không tức giận sao?”

Lương Kiều hỏi ngược lại: “Tôi là người hẹp hòi như vậy à?”

Như vậy à là sao, trong lòng Quan Hành tự nhủ, cô là người phụ nữ diện bá đạo lại hẹp hòi.

“Như vậy là tốt nhất.” Quan Hành nhìn đường phía trước, cổ làm ra vẻ lạnh nhạt nói: “Tiếp tục nấu cơm đi.”

“Không cần.” Lương Kiều dứt khoát cự tuyệt: “Tôi phải về nhà, phía trước quẹo trái cảm ơn.”

“Vậy tôi ăn cái gì?” Quan Hành bắt mắt, “Cô làm hộ công có thể có chút đạo đức nghề nghiệp hay không?”

Lương Kiều đưa lưng về phía Quan Hành liếc mắt: “Hành vi thường ngày à chính là - - anh ăn cút đi.”

“...”

Thật sự là người phụ nữ thô bỉ thấp kém!

Quan Hành không thể không nghe thấy hừ một tiếng, thuận thực bẻ tay lái bên trái.

Nếu đã như vậy, hôm nay sẽ dạy cô một thành ngữ, để cho cô cố gắng học tập một chút, cái gì gọi là - - dẫn sói vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vào Nhà

Edit: Linh Đang

Lương Kiều cũng không biết lúc này trong lòng Quan Hành đang suy tính cái gì, chỉ huy Quan Hành lái xe đến cửa tiểu khu, sau khi xuống xe nói cảm ơn với anh, phát tay một cái liền đi.

Trong thang máy chỉ có một mình cô, ấn tầng trệt rồi nhấn nút đóng cửa thang máy, Lương Kiều khẽ dựa vào tường, cúi người xuống cời một chiếc giày ra.

Hôm nay mang đôi giày mới, cũng không tính là cao, nhưng có chút đau chân, vừa rồi ném Hà Lập Hàm qua vai không đứng vững nên xoay một chút, hiện tại cổ chân có chút không thoải mái.

Hai nửa cửa thang máy chậm rãi lại gần nhau, trong tích tắc sắp khép kín, đột nhiên có hai khớp xương tay rõ ràng vuron vào, ngăn ở chính giữa. Cửa thang máy cảm ứng được trở ngại, dừng lại chậm rãi tách ra một lần nữa, hai tay cố gắng đẩy hai bên, lấy sức mạnh miễn cưỡng kéo được cửa thang máy ra.

Lương Kiều khom người cầm lấy một chiếc giày đứng ở nơi đó, tay trái ôm chân phải, tư thế giống như chọi gà.

Thế nào cũng không nghĩ tới Lương Kiều cời giày trong thang máy, Quan Hành chống cửa thang máy, cũng nhất thời sững sốt.

Vẫn là Quan Hành phản ứng kịp, bước vào thang máy đứng vị trí đối xứng cô, khẽ dựa vào tường, ôm hai tay dù bận vẫn ung dung nhìn cô, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu nói: “Như thế này có thích thú không?”

Cửa thang máy lại khép lần nữa, Lương Kiều dựa tường xỏ giày vào: “Tại sao anh lại vào đây?”

“Ăn cơm.” Quan Hành mang bộ mặt đương nhiên nói: “Cô không đến nhà tôi làm, tôi chỉ có thể đến nhà cô ăn.”

Lương Kiều liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh chê tôi nấu cơm khó ăn, còn nhất định muốn ăn cơm tôi nấu, không phải là tìm tai vạ sao, nghĩ quẩn như vậy.”

Quan Hành chỉ mũi mình: “Bộ dáng này của tôi đều là bị cô hại, đương nhiên muốn cô chịu trách nhiệm.”

Lương Kiều không lên tiếng, Quan Hành đứng thẳng người, bỏ hai tay vào túi, ánh mắt rơi vào cái bóng in trên cửa thang máy, không đếm xỉa tới hỏi: “Lại nói tiếp, tôi cũng muốn hỏi cô một câu, vì sao ngày đó đánh lên tôi?”

Lương Kiều trầm mặc mấy giây, mới phản bác, “Không phải là anh cũng đã từng đánh lên tôi hay sao.”

Cô nói đến lần ở quán ăn đêm đó sao? Hình ảnh ái muội lúc đó hiện lên, Quan Hành ho nhẹ một tiếng, ngón tay trong túi cuộn lại. (Còn ai nhớ vụ đó không??)

Nếu như vụ kia cũng coi như đánh lên, thì mục đích của anh là câu được cô.

Vậy cô thì sao? Chẳng lẽ là muốn thông qua phương thức hoàn toàn mới hấp dẫn sự chú ý của anh một lần nữa? A, thiếu chút nữa đã quên, buổi sáng hôm đó trong thang máy cô còn cố ý đập anh một cước.

Cho nên quả nhiên là muốn hấp dẫn chú ý đây? Cho nên mấy hôm trước cự tuyệt quả nhiên là mềm nắn rắn buông? Hừ...

Quan Hành không lên tiếng nữa, hai người đều quý dị trầm mặc.

Thang máy dừng lại ở lầu 6, Lương Kiều không có ý muốn động, Quan Hành liếc Lương Kiều một cái, vừa vặn thấy cô thở dài một tiếng.

Lương Kiều mang bộ dáng muốn nói lại thôi, cúi đầu chậm rãi dạo bước đến cửa thang máy, hai tay vừa nhấc, dè lại cửa thang máy, không cho nó qua.

“Kỳ thật muốn đi...” Lương Kiều chần chờ mở miệng, con mắt thẳng tắp nhìn về phía Quan Hành còn mang vẻ hơi mờ mịt, ánh mắt lấp lánh, phảng phất muốn nói cái gì, vừa thẹn lại không nói ra khỏi miệng. Đôi mắt muốn nói lại thôi rơi vào mắt Quan Hành, thật sự là vô cùng triển miên.

Quan Hành yên tĩnh ngắm nhìn Lương Kiều, không rõ chuyện gì.

Lương Kiều lần nữa nặng nề thở dài, dường như hết sức mâu thuẫn lại vô cùng lo lắng, buông tay ra, than thở day day trán.

Cửa thang máy bắt đầu khép kín, Quan Hành mới vừa định bước lên một bước để ngăn trở, đột nhiên Lương Kiều giơ ngón tay chỉ anh: “Anh...”

Quan Hành dừng lại, cho rằng cuối cùng cô đã muốn nói.

Lương Kiều chột ừ rừ khoát tay: “Suy nghĩ một chút...”

Quan Hành bị cô làm cho đầu mê mẩn, rốt cuộc người phụ nữ này muốn nói gì đây?

Cửa thang máy đã đóng đến một nửa, Lương Kiều dừng một chút, đột nhiên xoay người, bỏ chạy thực mạng.

“... Này!” Quan Hành hô một tiếng, vội vàng đưa ra một chân ngăn cản giữa cửa, bị kẹp chặt đến mức phải hét một tiếng.

Quan Hành thử ấn nút mở cửa dồn dập, cuối cùng cửa thang máy cũng từ từ mở ra một khe hở, Quan Hành bước ra từ bên trong, phát hiện Lương Kiều đã chạy đến trước một cánh cửa đang dùng cái chìa khóa mở cửa.

Quan Hành nhẹ nhàng quở trách, người phụ nữ này thật sự là...

Lương Kiều nhìn thấy anh đi ra, động tác trên tay lập tức nhanh hơn, mở cửa đi vào có thể nói là thần tốc, rút chìa khóa ra rồi đóng cửa.

Vào lúc cuối cùng một chân chen vào.

Cùng lúc đó tiếng rên của Quan Hành truyền vào từ khe hở: “Chân tôi chân tôi...”

Thật sự Lương Kiều nghĩ dùng chút lực để kẹp anh phải rút chân ra mới thôi, sau đó lúc chuẩn bị hành động để miễn cưỡng khắc chế được anh. Nhưng việc cái mũi còn chưa xong mà, nếu mà chân lại bị thương, có lẽ thực sự cô phải làm nha hoàn...

Cô ảo não chặc một tiếng, tức giận nói: “Anh làm sao vậy?”

Một chân Quan Hành kẹp trong cửa, cánh tay còn dùng sức chống đỡ cửa, nghe vậy tức giận đến mức cười lạnh hai tiếng. Người phụ nữ này thật sự là mỗi ngày đều làm anh thay đổi cái nhìn, trong thang máy vì chạy trốn anh mà vừa diễn vừa giỡn, diễn tốt như thế tại sao không đi làm diễn viên!

“Cô chạy cái gì?” Về mặt Quan Hành cảm thấy.

Lương Kiều hỏi ngược lại: “Anh đuổi theo cái gì?”

Quan Hành: “Cô chạy đương nhiên tôi đuổi theo!”

Lương Kiều: “Anh đuổi nên tôi bỏ chạy.”

“...”

“...”

Giằng co trong chốc lát, cuối cùng Lương Kiều thỏa hiệp, buông lỏng cửa ra.

Quan Hành dựa khung cửa, ôm lấy chân bị kẹp hai lần.”TMD...”

*Thực ra là từ thảo, chắc anh muốn chửi thảo ni mã (con mẹ nó) nhưng không có từ thích hợp nên mình thay bằng TMD mn thông cảm

Lương Kiều bỏ túi xuống trở về phòng thay quần áo, không đầy một lát liền nghe thấy Quan Hành ở bên ngoài hô to: “Họ Lương người cút ra đây cho tôi! Chân lão tử đều bị cô kẹp sưng rồi!”

Lương Kiều: “...”

Lương Kiều thay quần áo xong đi ra, liền thấy Quan Hành đã ngồi trên sofa bằng vải ở phòng khách, chân phải đặt ở trên đùi, giày và tất đều đã cởi ra.

Quan Hành chỉ chân mình về mặt tức giận: “Cô xem chuyện tốt cô làm đi!”

Lương Kiều mang dép đi qua, liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới, thôi phi, không phải trầy chút da sao, ngạc nhiên dữ vậy...

Cô lấy một tuýp thuốc mỡ từ tủ thuốc dưới TV ném qua, Quan Hành cầm lên nhìn mấy lần, lại quát cô: “Bông gòn đâu? Không có bông gòn cô bảo tôi phải lau như thế nào?”

Lương Kiều đã đi đến cửa toilet, không nhịn được nói: “Anh không có tay?”

Thật sự là người phụ nữ nói năng không vệ sinh chút nào...

Quan Hành ghét bỏ xem xét chân mình, không có biện pháp, cau mày mở nắp thuốc mỡ ở trên ngón tay, ôm chân mình, dè dặt bôi ở trên vết thương.

Không biết người phụ nữ này vào phòng vệ sinh làm gì, cả buổi không đi ra.

Quan Hành thoa thuốc xong đã hong khô rồi, nhớ tới muốn đi một chuyến, nhưng không có dép, lại ghét bỏ sàn nhà bẩn, dứt khoát ngồi trên ghế sa lon, ném nệm cái gối ôm hình thú kỳ quái qua một bên, ôm một con chó màu trắng dài nằm xuống.

Cả người ngồi ghế sofa, anh tay dài chân dài không nằm được nên vắt ra ngoài.

Lương Kiều tẩy trang xong mới đi từ nhà vệ sinh ra, liếc mắt đã thấy hai chân to lắc lư, không biết vì sao, vô cùng muốn lấy cái gì đó ra đánh chén một bữa.

“Này!” Quan Hành gọi cô, giơ chân lên quơ quơ ý bảo cô, “Cho tôi đôi dép lê.”

Lương Kiều lấy ra một đôi dép mới màu lam vắt bên chân anh: “Không có size nam nên anh mang đi.”

Quan Hành hừ nhẹ hai tiếng, khó có lúc không ghét bỏ. (mn đoán xem vì sao anh ko ghét bỏ!!)

Nhưng Lương Kiều đi size 38, dép mới nên có hơi cứng, chân anh lại to, rất vất vả mới mang vào được, nửa gót sau lộ ra bên ngoài. Quan Hành nhón mũi chân đi hai bước, cảm thấy mình có chút muốn bùng nổ như mấy bà cô vậy.

Lương Kiều buộc tóc tùy ý sau gáy, vào phòng bếp nấu cơm.

Quan Hành ở bên ngoài hiếu kỳ lại cố làm ra vẻ thận trọng vòng tới vòng lui, Lương Kiều cũng không thèm để ý anh, chỉ nói với anh ba điều quy ước: “Ở nhà tôi nên tôi quyết định, cho anh ăn cái gì thì phải ăn cái đó, không thể có ý kiến, không thể ghét bỏ, không thể phát giận, ok?”

Quan Hành đang thăm dò nghiên cứu ánh treo ở tường phòng khách, đầu cũng không quay lại, ra dấu “ok” cho cô.

Đây là hai gian phòng nhỏ, sửa sang không thể bằng căn nhà xa hoa thời thượng của anh, cũng không thể so với căn biệt thự kiểu Âu xa hoa, nhưng màu sắc hài hòa tươi sáng, còn có rất nhiều vật nhỏ đáng yêu ấm áp để trang trí, rất có hơi thở của cuộc sống. Hai gian phòng ngủ song song, Lương Kiều ở căn hơi nhỏ hơn chút ít, căn to hơn ở bên trong, cửa khép.

“Một mình cô ở?” Quan Hành hô một tiếng vào nhà bếp.

“Đúng.” Lương Kiều nói, “Trước kia Phi Phi cũng ở nơi đây.”

“À.”

Rất tò mò, nhưng Quan Hành không dám nhìn lên căn phòng của cô, lặng lẽ đẩy cửa căn phòng khác nhìn thoáng qua, bên trong xác thực là trống không.

Lúc chờ cơm lên bàn, anh lại đã quên chuyện mình vừa mới đáp ứng, chọc chọc sợi mì mềm nhũn trong bát, kháng nghị: “Cô làm mì có thể cho nhiều nước chút hay không, một chút ra cũng cũng không có.”

Lương Kiều lấy trong tủ lạnh ra hai lọ, một lọ tương, một lọ mắm cá cũng tương đối giống với tương trộn thịt bò, cô tự động xem nhẹ lời nói của Quan Hành, bỏ lọ tương lên bàn, “Anh có ăn hay không.”

Tại sao lại là cái kiểu giống bác gái vậy... Quan Hành cầm lấy cái lọ nhìn nhìn, lại ghét bỏ bỏ xuống.

Ở đối diện Lương Kiều dùng chiếc đũa lấy một chút tương trộn thịt bò, khuấy khuấy bên trong bát mì, rất có tư vị ngồi ăn.

Quan Hành hít mũi một cái, nhìn chăm chăm bát cô, trộn vào thơm quá, hình như là hương vị thịt bò, miếng thịt rất lớn, nhìn thì có vẻ rất ngon.

Quan Hành liếm liếm môi: “Cái kia của cô là thứ gì vậy?”

“Tương thịt bò.” Lương Kiều giương mắt, thản nhiên cười một tiếng với Quan Hành, “Không có phần của anh. Anh về tìm mẹ mà ăn là được.”

Quan Hành không còn gì để nói chặc một tiếng: “Cô có cần soi mói như thế không? Chính tôi là người thanh toán tiền công cho cô, làm loại mì rác rưởi này lừa gạt tôi cũng xong đi, đến tương thịt bò cũng không cho ăn, cô không biết xấu hổ sao”

Lương Kiều không hề bị lay động: “Thịt bò tương cũng không trong phạm vi làm việc.”

Quan Hành yên lặng nhìn cô vài phút, lấy ví da ra ném cho cô, không nói gì, chỉ nhìn về lọ tương thịt bò bữu bữu cái cầm.

Động tác của Lương Kiều ngừng lại, nhìn ví da trượt trên bàn đến chỗ cô, không chút do dự đẩy tương thịt bò qua: “Cầm đi.”

Cô ngậm cực kỳ chuẩn, Quan Hành với tay tiếp được, hưng trí bùng bùng cầm đũa kẹp một miếng bỏ vào miệng nếm nếm, uây, ăn thật ngon!

Lương Kiều duỗi tay cầm ví da, mở rộng ra nhìn, mẹ ơi, toàn mấy cái thẻ linh tinh. Cô mờ từng ngẩn ra xem xét, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn trong nháy mắt đã không còn.

Cầm trên mặt bàn vỗ một cái, về mặt cô chỉ tiếc rên sát không thành thếp: “Tại sao anh còn nghèo hơn tôi vậy!”

Đường đường là một tổng giám đốc, vậy mà trong ví đến một tờ tiền mặt cũng không có...

Đến mí mắt Quan Hành cũng không ngẩng một cái, đồ hơn phân nửa tương thịt bò trên bát mì, “Cô có ngốc hay không, tùy tiện cầm một tấm thẻ là cô đủ xài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bị Thất Bại

Editor: Linh Đặng

“Có phải cô bị ngốc hay không, tùy tiện cầm một tấm thẻ là cô đủ dùng rồi.”

Lúc nói câu này, giọng nói của Quan Hành qua quýt như thường ngày, như thể đưa thẻ cho một người phụ nữ là việc nhỏ rất bình thường vậy.

Đột nhiên Lương Kiều cảm thấy vô lực, đặt ví tiền lại chỗ cũ.

Com nước xong, Lương Kiều nhanh chóng thu dọn bát đĩa, bắt đầu đuổi người: “Com cũng đã ăn xong, anh có thể đi rồi.”

Thật sự là quá vô tình, com nước xong cũng không cho người ta tiêu hóa một chút. Quan Hành bị cô đẩy đứng lên, bước tới cửa hai bước, lại đột nhiên quay đầu lại đi đến phòng vệ sinh.

“Mượn toilet dùng một chút.”

Lúc Lương Kiều quay đầu lại thì Quan Hành đã bước vào cửa phòng vệ sinh, dứt khoát không ngăn cản, cầm chén đĩa đặt vào trong bồn rửa, đeo bao tay nhựa bắt đầu rửa bát.

Không gian toilet hết sức nhỏ, bồn cầu cùng vòi sen được ngăn cách bằng cái màn không thấm nước màu vàng ảm áp, tận cùng bên trong còn có cái bồn tắm nho nhỏ, ở chỗ góc còn có một chiếc giá sắt, trên đó bày đầy các loại mỹ phẩm.

Không phải Quan Hành vào để đi tiểu, đóng cửa phòng tắm, rón ra rón rén đi về phía cái giá kia, ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu.

Trên người phụ nữ điên kia lúc nào cũng có một mùi hương trái cây trong veo, cũng không biết dùng sữa tắm gì, lại dễ ngửi như vậy.

Chai chai lọ lọ của phụ nữ thực sự quá phức tạp, suýt nữa anh đã cầm hết chai lọ lên nhìn, phát hiện ra phía dưới cùng có hai lọ sữa tắm có cùng nhãn hiệu, chỉ là màu sắc khác nhau.

Quan Hành giờ hai cái lọ lên, đặt chung một chỗ để so sánh, đến cùng là cái nào đây?

Vừa lúc đó, cửa đột nhiên bị gõ hai cái, anh bị hù dọa thiếu chút nữa buông tay ném hai cái lọ đi, vội vội vàng vàng trả lại tại chỗ cũ. Giọng nói của Lương Kiều truyền vào trong: “Anh có được không, sao đi tiểu mà lâu như vậy.”

Quan Hành tức giận đến nhe răng, ấn xuống nút xả nước ở bồn cầu, giả bộ mình vừa mới dùng qua.

Anh mở cửa, hai tay vòng trước ngực nhìn về phía người phụ nữ đang nhìn nhả dựa khung cửa, tay vừa nhấc, đỡ ở trên đỉnh đầu của cô, sau đó khẽ cúi đầu nhích lại gần.

“Tôi được hay không được, cô còn không biết sao?” Anh cố ý đến gần bên tai cô, dùng lời nói ái muội.

Lương Kiều nghe vậy con mắt đảo qua chỗ nào đó ở nửa người dưới của anh, lộ ra một nụ cười mập mờ: “Tôi nhớ rõ, không quá được đâu.”

Năng lực bị nghi ngờ, người đàn ông nào cũng không dễ dàng tha thứ nhưng lần đầu tiên Quan Hành không tức giận, ngược lại hết sức hưởng thụ cảm giác như bây giờ - - cô bị vây trong không gian nhỏ nhỏ này, mà cuối cùng anh cũng có thể nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối ở trước mặt cô.

Khoảng cách này rất gần, mùi hương đặc trưng cho phái nữ trên người cô vẫn đang quanh quẩn bên chóp mũi, còn là hương trái cây làm anh khó quên kia, hút vào đáy lòng sau đó nhanh chóng khuếch tán đến toàn thân, làm cả người đều mềm nhũn.

Muốn ôm cô...

Ý niệm này nảy ra từ trong đầu không hề báo trước, suýt nữa Quan Hành không khống chế nổi tay mình.

“Nếu không, cô thử lại lần nữa?” Quan Hành nhìn vành tai nhỏ mềm mại của cô, rất muốn xoa bóp, tay nâng lên, lại miễn cưỡng chuyển phương hướng, thăm dò xuống mái tóc nâu của cô, mềm mại lại nghe lời.

Đột nhiên Lương Kiều động đậy một chút, đưa ngón trỏ ra, chỉ vào lồng ngực của anh.

Quan Hành rũ mắt xuống, nhìn ngón tay mảnh mai trắng nõn chạm rài về một vòng trên ngực của mình, xúc cảm kia như lông vũ mềm mại gãi qua trên làn da, mang theo một chút cảm giác run rẩy, từ ngực đi xuống, liên tục lên đến thất lưng. Cuối cùng trước như có như không nhẹ nhàng lướt qua, ngang lưng tê rần, trong nháy mắt thân thể bắt đầu căng thẳng.

Một tiếng hừ nhẹ thiếu chút nữa không kiềm chế được bật ra, Quan Hành thờ khể một tiếng nâng mí mắt, ánh mắt chạm tới đôi môi đầy đặn của Lương Kiều, sau đó không dờn đi nữa.

Đột nhiên đôi môi mềm mại kia cong lên ý cười, một giây sau chỉ cảm thấy một bàn tay hơi lạnh đặt lên sau gáy mình, muốn ấn anh xuống. Quan Hành thuận lực cúi đầu, thẳng tiến tới hai cánh môi đó.

Khuôn mặt Lương Kiều chợt thay đổi, tránh ra khi anh sắp hôn xuống, tới gần vành tai nằm sau mái tóc đen của anh, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Cái kia của tôi, tôi...”

Hơi thở ấm áp bổ nhào ở trên lỗ tai, ngứa ngứa, Quan Hành chỉ cảm thấy thân thể mình bị người phụ nữ này trêu chọc ba chữ vô cùng đơn giản mà lại nóng lên vài phần, rất muốn cọ một cái ở trên người cô.

Anh lại dựa vào gần một chút, nhưng cuối cùng không thực sự dám dán lên, chính anh không được tự nhiên rùng mình hai cái, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ giọng hỏi cô: “Vậy bao giờ thì cái kia hết?”

Lương Kiều nhìn anh, đột nhiên cười.

Nụ cười kia dường như có thâm ý khác, Quan Hành liền giặt mình, còn chưa kịp phân biệt được hàm ý xác thực trong đó, đã thấy đầu lông mày Lương Kiều nháy lên, nhẹ nhàng nói: “Khi nào anh đi thì nó cũng đi.”

“...”

Lúc Quan Hành rời đi, mang theo một chân bị thương cùng một cục tức.

Cửa lớn bị anh đóng sập gây một tiếng vang thật lớn, Lương Kiều còn dựa vào chỗ vừa rồi, vẫn duy trì tư thế bị áp sát tường để hôn, không hề động.

Một lúc sau, cô đưa tay sờ sờ lên lỗ tai đang nóng của mình, không hiểu sao có chút bực bội.

Quan Hành đến bên đường lấy xe, nhưng rất lâu không khởi động. Trong đầu nghẹn một trận lửa giận, không phát tiết ra được.

Quan Hành mở cửa sổ xe ra, gió đêm thổi vào lạnh thấu xương, anh nặng nề thở ra một ngụm khí nóng. Trầm mặc ngồi nửa ngày, anh lấy di động ra gọi một cú điện thoại, vừa nói máy đã nghe được âm thanh huyền ảo vui đùa âm ỉ: “Mấy cậu đang ở chỗ nào?”

“Chỗ cũ.” Cao Hàn ở bên kia cười nói, “Không phải là cậu không đến sao?”

“Chờ đi, tôi lập tức tới ngay.” Quan Hành không có giải thích thêm, cúp điện thoại lái xe rời đi.

Nhóm người Quan Hành cùng Cao Hàn có một căn phòng cố định ở Hoàng Đình, chỉ cần là buổi tối muộn, mười phần thì tám, chín phần muốn tới chỗ này - - đây là sản nghiệp nhà Cao Hàn, từ trên xuống dưới đều phải chào hỏi anh ta, có người mới cũng sẽ giữ lại cho anh ta đầu tiên.

Một đám người bên trong đã sớm đến nơi này, lúc Quan Hành đến, đã có người dẫn gái lên lầu chơi đùa.

Ngồi bên cạnh Cao Hàn là một cô gái nhỏ rất thanh thuần, nhưng hiển nhiên đã không còn là cô bạn gái nhỏ là sinh viên. Cô gái nhỏ ngồi ở trong lòng anh ta, liên tục nhìn các cô gái khác đang múa cột gọi cảm ở chỗ khác, lo sợ bất an, có lẽ là lần đầu tiên tiếp khách.

Quan Hành ngồi lại gần, cái gì cũng chưa nói, buồn bực làm ba ly rượu.

Coi như là tối muộn thì cho tới bây giờ cũng không có ai dám phạt anh, bộ dáng này vừa nhìn cũng biết là đang buồn bực.

Cao Hàn buồn cười hai mắt nhìn anh: “Làm sao vậy, tôi nghĩ lương tâm cậu trời dạy nên mới tìm tôi, kết quả là muốn uống say.” Anh ta nhận ly rượu Quan Hành đưa tới, thuận tay nhét vào trong tay cô gái nhỏ, về mặt cười có chút hả hê, “Mấy ngày nay lão tử không gặp cậu, làm gì đó?”

“Không làm gì.” Quan Hành lại tự rót rượu, “Chỉ là vài bộ phim đang làm, hơi vội vàng.”

Cao Hàn hừ một tiếng, nói mấy loại chuyện hoang đường này để lừa gạt anh ta sao.

Cô gái nhỏ bên cạnh nhìn anh nhiều lần, Quan Hành liếc nhìn cô ta, lại lạnh nhạt dời ánh mắt đi. Tay Cao Hàn đặt trên cái eo thon của cô ta nhéo nhéo, “Chào hỏi đi, vị là Quan gia lão Nhị, nhớ kỹ mặt cậu ta, về sau thấy còn nhớ đi đường vòng.”

Cô gái nhỏ căng thẳng nhìn Quan Hành: “Anh, xin chào anh, tôi gọi là tiểu Kiều...”

Tiểu Kiều...

Cuối cùng con mắt Quan Hành vẫn nhìn về phía cô ta, hai mắt quan sát, hỏi: “Kiều nào?”

Không đợi cô ta mở miệng, Cao Hàn đã trả lời thay: “Đại Kiều tiểu Kiều đấy.” Về mặt anh ta ái muội cười cười, “Chị gái của em này gọi là đại Kiều, vừa lúc cậu cũng thích, kêu đến để cho cậu nhìn một chút?”

Quan Hành quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, không đếm xỉa gì nói: “Được.”

Cao Hàn thì thắm ở bên tai tiểu Kiều hai câu, cô ta gật gật đầu ra ngoài, không bao lâu liền dẫn theo một người phụ nữ rõ ràng là thành thực hơn lại đây - tóc dài màu nâu đỏ gọn sóng, khuôn mặt điểm lệ, dáng người vô cùng chuẩn.

Cô đại Kiều này hiển nhiên là có kinh nghiệm nhiều hơn so với tiểu Kiều, không đợi tiểu Kiều chỉ người cho, con mắt cô ta đã quét một vòng quanh phòng, trực tiếp đi tới ngai xuống bên cạnh Quan Hành, cả người dán lên, xinh đẹp nói: “Một mình uống rượu thật cô đơn, em đến giúp anh được hay không?”

Đại Kiều nhấc tay để trên vai Quan Hành, tay kia hướng về phía bắp đùi anh.

Quan Hành vốn có chút hào hứng nhưng trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, mặt mày lạnh xuống: “Cút ngay!”

Người phụ nữ kia ngăn người, vội vàng lấy tay mình ra, trượt xuống từ trên ghế salon, nửa quỳ ở bên chân anh, nhất thời có chút không hiểu rõ tình huống.

Không phải là anh ta gọi cô ta đến sao? Là cô ta phục vụ không được tốt sao? Nhưng cô ta còn chưa bắt đầu...

Bên cạnh tay Cao Hàn đã cởi bỏ khóa kéo ở lưng của tiểu Kiều sờ soạng từ phía sau ra phía trước, nghe thấy tiếng chữ của Quan Hành, chặc một tiếng: “Cậu nóng tính như vậy dễ làm gì, đừng dọa đến người ta. Đối xử với con gái nên ôn nhu một chút.” Anh ta cúi đầu sát vào tai tiểu Kiều, ái muội dùng hơi nóng thổi lỗ tai cô ta: “Em nói có đúng hay không?”

Tiểu Kiều vừa thẹn lại có chút không biết theo ai, đỏ mặt rúc vào trong lòng anh ta.

Cao Hàn bị phản ứng ngây ngô của lấy lòng, cười nhẹ ra tiếng. Sau đó quay đầu thấy vẻ mặt Quan Hành không kiên nhẫn, đá anh một cước: “Ra ngoài chơi mà cậu còn mất hứng, làm bộ làm tịch thâm trầm.”

“Đừng làm phiền tôi!” Lòng mày Quan Hành nhíu lại, buồn bực rớt thêm hai ly.

Đại Kiều vội vàng ân cần rót rượu cho anh, Cao Hàn nói với cô ta: “Anh ta có khuynh hướng thích ngược, trối lại đánh một trận là được thôi.”

Tiểu Kiều trong ngực anh ta kìm nén nụ cười, rồi lập tức căng thẳng che miệng.

Đại Kiều có chút tức giận trừng mắt nhìn cô ta, nhìn lên người đàn ông có khí thế sắc bén này, tiếp tục yên lặng quỳ. Cô nào có lá gan đó!

Quan Hành liếc cô ta một cái, mở hai chai rượu whisky đặt trước mặt cô ta, khẽ dựa vào phía sau, nhìn cô ta từ trên cao xuống: “Thưởng cho cô, uống đi.”

Trong nháy mắt về mặt Đại Kiều trở nên hơi hoảng sợ: “Quan thiếu, đây...” Phải uống hết hai chai này sao?

Trong lòng tiểu Kiều sôi ruột muốn đứng dậy, bị Cao Hàn chặn ngang túm trở về, tay thuận thế tìm tòi dưới váy của cô ta, nhẹ nhàng nắm một cái, “Em xem nào nhiệt gì.”

Trong nháy mắt tiểu Kiều ưm một tiếng, xui xẻo ở trong lòng anh ta. Cao Hàn khẽ dựa ra sau, bóp eo làm cô ta quay lại, để cho cô ta ngồi đối diện trên đùi. Tiểu Kiều chần chừ hai giây, chậm rãi dán sát vào miệng anh ta rồi hôn lên.

Quan Hành nghe âm thanh kia lại cảm thấy một trận bực bội, đá hai chân Cao Hàn: “Cậu có làm được hay không vậy, phiền chết đi được!”

Cao Hàn hưởng thụ tiểu Kiều trẻ trung hầu hạ, nhìn Quan Hành, có ý nhưn một bên lông mày, ánh mắt trên tức.

Quan Hành tự nhiên đứng lên, cởi áo khoác ném xuống ghế sa lon, tiện tay cầm lấy một hộp thuốc cùng cái bật lửa trên bàn: “Tôi đi hút thuốc.” Anh chỉ chỉ Cao Hàn, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, “Chờ tôi trở lại tốt nhất cậu nên xong việc rồi, nếu không lâu từ sẽ quay clip đưa cho mẹ cậu.”

Cao Hàn buồn bực cười nhẹ, nâng mông tiểu Kiều vút quần lót xuống.

Đại Kiều quỳ trên mặt đất vội vàng mở to mắt, cách xa một chút.

Đột nhiên trên ghế sa lon vang lên âm thanh chấn động, dường như là từ thứ đắt tiền trong áo khoác truyền đến. Cô ta nhìn nhìn qua cửa, do dự một chút, trở tay lấy điện thoại từ trong chiếc áo đắt tiền ra, chậm rãi ra khỏi phòng bao.

Nhưng mà bên ngoài trong hành lang không có một bóng người, cô ta không dám tự mình nghe, không đẩy một lát điện thoại cũng im lặng.

Cô ta chờ ở cửa một hồi lâu cũng không thấy cái người hung thần ác sát trở về, ngược lại vài phút sau điện thoại lại vang lên.

Màn hình gọi đến- đại Kiều.

Đại Kiều quả thực ngăn người, ma xui quỷ khiến thế nào mà ấn vào nút xanh lá cây trên màn hình.

Cô ta không mở miệng, đối phương cũng trầm mặc.

Mấy giây trôi qua, cuối cùng đầu dây bên kia vang lên giọng một người phụ nữ: “Không có gì, chỉ là ví tiền của anh rơi ở chỗ này thôi.”

Đại Kiều há hốc mồm, nói: “Anh ấy ra ngoài hút thuốc, không mang theo di động, nếu không một lát nữa cô hãy gọi lại.”

Ngừng một lát, người bên kia nói: “Không sao.”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chân Tướng

Hút một điếu thuốc chừng hai mươi phút, khi Quan Hành trở lại cũng đúng lúc Cao Hàn kết thúc.

Tiểu Kiều co lại ở trong góc dựa lưng về phía Cao Hàn sửa sang lại quần áo, mà anh ta lại vắt hai chân lên, từ từ uống ly rượu trong tay, quần áo trên người sạch sẽ hoàn hảo, như thể chưa từng xảy ra cái gì, chỉ có hai đầu lông mày không che dấu được vài phần thoả mãn, thoáng tiết lộ một chút manh mối.

Một bên đại Kiều dường như có lời muốn nói, Quan Hành không có phản ứng.

Quan Hành ngồi xuống đồng thời hai mắt mang theo vẻ khinh thường nhìn Cao Hàn: "Nhanh như thế đã xong việc?" Ánh mắt như có như không quét qua nơi nào đó, chặc chặc hai tiếng, "Thật sự là không còn dùng được."

Cao Hàn nhẹ nhàng lườm Quan Hành, có lẽ bởi vì vừa mới được thỏa mãn nên tâm tình tốt, cũng không tức giận vì lời của anh, chỉ không mặn không nhạt đánh trả một câu: "Nhưng so với cậu thì vẫn hữu dụng hơn. Xem cậu đến một người phụ nữ cũng không giải quyết được, phải chạy đến nơi này mua say!"

Động tác rót rượu của Quan Hành dừng lại trong phút chốc, quay đầu nhìn chằm chằm anh ta, lông mày dài nhíu lại: "Cậu thì biết cái gì?"

"Biết được cũng không nhiều." Lông mày Cao Hàn nhướn lên, cố ý kéo dài giọng nói, làm ra kiểu đang nhớ lại, "Hình như là ai đó cũng tên Kiều gọi đến..."

Mẹ nó! Quan Hành không nhịn được mà văng tục, không trách được hôm nay gọi đại Kiều tiểu Kiều này đến, thì ra đã sớm có âm mưu.

Gần như trong nháy mắt anh đã tìm được người bị tình nghi là bán đứng mình: "Trương Vĩ nói?"

Thực ra chỉ là một người phụ nữ mà thôi, bị anh em biết cũng không sao cả, nhưng hôm nay anh ăn quả đắng sống chết không bắt được người vào tay, bị đám người này biết nhất định sẽ bị cười nhạo đến hết năm.

Chỉ là Quan Hành ngàn đề phòng vạn đề phòng, nhưng không đề phòng đến vị trợ lý miệng rộng.

Cao Hàn không phủ nhận, cười híp mắt nói: "Nghe nói cậu còn cưỡng bách người ta ký khế ước bán thân, như thế nào, tiết mục tổng giám đốc bá đạo chơi thú vị lắm sao? Chuyện thú vị như thế lần sau tôi cũng phải thử xem?"

"Xem ra da cậu ta lại ngứa rồi!" Quan Hành híp mắt, dựa vào trên ghế sofa chậm chạp nói, "Vậy cậu ta có nói cho cậu biết, chính cậu ta không có việc gì mà ân cần, còn vụng trộm đưa đặc sản cho người ta không?"

"Cậu ta đào góc tường nhà cậu?" Tin tức chấn động này làm Cao Hàn ngạc nhiên không thôi, vui vẻ hăng giọng cười to, "Tiểu tử Trương Vĩ này thật sự là càng ngày càng có can đảm ha ha ha ha! Trợ lý này của cậu thật biết đùa mà, ngày nào đó nếu mà cậu ta lại trêu chọc cậu, cậu đừng vội diệt khẩu, mang tới nhường tôi chơi hai ngày."

Quan Hành phun anh ta một ngụm: "Ồ một bên chơi với trứng đi!"

Tâm tình Cao Hàn rất tốt tiếp tục trêu chọc tiểu Kiều, Quan Hành lười phản ứng lại anh ta, hai ống tay áo đều vén đến chỗ khuỷu tay, một tay để ở trên đùi, tự mình rót một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Trong nháy mắt khi anh ngửa đầu lên thì các cơ ở ngực và cánh tay co lại, gồng lên mà mạnh mẽ, đường nét cảm rõ ràng, hầu kết chuyển động theo động tác uống rượu, đó là một loại gọi cảm hoàn toàn riêng biệt với người phụ nữ.

Đại Kiều nhìn thấy anh như vậy thì trợn trắng mắt, ngu ngơ quên mất khi anh cúi đầu thì phải thu hồi ánh mắt, trực tiếp đụng phải con ngươi đen lợi hại mà lãnh ngạo. Như thể lãnh ý như hai mũi tên bắn ra từ trong mắt anh, đại Kiều kinh hoàng cúi đầu né tránh.

Một lúc sau đại Kiều mới lấy lại dũng khí, không dám nhìn anh, nhìn chằm chằm đôi gầy da bóng của anh dưới ánh đèn, dè dặt nói: "Ngài, vừa rồi điện thoại của ngài vang lên..."

Ánh mắt Quan Hành chưa dừng trên người đại Kiều một giây, nghe vậy dừng lại một chút, một tay giơ ly rượu lên, một tay lấy điện thoại trong túi ra.

Khoảng thời gian này không có người quan trọng gọi điện thoại cho anh, ngược lại anh cũng không sốt ruột, chỉ là khi lấy điện thoại đi động ra thì thấy trên màn hình hiện lên cuộc gọi nhờ, dường như cả người cũng khấn trương hơn một chút.

Bởi vì động tác tìm điện thoại, cả người Quan Hành đều đưa lưng về phía đại Kiều, làm cho cô ta không nhìn thấy mặt anh, không nhìn ra tâm tình, tự mình âm thầm phỏng đoán, chỉ thấy bỗng nhiên anh xoay người lại, ánh mắt sắc bén rơi vào khuôn mặt cô ta, giống như sự bén nhọn có thể đâm thủng một vết trên làn da mịn màng của cô ta làm chúng đầm đìa máu chảy.

"Cô nhận điện thoại của tôi?" Sắc mặt Quan Hành rét lạnh, ánh mắt lạnh như băng mà cao cao tại thượng.

Giọng nói kia làm cho đại Kiều như rơi vào hầm băng, lại lập tức quỳ xuống, môi run rẩy, không nói được hoàn chỉnh cả câu: "Cô, cô ấy gọi hai lần, tôi cho là có việc gấp... Không phải tôi cố ý, Quan Tổng!"

Quan Hành lạnh lùng nhìn chằm chằm người phụ nữ đang quỳ trên mặt đất, cái trán cô ta đã gần như áp vào mặt đất, một lúc sau mới lại hờ hững mở miệng: "Phản ứng của cô ấy như thế nào?"

"Cái gì?" Đại Kiều thoáng ngẩng đầu lên, ngược nhìn anh, một đôi mắt đẹp giờ phút này chỉ còn lại sợ hãi cùng mờ mịt. Nói xong này câu này chính cô ta mới kịp phản ứng - - anh là đang hỏi phản ứng của đối phương, như thế lập tức không cần nghĩ ngợi thành thật hồi báo, "Cô ấy nói, không quan hệ..."

Không quan hệ? Không có quan hệ gì? Cái gì không quan hệ?

Quan Hành cười lạnh, một giây sau tay đang cầm ly rượu bỗng nhiên vung một cái, ly rượu làm bằng thủy tinh tuyệt vời khỏi tay, suýt nữa thì đã đập vào cái trán của người phụ nữ, cả một ly chất lỏng đầy đều đổ lên người cô ta.

Sau một tiếng thét chói tai, là âm thanh ly rượu bị nát vụn.

Phòng bao đang náo nhiệt trong nháy mắt yên tĩnh hẳn, ánh mắt của mọi người nhìn lại đây, chỉ thấy một người phụ nữ quỳ bên chân Quan Hành còn anh đang mang bộ mặt tức giận, sợ đến mức càng không ngừng đập đầu xuống đất: "Thật xin lỗi... Thật xin lỗi..."

Cao Hàn buông tiểu Kiều ra, nhú lông mày nhìn về phía người phụ nữ quỳ trên mặt đất, hỏi Quan Hành: "Cô ấy như thế nào?"

Mặc dù lửa giận hừng hực như đang thiêu đốt, nhưng đây là địa bàn của anh em, Quan Hành cũng không tiện phát giận, dừng lại một chút rồi quay đầu nhìn về phía anh ta, tức giận trong mắt đều đã tắt đi.

"Không có gì." Quan Hành nói, "Hôm nay tôi không có hứng."

Trong lòng Cao Hàn cũng biết chuyện sẽ không đơn giản như thế, nhất định là người phụ nữ kia đã làm sai điều gì, nhưng cũng không nói thêm cái gì. Xử phạt tự nhiên sẽ có, nhưng không cần thiết phải làm trò trước mặt anh em.

Hai người đại Kiều tiểu Kiều đồng thời bị đuổi ra ngoài, Cao Hàn tự mình rót rượu cùng Quan Hành chạm ly một cái.

-

Sau cuộc điện thoại kia, Quan Hành chưa có gọi lại, Lương Kiều không biết người phụ nữ nghe điện thoại có chuyển lời hay không, cũng lười suy nghĩ tiếp, ngày hôm sau lúc làm việc mang ví da đến công ty, định tìm thời gian để trả lại cho anh.

Buổi sáng có chút rảnh rồi gọi điện thoại cho Quan Hành, không có ai nghe, Lương Kiều không gọi cuộc thứ hai, ngược lại gọi cho Trương Vĩ.

Trái lại Trương Vĩ nhận điện thoại rất nhanh, giọng nói nghe có chút ỉu xìu: "Lương tiểu thư buổi sáng tốt lành, có chuyện tìm tôi sao?"

"Cũng không có gì đặc biệt, ngày hôm qua ví tiền Quan Tổng bỏ quên ở chỗ tôi, lúc nào thì cậu rảnh, tôi đưa cho cậu." Lương Kiều khách khí nói, có vẻ thái độ xa cách hơn trước một chút.

"Bây giờ tôi không ở Đình Nguyên, sớm tối đã tới tổng công ty xử lý chút chuyện, nhưng sẽ lập tức trở về. Một lát nữa tôi sẽ trực tiếp tới phòng làm việc của cô để lấy, tôi còn khoảng mười phút nữa sẽ hoàn tất, có được hay không?"

"Đồng ý." Lương Kiều nói.

Trong giây lát Trương Vĩ đã khôi phục sức sống: "Ừ tốt."

Trên thực tế còn chưa tới hai mươi phút, Lương Kiều đã nhận được tin nhắn của Trương Vĩ: "Tôi đến bãi đậu xe rồi, sẽ lập tức đi lên!"

Lương Kiều bị icon mặt cười trong tin nhắn chọc cười, cầm ví tiền lên đi ra chờ cậu ta.

Nhưng mà cô chờ trước thang máy mười phút, đều không thấy Trương Vĩ, gọi điện thoại đến thì liên tục không gặp được người. Lương Kiều nhủ mảy, hôm nay là tình huống gì, cả một đám đều chơi mất tích?

Trương Vĩ không phải là cái loại người không có dạn dỏ, nhưng là một người đàn ông, đi từ bãi đỗ xe lên không đến mức xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Lương Kiều lại đợi hai phút, vừa vịn thang máy đến, dứt khoát vào thang máy xuống bãi đậu xe tìm người.

Bãi đậu xe của cao ốc Đinh Nguyên thật sự là một chỗ thần kỳ, Lương Kiều lại gặp được người phụ nữ họ Phong lần trước ở chỗ này, nhất thời có chút buồn cười, cũng không biết đây là duyên phận gì.

Bãi đậu xe trông trải mà mờ tối, âm thanh cãi nhau cũng dường như bị khuếch đại lên.

Phong Miểu Miểu đang tranh chấp cái gì đó với Trương Vĩ, nắm lấy áo Trương Vĩ không cho cậu ta đi, Lương Kiều vô thức muốn lại giúp đỡ, đi đến một nửa nghe thấy tiếng quát không kiên nhẫn của Trương Vĩ, lập tức dừng bước chân lại.

"Phong Miểu Miểu, lão đại đều bị cô làm hại trở mặt cùng phu nhân chuyển ra ngoài ờ, cô còn muốn như thế nào nữa?" Khí lực của người phụ nữ điên cuồng này quả thực lớn đến đáng sợ, siết chặt cổ tay cậu ta quả thực giống như kim sắt, Trương Vĩ làm thế nào cũng không cạy ra được, về mặt hỗn hển.

Trạng thái của Phong Miểu Miểu thoát nhìn không tốt lắm, có chút điên cuồng hô với cậu ta: "Tôi muốn gặp anh hai! Vì cái gì mà anh ấy không gặp tôi? Anh bảo anh ấy đi ra, anh ấy đã nói sẽ giúp tôi báo thù, tôi còn muốn báo thù!"

"Cô còn muốn báo thù cái gì? Cô hãm hại người khác trước, bị người cường bạo cũng là trừng phạt đúng tội, báo thù cái gì? Lúc trước cô lừa lão đại giúp cô báo thù cũng coi như xong, hiện tại đã đến nước này còn chưa từ bỏ ý định, cô cho rằng lão đại bị ngốc sao? May mắn chúng tôi tra được chân tướng trước, nếu không bị cô lừa gạt đắc tội Dư gia, hậu quả không có ai gánh chịu nổi!"

Trương Vĩ nói mà tức giận không thôi, Dư gia cùng Quan gia là những công ty đầu rỗng của thành phố C, nếu thật sự trở mặt, hai nhà đánh nhau thì toàn bộ thành phố C đều muốn lật trời!

"Là con tiện nhân Dư Nhĩ kia hại tôi thành dạng àn! Điều là nó! Anh hai đâu, tôi muốn thấy anh ấy! Hiện tại tôi không có gì cả, anh ấy không thể không muốn tôi! Anh dẫn tôi đi tìm anh ấy, anh ấy phải chịu trách nhiệm với tôi!"

"Có phải cô bị bệnh hay không vậy! Rõ ràng là cô gieo gió gặt bão, ai phải chịu trách nhiệm với cô? Lão đại không tố cáo sự tình cho phu nhân nghe đã là hết lòng không ghét bỏ cô rồi, tự cô lại nhất định tác quái dùng cái thủ đoạn hạ lưu bôi nhọ người khác, hôm nay ra nông nổi còn không phải là cô mua dây buộc mình!" Trương Vĩ tức giận chỉ vào cô ta: "Thả tôi ra! Cô còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát!"

...

Hai người lại lờ lợ kéo một lúc, Trương Vĩ đã gần sụp đổ, nhưng vào lúc này, hai người bảo vệ chạy đến, cường chế đẩy tay Phong Miểu Miểu ra, một người bắt lấy cánh tay mang cô mang đi.

Trương Vĩ vội vàng nói lời cảm ơn người bảo vệ, nhìn tận mắt người phụ nữ điên cuồng bị mang đi, mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta cúi đầu sửa sang lại áo bị tùm nhấm, vừa quay người lại đã thấy Lương Kiều đứng cách đó không xa, trong nháy mắt trên mặt chợt thoáng qua chút lúng túng.

"Lương tiểu thư?" Trương Vĩ chạy qua, có hơi thẹn thùng gãi gãi đầu, "Thật xin lỗi, có phải cô chờ sót ruột hay không?"

"Không có gì." Lương Kiều cười cười, "Đi thôi."

Hai người sóng vai bước đi vào thang máy, Lương Kiều có chút trầm mặc.

Bước vào thang máy Lương Kiều rử mắt nhớ lại chuyện tranh chấp vừa phát sinh ở bãi đậu xe, giống như vô tình hỏi một câu: "Người vừa rồi là vị hôn thê của Quan Tổng?"

"Có phải cô cũng nghe thấy hay không?" Trương Vĩ có chút lúng túng nhìn Lương Kiều một cái, thấy thần sắc cô bình thản, do dự một chút rồi dứt khoát không che giấu: "Hiện tại đã không phải. Người phụ nữ kia tâm địa xấu xa, đầu óc còn có bệnh, lần trước gây ra gièm pha, làm hại giá cổ phiếu của tập đoàn chúng tôi trượt giá không ít."

Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng chuyện riêng của người khác, Lương Kiều cũng không tiện hỏi nhiều, cười cười, không có nói nữa.

Nhưng khi nghĩ đến người nào đó bị cô đánh cho gãy mũi, lại có chút không cười nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trên Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Xin Lỗi

Trong thang máy khi đi được nửa đường, đột nhiên Trương Vĩ nghĩ đến cái gì đó, lẳng lặng quan sát Lương Kiều đang đang đè nén ở một bên, nhỏ giọng thử hỏi cô: "Trong khoảng thời gian này lão đại có làm khó cô không?"

Có có làm khó hay không đây... Lương Kiều cười, che giấu lương tâm nói câu: "Không có, rất tốt."

"Vây là tốt rồi." Đường như Trương Vĩ thở phào nhẹ nhõm, sau đó thao thao bất tuyệt nói, "Tình tình của lão đại nhà chúng tôi không tốt lắm, nhưng thật ra hết sức dễ dàng dụ dỗ, chỉ cần thuận theo anh ấy mà tìm tòi là được rồi. Bên ngoài nhìn lão đại dữ dằn nhưng con người thì rất tốt, cô đừng để bề ngoài của lão đại lừa dối."

"Đã nhìn ra." Lương Kiều ý tứ sâu xa cười, người đàn ông kia chính là một con cạp giấy, miệng cạp gan thỏ.

"Ừ." Trương Vĩ không nghĩ nhiều nữa, đơn thuần gật đầu, lại hiếu kỳ hỏi thăm, "Đúng rồi, cô cùng lão đại quen nhau từ khi nào vậy? Tại sao lại chộc đến anh ấy, làm cô phải kí hợp đồng bá đạo như vậy?"

"Anh không biết sao?" Lương Kiều có chút kinh ngạc, mũi Quan Hành bị thương, vậy mà Trương Vĩ lại không biết là vì sao? "Mũi của anh ta là do tôi đập mới thành như vậy... Anh ta không nói cho anh biết?"

Bị, bị cô đập???

Trong nháy mắt gương mặt Trương Vĩ tràn đầy kinh ngạc lui về sau một bước, thậm chí cảm thấy cái mũi mình đã mơ hồ đau: "Mũi của lão đại là bị cô đập? Cô, cô lại dám đập mặt anh ấy?"

Thật ra làm cho anh ta càng thêm khiếp sợ là, con mẹ nó rõ ràng lão đại nói cho anh ta là khi đó không thấy được người tập kích, nếu đã biết là bị cô đập, vậy mà không đánh lại cũng chỉ đơn giản bắt cô làm người giúp việc? Đồi trĩnh?

Lương Kiều vội khoát khoát tay làm sáng tỏ: "Không có không có, tôi chỉ là đập phía sau lưng anh ta một cái, anh ta té ngã mới làm mũi bị thương. Nếu mà tôi thật sự đập mặt anh ta, thì phỏng chừng đã xuống mồ an nghỉ, ha ha."

Trương Vĩ còn đang khiếp sợ chưa kịp phục hồi tinh thần lại, khi thấy cái hợp đồng thuê làm việc kia anh ta còn cảm thấy lão đại hơi quá đáng, lại khất khe với một mỹ nữ, hiện tại trong lòng chỉ cảm thấy - - thực sự lão đại đã quá nhân từ.

Khi đó ở trong bệnh viện làm giải phẫu xong, người nào đó dưới con nóng giận đã đập vỡ vài cái gương, còn luôn miệng hô - - "Không nên để tôi bắt được, bằng không lão tử sẽ đập chết cô!"

Trương Vĩ trừng mắt soi rõ bóng người ở cửa thang máy, hậu tri hậu giác ý thức được một vấn đề - - lão đại đối xử với Lương tiểu thư đặc biệt như thế, chính mình nên sớm phát hiện... Anh ấy hao tổn tâm cơ làm hợp đồng thuê người, không phải là muốn trói buộc người ở bên mình sao? Ký hết cái hiệp đồng kia liền ra viện chuyển ra ngoài ở, chắc cũng là để tiện cho việc cùng cô có thể giới hai người?

Nghĩ đến lúc trước chính mình đã từng đàn độn khoe khoang nói với lão đại Lương tiểu thư đang nhìn anh ta, còn vụng trộm nhắn tin cho Lương tiểu thư ta đưa đặc sản cho người ta... Trương Vĩ quả thực khóc không ra nước mắt. Con mẹ nó lão đại không có đập chết anh ta quả nhiên là quá nhân từ!

Trong thang máy hai người đứng song song mỗi người đều có tâm sự, đều ăn ý trầm mặc.

Đến tầng 18, về mặt Trương Vĩ hoảng hốt nói tạm biệt với cô, Lương Kiều phát phát tay, đi ra từ trong thang máy, trở lại phòng làm việc ngồi xuống mới phát hiện ví da còn ở trong tay cô...

Vừa rồi làm sao hai người họ lại đều quên này chuyện này.

Ngón tay tinh xảo lục lọi ví da vài lần, Lương Kiều chợt giống như bị phỏng, nhanh tay kéo ngăn kéo ra ném vào.

Nhưng mà trong lòng như đang chôn một hạt mầm, tại lúc này trong thời gian một ngày như dài đằng đẵng, dần dần mọc rễ nảy mầm, sinh ra từng cây thân dây leo một, từ trái tim xuyên thấu ra, không hiểu sao lại lan tràn bốn phía, cuối cùng quấn thành một bụi dây mơ rễ nả lẫn lộn, vây trói tay chân cô lại.

Buổi chiều họp xong, cuối cùng Lương Kiều không kìm nén được, gọi điện thoại cho Trương Vỹ, hỏi thăm Quan Hành đang ở đâu.

Khu nhà phía nam.

Trong căn một người đàn ông đang nằm sấp ở trên gối ngủ mê man, tấm lưng cường tráng cùng hai bắp chân to lớn lộ ra bên ngoài, cả buổi cũng không đổi qua tư thế.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, người trên giường động đậy một chút, cau mày lôi kéo chăn, phủ chăn lên cả đầu.

Tiếng chuông om sòm, rất lâu sau, cuối cùng anh ta bức bối vùng chăn lên, chỉ mặc một cái quần tam giác chân không từ trên giường xuống, đi đến bên cạnh tủ quần áo tiện tay lôi ra một bộ, nhắm mắt lại đi tới cửa.

"Ai!" Anh ta thần sắc hung ác hô một tiếng.

Nhìn qua bộ đàm trước cửa hiện ra một gương mặt nữ, anh ta vò vò đầu tóc, kéo cửa ra, giọng nói còn mang theo khăn khăn mới vừa tỉnh ngủ: "Sao cô lại tới đây?"

Khúc San San mang theo một cái bình giữ nhiệt, cười hi hi nói: "Đi bảo tôi mang tới cho anh chút canh để giải nhiệt, mấy hôm nay thời tiết hanh khô, sợ anh nóng giận. Sao lúc này mà anh còn đang ngủ? Hôm nay không đi làm?"

Quan Hành nhìn sang bình giữ nhiệt trong tay cô ta, không lên tiếng. Tại sao mẹ lại nghĩ đến anh vậy?

"Này, bên trong anh sửa sang mọi thứ rất đầy đủ lại hài hòa, có phải có kim ốc tàng kiều hay không?" Khúc San San tò mò nhìn quanh, đứng ở huyền quan* cúi gập cao gót, nói đùa.

*Huyền quan là khu vực được tính từ cửa chính vào phòng khách

Nhưng khi thấy trong tủ giày có một đôi dép màu hồng phấn, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Đôi mắt Quan Hành còn có chút không mở ra được, không phát hiện ra cô ta khác thường, cũng chẳng chào hỏi cô ta, trực tiếp lướt qua dãy cửa xoay tròn, trở về phòng khách đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống, lại nhắm mắt lại.

Khúc San San tuyệt không khách khí, trực tiếp đến phòng bếp đổ canh giải nhiệt ra, lúc đi ra nhìn thấy anh đang ngủ ở đằng đó, lại gần sờ sờ trán anh.

Lòng bàn tay Khúc San San dán lên, trong nháy mắt Quan Hành mở mắt ra, nhũn mày nghiêng nghiêng đầu, "Làm gì đấy?"

"Anh ngã bệnh? Có chút sốt nhẹ." Khúc San San cũng lo lắng đôi lông mày thanh thú nhăn lại.

"Không có chuyện gì." Quan Hành giờ một cánh tay lên che lấy mắt, "Tối hôm qua uống nhiều."

Khúc San San nói: "Đứng lên uống đi, tôi tìm cho anh một chút thuốc."

Quan Hành nhắm mắt lại nói: "Không cần, cô trở về đi, tôi ngủ một lát sẽ khỏe, tí nữa tôi sẽ uống."

Khúc San San không để ý tới Quan Hành, tiến vào trong nhà lục lọi.

Không đầy một lát chuông cửa lại bắt đầu vang lên, Quan Hành "Ai" một tiếng, bực bội nghiêng người vùi mặt vào trong ghế sofa.

Hôm nay là ngày gì vậy, từng người từng người đến tìm bảo vật sao?

"Anh ngủ đi, tôi mở." Khúc San San chạy chậm tới cửa, lúc thấy bộ đàm liền ngăn người, nhỏ giọng nỉ non: "Biên tập?"

Chần chừ mấy giây, cô ta kéo cửa ra, ngoài cửa Lương Kiều đang đút hai tay vào túi áo bành tô, yên tĩnh đứng thẳng: Áo bành tô dài màu lục, áo sơ mi trắng cùng quần jean màu nhạt, đơn giản lại đứng đắn.

Về mặt Khúc San San ngạc nhiên mừng rỡ: "Biên tập? Tại sao cô..." Cô ta chỉ hỏi một nửa, nghi ngờ nhìn nhìn Lương Kiều, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, ý tứ không rõ ràng.

Lương Kiều cũng có chút không rõ, tình huống gì vậy, đi nhầm sao?

"Ai vậy?"

Bên trong đột nhiên truyền đến tiếng kêu không kiên nhẫn của người đàn ông, cuối cùng Lương Kiều cũng xác định được mình không đi sai, cười khan hai tiếng nói: "Tôi đến làm việc nội trợ nghiệp dư ha ha."

"Như vậy à." Khúc San San cười nói, cũng không biết có tin tưởng hay không. Cô ta mời Lương Kiều vào cửa, chính mình đi vào trước nói với Quan Hành một tiếng, "Công ty nội trợ."

Quan Hành chậm rãi từ trên ghế salon ngồi dậy, nhử lại mi nói: "Tôi mời người giúp việc khi nào?"

Khúc San San giật giật khóe miệng, không lên tiếng.

Ngay sau đó Lương Kiều đi đến, bởi vì đôi dép nữ duy nhất bị Khúc San San đi, Lương Kiều đành phải tìm một đôi dép của Quan Hành mang vào, hoa văn sẫm màu, xấu, vò cùng xấu.

Lương Kiều nhìn thấy Quan Hành đồng thời Quan Hành cũng nhìn về phía cô, bốn mắt nhìn nhau, đều không nói gì.

Quan Hành nhanh chóng thu hồi tầm mắt, một lần nữa ngồi xuống trên ghế sofa, thấp giọng nói câu: "Được rồi, tôi mời."

Khúc San San: "..."

Khúc San San chuyển hướng tới khuôn mặt tươi cười của Lương Kiều, thân mật kéo cô hỏi: "Biên tập, tại sao cô lại bắt đầu làm công việc này?"

"Thiếu tiền quá." Lương Kiều không sao cả nói.

"Làm việc nội trợ rất cực khổ? Nếu không để tôi giới thiệu cho cô một công việc tốt nhé, bạn tôi mở quán cà phê, gần đây có hai nhân viên đều đột nhiên rời chức vị, cần tìm người trông tiệm, tám giờ tối đến mười hai giờ, đãi ngộ rất tốt." Khúc San San nhiệt tình nói.

Lương Kiều khách khí cự tuyệt: "Không cần, cảm ơn ý tốt của cô, nhưng tôi làm xong một tháng này sẽ không làm nữa, cũng sắp đến Tết rồi còn gì."

Người đàn ông bên cạnh che con mắt ngủ lơ tai di chuyển, khóe miệng cũng khẽ động một chút.

"Cô làm việc của cô, tôi tôi... Tôi đi làm cơm." Lương Kiều nói cực kỳ không có sức lực, nếu như cô làm cơm bị Khúc San San thấy, sẽ hết sức lúng túng.

Khúc San San lại hưng trí bùng bùng: "Biên tập muốn làm món gì? Tôi giúp cô nhé."

Lương Kiều quý dị trầm mặc mấy giây, lại nghiêm túc nói: "Đột nhiên tôi nhớ ra phải quét dọn, cô ngồi xuống đi, tôi quét dọn vệ sinh trước."

Nói xong đầu cũng không quay lại chạy tới chỗ người máy quét dọn, ngồi xổm xuống nhìn nó yên lặng thờ dài.

Trước phải tìm cho Quan Hành thuốc hạ sốt, vẫn không tìm được, Khúc San San tiếp tục tìm kiếm bên trong từng ngăn tủ, thực sự tìm không ra, nghiêng đầu hỏi một tiếng: "Anh không chuẩn bị hòm thuốc sao?"

Không đợi Quan Hành trả lời, Lương Kiều đã vô thức quay đầu lại trả lời một câu: "Ở bên trái ngăn tủ TV thứ ba."

Mũi Quan Hành bị thương mang không ít thuốc trở về, đều bị Lương Kiều để ở cái ngăn đó.

Nhưng khi tiếng nói vừa dứt, cô cùng Khúc San San nhìn nhau, cả hai đều ngẩn người.

Quan Hành nhìn cô một cái rồi quay lưng lại vùi mặt trong cái gối ôm mềm mại màu trắng.

Khúc San San tìm được hòm thuốc, lấy hai viên thuốc hạ sốt đưa cho Quan Hành. Trước tiên cô ta rót một ly nước ấm để trước mặt, lúc này vừa vặn có thể uống.

Quan Hành ngồi dậy uống thuốc, nghe được tiếng người máy ong ong, nhìn sang phía bên đó.

Người phụ nữ kia lại có thể chơi cùng người máy, có phải có chút nhầm chán hay không?

"Tự anh chú ý một chút, đừng uống nhiều rượu như vậy, mỗi lần uống nhiều thì người lại nóng rần lên, còn không uống thuốc, cũng không biết thương mình một chút." Khúc San San ngồi ở bên cạnh anh, giọng nói thân mật quở trách, một bên cầm khăn giấy lau miệng cho anh.

Quan Hành nghiêng đầu tránh né, tự mình lau một cái rồi vứt giấy đi: "Cô đi về trước đi."

Khúc San San nhìn Quan Hành một lát, đứng lên như chưa có việc gì xảy ra, cầm túi xách của mình lên: "Vậy tôi đi trước, canh nhanh nguội, anh nhớ uống, đừng lãng phí hại tôi phải bận rộn một hồi, hôm nào tôi sẽ trở lại thăm anh."

Khúc San San vừa đi, trong nhà chỉ còn lại Quan Hành, còn có một người ngồi xổm ở góc tường đề không cho người máy hoạt động là Lương Kiều. Âm thanh người máy kêu ong ong liên tục vang lên, lại làm cho anh cảm thấy yên tĩnh rất nhiều.

Anh nhìn Lương Kiều một hồi, cô vẫn tiếp tục ngồi xổm ở chỗ đó bất động.

Giọng Quan Hành không chút phập phồng hỏi: "Cô tới làm chi?"

"Làm việc nội trợ đó, kiếm tiền." Lương Kiều ôm người máy, vẫn không có quay đầu lại.

Quan Hành bực bội cảm gối lên lại bỏ xuống: "Vậy cô có thể trở về, hôm nay không cần."

Lương Kiều dừng một chút, bỏ người máy xuống đứng người lên, thờ dài ra một hơi. Cô đi tới, đứng trước mặt Quan Hành, cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ, một hồi lâu mới mím môi, mở miệng nói: "Hôm nay tôi tới để xin lỗi."

Xin lỗi? Thật kỳ lạ!

Quan Hành không tiếp lời, chỉ khẽ nhún mày, ý bảo cô tiếp tục.

"Lần trước ở bãi đỗ xe, tôi nghe thấy anh cùng vị hôn thê nói chuyện, cho rằng..." Lương Kiều dừng một chút, có chút không nói được.

Quan Hành dựa vào ghế sofa, một cái chân tùy ý dung đưa, một chân khác cong lên giẫm ở trên ghế sofa, cổ tay đặt trên đầu gối, tư thái tùy ý mà không bị bó buộc. Anh rũ con mắt xuống nhìn chăm chăm Lương Kiều đang mang một đôi dép sẫm màu, mới chậm rãi tiếp lời: "Cho rằng những tấm hình photoshop của Dư Nhĩ là tôi truyền ra?"

Chuyện này kỳ thật anh đã sớm nghĩ tới, anh biết rõ cô cùng Dư Nhĩ có quan hệ tốt, hôm nào cũng hoạt động cùng nhau trên weibo, cũng đoán được khi đó một cước kia có lẽ là vì ra mặt thay Dư Nhĩ, mặc dù căn bản không biết sự thật của chuyện này.

Cho nên cái mà anh gọi là lạt mềm buộc chặt cố ý thu hút sự chú ý của anh, cũng chỉ là chính bản thân anh lừa mình dối người mà thôi.

Lương Kiều không có phủ nhận, chỉ là ánh mắt chột dạ trốn tránh, "Khụ... Dù sao cũng là hiểu lầm anh, nên mới đập anh một cước kia."

"Hiện tại đã biết là hiểu lầm?" Quan Hành hừ một tiếng.

Thái độ Lương Kiều tương đối thành khẩn gật đầu: "Ừ, biết rõ."

Quan Hành lại hừ lạnh một tiếng: "Nếu đã biết rõ sai cô định đền bù tổn thất cho tôi như thế nào?"

Lương Kiều nhìn Quan Hành, vẻ mặt thấy chết không sợ: "Nếu anh tức giận, tôi có thể để cho anh đập một cái."

"Đập cô một cái rồi cô lại lừa tôi, tôi khờ sao?" Quan Hành tức giận nói.

Lương Kiều nhìn anh một hồi lâu, trong ánh mắt dần dần lộ ra một chút thâm ý như có như không. Ngừng một hồi lâu, Lương Kiều mới lại nhìn anh chậm rãi nói: "Vậy anh muốn đền bù tổn thất như thế nào?"

Chờ đợi câu này đã lâu... Quan Hành chậm rãi nhếch miệng, dáng vẻ tươi cười có thâm ý khác nhìn chăm chăm cô, ánh mắt càng lúc càng sáng.

Quan Hành đặt chân xuống, mỉm cười vỗ một cái trên ghế sofa: "Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đền Bù Tổn Thất

"Lại đây." Quan Hành vỗ ghế sofa cười đến vẻ mặt phơi phới, cực kỳ giống đại thúc dụ dỗ nữ sinh vị thành niên.

Đến cuối cùng vẫn chỉ là chính mình không để ý mà tới đây trước, biết rõ anh ta không có ý tốt, muốn cự tuyệt lại ngại ngần không nói ra miệng. Lương Kiều đứng do dự trước mắt Quan Hành một lát, vẫn ngoan ngoãn đi qua đến, cách một đoạn khoảng cách an toàn với anh mới ngồi xuống.

Trong lòng còn lặng lẽ nghĩ lại, người này ngập ngừng cô đã lâu rồi, nếu như hôm nay anh ta nhân cơ hội uy hiếp muốn sàm sỡ, cô đến cùng là đánh, là đánh, vẫn là đánh chứ?

Đang cảnh giác, đuôi mắt phát hiện Quan Hành tự nhiên lại xê dịch cái móng chủ động ngồi xa hơn một chút. Lương Kiều kinh ngạc lướt nhìn qua, chỉ thấy anh kéo ra một khoảng cách, hai chân lại đặt về trên ghế sofa, đồng thời thân thể nghiêng một cái ngã xuống, đầu vừa vịn gối lên trên chân cô.

Lương Kiều rũ mắt, thấy anh đang tìm tư thế thoải mái nằm xuống, còn dùng chân kẹp lấy cái gối ôm, ôm vào trong ngực.

Anh nhắm mắt lại vẻ mặt thoải mái, Lương Kiều nhìn chăm chăm anh, không hiểu sao tâm tình lại có chút phức tạp: "Làm gì vậy?"

"Ngủ một lát." Quan Hành nhỏ giọng nói, trong tiếng nói mang theo chút lười biếng giống con mèo.

Đây chính là anh ta muốn đền bù tổn thất?

Đơn giản như thế?

Trong nhà mở máy sưởi, anh chỉ mặc một cái áo hơi mỏng, cũng không có cảm thấy lạnh. Ngược lại Lương Kiều, trên người còn mặc áo măng tô chưa kịp cởi, ngồi ở đây thân thể lại có chút căng thẳng, qua một lát đã đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Ngồi yên một hồi, người trên đùi vẫn không nhúc nhích hô hấp đều đều, Lương Kiều thử kêu một tiếng: "Này... Đang ngủ?"

Không phản ứng chút nào.

Có lẽ ngủ thật. Lương Kiều thở nhẹ ra một hơi.

Trán anh cùng đùi cô kề nhau nên thấy nóng hầm hập, nghĩ đến vừa rồi Khúc San San nói anh nóng rần lên, Lương Kiều đưa tay, cẩn thận dán lên trán anh - - có chút nóng.

Lương Kiều chậm rãi động cơ thể, rón rén cởi áo khoác ngoài ra, dùng một chút, giữ ra đắp lên lên người anh.

Như thế này dễ bị cảm lạnh, nếu mà nóng rần lên nghiêm trọng hơn thì mình sẽ gặp phiền toái, trong lòng Lương Kiều tự nói với mình.

Người máy ơng ơng kêu sắp lại gần, Lương Kiều cúi người nhặt nó lên, tắt đi.

Không có âm thanh ơng ơng, bên trong phòng rộng rãi lập tức an tĩnh lại. Lương Kiều dựa vào sau ghế sofa, cảm đi động chơi, chán đến chết. Không dấy một lát liền tiện tay đặt điện thoại xuống bên cạnh, cánh tay chống lên tay vịn của ghế, đỡ lấy đầu nhắm mắt lại.

Lương Kiều bị một tiếng "ọt ọt - -" rõ ràng đánh thức, mở mắt ra mới phát hiện chẳng biết lúc mình nào đã nằm trên tay vịn, ngoài cửa sổ sắc trời đã trầm xuống, trong phòng không có bật đèn, một mảnh mờ tối.

Vô thức liếc nhìn trên đùi, áo khoác ngoài của cô vẫn còn đắp trên người Quan Hành, chỉ là tư thế tay dài chân dài duỗi ra lúc đầu đã đổi thành giống như trẻ con cuộn mình, toàn thân chỉ có nửa cái đầu cùng hai cái chân to lộ ra bên ngoài.

Lương Kiều ngồi thẳng thân thể, chậm rãi duỗi người. mẹ nó, thắt lưng thật đau, chân thật tê.

Lương Kiều trở tay bóp hai cái ở bên hông hết sức nhẹ nhàng, hai chân đã tê rần không còn cảm giác.

Đột nhiên cái đầu trên đùi động động, Lương Kiều khẽ nghiêng người động tác bóp eo dừng lại, cúi đầu xuống.

Chỉ thấy người đàn ông đang cuộn trong áo khoác ngoài màu xanh lá nhắm mắt trở mình, trong miệng lầu bầu câu gì đó, đồng thời hai cánh tay nóng hầm hập vươn ra từ bên trong áo khoác, ôm lấy eo cô.

Lương Kiều trầm mặc nhìn anh, rất lâu sau mới khe khẽ thở dài, "Đừng giả bộ nữa, đứng lên đi, tôi tê chân."

Quan Hành vẫn không có phản ứng, Lương Kiều cứ nhìn anh như vậy, cũng không động.

Một lát sau, anh khẽ ngẩng đầu nhìn cô, con mắt đen bóng, rõ ràng đã tỉnh ngủ một thời gian.

Tay Quan Hành còn vòng quanh eo cô, đầu cũng áp vào đó, dường như không có khoảng cách, nhiệt độ nóng hầm hập, còn có trong khoảng cách này không thể tránh được việc cảm nhận được khí tức trên người đàn ông, muốn xem nhẹ cũng không được.

Lương Kiều rũ con mắt xuống, Quan Hành ngẩng đầu, hai người lấy góc độ này yên lặng nhìn nhau, không có ai mở miệng nói chuyện nữa.

Một hồi lâu, Quan Hành mới thu hồi ánh mắt, đầu cúi thấp, cái trán rắn chắc dán lên eo cô.

Cùng lúc đó chỉ nghe thấy trong bụng kêu "ọt ọt - -" vang động, mặt Quan Hành dán ngay lên eo cô, khó chịu cười rộ lên.

"Bụng em đang gọi kìa." Trong giọng nói là vui vẻ không kiềm chế được.

Lương Kiều bị anh cười đến có chút lúng túng, mẹ nó, bụng kêu thì có cái gì mà kì lạ, có bụng ai mà không từng kêu đâu?

Cô tức giận nói: "Anh nghe lầm, là bụng của anh đang kêu."

"Rõ ràng là em." Quan Hành hừ nói, đồng thời ngón tay đặt sau lưng cô khẽ động, gãi xuống vô cùng nhẹ.

Thân thể Lương Kiều khẽ run lên, che dấu rồi điều chỉnh tư thế một chút, tay vòng qua thắt lưng túm lấy móng vuốt không thành thật của anh.

"Đứng lên đứng lên!" Cô không kiên nhẫn nâng đầu anh lên, cuối cùng bấp đùi cũng được tự do, cô thử động dẩy một chút, một trận đau như kim châm lập tức ập tới.

Lương Kiều hít vào một hơi, duy trì cái tư thế kia không dám động.

Quan Hành ngồi dậy cảm thấy có chút lạnh, khoác áo khoác của cô lên vai, sau đó cầm chân cô gác lên chân mình.

"Này này này - -" trận kim đâm kia quả thực muốn mạng người, chân đặt ổn định mới dần dần bình phục lại. Lương Kiều oán hận trừng mắt liếc anh một cái, giây phút đó thật sự muốn đánh chết anh.

Quan Hành làm như không thấy ánh mắt tức giận của cô, rũ mắt, hai tay ở trên chân Lương Kiều nghiêm túc dịu dàng xoa bóp.

Nhức mỗi cùng với cảm giác bị kim đâm, nhưng không tính khó chịu, tay của anh không tệ lắm, lực bóp cũng vô cùng vừa phải, Lương Kiều dứt khoát ngửa về phía sau nằm ở trên tay vịn, thích ý mặc anh hầu hạ.

"Thoải mái sao?" Quan Hành ở bên cạnh hỏi.

Lương Kiều từ trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng, cũng không biết là hừ thoải mái, hay là hừ không phục.

Kiểu mất xa này so với chờ chính nó khôi phục thì có hiệu quả hơn nhiều, bắp đùi nhanh chóng khôi phục tri giác, không còn cảm giác nhức mỏi, tất cả còn dư lại đều là hai tay người đàn ông mạnh mẽ vuốt ve không nặng không nhẹ trên đùi.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ, lông mi Quan Hành rũ xuống, hiện ra gò má bị che bóng có vài phần ôn nhu.

Lương Kiều nhìn chăm chăm mặt anh, gần như có chút thất thần.

Nhưng mà đang trong lúc ngây người, đột nhiên phát giác lực vuốt ve trên đùi dần dần nhẹ hơn không ít, phương hướng cũng lệch, từng chút từng chút tiến lên bên trên.

Vốn đã gần tới bắp đùi, tay Quan Hành tiến lệch vào bên trong hơn, bên trong bắp đùi thịt mềm, nhẹ nhàng bóp một cái, lập tức là một mảnh mềm mại. Ngứa.

"Ừm..." Đó là thi vị cùng xúc cảm hoàn toàn khác so với lúc mất xa khi nãy, Lương Kiều không hề đề phòng bật thốt ra một tiếng ngâm khẽ, đồng thời phản xạ theo bản năng đập một cước, ở giữa lòng ngực anh.

Cũng may bởi vì quá hoảng loạn nên một cước kia ở dưới tiêu chuẩn bình thường của cô, cũng không có quá mạnh, Quan Hành kêu lên một tiếng đau đớn, ngã ra phía sau, khẽ chống tay trên ghế sofa để ổn định thân thể.

"Anh sờ chỗ nào đấy!" Lương Kiều cuống quýt thu hồi chân, tức giận đến xấn tay áo. Cũng biết tên khốn kiếp đến chết không đổi!

Ngực còn đau nhức, một bên Quan Hành xoa xoa một bên mạnh mẽ nói: "Tôi sờ chỗ nào?"

Khoảng cách giữa hai người rộng hơn một thước, mắt to mắt nhỏ cùng trừng lẫn nhau.

Cuối cùng thì là mình làm chuyện xấu trước, ít nhiều Quan Hành cũng có vài phần chột dạ, vội ho một tiếng tránh ánh mắt Lương Kiều, nói sang chuyện khác: "Có làm cơm không? Tôi đói."

"Ha ha, anh nghĩ rằng tôi có thể phân thân sao? Một bên làm gối đầu cho anh, đồng thời còn có thể đi phòng bếp nấu cơm?" Lương Kiều liên tục cười lạnh.

Quan Hành lại một trận lúng túng. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tối rồi.

"Mấy giờ rồi?" Giữa hai người có một cái điện thoại màu trắng, Quan Hành tiện tay nhặt lên muốn nhìn xem mấy giờ, sau khi ấn khóa màn hình sáng lên, trái lại anh cũng sờ một chút.

Wallpaper là ảnh của cô, hình như là ở công viên, sau lưng cảnh xuân tươi đẹp, cô quay đầu lại nhìn ống kính thân nhiên cười một tiếng, trong tay còn cầm lấy một ly kem còn ăn dở.

Đã bảy giờ rồi.

Lương Kiều cũng thấy thời gian, có chút ít bức bối thở ra một hơi, làm sao lại trễ như thế này.

Quan Hành nhìn một hồi mới đặt di động lại chỗ cũ, "Quá muộn rồi, nếu không gọi thức ăn ngoài đi."

Có chút cảm tình tốt, Lương Kiều nhìn anh một cái.

Chẳng biết tại sao Quan Hành lại có chút ít thẹn thùng đối mặt với cô, đứng lên mang dép đi mở đèn, "Em muốn ăn cái gì?"

Đây là đang trưng cầu ý kiến của cô?

Ánh đèn sáng lên, trong nháy mắt căn phòng đã khôi phục ánh sáng, Quan Hành đứng ở chỗ công tắc không hề động, Lương Kiều nhìn anh một lát, nói: "Gà rán."

"Tốt." Quan Hành nắm tóc, đi vào phòng ngủ lấy di động gọi thức ăn.

Kêu xong thức ăn ngoài, Quan Hành đi từ trong phòng ra, Lương Kiều lại lập tức mang ánh mắt trách móc nhìn anh. Quan Hành có chút không còn gì để nói, không phải anh chỉ sờ soạng một cái sao, cũng không phải là chưa từng sờ qua, có đúng hay không?

Bên cạnh giá sách có thiết kế một cái giá DVD, các loại đĩa DVD bày đầy ra đó, Quan Hành chọn mấy cái đi ra, đứng ở cửa phòng ngủ gọi cô: "Xem phim điện ảnh không? Một lát nữa gà rán mới có thể đến."

Lương Kiều lại trừng hai mắt, hừ hừ, nhảy xuống từ trên ghế salon, đi tới phòng bếp cầm vài lon bia, ôm vào trong ngực.

Cô đứng dựng kẹp bia giữa cánh tay và bộ ngực sung mãn, Quan Hành mở to hai mắt nhìn, từ trong ngực cô lấy đi hai lon.

Hai lon còn dư lại thì Lương Kiều cầm bằng một tay, đi theo phía sau anh, xuyên qua phòng ngủ, mở ra một chiếc cửa nhỏ tinh xảo trong góc phòng, đi vào một không gian khép kín, u ám.

Quan Hành mở đèn, không gian rộng rãi bài trí vừa xem hiểu ngay, Lương Kiều liếc mắt đã thấy được trên tường bên phải có một màn hình tinh thể lỏng 70 tác (??), không khỏi tặc lưỡi. (1 tác=10cm)

Nhìn qua hình như là phòng cất video audio, thảm trên mặt đất cùng phòng ngủ đều là màu xám, đối diện với TV là hai giường tatami song song, một giường da thật có nhiều chức năng, giữa là một cái bàn dài nhỏ bằng gỗ, bên kia là vừa nhìn cũng thấy là ghế sofa rất mềm, không phải là cái loại đó thường gặp long miêu hoặc là tiểu hoàng nhân, lại là bạch hồ hồ Trường Thảo Nhan văn tự quần. (cái này thực sự rất khó hiểu mình đã tìm hiểu về chiếu tatami nhưng vẫn ko thể dịch đc nên để nguyên văn. Ai biết thì dịch giúp mình với nhé ^^)

Mặt trên còn có dây ni lông màu xanh lá cây cuốn lại thảm da lông ngắn chỉnh tề, cái này trong nhà Lương Kiều cũng có, giống nhau như đúc.

Nhưng cái nệm kia... Chiếu tatami không có cái này buộc xung quanh đúng không?

Lương Kiều phi nhanh vút bỏ dép nhào tới, khoan khoái giẫm hai chân, so với trong tưởng tượng còn mềm hơn!

"Anh mua cái này ở đâu thế?" Lương Kiều hưng phấn xoay đầu lại.

Quan Hành liên tục ở phía sau yên lặng nhìn cô, nghe vậy ngẩng cằm đi tới, đặt bìa trên chiếc bàn nhỏ, ngồi xổm trước TV cho đĩa phim vào. "Tự mình làm."

"Như thế này cũng có thể? Anh được trao quyền sao?" Lương Kiều kinh ngạc nói.

"Tôi thì không cần thương lượng." Quan Hành đang điều chỉnh máy, nghe vậy thân nhiên nói, "Em còn muốn tố cáo tôi sao?"

Lương Kiều lại giẫm hai chân, cười hắc hắc: "Nếu như anh có thể đưa tôi một cái, tôi có thể suy tính một chút về việc không tố cáo anh."

Quan Hành chỉ hừ một tiếng, không lên tiếng, cúi đầu cầm lấy vài đĩa CD nghiên cứu.

Xem phim gì mới phù hợp đây?

Phim kinh dị? Phim tình cảm? Phim hành động?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lên Xe

Khi Quan Hành chọn xong đĩa phim bỏ vào, Lương Kiều đã lăn được hai vòng trên nệm tatami mềm mại, hơn nữa trong lòng liên tục suy xét phải làm sao mới có thể mạng được Trường Thảo Nhan này về nhà mình chơi.

Cuối cùng Quan Hành lựa một bộ phim hài trong nước, đã chiếu được một khoảng thời gian, đĩa phim mua về anh còn chưa có xem qua.

Trọng điểm là Quan Hành cảm thấy phim trong nước đều giống nhau không gì đáng xem, một lát nữa nhàm chán có lẽ có thể làm một chút chuyện khác hắc hắc.

Quay đầu lại liền thấy Lương Kiều nhào vào nệm mềm như bông, cả người đều ở trên đó.

Trong lòng cảm thấy ngứa, Quan Hành đi qua đá Lương Kiều một cước: "Em đứng lên, cái này là của tôi."

"Không phải là bên kia còn có một cái sao." Lương Kiều chắc một tiếng, từ bên trong mảnh màu trắng ngẩng mặt lên, đầu tóc đã có chút mất trật tự. Cô chỉ giương mắt bằng da thật bên kia: "Anh ngủ cái kia đi, cái kia thích hợp với anh đó."

"Không được, tôi thích cái này."

Quan Hành chân trần giẫm lên, trực tiếp nằm xuống gần nửa cái nệm bên cạnh Lương Kiều, nằm nghiêng đối mặt cô. Một tay chống đầu, cổ áo rộng thùng thình theo động tác rũ xuống, lộ ra xương quai xanh cùng một làn da trắng. Anh nhìn cô, khoe miệng tà tà quyến rũ, khẽ nhếch đuôi lông mày, một đôi mắt tối tăm mà sáng ngời.

Lương Kiều lộ ra một con mắt từ vải nhung màu trắng nhìn về phía anh, ánh mắt lướt qua đường cong cằm lưu loát, còn xương quai xanh xinh đẹp làm cô ngưng mấy giây, tiếp theo quét đến đôi chân dài dưới quần màu.

Cô chậm rãi lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, nhưng lại chôn mặt ở bên trong vải nhưng không nhìn ra biểu cảm, chẳng qua đuôi mắt cong lên đường cong có thể thấy được cô đang cười.

"Em cười cái gì?" Quan Hành hỏi, con mắt thẳng tắp nhìn qua cô, ngón tay lặng lẽ gảy trên vải vóc mềm mại.

Lương Kiều không trả lời, chỉ thoáng nghiêng người sang, lộ ra hơn nửa khuôn mặt, hơi híp mắt lại nhìn chăm chăm anh, hỏi: "Có phải anh muốn ngủ với tôi hay không?"

Cô nói trắng ra như vậy làm cho Quan Hành ngẩn người, ánh mắt nhìn cô cũng thêm vài phần tìm kiếm, muốn từ trên mặt cô nhìn ra mục đích của câu hỏi này, nhưng nét mặt cô lạnh nhạt bình thường, không nhìn ra được cái gì cả.

Trầm mặc một hồi, Quan Hành bỏ cánh tay đang chống xuống, cúi người xuống chỗ Lương Kiều đang nằm, cùng cô mặt đối mặt, con mắt đối con mắt, khoảng cách giữa hai người chỉ vài cm.

Dường như mắt của anh sáng lên vài phần so với trước, thời điểm nhìn cô thậm chí lóe sáng khác thường hơn.

Trong nháy mắt, trong lòng Lương Kiều khẽ động một cái.

Chỉ thấy đầu anh lại di chuyển dựa vào gần một chút, ánh mắt tránh đi, từ trong cổ họng phát ra một tiếng mơ hồ mà gọi cảm "Ừ", nhưng mà dung giọng trầm thấp dường như khiến lỗ tai cô ngứa ngáy chậm rãi nói: "Vậy còn em? Em nghĩ sao?"

Anh nháy mắt một cái như không nháy, thoát nhìn ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, như thể thực sự đang đợi cô nói đáp án.

Vốn Lương Kiều muốn trêu chọc anh, mà giờ khắc này nhìn bộ dạng nghiêm túc gần như hết sức chân thành của người đàn ông này, đột nhiên có chút không nói nên lời.

Lương Kiều liếm liếm môi, nhất thời cũng không biết phải làm như thế nào.

Tầm mắt của Quan Hành theo động tác của cô mà rơi ở hai mảnh đỏ tươi trên môi cô, ánh mắt lập tức tối sầm lại.

Anh thoáng nâng lên đầu, con mắt nhìn chăm chăm đôi môi cô, chậm rãi tiến đến.

Dường như chỉ qua một giây, lại phảng phất như đã qua mấy phút dài đằng đẳng. Tim Lương Kiều đập hơi loạn, thậm chí ngay cả lời cự tuyệt nghĩ ra đều có chút suy tư không rõ.

Thời điểm đầu óc rối bòng bong, chuông cửa chợt vang lên.

Con mắt Lương Kiều trừng lớn, bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng giơ tay lên che môi sắp bị anh đụng tới.

Lại không hôn được... Lòng mày Quan Hành mất hứng vụn lại.

Ánh mắt anh sáng quá, Lương Kiều rũ con mắt xuống nhìn chăm chăm mũi của anh còn chưa tháo băng gạc: "Đi mở cửa."

Quan Hành lôi tay cô lại, cổ chấp nhìn cô: "Em trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã."

"Tôi... Nghi lễ..." Lương Kiều có chút xấu hổ nói, thấy anh trừng lớn mắt bộ dáng rõ ràng không tin, ho một tiếng, khó có lúc hơi thẹn thùng, "Lần này là thật, nửa đêm hôm qua đến, anh không tin tôi lấy ra cho anh xem?"

"..." Ai muốn xem loại đồ vật này!

Mặt Quan Hành đen lại đứng lên từ trên người cô, đi ra ngoài nhận thức ăn.

Trả tiền xong ôm một thùng gà rán trở về, phát hiện Lương Kiều cũng đi ra từ bên trong, đang lục cái túi của mình ở phòng khách. Quan Hành đặt gà rán ở trên bàn cơm, thuận tiện bung bát canh giải nhiệt lên uống.

Nhưng ánh mắt anh liên tục nhìn trên người Lương Kiều, tận mắt nhìn thấy cô lấy ra một miếng vuông màu vàng trong túi xách, lúc đi vào toilet đi qua anh, còn cố ý quơ quơ với anh: "Tôi thực sự không lừa anh."

Thật muốn giội một chén canh lên mặt cô! Quan Hành hung dữ bỏ bát canh không xuống bàn, ôm gà rán về phòng cất video audio trước.

Lương Kiều xong việc trở về, Quan Hành đã ngồi xếp bằng trên Trường Thảo Nhan, đang cầm gà rán vui mừng.

Bia trên bàn đã bị đổ thành nước trái cây, Lương Kiều ngạc nhiên nói: "Tại sao lại là nước trái cây, bia đâu?"

Quan Hành lạnh lùng liếc xéo cô, không tiếp lời, tiếp tục ăn đùi gà.

Lương Kiều cảm thấy mất mặt, tự giác ngồi xuống phía đối diện giường da, hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay. Cô cầm lấy một đùi gà cắn lên một miếng

lớn, nhất thời thỏa mãn híp mắt.

Quan Hành nhìn thấy toàn bộ đáng không tiền đồ của cô, lỗ mũi hừ một tiếng, yên lặng mở một chai nước trái cây đặt sang bên cạnh cô.

Lương Kiều cầm lấy uống một ngụm mới phát giác không đúng: "Nhiệt độ bình thường?"

Ăn gà rán không cho uống bia cũng coi như xong, nhiệt độ bình thường thì phải uống kiểu gì đây?

Lương Kiều vừa định kháng nghị, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đành ngậm miệng.

Chẳng lẽ người này là bởi vì cô nghĩ lễ mới đổi bia lạnh thành nước trái cây không lạnh?

Cô dùng khoe mắt liếc nhìn Quan Hành, động tác nhai thịt đều chậm lại.

Quan Hành phát giác được ánh mắt cô, tiếp tục liếc mắt nhìn cô, giọng nói còn đặc biệt không kiên nhẫn nói: "Nhìn cái gì vậy! Ăn xong nhanh đi!"

Nhìn đi, nói chuyện không cho ngủ liền trở mặt. Lương Kiều bĩu môi, thiết thời cho cô mới vừa rồi còn có chút lương tâm cắn rứt, ha ha, còn không bằng mua cây xoa bóp. Tốt.

Màn hình TV còn đang chuyển động, hai người trầm mặc vừa ăn vừa xem. Một hồi lâu, Lương Kiều đột nhiên hỏi một câu: "Có phải anh quên mở âm thanh không?"

Quan Hành nghiêng ngả động tác cứng đờ, chỉ trong tích tắc, rất nhanh lại khôi phục bộ dạng kiêu ngạo, người lãnh khốc không thích phản ứng: "Tôi thì thích xem như thế, em có thành kiến?"

"Không dám không dám," Lương Kiều bày làm ra một dạng kính cẩn nghe theo: "Ngài định đoạt."

Quan Hành lại hừ nhẹ một tiếng.

Lương Kiều không nhịn được liếc nhìn mũi anh, trong lòng tự nhủ: Hừ êm tai như thế, chắc là mũi tốt rồi.

Vì duy trì mặt mũi của mình, Quan Hành kiên quyết không chịu mở tiếng, hai người liền xem một bộ phim câm, cần quét sạch một thùng lớn.

Ăn xong lau tay cùng miệng, gần như hai người đồng thời ngã ra sau, co quắp ở trên nệm tatami.

Lương Kiều sờ sờ cái bụng căng tròn, thoải mái mà than thở một tiếng.

"Sao người phụ nữ như em có thể ăn nhiều như thế?" Quan Hành nói vô cùng ghét bỏ.

Lương Kiều nói: "Không nhiều đâu, cũng chỉ có nửa thùng mà thôi."

Có thể ăn như vậy thì rất dễ nuôi đây... Quan Hành nói thầm một câu nhỏ, đưa chân đá đá cái bàn: "Này, đứng lên dọn dẹp đi."

"Tại sao lại là tôi?" Lương Kiều bày tỏ kháng nghị.

Quan Hành chặc một tiếng: "Em là người giúp việc hay là tôi?"

Lương Kiều liền trầm mặc, một lát sau mới hừ hừ nói: "Tôi nghĩ trước một lát."

Kết quả của lần nghỉ này chính là mười mấy phút trôi qua.

Quan Hành thực sự không chịu được cảm giác một đống rác tồn tại trước mặt mình, thúc giục cô nửa ngày mà không động, đành thở dài một tiếng, tự mình đứng lên bỏ rác vào trong thùng, xách ra ngoài ném đi, thuận tiện rửa sạch tay và mặt một lần.

Lúc trở lại phát hiện người kia không biết xấu hổ đã thừa dịp thời gian ngắn chiếm lấy Trường Thảo Nhan tatami một lần nữa, nằm dạng to thành hình chữ đại, tay dài chân dài mở ra, áo sơ mi vốn bỏ vào quần jean cũng lộ ra một góc.

Ánh mắt dừng trên người cô hai vòng, cuối cùng dừng lại ở trên bộ ngực 凸 vênh lên trên, rất lâu không di chuyển. Bộ ngực theo động tác hô hấp mà lên xuống phập phồng, Quan Hành nhìn mà con mắt cũng nóng lên.

Chết tiệt, không để cho ngủ mà dám dùng bộ dạng này quyến rũ anh, đáng ghét!

Anh tựa vào cửa nhìn một hồi lâu, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khí, đi tới. Vốn đang định đi tới giường da bên cạnh, khi đi ngang qua Trường Thảo Nhan bỗng nhiên cơ trí nổi lên, bước chân dừng một chút.

Lương Kiều nhắm mắt lại không phát giác gì, Quan Hành lặng lẽ ngắm cô một cái, tiếp theo giơ chân lên, bị tatami làm vướng chân, trọng tâm cả người không vững, lập tức hướng về Lương Kiều ngã xuống.

"Aiz ~ nha ~" Anh gọi một tiếng.

Lương Kiều vừa mở mắt liền thấy một thứ khổng lồ hướng về mình, phản xạ có điều kiện lăn sang bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh được.

Quan Hành chính diện ngã xuống bên cạnh cô, cũng may tatami đủ dày cũng đủ mềm, cũng không đau nhức nhiều. Anh giống như con sói phát hiện con mồi thì hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, nhanh chóng đứng lên muốn không chế hai bên của Lương Kiều, lôi kéo nửa người dưới, một chân giơ lên liền cười trên người cô.

Trước đây Lương Kiều học qua hai năm Tay Kwon Do, ngoại trừ động tác ném qua vai hơi tinh thông, thì khí lực cũng chỉ hơi lớn hơn những cô gái khác, phản ứng cũng nhanh hơn một chút. Đàn ông có hình thể lực lưỡng vốn là chiếm ưu thế, đặc biệt là người như Quan Hành hàng năm tập thể hình da thịt rắn chắc, lần trước bị cô áp chế hoàn toàn là bởi vì không phòng bị, kỳ thật thật sự một chọi một đối mặt, Lương Kiều chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

Mà giờ khắc này cô lại biến thành không hề đề phòng, Quan Hành đã sớm có âm mưu, kịp phản ứng trước cô đã ấn hai cánh tay cô lên đỉnh đầu, đồng thời bấp đuôi dùng sức kẹp lấy, cố định lấy hai chân cô.

Giấy dựa đã không còn cần thiết, Lương Kiều dứt khoát trực tiếp buông lỏng ra, thân thể trầm tĩnh lại, nhìn hai mắt khó nén khỏi hưng phấn của người nào đó, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi: "Anh có thể giả vờ ngã có thành ý một chút hay không?"

Dường như Quan Hành cảm thấy rất đắc ý với việc áp đảo được cô, giữa lông mày đều lộ ra sung sướng. Anh không trả lời vấn đề của Lương Kiều, thân thể thấp xuống dùng cẳng tay chống đỡ ở trên nệm tatami, đồng thời siết chặt lấy cổ tay cô, rất sợ không để ý đã bị cô đào thoát.

Điều chỉnh tốt tư thế, anh đối diện mặt Lương Kiều, con mắt hiếu kỳ lại nghiêm túc nhìn tới nhìn lui trên mặt cô, lông mày, con mắt, mũi, miệng, mỗi một chỗ đều không bỏ qua.

"Anh muốn làm gì?" Lương Kiều nhất thời có chút không nhìn ra anh đang nghĩ gì, không phải là nói nghĩ lễ, anh nhảy bổ tới là có ý gì đây?

Quan Hành đang nghiên cứu cô nghe vậy khẽ nhún mày, suy tư mấy giây, tương đối thành khẩn hỏi cô: "Lúc này anh hẳn nên trả lời 'muốn' hay là 'em'?"

Lương Kiều: "..."

Bình thường anh đều thấy những thứ gì kì kì quái quái gì đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Dò Xét

Dứt bỏ những vấn đề khác không đề cập tới, chỉ nói giờ đến phút này, bị một người đàn ông có dáng dấp vô cùng tốt áp chế dưới thân thể, khoảng cách gần như vậy, còn có hơi thở mang theo hormone nóng rực đến từ trên người đàn ông mang - - làm người ta rất khó cảm giữ được.

Lương Kiều nhìn chăm chăm đôi con ngươi màu đen đang gần trong gang tấc kia, cơ thể căng thẳng theo phản xạ.

Quan Hành còn vô tình hay cố ý cọ trên người cô, cổ rục rịch trong thân thể đã sắp mất khống chế, thậm chí Lương Kiều còn suy nghĩ xem có nên chiến đấu đầm máu một lần không. (Chỉ đang trong kì mà!!!)

Tốc độ lưu thông của máu không tăng nhanh hơn không kiểm soát được, trong lúc hô hấp thân thể càng ngày càng phập phồng, sức nặng của hai bắp đùi đang áp chế trên người cô nặng như ngàn quân, làm cho cô dường như không thở nổi.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng bắt lấy một lời cự tuyệt đã sắp tiêu tán ở trong dục vọng đang bành trướng ra.

"Đừng như vậy..." Cô gần như dùng toàn bộ sức lực mới nói được lời cự tuyệt ra, thanh âm rất thấp, "Tôi thực sự ngại." "

Cô dùng sức nhắm mắt lại, dường như đang tận lực đè nén thứ gì đó. Con mắt Quan Hành dừng trên gò má đang biến thành màu hồng phấn của cô, quét qua từng chút ở lỗ tai cùng cô, hứng thú nơi đây mắt càng nồng đậm.

"Đừng loại nào?" Anh cố ý hỏi, nằm phục người xuống gần như dán đến cạnh tai cô, cảm thụ được hỗn hợp mùi thơm cùng nhiệt khí bùng bùng của phụ nữ trên người cô, hương thụ híp híp mát, đồng thời còn làm bộ vô tội giọng nói thuần khiết: "Tôi không có động mà."

Lương Kiều thờ dài từ lỗ mũi ra một hơi, cô mở mắt ra, con mắt không có tiêu cự nhìn lên khoảng không trước mắt mình, đột nhiên cuồng cuồng hỏi một câu: "Anh có bạn gái không?"

Quan Hành nằm ở trên mặt cô ngẩng đầu lên, cắt đứt ánh mắt cô, một lần nữa chiếm cứ không gian trên đỉnh đầu cô. Con ngươi thâm thúy khó phân biệt

của anh chăm chú nhìn con mắt cô, một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Không có."

"Vị hôn thê?"

"Không có."

"Người phụ nữ khác?"

"Không có..."

Nói xong hai chữ cuối cùng, ánh mắt anh lại trầm hơn vài phần.

Ánh mắt Lương Kiều cũng thay đổi.

Hai người đưa tình ngóng nhìn nhau dưới khoảng cách chưa đến mười cm, dường như không khí quanh thân đang quờ trách mang theo tia lửa điện.

"Tôi cũng vậy, không có." Lương Kiều nhìn anh nói.

Quan Hành không có phản ứng, nhưng đáy mắt tình mạch đã tích tụ một dòng nước xoáy.

"Anh còn chờ cái gì..." Lương Kiều hơi vênh khoe mắt từng chút từng chút giương cao, trong con mắt mang theo vui vẻ quyến rũ người cùng ánh sáng.

Cô liếm liếm môi, chậm rãi cười một tiếng với Quan Hành, "Hôn tôi."

Trong tích tắc khi câu nói đó rơi xuống, gương mặt tuấn lãng trước mắt bỗng nhiên gần sát, trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại nóng ướt. Thân thể đang khản trương trầm tĩnh lại ở trong một cái nháy mắt, cô khẽ mở miệng, ngậm lấy đôi môi rồi cọ xát.

Trong chớp mắt thân thể Quan Hành cứng lại, một giây sau động tác vốn còn tính là ôn nhu liền trở nên như mưa to gió lớn cuốn lấy tất cả, há miệng ngậm chặt cánh môi cô, hung hăng mút.

Rất nhanh anh lại thoáng thối lui, hai tay buông lỏng cổ tay cô, ôm lấy mặt của cô, một bên nhẹ nhàng mút cắn đôi môi cô, một bên nhẹ nói: "Nhắm mắt lại."

Khó được khi Lương Kiều nghe lời, đồng thời nhắm mắt lại, đưa đầu lưỡi ra cắn trên môi anh một cái.

Hai tay Quan Hành nâng mặt cô căng thẳng, siết chặt lấy, giữ lấy đầu cô, ác độc cắn một cái vào môi cô, sau đó dễ dàng đưa đầu lưỡi thăm dò vào đôi môi đang hé mở, sau đó cố gắng quét sạch hàm trên của cô một chút.

"Ừm..." Giao triền giữa răng môi lộ ra một tiếng ngâm khẽ, Lương Kiều thở gấp một tiếng, chủ động dùng đầu lưỡi làm cản đung vào đầu lưỡi của anh, sau đó lập tức bị anh hung ác bao lấy, sát sao quấn quanh cùng một chỗ.

...

Trong phòng cất video audio yên tĩnh, tiếng nước chảy ** bên tai không dứt, hỗn hợp có chút nhẹ chút nặng, thờ dốc hoặc thô hoặc nhu, còn có tiếng ngâm khẽ mà thỉnh thoảng người phụ nữ bật thốt ra.

Rất lâu sau, Quan Hành thoáng thối lui một chút, hai người đồng thời há mồm thờ dốc, môi đã đều bị đối phương cắn mút đến tê dại.

Trong chút thời gian ngắn ngủi để bình phục, ánh mắt của hai người cũng sát sao dây dưa, chưa từng dời đi nửa phần.

Không biết vì cái gì mà Lương Kiều có chút buồn cười, trên môi còn lưu lại cảm giác ẩm ướt, cô liếm liếm theo thói quen, con mắt Quan Hành nóng lên, nâng cô mặt lại hôn xuống.

Lần này ngược lại ôn nhu không ít, dịu dàng cọ xát liếm hôn ở môi cô, sau đó thuần thực trượt đầu lưỡi vào, trên chọc đầu lưỡi khéo léo của cô.

Vui đùa ẩm ỉ trong chốc lát, đầu lưỡi lại lui ra ngoài, dọc theo cằm cô, gò má, một đường hôn đến vành tai.

Vành tai cô vừa êm dịu vừa đáng yêu, anh đã nhớ thương đã lâu rồi. Giữa vành tai có lỗ tai, nhưng chưa bao giờ thấy cô mang qua đồ trang sức gì.

Quan Hành ngậm lấy vành tai cô, dùng hàm răng khẽ cắn nhẹ một cái.

Cảm giác nói không nên lời kia không biết là đau hay là ngứa, Lương Kiều khẽ nghiêng đầu, duỗi tay đẩy đầu anh ra.

Quan Hành thuận lực đi xuống, hôn qua cổ dài nhỏ, sau đó hôn đến bên cạnh rồi cắn hõm vai cô.

Áo sơ mi quá vướng bận, anh dùng răng cắn tà áo, nhẹ nhàng kéo một cái đã cởi được cúc áo thứ nhất.

Xương quai xanh cùng với làn da trắng nõn lộ ra, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng nửa vòng tròn phía dưới. Vốn là hướng về phía xương quai xanh,

Quan Hành lại đột nhiên thay đổi phương hướng, trượt đầu gối vào khe rãnh giữa hai nửa vòng tròn, vô cùng linh hoạt.

"Ừm." Một trận tê dại tập kích ngang lưng, cả người Lương Kiều đều run lên một cái, khó nhin rùng mình, thời điểm vận vẹo đã ma sát qua bắp đùi ở giữa hai chân Quan Hành, hô hấp của anh lập tức căng thẳng, phun ra một ngụm hơi thở nóng hằm hập trước ngực cô.

Lương Kiều gần như không kháng cự được, vội vàng ôm lấy đầu anh rồi thành túm lấy, trong giọng nói đè nén thở dốc chưa bình phục lại: "Đủ rồi!"

Không thể xuống thêm nữa.

Đầu bị cô bắt phải ngẩng lên, Quan Hành lại dứt khoát vùi vào bên trong hõm vai cô, đồng thời tay phải phủ lên nửa vòng tròn một bên, cách áo ngực cùng áo sơ mi, bóp một cái không nặng không nhẹ.

Lương Kiều hừ nhẹ một tiếng bắt lấy tay anh, Quan Hành một bên trốn một bên nhân cơ hội xoa nhẹ vài cái, nghe cô càng ngày càng thở dốc loạn, đắc ý thổi hơi vào lỗ tai cô: "Thoải mái sao, huhm?"

Anh sức lực lớn lại linh hoạt, Lương Kiều ngăn không được đẩy không ra, dứt khoát siết sao đê lại tay anh, ý đồ phòng ngừa anh lại sờ loạn. Nhưng mà tư thế này vừa vận đặt cả bàn tay anh lên, anh chỉ cần thoáng động, cô liền hưởng thụ đầy đủ.

Lương Kiều kịp phản ứng muốn đẩy tay anh ra ngoài, nhưng đẩy không được.

Quan Hành cười nhẹ lại hôn cô vành tai cô, còn cố ý trêu chọc: "Kẹp chặt như thế, có phải muốn tôi dùng thêm sức hay không?"

"Anh, thực sự, đủ rồi..." Lương Kiều nặn ra mấy chữ này từ kẽ răng.

Quan Hành cắn vành tai cô, đồng thời ngón tay như đánh đàn dương cầm gảy một cái trên môi cô, một bên bán một bên còn đắc ý cười nhẹ.

Lương Kiều hít sâu một hơi, cong lên một chân, ở trên đùi anh cọ vài cái, sau đó cố ý dùng đầu gối thúc vào thứ đã trở nên cứng rắn ở giữa hai chân anh.

Quan Hành kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng dùng sức kẹp chân cô đang làm loạn, hơi thở không yên khẽ quát một tiếng: "Chớ lộn xộn!"

Chân không động dậy được, Lương Kiều liền đuổi tay đi bắt anh, Quan Hành vội vàng né tránh ra sau, Lương Kiều nhân cơ hội dùng tay đẩy lồng ngực anh, trực tiếp làm cả người anh lộn ra, ngã ở trên thảm sàn phía sau.

Hai chân Quan Hành còn quỳ, thời điểm ngã xuống bắp đùi không tự chủ được buông lỏng, Lương Kiều người cơ hội rút chân ra, trước khi anh đứng lên đã cười trên eo anh, đối diện bộ vị nào đó đang sung sức ngồi xuống, cố ý trước sau trái phải cọ xát một hồi mới đứng lên.

"Đừng động đừng động..." Quan Hành vội vàng bóp cô eo đẩy cô về sau, hơi thở loạn lên gần như không nói được.

Lại làm loạn nữa thì không tốt một chút nào.

Lương Kiều dùng động tác, đứng xuống từ trên người anh, ngồi qua một bên rũ đầu để bình phục.

Chỗ bị anh bóp qua còn lưu lại cảm giác quái dị, tự cô đuổi tay làm một cái.

Sau lưng Quan Hành lật thân đưa lưng về phía cô, cuộn hai chân lên, thò tay giật giật quần.

Bầu không khí bắt đầu trở nên có chút lúng túng.

Lương Kiều bình tĩnh trở lại, nghiêng đầu mắt nhìn về phía người đàn ông đang nằm nghiêng quay lưng về phía cô, lại dời ánh mắt đi rất nhanh. "Tôi đi về trước..." Cô nói.

Thân thể Quan Hành khẽ động một cái, nhưng cũng chỉ là một cái, qua mấy giây anh mới "Ừ" một tiếng, giọng nói ừ ừ.

Lương Kiều đi tới cửa anh lại ngồi dậy: "Tôi đưa em đi."

"Không cần, tự tôi xuống dưới đón xe." Lương Kiều kiên định cự tuyệt.

Quá lúng túng, cô không có cách để tiếp tục ở trong cùng một không gian với anh.

Quan Hành lại gãi gãi quần, không có kiên trì.

Đã sắp mười giờ, màn đêm âm đạm.

Lương Kiều đi xuống lầu, một trận gió lạnh thổi qua mặt, cô lập tức rùng mình một cái, nhưng cổ nhiệt còn lại cuối cùng trong thân thể cũng bị gió thổi tản đi. Cô vô vàn áo khoác ngoài, từ ánh đèn sáng của khu nhà đi vào trong bóng đêm vô tận.

Một đêm mộng xuân không dấu vết.

Buổi sáng Lương Kiều còn cảm thấy trong thân thể là lạ, cô ngồi ở trên giường ngáy ngốc một hồi lâu, nghĩ xem mình có nên mua một chút công cụ trên mạng hay không.

Đồ dùng tình thú cùng nội y cô mua qua không ít rồi, tất cả đều là đưa cho người khác, nhưng bây giờ hình như chính mình cũng có chút cần...

Phụ nữ tịch mịch nha... Thậm chí cả một người đàn ông không nên dây vào cũng muốn thương...

Cô thở dài, đứng lên rửa mặt.

Không biết có phải bởi vì giấc mộng tối hôm qua quá mức kịch liệt tiêu hao tinh lực hay không, lúc đi làm việc cả người Lương Kiều đều phờ phạc.

Cảm thấy xấu hổ chính là, trong đầu cô đều là hình ảnh cô cùng Quan Hành ở phòng cắt video audio, chân thật, cùng với trong giấc mộng.

Lúc chờ thang máy còn đang cúi đầu nghĩ đến việc này, đợi đến thang máy đến mở ra ngay trước mắt, vừa ngẩng mặt lên đã thấy người đàn ông vừa mới còn ở trong ảo tưởng xuất hiện trước mắt, tây trang giấy da khuôn mặt lạnh lùng, một thân hơi thở căm dục, cả trái tim nhỏ của Lương Kiều cũng không nhịn được run lên một cái.

Quan Hành thấy cô ó trong mắt cũng không được tự nhiên, hơi nín hơi, nhìn qua cô muốn nói mà thôi.

Trương Vĩ đứng bên cạnh anh, chứng kiến ánh mắt triền miên của hai người ở cùng một chỗ, căn bản không có người để ý đến anh ta, suy sụp rũ đầu xuống.

Lương Kiều theo đám người đi vào, không biết là ngẫu nhiên hay là hành vi vô thức của cơ thể, vừa vặn đứng ở phía trước Quan Hành.

Có hơi nhiều người, khoảng cách giữa cô cùng Quan Hành cũng có chút gần.

Cảm giác tồn tại sau lưng quá mạnh mẽ, hoàn toàn không thể khinh thường, thậm chí cô còn cảm thấy mình cảm nhận được nhiệt độ đến từ trên người anh. Mấy hình ảnh xấu hổ ngày hôm qua lại tự nhiên nhảy ra, cô thở ra một hơi, còn cảm thấy có chút nóng.

Bên hông đột nhiên truyền đến cảm giác khác thường, cô cúi đầu một cái, liền thấy một bàn tay của người đàn ông đưa đến từ sau lưng, nắm lấy eo mình.

Không thể nghi ngờ là Quan Hành.

Cô còn chưa kịp phản ứng, bàn tay kia đã mạnh mẽ cánh tay liền siết chặt lấy, giữ lấy eo cô túm về đằng sau. Thân thể bị bắt buộc phải chuyển vài bước, gót chân đứng phải trở ngại, đồng thời lưng cô cũng dán lên một lồng ngực nóng hổi.

Lương Kiều quay đầu lại nhìn về phía Quan Hành, anh còn mang vẻ mặt lạnh lùng như đang hỏi "Em nhìn cái gì vậy".

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Editor: Linh Đang

PS: từ chương này là tg không đặt tên chương nữa *chep chep*

Trong thang máy có không ít người, Lương Kiều chột dạ nhìn chung quanh.

Vắt ngang ở trên eo cô là cánh tay cứng rắn, rắn chắc mạnh mẽ, anh chỉ để ở nơi đó, cũng không có động tác dư thừa, nhưng không thể bỏ qua sức mạnh dồn vào đó.

Không có ai chú ý tới bên này, Lương Kiều cũng không giãy giụa, khẽ dựa vào ngực Quan Hành, tùy ý để anh ôm.

Quanh thân đều bị hơi thở cương nghị ấm áp của người đàn ông bao vây lấy, thế nhưng vô cùng thoải mái.

Dáng đứng của một người so với một người lại thẳng tắp hơn, biểu hiện trên mặt cũng vô cùng phù hợp, ngoại trừ đứng ở khoảng cách vô cùng gần, từ xa nhìn lại tựa như hai người không có chút liên quan nào.

Trương Vĩ đứng ở bên trái, không nhìn thấy tay phải của Quan Hành đang đặt ở ngang hông Lương Kiều, nhưng mà anh ta thấy trước ngực cùng sau lưng hai người bọn họ như dính sát cùng một chỗ, trong lúc nhất thời cõi lòng tan nát rơi đầy đất.

Hôm qua mới suy nghĩ cẩn thận thái độ của lão đại với Lương tiểu thư rất đặc thù, hôm nay liền phát hiện thì ra người ta chính là anh tình tôi nguyện... Trương Vĩ nhặt lên mảnh vụn trái tim nhỏ rơi đầy đất của mình, yên lặng đứng xa một chút.

Thang máy chậm rãi đi lên. Không đầy một lát, tay Quan Hành đặt tại ngang hông Lương Kiều đột nhiên động động, ngón trở hơi cong, cách áo sơ mi cào vào eo cô một cái.

Lương Kiều không sợ ngứa, nhưng anh cào một cái kia không chỉ là ngứa, còn có một chút cảm giác khác thường. Cô không biến sắc ngẩng lên tay đè chặt mu bàn tay Quan Hành, ý bảo anh không nên cử động.

Quan Hành quả thực đang hoảng, nhưng cũng không lâu lắm, ngón tay lại khê động, gẩy một cái vào chỗ vừa rồi.

Lương Kiều thấy anh không nghe lời, liền vòng tay qua đằng sau, sờ đến phía ngoài bắp đùi anh, muốn càu một cái. Nhưng mà da thịt trên đùi anh quá rắn chắc, căn bản lần thứ hai cô không càu được.

Lòng ngực sau lưng khẽ run rẩy, dường như là đang cười.

Lương Kiều nghiêng nghiêng rặng, tay chuyển phương hướng, trượt đến bên đùi anh. Mò một chút cũng tốt, càu một chút cũng tốt, anh đều có thể chịu được. Nhưng động tác của cô còn chưa bắt đầu, Quan Hành đã nhanh chóng bắt được cánh tay đang ở trên lưng mình, nắm lấy móng vuốt không yên vị của cô.

Lá gan của người phụ nữ này còn lớn hơn của anh, ở chỗ như thế này còn lừa được anh?

Anh cường chế lời tay Lương Kiều ra ngoài, nắm trong lòng bàn tay không cho cô động.

Nhiều người ở đây, Lương Kiều cũng không muốn cùng anh nháo, tùy ý để anh cầm lấy tay.

Hai cánh tay siết sao nắm lấy ở chỗ không có người nhìn thấy.

Thang máy rất nhanh đến tầng 18, Lương Kiều quơ quơ tay, lúc này Quan Hành mới buông cô ra.

Lương Kiều chen từ trong đám người ra ngoài, trên tay có cảm giác lạnh lạnh, cô cúi đầu nhìn nhìn, lòng bàn tay mu bàn tay đều có một tầng mồ hôi mỏng.

Trong thang máy, trong lòng bàn tay Quan Hành cũng ẩm ướt, ngón tay cuộn lại một cái, sau đó lặng lẽ cọ xát ở trên quần.

Trương Vĩ bên cạnh ỉu xiu, tâm tư anh đều ở nơi khác, cũng không có để ý.

Đầu tư cho một bộ phim điện ảnh mới, diễn viên đều đã thích hợp, mặt khác kịch bản của bộ phim này đang trong lúc bàn bạc, buổi sáng mở một hội nghị công tác ngắn gọn, Trương Vĩ đi theo sau Quan Hành trở lại phòng làm việc, dọn dẹp công việc một chút, sau đó liền đi tưới nước cho mấy chậu cây đặt bên cửa sổ.

Dưới cờ Quang Diệu vừa mới thành lập một công ty đại diện, đã đoạt được một vài nhân vật tai to mặt lớn từ những công ty khác, trừ lần đó ra cũng vẫn đang xem xét vài người mới, người phụ trách mang danh sách lựa chọn một nhóm người từ học viện giao lên, Quan Hành từng bước từng bước xem qua, tổng cộng mười lăm người, bị anh đánh trượt năm người.

"Mấy người này phong cách đại chúng hoá không có gì đặc sắc, cho trượt." Anh ném văn kiện đã phê qua một bên, cầm lấy một bản khác.

Trương Vĩ chọc lá cây xấu hổ, không yên lòng đáp một tiếng.

Quan Hành dời ánh mắt khỏi chồng văn kiện, hai mắt nhìn anh ta, nhú mày gõ lên bàn: "Cậu nhàn như thế, công việc làm xong hết rồi à?"

"A!" Trương Vĩ nhanh chóng định thần lại, vội vàng bỏ lá cây xấu hổ xuống, cầm lấy cái xẻng nhỏ cùng phân bón của mình chuẩn bị rời đi. Đi hai bước anh ta lại dừng lại, nhắc nhở Quan Hành, "Lão đại, hôm nay anh nên đi bệnh viện tái khám. Thời gian trước ba giờ chiều tôi đã thu xếp rồi, ba giờ rưỡi có hội nghị, buổi tối có hẹn ăn cơm với đạo diễn Lâm. Còn có, mười giờ buổi sáng ngày mai bay tới Hong Kong."

"Biết rồi." Quan Hành suy nghĩ một chút, cầm điện thoại đứng lên.

Trương Vĩ nói xong lại không đi, đứng ở chỗ đó về mặt rồi rảo nhìn anh, một lát sau hạ thấp giọng hỏi: "Lão đại, mũi anh thật sự là bị Lương tiểu thư đánh sao?"

Động tác trên tay Quan Hành ngừng lại, nâng mí mắt nhìn chằm chằm anh ta mấy giây, không có biểu cảm gì hỏi: "Cô ấy nói cho cậu biết?"

Trương Vĩ không lên tiếng, mím môi, cam chịu.

Tại sao cô gái này lại hủy đi đài* của anh... Quan Hành khẽ hừ một tiếng, tiếp tục cầm di động viết chữ: "Cậu hỏi cái này để làm gì?"

*Ở đây hiểu nôm na là danh dự chỗ đứng

"Anh- -" Trương Vĩ do do dự dự, cầm cái xẻng gãi gãi đầu, một chút sức lực cũng không có, "Có phải anh thích Lương tiểu thư hay không, bị cô ấy hại thành dạng này đều không trả thù..."

Trả thù?

Bởi vì hai chữ này mà Quan Hành sợ run trong chớp mắt, phải ha, người phụ nữ kia đánh lén anh, làm hại anh ngã đến gãy mũi, thế nhưng anh hoàn toàn không có nghĩ tới trả thù việc này...

Không, vẫn nghĩ tới, anh vẫn muốn tóm cô lại đánh cho cái mông cô một trận, hừ hừ!

Nhưng chút chuyện này đã không còn trọng yếu.

Anh nhìn Trương Vĩ đang nhăn nhó đứng ở đằng xa một cái, "Cậu biết thì tốt! Lần sau còn dám đưa đặc sản cho cô ấy sau lưng tôi, gãy mũi chính là cậu."

Trương Vĩ vội vàng khoát tay: "Không dám không dám." Trước khi đi dường như anh ta còn rất không yên tâm dặn dò Quan Hành, "Vậy anh phải đối tốt với Lương tiểu thư đó, không được bắt nạt người ta."

Quan Hành cầm tập văn kiện giơ lên trước mặt anh ta: "Cậu muốn ăn đòn có phải hay không?"

Trương Vĩ vội vàng biến mất.

Buổi trưa còn chưa tới giờ cơm, Thư Nam đã bắt đầu hưng trí bừng bừng thương lượng cơm trưa ăn cái gì với Lương Kiều, "Em nghe bọn họ nói căn tin có đầu bếp mới đến, làm thịt kho tàu ăn cũng ngon, có phải chúng ta nên đi ném thư hay không?... Đúng rồi, cạnh quảng trường Toàn Thạch mới mở một cửa hàng cháo, được đánh giá 4.9* điểm đầy, nhất định hương vị rất tốt!... Nếu không chúng ta ăn sushi? Đã lâu em chưa ăn..."

*Chắc 4.9/5

Lương Kiều liếm liếm môi, "Cái gì... Buổi trưa chị hẹn người rồi."

Thư Nam bỗng nhiên quay đầu: "Ài!" Tiếp theo đưa ra một đầu ngón tay phần nọ chia về phía cô, "Vậy mà chị lại vứt bỏ em tìm người khác, tra nam! Chị nói đi, kia con hồ ly tinh là ai?"

Lương Kiều không trả lời, cười đến vẻ mặt chột dạ.

Thư Nam lại khiển trách cô một phen, ủy ủy khuất khuất đứng lên ghé vào khung làm việc hò hét Vương Thụy cùng nhau ăn cơm trưa.

Đến lúc tan việc, Thư Nam cùng Vương Thụy đã chọn được nhà hàng rồi, kêu Lương Kiều cùng đi. Lương Kiều chậm rì rì: "Hai người đi trước đi, không cần chờ tôi."

Chờ Thư Nam cùng Vương Thụy rời đi, cô mới cảm di động lên lên lên lút lút đi đến giữa thang máy, trước xem xét bốn phía không có người quen, mới bước vào thang máy đi lên trên.

Phòng làm việc ở Quang Diệu cô đã qua nhiều lần, cô gái ở bộ phận lễ tân nhận ra cô, lại được phía trên dặn dò, không chỉ không cần người không được hẹn trước, còn nhiệt tình chào hỏi cô: "Chào Lương tiểu thư."

Lương Kiều mang bộ lãnh đạo xuống nông thôn thị sát điều bộ cười tùm tùm phát tay: "Mấy người cũng khỏe."

Rất nhiều người ở Quang Diệu đều đã gặp cô, nhưng không biết rõ thân phận của cô, chỉ biết là cùng ông chủ có chút ít quan hệ, mỗi lần tới đều là trực tiếp vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cũng có một nhóm người chưa thấy qua cô, nhất là hôm nay vừa vặn có Mạnh Thủy Lam cùng hai nữ diễn viên khác tới đây để xử lý thủ tục.

Lương Kiều thấy Mạnh Thủy Lam thì mắt sáng rực lên, phản ứng đầu tiên là đi lên muốn được ký tên, nếu có ảnh chụp chung thì tốt hơn nhiều.

Nhưng mà dường như ý niệm này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, liền bị một cỗ lực lượng kỳ quái trong đại não cưỡng chế chen ép trở về.

Chống lại ánh mắt của Mạnh Thủy Lam, cô khách khí gật đầu mỉm cười.

Mạnh Thủy Lam cho rằng cô cũng là công nhân viên của Quang Diệu, vì vậy cũng lễ phép đáp trả một nụ cười tùm tùm.

Trong lòng còn âm thầm cân nhắc: Ngoại hình điều kiện rất tốt, vóc dáng cao dáng người cũng tốt, chắc cũng là nghệ sĩ mới ký của Quang Diệu, nhưng mà mặt còn hơi cứng, mới vừa vào nghề? Nếu như là người mới vậy thì tuổi có chút lớn. Có lẽ là người đại diện? Khí chất rất giống, giới giang lưu lóat.

Sau khi thấy cô ngênh ngang trực tiếp tiến vào phòng làm việc của Quan tổng, Mạnh Thủy Lam hơi kinh ngạc một chút.

Cô ta tự nhận hiện tại đã là tiểu hoa đán ăn khách, Quang Diệu mất công bồi dưỡng cô như vậy, toàn bộ quá trình ngay cả mặt mũi Quan tổng cũng không có lộ ra. Cô vừa mới tìm trợ lý Trương uyển chuyển bày tỏ muốn gặp Quan tổng, cảm tạ anh ở trước mặt, thậm chí trợ lý Trương còn chưa thông

báo đã cự tuyệt, thái độ mặc dù khá lịch sự, nhưng so với dáng vẻ tươi cười khi anh ta (TV) thấy người phụ nữ này, căn bản không thể nói là giống nhau.

"Vừa rồi là người đại diện của ai à?" Cô ta lặng lẽ hỏi thăm nhân viên làm việc mang cô ta đi xử lý thủ tục.

"Cô nói người phụ nữ kia sao... Không phải người của công ty chúng tôi." Sau đó hạ thấp giọng nói câu, "Hình như là bạn gái của Quan tổng chúng tôi, trong khoảng thời gian này ngày ngày đều đến."

"Là sao?" Mạnh Thủy Lam như có điều suy nghĩ, "Không có nghe nói Quan tổng tuyên bố với bên ngoài đâu..."

"Cái này có gì tốt mà tuyên bố, Quan tổng chúng tôi cũng không phải là nghệ sĩ."

...

Com trưa là Trương Vĩ đưa từ ngoài về, ba phần xa món ăn hoa phần.

Khi Lương Kiều đến, Quan Hành đang ngồi ở bàn làm việc rộng rãi đằng sau, nghiêm túc phê duyệt văn kiện. Trương Vĩ dọn xong đồ ăn, yên lặng cảm lấy phần của mình ra ngoài ăn.

Lương Kiều kỳ quái gọi anh ta lại: "Không cùng ăn sao?"

"Không được, tôi ra bên ngoài ăn, không quấy rầy hai người." Trương Vĩ cong mắt cười cười, kéo cửa ra ngoài.

Quan Hành còn đang xem văn kiện, tư thế ngồi thẳng tắp, mặt mày rũ xuống, ánh nắng vàng kim của mặt trời chiếu vào, rọi lên từng chiếc lông mi rõ ràng trên mặt anh, sau lưng là giá sách rực rỡ muôn màu, hình ảnh kia đẹp như trên tạp chí ảnh vậy.

Quả nhiên người đàn ông chăm chỉ làm việc đều hết sức gọi cảm... Nhưng vẫn là lực hấp dẫn của com lớn hơn.

Lương Kiều cởi áo khoác ngoài vắt ở trên ghế sofa, hai mắt nhìn anh, liền đi tới gần nghiêng cứu hộp com vô cùng lớn lại tiện lợi - - hai mặt hai chay, còn có một chén canh, một phần salad trái cây hết sức mới mẻ.

Khẩu vị của Lương Kiều nổi lên, mở salad ra trước, dùng cái que xiên một miếng nhét vào trong miệng.

Quan Hành bày biện tư thế ngồi ngay ngắn, người phụ nữ kia lại rất lâu không ại đây, anh vừa ngẩng đầu, liền thấy cô một bên lật tạp chí trên bàn, một bên ăn từng miếng từng miếng khoan khoái.

Anh còn chưa qua đâu, làm sao cô lại bắt đầu ăn rồi?

Hai mắt Quan Hành trừng cô, vừa tức giận lại bất đắc dĩ.

Anh đứng lên, cởi nút áo tây trang theo thói quen, cởi một nửa lại dừng lại, cứ tùy ý như vậy mà đi đến, ngồi xuống cô đối diện.

Anh vừa đến, Lương Kiều lập tức bỏ tạp chí trong tay xuống, mở hộp com trước mặt ra, xoa xoa đôi bàn tay hưng phấn cầm lấy chiếc đũa: "Cuối cùng cũng có thể bắt đầu ăn."

Cô giương mắt nhìn về phía Quan Hành cười ngọt ngào: "Cảm ơn com trưa của anh."

Quan Hành còn chưa kịp nói chuyện, cô liền vui đầu ăn không lên tiếng.

Hôm nay trong thức ăn có cả rốt cùng hạt tiêu, Quan Hành không ăn, còn không vui khi nhìn thấy chúng, hôm nay trợ lý nhỏ lại không ở đây, đành phải tự mình gấp từng miếng từng miếng ra ngoài.

Lương Kiều chú ý tới động tác của anh, ngẩng đầu: "Anh xoi mới thức ăn?"

"Tôi không xoi mới thức ăn." Quan Hành còn không thừa nhận, bữu môi ghét bỏ nói, "Những thứ này quá khó ăn."

"Tật xấu của anh còn thật nhiều!" Lương Kiều rất tự nhiên đẩy hộp com của mình về phía trước, "Không ăn cho tôi."

Quan Hành dừng một chút, chiếc đũa trong tay chuyển một cái, gấp những thứ mình không ăn sang cho cô.

Cả rốt là dùng để hầm cách thủy thịt kho tàu, hầm cách thủy đến mềm nhũn hết sức ngon miệng, Lương Kiều còn rất thích ăn.

Quan Hành gấp hết những thứ liên quan đến cả rốt cùng hạt tiêu sang cho cô, một chút không dư thừa, Lương Kiều cầm chiếc đũa liên tục đợi đến khi anh chọn hết toàn bộ. "Xong việc?"

"Được rồi." Quan Hành hoàn toàn chưa động tới một chút nào, đáy mắt mang theo một loại ý cười kỳ dị nhìn qua cô.

Lương Kiều lấy hộp com lại, cúi đầu bắt đầu ăn.

Một tay Quan Hành chống cằm, cười híp mắt nhìn cô.

Quan Hành bắt đầu ăn com nhai kĩ nuốt chậm, còn chậm hơn so với Lương Kiều.

Lương Kiều ăn xong lau miệng, bỏ hộp com đã ăn xong vào trong túi, sau đó thoải mái nằm ở trên ghế sofa, sờ sờ phần bụng sau khi ăn no trở nên vô cùng đàn hồi.

Quan Hành vừa ăn vừa nói: "Mới vừa ăn xong đã nằm trên bụng sẽ có mỡ thừa."

Lương Kiều liền vỗ nhẹ cái bụng mình, hết sức đắc ý nói: "Trên bụng tôi không có thịt béo, tôi còn có biệt danh vải nỉ kè."

"Là sao." Quan Hành chậm chạp hỏi lại.

Không đầy một lát anh cũng buông đũa xuống, thông thả ung dung lau miệng, sau đó đứng lên, nhìn chăm chăm người phụ nữ đối diện đang nằm ngửa, khoe miệng tà tà nhếch lên, bắt đầu cời quần áo.

Lương Kiều dùng khoe mắt nhìn anh, nhướn nhướn đuôi lông mày: "Cười như thế mới quý dị làm sao?"

Quan Hành tiện tay ném áo khoác ngoài trên ghế sofa, chân dài bước một bước đã trực tiếp vượt qua mặt bàn thấp, tay khế chống trên ghế sa lon, cả người gắn vào trên mặt cô. Ánh mắt anh từ trên mặt cô từng tắc dò xuống, mãi cho đến trên bụng cô.

"Tôi muốn kiểm tra biệt danh này của em một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Tôi muốn kiểm tra biệt danh này của em một chút."

Quan Hành nằm ở trên người Lương Kiều, vẻ mặt nghiêm túc nói, biểu cảm cùng giọng nói đều đứng đắn giống như là giáo viên nói muốn kiểm tra bài tập.

Lương Kiều lại nhìn anh bắt đầu cười, đuôi lông mày vừa nhấc, khoe miệng nhếch lên, trong mắt phát ra ánh sáng sâu kín quyến rũ người. Cô dùng ngón tay trỏ chọc chọc dưới cằm Quan Hành, thả chậm ngữ điệu thấp giọng nói: "Vậy làm trao đổi, tôi có thể kiểm tra cậu bạn nhỏ* của anh một chút không?"

*Chỗ này khó dịch nên mình để như thế này nhé

Quan Hành nhú lông mày, đứng lên.

Anh dùng một bước đã đứng trên mặt đất, một chân quỳ ở ghế sofa bên cạnh, cứ nhìn cô từ trên cao xuống như vậy, cái gì cũng không nói, trực tiếp bắt đầu cời dây lưng, đồng thời nhìn chăm chăm đôi mắt Lương Kiều, có chút hăng hái quan sát phản ứng của cô.

Một mình Trương Vĩ ăn com nước xong, thấy thời gian đã đến, định tiến vào thu dọn rác thuận tiện thúc giục Quan Hành đi bệnh viện. Anh ta đã làm việc cùng Quan Hành thời gian rất lâu, đã bồi dưỡng đến cảnh giới các thói quen sinh hoạt kể cả tốc độ ăn com đều giống với Quan Hành, trong lúc nhất thời lại quên hôm nay Lương Kiều ở đó, theo thói quen trực tiếp đẩy cửa ra.

Sau đó đột ngột nhìn thấy tình cảnh bạo phát mạnh mẽ bên trong - - Lương tiểu thư nằm trên ghế sa lon, mà lão đại đang cười trên người cô tháo dây lưng - - cả người Trương Vĩ đều ngốc rồi.

Đột nhiên cửa mở ra, Quan Hành giương mắt nhìn sang, cũng sững sờ.

Sau khi phản ứng kịp Trương Vĩ nhanh chóng xoay người đồng thời khép cửa, Quan Hành còn duy trì động tác cời dây lưng, có chút cứng ngắc quay đầu lại.

Đây là hiểu lầm lớn! Hình tượng lão bản uy nghiêm khí phách của anh hoàn toàn sụp đổ...

Bộ dáng ngu ngơ của anh nhìn vô cùng đáng yêu, Lương Kiều dưới thân bùm mặt cười đến nổi bả vai run rẩy.

"Có buồn cười như vậy sao?" Quan Hành yên lặng chỉnh lại thắt lưng, một bên nheo mắt lại nguy hiểm hỏi.

Lương Kiều cười đủ mới lấy tay ra, cổ ý là lười, động tác liếm nhẹ môi thực hiện rất chậm, sau đó mở to hai mắt nhìn anh.

Hôm nay cô không có thoa son môi, nhưng đôi môi vừa ăn com có màu vô cùng đẹp, đầu lưỡi liếm qua sắc môi đỏ tươi khẽ nổi lên sợi tơ bạc, đầu lưỡi linh hoạt quay vòng ở trên môi, lại rút về rất nhanh, nhìn thấy bụng dưới Quan Hành căng thẳng, chỗ nào đó đang rục rịch đứng lên.

Hung hăng trừng mắt người phụ nữ đang tác yêu tác quái này một cái, anh từ trên ghế salon xuống, đầu cũng không quay lại tiến vào trong toilet.

Lương Kiều đứng lên thu dọn bàn, lúc mặc áo khoác ngoài chuẩn bị đi, Quan Hành từ toilet đi ra, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cô một chút, sau đó đi tới mặc áo vét, lại gỡ áo bành tô treo bên tường xuống.

"Cùng đi."

Lương Kiều xỏ tay vào trong túi, hỏi anh: "Anh muốn đi đâu?"

"Bệnh viện tái khám." Anh cầm cái chìa khóa lên, kéo cửa ra cùng Lương Kiều đi ra ngoài.

Trương Vĩ núp ở đằng sau bàn làm việc của mình, chứng kiến hai người mặc chỉnh tề đi ra, mặt ửng hồng khả nghi.

Quan Hành lạnh lùng bắn tới một ánh mắt sắc như đao, Trương Vĩ vội vàng cầm lấy một tập văn kiện màu lam chặn lại mặt.

Lúc này bên ngoài phòng làm việc công cộng cũng không thiếu người ở đây, thấy ông chủ nhà mình cùng Lương Kiều đi ra, ngấm hiểu trao đổi ánh mắt ái muội với người bên cạnh, sau đó tiếp tục công việc trong tay, không người nào dám nhìn nhiều.

Lương Kiều chuẩn bị vào thang máy để xuống dưới, Quan Hành lại đột nhiên kéo lấy cổ tay cô tới cửa thoát hiểm, phải đi cầu thang.

"Mới vừa com nước xong, đi để tiêu com."

Tiêu com cái gì, sau khi ăn xong vận động mạnh sẽ tra tấn dạ dày. Lương Kiều âm thầm oán, nhưng vẫn đi theo anh tới đó.

Hôm nay Lương Kiều mặc áo khoác ngoài màu trắng theo phong cách của Anh, còn Quan Hành lại là một thân đen, hai người một trước một sau, hai tay đều xỏ vào trong túi, chậm chạp bước xuống bậc thang, có cảm giác hài hòa ngoài ý muốn.

Ở trong đám nữ sinh thì chân Lương Kiều cũng coi như là dài, Quan Hành lại dài hơn một chút so với cô, đi ở sau lưng cô, hết sức thả chậm tốc độ phối hợp với tiết tấu của cô, bước đi cũng điều chỉnh để giống như cô.

Trầm mặc xuống hai tầng lầu, Lương Kiều đi ở phía trước đột nhiên hỏi: "Hôm nay anh phải đi gỡ băng bên trong sao?"

Lần trước lúc cô tới bệnh viện đã hỏi tình huống với bác sĩ, sống mũi gãy xương làm giải phẫu xong sau ba tháng gì đó sẽ có thể khôi phục như ban đầu, nhưng giai đoạn trước phải dùng băng gạc để trong lỗ mũi để cầm máu, một đồng này nọ chặn ở trong lỗ mũi hẳn là thống khổ.

Nhưng gần đây thấy anh hừ đến hừ đi ngược lại rất có thuận lợi.

"Cái kia tuần trước đã lấy ra." Quan Hành nói, "Hôm nay chỉ là đi kiểm tra đã khép lại hay chưa một chút."

"À." Lương Kiều gật gật đầu, bỗng nhiên lại xoay đầu nhìn băng gạc trên mũi anh, "Anh phải làm giải phẫu lấy cái đó ra sao?"

"Không có, cái này không cần giải phẫu." Quan Hành vô thức trả lời, nói xong cũng thấy đột nhiên Lương Kiều ngừng lại, anh cũng dừng lại theo, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lương Kiều xoay người, ngửa mặt nhìn chằm chằm anh, ánh mắt có chút quái dị.

Một hồi lâu cô mới chậm rãi mở miệng: "Không phải giải phẫu thì anh dán băng vào làm gì?" Nói xong khóe miệng còn phát ra tiếng cười thanh thúy, "Tôi nói làm sao mà chưa từng thấy anh đổi thuốc đâu."

Lúc này Quan Hành mới kịp nhận ra mình không cẩn thận làm lộ, sờ mũi theo phản xạ, còn cứng cổ mạnh miệng nói: "Tôi thích dán như thế, không được sao?"

"Có thể, đương nhiên có thể..." Lương Kiều nửa là bất đắc dĩ nửa buồn cười thờ dãi, quay người lại tiếp tục xuống lầu, còn trêu ghẹo nói, "Tiểu tử thật đẹp trai, tại sao lại lẩn quẩn trong lòng nhất định phải tạo hình như thế?"

Quan Hành đứng ở phía sau không động.

Lương Kiều đã bước đến bậc chính giữa, đột nhiên anh gập ba bước thành hai nhảy xuống, bàn tay to vòng qua cô từ sau lưng, lập tức ôm cô quay người lại, thả cô trên bệ cửa sổ trong cầu thang.

Sau khi Lương Kiều ngồi vững vàng trên mặt còn mang theo vài phần kinh ngạc rõ ràng, mắt trừng to thẳng tắp nhìn anh, bộ dáng có chút sững sờ.

Cũng không phải bị động tác của anh hù dọa, chỉ là cảm giác vô cùng ngạc nhiên khi bị anh tiện tay ôm lên, nhất thời có chút ít trì hoãn nhưng vẫn rất cao hứng.

Nên biết, từ khi lớp mười cô cao như gậy trúc đến sau khi cô cao hơn một mét bảy, thì chưa từng có người nào dễ dàng ôm cô như đứa nhỏ nữa.

Mặc dù cho tới bây giờ cô không được gọi là béo, nhưng dù sao chiều cao cũng coi như một chướng ngại, ở môi trường bình thường cũng tính là khác cao, cho nên đã rất lâu rồi chưa có người nào cao hơn cô.

Khi học đại học yêu Hà Lập Hàm, mặc dù hắn ta cũng cao đến 1m8, ôm cô lên cũng không tính việc khó gì, nhưng là hoàn toàn không phải loại cảm giác thoải mái tùy ý giống Quan Hành ôm con mèo nhỏ như thế này.

Quan trọng nhất là, trừ đại học năm hai cùng đi tiệc tối với người ta - - hai người bọn họ cùng khiêu vũ, cuối cùng động tác ending là ôm công chúa, thời điểm xếp hàng múa Hà Lập Hàm ôm qua cô mấy lần - - những thời gian khác đều không có.

Có lẽ là bởi vì loại thể nghiệm được người khác ôm này đã cách biệt quá lâu, trong nháy mắt đó trong lòng vọt lên cảm giác tương đối phức tạp mà xa lạ, thậm chí cô còn không phân biệt rõ được chính mình, chỉ mơ hồ cảm thấy, hình như không tệ?

Quan Hành bị ánh mắt tỏa sáng dị thường của cô làm cho mơ hồ, đứng ở giữa đôi cô mờ mịt đối mặt với cô vài phút, mới thấp giọng hỏi: "Vì cái gì mà dùng ánh mắt si mê như thế nhìn tôi?"

Lương Kiều liền cười, con mắt cong cong, khó có được vài phần cảm giác mềm mại.

"Không có gì." Cô lắc lắc đầu, lại chế nhạo hỏi anh, "Còn anh thì tại sao lại đặt tôi ở chỗ này?"

Đặt...

Khi nói ra chữ này, không hiểu sao cô lại thấy bản thân mình thật đáng yêu, khịu.

Những ý tưởng kì kì quái quái trong nội tâm của cô Quan Hành cũng không biết, trong đầu anh nghĩ hoàn toàn là mặt khác của sự việc. Ánh mắt sâu âm u chậm rãi dời xuống, rơi ở trên môi cô đỏ thắm, giọng nói lại thấp hơn vài phần: "Muốn hôn em."

Đáy mắt Lương Kiều càng vui vẻ, thoáng nghiêng đầu, giọng nói nhẹ nhàng: "Đến nha."

"Em có thể thận trọng một chút hay không?" Quan Hành chắc một tiếng.

Tay anh du ngoạn trên lưng cô, Lương Kiều liền quàng hai tay ôm lấy cổ anh, hạ thấp anh xuống áp chế: "Nhân sinh khổ đoản*, chúng ta liền không cần lãng phí thời gian."

*Đời người vừa khổ vừa ngắn

Người phụ nữ này thật sự là...

Quan Hành không nhịn được cười khẽ ra tiếng, cúi đầu thuận theo, hôn một cái lên đôi môi đang khẽ nhếch lên của cô.

Kiểu hôn chuồn chuồn lướt nước như thế này quá nhạt nhẽo, Lương Kiều nâng mặt anh, chủ động tới gần.

Rõ ràng là một nụ hôn lâu mà ôn nhu, nhẹ nhàng chậm chạp giống như dòng suối nhỏ róc rách trong núi sâu, đến cả đầu lưỡi dây dưa cùng khiêu khích cũng lộ ra một chút khách khí, nhẹ nhàng cắn một cái, lễ phép thối lui, sau đó lại đến cắn một cái... Hoàn toàn không giống nụ hôn nóng bỏng lại kịch liệt tối hôm qua, như thể đều hận không thể nuốt ngấu nghiến đối phương vào bụng.

Nhưng mà Quan Hành lại động tình, cuối cùng lúc buông cô ra, chôn ở trên vai cô thở gấp, dưới thân dâng trào đứng thẳng, quần bị một cái lều nhỏ chống lên, dính ở trên bắp đùi cô, nhẹ nhàng động chính là hành hạ khó tả.

Lương Kiều cũng không có tốt hơn chỗ nào, ngực phập phồng kịch liệt, hai cánh tay chẳng biết lúc nào đã nắm lấy bên trong áo khoác của anh, làm vài vóc phẳng lì trở nên nhăn nhúm.

Cô buông tay ra, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Tự mình ghét bỏ hai giây, rồi cọ xát trên áo anh.

Quan Hành bắt lấy tay cô đè trên lồng ngực, khàn khàn nói: "Đừng làm rộn..."

Thật lâu mới bình phục lại, cuối cùng anh ngẩng đầu lên từ bên trong hõm vai Lương Kiều, nhìn thấy môi cô vừa bị mình hôn đến đỏ rồi sưng lên, ngực lại có chút nóng.

Anh đưa tay, ngón cái chậm rãi vuốt ve môi cô, chỉ cảm thấy nhiệt độ dưới làn da bỗng đến đốt người.

"Ngày mai tôi còn phải đi một chuyến đến Hong Kong." Quan Hành nói, lại cúi đầu mổ một cái vào môi cô, "Ba ngày sau trở về."

Lương Kiều gật gật đầu, nhưng lại hỏi: "Làm sao lại dặn dò cái này với tôi?"

Quan Hành liền cười, mang theo đắc ý cùng sung sướng rõ ràng, sau đó dựa vào gần bên tai cô nhỏ giọng hỏi: "Chờ tôi trở lại cái đó sẽ đi rồi?"

"Cái gì cơ?" Lương Kiều biết rõ còn cố hỏi.

"Thì... Cái kia đấy." Quan Hành còn nghiêm trang khẽ đếm, "Một hai ba bốn... Sáu ngày chắc là đủ? Mấy người giống nhau đều vài là hết? Ba ngày? Hay là năm ngày?"

Lương Kiều cố ý đùa anh: "Một tháng đó, anh không biết sao."

Về mặt Quan Hành khiếp sợ: "Một tháng tới một lần, một lần đến là cả một tháng? Làm sao có thể! Có phải em lại gạt tôi hay không?"

"Lừa anh làm cái gì." Lương Kiều nói dối mặt không đổi sắc, "Không tin anh tìm hiểu xem."

"Em bớt nói đi!" Quan Hành hung dữ nắm kéo hai bên má cô, "Trong miệng em nói ra không lời nào là thật, tôi tin em mới có quý! Em chờ đó cho tôi, xem tôi trở về thu thập em như thế nào!"

Lương Kiều cũng duỗi tay kéo mặt anh, không phục nói: "Ai thu thập ai còn chưa biết đâu!"

Hai người lại tiếp tục đứng đó trêu ghẹo nhau.

Đứng giữa giữa cầu thang nháo một lúc, Quan Hành đưa Lương Kiều đến tầng 18. Lương Kiều không biết vì cái gì mà đặc biệt chột dạ, lúc đi từ cầu thang ra liền đẩy mạnh anh vào trong thang máy.

Quan Hành lại túm cô lại hôn vài cái mới thả cô ra ngoài, cách cửa thang máy hung ác nói: "Ồ nhà đảng hoàng một chút cho tôi!"

Lương Kiều phát phát tay lấy lệ, lén lén lút lút trở lại phòng làm việc.

Cô trở về hơi trễ, những người khác đã đều ở đó, Thư Nam vừa nhìn thấy cô liền tròn to hai mắt, chia về phía cô hỏi: "Chị Kiều, sao môi chị lại hồng như thế, buổi trưa ăn rất cay hay sao?"

Lương Kiều vô thức sờ sờ môi, sau đó về mặt thâm trầm gật đầu, "Ừ, rất nóng đó."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Linh Đang

Sách của Ngự Tiểu Trù mới đưa ra thị trường được hai tuần lễ, tiếng vang trên thị trường không tẻ, phòng làm việc Duyệt Ký liền sắp xếp một buổi ký tặng, ở thành phố B, bản thân Ngự Tiểu Trù cũng đồng ý. Làm biên tập viên của cô ta, đương nhiên Lương Kiều là người phụ trách chủ yếu của buổi kí tặng này.

Buổi chiều họp xong, một mình Vạn Thiên dọn dẹp công việc với mấy người sắp xếp buổi kí tặng, Thư Nam cùng một người trợ lý biên tập khác được sắp xếp đến hiệp trợ Lương Kiều công tác.

Từ phòng làm việc của Vạn Thiên đi ra, Lương Kiều còn chưa đi đến chỗ ngồi của mình, đã nghe thấy Tiểu Mỹ ngồi trước cười hi hi kêu cô: "Chị Kiều, chị tới đây một chút, em có việc muốn nói cho chị."

Lương Kiều trực tiếp cầm lấy máy tính xách tay đi tới: "Muốn mời tôi ăn cơm à, không thành vấn đề nha!"

"Mời ăn cơm là chị mới đúng!" Tiểu Mỹ cố ý giảm thấp thanh âm xuống, nhưng vẫn không giấu được hưng phấn, cô ta dùng tay che, lén lén lút lút nhét vật gì đó vào trong tay Lương Kiều. "Khi nào thì chị quyền rũ được một anh cao phú soái vậy, nói yêu đương mà lại lén lén lút lút không để cho chúng em biết, hừ!"

Lương Kiều mở tay ra nhìn, là hai cái chìa khóa, một cái rất nhìn quen mắt, là cái chìa khóa của chiếc BMW M6, cái còn lại là chìa khóa phòng.

"Ai đưa tới?" Cô giương mắt hỏi.

"Cái này phải hỏi chị đấy" Tiểu Mỹ nháy nháy mắt, "Anh đẹp trai nha?"

Nhìn bộ dáng như vậy, hẳn là Quan Hành ngang qua. Lương Kiều kẹp chiếc chìa khóa vào bên trong máy tính xách tay, ôm vào trong ngực. "Anh ấy có

nói gì không?"

"Không có. Anh ấy muốn tìm chị, em nói chị đang họp, anh ấy liền đưa chìa khóa cho em, bảo em giao cho chị, không nói cái gì khác." Tiểu Mỹ giữ chặt cánh tay Lương Kiều, không khỏi hiểu kì, "Chị Kiều mau nói cho em biết đi, anh đẹp trai kia có phải là bạn trai chị hay không. Chìa khóa nhà cùng chìa khóa xe đều đưa cho chị, nhất định là vậy rồi!"

Lương Kiều làm cùng các cô có tướng mạo có thân hình có năng lực nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa thấy có bạn trai, vẫn luôn là đối tượng chú ý trọng điểm của mọi người. Lúc trước Vạn Thiên còn hỗ trợ giới thiệu qua vài người, lúc ban đầu Lương Kiều còn hưng trí bừng bừng, về sau gặp mấy lần liền không có hứng thú.

Lương Kiều khẽ mỉm cười với Tiểu Mỹ: "Chị cũng muốn hỏi đấy."

Nói xong ôm lấy tính xách tay trở lại phòng làm việc.

Buổi kỷ tặng được xác định vào buổi chiều thứ bảy hôm sau, hành trình sắp xếp là buổi sáng tám giờ ngồi máy bay qua đó, buổi sáng bố trí hiện trường, hai giờ chiều bắt đầu ký bán, khoảng năm giờ kết thúc, sau đó buổi tối bảy giờ ngồi máy bay trở về.

Bởi vì chiếm dụng hai ngày nghỉ lễ, thời gian nghỉ ngơi liền điều chỉnh đến chủ nhật cùng thứ hai.

Buổi tối Quan Hành có bữa tiệc, cuối cùng không tiếp tục bóc lột thời gian nghỉ ngơi của Lương Kiều. Đến khi tan tầm Lương Kiều liền trực tiếp trở về nhà, lười phải nấu cơm, trên đường mua một cái pizza đã đóng gói, trở về mở ti vi một mình vừa nhìn vừa ăn, luôn cảm thấy có chút nhàm chán.

Sáng ngày thứ hai mười giờ máy bay cất cánh, Quan Hành bay đi Hong Kong, Lương Kiều vội vàng chuẩn bị công việc của buổi kỷ tặng, sớm tinh mơ không ngừng gọi điện thoại cho bên cùng đảm nhiệm ở thành phố B, có thể thấy trước mắt thời gian nhàn hạ cũng không có.

Cuối cùng cũng không tốn công vô ích, vừa nhìn đi động đã gần mười một giờ.

Hắn là người kia đang ở trên máy bay, Lương Kiều thu đi động lại.

Thứ bảy sớm hôm nay, Lương Kiều cùng Dư Nhĩ còn có Thư Nam hội họp ở sân bay, ngồi trên chuyến bay tới thành phố B.

Trang bìa cùng áp phích đều đã được chuẩn bị cẩn thận, sau khi các cô đến đều dựa vào kế hoạch mà dán áp phích, bố trí nơi chôn, tất cả đều được tiến hành đầu vào đấy.

Áp phích tuyên truyền được xử lý đơn giản ở mặt ngoài, thực ra là mỗi một họa sĩ có trình độ vẽ, có khí chất đơn giản lại mang phong cách cổ trang, ba chữ tên sách được viết bằng bút lông.

Nơi ký tặng cơ bản đã bố trí xong, Dư Nhĩ đứng trước áp phích lớn nhìn hồi lâu, tự nhủ: "Mấy chữ viết này phải xem cho thật kĩ mới được."

Lương Kiều đang cùng nhân viên làm việc quét dọn rác, thuận miệng đáp: "Tôi viết đấy, có phải vô cùng đẹp hay không?"

"Cô còn biết thư pháp? Thật là lợi hại!"

Trước đây Lương Kiều đi theo ông nội học qua vài năm thư pháp, kỳ thật cũng không có lợi hại hơn ai, nhưng chữ cô lại có phong cách riêng, phiêu dật tiêu sái, rất giống với con người cô.

Điều này làm cho Dư Nhĩ vô cùng ngạc nhiên, lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh post lên weibo.

- - Cả đời có buổi kỷ tặng đầu tiên, có chút căng thẳng muốn khóc... Sách mới đưa ra thị trường còn chưa cảm ơn gia đình, cảm ơn ông bạn già còn có đồng bọn nhỏ mới tới, còn muốn cảm tạ @quả cân mập V mặt bìa cùng tranh minh họa, tất cả mọi người nói đẹp đến phát khóc! Cuối cùng muốn cảm tạ Lương đại Kiều của chúng tôi đã tự tay đề chữ, chữ bằng bút lông quả thật đẹp đến ngây người! (๖۶ۆۆ)

Trên tường là poster khổng lồ, dưới góc trái thoáng lộ mặt Lương Kiều, cô ôm một cái thùng đưa lưng về phía ống kính, đầu khẽ nghiêng nghiêng. Mặc dù Dư Nhĩ chụp ảnh nhanh, nhưng góc độ lần này rất phù hợp, ánh sáng từ mặt bên phóng lại đây, chiếu rọi trên sườn mặt Lương Kiều, lộ ra đường cong hết sức nhu hòa, giữa hai đầu lông mày mang theo anh khí của chính cô, vô cùng có feel.

Lương Kiều trích dẫn bài đăng lên weibo, còn không biết xấu hổ phối hợp câu: Không cần quá sùng bái, ba ba chính là đa tài đa nghệ như vậy.

Không đầy một lát đã nghe thấy tiếng nhắc ở weibo, một nick tích cực bôi đen là "Ba ba mời con ăn đến béo phệ" trả lời cho cô một đồng béo phệ, còn vênh vang đắc ý bình luận nói: Chữ xấu thành dạng này còn không biết xấu hổ đăng lên, lúc tôi ba tuổi còn viết chữ đẹp hơn thế này!

Lương Kiều trả lời lại trên weibo- - một icon bệnh xà tinh cho@ba ba mời con ăn đến béo phệ. Thuận tiện @DB phòng làm việc @hội lực gia mê hòa ca @fan hậu viện lực gia toàn cầu, lần trước chính là tên bệnh xà tinh này nói mấy người yêu ca hát quá nên chết vì tai nạn tuyên truyền dựa vào bán thịt, không cần cảm ơn!)

Hiện tại DB là ban nhạc có nhân khí tốt nhất trong làng giải trí, bởi vì ngoại hình mấy người trong ban nhạc này vô cùng đẹp trai, nên số lượng fan nữ rất nhiều.

Lương Kiều post comment này lên không bao lâu, một đám fan liền phi đến, tấn công trang cá nhân của "Ba ba mời con ăn đến béo phệ", thậm chí có người trực tiếp tố cáo hấn bịa đặt.

Sau khi buổi ký tặng kết thúc, lúc rảnh rỗi Lương Kiều lên weibo lần nữa, cái tài khoản này đã bị khóa lại.

Trang cá nhân của cô cũng nhiều chứ không ít bình luận, còn nhận được không ít tin nhắn riêng.

Không ít lúa fan của lục gia đặc biệt gửi tin nhắn riêng đến cảm tạ, làm cho Lương Kiều dở khóc dở cười. Trừ lần đó ra, còn có hai tên kỳ quái.

Một người là "Lập phương kim", nhắn cho cô hai tin:

- - em đi thành phố B công tác sao, có muốn tiện đây du ngoạn hai ngày hay không? Vừa vặn anh có bạn làm việc ở bên đấy, anh nhờ người dẫn em đi dạo.

- - Có rất nhiều nơi thú vị để du ngoạn ở thành phố B, cũng có rất nhiều nhà hàng có tiếng, nhân cơ hội này em đi dạo một vòng đi, phí tổn tính cho anh.

Tên kia vừa nhìn chính là Hà Lập Hâm, Lương Kiều lười phải nhắn lại, trực tiếp chặn tin nhắn riêng từ anh ta, sau đó từ trong danh sách bạn bè tìm được tài khoản La Nhã Bạch của bạn gái hấn ta, chuyển gạch men mà cô đã dùng rồi cho cô ta.

- - tôi cảm thấy gia giáo của cô có thể nghiêm khắc hơn)

Không đến hai phút La Nhã Bạch liền cho cô một câu trả lời: Cảm ơn.

Lương Kiều: Không khách khí.)

Một tài khoản khác có tên kì lạ là "Đóng cửa tạo Kiều", cô nghiên cứu nửa ngày đều không nhận ra là ai, nhưng người này chỉ nhắn đến một câu - - tại sao em lại treo anh, trang cá nhân của tôi đều đã bị phong tỏa, em phải chịu trách nhiệm!

Cho nên đây là quý danh của "Ba ba mời con ăn đến béo phệ"?

Lương Kiều không còn gì để nói một hồi, trực tiếp cho anh vào danh sách đen.

Chồng của Dư Nhĩ là Bạch Kinh Trì cũng bay tới thành phố B, cũng chỉ là vì tiếp cô ấy trở về...

Vé máy bay các cô trở về là công ty đặt thống nhất, khoang phổ thông. Mà Bạch Kinh Trì vốn là mua vé khoang hạng nhất, vì chăm sóc Dư Nhĩ, đổi chỗ ngồi đến khoang phổ thông.

Lương Kiều cùng Thư Nam nhập thành một, yên lặng nhìn hai người nhà người ta ân ái.

Buổi tối lúc trở lại thành phố C đã hơn chín giờ, xe của Bạch Kinh Trì đỗ ở sân bay, hết sức trượng nghĩa đưa Lương Kiều cùng Thư Nam về nhà trước.

"Chúc hai người buổi tối khoái trá!" Lúc Lương Kiều xuống xe, ném cho Dư Nhĩ ánh mắt ái muội, bị Dư Nhĩ ngượng ngùng trừng mắt liếc lại.

Về đến nhà mới phát hiện Trâu Dung Dung tới, đang đắp mặt nạ ở xem ti vi ở phòng khách. Lương Kiều đổi dép đi qua nằm lên chân cô, thoải mái than một tiếng.

"Em đến đây khi nào, đã ăn cơm chưa?"

"Buổi chiều đến, em vừa nấu mì ăn liền." Trâu Dung Dung lấy ngón tay lột hết mặt nạ trên mặt, mồm miệng không rõ nói, "Tại sao muộn như vậy rồi chị mới về, mới tan tầm sao?"

"Hôm nay đi thành phố B xử lý ký bán, vừa trở về." Lương Kiều đẩy đẩy cô, "Đi nấu cho chị bát mì ăn liền, chị sắp chết đói rồi."

"Ồ." Trâu Dung Dung liền đứng lên, cứng cổ đi tới phòng bếp.

"Chân em đã khỏi hấn chưa?" Lương Kiều nhắm mắt lại hỏi.

Trâu Dung Dung vui sướng hài lòng nói: "Tốt lắm ạ, cho nên mới tìm đến chơi với chị. Ngày mai chúng ta đi dạo phố đi, đã lâu lắm rồi em không có đi dạo."

Nghĩ tới cô nương ngọc lúc trước liên tục len lén nghĩ biện pháp kiếm tiền sau lưng cô, lòng Lương Kiều liền có chút chua xót. Hôm nay mệt mỏi đến chết rồi, vốn là dự định ngày mai ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, nhưng vẫn nói: "Được, hai ngày trước mới vừa phát tiền lương, ngày mai mua cho em hai bộ quần áo."

"Thật sao?" Trâu Dung Dung ngạc nhiên mừng rỡ từ phòng bếp thò đầu ra, "Vậy em sẽ làm cho chị hai quả trứng!"

Lương Kiều bật cười: "Chị cảm ơn em nha."

Ngày xưa Trâu Dung Dung tới, cũng sẽ cùng Lương Kiều tán gẫu đến quá nửa đêm mới ngủ, nhưng lúc này Lương Kiều thật sự mệt mỏi, nằm ở trong chăn không đầy một lát liền im tiếng. Trâu Dung Dung dịch dịch chăn mềm cho cô, đứng lên tắt đèn.

Ngày hôm sau Lương Kiều liên tục ngủ thảnh hơn mười một giờ, Trâu Dung Dung đích xác đối chịu không được, cưỡng chế túm cô từ trong chăn ra.

Hai người rửa mặt hết ra cửa, trực tiếp ăn cơm trưa.

Lương Kiều mang Trâu Dung Dung đi dạo một buổi trưa, mua cho cô một cái áo khoác một cái quần, tốn hơn một ngàn. Vốn còn muốn mua cho cô đôi giày, Trâu Dung Dung sống chết không cần.

Cơm tối Lương Kiều vốn định mang cô đi ăn bữa ngon, Trâu Dung Dung dắt lấy cô ngồi tàu điện ngầm về nhà, "Chúng ta về nhà ăn đi. Em thấy bên trong ngăn tủ phòng bếp tích góp nhiều thức ăn như vậy, cách làm đều rất đơn giản, em làm cho chị ăn."

Những thứ kia lấy từ chỗ Dur Nhĩ, mỗi lần thấy cô ấy post món ăn gì ngon lên trang cá nhân, Lương Kiều sẽ hỏi cô phải làm như thế nào, đáng tiếc tự cô làm ra vĩnh viễn đều là tàn phẩm.

Cô bị Trâu Dung Dung kéo đi, về mặt không ủng hộ: "Em cảm thấy đơn giản sao? Chị đều thử qua rồi, quá phức tạp."

"Đó là chị quá ngốc, chị trời sinh đã tương khắc với phòng bếp." Trâu Dung Dung nói.

Sau khi Trâu Từ Cẩm cùng Lương Quốc Hưng ly hôn, mặc dù ngày trôi qua có chút khổ, nhưng liên tục cố gắng nuông chiều hai con gái.

Lương Kiều cùng Trâu Dung Dung đều rất hiểu chuyện, biết yêu thương chia sẻ với mẹ, nhưng từ nhỏ khí chất đàn ông của Lương Kiều đã hiển thị rõ, nhiều việc lớn cũng có thể làm, chỉ là vô duyên với nấu cơm. Mặc dù Trâu Dung Dung cũng rất ít xuống phòng bếp, nhưng tài nấu nướng mạnh hơn Lương Kiều nhiều.

Trên đường về nhà thuận tiện mua thức ăn, Trâu Dung Dung vừa đến nhà liền vào phòng bếp chuẩn bị.

Lương Kiều trở về phòng thay quần áo, quần áo mới cởi được một nửa, nhận được điện thoại của Quan Hành.

Anh rời đi ba ngày, đây vẫn là cuộc điện thoại đầu tiên.

Nghĩ đến chấp niệm trước khi anh đi, ngực Lương Kiều bang bang nhảy dựng lên. Nhìn chăm chăm tên trên màn hình hồi lâu, liếm liếm môi, nhận điện: "Này."

Bên kia không trả lời, cách điện thoại chỉ có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ.

Lương Kiều cũng không nói lời gì nữa, dặng trầm mặc này mất một phút, giọng nói trầm thấp quen thuộc mới chậm rãi vang lên: "Anh ở dưới lầu nhà em." Giọng nói Quan Hành truyền đến qua điện thoại, tỏ ra có chút nhẹ nhàng, "Anh có thể đi lên sao?"

"Hôm nay không quá tiện..." Lương Kiều ngồi ở bên giường, "Em gái của em ở đây."

Quan Hành lại trầm lặng. Một lát sau lại không cam lòng hỏi: "Em gái em bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín, làm sao?" Lương Kiều không rõ chuyện gì.

"Trưởng thành rồi." Giọng nói Quan Hành lại nhẹ nhàng, "Vậy thì cũng có thể ở nhà một mình rồi."

Giờ Lương Kiều mới hiểu được tại sao anh phải hỏi cái vấn đề này, không có lên tiếng.

Quan Hành thấy cô không nói lời nào, ngưng một chút vô cùng cẩn thận hỏi: "Tới nhà anh, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Linh Đang

Lương Kiều thay xong quần áo đi ra, vừa vặn Trâu Dung Dung bụng trứng xào cà chua lên bàn. Cô mặc tạp dề buộc tóc đuôi ngựa, thấy Lương Kiều một thân quần áo xinh đẹp thì sung sướng: "Tại sao chị lại đổi thành như thế này, có công việc muộn như thế sao?"

Một thân áo sơ mi hoa, váy màu ka ki xẻ tà bao lấy hông, trên chân đi một đôi giày cao gót màu vàng nhạt. Rõ ràng là phong cách ăn mặc tàu điện

ngầm, lại khắp nơi lộ ra gọi cảm. Nhìn kỹ phía dưới mới phát hiện áo sơ mi của cô là nhìn thấu, áo ngực màu trắng bên trong như ẩn như hiện.

Trâu Dung Dung chắc chắn hai tiếng: "Chị như thế này là muốn đi quyến rũ ông chủ à."

Lương Kiều đã trang điểm một lần nữa, trên môi thoa son môi điểm lệ, cô vừa mặc áo khoác ngoài một bên cười cười với Trâu Dung Dung, vừa quay đầu lại vô cùng phong tình cùng dễ thương.. Trâu Dung Dung không nhịn được run một cái.

Áo khoác ngoài cũng là cùng màu, Lương Kiều lấy từ trong ví tiền ra hai trăm NDT đưa cho Trâu Dung Dung: "Tối buổi tối không trở lại, em ăn cơm nước xong ngủ sớm một chút, ngày mai còn nhớ đi học, nếu mà dậy muộn thì bắt xe mà đi."

"Này này này - - chị cứ như vậy mà vứt bỏ em à?" Trâu Dung Dung đuổi theo cô tới cửa, "Đến cùng là chị muốn đi đâu?"

Lương Kiều quay đầu lại xoa xoa cô đầu, chớp mắt, cười nói: "Hẹn hò."

"Thật hay giả?" Sau khi Trâu Dung Dung khiếp sợ thì vẻ mặt lo lắng, "Chị hẹn ở nơi nào? Tín nhiệm không? Lai lịch của đối phương hiểu rõ không? Tín tức buổi sáng ngày mai sẽ không phải là mồm nữ họ Lương đêm khuỷu hẹn hò bị giết hại sau đó bị vứt xác hoang đàng chứ?"

Lương Kiều đưa tay cốc cho cô một cái, "Có thể nói dễ nghe một chút hay không? Người vô cùng tín nhiệm vô cùng hiểu rõ, em đừng lo lắng vớ vẩn."

Trâu Dung Dung lại nhìn quần áo trên người cô, bộ dáng không quá đồng ý: "Đi hẹn hò thì làm sao chị lại phải ăn mặc giống như đi làm?"

"Thế giới của người lớn em không hiểu." Lương Kiều nháy nháy mắt, chuẩn bị ra cửa.

Trâu Dung Dung lưu luyến không rời dựa vào khung cửa: "Thật sự không thể dẫn em cùng đi sao? Chúng ta có thể 3P mà."

Lập tức tròn mắt Lương Kiều hơi híp: "Kinh nghiệm rất phong phú nha..."

"Không có không có, em chỉ là thuận miệng nói." Trâu Dung Dung vội vàng giả trang bắt đầu ngoan ngoãn, hai tay bưng mặt làm bộ đáng yêu với cô, "Em rất thuần khiết, cái gì cũng không hiểu."

Lương Kiều hừ hừ, nói một câu: "Tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ lá gan đã rất lớn, lông còn chưa mọc đủ đâu liền muốn đoạt người đàn ông với ba ba."

"..."

Trâu Dung Dung buông tha, phát phát tay nói: "Chao ôi ba ba người đi nhanh lên đi, hưởng thụ sinh hoạt tình dục thật tốt, cục cưng không đoạt với người."

"Buổi tối khóa chặt cửa cửa sổ, tự mình ở nhà thành thật đợi, ngoan ngoãn nha." Cuối cùng Lương Kiều xoa bóp mặt cô, xoay người đi.

Trâu Dung Dung lập tức đóng cửa lại trở về phòng, chạy đến phòng khách mở cửa sổ ra thò đầu nhìn xuống.

Độ cao ở tầng thứ 6, vẫn có thể thấy rõ người, cô liếc mắt liền thấy lầu dưới có chiếc xe thể thao trắng tinh đang đỗ ở bên phải.

"Oa ~" Trâu Dung Dung không nhịn được thét kinh hãi.

Bên cạnh xe một người đàn ông thân hình cao ngất đang đứng thẳng, vóc dáng rất cao, nhìn ra ít nhất trên 1m8, dáng người thuộc về kiểu hét sức rần rần, không tính là cường tráng, nhưng mà nhìn thì chính là loại mãnh nam thoát y có thật.

Anh dựa vào cửa xe, hai tay ôm ở ở trước ngực, khẽ cúi thấp đầu, mũi chân gõ trên mặt đất cái được cái không. Toàn thân màu đen, dài khoác ngoài thẳng tắp cùng áo sơ mi màu đen và quần tây, điển hình là khuôn cách tình anh cấm dục.

Không ngoài hai phút đã thấy Lương Kiều xuất hiện trong tầm mắt, người đàn ông kia ngẩng đầu nhìn, thân thể đứng thẳng.

Bước chân Lương Kiều thông dong đi tới phía anh, áo khoác ngoài màu nâu nhạt rất giống kiểu dáng của anh, từ xa nhìn lại giống như là tình lữ.

Hai người đứng cách nhau chừng một thước, không biết rõ đang nói cái gì.

Trâu Dung Dung nằm sấp ở trên cửa sổ xem, không biết rõ đặc biệt vì cái gì mà cao hứng, nghĩ mãi rồi phát phát tay hô to một tiếng "Anh rẻ khỏe"...

Hẹn hò mà có thể hẹn được người đàn ông cực phẩm như thế, đây hẳn là phần mềm rất tốt, cô cũng muốn chơi!

Chỉ là khi hai mắt long lanh đang nhìn lên, đột nhiên thấy người đàn ông kia ngẩng đầu lên nhìn lại, Trâu Dung Dung nhanh chóng lùi đầu về ngói chồm hồm xuống.

"Hình như em gái em lại nhìn lên này." Quan Hành thoáng nhìn bóng người chột lóe lên bên cửa sổ, có chút buồn cười.

Lương Kiều quay đầu lại, không thấy được Trâu Dung Dung, "Tiểu hài tử ở nhà, không cần phải để ý đến."

Vừa dứt lời cánh tay đã bị Quan Hành mạnh mẽ kéo lấy, ngay sau đó thân thể chuyển một cái, cả người liền bị anh đặt trên cửa xe.

"Ừm..." Môi anh dán lên, đầu lưỡi thuần thực thừa dịp cô mở miệng mà nhanh chóng đi vào.

Trâu Dung Dung ngồi xổm dưới bệ cửa sổ chờ một lát mới lại cẩn thận xuất hiện, sau đó liền thấy Lương Kiều bị áp chế trên cửa xe cường hôn.

"Oa ~" Trâu Dung Dung lại hưng phấn, trên thế giới này lại còn có thể có người cường hôn Lương Kiều, anh rể thật tốt!

Dường như toàn thân anh đều dính sát cùng một chỗ với cô, không đầy một lát Quan Hành đã bắt đầu phản ứng, cuối cùng hung hăng cắn đầu lưỡi Lương Kiều, anh nhanh chóng buông cô ra cũng lui về phía sau nửa bước, nhìn chằm chằm son môi cô đã bị anh gặm đến loạn thất bát tao (lưng tung nhام nhỏ), thờ một hồi.

Lương Kiều liếm liếm môi đã hơi tê dại, nhìn anh vui vẻ.

"Ăn ngon không?" Cô đưa tay sờ sờ khóe miệng của anh đã dính chút sắc hồng.

Quan Hành bắt lấy ngón tay cô, dùng hàm răng khê cắn một cái, sau đó ôm lấy cô từ xe đi vòng qua ghế trước, mở cửa xe nhét cô vào. Anh nhanh chóng đi sang bên cạnh, nhận lấy khăn giấy mà Lương Kiều đưa để lau mặt, sau đó chếp miệng, lầu bầu một câu: "Đây là mùi gì vậy, quá khó ăn."

Lương Kiều ở bên kia vui vẻ không dừng lại được.

Xe thể thao màu trắng quay đầu trong không gian nhỏ hẹp, sau đó từ cửa sổ chỗ ghế lái có một bàn tay thò ra, vung hai cái ra phía xa xa.

"Hả?" Sau khi Trâu Dung Dung kinh ngạc, mới phát hiện ra đến tám phần là mình đã bị phát hiện. Cô lập tức duỗi dài cánh tay hưng phấn quơ múa hai cái, cũng mặc kệ đối phương có thể trông thấy hay không.

Đưa mắt nhìn xe thể thao xinh đẹp rời đi, Trâu Dung Dung đóng kín cửa sổ trở về phòng, cầm di động lên gửi tin nhắn cho Lương Kiều:

- - giúp em hỏi thăm anh rể có khỏe không! [cười xấu xa]

Lương Kiều đang soi gương để tô lại son môi, thấy tin nhắn Trâu Dung Dung nhắn tới thì thấy không còn gì để nói một lúc, mẹ nó cô em vợ này đang đắc ý như thế nào mới tỏ ra không có kỹ thuật như vậy, người ta chưa nói chưa làm cái gì đã kêu là anh rể?

"Em ăn cơm chưa?" Quan Hành đang lái xe đột nhiên hỏi.

Lương Kiều thu di động lại: "Không có, trước tìm một chỗ ăn cơm đi."

Quan Hành than thở trong lòng, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ ăn cơm trên máy bay nay đều ăn hết, chỉ vì sau khi no bụng có thể nhanh chóng tới tìm cô sau đó hưởng lạc như vậy như vậy...

Thuận miệng hỏi, nào biết cô thật sự chưa có ăn.

Sớm biết thế đã không hỏi!

Nghĩ là như thế, trên đường đi qua một siêu thị đồ nhập khẩu, anh vẫn ngừng xe lại, mang Lương Kiều đi vào mua thịt bò.

Màn đêm lãng mạn, đương nhiên cần bữa tối lãng mạn để xứng đôi.

Lương Kiều không có nghiên cứu gì về thịt bò, đều là tự Quan Hành chọn, một bên chọn một bên còn nói với cô nói cái gì mà A5, M12, sương xuống...

Lương Kiều yên lặng ở một bên nghe, chờ anh chọn xong mới liếc nhìn, vừa nhìn thấy giá cả đến bốn con số thì liền che mắt lại.

Đầu năm nay người còn không đáng giá bằng thịt bò!

Nguyên liệu để rán thịt bò đều có ở trong nhà, mua xong thịt bò hai người liền trực tiếp đến quầy thu ngân tính tiền. Lương Kiều thành kính nâng tảng thịt bò giá trị mấy ngàn, hai tay Quan Hành dứt ở trong túi, chậm chạp đi theo phía sau cô.

Đi ngang qua giá hàng cách đó, anh dừng lại, ánh mắt quét một vòng thật nhanh ở phía trên, sau đó mặt không chút thay đổi cầm lấy một hộp. Sau đó tiếp tục xỏ hai tay vào túi, về mặt cao lãnh.

Lương Kiều bỏ tảng thịt bò trên quầy thu ngân, đột nhiên có một cái hộp bay sượt qua mu bàn tay cô, cái hộp đơn giản chỉ có màu trắng và đen, trên mặt có ba chữ số lớn.

Cô như là không thấy vậy, lạnh nhạt rút tay về.

Quan Hành hết sức tự giác lấy ra một tấm thẻ từ trong ví tiền, đưa cho nhân viên thu ngân.

Thẻ kim quang lấp lánh, Lương Kiều cũng không nhận được hai mắt nhìn nhiều hơn, đối với em gái thu ngân thì cũng đã nhìn quen lắm rồi, cô ta lạnh nhạt

vươn tay vừa muốn nhận lấy, bỗng nhiên Quan Hành lại thu hồi, tay chuyển một cái đưa thê về phía Lương Kiều.

"Cầm đi." Anh giơ đuôi lông mày lên, ngang ngược nói, "Tùy tiện quệt."

Lương Kiều liếc anh một cái, nhận lấy, cười tủm tỉm đưa cho nhân viên thu ngân: "Cầm đi, tùy tiện quệt."

Quan Hành: "..."

Về đến nhà Quan Hành cởi áo khoác ra liền vào phòng bếp, anh muốn đích thân rán thịt bò.

Thịt bò tốt như thế, bị bàn tay hung ác của Lương Kiều phá hủy thì rất đáng tiếc.

Lương Kiều không có việc gì để làm, liền dựa vào cửa nhìn anh.

Người đàn ông cao lớn, một thân nghiêm chỉnh áo sơ mi quần tây, buộc quanh chiếc tạp dề hoa văn vòng tới vòng lui khắp nơi phòng bếp, hài hòa nói không nên lời. Nhưng mà loại hài hòa này trong mắt phụ nữ, lại là vô cùng gọi cảm.

Lương Kiều đi qua vỗ một cái vào hông anh, sau đó xoay người bỏ chạy.

Quan Hành bị đánh lén quay đầu lại chỉ thấy bóng lưng cô, trừ tròng mắt thì cũng không có biện pháp làm gì được cô.

Một mình Lương Kiều chạy vào bên trong phòng cất video audio, nằm lên nệm tatami, còn lấy chiếc chăn lông duy nhất ra đắp, ung dung mở đi động ra nghịch.

Thời gian Quan Hành rán tảng thịt bò có chút dài, ban ngày Lương Kiều lại đi dạo cực kỳ mệt mỏi, cầm đi động nghịch một lát đã ngủ mất.

Mông lưng trung cảm thấy trên người ngứa, cô theo phản xạ phát tay đuối đuối, không có có hiệu quả.

Năm giác quan dần khôi phục, chỉ cảm thấy vành tai bị một mảnh nóng ướt bao vây lấy, vừa nhột vừa tê, khe mông cũng bị một cánh tay lớn bắt lấy, dùng sức ấn xoa.

Lương Kiều mơ màng mở mắt ra, mới nhận ra mình đang nằm nghiêng, nhiệt độ phía sau nóng hầm hập như thuốc cao dán.

"Nóng..." Cô sờ tay đây.

Quan Hành bị đẩy ra một chút, một giây sau lại lần nữa dán lên, ngậm lấy lỗ tai cô dùng hàm răng xay nghiền, hơi thở nóng rực một chút lại một chút phun trên vành tai, cả lỗ tai Lương Kiều đều bị làm cho vừa nóng vừa ngứa.

Anh ở bên tai cô thối tức giận nói: "Nóng thì cời ra..."

Vừa nói, bàn tay từ trên mông cô lấy ra, lại dòi đến trước ngực, đặt lên nụ hoa dưới áo ngực nửa xuyên thấu nhẹ nhàng bóp. "Còn nóng sao?"

Lương Kiều không có trả lời, con mắt mới vừa tỉnh ngủ còn có chút mờ mịt, một tiếng ưm bật thốt ra, mang theo một cỗ nhiệt khí nóng hổi.

Quan Hành để cô nằm ngang, cả người che lấy người cô. Một tay vỗ về chơi đùa trên đỉnh núi ngạo nghễ ưỡn lên như cũ, một tay cời nút áo sơ mi của cô.

"Có ý mặc như thế đến quyến rũ anh!" Mới vừa cời bỏ một cái nút áo, Quan Hành liền vui đầu xuống, liếm hôn hai mảnh da thịt trắng ngần trên xương quai xanh của cô. "Tại sao em có thể phóng túng như thế, hả?"

Áo xuyên thấu như vậy, váy ngắn như thế...

Ở dưới lầu lúc đầu khi nhìn thấy cô, trong lòng ngực của anh liền nhanh chóng vọt lên một trận lửa, ở trong thân thể chạy tán loạn, cháy sạch toàn thân anh mỗi tế bào đều nóng nảy, chỉ muốn ăn cô xuống hành quyết ngay tại chỗ.

Đang nói chuyện thì đầu anh đã cời dần vật áo thăm dò vào bên trong, thuần thực tìm được khe rãnh giữa hai đỉnh, mang đầu lưỡi tham lam tiến vào thật sâu, thông thả mà mạnh mẽ cắn một cái.

"Ừm." Lương Kiều rụt rụt chân, hai tay không tự giác ôm lấy đầu anh, ưỡn ngực.

Quan Hành không có kiên nhẫn, dùng sức kéo tất cả nút áo còn dư lại ra. Áo ngực màu trắng bao lấy nụ hoa cùng vòng eo căng đầy bại lộ trong không khí, hai bên áo lót liên tục kéo dài đến ở chỗ sâu trong váy.

Quan Hành nhìn thấy con mắt đều nóng lên, trượt xuống hôn thất lưng cô. Đồng thời một cái tay mò xuống khe mông mười phần co dãn của cô, tận lực bóp xoa, tay kia ở trên eo cô vuốt ve nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm được khóa kéo đằng sau.

Lương Kiều dồn dập hô hấp, cúi đầu nhìn anh hôn xuống dọc theo thất lưng, cảm giác khác thường trong bụng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Khóa kéo bị anh từng chút từng chút kéo ra, mắt thấy váy cũng sắp không giữ được mà anh quần áo trên người anh còn đầy đủ như ban đầu, Lương Kiều động thân một cái ngồi xuống, vứt bỏ áo sơ mi đã bị cởi một nửa.

Quan Hành bị ép ngồi dậy, nâng mông của cô muốn để cô ngồi trên người mình. Lương Kiều thuận thế ngồi lên, lại ấn anh bả vai đẩy anh đổ ra, sau đó nằm sấp cúi người hôn anh.

Kiểu chủ động dâng nụ hôn này Quan Hành tự nhiên là tìm mọi cách để hưởng thụ, chủ động mở miệng nghênh đón đầu lưỡi cô cùng cô hít vào dây dưa, hai tay lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve ở thắt lưng trần trụi của cô.

Lương Kiều đã nhanh nhẹn cởi bỏ áo sơ mi của anh, một bên sờ loạn trên cơ bụng rắn chắc của anh, một bên rời khỏi môi anh, dọc theo cái cằm anh, hầu kết, xương quai xanh, một đường hôn đến anh lồng ngực cứng rắn, ngậm lấy hạt đậu nhỏ phía trên.

Lúc này Quan Hành mới kêu lên một tiếng đau đớn, một chân vịn vẹo.

Đầu lưỡi cô cố ý treu chọc trên hạt đậu nhỏ, Quan Hành có chút không chịu nổi, hai tay cùng đẩy đầu cô ra, hô hấp loạn thành một đống. "Đừng làm rộn... Đủ rồi... Em đứng lên cho anh..."

Hai người vừa đẩy vừa đỡ giằng co chưa xong, Quan Hành tăng thêm khí lực trên tay. Không đoán được Lương Kiều lại cố ý cắn anh, khi đẩy được đầu cô ra, hàm răng thoi qua hạt đậu nhỏ yếu ớt, lại đau lại ngứa, khó chịu lắm anh phải lập tức đưa tay che ngực.

Lương Kiều liền ngồi ở đằng kia nhìn anh cười.

Quan Hành xoa nhẹ hai cái, nhào lên ấn cô đổ xuống, sau đó bắt lấy áo ngực của cô dùng sức kéo xuống, hai trái tuyết trắng tròn trĩnh liền bắn ra ngoài một cái, mềm mại lại ngao nghê ưỡn lên, hai viên đỏ thắm ở nụ hoa đứng thẳng động lòng người.

Vốn muốn trừng phạt cô, lại làm cho cả bụng dưới của mình đều trở nên căng thẳng.

Hô hấp của Quan Hành đột nhiên dồn dập thêm, trợn to hai mắt với hai trái tuyết trắng, sưng sò mấy giây, thăm dò duỗi một tay cầm lấy một trái, chỉ cảm thấy xúc cảm dưới lòng bàn tay mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Anh không kìm nổi lòng cúi đầu, ngậm lấy.

"Ừm..."

Anh vui đầu ăn đến hăng say, Lương Kiều lại không dễ chịu, dòng điện tê tê đại đại trực tiếp lên đến bụng, cảm giác thoải mái một chút tích tụ, đồng thời trong thân thể trống rỗng cùng khát vọng cũng đang dần dần bành trướng.

Cô khó nhịn vịn vẹo uốn éo, nhắc chân cọ xát gần bắp đùi anh. Cây gậy chỗ đó cứng rắn vừa nóng, đã dựng thẳng đứng lên.

Quan Hành thở gấp một hơi, buông miệng, ngược lại lại đi ăn một trái khác. Đồng thời tay từ sau lưng cô chen vào, hai tay cùng sử dụng, cuối cùng cũng giải quyết được cái khóa kéo kia.

Anh đứng thẳng, túm váy đến đầu gối, sau đó nâng hai cô chân lên, cởi váy xuống. Đến thời điểm này mới phát hiện, trong quần còn có một tầng tất chân.

Quan Hành tức giận đến thiếu chút nữa nôn ra máu, nâng hai bắp chân dài, hung hăng vỗ một cái ở trên mông cô: "Mặc nhiều như vậy, thật lao lực!"

Khỏe miệng Lương Kiều giương lên vui mừng, chỉ nghe "Xoạt - -" một tiếng, thế nhưng anh tay không xé nát tất chân cô.

Lương Kiều sưng sò một giây đồng hồ, lại không có đau lòng vì cái tất chân kia, ngược lại tìm đập nhanh hơn một chút - - hung mãnh lực lưỡng như thế này, thật là làm cho người cảm giác không được a...

Mất một lát cởi được tất chân của cô rồi vứt ra, Quan Hành nhìn chăm chăm quần lót nhỏ cuối cùng cũng lộ ra của cô, còn có mảnh sẫm màu như ản như hiện sau lớp vải màu trắng, máu toàn thân bỗng chốc vọt tới đỉnh đầu.

Anh vội vã mở to mắt, trừng mắt thờ hồn hèn hai cái.

Lương Kiều quỳ ngồi dậy, cởi áo ngực đã rơi xuống bên hông vứt ra, sau đó bò qua, thông thả ung dung cởi bỏ dây lưng của anh, kéo ra khóa kéo trước, cố ý đặt tay ở chỗ đã dựng lên xoa nhẹ hai cái.

Quan Hành hô hấp lại nóng rực, nhưng không có ngăn cản cô, hai tay chống đằng sau, tùy ý để cô chơi đủ ở nơi đó, lại phối hợp nâng mông lên để cho cô cởi quần.

Cởi quần tây cùng quần tam giác của anh xuống chân, Lương Kiều lại đẩy chân anh ra, từ anh giữa hai chân rất chậm rất chậm bò qua.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, Quan Hành lại không động, chỉ ấn nhìn nhìn chăm chăm bầu ngực vì động tác của cô mà trở nên lớn hơn, thuận theo động tác chậm chạp mà lắc lư.

Cô cuối cùng đến đến cạnh anh, hai chân tách ra quỳ gối hai bên anh.

Khi hai trái tuyết trắng đối diện anh, Quan Hành đứng thẳng người, bắt lấy một trái ngậm vào trong miệng.

"Ừ..." Lương Kiều ôm đầu anh, khó nhịn ngửa đầu ra sau.

Dưới tay Quan Hành trơn bóng, núm lấy quần lót nhỏ màu trắng của cô, kéo xuống.

"Ngồi xuống..." Anh nói giọng khàn khàn, dục vọng dưới đáy mắt đã mãnh liệt hơn sắp tràn ra.

Lương Kiều cúi đầu hôn khoe miệng anh, đồng thời chậm rãi ngồi xuống.

Hai bộ vị khát vọng lẫn nhau sít sao kề nhau, cô cố ý ma sát hai cái.

Quan Hành rên khẽ một tiếng, dề khe mông cô xuống.

...

Nhớ tks cả hai chương nhé mn!!

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Editor: Linh Đang

Một hồi nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa trao đổi vận động kết thúc, hai người song song nằm ở trên nệm tatami, khắp người đều là mồ hôi.

Thở hổn hển thoáng bình phục một chút, lòng xấu hổ cũng dần dần thu hồi, Quan Hành kéo tấm chăn lông đang bị dề ở dưới mông lên, che kín tiểu huynh đệ của mình vừa mới kịch liệt chiến đấu hăng hái, giờ phút này đã mềm nhũn nằm sấp.

Chăn lông bên cạnh đụng phải làn da Lương Kiều, đuôi mắt cô đảo qua, dưới tay túm chăn lông lại, đắp lên trên người mình.

Chăn lông bị đoạt, tiểu huynh đệ bại lộ trong không khí, xấu hổ. Quan Hành bất mãn liếc nhìn cô một cái, trở tay đoạt lại, bị cô nhấc chân đạp một cái, còn lên án anh: "Vừa rồi anh không mang bao."

Quan Hành lập tức chột dạ, sờ sờ mũi mới cất băng gạc mấy ngày hôm trước, kéo lấy một góc chăn lông phủ lên người mình, ho một tiếng nói: "Tự em ngồi lên, không trách anh." Ngưng một cái lại thấp giọng lầm bầm: "Lại nói anh cũng không có bắn vào..."

"Rõ ràng là anh đến khiêu khích em trước, em đang ngủ, anh khiến cho em phải tỉnh thì hay lắm sao! Nói, thịt bò của em đâu - -" Lương Kiều quay đầu nhìn về phía anh, "Em rất đói."

Tặng thịt bò... Sớm đã nguội đi.

Quan Hành đứng lên: "Anh đi tắm rửa, sẽ rán cho em phần khác."

Lương Kiều nằm nghiêng, nhắm mắt lại thúc giục anh: "Nhanh lên, đói."

Quần áo ném bừa bãi đầy đất, Quan Hành cũng lười nhặt để mặc lại, cả người trần truồng trơn bóng ra ngoài tắm rửa.

Nằm trong chốc lát, mồ hôi trên người đều chảy ra, liền bắt đầu cảm thấy lạnh. Lương Kiều bò dậy mặc áo sơ mi của Quan Hành vào, chăn lông ngắn đã che kín chân, vẫn thấy lạnh.

Thực sự không chịu nổi cô đứng lên ra phòng cất video audio.

Quan Hành tắm xong trùm khăn tắm, ướt nhẹp từ phòng tắm đi ra, phát hiện người phụ nữ kia đã bò lên giường nằm vào trong chăn.

Động tác lau tóc của anh ngừng lại, đi qua bất mãn đá đá cô: "Này, chưa tắm rửa ai cho phép em lên giường của anh! Mau đứng lên tắm rửa! Bẩn chết!"

Lương Kiều không muốn nhúc nhích, nhú lông mày rụt rụt vào trong chăn: "Đừng làm rộn em..."

Quan Hành chống nạnh đứng ở bên giường trừng cô một lát, không có cách, xoay người trở vào phòng tắm xem nước nóng, trở về đem vén chăn mền,

bồng cô lên. Lương Kiều chống mí mắt phát hiện anh đi tới phòng tắm, liền không có giây giụa, tay quàng lên cổ anh, tìm tư thế thoải mái để ngủ.

Quan Hành thả cô vào trong bồn tắm, lại bị cô ôm chặt cổ không buông tay. Anh chặc một tiếng, vỗ một cái ở trên mông cô: "Buông tay."

Lương Kiều chống một con mắt nhìn anh một cái, toét miệng cười, "Không buông."

"Lại muốn?" Quan Hành nhướn mày đơn giản nờ nụ cười chế nhạo, sau đó vung tay lên tùy tiện cởi khăn tắm ngang hông xuống, vượt vào trong bồn tắm, cúi đầu hôn con mắt cô.

Một bên giọng khàn khàn nói: "Chưa thấy qua người phụ nữ nào phóng túng như em..."

Nói rồi tách hai chân Lương Kiều ra, chen vào.

Hơi nước mờ mờ trong phòng tắm, tiếng nước chảy rầm rần như đợt sóng giống nhau từng đợt rồi lại từng đợt, trong đó xen lẫn liên tiếp thờ đốc cùng than nhẹ đứt quãng, duy trì liên tục thật lâu, cuối cùng cuối cùng quay về yên tĩnh.

Lương Kiều nằm ở trên ngực Quan Hành nghỉ ngơi, thở hổn hển từng chút từng chút, hơi thở nóng ướt vừa vụn phun trên hạt đậu nhỏ, vừa nóng lại ngứa. Quan Hành duỗi tay đẩy đầu cô ra một cái, vỗ vỗ cái mông cô: "Đứng lên."

"Không còn khí lực..." Lương Kiều yếu ớt nói, sau đó giơ tay lên thả lỏng khoác lên trên bả vai anh, ý tứ rất rõ ràng.

Quan Hành than một tiếng, đắm chìm ôm cô từ trong bồn tắm đứng lên, một bên lẩm bẩm: "Em cứ giả bộ đi đi, vừa rồi cũng không biết ai kêu lớn tiếng như vậy..."

Tay Lương Kiều đặt ở sau cổ anh liền vỗ một cái vào đầu anh, không có nhiệt tình gì cả.

Đi đến trước tủ khăn lông, Quan Hành lay lay cô một cái. Lương Kiều mở mắt ra, cầm lấy hai cái khăn tắm đã được gấp chỉnh tề phía trên, ôm vào trong ngực. Quan Hành liền ôm cô đi ra phòng tắm, lau lau chân trên tấm thảm lông xù ở trước cửa, mới bước lên thăm phòng ngủ.

Đặt Lương Kiều trên giường, cầm lấy một chiếc khăn tắm từ trong ngực cô, một bên lau người một bên ghét bỏ cô: "Lau khô nhanh lên, em làm giường anh ướt cả rồi."

Lương Kiều vừa nghe, dứt khoát ở trên giường lăn một vòng, nước trên người lau đầy ra chần, chần mền thấm ướt một mảng lớn.

"Em, người phụ nữ này thật sự là..."

Quan Hành trừng cô một lát, lấy khăn tắm vừa lau qua thân thể mình bao lấy đầu tóc ướt nhẹp của cô.

Vừa rồi anh đã dùng để lau qua tiểu huynh đệ... Lương Kiều nhắm mắt lại không có phản ứng, Quan Hành đặc ý huýt sáo, cầm lấy một cái khăn tắm sạch sẽ khác lau đầu mình hai cái, lấy áo cùng quần dài từ trong tủ ra rồi mặc lên.

Thịt bò mua ở siêu thị còn dư lại một tảng, Quan Hành lấy ra rán từ trong tủ lạnh. Vốn là để cho cô ăn, anh đã ăn xong cơm tối, nhưng mà kịch liệt vận động hai lần, hiện tại vừa nghe mùi vị cũng thấy đói.

Anh nuốt nước miếng một cái, bỏ tảng thịt bò đã được rán xong vào mâm, cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó mang hành tây cùng cà rốt đã chuẩn bị trước, trang trí lên món ăn.

"Đứng lên ăn cái gì đó." Anh đứng ở cửa kêu.

Không biết lúc nào Lương Kiều lại chui vào trong chần, đưa ra một cái tay ra, ngoắc anh một cái.

Dù sao vừa mới ăn sạch sẽ người ta, lúc này người đàn ông sẽ rất dễ nói chuyện.

Quan Hành chịu một nhọc đi tới, vén chần lên phát hiện trên người cô sạch bóng không có thứ gì, hai viên trước ngực sáng ngời đối diện anh.

Lòng bàn tay nóng lên, lại muốn đi lên bóp hai cái.

Anh vội vã mở to mắt, tìm từ trong tủ ra một chiếc áo somi dài tay, mặc lên cho cô.

Khăn tắm ướt xuống, đầu tóc cô vừa ướt vừa nóng, Quan Hành nhặt khăn tắm lên xoa nhẹ cho cô vài cái, lại cầm máy sấy lại, sấy tóc cho cô. Lương Kiều liền ngồi xếp bằng như vậy, đầu chống ở trên eo anh, nhàn nhã hưởng thụ anh hầu hạ.

Đến cùng là không có nhiều kiên nhẫn, tóc cô vừa dài lại nhiều, Quan Hành thối tới nửa khô liền buông tha.

Anh tắt máy sấy đi đặt ở trên bàn, vừa quay đầu lại Lương Kiều đã cười híp mắt vươn tay ra.

Quan Hành ôm cô dậy, bàn tay ở cầu hai cái trên chân cô: "Thừa dịp anh còn có kiên nhẫn, động tác nhanh lên, chốc nữa kiên nhẫn của ba ba hao hết, sẽ không hầu hạ em nữa."

Lương Kiều đột nhiên ôm cổ anh bầu vú lầy, mang trọng tâm đè ở trên bả vai anh, sau đó hai chân vòng ở trên eo anh - - trực tiếp ở trên người anh đối tư thế, biến thành dáng ôm mặt đối mặt.

Quan Hành ngửa ra sau mới đứng vững.

Tư thế như thế này Lương Kiều thậm chí còn cao hơn anh một chút, ôm sau gáy anh cúi đầu hôn xuống.

Tư thế hơi ngửa đầu hơi mệt, nhất là trên người còn treo một người lớn như thế, Quan Hành một bên cùng cô rặng môi dây dưa, một bên chậm rãi đi đến bên tường, để cô ở trên tường.

Cô chỉ để ý ôm cổ anh, cái gì khác đều không để ý, hôn đến chủ động mà nhiệt liệt, đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng anh quấy một trận, không có chương pháp gì, cũng đã đủ chọc người.

Quan Hành đang động tình, cô chợt lui ra ngoài, anh đuổi theo dây dưa, nghe được cô khó chịu cười rộ lên, treo ở trên người anh run một cái, cười đến cả người đều run.

Quan Hành thờ hồng học thối lui, "Em cười cái gì?"

Lương Kiều dùng ngón tay trở nâng cằm anh lên, khiêu khích liếm liếm môi, híp mắt cười hỏi: "Còn hầu hạ em không?"

"Hầu hạ!" Quan Hành vẽ mặt bất đắc dĩ, đụng vào môi cô lại gặm cắn vài cái, sau đó ôm lấy cô ra phòng ăn, một bên than thở nói: "Chao ôi người phụ nữ này... Em đến chính là để khắc tôi đúng không? Đến cùng tạo nghiệt gì, mà lại rơi vào tay một yêu tinh như em!"

Để cô lên trên ghế dựa, Quan Hành hận không thể bấm một cái lên cái mông không mặc gì của cô, sau đó kéo một cái cái ghế theo sát cô ngồi, bụng đĩa thịt bò đã được cắt cẩn thận lại, xiên một miếng đút cho cô: "Đến đây đi, tiểu tử tông."

Lương Kiều há miệng ăn hết, sau đó hai bắp chân dài nhấc lên, gác trên đùi anh.

Quan Hành cũng đói, xiên một miếng chính mình ăn.

Lương Kiều liền đập một cái lên bụng anh: "Sao anh lại đoạt của em? Đây không phải là thịt bò của em sao?" Sau đó chỉ phần thịt đã nguội lạnh trên bàn, "Cái kia là của anh, anh ăn cái kia."

"Khi nào thì biến thành thịt bò của em, rõ ràng là anh mua, cho em ăn để nếm thử mùi vị đã là không tệ, trả lại cho tôi là hếch mũi lên mặt!" Quan Hành vừa mắng một bên lại xiên một miếng cho cô, "Em thử dùng sức làm đi, một lát nữa để ba ba xem em có khóc không!"

Lương Kiều di chuyển chân, giẫm nát anh đùi anh: "Ai khóc à?"

Quan Hành nhắc bắp đùi kẹp lại chân cô: "Đừng làm rộn, ăn nhanh lên."

Lương Kiều hừ hừ, há miệng ngậm lấy thịt được đưa tới bên miệng.

Một bàn thịt bò hai người phân ra ăn xong, chỉ đủ nhét kẽ răng, bụng đói ăn quàng mà lấy cả chỗ thịt bò đã nguội lạnh cùng nhau ăn.

Kế hoạch bữa tối lãng mạn của Quan Hành kết thúc một chút cũng không lãng mạn khi cùng giành giật đồ ăn, rượu đỏ chuẩn bị không có uống, nên cũng không có đốt, ăn tăng thịt bò mấy ngàn cũng giống cảm giác ăn đồ ven đường năm đồng.

Thịt bò là bi kịch, chính sự ngược một chút cũng không tri hoãn, hai người tràn đầy tinh lực ăn rồi lại dính lấy nhau, ngay tại chỗ đã bắt đầu. Từ bàn ăn liên tục chiến đấu ở các chiến trường đến trên giường lớn trong phòng ngủ, có lẽ do nguyên nhân vừa mới bổ sung năng lượng, so với hai lần trước đều kéo dài hơn cùng kịch liệt hơn.

Một ngày này thật sự là một mối tới cực điểm, sau khi xong việc Lương Kiều đắp chăn con mắt khép lại là ngủ, Quan Hành nghỉ ngơi một lát, không chịu được dính dính trên người, lại vọt vào phòng tắm chiến đấu.

Tự mình tắm xong lại ngai Lương Kiều bồn, phải mang cô tắm một chút, một đầu ngón tay Lương Kiều cũng không muốn động, cũng không cho anh ôm đi, cầm lấy chân mềm mơ màng ngủ mất.

Quan Hành bó tay với cô, ôm cô cùng chân mềm cùng đặt đặt trên đất, thay ga giường cùng chân mềm sạch sẽ, lại ôm cô lên, nhét vào trong chăn.

Anh tắt đèn, nằm xuống cách khá xa, không đầy một lát cũng mệt mỏi ngủ.

Bởi vì tác dụng của đồng hồ sinh học, sáng sớm ngày hôm sau Lương Kiều tỉnh một hồi, nhìn thời gian còn chưa tới bảy giờ, hôm nay lại không cần đi làm, vui đầu vào trong chăn, tiếp tục ngủ.

Lần nữa mở mắt ra lúc ánh mặt trời đã sáng choang, phòng ngủ có cửa sổ sát đất, chỉ kéo rèm cửa sổ trắng ngà một chút, một tia nắng cũng không chịu nổi. Ánh mặt trời hắt xuống nền thành từng đường, người trên giường đều không thể may mắn thoát khỏi.

Lương Kiều đưa tay ngăn cản con mắt, trên người như có cái gì đó đang bò lên, cô bực bội đập một cước.

Chỉ nghe Quan Hành ở trong chăn kêu lên một tiếng đau đớn, sau vài giây vén chăn lên ngồi dậy, một bên vịn về ngực một bên trừng cô: "Sao em lại ác độc như thế, anh bị em đập đến nội thương rồi."

"Đừng làm rộn em, " Lương Kiều nghiêng người đưa lưng về phía anh, rầu rĩ nói, "Không thoải mái..."

Quan Hành giật mình: "Bị lộn thương?"

Chỗ đó của cô mới bị khai phá không bao lâu, lại chặt như vậy, tối hôm qua quá hưng mãnh nên lộn thương cô sao? Quan Hành cúi đầu ngó ngó tiểu huynh đệ mới sớm ra đã phần chân của mình, thâm nghĩ, đều do nó quá khời ngổ!

"Cho anh xem xem."

Anh tự tay muốn kiểm tra giữa chân cô, Lương Kiều đẩy ra anh xuống giường, người tron bóng đi đến phòng tắm.

Eo cùng bắp đùi đều vô cùng đau, lúc đuổi anh ra phía dưới còn ở mơ hồ bị đau.

Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, trọng điểm là - - tối hôm qua làm ba lần đều không có mang bao. Mặc dù đều là bên ngoài cơ thể, hơn nữa còn là kỳ an toàn, nhưng khó tránh khỏi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Lương Kiều một bên lo lắng, một bên trong bồn tắm nhàn nhã hưởng thụ mát xa.

Ngắm đến làn da đều nhăn mới đi ra, trong nhà lại không có bóng dáng Quan Hành.

Lương Kiều tự tìm một chiếc áo sơ mi của anh mặc vào, chiều dài chỉ khó khăn lắm mới che kín cái mông, không có quần lót nhỏ nên cảm thấy phía dưới hờ, cô vén tay áo lỏng lẻo lên trên khuỷu tay, trước giặt sạch sẽ quần lót rồi treo lên, ném quần áo khác vào máy giặt, sau đó đến phòng bếp tìm thứ gì đó để ăn.

Quan Hành vài ngày rồi ở nhà, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh không nhiều, còn cơ hồ đều là đồ sống. Lương Kiều cầm hai quả trứng đi ra, dùng chảo rán, không ngoài dự liệu cháy một quả. Cũng may một quả khác còn có thể ăn, cô hai ba miếng ăn hết.

Chính tiếp tục tìm thức ăn, Quan Hành trở về.

Anh mang về một cái túi lớn, xem ra giống như là thức ăn đóng gói từ quán cơm.

"Bỏ cây hành xuống, tôi dùng cơm đi." Quan Hành từ phòng bếp cầm bát đĩa nhà mình đi ra, bày hết món ăn lên bàn.

Lương Kiều yên lặng cầm lấy hành tây trong tay. Đặt trở về, lại đây ngồi xuống.

Quan Hành lấy ra một hộp thuốc trong túi đưa cho cô, trên cái hộp rõ ràng vài chữ to - -, thuốc tránh thai khẩn cấp.

"Trước uống thuốc đi, ăn trước một miếng, 12 giờ sau lại ăn một miếng."

Lương Kiều lấy tới xem vài lần, giương mắt nhìn anh: "Nước đâu, anh bảo em phải nhai ra ăn à?"

Quan Hành dừng một chút, đi rót cốc nước mang lại.

Nước còn có một chút nóng, Lương Kiều thổi vài cái, ở dưới ánh mắt chăm chú của anh bỏ thuốc vào trong miệng, uống một hớp nước để nuốt xuống, sau đó ném hộp thuốc lại cho anh.

"Hiện tại yên tâm rồi chứ?"

Quan Hành mím môi, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Editor: Linh Đang

Khi Trâu Dung Dung gọi điện tới, Lương Kiều đang di chuyển trước kệ sách ở thư phòng xem lướt qua, Quan Hành ngồi ở trước bàn làm việc sau lưng

cô kiểm tra văn kiện.

Cô nghe điện thoại đồng thời khẽ xoay người xem quyển sách dày ở phía dưới, "A lô."

Trâu Dung Dung ở đầu dây bên kia bí ồ cười hai tiếng trước: "Hắc hắc, hai người đang làm gì thế, em không quấy rầy hai người đúng không?"

"Quấy rầy, bọn chị chính là đang làm cái đó." Lương Kiều mặt không đỏ tim không đập nói, "Như thế nào, em muốn nghe trực tiếp từ hiện trường sao?"

"Ai nha cái này sao, có tiện không?"

"Tiện cái đầu của em!" Lương Kiều mắng, lấy sách ra nhìn thoáng qua, lại khom lưng nhét trở về, "Em đã về trường học chưa? Không có lớp sao?"

"Buổi sáng không có lớp, thời gian này đều là nghỉ đông rồi, khóa học của bọn em đều đã kết thúc hết, cuối tuần thi xong có thể nghỉ!" Trâu Dung Dung hưng phấn nói xong, lại cố làm ra vẻ nghiêm túc nói, "Em chỉ là đang nhắc nhở chị một chút, phải chú ý tiết chế, làm nhiều sẽ tổn hại sức khỏe..."

"Em thật sự củ cải nhặt ăn mặn... Quan tâm." (mình không hiểu lắm!)

Cái mông đột nhiên bị người sờ soạng một cái, Lương Kiều đứng thẳng quay đầu lại theo phản xạ -

Cùng lúc đó, chẳng biết từ lúc nào Quan Hành chạy đến phía dấn vào lưng cô, để cô chen lấn trên giá sách, mặt chôn vào một bên hõm vai cô, một tay vòng qua trước người của cô cầm một trái, tay kia cầm lấy khe mông cô, hai cánh tay cùng nhau dùng nhiều lực ấn vào rồi vờ vờ.

Trâu Dung Dung bên kia hồn nhiên chưa phát giác ra tiếp tục nói: "Em mới vừa ngồi lên xe, chỉ là muốn nói với chị một tiếng, hai người tiếp tục đi hắc hắc."

Cái mông Lương Kiều vênh lên đẩy người đàn ông dấn chặt như keo dán phía sau ra, vừa vặn ở vị trí nào đó đang rục rịch muốn ngóc đầu dậy, sau đó nhấc chân đạp lên người anh một cái. Quan Hành bị cô đẩy lui về phía sau một bước, thò tay giật giật quần, buồn bực trở về ngồi xuống.

Lương Kiều tiếp tục nói: "Trở về chuẩn bị cho kì thi thật tốt, vẫn quy củ cũ."

"Vâng!" Trâu Dung Dung mảnh liệt gật đầu, bảo đảm một phen mới cúp điện thoại.

Vì khách lệ Trâu Dung Dung cố gắng học tập, từ khi lên đại học các cô bắt đầu đặt ra một quy củ - nếu như Trâu Dung Dung có thể đoạt được học bổng, Lương Kiều liền thưởng thêm cho cô một số tiền ngang với số tiền đó; nhưng mà học bổng mỗi năm mới đánh giá một lần, sợ lúc cô đến trường không có động lực, Lương Kiều lại bố trí thêm một phần "học bổng nội bộ trong gia đình", thời điểm tết âm lịch sẽ phát ra dưới hình thức bao lì xì, số tiền quyết định vào bài kiểm tra cuối kì của cô.

Ban thưởng vốn là từ Lương Kiều phát, nhưng mà mẹ yêu thương cô, mỗi lần cũng sẽ cho cô thêm một nửa.

Kinh tế trong nhà vốn rất eo hẹp, nhưng mẹ hết sức sáng suốt, cho tới bây giờ chưa từng đoạt học bổng cùng tiền mừng tuổi của các cô, một chút thu nhập thêm này Trâu Dung Dung có thể tự do chi phối.

Nhưng mà, lần trước Lương Kiều đi ngân hàng giúp mẹ gửi tiền mới phát hiện, mỗi lần Trâu Dung Dung đều gửi không thiếu một đồng tiền vào tài khoản của mẹ. Đây cũng là vì cô biết lúc đó mẹ lại gửi tiền cho Lương Quốc Hưng, mới tức giận như vậy.

Nói tiếp, đến một tháng mẹ chưa gọi điện thoại tới rồi.

Trước kia cơ bản đều là một tuần gọi một lần, nhưng mà kể từ sau lần trước cô chuyển tiền cho Lương Quốc Hưng, có lẽ do quá áy náy, không dám chủ động gọi điện thoại cho Lương Kiều. Nghe bà nội nói ban ngày mẹ hết bận lại bắt đầu ra ngoài bày quán bán trái cây, Lương Kiều cũng không biết nói với mẹ cái gì mới tốt, cách một khoảng thời gian liền gọi điện thoại cho cô, mỗi lần chưa nói đến hai câu với cô đã khóc nói xin lỗi.

Tháng này tương đối nhiều việc, quên gọi điện về, mẹ lại thực sự không gọi tới.

Chút chuyện này nhớ tới liền đau đầu, Lương Kiều vỗ vỗ cái trán, thở ra một hơi dài.

Vừa lúc được nghỉ thoải mái, trở về phải nói chuyện với mẹ thật tốt.

Sau khi cúp điện thoại Lương Kiều ném quần áo tắm xong vào máy sấy, quần lót nhỏ cô không muốn dùng đến máy móc, hong khô tự nhiên lại quá chậm, đành phải cầm máy sấy từ bên ngoài vào sấy khô từng chút một.

Sấy được một nửa thì Quan Hành bước vào, ôm lấy cô từ phía sau lưng, lần này đang hoảng không sợ loạn, chỉ gẩy đầu tóc vướng bận của cô sang một bên, cầm đặt trên vai cô. Nhìn cô sấy một lát, hỏi: "Tại sao phải sấy quần lót nhỏ?"

"Không sấy khô làm sao mặc."

"Không mặc thật tốt." Quan Hành nói, tay vòng qua eo cô còn muốn chuyển đến chỗ khác, còn chưa đạt được mục đích, đã bị Lương Kiều đập cho một cái.

"Đừng làm rộn!" Cô nhún mày lại có chút không kiên nhẫn.

Quan Hành ngó ngó cô, "A" một tiếng, ôm cô nhưng không động chân tay nữa.

Từ giữa trưa sau khi cho cô uống thuốc, cả người anh rõ ràng có chút thận trọng - ngày xưa vênh vang đắc ý, hận không thể mắt ở trên trời, treo lên bộ dáng lão tử đệ nhất thiên hạ, còn động một chút là muốn thể hiện kỹ năng trào phúng, hiện giờ bảo làm gì thì làm nấy, không cho làm thì sẽ không làm, quả thực vô cùng ngoan ngoãn.

Lương Kiều cũng chỉ xem như không thấy được.

Sau khi sấy quần lót lại hong một lát, quần áo cũng đều hong khô, Lương Kiều cầm lấy rồi vào phòng ngủ, đóng cửa lại thay quần áo.

Cởi áo sơ mi cỡ lớn trên người mình xuống, mới vừa nhấc chân mặc quần lót vào, cửa liền bị mở ra. Cô vừa mặc một bên quay đầu, liền thấy Quan Hành đang đứng cầm tay nắm cửa, con mắt nhìn chăm chăm cô, yết hầu động động.

Lương Kiều không để ý đến anh, nâng quần lót lên, duỗi tay với nội y trên giường.

Quan Hành bước lại gần, từ phía sau lưng bỏ nhào về phía trước đẩy cô ngã xuống giường, sức nặng toàn thân đều đè ở trên người cô. Môi cọ sát trên đầu vai êm dịu sáng bóng của cô, sau đó há mồm dùng hàm răng khê cắn một cái.

"Em đang làm gì thế?" Anh một bên cắn vừa nói, giọng nói mang theo một chút bất mãn.

Lương Kiều nghiêng mặt nằm sấp, bị ép tới đến mức gần như không thở ra hơi, thanh âm rầu rĩ nói: "Mặc quần áo. Anh đứng lên trước..."

Quan Hành tiếp tục đè nặng cô không động, lại hỏi: "Vì sao lại mặc quần áo?"

"Mặc quần áo còn có thể vì cái gì." Lương Kiều dùng thứ duy nhất còn có thể linh hoạt là con mắt liếc anh một cái, tức giận nói, "Chính anh cũng không mặc đâu."

"Không giống nhau mà." Quan Hành hừ nói, còn ở trên người cô quơ quơ gì đó. Anh thích nhìn cô mặc áo sơ mi lớn của anh để trần chân ở nhà đi tới đi lui, ngẫu nhiên khê cong eo còn có thể thấy cái mông.

Lương Kiều bị ép tới kêu lên một tiếng đau đớn, từ trong kẽ răng gian nan nặn ra mấy chữ: "Anh mẹ nó sắp đè chết em..."

"Vậy thì đổi thành em đè anh." Quan Hành thấy cô hình như bị ép tới rất khó chịu, xoay người xuống nằm sang bên cạnh, bóp cánh tay cô ôm dậy gác qua người mình, sau đó hai cánh tay chờ sẵn siết chặt ở trên eo cô.

Lương Kiều nhớ ra hai tay ôm lấy bộ ngực, bị anh ấn về, còn động cơ thể làm cô cũng đông đờ: "Em cũng lắc lư hai cái."

Lương Kiều không còn gì để nói nằm xuống, về mặt cứng ngắc, "Anh có tật xấu sao?"

Quan Hành ôm cô không lên tiếng, ngón tay ở trên lưng trần của cô, dọc theo xương sống nhẹ nhàng vạch lên từ trên xuống dưới, về mặt vui thích.

Có chút ngứa, Lương Kiều trở tay cọ sát, "Thả em đứng lên, em muốn mặc quần áo."

"Không được phép mặc quần áo." Quan Hành vừa nghe liền bá đạo phủ quyết, hoàn toàn không còn bộ dáng cẩn thận nịnh nọt như trước nữa.

"Dựa vào cái gì? Anh đều mặc vì cái gì em không thể mặc?" Lương Kiều phản bác. Mặc dù áo lót (kiểu như áo may ô) trên người anh mềm mại, hoa văn tỉ mỉ, nhưng khi mà sát làn da quả thực là loại hành hạ khó tả, cô cũng không có dũng khí để giãy giụa.

Quan Hành hừ hừ, trong lòng tự nhủ: Mặc quần áo vào em liền chạy, cho là anh không nhìn ra được sao? Chơi anh rồi liền muốn chạy, nằm mơ!

Anh dứt khoát đập hai chân một cái vứt bỏ dép, giơ chân lên kẹp Lương Kiều lại.

Hai người lấy tư thế ôm quỳ dị này, giằng co thật lâu, Lương Kiều ngẩng đầu lên, tay chống trên đầu vai anh, muốn đi chuyển một chút, nhưng chân bị anh kẹp chặt lấy, không thể di chuyển được.

□□ Khi cọ qua quần áo anh, thật sự là một loại kích thích khác, cô thờ khê một tiếng, cố gắng ngửa đầu hôn một cái trên cằm anh, sau đó hai mắt nóng bỏng nhìn qua anh.

Quan Hành buông lỏng con mắt chứng kiến bộ dạng này của cô, cổ họng chuyển một cái, sức lực trên đùi giảm đi.

Lương Kiều nhân cơ hội rút chân ra, tách ra thả tới hai bên, sau đó người ngồi hơi thẳng, dịch chuyển lên trên một chút, ngồi ở trên eo anh.

Trong nháy mắt khi gò má bị cô bung lấy, con mắt Quan Hành lại nóng lên, nhìn cô từng chút từng chút cúi đầu xuống, không tự chủ được nuốt nước miếng một cái. Một giây trước khi chóp mũi sắp đụng vào nhau, cô khê dịch ra một chút, Quan Hành không thể chờ đợi được ngẩng đầu lên, ngậm lấy đôi môi kiều diễm được đưa đến bên miệng.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông chợt vang lên - - điện thoại gọi tới.

Quan Hành nghiêng người đè Lương Kiều ở phía dưới, quỳ sát ở trên người cô, hai tay vịn lấy đầu cô hôn đến nhiệt tình mà hung ác.

Chuông điện thoại di động kiên nhẫn vang lên, cuối cùng anh ngậm môi dưới của cô hung hăng mút một ngụm, buông cô ra, nhảy xuống giường ra ngoài nghe điện thoại.

Điện thoại là Cao Hàn gọi tới, Quan Hành vừa thấy đầu bên kia có tín hiệu liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cậu mẹ nó thật biết canh thời gian, có rắc mau thả!"

Cao Hàn vừa nghe liền vui vẻ, ơ một tiếng: "Ban ngày ban mặt như thế này đã bắt đầu làm vận động? Vừa trở về đã phóng túng như vậy..."

"Làm cái nhà cậu!" Quan Hành một thân tức, oán hận nói, "Đây không phải đều là bị cậu cất ngang sao!"

"Chao ôi vậy cậu mau trở về tiếp tục, đừng tắt điện thoại, để cho bọn tôi xem bên bi của cậu một chút." Cao Hàn còn cười chào hỏi người bên cạnh, "Đến đây, Quan nhị muốn trực tiếp từ hiện trường, tắt cả qua đây nghe một chút."

Tiếp theo liền nghe thấy có người hi hi ha ha nói: "Quan nhị, đừng để cho người phụ nữ của anh kêu. Giường, chúng tôi muốn nghe thấy anh kêu..."

"Mấy người có rắc mau thả, không thả tôi cúp." Quan Hành không nhịn được nói.

Cuối cùng Cao Hàn không tiếp tục trêu ghẹo anh, nói đến chính sự: "Không phải là Liêu Chính mới trở về sao, còn mang về một cô dâu nhỏ tuổi, hôm nay mọi người muốn tụ họp, buổi tối mang theo người phụ nữ của cậu đến đây."

Quan Hành mới vừa muốn cự tuyệt, Cao Hàn tiếp tục nói, "Đừng nói không có thời gian với tôi, ban ngày đã làm vận động, không có người nào nhàn hơn cậu rồi."

Mang theo người phụ nữ kia sao?

Quan Hành do dự một chút, đám người này hay chơi quá giới hạn, anh không quá muốn cho Lương Kiều chứng kiến một mặt kia.

"Cậu chờ một chút, tôi hỏi cô ấy đã." Quan Hành cầm di động trở lại phòng ngủ, Lương Kiều đã thừa dịp trong khoảng thời gian này mặc quần áo xong, đang nhét vạt áo sơ mi vào trong váy.

Động tác còn rất nhanh... Quan Hành vừa nhìn thấy chiếc váy này liền cảm thấy không ổn, không nhịn được đi qua bóp một cái vào cái mông ngạo nghệ cả cô, nhỏ giọng hỏi, "Mấy người bạn kia của anh nói buổi tối tụ họp, có thể mang người nhà, em muốn đi sao?"

Lương Kiều lập tức nở nụ cười, giống như nghe được trò cười gì đó, vui vẻ thật lâu mới cười liếc nhìn anh một cái, "Em là người nhà của anh?"

Giọng nói châm chọc này là cái ý tứ gì?

Ánh mắt Quan Hành trầm xuống, không lên tiếng.

Lương Kiều cúi đầu kéo dây buộc, sửa sang lại nếp nhăn trên quần áo: "Các anh đi chỗ nào gặp?"

"Hoàng Đình." Quan Hành nói, ngưng một lát mới nói bổ sung, "Chính là nơi chúng ta gặp lần đầu tiên."

Hiện tại muốn đến chỗ xảy ra 419* kia, Quan Hành rõ ràng có chút buồn cười, chính anh giả bộ nhất thành phố B, kết quả bị cô dùng mười đồng tiền đánh nát đầy đất. Bị nhục nhã như vậy một lần coi như xong, anh lại còn nhớ mãi không quên người phụ nữ kì lạ này, mỗi lần gặp mặt đều bị cô quấy nhiễu...

*Cái này chắc hẳn ai cũng biết 419= four one night= for one night

Thật là có bệnh!

Nghĩ đến chút ít dây dưa cùng trêu chọc lúc trước, sắc mặt anh nhu hòa hơn không ít, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Lương Kiều, cô gật đầu nói: "Được, đi xem một chút."

Phản ứng như thế này là sao... Quan Hành lại nhìn cô vài lần, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Editor: Linh Đặng

Trong nhà không có bàn trang điểm, Lương Kiều cầm túi của mình đến phòng sách, rất không khách khí mà kéo Quan Hành đang ngồi sau bàn làm việc lên, chiếm bàn của anh để ngồi trang điểm.

Quan Hành thấy cô cầm lấy gương nhỏ để trang điểm không tiện cho lắm, không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc gương to bằng bàn tay cho cô, tự mình kéo một chiếc ghế sofa lại, nằm sấp ở trên bàn xem cô trang điểm.

Lần đầu tiên anh nhìn phụ nữ trang điểm, mặc dù vẫn luôn biết trang điểm là một kỹ thuật rất mơ hồ, dường như có thể che lấp tất cả tỷ vết cùng khuyết điểm, biến xấu nữ thành mỹ nữ, hiện tại nhìn tận mắt, vẫn cảm thấy vô cùng thần kì.

Cô lấy ra rất nhiều bình bình lọ lọ nhìn không có gì khác nhau, bôi bôi lau lau ở trên mặt, sau đó dùng bàn chải nhỏ kỳ quái cọ cọ, lấy thêm bút vẽ vẽ gì trên mắt, động tác kia thật là nhanh nhẹn mà.

Thật ra cô trang điểm rất nhạt, sau khi xong việc khuôn mặt trắng nõn cũng không có khác biệt quá lớn, nhưng mà cả người đều tỏ ra quyến rũ hơn vài phần.

Cuối cùng lại thoa son môi đỏ lên, cong khóe miệng cười một tiếng với Quan Hành, làm lòng anh lại trở nên ngứa ngáy.

Cô cất những thứ đó vào trong túi, đứng lên: "Em xong rồi."

Quan Hành liền ôm lấy eo cô, tay lại trượt đến đằng sau đi mò mông cô.

Không trách anh sắc, muốn trách thì trách trang phục này của cô thật sự là quá quyến rũ người, phác hoạ vừa đúng đường cong sung mãn thân thể đầy đặn của cô, người đàn ông thân thể cường tráng hơn nữa tinh thần vô cùng phấn chấn như anh có thể cầm giữ được sao.

Lương Kiều không có trốn, bóp cằm anh cúi người hôn lên trán anh một cái, một dấu môi son đỏ tươi hình linh xuất hiện ở chính giữa trán anh, xem ra có thể là may mắn.

Lương Kiều nhìn kiệt tác của mình mà vui mừng khôn xiết, Quan Hành liền dụi đầu vào ngực cô, bị cô một đùng đầu ngón tay đẩy ra.

Anh đi rửa mặt, sau khi thay xong quần áo hai người cùng nhau ra cửa.

Bọn Cao Hàn đang ở phòng chơi bi a, Quan Hành lái xe chở Lương Kiều đi qua, lúc xuống xe thấy bên ngoài một tiệm bánh mì ven đường có nhiều người đang xếp hàng dài, đứng ở xa xa đã ngửi thấy mùi thơm. Lương Kiều tò mò chạy tới xem, phát hiện tất cả mọi người đang xếp hàng chờ mua kem trứng cuộn.

Miệng cô thêm ăn đẩy mấy người đằng trước ra, vẫy vẫy tay về phía Quan Hành.

Hiển nhiên đại thiếu gia sinh ra đã ngâm thìa vàng hết sức mâu thuẫn với việc xếp hàng này, bắt đắc dĩ đi qua, đứng ở bên cạnh cô.

Hai người đứng song song hai tay đút vào trong túi, tuần nam mỹ nữ, khí phách mười phần.

Xếp hàng ở phía trước là một đôi tình nhân còn nhỏ tuổi, tướng mạo cùng tính cách của cô nữ sinh đều hết sức hoạt bát, liên tục lủi rủ nói gì đó, so sánh với nhau thì tướng mạo nam sinh hết sức bình thường, tính cách cũng trầm tĩnh hơn, yên lặng nghe cô gái nói chuyện, cầm lấy cốc nước đứng cách đó cứ chốc lát lại đưa cô gái uống.

Trong mấy phút nữ sinh kia quay đầu lại nhìn Lương Kiều cùng Quan Hành nhiều lần, còn vụng trộm nói với bạn trai đằng sau thật đẹp trai, khí phách giống như mình tính.

Cô gái che miệng nói, hai người đằng sau lại nghe thấy rõ ràng rành mạch, Lương Kiều quét Quan Hành một cái, liền thấy anh mặt không thay đổi đưa ra hai ngón tay, làm biểu tượng cây kéo tay với cô nữ sinh.

Nam sinh kia không có quay đầu lại, chỉ yên lặng động đậy thân thể chặn lại ánh mắt nữ sinh.

Không đầy một lát nữ sinh kia lại nhô đầu ra, xem xét một cách tinh quái giữa hai người họ, cười hi hi hỏi: "Thỉnh hỏi hai vị là mình tính sao?"

Nữ sinh nhỏ thật đáng yêu, Lương Kiều mới vừa muốn mở miệng trêu chọc hai câu, bả vai đột nhiên bị Quan Hành ôm lấy, tiếp theo liền nghe thấy tiếng nói trang nghiêm của anh vang lên từ trên đỉnh đầu: "Nhân lực của cô thật tốt, chúng tôi là một tổ hợp."

"Oa, thì ra là thật!" Có lẽ do suy đoán đúng nên rất có cảm giác thành tựu, nữ sinh kia hết sức kích động vỗ bạn trai thúc giục cậu ta cầm đi động, sau đó cười đến con mắt cong cong theo chân bọn họ thương lượng, "Em có thể chụp ảnh chung với hai người không? Chỉ chụp một bức thôi ạ!"

Quan Hành hỏi thăm nhìn về phía Lương Kiều, cô hào phóng cười một tiếng, vươn tay về phía cô nữ sinh: "Được thôi, lại đây đi."

"Quá tốt!" Nữ sinh kia nhờ bạn trai hỗ trợ chụp hình, chính mình hưng phấn chạy đến bên Quan Hành, tạo dáng rồi chờ để chụp một pose ảnh.

Lương Kiều yên lặng thu tay mình lại. Quan Hành cười nhẹ hai tiếng, lấy tay từ trên vai cô ra ra, ôm lấy eo cô.

Không biết có phải không thích bạn gái chụp hình với trai đẹp hay không, cho nên qua loa cho xong, nam sinh nhún nút chụp rất nhanh.

Người phía sau không kiên nhẫn thúc giục: "Mấy người này còn mua hay không? Không mua đừng định đứng ở chỗ này chặn đường sao?"

"Mua mua! Ngại quá, mang đến thêm phiền toái." Nữ sinh kia lập tức thái độ thành khẩn xin lỗi, lại nói cảm ơn với Lương Kiều bọn họ, chạy về bên cạnh bạn trai, le lưỡi một cái, bị bạn trai vuốt vuốt đầu.

Đi theo đội ngũ phía trước vài bước, tay Quan Hành liên tục không lấy ra. Lương Kiều nhỏ giọng ngang nhiên xỏ qua hỏi anh: "Chúng ta là cái tổ hợp gì, tại sao em lại không biết rõ?"

"Ừ - -" Quan Hành chau chau mày, suy nghĩ một chút nói: "Sống mái song sát?"

Lương Kiều: "... Em cảm ơn anh nha."

"Vậy nếu không thì là phượng hoàng truyền kỳ?"

"..." Lương Kiều lườm anh một cái, "Vẫn nên là sống mái song sát đi."

Không đến một lát là đến lượt các cô, nhưng đôi tình nhân nhỏ phía trước mua bốn cốc kem ly, nhiệt tình muốn mời bọn họ ăn. "Em mua hai cái nguyên vị hai cái chocolate, hai người muốn ăn vị nào?"

Bọn họ đã mua xong, không cần thiết cự tuyệt nữa, Lương Kiều nói cảm ơn trước, chọn cái nguyên vị.

Quan Hành đặc biệt chọn một vị mình thích, đi ra bên ngoài trước nhét kem ly của mình đầy miệng rồi ăn hết, sau đó nhất định phải ném một miếng của cô.

Lương Kiều vận lông mày nheo mắt nhìn anh, loại liếm tới liếm lui cùng nhau ăn như thế này thật là vô cùng chán ghét.

Cô không muốn cho, Quan Hành liền ra tay muốn cướp. Lương Kiều tay mắt lanh lẹ cúi đầu liếm trước một vòng, sau đó cố làm ra vẻ rộng rãi đưa cho anh, liếm liếm môi nói: "Nhanh nhanh cầm, ăn đi."

Quan Hành dùng vẻ mặt táo bón trừng cô nửa ngày, cầm lấy quay đầu đi.

Giữa mùa đông ăn kem ly thật sáng khoái lại dày vò, hôm nay gió vẫn còn lớn, Lương Kiều ăn có chút chậm, vừa ăn vừa đông lạnh đến phát run, ăn được một nửa phát hiện Quan Hành đã ăn xong.

Cô đem một nửa còn dư lại đưa tới, Quan Hành không rõ chuyện gì nhận lấy: "Làm sao vậy?"

Lơ đãng đụng phải ngón tay cô, lạnh lạnh. Lông mày anh nhíu lại, cầm tay cô chặt trong lòng bàn tay mình, một bên tức giận mắng: "Sợ lạnh em còn ăn, có phải ngốc hay không?"

Lương Kiều áp tay kia vào cổ ấm áp của anh, Quan Hành bị lạnh rên một tiếng, trừng mắt nhìn cô, không có trốn.

Đến lúc ấm Lương Kiều mới thu tay lại bỏ vào trong túi áo: "Đi thôi."

Quan Hành liền nắm một tay cô bỏ vào túi áo bành tô, kem ly ở trong tay giờ lên đi vài bước, vô ý thức cảm lên cắn một cái. Cắn hết mới nhận ra là cô liếm qua rồi, ghét bỏ nửa ngày, lại cắn một cái.

Hai năm trước Liêu Chinh đi Pháp, mấy ngày hôm trước vừa trở về, hôm nay xem như phong yển tiếp anh ta, vài người chơi cùng nhau từ nhỏ đều tề tựu. Ở đây trừ bản thân Liêu Chinh, còn có Bạch Hằng đã kết hôn hai năm, ngoài ra mang theo bà xã, chỉ có Quan Hành dẫn theo "Người nhà".

Quan Hành là tối trẻ nhất, anh dắt Lương Kiều đi vào phòng bao VIP, nghênh đón anh là một loạt tiếng huýt sáo.

Một đám người có hướng về Quan Hành nháy mắt ra hiệu, có thần sắc ái muội quan sát Lương Kiều, người ngồi gần họ trên ghế da mở miệng trước, giọng nói nghe ba phần bỉ ổi bảy phần lưu manh. "Ồ, em gái hăng hái như thế, thế nhưng anh không thượng ba ngày ba đêm, sớm đã ra cửa?"

Người kia gọi là Thôi Dương Quang, giao thiệp với Quan Hành rất ít, nhưng mà gần đây anh ta đi lại với Cao Hàn gần, hôm nay đến cùng anh ta.

Ánh mắt Quan Hành lạnh lùng quét qua: "Miệng sạch sẽ chút!"

Cao Hàn cầm lấy gậy golf gỗ ở trên bàn, không vui liếc về Thôi Dương Quang một cái: "Thôi Quang, nếu cậu không nói chuyện thì hãy im lặng, không có người coi cậu là câm."

Lần đầu tiên Quan Hành mang phụ nữ đến đây cho bọn họ xem, nói lời nói lỗ mãng như này không phải là cần ăn đòn sao.

Cao Hàn lại nhìn Lương Kiều một cái, mơ hồ cảm thấy có chút quen mặt, đang nghĩ ngợi nói chút gì đó hoà giải, chỉ thấy cô thoáng rũ con mắt xuống quét Thôi Dương Quang một cái, con mắt chậm chạp quan sát người anh ta trên dưới một lần, trên mặt mang một tia vừa đúng khinh thường, vừa rất nhỏ lại khó có thể khinh thường, làm người ta không quá thoải mái, nhưng lại không có cách nào khác để nói một cách rõ ràng.

Thôi Dương Quang nhìn cô chăm chú không chút che giấu, cái mông động động, bưng chén lên uống nước.

"Làm sao anh biết chúng tôi không làm ba ngày ba đêm?" Môi hồng của cô cong lên, nhẹ nhàng nói một câu như thế.

Trong nháy mắt bên trong liền yên tĩnh trở lại, Thôi Dương Quang thiếu chút bị sặc, vội vàng đặt ly trà xuống, tay áo ở trên miệng lau một cái.

Mạnh mẽ bạo phát đánh trả như thế này làm cho Cao Hàn sửng sò, vô thức nhìn thoáng qua Quan Hành. Quả đấm của anh chồng ở trên môi ho một tiếng, nhìn lại ánh mắt anh khó có được vài phần lúng túng.

Cao Hàn vui vẻ, Quan nhị đây là tìm một người phụ nữ như thế nào...

Quan Hành dẫn Lương Kiều tới bên cạnh mấy người phái nữ. Bên đó có hai người phụ nữ đang ngồi, một người là người quen Khúc San San, còn có một người lại là người quen cũ thần kì hơn.

"Viên Viên!" Lương Kiều kích động hô một tiếng với người khuôn mặt tròn trịa, đáng người lại cũng không béo, Triệu Nhạc Viên đang làm nũng trong lòng Bạch Hàng ngẩng đầu lên, sửng sò một giây đồng hồ cao hứng nhảy dựng lên.

"Kiều Kiều!"

Hai người tựa như cừu biệt trùng phùng, kích động ôm nhau.

Sau đó không có qua hai giây Triệu Nhạc Viên liền nhanh chóng buông Lương Kiều, nằm sấp trong lòng Bạch Hàng, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Hôm nay chồng mình ở đây, cậu giữ khoảng cách cho mình, nếu không chồng mình lại hoài nghi mình làm chuyện xấu."

Lương Kiều liền mở đường an toàn: "Này lão Bạch, cho em mượn bà xã của anh chơi một lát."

Bạch Hàng giật giật khoe miệng: "Hay là em đi chơi với người đàn ông của em đi."

Quan Hành mắt thấy hết thấy nhưng lại mang vẻ mặt mờ mịt: "Mấy người biết nhau?"

"A..." Lương Kiều chỉ chỉ hai người nam nữ mang cùng một vẻ mặt đang ôm nhau, "Bạn học cũ."

Tiểu Phàn cùng Bạch Hàng, theo thứ tự là hội bạn bè của Quan Hành ở thành phố B cùng thành phố C, vậy mà người phụ nữ này đều biết. Hai người bọn họ không nhận biết trước, thế nhưng cũng đã có loại dính dáng thần kỳ này.

Quan Hành tiêu hóa một hồi lâu, lúc bị Cao Hàn gọi đi còn đang cân nhắc, duyên phận thứ này thật sự là... Tuyệt vời.

Lương Kiều ở ngồi xuống bên này, Khúc San San mới thu hồi thần sắc phức tạp, giương mắt lên khuôn mặt tươi cười cùng cô chào hỏi: "Biên biên... A, về sau tui có thể gọi cô là Lương Kiều sao, có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể." Lương Kiều không sao cả gật đầu.

Triệu Nhạc Viên đưa một đĩa điểm tâm lại: "Cậu ném thử cái này, hương vị không tệ."

"Yêu cậu!" Lương Kiều khoa trương cho cô một trái tim.

Triệu Nhạc Viên quay đầu liền nhào vào trong lòng Bạch Hàng làm nũng: "Ai nha ông xã đại nhân có người tỏ lộ với em!"

Lương Kiều cầm miếng điểm tâm ăn, Khúc San San bên cạnh liên tục nhìn chăm chăm, cô dừng một chút, bưng điểm tâm lại: "Muốn ăn sao?"

"Không cần." Khúc San San cười cự tuyệt, cùng cô tán dóc vài câu, một lát sau đứng lên, "Tôi đi toilet."

Lương Kiều không có xen vào chuyện của cô ta nữa, ăn hai miếng lại cùng Triệu Nhạc Viên muốn nước uống.

Khúc San San vừa đi, Triệu Nhạc Viên liền bu lại, thần bí hỏi cô: "Này, cậu ở cùng với Quan Hành sao?"

Lương Kiều nghiêng ngả chậm lại, suy tư một lát, giọng nói dường như không quá chắc chắn: "Không tính là vậy."

Về mặt Triệu Nhạc Viên kinh ngạc: "Không phải quan hệ giữa hai người là bạn trai bạn gái sao? Loại tụ hội này, không là bạn gái thì làm sao anh ta mang tới được chứ?"

Mấy người bọn họ trong vòng này, bình thường lúc ra ngoài chơi có thể sẽ ngầm hiểu chỗ nào thì sẽ mang theo người phụ nữ nào, nhưng buổi tụ họp nghiêm chỉnh của anh em, khẳng định là đều mang theo vợ hoặc bạn gái chính thức.

Lương Kiều quay đầu cười một cái với cô, vẻ mặt hết sức không sao cả nói: "Nói đúng ra, hẳn là bạn bè và thuốc nổ đi." (??!)

Triệu Nhạc Viên trừng hai mắt, rất lâu mới đánh giá một câu: "Crazy."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Editor: Linh Đang

Quan Hành bị Cao Hàn kêu ra ngoài hút thuốc, anh nhận lấy một điếu kẹp ở ngón tay thường thức, liên tục không hút.

Cao Hàn vịn lan can ở bên cạnh anh nuốt mây nhả khói, hút vài hơi hỏi anh: "Có phải tôi từng gặp qua người phụ nữ kia ở đâu rồi không?"

"Đại khái đi." Quan Hành trả lời lấy lệ, anh cũng không muốn để cho những người này biết rõ chuyện xưa anh ngủ cùng người ta xong được trả thù lao.

Cao Hàn từ làn khói mờ mịt nhìn anh một cái: "Lần này cậu đùa thật?"

"Tôi chơi đùa giả sao." Quan Hành nhú nhú lông mày, thoát nhìn có chút bức bối, nhưng không trả lời chính diện.

Cao Hàn nói: "Ngược lại tôi thấy người phụ nữ kia rất lấy rất nắm bắt được cậu, nhưng mà nhắc nhở cậu một chút, cửa của mẹ cậu chưa chắc đã qua được, thăm dò thái độ của dì trước, nếu không lấy tác phong của dì, cậu sẽ phải ném mùi đầu khổ."

"Được rồi, cậu không cần phải để ý đến, tôi có chừng mực." Dường như Quan Hành không quá muốn sa vào đề tài này, điếu thuốc đang yên vị trên ngón tay bỗng chốc gãy thành hai đoạn.

Trầm mặc một lúc, Cao Hàn lại nói: "Vị hôn thê điên cuồng kia của cậu thế nào rồi? Gần đây không tới làm phiền cậu chứ?"

"Nghe mẹ tôi nói, thời gian trước mẹ cô ta trở về dẫn cô ta đi, hiện tại đang ở Mi." Nói đến cái này Quan Hành lại bức bối, "Thật không biết mẹ tôi bị cho uống thuốc mê gì, người trở về một chuyến không có thông báo cho bà, tự bà liền suy nghĩ có phải giận bà hay không, trách bà không chăm sóc tốt con gái nhà người ta. Nghe nói hình như tinh thần của Phong Miếu Miếu xảy ra chút vấn đề, mẹ tôi nhất định qua thăm, qua rồi thì thôi, còn muốn bắt tôi cũng qua..."

Cao Hàn vỗ vỗ anh vai: "Việc này đúng là không trách được mẹ cậu, nếu ngay từ đầu cậu không đáp ứng, nào có đằng sau này chút ít chuyện hư hỏng."

"Bà đều giận đến như vậy, tôi còn có thể như thế nào? Thật phải chộc giận bà tức chết mới tốt sao?" Về mặt Quan Hành buồn bức.

Cao Hàn hút một hơi thuốc, bí hiểm nói: "Cậu đã một bó tuổi rồi, đến mẹ cậu là nữ nhân hậu viện mà cũng không nắm bắt được, già rồi còn hồ đồ."

(Editor: thực sự không thích mẹ Quan cho lắm --)

Quan Hành ném điếu thuốc: "Cậu lai x, trâu, cậu nói mẹ cậu dẫn đi đâu một chút, tôi lấy để học hỏi kinh nghiệm"

Cao Hàn liếc nhìn anh một cái, mỉm cười nói: "Mẹ tôi thương tôi."

"..." Quan Hành hung hăng trừng anh ta mấy giây, "Lấy cho tôi điếu thuốc khác!"

Lần này thực sự hút nhả ra khói. Cao Hàn đi về trước, Quan Hành nằm sấp ở trên lan can nhà từng chút từng chút ra. Anh không nghiện thuốc lá, thỉnh thoảng phìen muội mới hút một chút, bình thường cũng không hút hết cả điếu, hút hết một nửa liền dụi tắt.

Trở về đã thấy Lương Kiều không sợ đất hoang chạy tới chơi bi a cùng với mấy người đàn ông kia, áo khoác ngoài cời xuống, mặc áo sơ mi nhìn thấu quyền rũ người cùng vậy ngắn, chỗ cần to đều phồng đến vô cùng không khách khí.

Cao Hàn ở bên cạnh cô hình như đang nói quy tắc, cô cầm lấy gậy cùng người ta vừa nói vừa cười, giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ phong tình.

Quan Hành bước đi lại, đẩy Cao Hàn ra cường chế chen vào giữa các cô, sau đó hỏi cô như không có việc gì: "Muốn chơi quả bóng nhỏ?"

Cao Hàn bị anh không đếm xỉa tới chặc chặc hai tiếng ở phía sau, chính mình thức thời đi ra ngoài.

Lương Kiều cười tủm tỉm nhìn Quan Hành một cái, lấy từ trong chiếc túi đang cầm ở tay một quả bóng nhỏ vắn vắn trong lòng bàn tay, để sát vào bên lỗ tai anh thủ thi: "Muốn chơi quả bóng nhỏ này, không phải là quả bóng nhỏ kia của anh..."

Lúc hỏi câu kia Quan Hành cũng không nghĩ nhiều, bị cô nói chuyện như thế, lập tức cảm thấy phía dưới hai quả bóng ngựa một cái. Anh hé mắt, thật muốn hành quyết người phụ nữ này ngay tại chỗ.

Anh nắm cái cằm Lương Kiều, cúi đầu hôn hai cái, một bên hôn vừa nói: "Em cứ phóng túng đi, trở về xem anh thu thập em như thế nào!"

Bốn phía lại vang lên tiếng huýt sáo, Quan Hành buông cô ra, bắn một ánh mắt xuân phong đặc ý về phía những người đang ồn ào kia.

"Em muốn học không, anh dạy cho em." Anh nói xong, cũng mặc kệ trận đấu của người khác mới diễn ra được một nửa, tiện tay cầm lấy một quả màu đỏ ở trên bàn, duỗi dài cánh tay đặt tới khoảng cách đối diện chiếc lỗ khoảng 30 cm, sau đó lấy quả bóng trắng từ dưới gậy của người khác tới, cùng với quả bóng đỏ cùng lỗ bị bày thành một đường thẳng. Anh đứng ở phía sau, vây quanh cô, nắm tay giúp cô bày tư thế, "Đến đây, làm thử dạng này một chút."

"Quan nhị, không nghĩ là cậu lại như vậy!" Người bị làm loạn trận đấu kháng nghị nói.

Quan Hành không kiên nhẫn xua tay: "Đi đi đi, đi chơi một bên!"

Có người xì một tiếng khinh miệt: "Thật sự là một tên vô cùng trọng sắc khinh bạn."

Ngược lại Lương Kiều cái gì cũng không nói, ngoan ngoãn mặc anh bài bố, bảo khom lưng liền khom lưng, bảo vênh cái mông lên liền vênh cái mông lên, bị anh thừa dịp người ta không chú ý vụng trộm sờ soạng hai cái cũng chỉ cười liếc anh một cái.

Dưới sự chỉ huy của anh cuối cùng bày xong tư thế nhắm vào bóng, Lương Kiều nghiêng đầu hỏi anh: "Xong chưa?"

Tóc dài trượt xuống xuống che kín gò má, Quan Hành giúp cô vén đến sau đầu, gật gật đầu nói: "Đánh đi, đánh không được cũng..."

Theo đường đánh dứt khoát của cô, chỉ nghe "Àm - -" một tiếng, quả bóng đỏ chuẩn xác rơi vào trong lỗ, quả màu trắng bắn ngược trở lại, sau khi cách một khoảng mới dừng lại.

"..." Quan Hành yên lặng nuốt ba chữ "Không có gì" xuống.

Con mẹ nó tốc độ này độ chuẩn xác này vừa nhìn cũng biết chính là lão luyện! Biết đánh còn giả bộ với anh, lãng phí tình cảm!

Lương Kiều đứng thẳng còn cố làm ra vẻ không hiểu nháy mắt hỏi anh: "Em học như thế nào?"

Quan Hành nhìn cô nửa ngày, mặt không chút thay đổi phun ra một chữ: "Tốt"

"Hai chúng ta hợp thành một đội diệt bọn họ đi." Quan Hành cuộn tay áo lại, đi qua cướp gậy trong tay Cao Hàn. Cao Hàn chọn gậy giỏi nhất, cậu ta dùng chắc chắn sẽ tiện cho tay. Anh cầm lấy lắc hai cái, "Đến đi, các cậu ai muốn lên trước?"

"Có phụ nữ là chỗ dựa sống lưng cậu liền cứng rắn có phải hay không?" Sau khi bị anh đoạt gậy về mặt Cao Hàn rất bất mãn, quay đầu hô một tiếng với Liêu Chính đang ngồi trong góc nói chuyện với một cô gái, "Lão Liêu đến đây, ngược chết cậu ta!"

Quan Hành lập tức nói: "Trừ cậu trừ cậu! Đánh với cậu có ý nghĩa gì!"

Liêu Chính là người có kỹ thuật đánh tốt nhất trong nhóm bọn anh, trước đây có thời gian hết sức si mê cái này, đã đặc biệt mời một cao thủ ngoại quốc đã nghỉ chơi đến dạy, bọn họ theo chân nên cũng đã tới trình độ chuyên nghiệp.

Quan Hành liên tục tự phong thiên hạ đệ nhị, chỉ là không đối chiến với Liêu Chính.

Liêu Chính cười cười nói: "Mấy cậu chơi đi, rất lâu rồi tôi không đánh."

"Cuối cùng cũng rửa tay gác kiếm?" Quan Hành vui vẻ nói, "Sớm nên thoái vị nhường cho tôi!"

"Ồi câu này của cậu tôi không thích nghe, ai muốn tôi thoái vị nhường chỗ, đứng ra, lão tử trực tiếp đánh với hấn."

Liêu Chính vuốt vuốt tay áo làm bộ muốn đứng lên, Quan Hành vội vàng xua tay: "Đừng đừng đừng, cậu tiếp tục ngồi đợi ở trên cao đi, việc thoái vị này cần bàn bạc kỹ hơn, không nóng này."

"Thật không gấp?" Liêu Chính nhướng mày cười.

Về mặt Quan Hành chân thành: "Không vội không vội."

Liêu Chính lại lần nữa ngồi xuống: "Ng ngoan ngoan, chơi đi."

Quay đầu liền thấy Lương Kiều ở nơi đó vui mừng. Về mặt Quan Hành điềm nhiên như không: "Cười cái gì mà cười, vừa rồi không có phát sinh qua cái gì."

Lương Kiều vừa cười, bóp cằm anh, khẽ nhón chân hôn lên môi anh một cái: "Thật đáng yêu."

Ngốc mới đáng yêu.

Quan Hành: "..."

Sau khi hiểu chuyện vẫn là lần đầu tiên có người khen anh đáng yêu, ha ha.

Mấy người phụ nữ khác đều không thích chơi cái này, chỉ có Khúc San San thông dong chơi một chút, nhưng trình độ cũng rất bình thường, Cao Hàn kêu cô ta chơi thêm, bị cô ta cự tuyệt; người đàn ông khác lại cảm thấy nam nam hợp tác đối phó vợ chồng nhà người ta thật không có đẳng cấp, chơi không vui, cuối cùng vẫn là Thôi Dương Quang chủ động xin đi giết giặc, muốn cùng Cao Hàn kết nhóm.

Thật ra Quan Hành không thích chơi cùng cậu ta, nhưng mà anh còn chưa nói lời nào, Lương Kiều đã cười nói: "Đến đi."

Xem ba ba ngược chết người không!

Pha bóng mở đầu là của nữ.

Nhưng mà có lẽ do quá lâu không có đánh, ngược tay, Lương Kiều khai bóng bất lợi, một quả bóng đỏ rơi vào túi, nhưng quả bóng chủ cũng rớt vào.

"A..." Lương Kiều ào ão vò vò đầu tóc.

Quan Hành duỗi tay giúp cô sửa lại vài sợi tóc rồi, vô cùng hào khí an ủi cô: "Không có chuyện gì, chốc nữa ba ba giúp con báo thù."

Bên cạnh Cao Hàn nhắm vào quả bóng chủ, chuẩn xác đánh quả bóng đỏ vào trong túi. Lúc đổi vị trí còn vòng qua vòng lại xung quanh cô, "Hai người mà thất bại thì đừng đổ lên đầu chúng tôi."

Quan Hành cảm thấy chọc chọc ở trên lưng anh ta: "Cậu tránh ra."

Tiếp theo đến Thôi Dương Quang, đánh trúng một quả bóng rực rỡ. Cao Hàn lại đánh trúng một quả màu đỏ, Thôi Dương Quang đánh vào một quả chính giữa.

Đổi về bên Lương Kiều, Quan Hành vỗ vỗ bả vai cô nói: "Cố gắng lên."

Lương Kiều lắc lắc cổ tay, vòng quanh cái bàn đi nửa vòng, tìm vị trí tốt sau cúi người xuống, tư thế tiêu chuẩn lại đẹp mắt. Thành công đánh một quả bóng đỏ vào túi, lúc cô trở lại Quan Hành còn nhỏ giọng nói ở bên tai cô: "Cái móng đừng vênh lên cao như vậy, anh cũng cứng rắn rồi."

Lương Kiều chặc một tiếng: "Tại sao anh ở chỗ nào cũng động dục được vậy?"

Quan Hành hừ hừ, đi qua chơi bóng.

Bắt đầu từ đây, Cao Hàn cùng Thôi Dương Quang cũng không có cơ hội chạm qua bóng nữa. Lương Kiều cùng Quan Hành một người một người thay phiên, đánh bóng trên bàn cả quả bóng đỏ lẫn những quả khác phân rõ ràng.

Cao Hàn trở mắt nhìn "Hai vợ chồng" người ta mỗi lúc đánh vào một quả liền vỗ tay ăn mừng một cái, cho đến cuối cùng chỉ còn lại một quả bóng đen, Quan Hành ngồi trên bàn, đắc ý nhưn mây với anh ta, chỉ chỉ quả bóng đen kia nói: "Đến đây, cho các cậu cơ hội chạm vào chạm vào bóng, thật sự là đáng thương muốn chết."

Cao Hàn cảm thấy gây chọc anh một cái, quăng sang một bên không chơi nữa.

Quan Hành ào ão vỗ bấp đùi một cái: "Chao ôi, vừa rồi quên tiền đặt cược."

Bằng không có thể lừa cậu ta một số tiền lớn, lần này thiệt quá!

Trên đường chạy qua đến xem đấu Triệu Nhạc Viên hưng trí bừng bừng chỉ quả bóng đen: "Tôi cũng muốn chơi một chút, cái này để lại cho tôi!" Cô nhặt chiếc gậy Cao Hàn ném đi, khoa tay múa chân hai cái, "Cái này làm sao đây?"

Lương Kiều tìm một cây gậy ngắn cho cô, "Cậu dùng cái này đi."

Vừa muốn tự tay dạy cô bày tư thế, Bạch Hằng đã lại đây, kéo Triệu Nhạc Viên sang một bên, "Anh dạy cho em."

Lương Kiều thờ dài, thật sự là coi cô như sắc lang mà đề phòng...

Cao Hàn đã đặt trước nhà hàng bên cạnh, đánh bi anh một lát cầu mọi người liên qua ăn cơm. Bữa tiệc này là của người có tiền, bảo ngư vậy cá cái gì cần có đều có, Lương Kiều ăn đến vô cùng sung sướng.

Quan Hành ở một bên nhìn thấy mà tròn mắt há hốc mồm, vụng trộm sờ sờ bụng cô nói nhỏ: "Ăn nhiều đồ như thế em giầu ở chỗ nào vậy?"

Cơm nước xong lại dời đến Hoàng Đình, quản lý tự mình tới đón tiếp, uyển chuyển hỏi Cao Hàn có cần tiếp rượu cô nương hay không. Cao Hàn suy nghĩ một chút nói: "Kêu tiểu Kiều lần trước đến đi, đại Kiều đừng tới, người khác tùy thuận tay chọn mấy người sạch sẽ."

Chào hỏi mọi người chơi, Quan Hành cùng Cao Hàn một đôi bạn đồng tính tốt lại hẹn nhau đến nhà vệ sinh. Lúc ra cửa còn bị Lương Kiều mang ánh mắt ái muội quét nhiều lần, Quan Hành kéo lỗ tai cô, cúi người nhỏ giọng uy hiếp: "Lại ồn ào cần rõ xem ba ba trở về có đánh con không!"

Không đầy một lát quản lý liền mang theo một đám nữ quan hệ xã hội lại, sắp xếp đến bồi những người đàn ông không có bạn gái, tiểu Kiều đi ở tuốt phía sau, xem xét bốn phía không phát hiện Cao Hàn, mím môi tự mình tìm một chỗ không người ngồi xuống.

Lúc đi quản lý còn nhỏ giọng dặn dò: "Tiểu Kiều, hầu hạ Cao tổng thật tốt."

Tiểu Kiều gật gật đầu.

Lương Kiều ngồi cách chỗ cô ta không xa, nghe thấy xưng hô kiểu này thì nhíu mày, chờ quản lý đi liền cười nói với cô: "Cô gọi tiểu Kiều sao? Sao lại khéo như vậy, tôi gọi đại Kiều đây."

"Thật sao?" Tiểu Kiều cũng hết sức kinh ngạc, cho rằng cô cũng là người trong hội kia với Cao tổng, không có tâm tình phòng bị nói, "Chị tôi cũng gọi là đại Kiều, quá khéo!"

"Oa, thật biết điều, hai người là chị em ruột sao?"

"Đúng rồi, chị tôi cũng làm ở chỗ này." Tiểu Kiều nói, "Lần trước đến cùng tôi, nhưng mà lúc bồi Quan tổng hình như chộc Quan tổng tức giận, lần này quản lý liền không cho cô ấy tới đây."

Lương Kiều nheo mắt, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Quan tổng? Quan Hành sao?"

"Chắc là vậy, tôi không biết rõ anh ta tên gì, lần trước đến cùng Cao tổng."

Tiểu Kiều ngưng ngưng nói, "Cô cùng Cao tổng là bạn bè sao? Cái kia... Xem như chúng ta có một chút duyên phận, cô có thể cầu tình với Cao tổng không, bởi vì sự việc lần trước mà chị tôi bị quản lý phạt đi làm vệ sinh, hai tháng không được phép gặp khách. Chúng tôi còn muốn kiếm tiền để cho em trai đi học đại học..."

"Được." Lương Kiều cười đến vô cùng hào phóng, bắt chéo hai chân quơ quơ nói, "Cô bảo quản lý kêu cô ta lại đây, nói là Quan tổng muốn."

"Thực cảm ơn cô!" Tiểu Kiều thật lòng cảm kích nói, sau đó chạy đi tìm quản lý.

Quan Hành cùng Cao Hàn thuận tiện hút hết một điếu thuốc mới trở về, đẩy cửa vào đi vài bước mới phát hiện không thích hợp, lập tức bước chân cứng đờ, đằng đằng sát khí chuyển hướng Cao Hàn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Cậu gọi tới?"

"Làm sao lại nhìn tôi như thế?" Cao Hàn đi ở phía sau về mặt không hiểu, ánh mắt đảo qua hướng kia bên, cũng sửng sốt, "Cái quái gì đây?"

Rõ ràng anh ta đã dặn dò quản lý không cho tới rồi..

Chỉ thấy đối diện trên ghế sofa, Lương Kiều cùng đại Kiều ngồi song song, bắt chéo hai chân, cười híp mắt vẫy vẫy tay về phía Quan Hành: "Lại đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Editor: Linh Đang

Tiểu Kiều đi từ chỗ Cao tổng ra, nói Quan Tổng điểm danh bảo đại Kiều qua, quản lý không nghi ngờ gì, vội vàng phái người kêu đại Kiều kêu, đôi quần áo đi cùng với tiểu Kiều.

Trên đường đại Kiều nghe tiểu Kiều nói tìm được một vị quý nhân nguyện ý giúp cô ta cầu tình với Cao tổng, mặc dù cả người đều như lọt vào trong sương mù, nhưng lúc bị tiểu Kiều mang vào giới thiệu cho vị mỹ nữ khí phách mười phần kia, cô ta lập tức kính cẩn nghe theo lời rêu.

Mỹ nữ kia rộng rãi vỗ ghế sofa bảo cô ta ngồi, sau đó nói việc nhà như thể đang tán gẫu với cô ta. Không nói đến vài lời đề tài đã vòng qua người Quan tổng.

Trước kia ý vào có vài phần tư sắc, hơn nữa tính cách bản thân cho phép, lúc đại Kiều tiếp khách luôn tương đối nghe theo, biết xử lý, cũng biết làm

nùng dừa giòn, rất nhiều khách nhân bằng lòng ra giá, cam tâm tình nguyện nuông chiều, dần dà lá gan cô ta lại càng lớn.

Lần trước gặp khó ở chỗ Quan tổng, sau khi trở về cô ta bị quản lý hung hăng dạy dỗ một trận, lại không cho cô ta tiếp khách nữa, không có những tiền boa phong phú kia, lại phải lo chi phí trong nhà, cuộc sống bỗng chốc túng quẫn không ít.

Cho nên lúc này đang hoang học tập, không chỉ lời nói và việc làm thu liễm đi rất nhiều, đối với vấn đề Lương Kiều hỏi cũng trả lời hết, nhưng khi vừa nhìn thấy Quan Hành vào liền lập tức giống như chấn kinh bắn dậy.

Lương Kiều vẫy tay về phía Quan Hành không có ý tốt, khoé mắt thoáng nhìn đại Kiều mi thanh mục tú bên quầy xuống cạnh bàn, nhú nhú mày.

Cô không ưa phụ nữ lãng phí chính mình, nhưng mà không có lập trường để nói gì, phụ nữ kiếm cơm ở nơi gió trăng như thế này, còn có mấy người có thể giữ lại được tôn nghiêm?

Cô đột nhiên thu lại ý cười, trong lòng Quan Hành lập bộp nhảy dựng, bước chân cũng không biết bước như thế nào. Cho dù là cười xấu xa, bỗng chốc thu liễm sạch sẽ, cũng làm người ta cảm thấy hết sức không nắm chắc.

Anh không để ý tới đại Kiều đang quầy ở đó, kiên cường đi đến bên cạnh Lương Kiều, ngay cả việc mình có cùng tay cùng chân hay không đều không nhớ rõ.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, giữa hai người cách nhau hơn 10 cm, không dám đến cạnh. Hai chân vô thức khép chặt, hai cánh tay động nửa ngày không biết phải đặt chỗ nào, để trên bấp đuôi chà xát.

Lương Kiều khẽ dựa lại gần một chút, nhìn anh, nụ cười trên mặt làm anh cảm thấy nhột nhột trong lòng. Cô chỉ chỉ đại Kiều nói: "Thì ra anh thích mỹ nữ quầy hầu hạ à?"

"Không phải...anh..." Quan Hành khó lòng giải bày, một hồi lâu thờ dài, tức giận nói với đại Kiều, "Còn không đứng lên cho tôi! Nên đi chỗ nào thì đi chỗ đó, khỏi phải ở chỗ này chường mắt."

Đại Kiều lập tức sợ hãi xin lỗi, do dự nhìn anh một chút lại nhìn Lương Kiều một chút, cũng không biết mình nên lập tức rời đi hay là nên ngồi xa ra.

Lương Kiều uống hết nửa ly rượu trong tay, một bên rót rượu một bên vẫy tay với cô ta, "Đến đây, uống vài chén với chúng tôi."

Quan Hành lập tức quay đầu tránh to mắt nhìn cô, đại Kiều khó xử nhìn nhìn giữa hai người, cuối cùng yên lặng bước tới, vừa muốn quầy xuống, Lương Kiều chỉ chỉ ghế sofa cách đó không xa, lại ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô ta đi qua đó.

Đại Kiều bước tới, vội vàng nhận lấy chai rượu trong tay cô: "Lương tiểu thư, tôi đến rồi."

Cô rót hai ly rượu, hai tay nâng đưa cho Lương Kiều một ly, sau đó cầm lấy của mình, "Lương tiểu thư, tôi kính cô, hôm nay thực sự rất cảm tạ cô, cùng tên với cô tôi thấy vô cùng vinh hạnh..."

Hai người cô một ly tôi một ly uống, Quan Hành ở một bên nhìn, không nói lời nào chen ngang.

Từ lượng của hai người phụ nữ này đều hết sức tốt, uống hai chai đều mặt không đổi sắc, còn hưng trí bừng bừng cầm hai chai rượu tây khác nhau trộn lẫn uống, Quan Hành muốn ngăn đều ngăn không được.

Uống một lát Lương Kiều lại kéo đại Kiều qua bên kia mở ra karaoke ca hát.

Lương Kiều chọn một bài làm bài mở đầu, một bên hát một bên nhảy, lúc vừa mới bắt đầu đại Kiều còn có chút câu nệ, nhỏ giọng hát theo cô, lúc sau cũng buông thả, hai người như đang trận đấu, một âm so với một âm lại càng cao hơn.

Tiếp theo đến bi tình, ngọt ngào, rock'n'roll, nhẹ nhàng, ấm áp... Mỗi loại nhạc đều động đến một lần.

Lương Kiều hát nghe rất dễ chịu, nhất là bài (thiên hạ vô song), khi đó câu hát thâm thiết triền miên bật ra, trong phòng liền yên tĩnh mấy giây, trong mấy người đàn ông đang uống rượu có người hỏi một câu: "Đây có phải là giọng hát lúc đầu không vậy?"

Một ca khúc kết thúc, Triệu Nhạc Viên liền dẫn đầu trầm trồ khen ngợi vỗ tay.

Ánh mắt Quan Hành cũng dường như dính trên người Lương Kiều, từ đầu tới cuối không dời đi.

Sau đó Triệu Nhạc Viên cùng cô bạn gái người lai Penny của Liêu Chính cũng gia nhập.

Penny có dòng máu Trung Pháp trong người, ba phần tư huyết thống Trung Quốc, trừ đồng tử là màu xanh, tướng mạo cơ bản không có kém người Trung Quốc. Tiếng Trung của cô vền vẹn đến trình độ có thể nghe nói, có chút từ còn phát âm là lạ, càng đừng nói đến ca hát.

Mặt khác ba người rất có kiên nhẫn chỉ cô hát thần khúc (mưa bán tình yêu)??, bốn người phụ nữ lú lú chơi đùa rất lâu, sau khi hát mệt mỏi lại bắt đầu chơi đoán số uống rượu.

Triệu Nhạc Viên cùng Penny đều là hai người thuộc kiểu ngoan ngoãn, ở chỗ này uống rượu chính là mệnh lệnh, nhưng cho dù đại Kiều bởi vì công việc

cần chuyên môn mới luyện qua cái này, cũng không thể thắng nổi Lương Kiều giẫm bàn khí thể hung hăng, uống cũng chỉ ít hơn mấy chén so với hai người Triệu Nhạc Viên mà thôi.

Lương Kiều tự mình cũng uống không ít, nhưng khi ba người khác cũng bắt đầu choáng váng, nhìn cô vẫn hết sức có tinh thần, chỉ là khuôn mặt so với trước thì nhìn hồng hơn một chút, hai mắt cũng vô cùng tỏa sáng.

Bạch Hàng đi qua xách Triệu Nhạc Viên đã uống đến chóng mặt, nói chào mọi người rồi ôm cô rồi đi. Liêu Chính cũng kéo Penny lại, nhưng anh không đi, phủ thêm áo khoác cho Penny để cô nằm ở một bên ngủ.

Lương Kiều lưu luyến không rời cùng Triệu Nhạc Viên nói tạm biệt, sau đó trở về định tiếp tục liều mạng cùng Đại Kiều đã nằm sấp ở trên bàn đây không nổi.

Không đi hai bước liền lao đảo một cái, Quan Hành vẫn nhìn chăm chăm vào cô lập tức đứng lên. Tự cô đứng vững lại nhắc chân muốn giẫm lên mặt bàn, bị Quan Hành bắt lấy bấp bừa thả trên đất.

"Em uống nhiều rồi." Anh ngăn đón eo Lương Kiều, để cho cô mượn lực dựa vào trong lòng mình.

Lương Kiều ngẩng đầu hít mắt nhìn anh một hồi lâu, hai cánh tay vòng qua cổ anh, đầu chôn trong hõm vai anh.

"Em muốn đi ra ngoài hít thở không khí." Cô nhắm mắt lại nói, khí nóng mà cô thở ra toàn bộ chui vào khe hở ở áo Quan Hành.

Anh tự tay vén tóc đang lòa xòa trên trán cô cùng trên mặt anh đẩy ra, thấp giọng nói: "Được."

Lương Kiều lại nói: "Em đi không nổi."

"Vậy anh ôm em đi?" Lần này Quan Hành hết sức thức thời.

Lương Kiều liền gật đầu, đầu tóc cọ phải cổ anh, ngứa. Cô chủ động nhắc một chân lên: "Khởi giá."

Quan Hành không tiếng động thở dài, bỗng cô đứng lên, lúc đi tới cửa còn nháy mắt với người bên cạnh, chờ đối phương hỗ trợ kéo cửa ra, ôm cô đi ra ngoài.

Đại Kiều đang trong men say vui sướng mất thấy toàn bộ quá trình, mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, đầu óc bị rượu còn ngâm qua lại quá trì độn, xoay không kịp. Giấy giữa mấy giây lại một một mỗi hai mắt nhắm nghiền.

Khúc San San đang theo mấy đàn ông cười cười nói nói, lưu ý đến động tĩnh bên cạnh, sau đó một lúc, đứng lên nói muốn đi toilet.

Quan Hành ôm Lương Kiều đến vườn hoa nhỏ ở hậu viện hội sở, tìm ghế dài dưới đèn đường ngồi xuống.

Buổi tối gió có chút lạnh, lúc đi ra lại quên mang áo khoác ngoài, sợ cô lạnh, liền đặt cô trên đùi, liên tục ôm vào trong ngực.

Bị gió lạnh thổi, Lương Kiều thanh tỉnh một chút. Vừa rồi tinh thần quá phấn khích, hiện tại yên tĩnh, liền không muốn động đây.

Cô yên tĩnh làm ổ trong lòng Quan Hành, một lát sau nghe thấy anh thấp giọng hỏi: "Em đang tức giận sao?"

Tức giận?

A, nhớ rồi, vừa rồi cô có chút tức giận - - anh thế mà kêu đến một tiểu thư có tên giống cô, đây rốt cuộc là ưu ái hay là vũ nhục với cô?

Chờ một lát thấy cô không có phản ứng, Quan Hành vẫn giải thích: "Ngày đó chỉ là nghe thấy tên cô ta giống em, hiếu kỳ mới kêu đến nhìn nhìn, nhưng mà cái gì đều không có phát sinh, đến một đầu ngón tay cô ta anh cũng không chạm vào."

"Không có chạm vào là vì cô ta không đủ xinh đẹp sao?"

Quan Hành rũ xuống con mắt nhìn cô: "Không có xinh đẹp như em."

Lương Kiều từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hít mắt nhìn chăm chăm anh, không lên tiếng. Một lát sau đột nhiên đứng thẳng, điều chỉnh tư thế một chút, ngồi quỳ chân ở trên đùi anh.

Cô nâng mặt Quan Hành, con mắt sáng được thi đấu qua đỉnh đầu những vì sao: "Em xinh đẹp hơn cô ta sao?"

"Ừ." Quan Hành gật đầu.

"Em ca hát cũng dễ nghe hơn cô ta."

Quan Hành lại gật đầu.

"Em chơi oẳn tù tì tốt hơn cô ta, tửu lượng cũng tốt hơn cô ta."

Tiếp tục gật đầu.

Lương Kiều suy nghĩ một chút, lại nói - -

"Dáng người em cao hơn cô ta."

"Chân em dài hơn cô ta."

"Ngực em cũng lớn hơn cô ta, cô ta chỉ C, em là D đấy..."

Quan Hành nín cười, lại gật gật đầu, trong giọng nói đều mang theo trăm trăm vui vẻ: "Ừ, của em lớn hơn cô ta, anh làm chứng."

Con mắt Lương Kiều lập tức nhú lại, một cái tay dờn qua đến cấu véo trên cổ anh, nhưng không có dùng sức, chỉ bày ra bộ dáng uy hiếp.

"Anh còn sờ qua ngực cô ta?" Cô cắn răng gần từng chữ một, "Không phải là nói một đầu ngón tay cũng không có chạm vào, hử? Không có chạm vào đầu ngón tay, chỉ sờ ngực phải hay không?"

"Không có..." Quan Hành hận không thể cắn đứt lưỡi mình, con mẹ nó tại sao anh lại nói chuyện như thế này vậy!

Anh gợn lên ba ngón tay, vừa muốn thề chứng minh trong sạch, liền bị Lương Kiều nhanh chóng bắt lấy, dùng sức kéo về phía sau, một bên còn hỏi anh: "Sờ bằng mấy ngón tay?"

Quan Hành đau đến kêu lên một tiếng: "Buông tay buông tay! Anh không có sờ! Anh nhìn ra!"

Lương Kiều hừ một tiếng, buông ngón tay anh ra, ngược lại tay đi xuống tìm tòi, sờ đến bên đùi anh, xoa nhẹ một phen. Sau đó lại hỏi: "Cô ta động vào sáng khoái hay là em động vào sáng khoái?"

"..." Quan Hành đều muốn thua ở cô, bắt đắc bất cánh tay châm lửa khắp nơi của cô trở lại, hôn một cái, "Em không cần để cô ta ở trong lòng, đến một sợi tóc của cô ta cũng kém em."

Không hổ là tra nam (người đàn ông cận bã), những lời tâm tình động đến lòng người như thế này quả thực làm người ta cảm giữ không được... Khó lòng phòng bị.

Lương Kiều đưa tình nhìn qua Quan Hành, nhìn thẳng hai mắt anh, nặt từng chút từng chút gần sát, lè lưỡi cắn một cái trên môi anh. Cổ họng anh chuyển động một cái, đuôi theo muốn càng nhiều, Lương Kiều lại nhanh chóng lui về phía sau một chút, giờ khoe miệng lên cười.

Động tác liếm liếm môi của cô rất chậm, có ý dùng giọng điệu hết sức chọc người hỏi: "Anh muốn ăn em sao?"

Quan Hành nuốt nước miếng một cái, ánh mắt trăm trăm nhìn chăm chăm cô môi, hỏi ngược lại: "Em cứ nói đi?" Anh cầm lấy tay Lương Kiều tay dè lên vật nam tính của mình, nơi nào đó huynh đệ nhỏ đang mơ hồ muốn thức tỉnh. Anh khàn cả giọng nhỏ giọng nói: "Nếu không em hỏi cậu ấy một chút?"

Lương Kiều cố ý xoa nhẹ nơi nào đó vài cái, chân mày khoe mắt đều lộ ra chút sung sướng, lại nói: "Muốn ăn cũng không được."

"Vì cái gì?" Hô hấp Quan Hành dần dần nóng lên, lại vẫn kiên nhẫn hỏi.

Về mặt Lương Kiều vô tội nói: "Bởi vì em tức giận."

"Vậy anh để em ở phía trên trừng phạt anh được hay không?" Quan Hành đến gần bên cạnh cô nhỏ giọng nói, giọng nói mười phần dụ dỗ thiếu nữ u mê.

Lương Kiều suy tư một lát, gật đầu: "Được thôi."

Một tiếng đồng hồ sau - -

Trên phố Lan Quang trong nhà Lương Kiều, Quan Hành đã tắm rửa sạch sẽ nằm trên đệm trải trên mặt đất, đang đắp chăn bông nhỏ, ở trong bóng tối trùm măt, một lát sau càng chưa từ bỏ ý định hỏi: "Thực sự không thể để cho anh ngủ trên giường sao?"

Lương Kiều nằm trên giường quần lấy chân chỉ lộ ra đầu mí mắt đều không có mở, trả lời: "Đây không phải là anh muốn trừng phạt sao, cảm miệng ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Editor: Linh Đặng

Tối hôm qua ngủ muộn, Lương Kiều đặc biệt chỉnh đồng hồ báo thức muộn hơn hai mươi phút, muốn ngủ nhiều thêm chút. Kết quả là sáng sớm đồng hồ báo thức không vang lên, chỉ cảm thấy giường đột nhiên chấn động một cái, trong nháy mắt cô giật mình tỉnh lại, còn chưa kịp phản ứng đây là tình huống nào, chấn nền trên người đã bị mở ra.

Một giây sau chỉ cảm thấy một cơ thể trơn bóng mang theo cảm giác mát từ phía sau lưng dán lên, còn nhẹ nhàng run rẩy: "Lạnh..."

Cái mông bị một cây gậy thẳng chĩa vào làm cho giật mình, Lương Kiều tức giận trở tay ấn eo Quan Hành đẩy anh xa ra một chút, giọng nói khi mới vừa tỉnh ngủ có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều so với bình thường: "Khốn kiếp, đừng làm rộn."

Quan Hành áp mặt vào lưng cô đang nóng hằm hập mà cọ xát, hai cánh tay ở trên người mặt trước mặt sau đều xoa xoa vài cái, chờ đến lúc hết lạnh mới hoàn toàn bỏ ra khỏi người cô.

Một bên dùng giọng nói khàn khàn đầu đọc cô: "Không muốn ngủ, sáng sớm rất tốt, chúng ta làm chút vận động có lợi để thể xác và tinh thần khỏe mạnh nào."

"Làm vận động gì, " Lương Kiều cau mày, con mắt đều không mở ra, "Mệt..."

"Vậy anh làm, em tiếp tục ngủ..."

Cuối cùng tay Quan Hành sờ đến hai thứ mềm nhũn phía trước, ngón tay sờ vài cái trên đỉnh hạt ngọc, sau đó mở ra nắm ngón tay bao lại, nhẹ nhàng phủ lên vân vè. Lương Kiều đưa tay đi ngăn cản, đẩy hai cái rồi không đẩy nữa, liền khoác lên trên cổ tay anh, không có ngăn trở nữa, cô nhắm mắt lại ngủ như cũ, dường như không có phản ứng gì đối với việc anh khiêu khích.

Quan Hành hôn dọc một đường từ xương sống xinh đẹp của cô xuống. Hôn đến ngang lưng, Lương Kiều liên tục không có phản ứng đột nhiên khẽ run lên một cái, cơ thể né tránh sang một bên.

Tìm được điểm mẫn cảm của cô Quan Hành nào dễ dàng buông tha, lập tức lại đuổi theo, mút cắn liếm hôn, hoặc là dùng đầu lưỡi treu chọc lòn vòn.

Lương Kiều hừ rất nhẹ một tiếng, thân thể uốn éo hai cái, vẫn không động tĩnh.

Quan Hành càng hôn càng hướng xuống, liên tục hôn đến biên giới quần lót nhỏ chỗ mà tối qua cô đã đổi thành quần lót đen bao lấy nụ hoa, ở nơi đó mê nheo một lát, thăm dò đuôi tay ôm sang bên cạnh, đi xuống thử một chút, lộ ra hơn phân nửa khe mông dịu dàng, sung mãn lại vô cùng đàn hồi.

Anh đưa tay vỗ một cái, một âm thanh thanh thúy vang lên, tiểu huynh đệ phía dưới đang cứng rắn lại kích động.

Thấy Lương Kiều không ngăn trở, anh càng lớn mật, hôn dọc theo vòng eo căng đầy eo đến phía trước, đồng thời tham lam tiến vào quần lót nhỏ của cô, sờ đến giữa hai chân.

"Đừng..." Ngón tay chạm được một chút ẩm ướt, anh rên khẽ một tiếng, hàm răng cắn thịt trên eo cô. Anh quỳ gối sau lưng Lương Kiều, đầu thăm dò lại hôn dọc một đường từ áo lót của cô xuống, đồng thời giọng nói đứt quãng nói, "Đã ướt như thế còn giả bộ ngủ với anh..."

Nói xong ngón tay tìm được đường vào ở nơi trơn trượt đó, dễ dàng chui vào.

"Ừm~" Lương Kiều than nhẹ một tiếng, khó nhịn xoay cơ thể một chút.

Quan Hành cởi quần lót nhỏ ra, không biết tiện tay ném đi đâu, sau đó nâng một chân cô lên, chen vào giữa hai chân, cúi đầu hôn bụng cùng bắp đùi cô.

Lương Kiều mở mắt ra, thoáng ngẩng nhìn thoáng qua, lại nằm xuống, tay ôm lấy đầu anh.

Quan Hành đang hôn bên cạnh một vòng, lại bò lên chơi đùa hai thứ mềm nhũn.

Tiểu huynh đệ cứng rắn nhẹ nhàng ma sát với bụi hoa, anh một bên vội vàng ăn, một bên tranh thủ thờ hân hân hỏi cô: "Trong nhà có bao không? Ừ?"

Cô ở một mình thì làm sao có thứ đồ này...

Nhưng câu này lại thành công làm cho Lương Kiều thanh tỉnh, mở mắt ra, mê ly ở đáy mắt dần dần tàn đi, khôi phục rõ ràng. Cô cong lên một chân, chân giẫm lên ngực Quan Hành, ngăn trở anh. "Không có."

Quan Hành nhả ra, người thẳng lại, cứng một lát, môi động động, lại bắt đầu muốn ăn cô, bị chân Lương Kiều ngăn trở không qua được, gấp đến độ lắc lắc hai cái.

"Anh rất khó chịu..." Anh cầm lấy tay Lương Kiều thả tới chỗ tiểu huynh đệ đang cứng rắn thậm chí có thể cảm giác được mạch máu thành thịch đang nhảy, để cho cô cảm thụ vội vàng của anh, "Nó đã sắp nổ tung..."

Lương Kiều trầm mặc nhìn anh một lát, chu chu mỏ vừa muốn nói cái gì, đột nhiên anh nghiêng dõ khỏi người cô, đưa lưng về phía cô ngồi, cúi đầu thờ gáp mấy hơi.

"Không tới?" Lương Kiều nghiêng đầu hỏi anh.

Tấm lưng màu lúa mạch của Quan Hành hơi nhô ra (xương), cúi thấp đầu, một lát sau mới yếu ớt nói: "Không tới..." Giọng nói lưu luyến không quên.

Nói xong, xuống giường người trơn bóng đi đến phòng tắm.

Không mang bao sẽ phải uống thuốc, anh mà tiến vào một lần nữa, sẽ không phải là tốt.

Ngày hôm qua cô uống thuốc xong cười trào phúng anh, thực sự khó quên.

Anh tắm xong mở cửa, cả người ướt nhẹp, còn đang nhỏ nước xuống. "Có khăn tắm không?"

Lương Kiều xuống giường, cầm khăn tắm cùng khăn lông của mình đưa cho anh. Quan Hành cầm khăn lông lau đầu, cầm lấy khăn tắm hình hoạt hình nhìn nhìn, lăm bằm câu gì đó, ở trên người tùy tiện xoa xoa, quần quanh eo.

"Muốn sấy tóc không?" Lương Kiều hỏi anh.

"Không cần. Phiền toái." Quan Hành ngồi ở bên giường, cầm khăn lông tùy tiện lau đầu vài cái, tóc ngắn làm cũng nhanh, làm xong liền ngã xuống nằm ở trên giường, sau đó hắt hơi một cái. Anh xoa xoa mũi, "Nhà em lạnh quá."

"Mặc quần áo vào, lát nữa sẽ bị cảm." Lương Kiều đi tới sờ soạng cơ bụng của anh một cái, cầm lấy áo choàng tắm tiến vào phòng tắm.

Lại tới trêu chọc anh!

Quan Hành ngửa đầu lên trừng cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói lời hung ác: "Em chờ đó cho anh, xem buổi tối ba ba trở về có làm em khóc không!"

Lương Kiều đóng cửa trước cười một tiếng với anh: "Được, chờ anh."

Sau khi tắm, cô vừa kéo cửa phòng tắm ra, đã thấy Quan Hành bọc chăn ngồi xếp bằng ở trên giường, con mắt trừng bên cạnh ngăn người, vẻ mặt mờ mịt vừa đáng thương, mấy sợi tóc trên đầu làm loạn vênh lên.

Lương Kiều mỉm cười, bọc áo choàng tắm đi tới, nhắc chân quỳ ở bên giường, cúi đầu hôn ở khóe miệng của anh một cái.

Cô khẽ khom lưng bầu ngực bên khe rãnh dưới áo choàng tắm liền lộ rõ không thể nghi ngờ, tay Quan Hành giấu ở trong chặn lại một trận ngứa, bấm vào lòng bàn tay, buồn bực nghiêng đầu trốn cô: "Em đừng đến quyến rũ anh."

Lương Kiều cười đến vẻ mặt không có ý tốt, trước mặt anh không e dè cởi áo choàng tắm xuống, đi tới tủ treo quần áo cầm quần áo mặc.

"Em phải đi làm, hôm nay lịch trình của anh thế nào?" Lương Kiều thay xong quần áo ngồi ở trước bàn trang điểm bắt đầu trang điểm.

"Tối công ty, đợi lát nữa chúng ta cùng đi." Quan Hành còn ngồi ở trong chăn, "Anh bảo Trương Vĩ đưa quần áo cùng đồ ăn tới."

Mất Lương Kiều nhìn thời gian: "Em đi trước, sắp muộn rồi."

"Gấp cái gì, một lát nữa anh lái xe đưa em đi, nhanh hơn so với em ngồi xe bus hay tàu điện ngầm." Quan Hành bất mãn nói, "Em làm công việc nhỏ, muộn một lát thì có làm sao."

Lương Kiều từ trong gương liếc anh một cái, không lên tiếng, tiếp tục đánh phấn nền.

Cô trang điểm xong vừa vặn chuông cửa vang lên, Quan Hành hắt cằm: "Mau đi mở cửa, hẳn là Trương Vĩ." Có vẻ Lương Kiều bất mãn với giọng nói ra lệnh của anh, nghiêng mắt nhìn anh, vẻ mặt anh vô tội mở chăn ra cho cô nhìn, "Anh không có mặc quần áo."

Lúc Lương Kiều đi qua giường còn vuốt tay xoa nhẹ tóc anh hai cái, đi ra mở cửa.

Xác thực là Trương Vĩ, mang theo một túi quần áo hàng hiệu, còn có một túi lớn đồ ăn được đóng gói.

Lương Kiều cười chào hỏi anh ta: "Buổi sáng tốt lành."

Trương Vĩ sững sờ, lập tức phản ứng kịp, cười híp mắt nói: "Buổi sáng tốt lành, Lương tiểu thư." Anh ta đưa những thứ trong tay tới, "Bên trong này có hai phần cháo mấy món ăn sáng còn có mấy loại điểm tâm, đủ cho hai người ăn; còn có quần áo của lão đại, đã được ủi rồi... A!" Trương Vĩ vỗ mạnh đầu một cái, "Tôi lại quên mang giày da... Lần này không ném giày đi chứ?"

Ném giày?

Lương Kiều nhủu mảy suy tư một lát mới đột nhiên nhớ lại, lần đó hai người bọn họ ở hội sở, lúc vào phòng, cô ấn Quan Hành lên trên giường, cời giày của anh xuống rồi tùy tiện ném, vừa vịn từ cửa sổ rút xuống... Khi đó hai người bọn họ đều quá vội, không có người lo lắng đi nhặt.

Khó trách sáng ngày thứ hai anh mặc đoàn chính chỉnh tề như thế, nhưng chân vẫn để dưới bàn không để lộ ra...

Lương Kiều không nhịn được cười ra tiếng, người này thật sự hay giả bộ! Lần trước cũng là bảo Trương Vĩ đưa quần áo sao?

"Anh thường xuyên đưa quần áo cho anh ấy như thế này à?" Lương Kiều tiếp nhận những thứ này, như lo lắng hỏi.

"Không có." Trương Vĩ nói, "Ngược lại đưa com thường có, đưa quần áo như thế này là lần thứ hai."

"Thế à." Lương Kiều cười híp mắt, "Vào ngồi trước đi."

"Không cần không cần, không nên quấy rầy." Trương Vĩ liên tục xua tay, "Tôi đi trước, hai người từ từ ăn, còn có thời gian, đi làm không vội."

Anh ta phát phát tay liền đi, Lương Kiều chống cửa nói tạm biệt: "Đi đường cẩn thận."

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên cửa bị người ta đẩy một cái, đóng kín ngay trước mắt. Một giây sau đồ trong tay bị Quan Hành nhận lấy đi đến phòng khách, còn lâu lâu lầm bầm nói: "Người cũng đã đi, còn nhìn."

Anh cầm quần áo trở về phòng thay, Lương Kiều mang thức ăn đóng gói lên bàn ăn.

Một phần cháo chim bồ câu với bạch quả, một phần cháo cá; còn có ba món ăn: Vịt non hầm gừng, cải xanh xào tôm bóc vỏ, đậu cô-ve xào cùng nước cốt; điểm tâm có khoai tây chiên, ngô nướng cùng cánh gà hầm cách thủy. (Thứ lỗi cho ed vì chẳng hiểu đây là món gì)

Lương Kiều muốn ăn tiệc lớn, thế giới của người có tiền thật khác biệt, bữa sáng còn phong phú hơn cơm trưa của cô.

Lúc Quan Hành đi ra, cô đã cầm lấy chiếc đĩa thành thực bắt đầu ăn, còn gõ lên bát nói: "Cháo cá này ăn rất ngon, anh ném thử đi!" (Ed: cháo ăn bằng đĩa??)

Ánh mắt của cô sáng long lanh, vẻ mặt thỏa mãn.

Quan Hành liền vui vẻ, cuối cùng anh cũng phát hiện, chỉ cần có đồ ăn ngon, người phụ nữ này sẽ trở nên đáng yêu hơn một chút.

Hai người ăn xong cùng nhau xuống lầu, Quan Hành xe liền ngừng ở dưới lầu, không biết cửa xe bị ai cắt vào một vết. Quan Hành thấy vậy chỉ sững sờ một cái, sau đó dường như không thèm để ý lại lên xe.

Lương Kiều kinh ngạc không thôi, lúc thắt dây an toàn còn hỏi anh: "Vậy mà anh không tức giận à?"

"Những thứ này thì có cái gì đáng giá tức giận." Quan Hành một bên khởi động xe một bên mây trôi nước chảy nói, sau đó cười lạnh một cái, "Những thứ này đều là trò trẻ con, lúc trước anh còn bị người ta dùng sơn đỏ viết quảng cáo lên xe, em nói thất đức hay thiếu đức."

Lương Kiều ho một tiếng, gật gật đầu ngo ra ngoài cửa sổ: "Quá thất đức." (Editor: vàng là chị chứ còn ai □)

Lúc đến công ty đã muộn hơn mười phút, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người Lương Kiều đi vào phòng làm việc, mặt không đỏ tím không đập.

Buổi sáng vẫn bận đến hơn mười giờ, lại mở một hội nghị, lúc đi ra mới thấy tin nhắn Quan Hành gửi từ mười mấy phút trước: Em đang làm gì thế?

Lương Kiều trả lời: Mới vừa mở một hội nghị.

Quan Hành trả lời rất nhanh: Kết thúc?

Lương Kiều: Vâng.

Quan Hành lại nhấn tới một tin: Đứng giữa giữa cầu thang chờ anh.

Lương Kiều:?

Chờ nửa phút, bên kia không có nhắn lại.

Lương Kiều đứng lên, bỏ đi động vào túi, ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Thổ Lạt

Quan Hành đi thang máy từ tầng 28 xuống, áo khoác ngoài dài màu xám đậm, khí chất thanh quý, dáng người cũng có vẻ vô cùng cao lớn rắn rỏi. Anh đẩy cửa an toàn ra, khí thế hào hùng như mở một cửa lớn của cung điện.

Lương Kiều đang cong mông ghé vào cửa sổ nhìn con đường thẳng tắp rộng lớn phía dưới, nghe tiếng xoay người lại, trong tay ôm một vật màu lam. Vật lam âm bằng nhưng hình củ mèo.

Quan Hành đi tới, nắm lấy con củ mèo mở nửa con mắt nhìn có vẻ rất mệt mỏi, "Đây là cái gì?"

"Làm ấm tay." Lương Kiều nói.

Quan Hành nhìn đi nhìn lại, chặc một tiếng: "Đến bây giờ, em vẫn mang theo bóng đèn lớn như vậy." Vẫn đang chọc chọc vào mắt con củ mèo, "Lát nữa lúc anh hôn em nó trông đôi mắt như chuông đồng nhìn, xấu hổ lắm."

Lương Kiều nhú nhú mày: "Em cho phép anh hôn em à?"

"Bây giờ còn cần cho phép sao." Nhét con củ mèo vào lòng cô, Quan Hành lại quơ lấy chân cô ôm cô dựa vào cửa sổ, chen mình vào giữa hai chân cô, cúi đầu nhìn đôi mắt biết cười của cô nói: "Anh biết em thích anh hôn em."

Lương Kiều cười: "Tự tin đến khó hiểu."

Quan Hành bụm miệng, niềm vui sướng trên trán sắp không giấu được rồi. Ngón tay phủ lên bờ môi cô, giọng nói của anh đè thấp vài phần: "Đòi người ngăn ngủ, chúng ta đừng lãng phí thời gian, em nói đi?"

"Rất có lý." Lương Kiều nghiêm túc gật đầu, sau đó hai cánh tay vòng ra sau cổ anh, trên tay vẫn bọc con củ mèo vĩ đại kia. Cô liếm liếm môi, nheo mắt lại, "Lát nữa cứng lên thì đừng có trách em."

Quan Hành nghiêng răng hung tợn nói: "Vậy thì xử lý em ở đây luôn!"

Lương Kiều cười: "Chú ý một chút, ánh mắt như chuông đồng đang ở sau anh nhìn anh đấy."

"..."

Quan Hành cúi đầu, ngăn chặn nụ cười tà ác thú vị bên môi cô.

Hôn đến không thể tách rời, Quan Hành đã kéo vạt áo của Lương Kiều ra khỏi quần, một bàn tay đang tham lam muốn tiến vào, bên ngoài bỗng có tiếng bước chân dần đến gần, cùng với tiếng nói chuyện mơ mơ hồ hồ.

Hai người đang cao hứng vội vàng buông ra, trên môi mỗi người đều mang theo ánh nước trong suốt. Vừa lấy tay lau vừa dùng lưỡi liếm, Quan Hành vội kéo lại quần áo vừa mới vén lên.

Cùng lúc đó giọng nói kia đã gần trong gang tấc, cửa an toàn bị đẩy ra, một phụ nữ tóc xoăn bước vào, một tay đẩy cửa, một tay cầm đi động, đang nói chuyện điện thoại.

Nhìn đến hai người vội vàng vẻ mờ ám bên cửa sổ, Thích Thái liền cứng đờ rồi bước đi.

Vừa muốn xoay người lui ra ngoài, người đàn ông cao lớn vững chãi kia quay người nhìn thoáng qua.

Thấy rõ mặt anh, Thích Thái lại sững sốt, kinh ngạc mở rộng miệng, nhất thời quên phải rời khỏi.

Thấy cô ta không có ý rời đi, lòng mày Quan Hành không kiên nhẫn nhú lại, ánh mắt và giọng nói đều lạnh như mảnh băng trên mặt đất: "Xem đủ chưa?"

Thích Thái cuống quýt thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống theo bản năng, thấp giọng nói câu "Xin lỗi" xong, vội vàng xoay người rời khỏi.

"Đồng nghiệp của em ôi." Lương Kiều vừa mới thấy Thích Thái qua khe hở, quơ quơ chân hỏi Quan Hành, "Làm sao bây giờ?"

"Bị cô ấy thấy thì sao." Quan Hành lơ đãng, "Yêu đương vụng trộm giữa cầu thang với trai đẹp cao cấp như anh, truyền ra có nhiều sĩ diện, người khác mong ước còn không kịp, em có gì phải sợ."

Lương Kiều cười, giơ con củ mèo lên trước mặt anh, "Mặt anh có lớn vậy sao."

Thích Thái không nhìn thấy mặt Lương Kiều, nhưng cô nhận ra con củ mèo rất khác biệt trong tay Lương Kiều. Lương Kiều bắt đầu ôm trong tay từ đầu mùa đông, cả phòng làm việc không ai không biết.

Khi Lương Kiều về văn phòng, nhìn thoáng qua Thích Thái bên kia theo bản năng.

Ánh mắt hai người vừa vặn gặp nhau, Thích Thái vội cúi đầu, có vẻ chột dạ hơn cả Lương Kiều.

Tuy không hiểu phản ứng kì quái này của cô ta là có ý gì, Lương Kiều cũng không nghĩ nhiều.

Tính cách Thích Thái tương đối yếu đuối, vẫn luôn là người hầu nhỏ của Hàn Tử Hân, đương nhiên quan hệ với Lương Kiều không tốt lắm.

Có điều Lương Kiều cũng không lo lắng gì, không phải trên đường đi làm cô chạy ra nhận nộ hôn của đàn ông thôi sao, nếu bị Thích Thái vạch trần, cùng lắm là bị Vạn Thiên mắng vài câu thôi.

Nhưng mà lâu sau đó, thường thì Lương Kiều sẽ cảm nhận được hai ánh mắt từ hướng kia phóng qua, quay đầu xem thử, Thích Thái lại luôn cúi đầu.

Lúc tan tầm, Thích Thái lại còn chủ động tới tìm cô.

Buổi tối Quan Hành có bữa tiệc, Lương Kiều hẹn Thư Nam ăn cơm tối. Khi thu thập xong mọi thứ muốn đi, Thư Nam đi WC một lượt trước, Lương Kiều ở văn phòng vừa chơi điện thoại đi động vừa chờ cô.

Mọi người ở văn phòng đi gần như nhau, Lương Kiều nghe thấy Hàn Tử Hân kêu Thích Thái đi, nói tiện đường chờ cô ta, Thích Thái lại từ chối nói còn một chút việc chưa hoàn thành để từ chối.

Sau khi Hàn Tử Hân đi, không quá một phút, liền nghe thấy giọng nói yếu đuối của Thích Thái vang lên từ phía sau: "Chị Kiều..."

"Ừ?" Lương Kiều không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào một điểm trên màn hình.

"Sáng nay thật xin lỗi, em chỉ muốn ra cầu thang nghe điện thoại, không ngờ lại quấy rầy bọn chị..." Thích Thái nói rất ngượng ngùng.

"Không có gì, cô không cần để trong lòng, nơi đó cũng không phải lãnh địa cá nhân của tôi, ngược lại là chúng tôi gây bất tiện cho cô, nên tôi phải nói xin lỗi cô mới đúng."

"Không có không có, chị đừng nói vậy..." Giọng điệu của Thích Thái dường như có phần sợ hãi, Lương Kiều buồn bực không thôi, quay đầu nhìn về phía cô ta, cô ta liền căng thẳng cúi đầu.

Lương Kiều không nói nữa.

Một lát sau giọng nói của Thích Thái lại vang lên, hỏi giống như tò mò: "Đó là bạn trai chị sao?"

"Có gì không?" Lương Kiều không trả lời thẳng, nhưng hỏi ngược lại như vậy xem như đã ngầm thừa nhận.

Thích Thái cẩn thận cười: "Hai người rất xứng đôi..."

Lương Kiều nở nụ cười: Cảm ơn."

Sau đó Thích Thái lại im lặng.

Đúng lúc Thư Nam trở về từ toilet, Lương Kiều liền cầm túi rời đi.

Gần mười hai giờ đêm Quan Hành gọi điện thoại tới, dường như vừa mới dự tiệc xã giao xong, giọng nói trầm thấp truyền tới qua đường dây điện, không khí đều trở nên tươi tỉnh.

Hai người tán gẫu một hồi, Lương Kiều rất vô ý nhắc tới Thích Thái: "Anh biết cô gái đi qua sáng nay sao?"

"Không biết, không phải đồng nghiệp của em à?"

"Phải." Lương Kiều nói, "Nhưng anh thật sự không biết sao? Nói không chừng trước đây từng có một đoạn tình duyên mong manh ngắn ngủi đó?"

"Tình duyên mong manh ngắn ngủi gì chứ, sao anh có thể có tình duyên mong manh ngắn ngủi với loại phụ nữ này! Bộ dáng bình thường không có gì lạ, nếu anh có thể để ý đến cô ta, còn phải chạy theo em mỗi ngày sao." Quan Hành hừ nói, "Nhưng sao em lại hỏi chuyện này, không lẽ chính cô ta nói đã từng có tình cảm với anh? Không phải ngay cả chuyện ma quỷ này em cũng tin đó chứ?"

"Không có." Khóe miệng Lương Kiều cong lên không thể nào áp xuống, nói bằng giọng hết sức vững vàng, "Em thấy biểu tình lúc ấy của cô ta kinh ngạc như thế, còn tưởng rằng cô ta biết anh."

"A...", Quan Hành nghiêm nghị nói, "Vậy hẳn là bị vẻ đẹp trai của anh dọa ngây người rồi."

Lương Kiều vui vẻ "xi" một tiếng.

Lời nói hùng hồn buổi sáng cuối cùng cũng không thực hiện được. Trước khi gác máy Lương Kiều cố ý cười hi hi chọc ghẹo anh: "Em còn nhớ hình như

có người nói buổi tối muốn xử lí em, anh biết là ai không... Người ta một mình đơn độc trong phòng, rất cô đơn đó ~"

Quan Hành bên kia bị chọc tức liền nghiêng răng: "Rắc rối nhỏ... Em chờ đấy! Ngày mai! Ngày mai không xử lí em chứ quan này của ba ba sẽ viết ngược lại!"

Lương Kiều vuốt cổ tỏ giọng ngây thơ: "Thật không ba ba?"

Quan Hành..."

A a a yêu tinh!

Ngày hôm sau toàn là hội nghị lớn nhỏ, buổi sáng họp ở tổng công ty, buổi chiều trở về chủ trì một hội nghị, nghe mỗi chi nhánh báo cáo tình hình công việc mới nhất, sau đó phê một xấp văn kiện trên bàn, cuối cùng Quan Hành cũng được rảnh rỗi một lát.

Vốn muốn hẹn Lương Kiều ra hôn một cái ôm một cái, cuối cùng nhìn thời gian đã bốn giờ, đã sớm tan tầm, lại vẫn lên đưa tinh.

Anh nhắn tin, bảo Lương Kiều tan việc chờ anh dưới lầu.

Đoạn đường này chưa bao giờ thiếu những chiếc xe sang trọng, nhưng chiếc xe thể thao màu trắng phong cách đường trước cửa lớn, muốn không khiến người ta chú ý cũng khó.

Lương Kiều và Thư Nam cùng đi ra, Hàn Tử Hân vừa khéo đi đằng sau các cô, dọc đường đều nói chuyện hôm qua mình mới mua hai cái túi với Thích Thái, Thích Thái bên cạnh thỉnh thoảng đáp một tiếng, có cảm giác vô cùng yếu kém.

Thư Nam thì liếc mắt một cái liền nhận ra anh đẹp trai mặc áo khoác xanh lục, dựa vào xe, phong cách như xe, đụng tay Lương Kiều, nháy mắt mờ ám với cô: "Người đàn ông nhà cậu đang chờ cậu đấy." Ánh mắt đảo qua quần áo trên người cô, bỗng ngạc nhiên kêu lên, "A..., hai người các cậu lại mav85 đồ tình nhân, ôi chào!"

Lương Kiều đã sớm phát hiện, nhưng cô và Quan Hành không hề hẹn trước. Cô nhìn đôi mắt hí hí của Quan Hành, khó trách tối qua lại thần bí tìm hiểu hôm nay cô muốn mặc gì như vậy, thì ra định mặc áo đựng hàng với cô.

Nhưng thành thật mà nói, vẫn là lần đầu tiên thấy Quan Hành mặc mấy loại áo khoác màu mè đen xám này ra ngoài. Áo khoác ngoài màu xanh lục có cổ áo lớn mặc trên người anh, không biết thời thượng hơn bình thường bao nhiêu lần, giá trị đẹp trai quả thật muốn bùng nổ.

Thư Nam ngơ ngác mặt vấy tay với Quan Hành từ xa, biết điều rời đi trước, chưa từng quấy rầy bọn họ.

Khi Lương Kiều bước nhanh đến chỗ anh, lại nghe thấy giọng nói không cao không thấp của Hàn Tử Hân từ phía sau truyền tới: "Người đàn ông kia không phải là Nhị Thế Tổ nhà họ Quan sao, Lương Kiều qua lại từ khi nào vậy?" Sau đó lại xùy một tiếng, nói đầy khinh thường, "Nương tựa cũng không biết tìm người danh tiếng tốt một chút để nương tựa, tìm một ma vương hại đời, ánh mắt gì vậy..."

Lương Kiều im lặng trợn mắt, không dừng bước.

Trái lại, Thích Thái nghe vậy, ngậm miệng nhìn Hàn Tử Hân, không đồng tình nói: "Nói người khác như vậy không tốt đâu..."

Hàn Tử Hân hừ một tiếng, "Tôi nói không đúng sao?" Không phải ở bên người giàu có, chẳng lẽ dựa vào cô ta mà có thể gả vào nhà giàu sao? Loại con nhà giàu này, phụ nữ từng ngủ cùng không có trên trăm cũng có vài chục, nếu lấy hết về nhà, sớm phá sản vì khoan dung rồi."

Môi Thích Thái bắt đầu mím chặt, đi xa một chút, ánh mắt nhìn thấy xe sang người đẹp đã rời khỏi, mới nhỏ giọng hỏi một câu: "...Nhị Thế Tổ kia, danh tiếng thật sự không tốt sao?"

Hàn Tử Hân lắc đầu: "Tôi chưa từng tiếp xúc, nhưng chưa nghe được lời nào hay từ miệng người khác." Cúi xuống lại nói, "Tôi nghe người ta nói, anh ta say rượu lái xe đâm chết người, nhưng gia đình có tiền có quan hệ, việc này cuối cùng được giải quyết riêng, chỉ bồi thường cho người ta một khoản tiền."

Thích Thái không lên tiếng trả lời, cô vẫn cảm thán nói: "Khoản tiền kia không đáng kể đối với anh ta, nhưng có thể mua mạng của một người, thế giới này chính là không công bằng như vậy, người nghèo không chỉ nghèo, ngay cả mạng cũng rẻ hơn kẻ có tiền."

...

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Linh Đặng

Xe thể thao màu trắng lái đi được một đoạn, Quan Hành nghiêng mắt nhìn kính chiếu hậu mấy lần, đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có người đi theo chúng ta."

Trên mặt Lương Kiều còn vì lý do "Sống mũi của anh còn chưa khỏi hẳn không thể để bị tổn thương" mà sắc mặt không hề tốt, nghe vậy liếc kính chiếu hậu một cái, quả thực thấy một chiếc xe màu xám bạc có rèm che theo sát không xa.

Theo dõi?

Đột nhiên Lương Kiều vô cùng hào hứng, nghiêng đầu nhìn ghế ngồi phía sau: "Có thể cắt đuôi không?"

Quan Hành vô cùng cao ngạo hừ một tiếng: "Đợi anh vài phút!" Nhưng anh lại chuyển đề tài, "Trước hết để cho anh ta đi theo, anh muốn xem anh ta muốn làm gì."

Nói xong đặc biệt thả tốc độ xe chậm hơn một chút.

"Thật không mạnh mẽ!" Lương Kiều thấy không thú vị quay người lại.

Quan Hành lái xe đến nhà hàng đã hẹn, để Lương Kiều đi vào trước: "Anh đi mua bao thuốc, sẽ lập tức trở về."

Lương Kiều quay đầu lại nhìn nhìn, hình như chiếc xe kia không theo kịp, cô gật gật đầu xuống xe, "Không trở lại cũng không sao, cứ kí sổ vào đây là được."

Quan Hành nhìn cô đi vào, ngồi ở trong xe lại đợi ước chừng hai phút, từ trong kính chiếu hậu thấy được chiếc xe màu xám bạc có rèm che kia xuất hiện ở đầu đường, tìm vị trí đỗ tại chỗ rồi dừng lại.

Nhưng cửa tiệm này vốn ở gần đầu đường, khoảng cách giữa hai chiếc xe không vượt qua một trăm mét.

Quan Hành mở cửa xuống xe, sải bước đi tới, từ cửa kính ghé lái nhìn được người đang ngồi trong, khóe miệng nhếch lên cười lạnh.

Anh hết sức không khách khí gõ lên cửa kính xe hai lần, sau đó liền lui về phía sau một bước hai tay xỏ vào túi đứng đó chờ. Một lát sau cửa sổ xe mới chậm rãi hạ xuống, mới hé ra một chút, anh liền khẽ quát một tiếng: "Đi ra!"

Cửa xe đang hạ xuống thì bỗng dừng lại, hai giây sau cửa xe mở ra, sắc mặt Hà Lập Hâm rất khó coi đi xuống xe.

"Hôm nay Hà tổng có hứng thú như thế sao, theo dõi tôi làm cái gì?" Khóe miệng Quan Hành còn mang theo một tia cười lạnh, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm con mắt Hà Lập Hâm.

Môi Hà Lập Hâm động động, một hồi lâu mới thấp giọng giải thích: "Không có. Tôi trùng hợp phải đến chỗ này."

"Trùng hợp... À!" Quan Hành nhắc chân đạp vào cửa xe của anh ta một cái, ánh mắt càng lạnh, "Anh cảm thấy tôi rất dễ bị lừa gạt sao?"

Lông mày Hà Lập Hâm vặn rất sâu, mí mắt rũ xuống nhìn chằm chằm mặt đất, không biết là xuất phát từ chột dạ hay quật cường, không lên tiếng.

Quan Hành đột nhiên thu hồi thần sắc lãnh khốc đó, nhủ mảy, tay khẽ chống lên xe của anh ta, giọng nói rảnh rang: "Để cho tôi đoán một chút - - anh theo dõi tôi, là vì người phụ nữ này?"

Mí mắt Hà Lập Hâm giật giật, dừng một chút mới nói: "Không phải, nhị thiếu dùng hiểu lầm."

"Không có hiểu lầm à, làm sao lại hiểu lầm, quan hệ nam nữ rõ ràng đến cỡ nào." Quan Hành mang trên mặt vài phần ý cười hung ác, "Không phải anh là bạn trai cũ của cô ấy sao? Thấy bạn trai đương nhiệm so với anh ưu tú gấp một vạn lần, không cam lòng, bình thường cỡ nào, đúng không."

Sắc mặt Hà Lập Hâm bởi vì ba chữ "Bạn trai cũ" càng khó coi hơn một chút. Hắn ta há hốc mồm, giải thích: "Nhị thiếu ngài thực sự hiểu lầm rồi, tôi không có..."

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Quan Hành không có hứng thú nghe phát phát tay cắt đứt.

Anh hỏi như rảnh rỗi trò chuyện: "Chuyện của hai người kéo dài bao lâu?"

Hà Lập Hâm mím môi, không lên tiếng.

Quan Hành cũng không thêm đề ý, lăm bắm nói: "Anh dính dáng đến nhà họ La là khoảng từ ba bốn năm trước, tính ra hẳn là năm ấy tốt nghiệp... Anh cùng cô ấy hẳn là biết nhau từ đại học, nếu như là từ năm thứ nhất mới bắt đầu, ừ... Tôi đa cũng ba bốn năm đi." (Ed: bạn gái hiện tại của HLH là La Nhã Bạch ở chương trc có nói đó)

Nói đến đây anh đột nhiên cười ý tứ sâu xa, còn hết sức thân thiết vỗ một cái vào vai Hà Lập Hâm, "Ba bốn năm đều có thể nhìn không có chạm vào cô ấy, quả nhiên là chính nhân quân tử, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn... Tôi thật lòng cảm ơn anh, thực sự." Trên mặt anh toát ra xuân phong đắc ý

không thêm che giấu, dựa vào gần bên tay Hà Lập Hâm, hạ thấp giọng nói, "Anh vĩnh viễn sẽ không biết rõ, cô ấy tốt bao nhiêu..."

Ý cười trong lời nói nghe thế nào cũng giống như là đang khiêu khích.

Mặt Hà Lập Hâm xanh lét, hai tay rũ xuống bên người sít sao cuộn lại.

Lúc hán ta cùng Lương Kiều yêu đương, đều vội vã muốn chuẩn bị cho việc kết hôn, nhiều lần thiếu chút nữa lau súng cướp cò, đều miễn cưỡng nhận xuống, chính là muốn lưu lại những thứ tốt đẹp nhất để đến ngày cưới. Về sau phản bội cô, xác thực là hán ta sai, nhưng mà hiện giờ nhìn thấy người mà hán ta đã từng coi như trân bảo bị loại người như thế này lãng phí, còn treo ở trên miệng treu chọc, trong lòng hán ta xác thực có ý nghĩ muốn giết người.

Quan Hành thấp giọng cười đến hết sức sung sướng, cuối cùng vỗ trên vai hán ta một cái, xoay người hăng hái rời đi.

Lương Kiều đã gọi món ăn chính xong và đang ăn ngấu ăn nghiến, cũng không biết ăn phải cái gì ngon nữa, cao hứng lác lác đầu. Thấy Quan Hành rặng rờ đi đến, hỏi anh: "Mua bao thuốc mà lại vui vẻ như thế, sao lại có một bao?"

Quan Hành cười cười không có trả lời, chân dài giao chồng lên, một tay đặt ở trên bàn, chống cằm nhìn cô. "Ăn ngon không?"

Lương Kiều gật đầu, sau đó hỏi: "Tiền mang đủ chưa?"

"Nói giỡn! Ba ba khi nào thì không đủ tiền?" Quan Hành khẽ dựa ra sau, lấy ví ra để lên trên bàn, ngẩng cằm lên, vẻ mặt không vui vì năng lực bị nghi vấn, "Mười người như em đều nuôi được!"

"Cực kỳ giỏi." Lương Kiều đưa tay vỗ tay phát ra tiếng, người phục vụ thất nơ con bướm mím cười đi tới, không đợi anh mở miệng, Lương Kiều đã dùng cái muỗng chỉ chỉ đồng hầu đã bị cô ăn đến chỉ còn lại xác sống, "Mang món hàu hấp nằm đến nữa cho tôi!"

Người phục vụ cười tủm tỉm: "Được, xin chờ một chút."

Quan Hành bật cười: "Nhìn chút tiền đồ của em này."

Ăn xong tính tiền rồi đi, lên xe, Quan Hành lại không vội khởi động xe, nắm tay lái, ngón tay thon dài gõ vài cái, quay đầu nhìn cô. "Đến nhà em hay nhà anh?"

Lương Kiều ăn quá no bụng, cơ bụng tê liệt ngồi trên ghế, nghe vậy liếc anh một cái, thản nhiên nói: "Em chọn loại thứ ba, mỗi người tự về nhà."

"Không có sự lựa chọn này." Quan Hành nói, "Ngày hôm qua không phải là nói xong rồi sao?"

"Nói xong cái gì?"

"Làm em khóc đến mệt."

Lương Kiều: "..."

Lương Kiều lại mang ánh mắt khinh miệt nghiêng nhìn anh: "Ngày ngày muốn ngủ với em, anh có đưa tiền không?"

Quan Hành chắc một tiếng: "Mời em ăn cơm không tính sao?"

Lương Kiều nghiêm túc suy tư một lát, bắt đầu cùng anh tính sổ: "Cơm hôm nay có thể tính là hai phần, như thế này thì coi như anh còn thiếu một phần nữa."

Quan Hành suy nghĩ một chút nói: "Còn có miếng thịt bò hôm đó mà, có thể bù lại bao nhiêu?"

"Nửa phần." Lương Kiều không hài lòng lắm nói, "Thịt bò quá cũ, bày bàn quá xấu, còn không có rượu đỏ. Quá kém."

"Đây chính là tự anh làm!" Quan Hành không phục nói, "Thành ý như thế phải được thêm phần chứ?"

Về mặt Lương Kiều lại lạnh lùng: "Cò kè mặc cả sẽ trừ điểm, lại trừ một nửa, giá trị hiện tại là một phần tư."

"..."

Quan Hành bất đắc dĩ nâng trán: "Được được được, anh không nói. Em còn muốn ăn cái gì, hôm nay chúng ta nói sổ sách rõ ràng một lần, không làm trễ nãi sau này..." Anh ngưng một lát, dường như đang cân nhắc cách dùng từ, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đọng đến một chỗ - "Mua bán."

Lương Kiều hí híp mắt: "Vậy em cần phải tăng giá."

"Em muốn tăng tới bao nhiêu?" Quan Hành buồn cười nhìn cô, "Nói nghe một chút."

"Vậy muốn xem anh cấp nổi bao nhiêu." Lương Kiều cười hí híp mắt.

Quan Hành liền lấy ví tiền ném tới chân cô: "Tất cả đều cho em, như thế này đủ sao?"

Lương Kiều cảm lên, mở ra nhìn nhìn, lần này ngược lại có một xấp tiền mặt, chừng hai ngàn, trừ cái đó ra chính là các loại thẻ, chứng minh thư của anh lại không ở bên trong.

Lương Kiều bĩu môi nói: "Đưa thẻ không cho mặt mã, một chút thành ý cũng không có."

"Mặt mã là sinh nhật anh."

Nhưng vấn đề là, Lương Kiều cũng không biết ngày sinh của anh, thẻ căn cước lại không ở đây...

"Sinh nhật của anh vào ngày nào?" Cô hỏi.

Khóe miệng Quan Hành nhếch lên chậm rãi cười rộ: "Muốn biết sao? Cầu xin anh đi."

Lương Kiều cũng học anh cười tà một tiếng như vậy, "Em vẫn nên hỏi trên mạng đi."

"Tin tức trên mạng đều là giả." Quan Hành cười, mang theo vài phần đắc ý nhỏ, "Em cảm thấy anh sẽ tung tin tức thật về mình lên mạng sao? Có nhiều người bụng dạ khó lường đang ngó chừng như vậy, đương nhiên phải lưu tâm nhiều một chút."

"..."

"Vậy em cầu xin anh." Lương Kiều hết sức thức thời, nhu thuận cười với anh.

Vui vẻ trong mắt Quan Hành sâu hơn: "Đến nhà em hay nhà anh?"

... Được rồi, vòng quanh một vòng lớn, lại nhớ tới lúc đầu.

"Đi tới nhà em đi."

Chơi đủ rồi, Lương Kiều lại quay trở lại, nhắm mắt lại dựa vào trên ghế ngồi nghỉ ngơi.

Mục đích đạt tới, Quan Hành cười đến vô cùng thoải mái, khởi động xe quay đầu rồi đi.

Quan Hành còn lái xe về nhà một chuyến, cầm mấy bộ quần áo, áo mưa lần trước mua còn không có dùng, còn hết sức có tâm lấy hai chai rượu đỏ được cất kỹ.

Lương Kiều không cùng anh lên lầu, ngồi ở trong xe chờ anh. Lúc Quan Hành xuống thấy cô đang gọi điện thoại, nằm sấp ở cửa xe, nhìn thấy anh thì vẫy vẫy tay từ xa, mang trên mặt một chút vui vẻ, không rõ ràng lắm, lại không hiểu sao mà làm cho thể xác và tinh thần Quan Hành đều thư sướng.

Về đến nhà, Lương Kiều đá giày ra, mang dép bông qua một bên rót nước uống.

Quan Hành mang thứ đồ quăng lên ghế sa lon, dép cũng chẳng quan tâm đi, cởi áo khoác ngoài liền nhào đến cởi quần áo của cô.

"Ừ!" Lương Kiều không có phòng bị, mặt như bị gội nước, sau đó theo cảm liên tục chảy đến cần cổ, quần áo đều ướt một mảnh. Cô tức giận đẩy Quan Hành một cái, "Anh gấp cái gì, chờ em uống nước đã."

"Em cứ uống, không ảnh hưởng." Quan Hành cởi nút áo của cô rất nhanh, sót ruột khó nén từ trong giọng nói cũng có thể nhìn ra.

Lương Kiều lại rót cốc nước, một bên uống một bên phối hợp để anh cởi xuống một ống tay áo, sau đó đổi lại tay cầm cái cốc, lại cởi xuống một bên khác.

Cô uống đủ bỏ cái cốc xuống, Quan Hành đã cởi bỏ hai nút áo trên của cô, một bên vội vàng giải quyết cái khác, một bên đến gần hôn nước còn dính trên cằm cô.

"Rèm cửa sổ chưa kéo đâu..."

Cởi hết nút áo đang muốn giặt áo sơ mi xuống, Quan Hành chợt nghe cô nói một câu, quay đầu nhìn lại, ở bên đó là cửa sổ sáng ngời, cây cảnh đối diện bên kia đều nhìn thấy rõ ràng tường tận.

Anh sai bước đi qua nhắc rèm cửa lên, quay đầu lại liền thấy Lương Kiều đã tự mình cởi áo sơ mi xuống, đang chấp tay sau lưng như muốn cởi nút áo. Chóng lại ánh mắt anh, còn cố ý hất tóc xinh đẹp.

Cô thuần thục cởi bỏ nút áo, tháo áo ngực xuống.

Quần còn mặc nguyên trên người, phía thân trên đã hoàn toàn không có thứ gì che chắn, hai đóa tuyết trắng thanh tú động lòng người đối diện anh, theo động tác của cô nhẹ nhàng quơ quơ.

Quan Hành nuốt một ngụm nước bọt, máu toàn thân đều phóng xuống bụng dưới. Anh ba bước thành hai đi đến, ôm Lương Kiều ném đến lên ghế sofa, sau đó đứng ở trước mặt cô nhanh nhẹn cởi áo sơ mi quần dài của mình, đến quần tam giác màu đen cũng cởi xuống.

Tiểu huynh đệ oai hùng bộc phát thẳng tắp đối diện cô, trong đình miệng nhỏ đã có chất lỏng trong suốt dần dần chảy ra.

"Sắc bại hoại." Lương Kiều cười bấm tay gầy nhẹ phía trên một cái.

Quan Hành kêu một tiếng, chen đến giữa hai chân cô, quỳ ở trên ghế sofa, cúi đầu cắn ở hai luồng tuyết trắng liên tục vẫy gọi lác lác trước ngực cô, đồng thời ngựa quen đường cũ cởi quần nhỏ của cô ra.

Anh trêu chọc một lát, hai hạt châu kia đã cứng rắn, Lương Kiều khẽ hừ một tiếng, không cam lòng yếu thế duỗi tay vỗ về chơi đùa thứ đã vô cùng cứng rắn của anh.

Bàn tay anh như xoa nhẹ toàn thân cô một lần, cuối cùng sờ đến u mật trong bụi hoa, tìm được lối vào mềm mại, ngón tay khẽ động vài cái, trong nháy mắt đã bị một mảnh nóng ướt bao lấy.

"Ừm..." Lương Kiều than nhẹ một tiếng, ngửa đầu dựa vào phía sau, nhắm mắt lại khẽ mở môi ra, thờ hờn hờn.

Về mặt này lại làm cho bụng dưới Quan Hành lại là một trận co rút nhanh, cúi đầu hôn lên đôi môi khẽ mở của cô, mút cắn vài cái, đầu lưỡi từ giữa hàm răng tiến quân thần tốc, ở trong miệng cô làm càn cướp đoạt một phen.

Theo động tác rút ra đâm vào của ngón tay anh, cửa huyết càng ngày càng nhiều dịch thủy tràn ra, hai người giao triển giữa răng môi cũng thỉnh thoảng lộ ra vài tiếng ưm ưm làm người ta không thoải mái.

Trong thân thể hư không như thể bị mở rộng đến vô hạn, hô hấp của Lương Kiều đã dần dần mất khống chế, trên tay cũng không tự giác tăng thêm lực đạo.

Quan Hành nhú mày kêu lên một tiếng đau đớn, buông cô ra, ở bên tai cô thở gấp nói: "Em muốn làm gãy của anh sao?"

Lương Kiều miệng to thở gấp hai cái, lấy tay với tới tút trên đầu ghế sofa lại, mở cái hộp ra, cầm một cái.

Lấy ra áo mưa nhỏ, giúp anh mang vào, cô giơ chân lên, kẹp lại eo anh.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Edit: Thổ Lật

Sau khi xong việc, Quan Hành dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi, Lương Kiều xuống khỏi người anh, đi vào phòng tắm để tắm rửa. Quan Hành vội nhảy lên muốn theo vào, bị cô ấn đầu đẩy ra: "Ngày mai còn phải đi làm, đừng phá."

Quan Hành vẫn đang ra sức vùng vẫy: "Anh chỉ tắm, không làm gì khác."

"Đợi bên ngoài đi, ngoan," Lương Kiều sờ má anh, đóng cửa lại.

Quan Hành không còn cách gì khác, đành chờ cô tắm xong.

Anh thường mang theo áo ngủ của mình sang đây, tắm xong thay, bên hông đeo dây lỏng lẻo, ra khỏi phòng tắm.

Lương Kiều tựa vào đầu giường cầm sách đọc, là sách mới được đưa ra thị trường thời gian trước của Ngự Tiểu Trù, những bình luận của độc giả trong sách cô đều đánh dấu lại, đang lần lượt cân nhắc.

"Hôm nay anh có thể ngủ trên không?" Quan Hành ngồi bên giường nhìn nhả hỏi, áo ngủ màu xám bạc tùy tiện mà không gò bó, cổ áo lộ ra một mảng ngực lớn rắn chắc.

Lương Kiều vươn tay捏éo anh một cái.

Quan Hành xốc chăn của cô lên rồi ngồi vào, trên người cô mặc một quần áo hồng nhạt viền đen, phía dưới cũng chỉ có tam giác nhỏ, chân dài trần trụi giấu trong chăn.

Quan Hành ôm lấy cô từ phía sau, hai chân ở bên trong kẹp chặt lấy hai chân cô, cúi đầu xem sách trong tay cô: "Em đang xem gì vậy?"

"Tiểu thuyết ngôn tình," Lương Kiều vươn tay sờ áo ngủ của anh, cảm giác trên tay rất dễ chịu.

Cô sờ tới sờ lui, Quan Hành cũng không chịu yếu thế sờ soạng trên người cô.

Một lát sau cô bỗng quay đầu nói: "Cởi."

Quan Hành nhú mày, híp mắt nhìn cô, ngón tay khẽ vẽ lên cằm cô, cố ý hạ giọng hỏi bên tai cô: "Lại muốn rồi à?" Lương Kiều nháy mắt mấy cái, không nói lời nào, anh làm bộ làm tịch thờ dài, làm như bất đắc dĩ nói: "Thật hết cách với em."

Nói xong nhanh chóng cởi áo ngủ.

Vừa muốn tiện tay quăng qua, lại bị Lương Kiều lấy lại. Cô úp sách lên đầu giường, sau đó đứng thẳng đối diện anh, cởi từng nút áo.

Bên trong không có gì. Kéo áo ra là một phong cảnh đẹp.

Ánh mắt Quan Hành nóng lên, lại muốn ra tay.

Lương Kiều lại xoay người cầm áo ngủ tơ tằm của anh khoác lên, thắt dây lưng lại, tay áo chỉ để lộ một ngón tay trắng mịn.

"Tốt!" Sau khi cô mặc vào lại trở lại trong lòng Quan Hành, nhét quyển sách kia vào tay anh, bản thân lui xuống, đầu gối lên ngực anh, thoải mái nhắm mắt lại. "Anh đọc cho em nghe."

"..."

Về mặt người đàn ông bị lừa không thể yếu nổi, tiện tay lật hai trang, cau một bên mày: "Anh không đọc thứ này."

Lương Kiều liền ngẩng đầu lên, nâng mặt anh, thom vài cái lên môi anh, nhắm mắt lại thúc giục anh: "Mau đọc đi."

Quan Hành hết cách, lật lại trang cô vừa đọc, phần gạch chân chỉ có mấy đoạn ngắn ngủi, anh xem lướt qua một lần, sau đó --

"Cái quỷ gì đây! Đây là sách cao H sao?... Nàng đứng dưới ánh nến, thào mủ phượng xuống, cẩn thận đặt lên bàn gỗ... Cởi ra một lớp quần áo đỏ tươi, cuối cùng chỉ còn một cái yếm thêu hình uyên ương nghịch nước đỏ thắm, treo trên thân thể ngọc như liễu yếu trong gió. Nàng chậm rãi cầm lấy bàn tay người đàn ông đang buông xuống bên người, đặt lên đai lưng thắt lỏng lẻo phía sau..."

Lương Kiều nằm trên người anh cười đến run rẩy.

"Cái này có gì hay để đọc, anh làm cho em xem." Quan Hành hừ một tiếng, xoay người đè lên cô.

...

Cuộc thi cuối kì, của Trâu Dung Dung vừa kết thúc, cô liền thu dọn hành lý chạy tới nhà Lương Kiều ngay trong ngày, nhưng trong nhà lại không có ai.

Xem giờ, còn chưa đến mười phút nữa là sáu giờ, giờ này vẫn chưa tan làm sao?

Sau khi cô sắp xếp hành lý xong liền gọi điện cho Lương Kiều, không ai nghe máy. Hơn nửa nửa ngày sau Lương Kiều mới gọi lại, giọng nói có chút khàn, nhưng vẫn không kìm được thờ dốt: "Dung Dung, có chuyện gì vậy?"

Sau đó lại nghe thấy loáng thoáng tiếng cô nhỏ giọng khiển trách ở bên kia: "Đừng phá, điện thoại của Dung Dung..."

Thế này còn chưa rõ sao...

Trâu Dung Dung cứng đờ, nói cả lời không nên nói: "Các các các chị, ban ngày ban mặt đã... bận rộn rồi sao?"

Trời ơi! Hai con người phóng đảng này!

Trong khu nhà phía nam, Lương Kiều đẩy cái tên Quan Hành vẫn chưa từ bỏ ý định làm việc trên người cô ra, tùy tiện kéo quần áo khoác lên, bước xuống từ trên giường, rót nước. "Các em thì xong rồi?"

"Dạ, em định ngày kia sẽ về, muốn qua nhà chị chơi hai ngày." Trâu Dung Dung cười hi hi nói, "Có điều xem ra em nên nhanh chóng đổi vé, không lại làm lỡ chuyện yêu đương của chị, vậy thì tội lỗi lắm. Em muốn sớm được ôm cháu ngoại, chị cố lên nha!"

"Muốn ôm thì tự sinh đi." Lương Kiều ừng ực uống hết một chén nước, lại rót thêm một chén cầm trong tay quay về phòng ngủ. "Bây giờ em đang ở đâu? Thu dọn hành lý xong chưa?"

"Dạ, đã thu dọn xong, em đang ở nhà chị." Trâu Dung Dung rất hiểu lòng người nói, "Lát nữa em sẽ tự nấu ăn, chị còn bận việc, không cần để ý đến em."

Lương Kiều đưa nước cho Quan Hành đang ngồi trên giường, sau đó nhặt lên từng chiếc quần áo rơi dưới đất. "Chị về ngay, em ở nhà chơi một lát, buổi

tôi chị đưa em đi ăn ngon."

"Chị thật sự không cần để ý đến em, bởi dưỡng tình cảm với anh rể cho thật tốt mới là chuyện chính."

"Cứ vậy đi, chờ ở nhà." Lương Kiều không giải thích, cúp điện thoại.

Quan hành ngồi xuống uống nửa chén nước, tiểu huynh đệ còn chưa được thỏa mãn cũng đã mềm xuống.

Lương Kiều bắt đầu lưu loát mặc quần áo, anh quay đầu nhìn, cô vừa nâng tam giác nhỏ lên, đang cài áo ngực. Quan Hành không vui nhú mày: "Em phải đi?"

Lương Kiều nói: "Dung Dung đến."

"Nó cũng không phải trẻ con." Giọng điệu của Quan Hành nghe có chút bất mãn, một người lớn như vậy, không có chị gái chăm sóc cũng không chết được.

Lương Kiều không nói gì. Lần trước để Trâu Dung Dung ở nhà một mình, nhưng không thể lúc nào cũng lạnh nhạt với cô.

Cô mặc quần áo xong quay lại bồn rửa tay rửa mặt, khi ra khỏi Quan Hành vẫn ngồi bên kia, nhìn cô, mặt không đổi sắc nói: "Tôi nay bọn em ăn cơm ở đâu?"

"Lát nữa nói sau, sao vậy?"

Quan Hành chăm chú nhìn cô vài giây, hỏi dò: "Anh mời hai người đi ăn tiệc lớn?"

Lương Kiều ngừng một chút, im lặng một giây mới nói: "Vẫn chưa tới lúc. Lần sau đi."

Quan Hành nhìn cô thật sâu, không nói gì nữa, nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Lương Kiều đứng tại chỗ, nhìn anh một hồi, rồi lấy túi rời khỏi.

Đây là ký kết ngầm giữa bọn họ -- thân thể đã thân mật như tình bạn đậm thắm nhất, nhưng mỗi người đều hiểu trong lòng mà không nói ra, không xác nhận quan hệ của hai người.

Khi không nhắc tới, còn có thể lừa mình dối người nói: chỉ là đúng lúc không nhắc tới thôi.

Mà đến giờ phút này mới thật sự phát hiện, dường như đây là vấn đề không thể đụng vào.

Cô vẫn chưa đủ kiên định, anh cũng chưa đủ có lòng.

Đúng lúc vào chủ nhật, Lương Kiều đưa Trâu Dung Dung đi chơi hai ngày, vừa nhân tiện mua mấy thứ linh tinh cho mẹ già và bà nội để cô mang về.

Tuy các cô và gia đình Lương Quốc Hưng rất căng thẳng, nhưng bà nội vẫn đối xử rất tốt với các cô, bởi vì năm đó bà rất bất mãn với Lý Tâm, cũng không thể nào thích con trai bảo bối hay gây chuyện kia của Lý Tâm.

Tuy thời gian Trâu Dung Dung ở cùng bà nội không nhiều lắm, nhưng không hiểu sao mỗi lần bà cụ thấy cô đều hết cho ăn ngon lại nhét tiền tiêu vặt, nhiệt tình thân thiết không khác khi còn nhỏ. Tình hình kinh tế của bản thân bà nội không hề dư dả, nhưng trước giờ chưa từng keo kiệt với chị em cô.

Sáng thứ hai Lương Kiều xin nghỉ hai tiếng đưa Trâu Dung Dung đến nhà ga. Tuy từ nhà ra đường Trâu Dung Dung đã nói mình tự đi không thành vấn đề, dù sao cũng chỉ mất ba bốn giờ đi xe là đến nhà, Lương Kiều vẫn kiên trì đưa cô lên xe.

Xong rồi thao thao bất tuyệt quở trách cô: "Trái lại chị muốn buông tay mặc kệ em, chị cũng có thể rảnh rỗi hơn một chút, nhưng em lại không làm được chuyện nào khiến người ta yên tâm, cả ngày cứ lạnh chanh lâu tấu, chị rất sợ không tiến một lần, em đã bị người ta chửi đến xó xỉnh nào đó không tìm được đường về."

Trâu Dung Dung mím môi không hé răng, một lát sau bỗng ôm cổ cô: "Em rất không nỡ bỏ chị..."

"Được rồi." Lương Kiều buồn cười xoa đầu cô, "Hôm nay chị vẫn chưa được nghỉ đông, để tết âm lịch về với mọi người, cuối tuần chị cũng sẽ về."

Trâu Dung Dung lăm nũng một hồi mới buông cô ra, trước khi đi còn hỏi cô: "Em có thể nói chuyện anh rể cho bà và mẹ không? Ngày nào họ cũng mong chị đưa bạn trai về nhà. Lần trước bà còn lên hỏi em có phải chị thích con gái không dám để người nhà biết không, còn nói bà rất văn minh, không cần biết là nam hay nữ miễn sao là người là được."

Lương Kiều vừa không biết làm sao vừa buồn cười, bà nội thật nhanh chóng chạy theo trào lưu, ngay cả những thứ này cũng biết. Cô cong ngón tay gõ đầu Trâu Dung Dung: "Chuyện của chị em lo gì chứ! Bản thân chị biết chừng mực, em không cần quan tâm."

Trâu Dung Dung không phục đầu môi nói: "Chị nên nắm chặt chút, anh rể đẹp trai như vậy, cháu ngoại sinh ra nhất định sẽ rất ưa nhìn..."

Lương Kiều: "Em mau cắt đi."

Trâu Dung Dung cười hí hí lần lên xe.

Khi trở về công ty vừa vặn gặp được Trương Vĩ dưới lầu, anh ta cười híp mắt chào hỏi cô: "Cô Lương, sao giờ này mới đến?"

"Mới đưa em gái tôi ra nhà ga." Lương Kiều cười cười với anh ta, "Anh đi đâu vậy?"

Trương Vĩ nói: "Tôi đến tổng công ty lấy tài liệu, lão Đại đang vội."

Lần trước rồi đi từ nhà anh, ngay cả điện thoại hai người cũng không gọi.

Lương Kiều cười, hỏi một câu rất tùy ý: "Hôm nay anh ấy tới à?"

"Ừ." Trương Vĩ gật đầu, lại nói, "Có điều lát nữa lại phải đi. Không phải họ muốn sang Úc ra biển làm party sinh nhật cho Cao tổng sao, chiều nay lên đường, bay đến Hồng Kông trước, hội họp với người bên đó rồi sau đó bay đến bờ biển Hoàng Kim." Anh ta cho là Lương Kiều biết chuyện này, không hề giấu giếm hành trình.

Lương Kiều chỉ cười cười nói: "Bọn họ thật biết hưởng thụ."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Linh Đang

Lương Kiều không biết trong lòng Quan Hành có nghĩ giống cô lúc trước không, xác định đoạn quan hệ này chỉ đơn thuần là pháo nổ (ý là nhanh chóng). Bận bè, nhưng bây giờ điều cô muốn hiển nhiên đã không chỉ là như thế.

Muốn lên giường thì lên, muốn cắt đứt quan hệ liền cắt đứt, dựa vào cái gì?

Cảm giác như ngồi chờ chết thế này làm cho cô hết sức lo âu, lúc làm việc cũng không có cách nào để tĩnh tâm được.

Thời gian nghỉ giữa trưa, cô cầm di động đến cầu thang, gọi cho Quan Hành một cú điện thoại.

"Tút - - TUT- -" âm thanh liên tục vang lên, cho đến khi cô chờ đến mất kiên nhẫn muốn tắt điện thoại, giọng nói của Quan Hành mới vang lên ở đầu bên kia, rõ ràng mang theo sự lạnh nhạt mà đã rất lâu cô không thể nghiệm qua.

"Có việc gì sao?"

Lương Kiều bị chặn một chút, nửa ngày nghẹn ra hai chữ: "Không có việc gì."

Quan Hành ở bên kia trào phúng hừ lạnh một tiếng: "Vậy em gọi điện thoại làm cái gì?"

Vẫn đang ở trong cầu thang, ngoài cửa sổ là đường cái sạch sẽ rộng lớn, chỉ là mấy ngày trước bọn họ vẫn còn ở nơi này anh em em, hưởng thụ khoái cảm yêu đương vụng trộm, hiện giờ lại biến thành cô ở chỗ này như người bị chồng ruồng bỏ, muốn lấy lại thuyết pháp với tra nam ngủ hết rồi bỏ chạy.

Thực sự chó mà mà.

Lương Kiều hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra sắc mặt cũng thay đổi lạnh nhạt hơn một chút. "Em có việc muốn nói với anh, anh nói chuyện hân hoi cho em, kỳ quái nữa cần thận em sẽ đánh anh."

Quan Hành hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Trước đây không đánh trả là vì thấy em là một người phụ nữ, nhường cho em, nếu không chỉ bằng hai tay của em, còn thực sự cho là anh không thu thập được em sao?"

Con mẹ nó... Trong nháy mắt Lương Kiều có suy nghĩ muốn đánh chết anh.

Cô hít sâu một hơi lần nữa, tận lực làm cho mình giữ vững bình tĩnh: "Anh vẫn nghĩ là tán gẫu?"

"Em muốn nói cái gì?"

"Việc của hai chúng ta."

Dừng một chút, Quan Hành à rất nhẹ một tiếng: "Hai chúng ta có cái gì tốt để nói sao?"

Giọng nói của anh rất nhẹ, lại như một cái búa tạ gõ vào trong lòng.

Lương Kiều trầm mặc rất lâu, mới tìm được giọng nói của chính mình: "Không có gì đáng nói..."

Quan Hành không có lên tiếng.

Phía dưới trên đường cái dòng xe chạy như nước, một tay cô chống đỡ ở trên cửa sổ, ngón tay bọc bội gỗ vài cái. Một lúc lâu, mới lại tự giễu giật giạt khóe miệng, đổi thành giọng điệu lơ đãng, "Nếu đã như thế này, vậy chúng ta nói rõ ràng sổ sách đi, Quan tổng."

"Tổng kết sổ sách gì?" Giọng nói nhẹ nhàng của Quan Hành theo dòng điện truyền tới, Lương Kiều nghe vào trong tai lại có chút không chân thực.

"Quan tổng thật sự là quý nhân hay quên việc, không phải chúng ta ký hợp đồng thuê người giúp việc sao, mũi anh cũng hơi phục rồi, hợp đồng cũng đến thời điểm chấm dứt." Ngưng một lát, cô lại như cười mà như không nói, "A đúng rồi, người giúp việc là em còn kiêm thêm chức ngủ với anh nhiều ngày như vậy, nhớ kỹ phải tính cả vào."

Đáp lại cô là một khoảng trầm mặc.

Không nhớ rõ là qua vài phút hay là mấy giây, giọng nói trầm trầm của Quan Hành mới vang lên lần nữa: "Em muốn bao nhiêu, nói thẳng đi."

Trong nháy mắt đó giống như là bị vũ khí sắc bén nào đó đâm thẳng vào trái tim, sau thời gian tê dại ngẩn ngui, tứ chi hơi đau như thể kim châm, tiếp theo là tâm tình nói không rõ được như thủy triều xông lên đầu, cái loại hít thở không thông đó như bị đè nén, làm người ta muốn nổi điên.

Lương Kiều thở ra một hơi dài, siết chặt điện thoại ngón tay bởi vì quá mức dùng sức, khớp xương sít sao kéo căng, dường như có chút đau.

"Cứ như hợp đồng đi, công việc còn dài anh xem đi rồi tính." Cô nói.

Bên kia không có phản ứng, Lương Kiều cúi đầu gầy khe móng tay bởi vì cạo trên tường mà dính chút bụi, một lúc lâu sau còn nói, "Cái Trường Thảo Nhan tatami kia, cho em đi."

"... Được." Cuối cùng anh đáp một tiếng.

Lương Kiều cưỡng chế đè xuống cảm giác khác thường trong đầu, thật bình tĩnh nói "Tạm biệt", cúp điện thoại.

Thư Nam trở về mang theo cơm cho cô, Lương Kiều cầm đến phòng giải khát, pha một ly cà phê, ăn cơm sạch sẽ.

Trước giờ tan việc nhận được tin tức của Phi Phi, cô gửi rất nhiều ảnh chụp từ thành phố B tới - hình ảnh đen thui, ở giữa có chút ánh sáng nhạt, ở giữa rõ ràng có thể thấy được một hình dáng thai nhi.

Phi Phi: Xế chiều hôm nay lấy được ảnh chụp, bác sĩ nói rất giống con gái! Mình lấy được liền muốn cho cậu xem một chút, sợ quấy rầy công việc của cậu, nhìn mấy giờ thực sự không nhìn được nữa a a! Xem con gái nuôi của cậu đẹp không? [nhe răng][nhe răng][nhe răng]

Trong nháy mắt hốc mắt Lương Kiều hơi nóng, đây là con gái nuôi bảo bối của cô a chao ôi ô đây!

Đại Kiều: Đẹp mắt đẹp mắt! [ôm chầm] con gái nuôi của mình hoạt bát không?

Phi Phi: [khinh bỉ] người khác đều hỏi có ngoan hay không, chỉ có cậu hỏi có hoạt bát không.. Hiện tại mới bốn tháng, vẫn rất ngoan ngoãn, cũng không nháo nhào.

Đại Kiều: Vậy là tốt rồi. Bảo bối mình nhớ cậu muốn chết! [hôn hôn]

Phi Phi: [khóc lớn] mình cũng nhớ cậu... chồng mình sắp thu di động rồi, lần khác gọi điện cho cậu! (3)

Đại Kiều: Ừ, chiếu cố tốt con gái nuôi của mình, còn phải nói với nó về công lao vĩ đại của mình nhiều vào đấy nhé.

...

Sau khi Lương Kiều ăn xong dọn bàn sắp xếp sạch sẽ đi ra, hai mắt Thư Nam nhìn cô, sững sờ, đợi cô ngồi xuống mới đến gần lại nhỏ giọng hỏi: "Chị sao thế, thất tình?"

"Thất cái rắm." Căn bản là không có yêu qua, làm sao có tư cách nói thất tình.

"Hừ chết hừ chết, em đã nói rồi, người đàn ông đẹp trai như vậy nếu là tra nam thì thật phí của trời..." Lòng Thư Nam vẫn còn sợ hãi vỗ ngực một cái, "Sao mắt chị hồng như thế? Vẫn là lần đầu tiên em thấy chị khóc đấy, chắc chắn, thật sự là kỳ lạ."

Lương Kiều liền lấy ra bức ảnh gửi từ thành phố B tới, chỉ vào chỗ sáng trên ảnh nói: "Cho em nhìn con gái nuôi của chị, xinh đẹp không?"

Thư Nam: "..."

Lúc nghỉ đông xin Vạn Thiên phê chuẩn, Lương Kiều lấy được giấy về nhà, lại mua một chút đại đại lễ vật nho nhỏ cùng hoa quả khô. Hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, sẽ chờ đến lúc đó giỏ xách đi.

Cô dành chút thời gian đi một chuyến tới khu nhà phía nam, định lấy Trường Thảo Nhan đi, thuận tiện đưa trả lại chìa khóa cho anh.

Trong nhà hẳn là người giúp việc mới quét dọn qua, không có một hạt bụi nhỏ nào.

Chỉ là một tháng ngắn ngủi mà thôi, một cái bàn một cái ghế trong căn phòng này cô cũng đã rất quen thuộc, thậm chí rất nhiều góc còn lưu lại hình ảnh bọn họ chiến đấu kịch liệt qua.

Nhưng mà không biết vì cái gì, lần này đến không giống với lần đầu tiên, trần trẻ cảm giác có khoảng cách.

Cô đi thẳng đến phòng cất video audio, ôm Trường Thảo Nhan đã ngáp nghề rất lâu rồi đi ra, một cái tatami rất lớn, cảm lên có chút mất sức.

Phòng chừng phải dùng chuyển phát nhanh, những thứ này lớn như vậy, cô cảm lấy không có cách nào để ngồi xe.

Cô ôm tatami ra, mới vừa cảm điện thoại di động, liền thấy cửa xoay tròn ở cuối phòng khách đột nhiên bị đẩy ra. Trong lòng cô lộp bộp nhảy dựng, một tay kẹp lấy Trường Thảo Nhan một tay cảm điện thoại bất động tại chỗ, trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

Không phải anh đi Australia sao, sao lại trở về nhanh như thế?

Nếu mà đụng phải sẽ rất xấu hổ...

Rốt cuộc cô có nên đánh, đánh thật sự không?

Nếu đánh theo lời anh nói thì anh sẽ trả thù thật sao?

Ngắn ngủi hai giây, trong đầu cô đã diễn ra một trăm tám mươi cảnh tượng đánh chết tra nam kia, sau đó cửa xoay tròn mở ra, xuất hiện lại là một vị quý phụ khí chất, quần áo trang nhã, bảo dưỡng thỏa đáng, đầu tóc búi thành búi sau gáy.

Tuổi không khác lắm so với mẹ, nhưng chỉ từ bề ngoài có thể cảm thấy hoàn cảnh sinh hoạt của hai người khác nhau một trời một vực - -

Một người ở tầng đáy của xã hội tầng vất vả nuôi gia đình sống qua ngày; một người hoàn toàn không cần vì củi gạo dầu muối mà ưu phiền, mỗi ngày phiền não nhất có lẽ là mặc bộ quần áo xinh đẹp này, mang bộ đồ trang sức đeo tay châu báu kia.

Không nghĩ tới lần đầu tiên cô cảm nhận trực quan được chênh lệch của mình với Quan Hành, lại là từ trên người của hai người mẹ.

Lương Kiều lễ phép hỏi: "Xin chào ngài."

Tường Du gật đầu, nghi ngờ quan sát cô từ trên xuống dưới: "Cô là?"

"Công ty làm việc nội trợ, làm việc sạch sẽ." Lương Kiều duy trì nụ cười nghề nghiệp, "Ngài là chị gái của Quan tiên sinh sao?"

"Cái gì mà chị gái, tôi là mẹ của nó." Tường Du giống như là oán trách nhìn cô một cái, nhưng được người khác khen trẻ tuổi trẻ hình như thế này, rõ ràng vẫn còn có chút hơi sung sướng. Ánh mắt bà quét một vòng trong phòng, gật gật đầu nói: "Quét dọn còn không tệ."

Lương Kiều tiếp tục mỉm cười: "Tôi họ Lương, di gọi tôi là tiểu Lương là được. Quý danh của dì?"

"Tường." Tường Du lời ít mà ý nhiều nói.

Lương Kiều oa một tiếng: "Họ của ngài quả nhiên giống với con người."

"Giống như thế nào?" Tường Du quay đầu lại nhìn cô.

"Đại khí." Lương Kiều cười tùm tùm dựng ngón tay cái.

Lần này Tường Du thực sự vui vẻ: "Lời nói đảo ngược như vậy mà cô cũng nói được."

Tường Du vẫn là lần đầu tiên đến căn nhà này, đánh giá chung quanh.

Lương Kiều đứng ở chỗ kia, trong lúc nhất thời không biết có nên chuẩn mắt hay không.

Tường Du đi lại ở bên trong, mở tủ lạnh ở phòng bếp thấy nguyên liệu nấu ăn bên trong còn rất phong phú, hơi có chút ý tứ vui mừng. Thư phòng bà cũng nhìn một lần, giữa giá sách di động để lại một cánh cửa nhỏ, bà đứng ở chỗ đó nhìn thoáng qua phòng ngủ, thấy bên trong còn rất sạch sẽ,

không có vào bên trong, xoay người đi ra.

Thấy trong cánh tay Lương Kiều còn kẹp thứ gì đó màu trắng to đùng, ngạc nhiên nói: "Cô ôm thứ gì đó."

"Ách, nệm tatami." Lương Kiều nói, "Đang muốn tháo ra giặt một chút hắc hắc."

Hai mắt Tưởng Du tò mò nhìn, thấy cái mặt đáng yêu trên Trường Thảo Nhan, nhẩn mây lại, hoàn toàn không thể lý giải: "Trong nhà một người đàn ông tại sao lại làm thứ này..."

Một người đàn ông đã sắp ba mươi, còn chơi thứ vải bông này, giống như lời nói sao.

Thấy Lương Kiều vẫn đứng không động, bà vẫy tay nói, "Cô cứ làm việc của cô, không cần khẩn trương, tôi chỉ xem một chút."

Lương Kiều không có cách, đành phải tháo vải nhưng bên ngoài Trường Thảo Nhan ném vào máy giặt quần áo, lựa chọn hình thức giặt nhanh, sau đó cầm thêm đồ mang ra ban công phơi nắng.

"Tiểu Lương." Cô đỡ máy giặt quần áo ngăn người, chợt nghe Tưởng Du ở bên ngoài đột nhiên hô một tiếng.

Lương Kiều vội vàng chạy đến: "Sao vậy, dì?"

Tưởng Du chỉ người máy quét dọn trong góc, hỏi cô: "Cái vật nhỏ này dùng tốt không?"

"A, dùng tốt, dùng rất tốt!" Lương Kiều khom lưng khởi động người máy, khiến nó ong ong ong trong phòng đi dạo. "Cái này rất tiện, chính sẽ tự quét dọn, không có điện thì trở người trở về sẽ nạp, hoàn toàn không cần người trông coi. Thứ này cũng không đắt, đi có thể mua một cái về nhà, lúc ra khỏi nhà thì mở nó ra, lúc về thì nhà đã sạch sẽ."

Tưởng Du nhìn trong một lát rồi nói: "Trước đây nó mang một cái về nhà, nhưng không dùng, ba nó kêu ầm ĩ, rồi đưa cho người giúp việc."

Lương Kiều im lặng. Tại sao cô có thể quên, những nhà giàu có đều có người giúp việc, đâu cần loại máy móc này.

"Bên trong này đều là cô quét dọn sao?" Tưởng Du hỏi, "Bao lâu cô đến một lần?"

"À, cái này phải dựa theo nhu cầu của Quan tiên sinh, trên cơ bản hai ba ngày một lần, anh ta đi công tác thì có thể là một tuần một lần." Lương Kiều nói káo quả thực hạ bút thành văn.

Tưởng Du gật gật đầu, ngồi xuống ghế sofa, ngừng máy giặt, lại hỏi: "Nó có hay về nhà không?"

Lương Kiều sửng sốt, vội vàng nói: "Cái này tôi không hiểu được, tôi đều là tới ban ngày quét dọn, rất ít gặp Quan tiên sinh. Hơn nữa chúng tôi có quy định, không thể theo dõi khách hàng **."

Nói xong lặng lẽ tán thưởng mình trong lòng, quá mẹ nó cơ trí.

Dường như Tưởng Du chỉ muốn xem căn phòng là cái dạng gì một chút, nhìn bên trong bên ngoài một lần, không ở lại bao lâu liền đi.

Lương Kiều một mực tiễn bà đến thang máy, cười híp mắt vẫy tay tạm biệt, chờ cửa thang máy hoàn toàn khép lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô kêu chuyển phát đến cửa, tatami giặt xong rồi hong khô, bọc lại một lần, lại đợi vài phút để người chuyển phát đến.

Thứ to như thế này quá tốn chỗ, người chuyển phát nhét Thảo Nhan vào trong thùng, Lương Kiều nhìn thấy mà đau lòng một trận.

Đóng gói thanh toán sổ sách hết, người chuyển phát ôm thùng lớn rồi đi.

Lương Kiều mang hết mấy bộ quần áo cùng đồ trang điểm đi, cái chìa khóa để trên mặt bàn trong thư phòng, đổi lại giày, cuối cùng nhìn căn hộ xinh đẹp này một cái, im lặng thờ dài, xoay người khép cửa.

Tác giả có lời muốn nói: Quan nhị: Cục cưng lại tự mình tìm đường chết... ㄟ——ㄟ...

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Editor: Linh Đang

Những thứ này được gửi đến vào buổi tối hôm đó.

Cái thùng cao cỡ nửa người, Lương Kiều không bỏ đi, đặt ở góc trong phòng khách.

Quan Hành cũng có nhiều thứ để ở chỗ này của cô - - áo khoác ngoài dài màu xanh sẫm; hai bộ áo sơ mi đen cùng quần tây dường như không nhìn ra được bất cứ điểm khác nhau nào; áo ngủ tơ tằm màu xám bạc; dùng chất liệu vải cao cấp của Pháp tạo nên, hai cái quần lót để cô giúp anh tắm; để cho Trương Vĩ làm chân chạy đưa tới dao cạo râu chạy bằng điện cùng bàn chải đánh răng, còn có một chai nước súc miệng vị bạc hà...

Lương Kiều đóng gói tốt những thứ này, định đợi sau khi anh trở về trả lại cho anh.

Thực ra còn có lựa chọn tốt hơn - - giao cho Trương Vĩ.

Như thế có thể tránh khỏi gặp mặt lúng túng thậm chí là xung đột lần nữa, bớt việc nhỏ mà cũng bớt lo. Nhưng cô vẫn muốn tự tay trả lại cho anh, muốn gặp lại anh một lần, nói rõ ràng.

Mặc dù chính cô cũng không biết đi đến bước này rồi thì còn cái gì mà không dám.

Ai biết một chuyến này Quan Hành vừa đi chính là bảy tám ngày.

Nhóm người bọn họ trước tiên dừng lại ở Hong Kong hai ngày, sau đó bay đi bờ biển Hoàng Kim, khai du thuyền rồi bến, một lớp sóng chính là ba bốn ngày. Sau khi trở lại lại trực tiếp bay đến phim trường ở tỉnh Z, tham gia nghi thức khai máy của bộ phim điện ảnh mới (anh hùng mặt lộ).

Mặc dù nghi thức là nhân vật chính cùng các vị chủ quản, anh chỉ là đại diện cho nhà sản xuất lên đài đọc diễn văn ngắn gọn, nhưng một người đàn ông ngoại hình khí chất hoàn toàn không thua mình tính vừa đứng lên bực phát biểu, không ít người xem cùng phóng viên đều bị hấp dẫn sự chú ý.

Anh phát biểu xong thì hàn huyền cùng đạo diễn Lâm cùng vài diễn viên chính vài câu đơn giản liền rời đi, không thêm đề ý đến người chủ trì rõ ràng đang muốn lưu anh lại thêm vài phút mà ánh mắt nóng bỏng. Đi theo nhân viên làm việc muốn thuốc cùng cái bật lửa, tự mình đi đến chỗ hẻo lánh, thuốc lá kẹp trong môi, mới vừa đốt cái bật lửa, trước mắt bỗng chốc xuất hiện một micro nhỏ.

Buông bật lửa ra, giương mắt, một cái bụi xanh lá cây mang mũ bông vải, người đeo kính có tròng dày như không nhìn thấy mắt nhìn anh, từ ngữ trong miệng bùm bùm nói cực nhanh: "Quan Tổng ngài khỏe, có thể hỏi ngài mấy vấn đề không?"

Đi theo phía sau anh ta là một người đàn ông dáng dấp khôi ngô nhưng oai hùng, trên bờ vai mang một cái camera, chỉ là đang mang về mặt si ngốc trừng mắt nhìn Quan Hành.

Ánh mắt Quan Hành từ từ lóe ngược qua ánh đèn camera, ngoài miệng kia chỉ có khói thuốc nhen nhóm cũng không lấy xuống, cứ ngậm như vậy, không đếm xỉa trả lời: "Không được."

Nam phóng viên dường như không nghe thấy, răng rắc hỏi lại: "Tin đồn kịch bản của (anh hùng mặt lộ) viết ra là có ý định dành cho điện ảnh Phong Mậu, về sau bởi vì vấn đề đề tài không thể qua khỏi thẩm tra nên bị Phong Mậu đơn phương bội ước, xin hỏi quý công ty đã thông qua thủ đoạn gì mà qua được thẩm tra vậy?"

"Anh cũng nói là tin đồn. Nếu tin đồn có thể tin, thì hôm nay đứng ở chỗ này bị một người phóng viên vô danh cường bách phỏng vấn chính là anh." Quan Hành hạ mí mắt không có biểu cảm gì liếc anh ta, "Thừa dịp kiên nhẫn của tôi chưa hết còn không mau đi."

Có lẽ người nam phóng viên đã sớm luyện thành bản lĩnh lì lợm, nghe vậy cũng không có phản ứng gì, liếc máy tính xách tay nhỏ trong tay một cái, cuối cùng hỏi ra mục đích chính của hôm nay - - "Ngày trước có người ở bờ biển Hoàng Kim chụp được một chiếc du thuyền xa hoa mở party lớn rầm rộ, trừ vài vị lão đại trong thương giới ra, còn có Hong Kong hai vị ảnh đế có uy tín cùng mười hai cô gái trẻ ở đây... Tục truyền chiếc du thuyền kia đăng ký trên danh nghĩa Quan tổng, xin hỏi là thật sao?"

Trong khoảng thời gian này đúng là thời điểm mà bãi biển Hoàng Kim có thời tiết phù hợp nhất, thuyền du lịch trên biển không ít, khi nào thì bị paparazi dễ mất tới, vậy mà bọn họ cũng không có phát hiện.

Sắc mặt Quan Hành trầm xuống, cầm điều thuốc đang nhà khói trong miệng xuống: "Mắc mớ gì tới anh! Tôi mở party cũng phải báo cáo cho anh?" Anh xoay người phải đi, phóng viên duỗi tay ngăn trở, Quan Hành ném thuốc lá vào mặt anh ta, lạnh lùng nói: "Cút ngay!"

"Quan tổng, ngài không sợ ảnh chụp ra ánh sáng sao?" Phóng viên ở phía sau chưa từ bỏ ý định gọi.

Quan Hành xì một tiếng, bước chân không ngừng: "Lão tử cũng không làm trái pháp luật phạm tội, anh yêu tôi cũng bỏ đi, vừa lúc tôi cũng muốn xem đây là tòa soạn báo đui mù nhà ai."

Ngày hôm sau, tổng giám đốc của truyền thông Quang Diệu bị lừa giỡn, việc anh tiến hành công kích cùng uy hiếp phóng viên liền leo lên mấy trang đầu báo, đương nhiên thuận tiện cũng bổ sung thêm mấy tấm ảnh chụp anh ở trên du thuyền.

Máy bay của Quan Hành vừa đáp xuống đất, liền nhận được điện mừng đến từ một đám bạn xấu.

Anh bực bội tắt điện thoại di động, lấy xe trực tiếp về nhà.

Trong nhà cùng anh lúc rồi đi không có có cái gì khác biệt, qua cửa xoay tròn anh đi một đường vào trong, lúc đi qua thư phòng động tác ngừng lại, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm chùm chìa khóa trên bàn sách.

Anh cúi thứ đồ cuối cùng trên người mình là chiếc quần tam giác ném qua, vừa vặn đáp lên chùm chìa khóa kia, mắt không thấy tâm không phiền.

Tắm rửa sáng khoái tinh thần từ phòng tắm đi ra, mở di động, bỏ qua những tin nhắn có vẻ hả hê, gọi điện thoại cho Trương Vĩ: "Nhớ kĩ tên mấy tờ báo tạp chí kia cho tôi..."

Trương Vĩ ở trong điện thoại đơn giản hỏi báo mấy tình huống ngày gần đây của công ty, Quan Hành nghe được một nửa liền không kiên nhẫn cắt ngang: "Ngày mai đi công ty nói sau, tôi mệt chết rồi, trời sắp xuống cũng đừng đến phiền tôi."

Anh cúp điện thoại một đầu ngã xuống giường, trùm chăn lên đã ngủ mất.

Ở trên du thuyền không ngày nào là ngủ ngon, về đến nhà vừa trầm tĩnh lại khổn khổ muốn chết, cơm đều chẳng quan tâm ăn.

Vốn là nghĩ một giấc này có thể ngủ bao lâu thì bấy lâu, ngủ đủ thì đứng lên tìm thức ăn. Không nghĩ tới ngủ thẳng một nửa đột nhiên bừng tỉnh, ngồi dậy một hồi lâu mới hồi tỉnh, nhưng không thể nào nhớ nổi vừa rồi đã mơ cái gì.

Lại nằm xuống cũng có chút tâm phiền ý loạn, như thế nào cũng không ngủ được.

Đứng lên gọi điện thoại đến nhà hàng năm sao muốn gọi thức ăn ngoài, nhưng mà hẹn trước đã đầy, trong phút chốc Quan Hành lại bực bội, vò vò đầu tóc, lại gọi điện thoại gọi gà rán.

Gà rán ngược lại rất nhanh đưa tới, anh mạng bia lên đi phòng cất video audio, vừa vào cửa liền nhìn thấy vốn là hai cái tatami song song giờ thiếu một cái, chỗ đó trống không.

Ngưng một lát, đi qua đặt gà rán trên bàn gỗ nhỏ, nằm lên giường bằng da thật, cầm điều khiển từ xa mở ti vi.

Vừa mở ra chính là một loạt âm thanh không hài hòa "Ừ a a ~", là trước cuốn phim mà trước đây Lương Kiều ở chỗ này xem được một nửa.

Ngày đó cô đến đây thần thần bí bí nói muốn đưa anh một món lễ vật, dẫn dụ hứng thú của anh sau đó liền bắt đầu lấy cái này làm mồi dụ sai sử anh, nấu cơm cho cô pha cà phê cho cô còn phải rửa chân cho cô, cuối cùng hài lòng, lấy ra từ trong túi một vật thể bọc giấy thật nơ con bướm màu hồng đưa cho anh.

Thiệt thòi anh làm trâu làm ngựa hầu hạ hai cô tiếng đồng hồ, cho rằng cô đưa là cái bảo bối gì hiếm lạ, kết quả sau khi mở ra mới vừa nhìn đã có phản xạ có điều kiện nghĩ đến đĩa CD giấu trộm ở đầu giường, còn là bản lậu.

Đương nhiên kết quả cuối cùng vẫn rất tốt, bọn họ xem mấy hình ảnh khoái trá này một lúc, cũng khoái trá một hồi.

Trong ti vi khoái cảm "Ừ a a" vẫn còn tiếp tục, đùi gà trong tay Quan Hành chỉ cắn một miếng, giờ ở nơi đó cả buổi không có động.

Một hồi lâu anh tắt TV đi, hung hăng ném điều khiển trong tay ra ngoài.

-

Vài ngày này Lương Kiều có một phát hiện mới - - thất tình thật sự có trợ giúp cho việc sáng tác.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cô như thế này cũng được coi như thất tình.

Hai ngày này quả thực văn thơ của cô tuôn ra, không chỉ thành công cho ra đời ba truyện ngắn, còn đột phá nhanh chóng, xưa nay chưa từng có đạt tới mỗi tiếng đồng hồ ba nghìn chữ - - nên biết lúc trước kia cô vì kiếm chút khoản thu nhập thêm mà cố gắng nhưng lúc nhanh nhất cũng chỉ được hơn một ngàn.

Hôm nay cô lại có một linh cảm mới, ba truyện này sẽ giống nhau, đều là BE.

*Hắc hắc, chắc là ai cũng biết BE= bad ending rồi nhì

Cô tan tâm trở về ăn cơm liền ôm máy tính rã rã chiến đấu hăng hái, chính là đang đến chỗ cao trào, điện thoại ném ở trong phòng khách đột nhiên vang lên.

"A a a a phiền chết!" Cô luống cuống nắm tóc, từ trên ghế xuống, mang dép vào đi ra nghe điện thoại.

- - đại SB

Thấy được số điện thoại gọi đến cô liền thấy sững sốt.

Hắng giọng một cái nhận, tận lực duy trì tỉnh táo: "Này, anh khỏe chứ."

"Em lấy tatami của anh đi?" Thời gian xa cách mấy ngày, dường như giọng nói của anh đã xa lạ hơn rất nhiều.

Lương Kiều đi vòng qua trước sofa ngồi xuống: "Ừ, có vấn đề sao?"

"Ai cho phép em lấy đi?" Quan Hành nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Em lấy đi những thứ này từ nhà anh, chẳng lẽ không phải có sự cho phép của anh trước hay sao? Tự mình lấy đồ của người khác như thế này, có khác gì ăn trộm không?"

Trong nháy mắt Lương Kiều lại muốn đánh người.

Gần đây cô hết sức dễ dàng bị cái người SB này chọc giận, không được, phải bình tĩnh! Tinh táo!

*Cái từ SB này mình tìm trên mạng thì nghĩa là ngu quá, các bạn cũng có thể hiểu là ngốc, đại ngốc

Cô hít sâu một hơi, mặc dù Quan Hành không nhìn thấy, vẫn bày ra một nụ cười mỉm tiêu chuẩn: "Ngày đó anh đáp ứng, lúc tôi cầm chìa khóa thì tiện tay mang đi. Đương nhiên nếu như Quan Tổng không hài lòng với hành động không hỏi mà lấy này của tôi, tôi trịnh trọng xin lỗi ngài..."

"Xin lỗi thì không cần." Quan Hành lạnh lùng nói, "Em trả đồ trở về là được."

Lương Kiều dừng lại, nụ cười trên mặt cũng không duy trì được nữa: "Cho nên bây giờ anh muốn đòi ý sao? Một cái tatami, về phần của anh sao?"

Quan Hành hết sức kiên trì: "Trừ cái này, cái gì khác cũng có thể cho em."

"Được, tôi không cần." Lương Kiều trầm mặc một hồi lâu, giọng nói thân nhiên, "Ngày mai sẽ gửi lại cho anh."

"Cái khác em muốn cái..." Bên kia Quan Hành mới nói một nửa, cô đã trực tiếp cúp điện thoại.

Con mẹ nó thật là không có gặp qua người đàn ông vừa hẹp hòi vừa SB như thế, tức chết a a a!

Lương Kiều đi đến góc nhà, hung hăng đập một cái vào cái thùng kia.

Tác giả có lời muốn nói: đại Kiều: Đá chết anh nha! (_ _)#

Quan nhĩ: Em tên trộm! Trộm đi tâm của tôi, còn không chịu trách nhiệm đúng cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Editor: Linh Đang

Những tin tức kia của Quan Hành, ngày hôm sau Lương Kiều mới nhìn thấy.

Buổi sáng vừa vào phòng làm việc, Thư Nam liền lén lén lút lút kéo cô vào phòng giải khát, móc ra một cuốn tạp chí hồng hồng xanh xanh từ lồng ngực đưa ra cho cô, "Chị xem cái này một chút..."

Trên bìa là một người đàn ông mặc một thân lễ phục màu tím đậm, dựa lưng vào phong tường màu xám, trong miệng ngậm một điếu thuốc không nhả khói, cái cằm cao ngạo ngẩng lên, con mắt khẽ nhắm lại, ngũ quan anh tuấn, hình dáng thâm thúy, từng cái lỗ chân lông đều tản ra một loại cao cao tại thượng bề ngễ trăm dân trăm họ không kiềm chế được.

Bộ dạng xảo quyết này Lương Kiều đã thuộc tới không thể thuộc hơn, khoe miệng giật giật, nhận tạp chí, tiện tay lật hai cái: "Tại sao lại cho chị xem cái này." Anh đưa gờn lớn như này không phải là ngày một ngày hai.

"Không phải." Thư Nam vội vàng lật lại mặt bìa, chỉ một hàng chữ nhỏ phía dưới" Tổng giám đốc của Quang Diệu đưa gờn, tiến hành công kích cùng uy hiếp phóng viên", "Bên trong này bên trong này!"

- - Lão đại nằm úp sấp bên lan can du thuyền ở bờ biển Hoàng Kim, mười hai cô gái trẻ gọi cảm tiếp khách.

Gọi, cảm, non, mềm?

Lương Kiều ngẩn ra, nhanh chóng mở tạp chí tìm được tin tức chiếm nhiều trang hôm đó.

“Chị từ từ xem.” Thư Nam thở dài, cuối cùng vỗ vỗ vai cô, chính mình đi ra ngoài trước.

Bên trong ảnh chụp không nhiều, xem ra hình như là chụp từ xa, hình ảnh thu được đều là ở trên boong du thuyền, cảnh tượng một đám cả trai lẫn gái uống rượu mua vui.

Ngòi bút của nhà báo đã miêu tả đến mức biến party thành xa hoa vô độ, nhưng kỳ thật xem ảnh chụp, tiêu chuẩn không tính lớn, cũng chỉ là áp áp ôm ôm, sờ sờ hôn hôn các loại, đến giọt nước cũng không có.

Trên du thuyền có mười mấy người đàn ông, Lương Kiều nhận ra được một nửa, trừ Quan Hành Cao Hàn cùng một đám bạn bè xấu ra, còn có vài vị lão đại trong giới giải trí theo chân bọn họ, đều là nhân vật thỉnh thoảng sẽ lộ mặt trước công chúng ở các buổi lễ hoặc tiệc tối.

Làm người ta kinh ngạc nhất chính là trong đó lại còn có hai người ảnh đế Hong Kong rất nổi danh, tuy nói hai vị đều vẫn còn độc thân, nhưng truyền ra tin tức tình cảm như thế này tóm lại không tốt lắm.

Trong đó được quan tâm nhiều nhất chính nhân vật chính nằm sấp Cao Hàn.

Nhưng những người quen biết anh ta trong vòng này đều biết rõ, thời gian qua trường bối trong nhà đối với việc này đều là mắt nhắm mắt mở, trước mắt cũng không có bạn gái chính thức, cho dù có càng nhiều ảnh chụp không có chừng mực như vậy cũng không có chút ý nghĩa nào, người cần bản không quan tâm.

Trong lòng Lương Kiều tự nhủ người paparazi vừa nhìn cũng biết là không có kinh nghiệm, bày đặt hai vị ảnh đế rất nổi danh ở Hong Kong không chụp, lại muốn đuổi theo mấy người thương nhân gian trá, 484 ngốc!

Những cô gái trẻ kia xác thực một người so với một người ăn mặc mát mẻ, muốn sao bôi ở các vị nam sĩ bên người, muốn sao mặc đủ loại kiểu dáng trang phục ra sức khiêu vũ ca hát. Ngày nào đó buổi tối bọn họ tựa hồ còn xử lý một cái dạ tiệc, từng cái thân xuyên đẹp để quý giá tình xảo lễ phục, mỗi vị nam sĩ trong khuỷu tay đều kéo một vị xinh đẹp động lòng người bạn gái, Quan Hành cũng không ngoại lệ.

Số lần Quan Hành xuất hiện trong ống kính không nhiều, dường như đều là cùng bạn tốt đồng tính là Cao Hàn xuất hiện, hoặc là cùng mọi người cùng nhau uống rượu vui đùa, hoặc là hai người đơn độc nằm sấp ở trên lan can trong gió biển ào ào nói chuyện phiếm.

Nhưng hòa nhân kim tinh của Lương Kiều phát hiện, bên cạnh anh là một cô em không khác lắm.

Có mấy bức ảnh chụp cảnh bọn họ đang đánh bài, mấy người đàn ông mỗi người ngồi bên cạnh một cô em, Quan Hành mặc một sơ mi hoa đeo kính đen ngồi bên cạnh Cao Hàn, cười đến xuân phong đắc ý, đang há mồm đòi kem mà cô em dứt tít.

Lương Kiều nhìn tới nhìn lui nhiều lần, kỳ thật cô em kia cũng không tính là quyến rũ, tướng mạo nghiêng về thanh thuần ngọt ngào, mặc hai mảnh áo tắm ngược lại hết sức gợi cảm, nhưng là lượng còn chưa đủ, còn không có đáng xem như cô.

Cả trang báo đơn giản thêm dầu thêm mỡ hình dung bữa tiệc party này đến cùng có bao nhiêu xa hoa lãng phí, cuối cùng lại lên án Quan Hành lúc tiếp nhận phỏng vấn tỏ thái độ rất lớn lối, không có gì là thuộc về bản thân anh.

Lương Kiều xem qua một lần, nhét cuốn tạp chí vào trong túi, như người không có việc gì đi ra.

Thư Nam làm một người bạn tiêu chuẩn, chỉ phụ trách truyền tin tức cho cô, những thứ khác cũng không có nhiều lời. Thậm chí hết sức tri kỷ không cùng Lương Kiều thăm dò bất quáí lúc đó, mặc dù bên trong đôi mắt của cô đã cuộn trào mãnh liệt sắp không khống chế được.

Buổi trưa Lương Kiều cùng Thư Nam ra ngoài ăn bánh gạo, khi trở về vừa nói vừa cười chờ thang máy, Thư Nam còn vui sướng hài lòng lắm bậm: “Tiểu soái ca kia thật ấm áp, còn có má lúm đồng tiền, cười một cái lòng em đã yếu mềm a a! Em quyết định ngày ngày đi ăn bánh gạo vì anh ấy!”

Lương Kiều vui vẻ, dễ thương vén vén tóc nói: “Em không đùa chứ, không có nhìn thấy người ta liên tục nhìn lên chị sao, nhất định là thích đại mỹ nữ tài hoa nhan sắc giá trị cao như chị, girl ngực phẳng như em tránh ra xa đi.”

Thư Nam không phục cào eo cô: “Chị không cần xem nhẹ em, em có C thì không tốt sao! Chị là bởi vì béo cho nên không rõ ràng, chờ em giảm cân thành công sẽ hù chết chị!”

“Nhưng mà chị có D nha, em có muốn sờ sờ hay không, thể nghiệm khác nhau giữa ngực lớn cùng ngực phẳng.”

“Mới không cần!” Thư Nam bĩu môi nói, “Em không thích phụ nữ chỉ thích mãnh nam, chị đừng hòng quyến rũ em.”

Lương Kiều cười hi hi kéo tay cô đặt lên ngực mình, “Đến đây, không cần thận thùng đâu.”

“Ghe tòm!” Thư Nam vừa nói vừa thật nhanh đưa tay đến trên ngực cô bóp một cái, sau đó như tên trộm nói, “Ai nha cảm xúc quả nhiên không tệ! Đến đây, để em sờ một cái nữa~”

Cửa thang máy mở ra, Quan Hành cùng Trương Vĩ đáng người thẳng đứng đứng ở bên trong, mặt không thay đổi nhìn các cô.

Lương Kiều cùng Thư Nam đều ngẩn ra, người đứng sau vội vàng rút tay về, như không có việc gì khoắc ở cánh tay Lương Kiều.

Lão đại ở phía trước, Trương Vĩ sẽ không chào hỏi, chỉ cười híp mắt gật đầu thăm hỏi với các cô.

Về mặt Quan Hành hồ hững nhìn các cô, từ đầu đến chân đều lộ ra sự xa cách. Lương Kiều biểu hiện rất hào phóng, khách khí mỉm cười gật đầu với bọn anh, sau đó cùng Thư Nam đi vào, đứng ở bên kia cách xa bọn họ.

Theo lý thuyết thời gian này người cũng không ít, không biết vì sao khoảng này lại buồn cười như vậy, trong thang máy vừa vận chỉ có bốn người bọn họ, bầu không khí lúng túng được quả thực làm người ta muốn chôn mình xuống đất để này nằm.

Đương nhiên Thư Nam phát giác được, kéo cánh tay Lương Kiều mắt nhìn thẳng chăm chăm phía trước, sau đó liền soi rõ bóng người ở cửa thang máy chứng kiến về mặt lãnh khốc của đại soái ca cùng trợ lý bên cạnh sắc mặt ôn hòa.

Thư Nam lặng lẽ nhếch miệng, chính mình không phải lên ra ngoài phóng túng sau lưng chị Kiều, hiện tại lại bày sắc mặt này cho ai xem?

Thang máy vừa đến tầng 18, Lương Kiều liền kéo Thư Nam đi đầu cũng không quay lại, mắt thấy cửa thang máy ngay trước mắt chậm rãi khép kín, Trương Vĩ len lén liếc lão đại nhà mình một cái, liền thấy anh cúi đầu nhìn chăm chăm mặt đất, thấy có chút buồn bực.

“Lão đại...” Trương Vĩ dè dặt hỏi, “Anh với Lương tiểu thư giận nhau sao?”

Quan Hành ngẩng đầu lên, lại khôi phục bộ dáng thần chết người sống chờ lại gần: “Không có, đừng nghe linh tinh.”

Gặp mặt cũng không nói gì, Lương tiểu thư cũng rõ ràng so với trước kia xa lạ hơn rất nhiều, làm sao có thể không có...

Trong lòng Trương Vĩ lặng lẽ thở dài, tất cả mọi người đều người trưởng thành, có chuyện gì không thể cùng nhau giải quyết? Nếu như có, vậy thì phải ở cả hai bên.

Buổi tối hôm đó liền có một cái thùng gửi đến ngôi nhà ở phía nam.

Lúc đó Quan Hành mới vừa kết thúc xã giao, thoái thác hoạt động buổi tối về đến nhà, uống nhiều rượu hơi nhức đầu, giày cũng không kịp đổi, ngồi ở trên ghế trước cửa đổi giày nghỉ ngơi.

Chuông cửa vang lên, anh đứng lên mở cửa, bên ngoài đã đặt một thùng giấy rất lớn. Anh chàng chuyển phát mặc đồng phục cùng mũ màu lam đưa hóa đơn tới: “Phiên anh ký nhận.”

“Thứ gì vậy?” Lòng này Quan Hành nhăn lại, nhìn chăm chăm cái thùng không động.

“Ách, là cái nệm” Người chuyển phát nói, “Người ở phố Lan Quang nhờ gửi đến.”

Cho nên người phụ nữ kia còn thứ gì đều muốn dùng chuyển phát sao?

Sắc mặt Quan Hành khó coi, mũi chân đá một cái vào thùng: “Cô ấy đâu?”

“Ài?” Anh chàng chuyển phát bị bộ dạng như Diêm vương đòi mạng của anh dọa sợ, căng thẳng lại mờ mịt.

“... Không có gì.” Quan Hành mỉm môi, nhận lấy hóa đơn kí tên qua loa.

Chuyển cái thùng vào nhà đặt trong phòng khách, cầm dao cắt băng dán trên mặt ra, liền thấy tatami được cuộn lại đặt ở trên, trên mặt đặt vài cái túi to, được phân loại chứa quần áo cùng đồ dùng rửa mặt của anh.

Quan Hành cầm lấy chiếc dao đứng ở chỗ đó, một hồi lâu không có động.

Thật lâu sau, anh tiện tay ném con dao lên bàn, ngồi trên ghế sofa, tinh thần sa sút rũ đầu xuống.

Lương Kiều mang hơi nhiều đồ về nhà, trừ hành lý tùy thân cùng máy tính xách tay bên ngoài ra, cô lại mua một hàng tét mà ở quê không có, thượng vàng hạ cám cộng lại, một người căn bản không cầm được.

Nhưng bây giờ có một phương tiện gọi là chuyển phát, cô mang thứ đó đóng gói xong, dùng chuyển phát gửi trở về. Ngày đó về cũng chỉ đeo một cái túi, kéo một vali hành lý nhỏ, thoải mái không ít.

Ngồi xe lửa đến Tuần Dương chỉ cần hơn ba giờ, xuống xe lửa sau đón xe công cộng, giữa lúc đó đổi chuyến một lần, chừng một giờ có thể về đến nhà.

Trâu Dung Dung nhân dịp nghỉ đông tìm công việc gia sư, dạy số học cho học sinh sơ trung, chiều hôm đó vừa vận phải dạy, vốn là nói muốn đi đón Lương Kiều, nhưng không đến được.

Mẹ cũng nói muốn đi đón, Lương Kiều không cho.

Một mình cô bước chân vào giang hồ nhiều năm như thế, chỉ là về nhà mà thôi, đâu còn cần người đến đón. Nói tiếp sau hơn ba giờ ngồi xe lửa, một tiếng đồng hồ ngồi phương tiện giao thông công cộng còn sợ cái gì.

Có thể vì những chuyến đi bằng phương tiện giao thông công cộng tới nhà cô không nhiều người, sau khi cô lên liền tìm vị trí gần cửa sổ.

Trời chiều hôm nay thật tốt, ánh sáng chói lọi chiếu một góc trời. Cô ngồi bên này cạnh vừa vặn đối diện với mặt trời, màu da cam chói lọi nhảy vào đây, cả người đều đưa thân vào giữa ánh sáng, như thể đang bay lên.

Cô lấy điện thoại đi động ra nhìn nhìn, không có gì tin tức quan trọng, tin nhắn rác cũng không ít. Cô đơn giản lật một lần, thấy tin nhắn mà ngân hàng gửi tới, vừa mở ra nhìn, trong nháy mắt trợn mắt há hốc mồm.

- - số đuôi tiết kiệm 0303. Thẻ tại ngày 2 tháng 2 năm 2016 có 48 lần tiến hành chuyển khoản nhân dân tệ không kỳ hạn số tiền 1,000,000.00, tin nhắn này phù hợp để làm chứng. [ngân hàng XX]

Vừa nhìn cũng biết là người SB kia làm..

Thật đúng là hào phóng a ha ha.

Lương Kiều nhìn chăm chăm tin nhắn cả buổi, điều tra thông tin ghi chép, chuẩn bị gọi điện thoại cho anh, ngón tay lại chậm chạp không hạ xuống.

Thật lâu, cô thở một hơi, thu di động lại.

Anh thích cho thì cho đi.

Kể tiếp liên tục vài ngày Quan Hành đều không có gặp lại cô, trước kia động một chút là có thể ở mỗi nơi không hẹn mà gặp, hiện tại có tâm tạo ra nhiều cuộn gặp ngẫu nhiên, mới phát hiện thật không ngờ khó khăn.

Mỗi lần ở thang máy hoặc là đại sảnh đụng phải Thư Nam, anh cũng sẽ vô thức nhìn xung quanh cô một chút. Có lúc là một mình Thư Nam, cũng có lúc đi cùng người khác, nhưng mà từ đầu đến cuối bóng dáng người phụ nữ khoe khoang kia vẫn không xuất hiện.

Không biết rõ vì sao mà mấy ngày này bắt đầu có chút gian nan.

Sáng hôm đó anh tới tổng bộ họp xong rồi trở về, ma xui quỷ khiến ấn tầng 18.

Tiểu Mỹ đứng trước đài đã không nhớ rõ anh, dùng giọng điệu giải quyết việc chung hỏi anh: "Xin hỏi ngài tìm ai?"

"Lương Kiều... Có ở đây không?" Anh nhìn sang phương hướng phòng làm việc, nhưng từ góc độ này không thể nhìn thấy cái gì cả.

"Chị Kiều không ở đây, chị ấy nghỉ về nhà sớm" Tiểu Mỹ nói, "Ngài có chuyện gì không, nếu dễ dàng có thể nói cho tôi biết, tôi giúp ngài truyền đạt."

Quan Hành mỉm cười: "Không cần."

Nói xong xoay người sai bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Quan Hành một mình đợi ở cầu thang tầng 18, khi về văn phòng, Trương Vĩ đã gấp đến nỗi bốc hỏa, một tay nâng điện thoại xông đến bên cạnh anh: "Lão Đại, anh đi đâu vậy hả? Vừa rồi bà chủ gọi điện tìm anh đấy."

"Có việc gấp?" Quan Hành nhú mày nhận điện thoại, lúc sáng rồi đi anh đã để điện thoại lại văn phòng.

"Không có gì đâu." Anh quay lại Trương Vĩ liền bình tĩnh hơn, gãi gãi đầu nói, "Bà chủ nói anh trở về thì gọi lại cho bà."

Quan Hành liếc nhìn anh ta: "Vậy cậu gấp làm gì?"

Trương Vĩ lâu bầu lẩm bẩm quay về bàn làm việc của mình, còn không phải anh ta thấy quan hệ giữa Lão Đại và bà chủ có chút căng thẳng, sợ lão Đại không nghe bà chủ sẽ không vui sao.

Quan Hành về văn phòng, gọi điện lại cho mẹ già. "Mẹ, mẹ tìm con có gì không?"

"Không có việc gì thì không được tìm con à?" Giọng điệu Trương Du không tốt lắm, "Chạy đi nhiều ngày như vậy ngay cả điện thoại báo bình an cũng không gọi, trở về cũng không nói một tiếng... Con tính xem con chuyển ra ngoài lâu như vậy rồi, đã về nhà được mấy lần? Gọi được mấy cuộc điện thoại?"

"Ai, được rồi, con sai rồi, đừng cãi nhai nữa." Quan Hành bắt đầu nói, "Tối nay con sẽ về."

Tường Du bỗng chuyển đề tài: "Mẹ nghe San San nói con có bạn gái, còn rất nồng nhiệt, đưa theo đi chơi cùng bọn họ đi. Tối đưa về đây, để mẹ và ba con nhìn thử."

Quan Hành bực bội nhíu mày: "Chuyện này để nói sau đi, bây giờ không tiện."

Anh từ chối như vậy, Tường Du lập tức không quá vui vẻ nữa, dùng vài giây, lạnh nhạt nói: "Vậy trở về tự giải thích với ba con vụ náo loạn ở party đi."

Quan Hành: "..."

Buổi tối trở về ăn cơm với bọn họ, người một nhà hiếm khi có thời gian tụ họp bên nhau, đi còn phấn khích hơn bọn họ, làm một bàn đồ ăn lớn, có ý để mấy món Quan Hành thích ăn gần anh.

Ba cũng không hỏi đến chuyện ở party, chỉ tán gẫu vài câu về công việc của anh, Quan Hành thành thành thật thật trả lời.

Cuối cùng nhắc đến những tin tức trên báo, ba chỉ không mặn không nhạt đánh giá một câu: "Tính khí còn lớn hơn bản lĩnh, còn tiếp tục như vậy nữa, sau này con sẽ luôn phải chịu thiệt."

Quan Hành gật đầu nói: "Biết rồi."

Ba già cũng không nói thêm gì nữa.

Cơm nước xong xuôi, Quan Triệt gọi anh ra vườn hoa nhỏ uống trà, hai anh em trò chuyện về đề tài cộng đồng không kém lão cổ hủ trên bàn cơm, biểu hiện trực tiếp là chưa nói được vài câu Quan Triệt đã chuyển đề tài đến vấn đề yêu đương.

"Nghe nói em yêu rồi?" Quan Triệt nhấp một ngụm trà, nhướng mày nhìn anh.

Quan Hành tỏ vẻ không có gì để nói: "Anh lại nghe ai nói vậy?"

Quan Triệt nói: "Mẹ nói."

"Bình thường các anh đều nhiều chuyện như vậy à?" Quan hành ngửa đầu ngồi phịch trên ghế, hai chân duỗi ra như không xương.

Quan Triệt mỉm cười: "Đúng rồi, trong nhà ít khi có chuyện đều nhiều chuyện một chút mà."

Quan Hành thờ dãi: "Vậy cuộc sống của các anh cũng quá không thú vị rồi. Nếu anh rảnh, lần sau theo bọn em đi chơi một chuyến."

"Thôi đi." Quan Triệt cười châm biếm, "Diễm phúc của các em anh không hưởng thụ nổi."

"Anh nói cứ như là, so với anh luôn giữ mình trong sạch, em rất hoang dã vô độ vậy." Quan Hành vừa nghiêng đầu vừa khinh thường nhìn anh trai, sau đó khoe miệng cong lên, hừ hòng cười, "Cô gái nhỏ khóc trong văn phòng anh lần trước tên gì nhỉ? Kiều gì đó? Người cũng là em đưa đến bệnh viện, tiền thuốc men anh còn chưa đưa em... Mẹ già có biết không? Nếu không biết em sẽ tố cáo với bà."

Ý cười trên mặt Quan Triệt lập tức được thu lại, lạnh lùng liếc anh: "Câm cái miệng của em lại, chuyện bày dâm để mẹ biết một chữ, đừng nghĩ đến chuyện đòi tiền quay phim từ anh nữa."

Quan Hành hừ một tiếng: "Chỉ cho phép anh phóng hỏa, không cho phép em đốt đèn sao."

"Được, anh không nói em nữa, em yêu đương thế nào chơi bởi thế nào." Quan Triệt hờ hững nói.

Quan Hành cũng không nói nữa.

Anh không chơi đùa, anh chơi đùa cái gì rồi hả?

-

Một ngày trước khi Lương Kiều trở về, mẹ già đã trộn nhân sủi cảo trước, là nấm thịt heo Lương Kiều thích ăn nhất. Vì thế, vì thế mấy ngày tiếp theo ngày nào cũng là các loại sủi cảo, sủi cảo luộc, sủi cảo chiên, sủi cảo xào, mì sủi cảo... Về sau mẹ già cũng thấy ngán, mua về ít vỏ ván trần, làm một chút hoành thánh nấm hương thịt heo.

Mỗi lần về nhà đều trải qua hành trình nấm hương thịt heo từ vui vẻ đến tuyệt vọng như vậy, Lương Kiều cũng bắt hạnh tập thành thói quen rồi.

Ngày thứ tư chuyển phát tới, anh trai nhỏ chỉ đưa đến dưới lầu, Lương Kiều gọi Trâu Dung Dung xuống, hai người cùng đem đồ đạc chuyển vào trong nhà.

Ngoài một số đồ Tết, còn có chút đặc sản Lương Kiều mang về: chè và vài loại bánh ngọt, đều để đem tặng.

Cô cũng mua quần áo mới cho mẹ già và bà nội, trong ngoài đều tròn vẹn.

Cho mẹ già là áo lông và quần bó cô chưa từng thử qua, còn có áo len, đồ lót giữ ấm, giày, còn có vài món lặt vặt khác.

Cho bà là bộ quần áo bông xanh đậm in hình hoa hồng, vừa ấm vừa đẹp, áo lông khăn choàng không khác mẹ già, nhưng giày thì Lương Kiều đặc biệt mua một đôi giày tuyết ống ngắn, màu nâu đậm, mặt sau có thêm nơ con bướm trắng, rất đáng yêu.

Mẹ già xem xong vẫn ngại áo bông cô mua quá hoa hoét, giày cũng dành cho cô gái nhỏ, ra ngoài kiểu gì cũng bị người ta chê cười, Lương Kiều chỉ phất tay nói: "Mẹ chưa nghe người già càng sống lâu càng giống trẻ con sao, bà nội con bây giờ là một cô gái trẻ, sành điệu hơn mẹ, năm trước con mua khăn quàng cánh hoa, bà nội cũng rất vui mà."

"Con còn nói được," Mẹ già than thở, "Bà nội con thích, mặc ra ngoài bị không ít người chê cười."

Lương Kiều không nói gì "Ài" một tiếng, "Mọi người thật không thú vị, người ta đeo khăn quàng cổ đó cũng cười, có chuyện gì khác đâu."

Bình thường bà nội đều ở một mình trên thị trấn, ngày lễ tết Lương Quốc Hưng đón bà qua ở vài ngày, nên phần lớn đồ tết bà đều không cần.

Khi Lương Kiều và mẹ già ra ngoài đặt mua đồ tết cũng mua cho bà nội một ít thức ăn, sau đó đi xe buýt về nhà cũ chào hỏi bà nội.

Sợ bà nội ra đón cô quá sớm, gần đến Lương Kiều mới gọi điện thoại, cuối cùng vẫn thấy bà mặc áo bông vội vàng chạy từ rất xa.

Bên đường có một mảnh đất trống, chuyên dùng để đậu xe, bà nội chờ ở bên kia, cười tí mắt nhìn xe buýt đi đến.

Lương Kiều mang theo mấy túi đồ lớn xuống xe, đặt xuống đất, giang hai tay ôm bà nội: "Ai nha, đứa trẻ bảo bối của con, nhớ bà muốn chết!"

Bà nội ôm cô vui vẻ đong đưa hai lần, cười híp mắt: "Ai nha, con gái lớn của bà, bà nội cũng nhớ con!"

Không ít hàng xóm bên cạnh đang nhìn, cười hề hề gọi cô: "Đại Kiều về thăm bà nội con à?"

"Dạ. Chào thím Xuân!" Lương Kiều cười tí mắt vẫy tay, "Ôi chào, sao thím Thẩm lại trở nên đẹp như vậy chứ? Có phải giấu chú cháu ăn vụng tiên đan trường sinh bất lão rồi không?"

"Ôi chào, đứa nhỏ này..." Thím Xuân cười to, "Cháu ăn cơm chưa, thím mới nấu sủi cảo xong, qua ăn chút đi."

"Cháu ăn rồi ạ." Lương Kiều xách đồ đặc đi về nhà cùng bà nội, "Thím Xuân, lát nữa con qua gặp thím sau."

Lương Kiều hưng phấn lấy quần áo mới cho bà nội thử, bà nội vui vẻ thay áo bông quần bông. Lương Kiều lại bày đôi giày tuyết da kia ra, bà nội vừa thấy liền vui vẻ: "Sao con lại mua loại này, đây là để bé gái đi..."

"Bà chính là bé gái của con." Lương Kiều giúp bà cởi đôi giày vải cũ kỹ trên chân ra, chạm vào chân bà lạnh lạnh, nhủu mảy, "Sao lại lạnh vậy?"

Mang giày tuyết vào, sau đó từ từ đặt chân bà lên mặt đất, "Thế nào, có vừa không?"

Bà nội động chân vài cái, nhìn hai bên một chút, mừng rỡ cười toe toét: "Vừa vừa."

Biết rõ là dù không hợp bà cũng sẽ miễn cưỡng nói thích, Lương Kiều luồn ngón tay vào sau xem thử, không tồi.

"Hơi lỏng, đeo tất vào là không sao." Lương Kiều lại lục lọi trong túi, bày ra một đôi tất len, "Tất này rất ấm, đeo vào chân sẽ không lạnh, con mua cho bà ba đôi, bà thay phiên nhau đi -- lát nữa, để con rửa chân cho bà."

Lương Kiều vào buồng đổ nước ấm, nghe thấy giọng Lương Tuấn Phong âm âm ỉ ỉ bên ngoài: "Woa, quần áo mới của mẹ đâu ra vậy? Ai đến thế, mang nhiều đồ như vậy? Có ăn chưa?"

Cậu ta được nghỉ đông, bị Lương Quốc Hưng đuổi về nhà cũ.

Di động của Lương Kiều đặt trên mặt bàn, bà nội tò mò cầm lên xem, không biết mở như thế nào, cũng không dám tùy tiện ấn vào đâu.

Lương Tuấn Không liền cướp lấy: "Con sẽ mở! Con mở cho bà!"

Sau đó cầm di động bỏ chạy xa, đứng trong sân thử cách mở khóa, thế nào cũng không đúng.

Lương Kiều bung nước ấm từ trong nhà bước ra, để bên chân bà nội, sau đó ngoắc Lương Tuấn Phong: "Trả điện thoại cho chị."

"Ài, chị để em chơi một chút thôi!" Lương Tuấn Phong vẫn đang miệt mài mở khóa.

Dám để cậu ta chơi một lát, không biết đứa trẻ mạnh bạo này sẽ biến điện thoại của cô thành cái dạng gì. Lương Kiều lấy ra một bao lì xì từ trong túi áo, cười tí mắt lắc lắc với cậu ta: "Trả điện thoại cho chị, cái này sẽ về với em."

Mắt Lương Tuấn phong sáng lên, chạy tới vươn tay muốn lấy.

Lương Kiều nhanh tay nhanh mắt rút về sau, không để cậu ta lấy được. Cô vươn tay: "Đưa điện thoại cho chị trước đã."

Lương Tuấn Phong nhìn tiền lì xì nhìn cô, đưa di động tới. Lương Kiều đón được, đưa lì xì cho cậu ta, "Cầm đi chơi đi."

"Cảm ơn chị cả!" Lương Tuấn Phong vui vẻ cầm lì xì chạy xa, dường như sợ cô đổi ý.

Bà nội không vừa ý: "Con cho nó làm gì? Đồ ranh con không có lương tâm, không vâng lời, còn không bằng hoa tự trồng."

Lương Kiều nở nụ cười, nháy mắt mấy cái với bà.

Lương Tuấn Phong đứng giữa sân mở lì xì, lại lấy ra một tờ giấy, trên mặt là một dòng chữ khá xinh đẹp:

-- Học tập cho tốt, ngày ngày hướng về phía trước.

"Mẹ kiếp!" Cậu ta ném xuống đất, trợn mắt nhìn Lương Kiều, hùng hùng hổ hổ đi, "Bắt nạt trẻ em!"

Bà nội tức giận nhặt lên một cây ngô ném đi.

"Đừng để ý đến nó." Lương Kiều di chuyển băng ghế ngồi bên cạnh bà nội, mở điện thoại mở kịch cho bà nghe, sau đó vuốt tay áo, cởi tất của bà ra, từ từ thả hai chân vào trong nước, "Nhiệt độ có được không? Có nóng không?"

Bà nội cười tít mắt: "Vừa rồi."

Tay Lương Kiều từ từ xoa bóp trên chân bà, mỗi nơi đều bóp nhẹ vài cái.

"Tất cái này đi." Bà nội chỉ vào điện thoại, "Bà không nghe cái này, bà muốn nghe con nói chuyện." Lương Kiều tùy tiện lau tay trên bắp đùi, đóng nhạc, sau đó chuyển thành chế độ máy bay. Mở album ảnh ra, tấm đầu tiên là ảnh cô tự chụp, cô cười hi hi đưa cho bà nội xem: "Cho bà xem ảnh của con nè, đây là hai hôm trước lúc mẹ dẫn con đi bán mã thầy, bà thấy con gái lớn có đẹp không?"

"Đẹp!" Bà nội vui tươi hơn hờ nói.

Lương Kiều nhét di động vào tay bà, sau đó cầm cánh tay kia: "Nào, bà xem xong rồi thì xuống tắm tiếp theo đi, muốn quay lại thì nhân hoa bên trái..."

Bà nội cẩn thận ôm di động của cô ngắm, mỗi tấm đều phải xem cả buổi, luôn híp mắt cười.

Mấy tấm trước đều chụp gần đây: mấy tấm quái lạ cô và Trâu Dung Dung tự chụp ở nhà, nắng chiều trên xe buýt, còn có ảnh chụp phong cảnh một vùng rừng núi khi xe lửa đi ngang qua.

Lương Kiều khom lưng tiếp tục rửa chân cho bà nội, một lúc lâu sau bỗng nghe thấy bà cười rộ lên.

"Cười gì vậy?" Lương Kiều buồn cười ngẩng đầu, nhìn lên màn hình, sừng sốt.

Trên ảnh rõ ràng cô đang ngủ, đầu vai lộ ra ngoài chăn, tóc đen dài phủ kín gối, gương mặt Quan Hành tuần tú nằm cạnh cô, gờ tay với ống kính.

Anh chụp ảnh nhân lúc cô ngủ...

"Bộ đáng chàng trai này thật không tồi..." Bà nội híp mắt cười, dường như rất vừa lòng.

Lương Kiều há miệng thờ ơ, không biết nói sao.

Bà nội tỉ mỉ quan sát một hồi, ngón tay cẩn thận quẹt qua, tấm tiếp theo Quan Hành ở trần nửa người trên, trên lưng cuốn khăn tắm doraemon của cô, tự chụp trước gương phòng tắm.

Bà nội thấy vậy cũng không xấu hổ, lại còn cười thật vui vẻ: Thân thể cũng rắn chắc..."

Xuống chút nữa là mấy tấm Lương Kiều chụp loạn, bà nội tìm vài cái, không thấy thêm ảnh của chàng trai, lại lùi về, tìm tới tìm lui hai tấm kia.

Lương Kiều bất đắc dĩ thờ dài.

Bà nội hỏi cô: "Đây là cháu rể bà sao?" Hỏi xong cũng không chờ Lương Kiều trả lời, lẩm bẩm, "Bộ đáng cháu rể cũng được, xứng với cháu gái bà..."

Lương Kiều: "..."

Rửa chân xong lấy khăn lau khô cho bà, Lương Kiều lại về phòng lấy bấm móng tay.

Bà nội còn đang hài lòng vui sướng ngắm ảnh Quan Hành, hai tấm hình kia, nhìn lâu như vậy lại không thấy phiền. Lương Kiều cũng không biết làm sao, gác chân bà lên chân mình, nắm ngón cái cắt móng chân cho bà.

"Đẹp trai không?" Cô hỏi.

Bà nội cười tí mắt gật đầu: "Đẹp trai."

"Lần sau đưa về cho bà gặp?"

"Lần sau là khi nào?" Bà nội bị nói trúng tim đen, hỏi.

Lương Kiều im lặng một hồi lâu, thờ dãi: "Con cũng không biết nữa."

Dường như bà nội có thể nhìn xuyên thấu, nhẹ nhàng sờ đầu cô: "Không sao đâu, bà không vội, từ từ chọn. Bộ dáng cháu gái bà tốt như vậy, lại giỏi giang như vậy, không thiếu con trai theo đuổi."

Lương Kiều vui vẻ: "Nếu con thật sự đưa về một cô gái, bà có cịu ngồi không?"

Bà nội rất thất vọng "à" một tiếng: "Nếu con thật sự thích, bà nội cũng hết cách. Từ nhỏ con đã tự lập, đỡ lo thì đỡ lo, khi muốn quần cũng không quần được nữa."

Lương Kiều cười một lát, đột nhiên hỏi bà: "Bà nội, bà có nhớ ông nội không?"

Ông nội đã qua đời rất nhiều năm, trước đây quan hệ của Lương Kiều và ông nội bà nội đều tốt, còn cùng ông nội học viết bút lông vài năm, về sau ông nội mất, không ai dạy, cô toàn phải tự học.

Nhắc tới ông nội, dường như bà nội cũng không có cảm xúc bi thương, vẫn khẽ cười, rất bình tĩnh nói: "Không nhớ." Dừng một lát, lại từ từ nói, "Không phải nhớ, rồi cũng gặp lại thôi."

Lương Kiều lập tức cay mũi.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này nhiều như vậy, tiểu yêu tinh các bạn vừa ý không? →v←

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: Thổ Lạ

Lương Kiều nán lại bên bà nội một ngày, buổi chiều mang quà thăm hàng xóm, xem như cảm ơn mọi người thường ngày trông nom bà cô.

Bữa tối bà nội làm mì xào lạp xường, bí quyết có một không hai, cách dùng lạp xường, cà rốt, cần tây và hành tây, đều rất bình thường, nhưng hương vị tuyệt đến không lời nào diễn tả được.

Com nước xong xuôi hai người lại ra ngoài đi dạo, ở nhà đi Xuân để bà làm cổ vắn cho các cô chơi mạt chược, tháng một vốc tiền xu mang về.

Buổi tối Lương Kiều nằm cùng một chăn tâm sự với bà nội, bà nội hỏi đến chàng trai trong điện thoại: "Cậu ấy đối với con thế nào? Tốt không?"

Lương Kiều ôm cánh tay bà cô, tựa mặt lên vai bà nhìn chằm chằm bóng đèn trên nóc nhà, "Tốt thì tốt, nhưng tính tình không tốt lắm, trẻ con, phải dỗ anh ấy, đôi lúc cảm thấy đáng yêu, đôi lúc rất mệt."

Quan trọng nhất là anh đã đá cô, phí chia tay cũng cho rồi.

"Ài, đó là điểm tốt." Bà nội có ý bất mãn, lại hỏi, "Bộ đáng cậu ấy tốt, có phải có rất nhiều cô gái thích không?"

"Phải ạ." Lương Kiều thờ dãi, "Cả ngày như hoa hò điệp, bay tới bay lui khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt..."

"Tiểu tử sao có thể như vậy được." Sự bất mãn của bà cô mất tăm trong nháy mắt, "Đàn ông phải tìm người kiên định, nếu không ven đường nhiều hoa cỏ dại như vậy, tám đời mắt đều nhìn chằm chằm cậu ta."

Lương Kiều cười ha ha hai tiếng: "Hoa dại đâu có hương thơm của con."

"Ôi xem con kia, mới nói được hai câu con đã bênh vực cậu ta..." bà nội than thở, kéo tay cô hỏi, "Nói bà nội nghe một chút, vừa ý cậu ta điểm gì? Con nói loại con thích một chút, bà nội tìm giúp con."

Vừa ý anh ở điểm nào?

Bản thân Lương Kiều cũng không nói được, cân nhắc một hồi, than thở: "Có lẽ vừa ý anh ấy làm rất tốt."

"Làm rất tốt?" bà nội không hiểu mấy từ mới của người trẻ, tưởng cô nói anh chăm chỉ làm việc, lại tăng thêm điểm hảo cảm, "Chăm chỉ làm việc là rất tốt."

"Phụt..." Lương Kiều bật cười, run run bờ vai cười một hồi lâu mới dừng lại, nhỏ giọng giải thích với bà nội, trong giọng nói vẫn tràn đầy ý cười không nén nổi, "Làm rất tốt, là nói phương diện kia của anh ấy... đặc biệt lợi hại."

Vừa dứt lời đã bị bà nội đánh lên tay: "Cái con bé này vậy còn không biết xấu hổ! Cũng không sợ bị người ta chê cười!"

Lương Kiều ôm bà vui vẻ không thôi: "Aiya aiya, mọi người cùng là phụ nữ, đều hiểu mà ~"

Cuối cùng bà nội cũng không căng thẳng nữa nở nụ cười.

Sáng hôm sau, Lương Kiều cứng rắn lôi bà nội ra ngoài đi dạo hai vòng, xuống bếp nấu một nồi cháo hoa rất thành công, không khét. Bà nội xào hai món ăn, hai người ngồi cạnh sân vừa trò chuyện vừa ăn.

Hôm qua Lương Tuấn Phong đi chơi quá nửa đêm mới về, giờ này vẫn còn đang ngủ nướng, không rời giường.

Lương Kiều rửa bát xong, ngồi trong sân cùng bà nội, dạy bà chơi trò chơi trên điện thoại.

Không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng còi xe, sau đó liền nghe thấy Lý Lâm lớn tiếng hô lên ở bên ngoài: "Con trai -- Mẹ đến đón con đây! Ra chưa? Tuấn Phong --"

Là Lương Quốc Hưng và Lý Lâm đến đón bà nội và Lương Tuấn Phong ăn tết.

Lương Kiều mở cửa: "Sáng sớm ngày ra ồn ào gì chứ?"

Lý Lâm thấy cô liền tròn mắt, "A, đây không phải..."

Chưa dứt lời đã bị Lương Quốc Hưng kéo ra sau.

"Kiều Kiều," Lương QUỐC Hưng rất kinh ngạc vui mừng nhìn cô, "Con được nghỉ rồi à? Trở về khi nào? Nghỉ mấy ngày vậy?"

"Về hai ngày trước, sáu ngày nữa đi." Lương Kiều liếc Lương Quốc Hưng, "Đồ đạc của bà đã dọn dẹp xong, con trai ông còn ngủ chưa dậy, tự vào gọi đi."

Bởi vì lần trước Lương Kiều cho hai vạn tệ, lần này gặp mặt Lý Lâm rõ ràng đã thu liễm rất nhiều, tuy khi vào nhà gọi Lương Tuấn Phong vẫn lầu bầu lăm băm, nhưng dù sao cũng không giáp mặt cãi nhau với Lương Kiều nữa.

Lương Tuấn Phong ngủ nướng không chịu dậy, Lương Quốc Hưng vác cậu ta lên xe.

Con trai mười lăm tuổi, vóc dáng cũng đã vượt qua Lương Kiều, vẫn bị cha vác đi, càng nực cười hơn là một nhà ba người chưa cảm thấy như vậy có bất cứ vấn đề gì.

Lương Kiều cất vali của bà vào cốp xe của Lương Quốc Hưng, sau đó cẩn thận đỡ bà nội lên xe.

Lý Lâm đã ngồi lên ghế sau trước, quay đầu nhìn bên kia, hoàn toàn không quan tâm bên này. Bà nội để một chỗ trên xe cho Lương Kiều: "Lên đi, chen chúc một chút là có chỗ, con đừng đi xe buýt, một chuyến vừa rồi đi, còn nửa tiếng nữa mới đến."

"Không sao, con nói chuyện với thím Xuân, con đi ngay đây." Lương Kiều đóng cửa xe cho ba, cười tí mắt vẫy tay, "Tạm biệt cục cưng lớn, mừng một nhớ mặc đồ con mua cho bà."

Bà nội vuốt mũi, hốc mắt có phần ẩm ướt, kéo tay cô trên cửa sổ không chịu buông.

Lương Quốc Hưng cũng nói: Kiều Kiều, đi cùng đi, ba chờ con."

"Không cần, các người về trước đi." Lương Kiều nâng bàn tay đầy nếp nhăn của bà lên hôn một cái, khẽ dỗ bà, "Ngoan nào, hết năm con lại về tìm bà, phát tiền mừng tuổi cho bà."

Xe taxi bắn thiu từ từ biến mất khỏi đầu con đường nhựa quanh co, Lương Kiều mới về nhà lấy đồ, khóa cửa chờ xe.

Về lại thị trấn đã giữa trưa, Trâu Dung Dung đi làm gia sư, không về ăn trưa; mẹ già cũng ra ngoài bán mả thầy, Lương Kiều không về nhà, trực tiếp đi

tìm mẹ già cùng ăn cơm.

Khi Lương Kiều vẫn đang học cấp ba, nhà máy nhôm Trâu Từ Cầm và Lương Quốc Hưng làm bắt đầu bị cắt giảm nhân sự, bọn họ cùng bị thôi việc. Lương Quốc Hưng cho thuê xe, Trâu Từ Cầm lại nhờ trung tâm bảo hộ việc làm trong phố tìm một công việc nhẹ nhàng, tiền lương không cao, nuôi sống hai học sinh cũng không dễ dàng, nên hàng ngày sau khi tan tầm bà sẽ gánh hai sọt hoa quả ra phố kiếm thêm thu nhập, bán nhiều nhất chính là mã thầy.

Mã thầy phải gọt vỏ ăn, nhưng việc gọt rất phiền toái, cho nên có nhiều người có khuynh hướng mua loại đã gọt vỏ, như vậy mất hơn còn vỏ một chút. Luyện cái này thường xuyên đã quen tay, gọt tốt lại nhanh, nhưng hàng ngày ngồi kia gọt rồi lại gọt, thời gian dài sẽ gây bệnh cổ tay.

Sau khi Lương Kiều đi làm liền gánh vác trọng trách nuôi gia đình, kiên quyết tịch thu công cụ bán mã thầy của Trâu Từ Cầm, để bà ở nhà hưởng thụ hạnh phúc.

Nhưng lần trước nhất thời mềm lòng đưa mấy vạn học phí Lương Kiều cho Trâu Dung Dung cho Lương Quốc Hưng, bà ấy này không thôi, lên bán mã thầy sau lưng các cô.

Lần này Lương Kiều trở về khuyên bà mấy ngày, nhưng hiếm thấy Trâu Từ Cầm cố chấp, hoàn toàn không khuyên được. Lương Kiều thật sự hết cách, không có việc gì sẽ cùng ra phố bán với bà.

Cô muốn học gọt vỏ, tiếc rằng tay thật sự quá vụng, gọt một cái hỏng cả một quả mã thầy. Trâu Từ Cầm vô cùng thương cô, về sau đuổi cô sang một bên ngồi chờ lấy tiền, sống chết không cho cô học nữa.

Nơi các cô bày hàng không xa đường thương mại, xung quanh toàn khách sạn và cửa hàng, tuy kém thành phố C phồn hoa, nhưng cũng xem là trung tâm kinh tế của Tuần Dương rồi.

Trên lầu là một quán lẩu ngày ngày khách hàng đông nghịt, từ bốn giờ chiều đến tám giờ tối vẫn có người xếp hàng chờ ăn, Trâu Từ Cầm bày hàng dưới bậc thang, cũng bày hàng còn có một phụ nữ trẻ hơn bà vài tuổi, tên là Kim Phụng, tính cách cởi mở tháo vát hơn bà rất nhiều, gọt mã thầy kém bà, nhưng buôn bán vẫn tốt hơn một chút.

Nhưng từ sau khi Lương Kiều đến đây, tình hình đảo ngược trong nháy mắt.

Mỗi ngày cô ngồi xuống, cắn hạt dưa hay chơi điện thoại, không làm gì hết, người đến mua mã thầy, bất kể nam nữ, đều muốn đến bên các cô.

Thỉnh thoảng tâm tình cô tốt nghịch điện thoại, thấy có người qua liền tí mắt gọi, người ghé thăm sẽ nhiều thêm một chút, có ít người chỉ vừa đi ngang qua, vốn cũng không định mua mã thầy, bị cô gọi lại nói chuyện liền cam tâm tình nguyện bị lừa dối mà mua.

Có vài người khách còn rất rộng rãi, trả tiền xong không cần lấy tiền lẻ, nhiều tiền hơn Lương Kiều sẽ kiên trì trả về, mấy đồng nhỏ cô sẽ cười tí mắt nhận lấy.

Khi cô hào hứng, tự viết bảng treo xem chỉ tay, mười đồng một lần, mua một cân mã thầy nửa giá, mua hai cân mã thầy miễn phí.

Nhìn như thầy tướng gạt người, nhưng thật sự có người đến tìm cô xem.

Cô làm bộ làm tịch kéo tay người ta, hoặc nói "đường sự nghiệp của anh thực sự rất được, cuộc sống công việc thuận lợi, vận tốt vận tốt", hoặc nói "đường số mệnh của anh thật dài, còn sâu như vậy, nhìn là thấy thân thể rất khỏe", gặp trẻ con thì nói "đường trí tuệ của cậu bé sâu như vậy, nhất định học hành thành công sau này sẽ trở thành trụ cột nước nhà"...

Có Tiểu Soái Ca được cô đồng ý chụp một tấm ảnh chung phát lên Weibo:

-- Hôm nay đến ăn lẩu lại vô tình gặp một thầy tướng số... À không đúng, là mỹ nữ xem chỉ tay, mỹ nữ nói đường tình duyên của tôi trông rất tốt, nhất định tình yêu mỹ nữ hôn nhân hạnh phúc, tuy vừa nghe đã biết là gạt người, nhưng được mỹ nữ chúc vẫn rất vui về $\sim o(\geq v \leq) o \sim$ PS: Thật ra tôi cũng biết xem tướng, mỹ nữ đẹp như vậy, công việc nhất định sẽ rất may mắn:~::~~::

Bên kia làm ăn náo nhiệt, bên này Kim Phụng bị vắng vẻ không vui..

Cô thử nhiệt tình mời khách hơn, nhưng đâu bằng cô gái hào hoa phong nhã nhà người ta.

Nên hai ngày này đưa con gái vừa vào đại học của mình đến phụ bán, nào biết vừa hay Lương Kiều về nhà bà không tới, con gái nhà mình cũng chỉ ngồi ngốc, không cần sử dụng đến.

Khi Lương Kiều đến thấy cô gái buộc bím tóc ngồi bên bậc thềm cạnh Kim Phụng, đang ăn kẹo mút chơi điện thoại. Kim Phụng tiễn một người khách xong quay đầu quở trách cô bé: "Mẹ bảo mày ra làm gì? Ngồi đây cầm đầu nghịch điện thoại, không nói câu nào."

Cô gái nhỏ ngẩng đầu kêu: "Bán mã thầy, mã thầy tươi, mau tới mua nào!"

Hô xong lại cúi đầu. Kim Phụng vừa quở trách tiếc rên sắt không thành thép, vừa đưa mã thầy mới gọt xong cho cô bé ăn.

Hai mẹ con Kim Phụng ăn cơm xong, bên chân để hai hộp cơm, một cái gần như trống rỗng, một cái chỉ động vài miếng.

Mẹ già vẫn đang cúi đầu nghiêm túc gọt vỏ, Lương Kiều đi qua hỏi thử, quả nhiên chưa ăn.

Cô mạnh mẽ kéo bà, nhờ chú bán hồ lô đường bên cạnh trông hàng, đưa mẹ già đến tiệm ăn đối diện ăn cơm.

Khi ăn cơm nhận được điện thoại của Vạn Thiên, liền đón lấy liền hô lớn: "Hoàng thượng cát tường!"

Người trong tiệm ăn cùng nhìn sang, ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Mẹ già suất nghen, tức giận đập cô một cái: "Con đừng có dọa người chứ."

Lương Kiều cười vỗ lưng giúp bà: "Không sao đâu, mẹ ăn đi, điện thoại của tổng biên tập của con, con mà không chân chó một chút cuối năm sẽ không có tiền thưởng."

"Ồi ái phi nàng nói vậy khiến trái tim trầm lạnh giá." Vạn Thiên ở bên kia nghe thấy, không vừa ý, "Trầm là loại người chèn ép người thân cận sao? Rõ ràng sủng ái nàng vậy cơ mà?"

Lương Kiều vội vàng tạ tội: "Hoàng thượng thứ tội, nô vì trở về sẽ lập tức tự phạt quỳ điều khiển."

"Bỏ đi, trầm sủng ái nàng như vậy, sao đành lòng chứ." Nói đùa xong, Vạn Thiên nghiêm túc nói, "Lần này thật sự rất xin lỗi mọi người, kết toán tài vụ xảy ra chút vấn đề, tiền thưởng cuối năm vẫn kéo dài tới bây giờ. Nhưng cuối cùng vẫn phát xong trước khi hết năm, tôi cũng có thể an tâm đón Tết rồi."

"Vất vả cho hoàng thượng rồi!" Lương Kiều tiếp tục chân chó nói.

Vạn Thiên hiểu rõ tính phóng khoáng của Lương Kiều: "Được rồi, khỏi ra về theo tôi, lát nữa mau kiểm tra sổ sách." Cuối cùng bồng thờ dài, "Năm sau có lẽ vẫn phong chúng ta sẽ có thay đổi, hai hôm trước khi tôi ăn cơm với lão Trần, nghe anh ấy nói có thể tạp chí của chúng ta sẽ bị bán đi..."

"Vì sao?" Lương Kiều chấn động kinh hãi, "Lão Trần xảy ra chuyện gì cần tiền gấp sao? Chúng ta bỗng như mặt trời ban trưa hay sao phải bán?"

Vạn Thiên cũng không rõ chi tiết: "Anh ta mặt mày hồng hào có thể có chuyện gì chứ, đoán chừng cũng là hết cách. Nghe nói người đến rất lớn, lão Trần thư sinh mềm yếu, sao có thể đầu lại những nhà tư bản ăn người không nhà xương này."

Lương Kiều chán nản thờ dài: "Dù Lão Trần có phần khờ dại, nhưng người như thế làm ông chủ là thoải mái nhất, bị lừa gạt cũng vẫn cười ha ha..."

"Phụt..." Lương Kiều vừa buồn vừa mắc cười, mặt đã sớm vụn vụn.

Cơm nước xong xuôi Lương Kiều bảo mẹ già trở về, cô đến tiệm pizza mua pizza mang về, nhân lúc Kim Phụng không ở đó đưa cho cô gái nhỏ.

Cô gái nhỏ chớp mắt nhìn cô.

Lương Kiều cười nói: "Ăn đi, không sao."

Cảm ơn chị. Cô gái nhỏ nhận lấy, bắt đầu vui vẻ ăn.

Kim Phụng chỉ vừa đi toilet một chuyến, trở về đã thấy con gái bảo bối bị bà giữ lại trông hàng chạy đến bên kia trò chuyện sôi nổi với Lương Kiều, không thèm quan sạp nhà mình.

Khiến Kim Phụng tức giận.

Tôi đến quở trách con gái một hồi, dù sao cô bé đến đây cũng vô dụng, rõ ràng đừng để cô bé đến đây.

Con gái bà lại không nghe lời, hôm sau vẫn muốn đi cùng, con mang một lọ sơn móng tay mình mới mua theo, tỏ cho mình xong, còn kiên quyết tỏ cho Lương Kiều.

Vì bình thường thường xuyên phải dùng máy tính, Lương Kiều cắt móng tay khá ngắn, cũng ít khi làm móng. Nhưng cô gái nhỏ sơn cho cô, cô cũng không từ chối, một tay lấy điện thoại lướt Weibo, một tay để cô bé tùy ý xử lý.

Làm xong một tay, kẹp điện thoại lên đùi, đưa nốt tay kia cho cô bé.

Hai người đều sơn xong, duỗi bốn bàn tay ra hong khô, sau đó cô gái nhỏ kêu mẹ mình sang nhờ chụp ảnh. Kim Phụng tức nghen, nằng cô bé hai câu, vẫn qua giúp.

Người mấy chục tuổi, học cách sử dụng camera dưới sự hướng dẫn của con gái, phải nín giận cũng chỉ hung dữ trợn mắt.

Cô gái chỉnh sửa gần nửa ngày cuối cùng cũng vừa lòng, post hình này và hình hai người cùng tết tóc lên Weibo, kèm một câu"

—— Tôi và móng tay đẹp mới nghĩ ra ~ [shy] @Lương Đại Kiều

Lương Kiều forward Weibo này, đăng kèm một câu: Tìm ra manh mối ~(^ _ ^) (T_T)

Đang chưa tới nửa phút đã có bình luận đầu tiên ——

Đóng cửa tạo ra Kiều: Haha, chết cháy.

Antifan này lại vẫn rất sung sức.

Lương Kiều thật sự muốn bị đánh bại, trả lời anh: Cảm ơn một đóm lửa mùa đông của anh.)

Trả lời xong liền do dự không biết con nên cho người này vào danh sách đen hay không.

Tuy người này cần cô không rời rất phiền, nhưng không hề ảnh hưởng đến các bình luận, cảm giác như hai thiếu niên mỗi ngày căm ghét nhìn chằm chằm nhau như hổ rình mồi, chỉ vì một người ném vỏ chuối xuống chân người kia khi anh ta đi qua.

Tiếng Weibo thông báo bỗng vang lên.

Cô quay lại danh sách thông báo, sững sốt.

Antifan kia gửi cho cô một tin nhắn mờ mờ:

Đóng cửa tạo ra Kiều: Anh nhớ em.

Thì ra là tên kia.

Lương Kiều nhìn thật lâu, hừ một tiếng, cắt điện thoại vào túi.

Tác giả có lời muốn nói: Aiya, Quan Nhị quay ngựa rồi ㄟ ㄎ ㄟ (ý nói xuống nước, nhận thua...)

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Editor: Linh Đang

Trừ câu kia nhìn lên đến không hiểu liền tỏ ra có chút ít cứng rắn "Anh muốn em", sau đó cũng không có tin tức gì khác từ người kia.

Lương Kiều giữ vững chính sách "Kiên quyết không thể chủ động quan tâm đến anh", không trả lời cũng không liên lạc với anh, nhưng số lần lên weibo rõ ràng nhiều hơn trước kia một chút.

Mấy ngày nghỉ Tết âm lịch nháy mắt đi qua, Lương Kiều đi theo mẹ thăm mấy nhà thân thích, phát ra ngoài không ít lì xì, sau đó lại đưa cho bà nội cùng Trâu Dung Dung một xấp tiền mừng tuổi thật dày, lại đưa cho mẹ một phần để mua đồ gia dụng, chút tiền mới vừa tích góp được lại hao hụt đi không ít.

Hoàn thành xong vai đứa trẻ phá của (nguyên văn: tán tài đồng tử), nên trở về đi làm.

Khi làm việc ngày đầu tiên tin tức phòng làm việc bị thu mua cũng được chứng thực.

Hôm nay sớm tinh mơ Lương Kiều đến công ty, liền gặp Trần Anh Minh đã rất lâu không thấy cùng Vạn Thiên đang đứng ở hành lang nói chuyện, từ xa cô đã hô một tiếng: "Ồ lão Trần! Sao anh lại tới đây?"

Lão Trần sờ sờ đầu tóc quăn của mình, cười híp mắt: "Nghĩ tới mấy cô, liền tới xem một chút, ha ha."

"Điều cười này của anh cũng quá giả tạo." Lương Kiều vô tình bóc trần, sau đó mò ngực một bộ phiên muộn bộ đáng nói, "Vẫn cảm thấy xảy ra chuyện lớn gì..."

Về mặt lão Trần cũng phiên muộn thờ dài: "Cô đi về trước đi, một lát nữa có việc cần tuyên bố."

Chờ sau khi toàn bộ viên tập trung đông đủ, mọi người bị gọi vào phòng họp mở một hội nghị ngắn gọn.

Đầu tiên Lão Trần khen ngợi thành quả công việc năm ngoái với mọi người không chút keo kiệt, sau đó nói đơn giản rõ ràng tình huống phòng làm việc bị thu mua, cuối cùng thành khẩn tỏ vẻ mọi người có thể yên tâm, chỉ là đối vị trí lão bản mà thôi, sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với công việc của mọi người.

Tin tức vừa đưa ra, phía dưới lập tức trở nên lú lú.

Trừ Vạn Thiên cùng Lương Kiều trước đó đã nghe được tiếng gió, những người khác hết sức kinh ngạc, dù sao tạp chí của bọn họ đang ở thời kì phát triển cao, hoàn toàn không thể lý giải tại sao lão Trần phải bán đi. Một đám người bảy miệng tám lời thảo luận, ném ra cho lão Trần một đồng vấn đề.

Lão Trần ngồi ở chỗ đó, bị làm cho một trận đau đầu, vò đầu tóc quăn càng thêm phiền muộn.

Cuối cùng vẫn là Vạn Thiên đi ra giải cứu anh ta, gõ bàn ý bảo mọi người im lặng: "Hợp đồng sơ bộ đã ký kết, trước mắt công tác thu mua mới vừa tiến hành đến giai đoạn ước định tài sản, làm hết toàn bộ quá trình phải mất mấy tháng. Nhưng mặc dù hợp đồng chính thức còn chưa ký, nhưng bắt đầu từ hôm nay phòng làm việc chúng ta sẽ phải đổi chủ, lão bản mới sẽ nhanh chóng tới đây, mọi người chuẩn bị một chút để nghênh đón."

Trong lòng Lương Kiều tự nhủ, xem ra đối phương nhất định là phải có phòng làm việc của các cô, hợp đồng còn chưa có ký liền vội vàng đến giao tiếp, còn rất sốt ruột.

Mọi người ở phía dưới xì xào bàn tán, Thư Nam cũng lặng lẽ hỏi Lương Kiều có biết nội tình hay không, cô lắc đầu.

Mười mấy phút sau lão Trần nhận một cú điện thoại, nhìn thái độ thì rất cung kính, nói một hồi "Vâng vâng vâng, được được được" với điện thoại. Xong rồi nhét di động vào trong túi quần, kêu Vạn Thiên cùng Lương Kiều cùng anh ta ra đón người.

Ở trước mặt mọi người Lương Kiều cái gì cũng chưa nói, đi ra sau liền về mặt kinh ngạc hỏi: "Làm sao bảo ta đi, chẳng lẽ đối phương là vừa ý ta xinh đẹp mới muốn mua chúng ta tạp chí?"

"Đừng tự kỷ ái phi." Vạn Thiên nói, "Lão bản mới cô cũng biết, lúc Phi Phi kết hôn chúng ta đã gặp qua ở thành phố B."

Lão Trần sờ sờ đầu tóc, nhỏ giọng nói: "Trời ơi, chính là người bị cô đánh lần trước kia sao! Về sau người ta là lão bản, cô cần phải khiêm tốn một chút, chớ chọc đến người ta kéo tự trời buộc mình. Một lát nữa nhìn thấy người phải biểu hiện cho thật tốt, tranh thủ để ông chủ thay đổi cái nhìn về hình tượng của cô."

Về mặt Lương Kiều lập tức ỉm ỉm. Đây ý là lão bản mới là Quan Hành? Vậy về sau cô đối mặt với anh làm sao có thể bảo trì cốt khí của mình đây?

Vạn Thiên khiếp sợ quay đầu nhìn cô: "Cô còn đánh nhau với người ta? Chuyện khi nào?"

Lương Kiều ha ha gượng cười hai tiếng, không lên tiếng.

Lấy tính tình nhỏ nhen của người kia, còn tưởng rằng muốn xuống lầu phải trải lên mười dặm thảm đỏ vùng hoa nghênh đón, kết quả chỉ là chờ trước cửa thang máy.

Tâm tình Lương Kiều vô cùng phức tạp, một bên cầu nguyện đây không phải là thật, một bên lại lừa mình dối người nói ở trong lòng - - cũng là lão Trần cùng Vạn Thiên đều nhận làm người rồi sao? Hay là bọn họ chỉ là chọc cô chơi vậy? Có lẽ người kia còn có anh em sinh đôi đó... Chao ôi, cái quý gì đây!

Hai ba phút sau, thang máy đến, Lương Kiều cùng Vạn Thiên chia nhau đứng ở hai bên lão Trần, cô không chớp mắt nhìn chằm chằm phía trước, giống như có thể xuyên qua cửa kim loại dày nhìn được người ở bên trong.

Cửa thang máy từ từ mở ra - - Quan Hành bày ra vẻ mặt cao quý lãnh diễm hai tay nhét vào túi một thân ngạo khí đứng ở bên trong, bên cạnh còn có một người trợ lý tính cách ôn hòa hơn rất nhiều.

Trương Vĩ vừa thấy các cô liền khách khí gật đầu mỉm cười, cuối cùng nhìn Lương Kiều một cái, ý cười trong mắt rõ ràng nhiều hơn một chút.

Quan Hành lại vừa vặn ngược lại, trước tiên nhìn chằm chằm Lương Kiều vài lần, ánh mắt hai người xa cách kịch liệt chém giết một phen trong không khí, bị lão Trần kêu một tiếng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, kêu ngạo nhìn anh cùng Vạn Thiên gật gật đầu.

Quan Hành cùng Trương Vĩ đi ra, Vạn Thiên mỉm cười vẫy tay: "Quan Tổng, lại gặp mặt."

"Chào cô." Quan Hành khách khí bắt lấy một lát.

Vài người hàn huyên vài câu, lão Trần dẫn Quan Hành dẫn đầu đi về phòng làm việc.

Lương Kiều rơi ở tuốt phía sau, Vạn Thiên cố ý chậm vài bước đợi cô, đứng phải cô một cái, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Này, thành thật khai báo, tóm lại em cùng Quan tổng có phải có bí mật nhỏ mà chị không biết hay không?"

Có rõ ràng như thế sao? Về mặt Lương Kiều khó có thể nói: "Đã nhìn ra?"

"Đây còn không phải là nhờ đôi mắt sáng tài tình của chị sao." Vạn Thiên chắc một tiếng, "Vừa rồi ánh mắt của anh ta như dính trên người em, ánh mắt kia nhìn chằm chằm, như một con chó lớn."

"Chị là nói chó ngao Tây Tạng sao? Vài phút nữa muốn nhào lên cắn xé em đứng không?"

Vạn Thiên phụt vui vẻ, biên độ nhỏ đẩy cô một phen, "Ít lắm lắm đi, mau nói, thẳng thắn được khoan hồng!"

Lương Kiều thở dài, về mặt thâm trầm nói: "Chuyện này nói ra rất dài."

"Một câu nói tổng kết."

"Một câu nói à, " Lương Kiều suy tư mấy giây, che miệng đề giọng tới mức thấp nhất, "Đơn giản mà nói, chính là - - em ngủ với anh ta, sau đó lại bỏ đi; anh ta ngủ với em, sau đó lại bỏ rơi."

"..." Vạn Thiên yên lặng giờ ngón tay cái lên, vỗ cô bả vai bình luận, "Crazy."

Lão Trần một mạch dẫn Quan Hành đến phòng họp, mời anh ngồi xuống ở vị trí chủ vị, vỗ vỗ tay giới thiệu với mọi người: "Đây vị chính là lão bản tương lai của chúng ta - - tổng giám đốc của truyền thông Quang Diệu Quan tổng, các bạn vỗ tay hoan nghênh!"

Mặc dù trong lòng còn có các loại nghi vấn, mọi người vẫn phối hợp vỗ tay.

Ánh mắt Quan Hành tùy ý quét ở phía dưới một vòng, lúc thấy Thích Thái thì thoáng ngưng một cái, cuối cùng chuyển tới bên cạnh Thư Nam, khỏe miệng còn nhếch lên cười với cô một cái. Thư Nam lập tức nhận ra anh, chờ Lương Kiều trở về ngồi xuống, lập tức bắn cho cô ánh mắt cần một lời giải thích.

Lương Kiều vỗ vỗ bả vai cô, ý bảo lúc sau rồi nói.

Cũng nhận ra anh còn có Hàn Tử Hân cùng Thích Thái, Hàn Tử Hân nhủ mi lại đi xoắn hai tay, nghiêng đầu muốn cùng Thích Thái nói gì đó, thấy mặt cô ta còn đỏ hơn máu, về mặt buồn bực: "Cô đỏ mặt cái gì?"

"Không có, không có gì." Thích Thái nhanh chóng cúi đầu xuống, "Hệ thống sưởi quá nóng..."

"Cô xem có phải anh ta hay không..."

Nói một nửa, nghe được lão Trần vỗ tay nói: "Xin mời Quan Tổng nói hai câu với chúng ta."

Hàn Tử Hân ngừng câu chuyện.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Quan Hành, anh bắt chéo hai chân rảnh rỗi ngồi ở đó, chỉ vẫy vẫy tay về phía sau lưng. Trương Vĩ liền cười híp mắt tiến lên hai bước, thay thế anh lên tiếng.

"Xin chào mọi người, tôi là trợ lý đặc biệt của Quan Tổng, tôi gọi là Trương Vĩ, tên nghe mặc dù tục khí, nhưng mà rất dễ nhớ, ngày mai mọi người cũng không quên tôi chứ, dù sao tôi ở công ty cũng tính là người đàn ông có vài phần tư sắc ha ha..."

Quan Hành ghét bỏ chặc một tiếng.

Trương Vĩ ho một tiếng, nghiêm mặt nói: "Trước tiên nói với mọi người, phòng làm việc Duyệt Kỳ chúng ta sẽ cùng truyền thông văn hóa Bác Viễn cùng với tòa soạn Phạm Hoa hợp nhất thành lập công ty hữu hạn văn hóa truyền thông Kim Duyệt, một phần của tập đoàn Quan Ý, nguyên tổng giám đốc của văn hóa truyền thông Bác Viễn Hạ Bác Viễn tiên sinh đem sẽ tiếp tục đảm nhiệm chức tổng giám đốc. Nhưng mọi người có thể yên tâm, sau khi hợp nhất tạp chí Duyệt Kỳ có thể bảo trì phong cách độc lập của mình như cũ, nội dung công tác cùng chức vị trên cơ bản không thay đổi, mọi người có thể tiếp tục giống như trước đây thoải mái vui vẻ công tác..."

"Về sau mọi người chính là người một nhà, công ty chúng ta ở trên tầng 28, nếu mọi người thích có thể tùy ý lên đi lại, nói không chừng còn có thể ngẫu nhiên gặp được người mà mình ái mộ đấy." Trương Vĩ cười hi hi nói, "Mặt khác, khuya hôm nay Quan Tổng làm ông chủ, mời mọi người ăn cơm ở nhà hàng Phượng Tường, đã đặt trước chỗ, còn mong mọi người nể mặt."

Nói xong, còn ý tứ sâu xa quét Lương Kiều một cái.

...

Toàn bộ quá trình Quan Hành không lên tiếng, ngồi ở chỗ đó nhàm chán một lát chống cằm một lát gõ ngón tay lên bàn, giữa lúc đó thỉnh thoảng đang dăng sát khí trừng Lương Kiều một cái.

Họp xong đứng lên, trước khi ra cửa cho cô vài ánh mắt, ý bảo cô đi ra. Lương Kiều đều không hề bị lay động.

Quan Hành mang một trận tức rồi đi, đi ngang qua khung làm việc của Lương Kiều cũng không ngừng bước chân, rất nhanh ném thứ gì đó lên bàn của cô.

Trương Vĩ vội vàng có tật giật mình quay đầu lại nhìn nhìn, vừa vặn chống lại ánh mắt mờ mịt cộng thêm ngẩn ra của Trần Anh Minh.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều híp mắt cười cười.

Lương Kiều cùng Thư Nam cuối cùng mới đi ra, Trần Anh Minh lại cùng Vạn Thiên tán gẫu vài câu, đang định rồi đi, nhìn thấy cô vội vã vẫy vẫy tay,

kéo cô lên lên lút lút nói: "Ai nha vừa rồi Quan Tổng ném lên bàn cô cái gì đó, cô mau nhìn xem có phải bom hay không, đừng để phòng làm việc của chúng ta bị nổ ha ha ha ha..."

Lương Kiều: "..."

Cô trở về vợ vệt nửa ngày ở trên bàn mới tìm được - - một tờ giấy trắng gấp, có cục tẩy nữa thì không khác con ếch là mấy. (Bạn chẳng hiểu tg viết gì!!)

Lương Kiều mở con ếch ra, tờ giấy như thể tiện tay xé một góc tờ A4 ra, góc cạnh còn cao thấp không đều, đoán chừng là người kia vừa mới ở phòng họp vụng trộm gấp.

Vậy mà bên trong lại trống rỗng. Còn tưởng rằng sẽ để lại câu gì..

Đùa cái quái gì thế! Lương Kiều hừ một tiếng, vắn vẹo rồi vo con ếch kia lại ném vào thùng rác.

Con gà độc ác! (???)

Tác giả có lời muốn nói: Quan nhị: Rõ ràng em ngủ với tôi, sau đó lại đánh; lại ngủ, sau đó lại vứt bỏ... ٩ (͡° ^ ͜°)

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Editor: Linh Đang

Phượng Tường là một nhà hàng đi theo phong cách xưa, kiến trúc bên ngoài rộng lớn mà có khí phách, bên trong trùng tu cũng đi theo phong cách Trung quốc cổ điển, rất có ý tứ.

Trước kia nhà hàng Phượng Tường từng là nhà hàng lớn nhất nhì thành phố C, nhưng theo biến đổi của thời gian các tiệm thức ăn nhanh cùng các nhà hàng ngoại quốc mọc lên như nấm, nhà hàng theo phong cách xưa huy hoàng hơn mười năm dần có vài phần xu thế thất bại.

Mấy năm trước nhà hàng Phượng Tường đổi chủ, sau đó bên trong bên ngoài đều được thiết kế lại, không chỉ trùng tu đổi mới toàn bộ, thực đơn cũng đều thay đổi hơn một nửa. Trên con đường làm lại của nhà hàng Phượng Tường không cần nói là đồ ăn khẩu vị, phục vụ dùng cơm cùng không gian đều tăng lên một cấp bậc, cùng lúc đó giá tiền cũng tăng lên gấp đôi.

Nghe nói nhà hàng này có món đặc sắc là cua đồng lớn, đáng tiếc hiện tại cũng không phải là thời kỳ thích hợp nhất, hương vị không thể thơm ngon so với khi ăn vào buổi tối mùa thu được.

Nhưng tiền lương của các cô ở một giai tầng khác và đó cũng là trở ngại, nên cần gì quán là mùi vị gì, giá tiền đắt như vậy, ăn nhiều vài miếng thì lợi hơn vài lần.

Buổi tối đại lão bản mời khách, trên bàn cơm quả nhiên không thể thiếu cua.

Phía trước mỗi người đều có một chén thịt cua vẩy cá nhỏ, dùng đĩa màu vàng kim lịch sự tao nhã, phát ra màu vàng kim bóng loáng xinh đẹp mê người. Ngoài ra còn có cua đồng lạnh màu thạch anh, thịt cua rượu cua, canh thịt cua trắng bạc phải đợi chút.

Lương Kiều cùng Thư Nam ngồi chung một chỗ vui đầu tận lực ăn, thỉnh thoảng chia sẻ với nhau "A a cua này nhiều chất phải mau ăn" hoặc là "Gào khóc em ném thử cua đồng lạnh này ăn rất ngon khóc "...

Đối diện với hai luồng ánh mắt không biết là lạnh như băng hay là triền miên liên tục lớn vồn ở trên người mình, cô ngược lại bình thản ung dung không hợp tác, Thư Nam nhát gan không chịu được.

Dù sao trước kia người đàn ông kia đã không chỉ đơn giản là "Soái ca lăm tiền của chị Kiều ", bây giờ còn nhiều thêm một cái danh nữa - - đại lão bản giàu nứt đổ đổ vách. Cô không thể trêu vào a! QAQ

Buổi tối tan việc mọi người cùng nhau đi xe tới đây, vừa đến khách sạn Lương Kiều liền không đếm xỉa đến vô số luồng ánh mắt đối diện ám hiệu + uy hiếp + mong chờ, dắt lấy Thư Nam ngồi xuống vị trí cách xa vị trí chủ. Thư Nam đi theo vừa hạ cái mông trên ghế dựa, cũng cảm giác được hai luồng ánh mắt sắc như dao lam quét qua người mình, cảm giác kia cùng không kém là bao nhiêu so với lăng trì.

Bên tay phải đại lão bản theo thứ tự ngồi là Vạn Thiên cùng trợ lý Trương, đến bây giờ bên tay trái vẫn còn một vị trí trống không có người ngồi.

Cũng không phải không ai dám ngồi, cũng có người lá gan lớn chút, muốn cùng ông chủ cải thiện quan hệ đồng nghiệp, cái mông còn chưa dính vào ghế đã bị Quan Hành ánh mắt lạnh lùng có thể giết người của Quan Hành dọa chạy mất.

Thư Nam chọc chọc Lương Kiều đang vui đầu ăn vui vẻ, nhỏ giọng nói: "Chị Kiều, nếu không chị sang đó ngồi đi, còn như vậy em sẽ bị nổ chết mất."

"Cơ hội tốt, vừa vận rèn luyện năng lực chịu đựng của em một chút," Lương Kiều ở dưới bàn vỗ vỗ chân cô trấn an, "- làm sao có thể an ổn ăn cơm dưới ánh mắt nóng nảy độc hại của thủ trưởng, đây cũng là kỹ năng sinh tồn hạng nhất, em cố gắng lên."

Trong nháy mắt khuôn mặt tròn nhỏ của Thư Nam nhả lại thành một đoàn, cười đau khổ nhét vào trong mồm một miếng thịt cua - - vừa lo lắng ăn vừa thỏa mãn.

Trương Vĩ liên tục chạy tới chạy lui vội vàng chào hỏi mọi người vui chơi ăn uống, thỉnh thoảng còn kéo đồng nghiệp kính vài ly rượu, hoặc là bị người kéo kính vài ly rượu.

Thật ra thời điểm này vốn nên kính lãnh đạo, nhưng người bắt chéo hai chân ngồi ở đằng kia, khí thế giống như đế vương lâm triều, toàn bộ hành trình chiếc đĩa đều không động tới một cái, càng đừng nói tới ly rượu.

Trừ lúc mới tới Vạn Thiên bảo mọi người tùy tiện ăn không cần khách khí, những thời gian khác anh đều cùng Vạn Thiên tán gẫu chuyện công tác, thỉnh thoảng hai người uống một chén, cũng không có hứng thú với những người khác.

Kể từ lúc người nam kia đồng nghiệp kia muốn tới ngồi bị anh dọa đi, cũng không có người có lá gan dám đi lên nữa.

"Đến, chúng ta cũng uống một chén." Lương Kiều rót cho mình cùng Thư Nam mỗi người một ly rượu, hai người hưng trí bùng bùng chạm vào hết chén, Thư Nam mím môi một chút, chén thứ nhất Lương Kiều không dám uống quá nhanh, nhấp một hớp nhỏ trước - - ừ, rượu này không tệ!

Sau đó còn dư lại liền uống hai lần.

Cô vừa định rót đầy cho mình, Trương Vĩ mang theo một chai rượu trắng mới vừa mở chạy qua, cười hi hi rót đầy cho cô, "Lương tiểu thư, vậy tôi cũng kính cô một ly."

"Tốt." Lương Kiều cười cười.

Trương Vĩ chạm cốc với cô: "Về sau chúng ta chính là người một nhà ha ha."

Tôm lại cảm thấy câu này với câu buổi trưa cậu ta nói với tất cả đồng nghiệp "Về sau mọi người chính là người một nhà" có chỗ nào không quá giống nhau, ám hiệu bên trong đó Lương Kiều rõ ràng hơn bất cứ ai, cũng chỉ làm bộ như nghe không hiểu, cười đến vô cùng động lòng người.

Chạm vào hết chén uống một ngụm, sau đó liền phát hiện không đúng - - mẹ nó cái này là Sprite đúng không?

Lông mày cô nhíu lại nhìn về phía Trương Vĩ, cậu ta nháy mắt mấy cái với cô, nhỏ giọng nói: "Cô giữ lại cùng tiểu mập mập uống đi, lão đại không cho cô uống rượu."

Bên cạnh tiểu mập mập liên tục dựng thẳng lỗ tai hiển nhiên cũng nghe thấy, tức giận cầm đĩa chỉ vào cậu ta, trong miệng còn nhét một miếng lớn, mồm miệng không rõ kêu với cậu ta: "Anh kêu người nào mập đấy!"

"Trời ơi cô nghe lầm rồi, rõ ràng tôi gọi tiểu mỹ nữ." Trương Vĩ cười ha ha chạy đi như một làn khói.

Giữa buổi Lương Kiều đi vào nhà vệ sinh, lúc đứng lên vô thức nhìn sang hướng đối diện, vừa vận chống lại ánh mắt của Quan Hành dường như liên tục nhìn về hướng này không dời đi.

Cô như không có việc gì mở to mắt, xoay người rời khỏi phòng bao.

"... Chúng ta cùng tạp chí Phạm Hoa vẫn là quan hệ cạnh tranh, độ trùng hợp về phong cách cũng vô cùng cao, về sau vấn đề hai nhà phối hợp, Quan tổng có ý kiến gì hay không?"

Đối phương nhìn chằm chằm phía trước không phản ứng chút nào, Vạn Thiên nhìn sang theo ánh mắt của anh, Lương Kiều không có ở chỗ ngồi... Cô thoáng lên giọng hô một tiếng, "- Quan tổng?"

Quan Hành đột nhiên hoàn hồn, nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, đặt ly rượu xuống: "Tôi đi vào nhà vệ sinh một lát."

Vạn Thiên mặt ngoài mỉm cười gật đầu, nhìn anh đứng lên đồng thời thân sĩ cài lại nút áo âu phục, trong lòng lại đang thờ dãi: Không biết về sau để Lương Kiều tới nói chuyện chính sự với anh có thể làm chút chuyện lớn hay không?

Bồn rửa tay ở nhà vệ sinh được bố trí hơi thấp, Lương Kiều khom người nghiêm túc rửa tay - - vừa rồi bóc tôm mặc dù mang bao tay, nhưng vẫn cảm thấy ngón tay có chút dính dính, cô dùng nước rửa tay chà xát một hồi lâu, sau khi rửa sạch lại thường thức son móng tay màu đỏ thắm được cô bé son lên cho khi ở nhà.

Chao ôi, trời sinh quynn rũ, son màu gì cũng đẹp mắt.

Sau đó vừa ngẩng đầu, bị khuôn mặt của người phía sau đột nhiên xuất hiện trong gương hù dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên - - "Khôn khiếp!"

Bị dọa sợ nhưng một lát sau cũng có thể nhận ra là Quan Hành, cô che ngực xoay người, cường chế đè nén xúc động muốn vật anh một cái xuống đất - dù sao hiện tại người này không chỉ là tên đàn ông cận bã, còn là ông chủ của cô.

Nhấn!

Quan Hành bước lên một bước duỗi tay muốn tới ôm cô, bị Lương Kiều đẩy vào ngực một cái: "Làm sao thế, giữ khoảng cách đi."

Lấy cánh tay cô đang chống đỡ trước ngực ra, Quan Hành lại muốn đến gần, bị tay kia của cô đè lại. Cô nhú mày khiển trách một tiếng: "Này!"

Sức chiến đấu của cô quá mạnh mẽ, Quan Hành không thể không tăng thêm vài phần sức lực, dứt khoát dùng một tay bắt lấy hai cổ tay cô, tay kia nắm ở eo cô kéo cô vào trong lòng, ôm lấy.

Anh áp chế Lương Kiều đến trên bồn rửa tay, đầu cúi thấp, chôn ở trên vai cô.

"Đừng động, để anh ôm."

Hai cánh tay đều bị anh siết sao siết chặt, Lương Kiều còn đang giãy giụa, suýt nữa Quan Hành không bắt được cô, cố ý dùng nơi nào đó vừa bị ma sát nên thức tỉnh rục rịch ngẩng đầu động vào người cô một cái, đến gần tai cô thấp giọng uy hiếp: "Đừng động! Còn cử động nữa anh sẽ xử lí em ngay ở chỗ này!"

Lương Kiều quả nhiên không giãy dựa nữa.

Cuối cùng Quan Hành cũng thỏa mãn, ôm cô chặt hơn một chút nữa, đầu đặt trên vai cô, lặng yên an tĩnh.

"Quan Hành - -" còn không được hưởng thụ được đến hai giây, liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng của cô vang lên bên tai, "Đến cùng anh coi em là cái gì?"

Trong lòng Quan Hành lập bộp nhảy dựng, ngẩng đầu, chống lại gò má vô cùng kiên định của cô.

Cô cũng nhìn lại anh, đột nhiên khoe miệng nhếch lên một cái, cười đến vô cùng châm chọc, "Anh thật sự coi em là hàng hóa, bất cứ lúc nào bất kì chỗ nào, muốn là có thể thượng?"

Thân thể Quan Hành rõ ràng chấn động, vô thức giảm lực đang cầm tay cô lại, cuối cùng đáy mắt hiện ra vài phần luống cuống lo sợ không yên.

"Anh..." Anh chu chu mỏ, thấp giọng giải thích, "Anh không có ý này..."

"Vậy Quan tổng có ý gì vậy?" Khuôn mặt đầy châm chọc của cô biến mất trong chớp mắt, chẳng mấy chốc khôi phục bộ dáng tinh táo, nhìn anh nói, "Không phải phí chia tay ngài cũng đã cho sao? Hiện tại lại tới tìm tôi, là vì còn chưa có thượng đủ? Vậy làm phiền ngài nói trước một tiếng, kỳ hạn là bao lâu vậy?"

Quan Hành trầm mặc rất lâu, buông cô ra, sắc mặt đã hoàn toàn âm trầm: "Em muốn cự tuyệt anh có thể nói thẳng, cần gì cố ý nói như thế lời khó nghe chà đạp chính mình."

Nhưng em cũng đã nói lời khó nghe như thế, anh cũng không nói một câu thật nghe dễ đỡ em..

Ngực Lương Kiều nghẹn một ngụm lửa giận, phun không ra nuốt không trôi.

Cô thật sự là tìm đường chết, không phải là nghĩ kỹ nói tốt một chút sao vì cái gì mà lời vừa ra khỏi miệng liền biến thành ý này a a a!

Lương Kiều cho rằng bị nhục nhã đến nước này, anh là loại người ngông cuồng tự đại nhất định sẽ giữ lại kiêu ngạo của mình mà xoay người đầu cũng không quay lại, nhưng anh cúi đầu đứng ở trước mặt cô, một lúc lâu cũng không có nhúc nhích.

Mông cô vẫn đề ở trên bồn rửa tay, trên người còn duy trì tư thế khẽ ngửa ra sau, đã sắp kiên trì không nổi.

Ánh sáng cam nhạt chiếu vào đầu tóc ngắn màu đen mới được anh đi cắt không lâu, lại làm người ta cảm thấy có vài phần ôn thuận.

Anh cúi đầu, hàng mi rũ xuống ở dưới ánh đèn gần như không hiện ra, ánh mắt lại giấu ở giữa, nhìn không ra tâm tình trên mặt.

"Trong mắt em, anh thực thối nát như vậy sao?"

Không nhớ rõ qua bao lâu, Lương Kiều mới nghe được anh đột nhiên mở miệng hỏi một câu, giọng nói hơi khàn đi so với vừa rồi, trong đó có thất bại cùng tự giễu làm lòng cô cũng hung hăng bị nín lại.

Không phải là...

Lương Kiều chu chu mỏ, lại không biết nên giải thích như thế nào.

Cô lập tức ảo não không thôi, vừa rồi đến cùng tại sao phải nói những lời đã thương người lại làm tổn thương mình, ngu ngốc!!!

Không biết sao cô lại nghĩ tới đêm party độc thân của Phi Phi, ở thành phố B trên mặt thảm của quán ăn đêm kia, sau khi anh bị cô cự tuyệt, đứng lên từ trên người cô, khi đó cũng có vài phần cô đơn cố gắng che dấu nhưng lại tiết lộ ra ngoài, nhưng ít ra còn có thể duy trì kiêu ngạo cùng phong độ thân sĩ của chính mình, trước khi đi thậm chí còn nói với cô "Hy vọng không tạo thành quá nhiều với em".

Khi đó cảm thấy anh liều mạng sĩ diện, vậy mà lúc này nghĩ đến lại cảm thấy trong cái đáng thương lại có một chút quật cường đáng yêu.

Tình huống hôm nay có hơi khác so với hôm đó... Hoặc là nói, vô cùng khác. Cùng là uyển chuyển châm chọc anh, nhưng mà lần này cô cũng góp bản thân mình vào mà thôi.

Nhưng rõ ràng những lời hôm nay còn có lực sát thương hơn.

Giờ phút này anh cúi đầu đứng ở đó, cũng chỉ còn lại có đáng thương.

Bạn có chăm không?? ủng hộ nhiệt tình nào mn

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Editor: Linh Đang

Hai câu kia có ý muốn làm cho anh khó chịu, nói ra từ trước tới giờ chính mình cũng chưa có cảm giác thất bại như vậy. Lương Kiều vô cùng hối hận, cô hoàn toàn không thể tiếp nhận bộ dáng chanh chua oán phụ của mình.

Huống chi, coi anh là khách làng chơi, không phải là mắg chính mình sao...

Quan Hành còn đang cúi đầu đứng dưới ánh đèn, giống như đang thiền.

Trong không khí trầm mặc bắt đầu lên men, Lương Kiều chỉ cảm thấy có một cỗ tức giận theo hô hấp tiến vào trong cơ thể, cuối cùng toàn bộ ngăn nghẹn ở ngực, nếu không khơi thông cô sẽ bị nổ tung.

Cô đột nhiên ngồi thẳng, hai tay mạnh mẽ vỗ một cái vào tai Quan Hành, lại nhanh chóng thu hồi, đồng thời trong miệng còn hô một tiếng: "Rút về."

Quan Hành bị cái đập của cô làm cho bối rối, ngẩng đầu lên có chút ngây ngốc nhìn cô, cái này, có ý gì?

Giống như những lời kia sẽ không nghe theo lời của cô mà nhanh chóng rút lại, những thứ tích tụ trong lòng Lương Kiều cũng không thể nào bởi vì mấy biện pháp sửa chữa này mà đơn giản tiêu tán, nhưng hiện tại cô cũng chỉ có thể hết sức cứu vãn.

"Em thu hồi những lời lúc trước, đây không là phong cách của em. Anh cứ coi như chưa từng nghe qua đi, như thế này chúng ta cũng có thể thoải mái hơn một chút." Lương Kiều vẫn còn có chút bức bối, nắm tóc, "Anh có thuốc không?"

Thì ra nói ra còn có thể rút về như thế này, hôm nay thật sự là mở mang kiến thức.

Nhưng bây giờ là đã không còn ý tức giận nữa sao?

"... Không có." Quan Hành dừng một chút, "Em còn biết hút thuốc?"

Lương Kiều lại túm phía dưới, xô tay vào túi, dựa trên bồn rửa tay, "Có cái gì em không làm được."

Quan Hành liếc nhìn cô một cái: "Nấu cơm."

Lương Kiều tức giận lườm anh một cái: "Cút..."

Bầu không khí lại trở nên quỷ dị.

Quan Hành đứng ở phía trước cô, chân không di chuyển lần nào. Tay nhẹ nhàng nâng lên, hình như là muốn chạm vào cô, nhưng rõ ràng không dám, chỉ động một cái, cũng xô tay vào túi quần.

Đột nhiên có tiếng bước chân dần dần đến gần, chẳng biết tại sao Lương Kiều có chút khẩn trương, hướng mắt nhìn đường đi. Quan Hành phản ứng thần tốc, giữ chặt cổ tay cô, túm cô đến cuối hành lang trong góc tối tương đối mờ.

- - là một nam đồng nghiệp ở tòa soạn.

Chờ người kia vào toilet, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó ở chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình dáng đối phương trong bóng tối, bốn con mắt trừng lẫn nhau.

Lương Kiều dựa lưng vào tường, lại hơi chế giễu nói: "Sao thế, em còn không nhận ra anh đấy?"

Thật sự là vô cùng oan uổng, rõ ràng là chính em đang khản trương... Quan Hành quả thực muốn đẩy ngã cô xuống hung hăng dạy bảo một phen, nhưng bây giờ địa vị của bọn họ rõ ràng đang bất bình đẳng, anh nào dám lỗ mãng, chỉ có thể nhịn khẩu khí này xuống.

Nam đồng nghiệp kia nhanh chóng hoàn thành rồi rời đi, Quan Hành còn đang siết chặt cổ tay cô, đè ở trên người cô không có động, cũng không nói chuyện.

Lương Kiều đẩy anh ra một chút, chỉnh trang lại quần áo định rời đi. Tay Quan Hành khế chống lên bức tường bên cạnh cô, ngăn trở đường của cô.

"Lời của anh còn chưa nói hết."

Lương Kiều nhìn anh một lát, lại dựa vào tường: "Vậy anh tiếp tục đi."

Thân thể hai người không thể tránh có một chút tiếp xúc, giữa cánh mũi anh tất cả đều là hương vị quen thuộc nhẹ nhàng trên người cô, mờ mịt như thể có cái gì đó đang lặng lẽ nảy sinh. Quan Hành muốn ôm cô nhiều hơn một chút, không được ôm, chỉ có thể không biến sắc dựa vào gần hơn một chút.

Về phần chính sự, anh trầm ngâm một lát, mới thấp giọng giải thích: "Số tiền kia không phải là phí chia tay."

Anh không có hẹp hòi như vậy, phí chia tay làm sao chỉ có thể đưa như vậy được - - đương nhiên câu này anh không dám nói.

"Vậy là cái gì." Giọng Lương Kiều bình tĩnh hỏi.

Quan Hành mím môi, nhỏ giọng nói: "Tiền lương của người giúp việc... Không phải là em bảo anh thanh toán tiền lương sao, chúng ta ngày ngày ở cùng một chỗ, chỗ của anh được em dọn sạch cũng đã lâu rồi."

"Chưa tính rõ đã trực tiếp đưa một trăm vạn? Thật hào phóng... Có ông chủ như anh thật sự là hạnh phúc."

Cô nửa là cười giong nửa là trào phúng nói, Quan Hành cũng không biết này lời giải thích cô đến cùng có hài lòng hay không, nhưng vẫn nhanh chóng thuận nói: "Em tiếp tục làm, anh sẽ tiếp tục trả tiền lương cho em, được không?"

Thật đúng là kiểm soát lừa dối...

Trong bóng đêm Lương Kiều lại càng bộc lộ rõ sự khinh thường, "Ngại quá không có thời gian, em còn phải đi làm, anh mời cao minh khác đi." Cuối cùng không nhận được, vô cùng chua xót nói, "Có nhiều cô gái xinh đẹp trẻ tuổi như vậy, đều có thể dưỡng mắt, tùy tiện chọn vài người mang về là được mà."

Quan Hành không có lên tiếng, chỉ dè dặt cả người lên.

"Em đang tức giận à..." Anh chợt bừng tỉnh nhỏ giọng nói, tiếp theo thấp giọng nở nụ cười, mặt tiến đến bên tai cô, nhỏ giọng nói chuyện với lỗ tai cô, cố ý phun hơi nóng vào, "Đây là người khác chuẩn bị cho lão Cao, anh không chạm vào một người nào cả."

Lương Kiều ha ha hai tiếng, "Không chạm vào? Đắp chặn bông thuần khiết ăn kem ily à?"

"Lúc nào đắp chặn bông vậy, nóng như thế, anh đều ngủ một mình..."

Quan Hành mè neho trên người cô, cầm lấy tay cô muốn dẫn đến chỗ nào đó, "Không tin em kiểm tra một chút, nó chỉ nhận được một mình em."

Lương Kiều thuận theo bị anh kéo qua, đụng phải thứ đang dần cứng rắn lên, hung hăng nắm một cái, làm Quan Hành đau đến mức phải hét lên một tiếng: "Nhẹ chút, nhẹ chút!"

Lương Kiều hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nâng lên một cánh tay đề ngang trên cổ anh, Quan Hành trốn ra phía sau theo phản xạ, lại bị Lương Kiều thuận thể ấn đến trên tường. Cánh tay cô siết sao đề nặng cổ họng anh, làm anh không thể động đậy.

"Trình độ đùa bỡn đã lên đến cảnh giới này, những lời nói như thế đã từng nói qua với bao nhiêu người, hả?"

Chỗ yếu ớt nhất bị người ta chế trụ, Quan Hành hoàn toàn không dám lộn xộn, đầu dính sát vào bức tường đằng sau, nhận ra áp bức trong cổ họng khó khăn phun ra hai chữ: "Không có, có!"

Làm sao Lương Kiều tin được, hừ nhẹ một tiếng, hỏi anh: "Tên cô gái trẻ kia là gì?"

"... Người nào?"

"Làm bộ làm tịch hả? Anh chơi đùa người nào mà anh cũng không biết sao?" Lương Kiều lạnh lùng nói.

Quan Hành khóc không ra nước mắt: "Anh thực sự, không có chơi đùa, anh chơi với bốn..."

"Anh có nói hay không?" Cánh tay Lương Kiều lại dùng thêm vài phần sức lực.

"Anh nói anh nói!" Mặt Quan Hành đã hoàn toàn đỏ lên, hai tay đều ấn trên cánh tay cô, cũng không dám dùng sức đẩy cô. "Melina..."

Lương Kiều khẽ hừ khinh bỉ, chậm rãi buông tay ra: "Còn nói không có chơi đùa, tên người ta còn nhớ rõ như thế này đây."

Quan Hành che cổ ho một trận mãnh liệt, thậm chí còn có suy nghĩ muốn chết.

Thật oan uổng a!!! Vu oan giá hoạ a!!! Anh chỉ ăn một miếng kem ly mà thôi a!!!

"Chờ đến lúc anh suy nghĩ cẩn thận thì hãy đến tìm em." Lương Kiều kéo tay áo, cuối cùng quăng xuống một câu.

Quan Hành liền vội vàng nắm lấy cổ tay cô, "Em bảo anh nghĩ cái gì đây?"

Lương Kiều gạt tay anh ra, ánh mắt không hề thay đổi nhìn anh: "Nghĩ cái gì cũng không biết, vậy cũng không cần tới tìm em nữa."

"Này"

Quan Hành hô một tiếng với bóng lưng cô, bước chân Lương Kiều không ngừng, đầu cũng không quay lại. Nhìn bóng dáng cô biến mất ở chỗ rẽ, Quan Hành lại dựa về, buồn bực nện hai cái vào tường.

Để cho tiện làm việc, hiện tại Duyệt Kỳ thuê thêm bốn tầng trống ở cao ốc Đinh Nguyên để biến thành phòng làm việc, đang thu dọn sửa sang lại, dự tính không lâu sau đồng nghiệp ở truyền thông Bắc Viễn cùng tạp chí Phạm Hoa có thể chuyển vào.

Trước đó hôm nay tổng giám đốc Hạ Bắc Viễn Hạ tổng mới nhậm chức sẽ đến Duyệt Kỳ một chuyến, thị sát công việc.

Buổi sáng hôm đó Vạn Thiên đang trên đường đi làm thì gặp phải tai nạn xe cộ nên bị phong tỏa đường, đi đường vòng thì muộn hơn một tiếng đồng hồ, đành phải gọi điện thoại cho Lương Kiều, bảo cô trước hết chịu trách nhiệm tiếp đón Hạ tổng.

Lúc Lương Kiều nhận được chỉ thị thì vừa mang bánh rán của mình đến cửa công ty, nghe nói trong vòng hai mươi phút nữa Hạ tổng sẽ đến, dứt khoát không có lên tầng, chạy tới phòng bảo vệ.

Bác bảo vệ lúc trước giúp cô đánh yểm trợ, lúc mới vừa chuyển đến Lương Kiều còn thường gặp được, nhưng về sau thì không thấy ở đây nữa, nghe nói là được con trai đón ra nước ngoài để an hưởng tuổi già.

Không ít lần Lương Kiều đến phòng bảo vệ tìm người, số lần chạy đến quá nhiều, các nhân viên an ninh đều thân quen, giống người ta ngồi ở băng ghế trước cửa phòng an ninh gặm bánh rán.

Nói là hai mươi phút sau, kết quả không đến mười phút đồng hồ Hạ Bắc Viễn đã đến.

Bánh rán của Lương Kiều đang gặm đến miếng cuối cùng, xa xa nhìn thấy một chiếc màu trắng xe dừng lại, một oppa chân dài bước từ trên xe xuống, áo khoác màu kaki, quần thường sâm màu, đi ngược gió vạt áo tung bay, quả thực soái đến mức nhảy căng lên.

Hạ Bắc Viễn là kim cương vương lão ngũ nổi danh trong cái vòng luẩn quẩn này, mấy ngày gần đây ảnh chụp anh ở phòng làm việc điên cuồng truyền đi, Lương Kiều cũng có may mắn nhìn thấy mấy bức, không thể không nói, mặc dù đều là người có chân dài, nhưng ở khoản này Hạ Bắc Viễn rõ ràng đẹp trai hơn nhiều so với tên Quan Hành bị bệnh thần kinh kia.

Lương Kiều vội vàng nhét miếng bánh rán cuối cùng vào trong miệng, xa xa vẫy tay với anh. Hạ Bắc Viễn cũng thấy cô, di chuyển chân dài đi tới bên này.

Lương Kiều quay lưng lại, nhanh chóng cầm khăn giấy lau miệng, sửa sang xong mặt mũi mới xoay người, vừa vịn đi đến trước mặt Hạ Bắc Viễn cúi đầu chào tiêu chuẩn 90°: "Xin chào Hạ tổng!"

Hạ Bắc Viễn bị cô dọa sợ hết hồn: "Ôi ôi ôi mau bình thân."

Lương Kiều đứng thẳng, trên mặt mang bộ dáng tươi cười đầy nhiệt tình như đội viên thiếu niên đối mặt với người lãnh đạo: "Thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt Hạ tổng quả nhiên ngọc thụ lâm phong tiêu sái lỗi lạc tuần tú lịch sự mời qua bên này - -"

Những lời này nói quá nhanh không dừng lại, sau khi Hạ Bắc Viễn kịp phản ứng thì rất vui vẻ, cô gái này thật biết pha trò.

Dưới sự chỉ đường chân chó của Lương Kiều thì Hạ Bắc Viễn đến được đại sảnh, cười cười nói với cô: "Nghe chủ bút Vạn nói đón tôi chính là đóa hoa của Duyệt Kỳ, quả nhiên danh bất hư truyền. Có thể được đến đóa hoa chính mình nghênh đón, tại hạ hết sức vinh hạnh."

Lương Kiều khiêm tốn cúi đầu: "Nào có nào có, ngài quá khen. Tôi gọi Lương Kiều, ngài có thể gọi tôi là tiểu Lương, đương nhiên cũng có thể gọi tôi là đoá hoa." Nghiêm trang mở đầu cười giòn, cô lại cười hi hi nói, "Tôi đại biểu diện cho trình độ nhan sắc cao nhất của tòa soạn là thật, nhưng đó là trước khi ngài đến, sau khi ngài đến, ngài vàng đoá hoa chính là ngài."

"Trời ơi đừng." Hạ Bác Viễn cười rộ lên, "Tôi không có hứng thú với ngài vàng đoá hoa này, cô tiếp tục ngồi đi."

Lương Kiều dẫn Hạ Bác Viễn tới cửa thang máy, vừa vặn có một buồng thang máy đến, cô lại chân chó khê cong eo, vờn cánh tay ra: "Mời ngài."

"Khách khí khách khí." Hạ Bác Viễn cười đi vào, vừa lúc gặp mặt người ở bên trong, vui vẻ trên mặt sâu hơn, "Quan tổng, thật là đúng dịp."

Quan Hành hung hăng trừng mắt với người phụ nữ vừa rồi còn đang trong trạng thái diễn, lúc này bước vào thang máy lại đang cố gắng giám sát cảm giác tồn tại, sau đó mới nhẹ nhàng liếc Hạ Bác Viễn một cái, "Sao anh lại tới đây."

"Hiểu rõ hoàn cảnh sớm một chút." Hạ Bác Viễn nói, "Buổi chiều còn muốn đến Phạm Hoa một chuyến, phong cách của Duyệt Kỳ cùng Phạm Hoa tương tự, sau khi họp nhất sẽ phải điều chỉnh, tôi xem tình huống hai bên trước, cũng là để suy tính một chút xem phải phối hợp như thế nào."

Lúc bổ nhiệm Hạ Bác Viễn Quan Hành cũng giao toàn quyền văn hóa Kim Duyệt cho anh quản lý, những thứ này anh cũng không có hứng thú, gật gật đầu xem như biết rõ.

Lương Kiều vẫn đứng ở phía sau bên trái Hạ Bác Viễn, làm bộ không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của anh, mắt nhìn thẳng nhìn chăm chăm sau lưng Hạ Bác Viễn, vải áo khoác ngoài cũng sắp bị cô nhìn cháy thùng cả một lỗ rồi.

Con mắt không nhìn thấy, nhưng lỗ tai vẫn theo thói quen nghe giọng nói của anh. Anh cùng Hạ Bác Viễn thấp giọng nói chuyện với nhau, tư thái trầm ổn thông dong, quả thực không giống với người bị thần kinh não mắc 11 bệnh trước mặt cô.

Sau đêm đó, hẳn là ba ngày rồi bọn họ chưa thấy nhau?

Hạ Bác Viễn cùng Quan Hành lại tán gẫu vài câu, đột nhiên ý thức được hình như bọn họ không có ấn tượng trên nghiêng đầu hô một tiếng: "Đóa hoa, phòng làm việc của chúng ta ở tầng nào?"

Con mẹ nó vì cái gì nhất định gọi đoá hoa vào lúc đó...

Lương Kiều ho một tiếng, cố gắng duy trì lấy bình tĩnh: "Tầng 18."

Quan Hành sững sờ, thừa dịp Hạ Bác Viễn thò người ra thì chỉnh nút áo hung hăng liếc Lương Kiều một cái.

Còn là đoá hoa... Sao lại náo đến tận trời thể này!

Thật sự là sống một ngày bằng một năm...

Cuối cùng đến tầng 18, Hạ Bác Viễn cùng Quan Hành nói lời từ biệt đi ra ngoài trước, Lương Kiều nhìn sau lưng anh không chớp mắt, bước ra thang máy đi hai bước, cô vụng trộm vừa quay đầu lại, chỉ thấy bên trong cửa thang máy đã sắp khép kín, Quan Hành nghiêng răng nghiêng lợi giờ quả đấm với cô.

Lương Kiều một đường đưa Hạ Bác Viễn tới phòng làm việc, chụp tay lại đang định giới thiệu Hạ Bác Viễn với đồng nghiệp, chợt phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình đều vô cùng ái muội.

Đuôi mắt cô đảo qua, liếc về thấy trên bàn của mình có một chiếc hộp quà dài màu xám, ngoài hộp còn buộc ruy băng màu sẫm, mấy chữ trên mặt còn mờ mờ nhận ra được nhãn hiệu.

Hạ Bác Viễn hiển nhiên cũng thấy, cười liếc cô một cái: "Ồ, đoá hoa giá thị trường không tệ nha."

Lương Kiều mặt không đổi sắc tiếp tục giới thiệu Hạ Bác Viễn với mọi người, "Vị đẹp trai này khẳng định mọi người đã đều biết, chính là Hạ tổng sẽ mang chúng ta đến đỉnh của cuộc sống tương lai, vỗ tay!"

Người khác ngược lại hòa ái lại thân thiết, nói vài câu, hoàn toàn không làm cao, không ít đồng nghiệp dứt khoát vây quanh líu ríu cùng anh tán gẫu.

Trong kung cánh náo nhiệt, Lương Kiều thừa dịp không có người chú ý vụng trộm chạy về ghế ngồi của mình, cẩn thận mở hộp ra:

- - bên trong có 19 bông hoa hồng đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Editor: Linh Đặng

Bên trong ngăn chót của ngăn tủ ở phòng giải khát, có hai hộp cà phê Blue Mountain có giá tiền đắt hơn so với tất cả các loại cà phê uống liền còn lại, đó là thứ Vạn Thiên cất kỹ, do bạn mang từ Jamaica về. Chị ta lại thích uống trà, còn cà phê thì thường hay dùng để chiêu đãi khách.

(Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.)

Toàn bộ phòng làm việc có nhiều người như thế, chỉ có Lương Kiều có lá gan cũng không có việc gì làm tới đây trộm hai gói.

Uống trộm xong rồi lại giấu gói cà phê hòa tan vào chỗ sâu nhất trong ngăn tủ cao nhất, để ngừa người khác tới trộm.

Lúc pha cà phê cho Hạ Bác Viễn, cô cố ý pha nhiều hơn một chút, sau đó gọi Thư Nam vào, đổ một chút cho cô uống.

Thư Nam cũng không có hứng thú đặc biệt với cà phê, nhưng khi vừa nghe nói tới giá cả, vội vàng uống nhiều hơn hai ngụm.

Lương Kiều dùng ánh mắt từ ái nhìn qua cô, giúp cô gầy gầy tóc trượt xuống lộn xộn: "Ba ba đối xử với con tốt không?"

"Tốt!" Thư Nam ôm cái ly dùng sức thổi hơi, một bên chân chó nói, "Cảm ơn ba ba!"

"Vậy chuyển đến ở cùng ta nhá?" Lương Kiều vỗ bả vai cô, cười híp mắt.

Thì ra có mục đích này! Thư Nam nhin xuống xúc động mắt tròn trắng: "Chị vẫn chưa tìm được người ở chung phòng à?"

"Trời ơi, làm sao mà dễ tìm như vậy. Tin tức phát ra lâu như thế, chỉ có một người hỏi qua, gọi hai cuộc điện thoại rồi không có tin tức gì nữa." Lương Kiều tiếp tục giật giây Thư Nam, "Đến đi, đến ở với ba ba, ba ba thương con mà."

"Nhưng mà hai chúng ta không biết nấu cơm, sống cùng nhau thì ăn cái gì?" Đây là vấn đề vô cùng nghiêm trọng với một người tham ăn, Thư Nam mím môi, "Hơn nữa không thể nào thuyết phục được chỗ ba mẹ em. Mẹ em còn dễ nói, nhưng khẳng định là ba em không đồng ý em chuyển ra, em là bảo vật giữ nhà, ba em chỉ còn kém nhất em vào trong lồng tre mà nuôi, ngày ngày sớm muộn gì cũng phải về hai lần."

Lương Kiều thở dài, cầm lấy cà phê trong tay cô, uống một hớp.

Kỳ thật cô cũng chỉ là nói mà thôi, Thư Nam đang ở nhà hần hoi, không có lý do nào lại chuyển ra. Dù sao ở nhà cả ngày sành ăn hầu hạ, còn việc nhà thì không cần làm, rất tiện mà.

Thư Nam ôm lấy cánh tay cô xin lỗi: "Xin lỗi nhé chị Kiều. Lúc về em sẽ hỏi thăm giúp chị, bạn học em có không ít người muốn thuê phòng."

"Oa oa, vậy thì quá tốt!" Lương Kiều cao hứng vỗ tay một cái, sờ sờ đầu cô, chỉ chỉ cốc nước bên cạnh của Vạn Thiên nói, "Đến đây, giúp chị pha trà cho chủ bút, lá trà ở trên."

Vạn Thiên vừa đến liền mang theo Hạ Bác Viễn tham quan phòng làm việc một lần, sau đó hai người liền tiến vào phòng làm việc thương nghị đại sự, Lương Kiều cùng Thư Nam mang cà phê cùng trà đã pha sẵn vào rồi đi ra.

Làm xong công tác kinh tế, Thư Nam cùng cô thì thăm thương lượng ở mỗi ở mỗi website cho thuê phòng lại gửi tin tức đi một lần.

Trước kia Lương Kiều liên tục giới hạn chỉ cần là nữ, hiện tại bởi vì mau chóng tìm được người mướn chung, cũng bắt chấp nhiều như vậy, sửa điều kiện phóng khoáng hơn là không giới hạn giới tính, nhưng yêu cầu nhất định phải có thói quen vệ sinh sạch sẽ.

Căn phòng nhỏ của các cô tương đối tiện nghi, hoàn cảnh không tồi, nhưng cách trung tâm thành phố hơi xa, hơn nữa cạnh đó chỉ có hai siêu thị nhỏ cùng với một chợ bán thức ăn, siêu thị lớn hơn một chút phải đi hai trạm xe, bởi vì vậy nên người cảm thấy hứng thú không nhiều.

Hai người đang vắt hết óc suy nghĩ nội dung, Vạn Thiên mở cửa phòng làm việc kêu Lương Kiều một tiếng, ngón tay chỉ vào mặt hất hàm, nói: "Đưa văn kiện lên cho Quan Tổng đi."

Lương Kiều hiểu ý, không quá tình nguyện, khẽ néo lông mày hỏi: "Văn kiện gì?"

"Văn kiện của lần trước đấy." Vạn Thiên nói xong, quăng cho cô một ánh mắt ý tứ sâu xa, đóng cửa trở về.

Lần trước là lần nào?

Hiện tại lão bản chính là không giống trước, nói bảo cô đi lên thì phải đi lên, còn là mệnh lệnh đến từ thủ trưởng, ngay cả cự tuyệt cô cũng không có tư cách. Trong lòng Lương Kiều âm thầm cân nhắc, người kia lại muốn chơi trò thiêu thân gì đây?

Cô ngồi ở chỗ đó nửa ngày không động, Thư Nam đẩy đẩy cô: "Nhanh đi đưa văn kiện đi, đừng chậm trễ chuyện này để anh ta bắt được nhược điểm

của chị. - - văn kiện nào vậy, em giúp chị tìm."

"Là cái này đó." Lương Kiều tiện tay cầm lấy một tập văn kiện màu lam nhạt trên bàn, ra khỏi phòng làm việc.

Mỹ nữ quây lễ tân quen biết nên chào hỏi, Lương Kiều trực tiếp đi về hướng phòng làm việc của tổng giám đốc. Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Trương Vĩ thấy cậu ta đang ăn chocolate, Lương Kiều vươn tay đến trước mắt cậu ta: "Cho tôi một viên."

Trương Vĩ giương mắt thấy là cô, cười tủm tỉm lấy một viên nhét vào trong tay cô.

"Trời ơi cậu thật sự quá tốt!" Lương Kiều cao hứng cất vào trong túi, giữ lại giấy gói một cách thuần thực, nhét vào trong miệng.

Trương Vĩ đưa ngón tay chỉ vào bên trong: "Lão đại mới vừa họp xong trở về, mau vào đi thôi."

Lương Kiều nhai chocolate đi vào, Quan Hành đang hai tay ôm ngực dựa vào ghế của sếp xoay vòng, thấy cô đang ăn gì đó nên gõ bàn hỏi: "Em đang ăn cái gì?"

"Chocolate." Lương Kiều ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, ném tập văn kiện sang bên cạnh anh: "Văn kiện anh cần."

Đưa văn kiện chẳng qua là viện cớ mà thôi, cô lại thực sự đưa cho anh.

Quan Hành cầm lấy lật hai cái, không có hứng thú, lại ném đi.

Lương Kiều lại lấy từ trong túi ra một viên chocolate, bóc vỏ.

"Lấy ở đâu?" Quan Hành rõ ràng không vui nhìn chăm chăm cô.

"Người khác đưa cho." Giọng nói Lương Kiều tỏ vẻ đương nhiên.

Quan Hành lại mất hứng, trừng mắt nhìn cô một lát, thò tay ra ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một hộp quà vô cùng tinh xảo màu đỏ để ở trên bàn, cũng không nói chuyện, tiếp tục trừng cô.

Đưa cô sao?

Đưa thì đưa, bộ dạng xảo quyệt này là ý gì?

Lương Kiều nhìn nhìn anh, lại lại nhìn nhìn chiếc hộp, một lát sau vươn móng vuốt ra - -

Quan Hành tay mất lạnh lẽ bắt lấy tay cô, néo néo trong lòng bàn tay. Rất lâu rồi không có chạm qua cô, muốn mà không được.

Lương Kiều muốn rút ra, nhưng rút không nổi.

"Hoa nhận được chưa, thích không?" Quan Hành nhìn tay cô hỏi.

Cũng biết là anh đưa, trời ơi. Trong lòng Lương Kiều thờ dài, mặt không căng thẳng, không có biểu cảm gì nói: "Không có."

Tại sao lại không nhận được...

Quan Hành đưa tay cô lên ngửi hai cái, sau đó khước miệng nhếch lên, trêu tức nhìn qua cô: "Gạt người! Còn nói không thu được, trên tay em còn lưu lại mùi hương hoa đây."

Lông mày Lương Kiều cau lại, vẻ mặt hoài nghi: "Chẳng lẽ không phải mùi chocolate?"

"Mặc kệ, dù sao em cũng nhận được rồi." Quan Hành chau chau mày, có chút vô lại nói, "Không nhận được thì vẫn coi như là em nhận rồi."

Anh thoáng cúi đầu, cái trán cọ sát trên mu bàn tay Lương Kiều, sau đó lại hôn một cái, lúc này mới vừa lòng thỏa mãn đặt tay cô xuống. Anh đẩy hộp quà màu đỏ tới, gõ hai lần trên chiếc hộp, "Cho em."

Giọng nói còn có chút đắc ý nhỏ.

Lương Kiều mở cái hộp ra - - được rồi, lại là chocolate. Nhưng tạo hình trên mỗi một viên đều không giống nhau, rõ ràng so với mấy viên của Trương Vĩ thì có giá hơn không ít.

Lương Kiều cầm lấy một viên hình hạt điều nhét vào trong miệng, răng rắc nhai - - ừ, ăn thật ngon!

Cô cảm từng viên từng viên ăn không ngừng nghỉ, Quan Hành liền chống cằm xem cô ăn, thấy cô ăn hết một hàng còn chưa ngừng, vội vàng đẩy nắp chiếc hộp lên: "Chớ ăn quá nhiều, lát nữa ăn không thấy ngon."

Lương Kiều đang phồng má khoan khoái nhau, không thèm để ý đến anh.

Quan Hành lại thu chiếc hộp vào trong ngăn kéo, sau đó thân thể nghiêng về phía trước nằm sấp ở trên bàn, trên mặt tươi cười, hỏi cô giống như đang tranh công: "Biểu hiện hôm nay của anh có thể chứ?"

"Như bình thường." Lương Kiều vừa nói một bên vừa lộ ra một chút ghét bỏ cùng không hài lòng.

Như bình thường... Người phụ nữ thật sự là khó hầu hạ.

Quan Hành thờ dài vô cùng nhẹ, lại tới gần phía trước vài phân, dùng ánh mắt nhìn nọt nhìn cô, thương lượng với cô: "Vây em hôn anh một cái, khích lệ một chút, ngày mai anh sẽ biểu hiện tốt hơn."

Kỹ năng làm nũng thật sự là tăng lên rồi đấy!

Lương Kiều chậm chạp nhai chocolate, nhìn chăm chăm anh một lát, ngoắc ngoắc ngón tay với anh.

Quan Hành lập tức vênh mũi lớn nửa người đều nằm sấp ở trên bàn, tiến mặt đến gần sát cô, đợi cô đến hôn.

"Nhắm mắt lại." Lương Kiều nói.

Quan Hành còn muốn cò kè mặc cả: "Anh muốn nhìn em."

Lương Kiều liền không nhìn được, chỉ chắc một tiếng, cái gì cũng không nói, Quan Hành lập tức thỏa hiệp, nói liền thanh: "Anh nhắm anh nhắm", sau đó nhắm mắt lại cong miệng lên.

"Pằng - -"

Lương Kiều đưa tay vỗ một cái vào trán anh.

Trời ơi!

Trong khoảnh khắc Quan Hành bị cô đánh liền mở mắt ra, vọt một cái thân thể đứng thẳng, tức giận trừng mắt nhìn cô, con mắt đều sắp phun ra lửa.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi thật lâu, mặt đen lại đi ra từ sau bàn làm việc, chặn lại người phụ nữ gặp phải tình huống bất lợi đang muốn chạy trốn kia không lên, bước đi đến trước sofa, ném cô xuống đó.

"Này!"

Lương Kiều hô một tiếng muốn đứng lên, Quan Hành trực tiếp bỏ nhào vào người cô, ngăn chặn cả người cô, sau đó nhanh chóng bắt lấy hai cánh tay cô ấn lên đỉnh đầu, đồng thời kẹp chặt giữa hai chân của cô.

Không nói hai lời cúi đầu ngậm lấy đôi môi còn dính chocolate của cô, hung ác mút hôn.

Giữa răng môi cô đều nồng nặc mùi thơm chocolate, đầu lưỡi Quan Hành mạnh mẽ liếm qua từng tác ở môi cô cùng hàm răng trên, cho đến khi cướp đi tất cả hương vị chocolate trong miệng cô, không còn sót lại một chút nào.

Anh thở hồng hộc buông ra, Lương Kiều đã sắp không thở nổi, ngực theo khoảng cách hô hấp phập phồng từ trên xuống dưới. Hút vào ngậm khí mới trở lại bình thường, cô tức giận nói: "Tay, lấy ra!"

Làm sao mà Quan Hành nghe theo được. Chẳng biết lúc nào thò vào trong quần áo cô tay nắm lấy thứ mềm nhũn kia, không chỉ không có buông, còn cố ý nắm lấy đỉnh hồng, nhẹ nhàng vân vê vài cái.

"Ừm..." Đã có một thời gian không làm qua chuyện này dường như thân thể vô cùng nhạy cảm, trong nháy mắt cả thân thể Lương Kiều đều mềm nhũn, không khống chế được phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Quan Hành vội vàng che miệng cô: "Đừng kêu."

Hiệu quả cách âm của phòng làm việc của anh cũng không tốt như vậy, nếu cô lại kêu hai tiếng nữa thì một lát sau toàn bộ công ty đều biết rõ bọn họ đang làm cái gì.

Lương Kiều mở mắt ra trừng anh, đầy mắt tràn ra một tầng hơi nước, ướt nhẹp, đâu có chút lực uy hiếp nào.

Bộ dạng này làm người ta không nhìn được muốn chà đạp. Bộ dạng này làm người ta khó có thể cầm giữ, Quan Hành cố gắng kiềm chế rục rịch **trong lòng cùng với dưới thân, nhẹ nhàng mở hai cái vào lần môi cô thấp giọng nói: "Em xem thân thể em thích anh nhiều như vậy, em còn mạnh miệng cái gì, hử?"

Hơi nước ở đáy mắt chậm rãi rút đi, Lương Kiều cũng bình phục lại, con mắt nhìn thẳng anh, vẻ mặt bình tĩnh trước con bão táp: "Em cho anh một cơ hội cuối cùng, anh có đứng dậy hay không?"

"Được được được," ánh mắt kia của cô thật đáng sợ, Quan Hành thoáng kinh sợ, cuối cùng lưu luyến xoa nhẹ hai cái, lấy tay từ trong quần áo của anh ra.

Cuối cùng thoát khỏi xiềng xích trói buộc trên người, Lương Kiều ngồi dậy, vừa nhìn cổ tay, chỗ đó bị anh nắm nửa ngày đã hồng. Cô lập tức vươn tay đến trước mắt Quan Hành, mang ánh mắt khiển trách nhìn anh.

Quan Hành chợt dạ lại đau lòng, kéo tay cô lại thối thối hôn hôn, trong miệng còn nói lảm bảm: "Không đau không đau, vù vù không đau."

"..."

Lương Kiều ghét bỏ rút tay mình về, đứng lên sửa sang quần áo chuẩn bị đi.

Quan Hành cũng lập tức đứng lên, nhắm mắt theo đuôi đi sau cô hai bước, lại kéo tay cô: "Buổi trưa em có thời gian không, anh mời em ăn cơm có được hay không?"

"Không có thời gian." Lương Kiều lạnh lùng cự tuyệt.

"Vậy buổi tối thì sao?" Quan Hành càng chưa từ bỏ ý định, còn kéo cô tay quơ quơ.

Lương Kiều không hề bị lay động: "Cũng không được."

Buổi tối cũng không rảnh? Trong nội tâm Quan Hành chuông báo động rung mãnh liệt: "Buổi tối em hẹn ai? Ai? Nam hay nữ?"

Lương Kiều lờm anh, lạnh lùng nói: "Em có nghĩa vụ báo cáo cho anh sao?"

Quan Hành trầm mặc hai giây, nói: "Nếu em cứ không cho anh cơ hội như vậy, anh chỉ có thể chặn trước cửa nhà em."

Lương Kiều hừ một tiếng: "Có bản lĩnh thì anh tới đi!"

Có bản lĩnh thì anh tới đi..

Nếu sớm biết rằng anh có bản lĩnh hơn nữa nghe lời như thế, nhất định Lương Kiều sẽ nuốt từng lời từng chữ của câu nói này lại.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Editor: Linh Đang

Sau khi hủy bỏ điều kiện giới tính, một buổi trưa Lương Kiều liền nhận được hai ba cuộc điện thoại gọi đến đề tư vấn, đều không ngoại lệ là nam.

Trong đó có một người có lẽ đã xảy ra biến cố hoặc sự kiện khẩn cấp gì, sốt ruột muốn thuê phòng, sau khi được tư vấn thì rất hài lòng, muốn sớm được chuyển vào, Lương Kiều liền hẹn với anh ta sau khi tan việc tối đây xem phòng.

Sắp đến giờ tan tầm nhận được tin nhắn của Quan Hành, hẹn cô đi ăn cơm.

Lúc này Lương Kiều thật sự có chuyện, trực tiếp trả lời anh "ho".

Không đầy một lát Quan Hành liền xuống, lấy danh "Thị sát công việc" đi dạo quanh phòng làm việc.

Một ngày hai người lãnh đến thị sát, buổi sáng mới vừa chiêu đãi hết Hạ Bác Viễn, trong tay chồng chất không ít chuyện, Vạn Thiên đều gấp đến muốn chết, còn phải rút thời gian ứng phó vị tôn đại phạt này.

Đương nhiên cô ta nhìn ra được ý của vị đại phạt này không ở trong lời, cho nên lễ phép định ra tán gẫu vài câu, liền gọi Lương Kiều đến hầu hạ, nói ra cho oai là "Giới thiệu tình huống phát triển mấy năm gần đây của tạp chí chúng ta cho Quan tổng".

Lương Kiều lờ anh tới phòng họp, rót cho anh một cốc nước.

"Bình thường các em hay chiêu đãi khách như vậy à?" Quan Hành chứng mắt cốc nước lọc cô rót, lại càng chán ghét cái cốc, ngón tay gõ hai lần trên cốc, bất mãn nói, "Cái ly này đã bị bao nhiêu người dùng qua? Đổi lại cho anh."

Lương Kiều liền lấy một chiếc cốc giấy lại đây.

Quan Hành càng không hài lòng: "Em bảo anh phải dùng đồ một lần như này sao?"

"Nói như thế anh chưa từng dùng qua vậy." Lương Kiều thấp giọng lầm bầm một câu.

Quan Hành nói: "Anh chưa từng dùng những thứ này."

Ánh mắt Lương Kiều nhìn về phía đống quần anh, chặc một cái.

Quan Hành cúi đầu nhìn xuống, vội ho một tiếng.

Được rồi, anh dùng qua, dù sao đây cũng là lần duy nhất.

"Mặc kệ, đổi cho anh." Anh bắt chéo hai chân lên, thành thói ngồi.

Lương Kiều càng nhẫn nại, áp chế lại lửa giận đã sôi trào trong ngực, lại đi ra ngoài cầm vào một chiếc cốc có in hình con ngựa đơn giản, một lần nữa rót cốc nước để qua trước mặt anh.

Quan Hành ngó ngó cái cốc kia, giương mắt ngắm cô: "Cốc của em?"

"Ừ." Lương Kiều ngồi xuống bên cạnh anh, từ trong lỗ mũi phun ra một tiếng.

Điều này làm Quan Hành hài lòng, duỗi tay cầm cái cốc đang muốn uống, nhưng lại bị phồng, hít vào một tiếng, lòng mảy liền lập tức nhấn lại, "Nước nóng như thế em muốn làm anh bỏng chết hay sao?"

Lương Kiều trừng mắt: "Nóng thì anh không biết để đến lúc nguội à?"

"Hiện giờ anh đang khát nước." Quan Hành vô tội nhìn cô, đẩy bậc thang tới, "Em thổi cho anh một chút."

Cái chuyện uống nước này sao cũng rắc rối quá vậy! Lương Kiều hết sức không kiên nhẫn: "Em gọi lên mặt anh anh có tin hay không?"

Quan Hành sờ sờ mặt, thấp giọng rầm rầm nói: "Vậy không được, dung nhan bị hủy hoại em sẽ ghét bỏ anh."

Thời gian ngắn ngủi Lương Kiều đã đưa tay nhìn đồng hồ hai lần, còn kém hơn mười phút là năm giờ, cô vội vã đi. Quan Hành vuốt vuốt cái cốc kia, một bên cổ làm ra vẻ lơ đãng hỏi cô: "Em đang vội?"

"Ừ."

"Muốn đi đâu?"

"Không nói cho anh."

Quan Hành liếc nhìn cô một cái, kéo cái ghế dựa lại gần chỗ cô, đầu gối lên chân cô, cọ cọ. Lương Kiều chặc chặc hai tiếng: "Làm sao thế, bên ngoài có nhiều ánh mắt đang nhìn đấy, ngồi xa một chút!"

Anh mới mặc kệ có bị nhìn hay không, cô mà rút tay ra sẽ chạy mất.

Lương Kiều nhanh chóng lấy tay ra không để cho anh chạm vào, anh lại bắt, cô tiếp tục trốn, hai người một đuổi một chạy làm loạn lên, Quan Hành một bên bắt cô còn một bên nhỏ giọng nói: "Trời ơi chớ né, để cho anh sờ..."

Vạn Thiên cầm một phần văn kiện từ phòng làm việc đi ra, đi qua cửa phòng hội nghị nhìn vào trong, vội vàng thu hồi ánh mắt lại, lắc lắc đầu, giao văn kiện cho bộ phận phát hành, thấp giọng dặn dò vài câu, sau đó mắt nhìn thẳng trở về phòng làm việc của mình.

Lúc năm giờ kém hai phút, Lương Kiều lập tức thoát khỏi Quan Hành đứng lên, ôm chiếc cốc của mình bỏ chạy.

"Này! Em đứng lại đó cho anh!"

Quan Hành ở sau lưng hô một tiếng, cô không để ý, chạy càng nhanh hơn.

Quan Hành tức giận đến mức không còn gì để nói, ngừng một lát cũng đứng lên chỉnh trang quần áo rồi từ phòng họp đi ra.

Lúc đi đến khu làm việc công cộng dừng lại hai giây, nhìn một đám người đang nhìn chằm chằm mình tự phụ gạt đầu, nói câu "Làm việc cho tốt", sau đó khi mọi người nhiệt liệt đáp lại, hai tay nhét vào túi chậm chạp rời đi.

Trên đầu Thư Nam còn có bản kê khai chưa làm xong, Lương Kiều đang vội liền tự mình đi trước, kết quả vừa ra khỏi cửa bên cạnh tường liền có một người bắn ra, chân dài của Quan Hành vừa nhấc lên đã ngăn cản trước người cô. Lương Kiều nhấc chân đá văng ra, chạy chậm đến cửa thang máy.

Quan Hành cúi đầu phì phì ồng quần, theo kịp.

"Em đi đâu vậy, anh đưa em đi."

Ngồi xe anh chắc chắn là nhanh hơn một chút, nhưng Lương Kiều sợ anh biết mình phải về nhà sẽ quán quít lấy cô, nói rất dứt khoát: "Không cần."

Quan Hành nhìn hai mắt cô, không có nói cái gì nữa, đi theo phía sau cô tiến vào thang máy.

Lương Kiều ấn tầng 1, đứng sang bên cạnh, một giây sau bên cạnh liền có thêm một người, cô bắt đầu nói: "Trời ơi anh đừng đi theo em."

"Anh không có đi theo em." Quan Hành ngẩng cằm lên dùng khóe mắt nhìn cô, "Thang máy chỉ cho em đi?"

Nói rồi duỗi tay ấn xuống tầng 1, Lương Kiều liền không nói gì nữa.

Hai người vai kề vai đứng, Quan Hành lấy tay từ trong túi ra, lặng lẽ dựa vào gần cô rồi xuống tay xuống bên người.

Cuối tháng này chủ cho thuê nhà sẽ đến thu tiền, một lần là nộp cả một năm, hiện ở trong tay cô không có nhiều tiền như vậy, cũng không biết người đàn ông xem phòng kia có đồng ý giao nhiều tiền như vậy hay không.

Trong lòng đang suy nghĩ chuyện, đột nhiên có một cái tay bị người bắt lấy, cô vô thức giãy một cái, không có tránh ra.

Quay đầu nhìn về phía Quan Hành, vẻ mặt anh nghiêm túc nhìn chăm chăm phía trước, thật giống như người bắt tay cô hoàn toàn không phải anh.

Lương Kiều lại giãy một cái, anh liền cầm thật chặt, nhẹ nói: "Đừng làm rộn."

Thang máy đến tầng 1, Lương Kiều vừa muốn hất tay của anh ra, Quan Hành mạnh mẽ lôi cô về, một tay nút đóng cửa lại.

"Này! Anh làm sao thế?" Lương Kiều hô một tiếng, vội vàng dùng sức thoát khỏi anh.

Quan Hành ôm lấy eo cô nhấc cả thân thể cô lên, đi hai bước thả tới trong góc thang máy, sau đó cả người tiến lên, vây cô giữa bản thân mình cùng bức tường trong thang máy.

Lương Kiều dùng sức đẩy anh: "Em thực sự có việc, một lát nữa là không còn kịp rồi!"

Quan Hành bắt được hai cánh tay cô đang quơ, nắm trong lòng bàn tay, không nhanh không chậm nói: "Không nóng vội, anh đưa em đi."

Lương Kiều không tránh được cũng không động nữa, thử vài chiêu rồi nhanh chóng dừng lại, thân thể trầm tĩnh lại khẽ dựa ra phía sau, hữu khí vô lực nói: "Em thật sự thua trên tay anh."

"Sớm nghe lời một chút thì đỡ phải nhiều chuyện hay không." Quan Hành không khỏi đắc ý nói. Sau đó lại gơ hai cánh tay cô đến bên miệng, một bên hôn một cái, vẻ mặt thỏa mãn.

Lương Kiều không có lên tiếng, ngược đầu dựa vào ở phía sau, vẻ mặt không thể yêu thương nổi.

Quan Hành tiến gần mặt lại một chút, chóp mũi chạm vào chóp mũi của cô, nhẹ nhàng quấy rối hai cái. "Em còn như vậy, anh hôn em đó."

"Anh muốn làm gì thì làm nhanh đi, làm xong thì đừng quán quít lấy em, em có việc quan trọng." Lương Kiều đã hoàn toàn từ bỏ giãy giụa.

"Đình - -"

Thang máy vang lên một tiếng.

Bộ dáng phờ phạc này của cô làm cho lòng Quan Hành có chút ngửa, thân thể dán cô cọ sát, đặt tay cô lên ngang hông mình, sau đó hai tay nâng mặt cô, mân mê môi cô một lát, đụng tới mũi cô một cái.

Cô vẫn không có phản ứng, Quan Hành dừng lại mấy giây, hạ giọng nói: "Em muốn làm chuyện yêu đương ở chỗ này hay sao?"

Lương Kiều nhìn anh một lát, miệng bị bóp thành hình con gà nhỏ phun ra mấy chữ: "Cửa, sắp đóng."

Quan Hành xoay tay lại ấn nút mở cửa một cái, cửa sắp khép kín lại mở ra một lần nữa.

Anh quay lại kéo cổ tay Lương Kiều dắt cô ra, tìm được xe của mình, nhét cô vào ghế lái phụ.

Lương Kiều không ngừng thở dài, Quan Hành cài dây an toàn xong cho cô, lại hôn lên miệng cô một cái, hải lòng đóng cửa xe, đi vòng qua bên kia lên xe.

"Hôm nay thật nghe lời." Quan Hành khởi động xe, vui thích khen cô một câu.

Lương Kiều mở cửa sổ xe ra, một tay đặt lên chông đầu, nói: "Vậy anh trực tiếp mua búp bê thổi khí là được rồi, vô cùng nghe lời, không cần lo lắng,

bảo bày cái gì tư thế gì liền bày cái gì tư thế đó."

Quan Hành liếc nhìn cô một cái, cười: "Em chính là búp bê mà anh thổi khí."

"..." Sự khinh bỉ của Lương Kiều sắp lên tận mây xanh, "Em cảm ơn anh nhá."

Biết được cô phải về nhà, Quan Hành hết sức khác thường không nói bất cứ điều gì, quen cửa quen nẻo lái xe đến khu nhà rồi ngừng ở dưới lầu.

Trên đường về nhận được điện thoại của đối phương nói ồ, Lương Kiều phát phát tay vội vàng xuống xe, Quan Hành cũng xuống xe, đi theo phía sau cô vào thang máy.

"Em thực sự có chuyện, " Lương Kiều cũng bắt đầu đi, "Hôm nay có người đến xem phòng ở, anh đừng quấy rối em."

Quan Hành tò mò hỏi: "Xem phòng ở sao? Em muốn bán phòng?"

"Bán cái rầm đây, em nào có phòng ở có thể bán, phòng ở này vốn chính là thuê." Lương Kiều nói, "Chỉ là em đang tìm người cùng mướn chung, hôm nay người ta tới đây nhìn trước một chút, lát nữa anh đừng đi ra, đi thẳng về nhà đi."

"Không được." Quan Hành chém đinh chặt sắt cự tuyệt, "Ngộ nhờ đối phương muốn mướn danh nghĩa xem phòng ở để vào nhà cướp bóc thì làm sao bây giờ? Mặc dù em không có tài, nhưng còn có mấy phần sắc..."

Lương Kiều không nhịn được mắng anh: "Anh mới sắc đấy!"

Quan Hành ho một tiếng, vội vàng uốn nắn: "Tư sắc tư sắc." Hình như là nghĩ đến cái gì, anh ngược lại lại nói, "Không đúng, xem phòng ở hẳn là người phụ nữ... nhưng phụ nữ cũng rất nguy hiểm, em còn có hai quả thận đó, cũng có thể bán mấy trăm vạn - - đừng tưởng rằng em biết ném qua vai liền được coi là thiên hạ vô địch, người ta cũng sẽ không giống như anh nhường cho em, muốn hành hung khẳng định đến có chuẩn bị, bên trong bao nói không chừng có thể giấu ** được cùng hung khí đấy, đến lúc đó em chạy đều không thoát, anh không ở lại thì làm sao mà được đây."

Lương Kiều: "..."

Anh bức bức lăm lăm theo sát từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng chờ trước cửa, sừng sốt. Đối phương gật đầu với hai người, cười có chút xấu hổ.

Lương Kiều cười cười chào hỏi người ta, hỏi vài câu tình huống, mở cửa mời người nọ vào xem gian phòng.

Đối phương họ Lý, là một tiểu tử rất chất phác, mới vừa đi làm nửa năm, công ty ở cách nơi này không xa, vốn đang thuê nhà ở một khu khác, ở nửa năm, còn muốn tiếp tục thuê nhà thì đột nhiên chủ nhà liền không cho thuê nữa, chỉ cho anh ta một tuần lễ để dọn nhà, hai ngày tan này tan việc cũng chẳng quan tâm đến ăn cơm, đều ở các nơi chạy trước tìm phòng ở.

Quan Hành theo sát chui vào, tóm cô qua một bên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Đây chính là người mướn chung mà em tìm được?"

"Đúng vậy." Lương Kiều nói, "Anh không muốn về nhà thì tự mình chơi một lát, em theo người nói chuyện chính sự, anh đừng giả mồm lại đây ngắt lời."

Quan Hành không cho phép cầm lấy tay cô không buông: "Anh không đồng ý! Không được phép ở cùng người đàn ông khác!"

"Mướn chung OK?" Lương Kiều có chút phiền, "Vì cái gì không thể mướn chung với đàn ông? Anh còn kỳ thị giới tính như thế sao? Hiện tại nam nữ mướn chung nhiều như vậy, anh còn có thể lần lượt đi quán sao?"

"Người khác như thế nào liên quan gì đến anh, dù sao em cũng không được!" Anh hung ác trừng Lương Kiều một cái, ấn cô ở chỗ đó không cho nhúc nhích, sau đó quay đầu cao giọng hô về phía trong phòng, "Này, người bên trong, phòng ở không cho thuê, cậu tới từ chỗ nào thì trở về chỗ đó đi."

Lương Kiều thực sự tức giận, hung hăng đập anh một cái: "Anh mẹ nó có thể đừng quấy rối em hay không! Phiền chết!"

Tiểu Lý từ trong phòng đi ra, nhìn hai người đang lôi kéo, có chút không biết phải làm sao. Anh hỏi Lương Kiều: "Không cho thuê sao?"

"Anh đừng để ý đến anh ấy..."

Lương Kiều nói một nửa liền bị Quan Hành bịt miệng, anh lạnh như băng nhìn tiểu Lý nói: "Không cho thuê, cậu đi đi."

Đoán chừng là vợ chồng son đang gây gỗ giận dữ, tiểu Lý gật gật đầu, rất lễ phép nói cảm ơn bọn họ, sau đó rời đi.

Người vừa đi Quan Hành liền buông lỏng tay, Lương Kiều đẩy anh ra, nhắc chân đá về phía đằng quần anh.

"Này này này!" Quan Hành vội vàng tránh đi, "Đá hồng cái bên trong thì lấy thứ gì cho em chơi?"

Lương Kiều bực bội vò tóc: "Anh cút cho em, cút cút cút! Thật sự là có lúc muốn đánh chết anh!"

Cô đi tới rót cốc nước, một ngụm uống hết cả cốc. Sau đó ném nó vào trong bồn rửa, đi qua ghế sa lon ngã người vào trong đó, vùi mặt ở trong gối, kêu

"A a a" một trận.

Quan Hành đứng ở chỗ đó nhìn cô một lát, đi đến cách một khoảng cách ngồi xuống.

"Một mình em ơ không phải là rất tốt sao, tại sao không phải muốn tìm người mướn chung?"

Phát tiết xong cả người đều tỉnh táo không ít, Lương Kiều ngồi dậy vuốt vuốt đầu tóc, lạnh lùng nhìn anh một cái: "Tìm người mướn chung đương nhiên là vì gánh vác tiền thuê phòng, nếu không còn có thể làm gì?"

"Tiền thuê phòng một mình em không trả nổi?" Lòng mảy Quan Hành vặn lại, bộ dáng không quá tin tưởng, "Tiền anh đưa cho em đâu, tại sao lại không cần?"

Lương Kiều quay mặt sang, không lên tiếng.

Trầm mặc một lát, Quan Hành ngồi gần lại cô, cẩn thận nói: "Cái kia thật không sự không phải là phí chia tay..."

Lương Kiều vẫn không nói lời nào.

Quan Hành nhân tiện nói: "Nếu mà em để ý, trả lại tiền cho anh là được mà."

"Hừ!" Lương Kiều dứt khoát quay đầu, hai mắt hằm hừ trừng anh, "Tiền đã vào trong tay em còn muốn rút lại, anh đang nằm mơ sao!"

Quan Hành cố gắng nhịn để khỏi cười, "Em giữ lại lại không cần, tại sao không trả lại cho anh."

"Anh quản được sao! Em giữ lại dường nào không được sao?" Lương Kiều tức giận nói, "Về sau hoa tàn ít bướm không có ai cho em tiền, tự mình tích góp ít tiền lúc hoa đã già anh có ý kiến?"

Quan Hành vội vàng nói: "Không có ý kiến không có ý kiến."

"..." Mẹ nó, một câu êm tai cũng không nói!

Lương Kiều lại trừng anh, vẫn tức giận, nhắc chân đạp anh hai cái.

Ngồi một lát, Quan Hành đẩy đẩy cô: "Em có đói bụng không, chúng ta ra đi ăn cơm đi, anh mời em ăn ngon."

Lương Kiều: "Không đi! Tức giận!"

"..."

Quan Hành đứng lên, nói với cô: "Vậy trước tiên em tỉnh táo một lát, anh về nhà một chuyến."

Excuse me? Lương Kiều quay đầu trừng mắt nhìn anh, có chút không dám tin tưởng.

Con mẹ nó cô không nghe lầm chứ, anh mới vừa rồi là làm cho cô tỉnh táo trước một lát sao? Trước, tự mình, một người, tỉnh táo, một lát???

Quan Hành sờ sờ đầu cô, xoay người đi.

Lương Kiều: "..."

Một lát cả nhà anh đấy!

Cả nhà đoán xem anh về nhà làm gì nào??

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trên Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: Linh Đang

Lương Kiều tức giận đến mức một hơi ăn hết hai gói mì tôm, sau đó ngồi ở trên ghế sofa xem tiết mục giải trí, tâm tình không tốt, dẫn đến mặc kệ người dẫn chương trình chọc cười như thế nào cô cũng không cười nổi.

Sau đó lại nhận được điện thoại của Trâu Dung Dung, nói không biết bằng đường nào bà nội đã xem cho cô một lang quân như ý, lớn lên hết sức đẹp trai, sự nghiệp thành công, vừa khéo đã đã công tác ở thành phố C, hỏi cô có hứng thú gặp một lần hay không.

Lúc này Lương Kiều không có hứng thú với người đàn ông khác, thuận miệng hỏi một câu: "Đối phương tên gì thế?"

Trâu Dung Dung chần chờ một chút, nói: "Họ Hà, gọi là Chính gì đó, tóm lại nghe như là Hà Kỳ Chính."

"Họ Hà à, " Trong nháy mắt Lương Kiều lại không có hứng thú, cuộc đời này không có hảo cảm với họ Hà. Nhưng mà không muốn lãng phí một phen tâm ý của bà nội, cô còn nói là, "Gặp mặt cũng được, mấy người sắp xếp ổn thỏa rồi thì nói cho chị biết một tiếng."

"Được rồi!" Trâu Dung Dung sáng khoái đáp.

Tiết mục càng xem càng nhàm chán, Lương Kiều ngáp một cái đứng lên, cầm một cái váy ngủ đi tắm rửa.

Hôm trước Trâu Dung Dung đưa cô một chai tinh dầu hoa hồng làm lễ vật năm mới, còn chưa bao giờ dùng qua. Lương Kiều mở chai tinh dầu ra, hương vị ngửi cũng không tồi, cho vào trong bồn tắm một chút, chậm rãi để nó lên bọt rồi tắm.

Không biết là cho quá nhiều hay hương vị vốn cũng đã nồng nặc, Lương Kiều càng ngâm càng cảm thấy thơm, nhắm mắt lại liền cảm thấy mình biến thành một đóa hoa hồng tươi đẹp đón gió phấp phới, đang lúc vui mừng vì nở rộ, đột nhiên bị người ta lấy cây kéo cắt xuống, chém đứt cành lá thả vào trong một cái hộp hình chữ nhật, bị một người đàn ông mặt nhuốm đầy tình dục hai tay dâng cho một cô gái trẻ đang cười ngọt ngào.

- - Đậu má, đây không phải là Quan Hành cùng cô gái trẻ sao!

Lương Kiều chợt bừng tỉnh, trừng trừng mắt thờ gáp ra hai ngum, chậm rãi ngồi dậy.

Nước đầu đã nguội lạnh.

Có chút lạnh. Cô lau khô thân thể mặc váy lên, lúc đi ra vừa vặn nghe được chuông cửa đình linh đình linh vang lên không ngừng.

Lương Kiều cầm một chiếc áo khoác ngoài ở nhà bằng nhung khoác ở ngoài, đi ra mở cửa.

"Ai đó?"

"Tình nhân trong mộng của em." Bên ngoài một giọng nói nam nghiêm trang nói.

Tình cái nhà anh, trong mộng của em anh là tình nhân của người khác!

Lương Kiều trở mặt nhìn anh bằng nửa con mắt, kéo cửa ra - - Quan Hành khẽ cười với cô, mặt đầy gió xuân giống hệt trong mộng; bên trái là một chiếc vali lớn nhìn quen mắt, trong tay phải còn kéo một vali hành lý màu xám cũng to như thế.

"Ý tứ này là sao?" Lương Kiều dựa vào khung cửa, chỉ mở cửa ra một khe nhỏ đủ để chính mình ra, về mặt tương đối cảnh giác.

"Ánh mắt này của em là sao thế?" Quan Hành bị đáng về phòng bị của cô chọc cho nổi giận, đuổi tay đẩy cửa, thế nhưng đẩy không động. "O em đề phòng anh như thế làm gì? Mở cửa để cho người đàn ông khác tiến vào, còn anh đến em lại dùng thái độ này sao?"

Lương Kiều nhìn anh từ dưới lên một lượt: "Anh cũng tới thuê phòng?"

"Không được sao?" Quan Hành hừ một tiếng, "Mau mở cửa ra cho anh, em người phụ nữ này thật sự không biết điều, tức chết anh mất."

Lương Kiều nói: "Anh ở chỗ nào thì về chỗ đó, đừng đến chọc em chơi."

"Không có chọc em chơi, anh nghiêm túc." Quan Hành nói, "Không phải là em muốn tìm người cùng gánh vác tiền thuê phòng sao, anh với em mượn chung đỡ phải ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, nửa đêm lửa tình đốt người cường người khác, anh biết tìm ai để nói lý lẽ đây."

Lương Kiều nhắc chân đạp anh: "Em có đói khát như vậy sao?"

Quan Hành linh hoạt né tránh, hừ hừ nói: "Ai mà biết được."

"Dù sao em cũng không cho anh thuê." Trước khi anh kịp phản ứng Lương Kiều đã đóng cửa lại, ở phía sau cửa hô một tiếng, "Anh về đi, hôm nay em quá mệt mỏi, không có tinh lực chơi với anh."

Bây đặt căn nhà đẹp xa hoa như thế thì không ở, chạy tới cùng thuê với cô căn phòng tồi tàn này, nào có vấn đề sao!

"Này!" Quan Hành còn ở bên ngoài gõ cửa kêu, "Em mở cửa trước, chúng ta đi vào rồi nói có được hay không?"

Gõ cửa nửa ngày, không có người thừa, Quan Hành tức giận đến mức nhấc chân định đá vào cửa, nửa đường lại miễn cưỡng ngưng lại, chuyển phương hướng đá vào vali một cái để trút giận.

Con mẹ nó người phụ nữ này thật sự là muốn lật trời, lại dám nhốt anh ở ngoài cửa!

Tức chết tức chết!

Anh nôn nóng bước đi trên hành lang hai vòng, rất vất vả mới nhìn xuống xúc động muốn đập cửa. Người phụ nữ này thật là nhẫn tâm, lại có thể thực sự nhốt anh mặc kệ ở bên ngoài!

Quan Hành xoay cái mông mệt mỏi ngồi lên vali, làm trên đó xuất hiện một chỗ trống xuống. Vẫn may là bên trong không để đồ trong đó, nên không bị ảnh hưởng gì.

Cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, một người phụ nữ trung niên mập mạp ôm một đứa trẻ đi ra, trên cánh tay còn mang theo một túi đồ. Người phụ nữ mập thấy Quan Hành đang ngăn người, ôm lấy đứa bé chậm chậm đi đến chỗ anh.

Miệng đứa bé ngậm núm vú cao su nhìn chăm chăm Quan Hành, một lớn một nhỏ hai mặt nhìn nhau.

Mặc dù sự cảnh giác trong ánh mắt của người phụ nữ mập không rõ ràng, nhưng Quan Hành vừa liếc mắt đã phát hiện ra, tại sao hôm nay từng người từng người đều nhìn anh thành kẻ trộm vậy? Anh vô cùng khó chịu, làm bộ gõ cửa hai lần, kêu vào bên trong: "Bảo bối mở cửa đi, anh biết lỗi sai rồi!"

Thì ra là phạm sai lầm bị bà xã đuổi ra khỏi cửa, ánh mắt người phụ nữ mập nhìn anh xuất hiện thêm vài phần đồng tình.

Lúc đi lúc xuống tầng dưới mới đột nhiên nhớ ra, ồ, tiểu Lương cách vách không phải là đang độc thân sao? Khi nào thì có ông xã?

Người phụ nữ mập tới chợ bán thức ăn mua món ăn, khi trở về thấy người đàn ông kì kì quái quái kia vẫn còn ở đây, người cao lớn mà lại ngồi trên vali chặn ngang cửa, không hiểu sao nhìn có vài phần bi ối.

Người phụ nữ mập lắc đầu, cẩn thận tránh anh, mở cửa về nhà.

Cứ cách một lúc thì Lương Kiều lại nhìn qua mắt mèo một chút, người kia vẫn luôn không đi. Còn con mẹ nó có nghị lực nhỉ, Lương Kiều cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lần thứ tám khi đang nhìn, đột nhiên di động nằm trong lòng bàn tay rung chuông lớn, cô bị dọa đến nỗi suýt nữa nhảy dựng lên, vội vàng hai ba bước chạy về phòng khách.

Điện thoại là Trần phu nhân vừa sinh con thứ hai gọi tới, Lương Kiều nhận điện thoại: "Vâng, chị Trần à."

Chỉ nghe thấy đầu bên kia là giọng nói của người phụ nữ phúc hậu dè dặt hỏi: "Tiểu Lương à, em có ở nhà không?"

"Có ạ, chị cần em giúp làm gì sao, em thay quần áo là sang ngay lập tức."

Công việc của Trần tiên sinh rất bận, thời gian ở nhà tương đối ít, một mình Trần phu nhân chăm sóc hai đứa trẻ rất cực khổ, thỉnh thoảng sẽ gọi Lương Kiều qua đó trông con giúp hoặc sửa bóng đèn...

"Không phải." Không hiểu sao nghe giọng nói của Trần phu nhân lại thấy có chút lén lút: "Cị nói với em này, vừa rồi chị ra ngoài mua thức ăn, thấy có người đàn ông ngồi chặn trước cửa nhà em, lúc đầu chị còn tưởng là ông xã nhà em cơ, về sau vừa nghĩ vừa thấy không đúng, không phải là em ở một mình sao, hù dọa chị chết mất! Cũng không biết có phải là biến thái hay không, một cô gái như em ở một mình bên trong quá nguy hiểm, chị nghĩ chúng ta nên báo cảnh sát trước, chờ cảnh sát đến xem anh đến cùng muốn làm gì thì nói sau. Bây giờ em cũng đừng sợ, chị sẽ lập tức gọi điện thoại..."

"Ồ, đừng đừng đừng!" Lương Kiều vội vàng ngăn lại, đỡ cái trán, gượng cười hai tiếng nói, "Chị Trần chị hiểu lầm rồi, người kia... người kia em biết, không phải là biến thái..."

Trần phu nhân "À" một tiếng, cũng kịp phản ứng, có chút thẹn thùng nói: "Thật sự là ngại quá, chị... Trời ơi em xem đầu óc chị này! Tiểu Lương em chớ để ý, chị này, trời ơi dạo này đầu óc của chị thật sự là càng ngày càng không dùng được."

Lương Kiều cũng hết sức thẹn thùng: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, thật ra là em gây thêm phiền toái cho mọi người. Anh ấy không có hù dọa chị cùng cực đâu chứ?"

"Ồi! Không có không có. Em tìm đối tượng vậy mà chị cũng không biết, còn làm ra chuyện xấu hổ như thế, thật sự là..." Trần phu nhân cười ha ha nói, "Đối tượng của em lớn lên trông cũng rất ổn, tại sao lại ngồi ở bên ngoài vậy? Vợ chồng son gây gỗ?"

Lương Kiều ha ha gượng cười: "A vừa rồi em đang tắm, không nghe thấy anh ấy gõ cửa, ha ha."

Trần phu nhân cũng không có vạch trần, bảo cô nhanh chóng mở cửa cho người ta đi, đỡ phải cãi nhau làm tổn thương lòng tự tôn của người đàn ông kia, vậy thì sẽ mất nhiều hơn được.

Quan Hành đã không nhớ rõ chính mình ngồi ở chỗ này bao lâu, sắp ngủ mất rồi, dạ dày đói khiến anh đã hơi thấy đau, anh đưa tay nện một cái vào cửa, trong miệng lầu bầu lầm bầm nói: "Em cứ phóng túng đi, làm ba ba nóng nảy thì sẽ bắt máy ủi đất đến san bằng căn phòng này của em!"

Đột nhiên cửa bị kéo ra, thân thể anh hoàn toàn mất đi chống đỡ nên mất phương hướng, toàn bộ ngã xuống phía trước, đầu đụng vào một chỗ hơi mềm

mềm.

Lương Kiều kêu lên một tiếng đau đớn, ôm bụng lui về phía sau hai bước, ngồi xồm ở trên mặt đất. "Con mẹ nó..."

Quan Hành sợ hết hồn, vội vàng tới đỡ cô: "Đụng chỗ nào đụng chỗ nào?"

Còn may lần đụng này dường như không phải là đụng mạnh, ngồi xồm lập tức trở lại bình thường, Lương Kiều trừng mắt nhìn anh, cắn răng nói: "Com tối đều bị anh đụng vào sắp đi ra rồi!"

Cuối cùng tay Quan Hành sờ đến bụng cô, cường chế xoa nhẹ hai cái, hừ lạnh một tiếng nói: "Em còn ăn com tối rồi, nhưng đến chút nước anh cũng chưa uống. Em chậm thêm chút nữa, anh đói quá sẽ phải găm cửa nhà em."

Lương Kiều cũng hừ lạnh với anh, ôm bụng đứng lên, cầm hộp mì tôm ném cho anh, chính mình nằm ở trên ghế sofa, co lại.

Quan Hành lấy vali hành lý đi vào, quăng vào cửa liền không quản nữa.

"Em cho anh ăn cái này?" Anh cầm lấy mì tôm về mặt ghét bỏ.

Lương Kiều không có phản ứng.

Ghét bỏ nửa ngày, không có cách, anh vẫn bung nước nóng lại, chen đến ngồi bên cạnh cô, ăn một cách cấp tốc.

Đột nhiên Lương Kiều đứng dậy, trở về phòng cầm giấy bút đi ra, nằm ở đó viết viết nửa ngày. Quan Hành ăn một gói mì tôm, chưa ăn no, cầm đĩa ăn gỗ dọc theo bát, nhìn cô: "Còn đói."

Lương Kiều liếc nhìn anh một cái, ngồi bút chỉ chỉ phòng bếp, ý bảo chính anh đi lấy.

Nhưng mà Quan Hành không muốn ăn mì tôm, đi qua tủ lạnh lật tung nửa ngày, cầm một hộp bánh bích quy lại đây gặm.

Chao ôi thật sự là, ở cùng một chỗ với người phụ nữ này chính là đang ngược đãi sinh mạng.

Cuối cùng Lương Kiều cũng giải quyết xong, một trang giấy viết ba hàng chữ. Đẩy ra trước mặt Quan Hành, cầm bút gỗ, nói: "Phòng ở có thể cho anh thuê, trước tiên ký hợp đồng này."

Quan Hành rút tờ khăn giấy lau tay sạch sẽ, cầm lên mắt nhìn - -

Một ngụm bánh bích quy thiếu chút nữa phun ra.

Gánh chịu tất cả tiền thuê phòng điện nước sinh hoạt thì cũng coi như xong, dù sao anh có tiền, không sợ, nhưng mà chịu trách nhiệm giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh cái quỷ gì? Anh lại không phải là tới làm người giúp việc!

Nghe lời cô nói vô điều kiện, không được phép nghi vấn không được phép nghi bậy nghi bạ không được phép ngáp ghé về xinh đẹp của cô, còn muốn bị đánh không đánh lại mắng không nói lại???

Excuse me? Tiền đều là anh trả, vì cái gì mà cô lại làm lão đại?

"Mấy điều khoản bá vương của em, anh không ký!" Quan Hành tức giận đem giấy chụp đến bàn trà, mấy khoản nhục nước mắt chủ quyền như thế này làm sao có thể ký! Ký rồi về sau mấy điều khoản của chồng còn dùng được sao!

Lương Kiều lạnh lùng "A" một tiếng: "Không ký liền ra cửa quẹo phải."

Mặt Quan Hành nhăn nhó, lại xem xem xét tờ giấy làm nhục nước mắt chủ quyền kia, liếc mắt nhìn cô: "Vậy ký rồi thì sao?"

"Anh cứ nói đi?"

Lương Kiều đột nhiên nhếch môi cười, quỳ ở trên ghế sofa thăm dò mò sang, chăm chú nhìn con mắt anh, đồng thời tay chậm chậm khoác lên trên đầu gối anh, đầu ngón tay từng chút từng chút bò lên phía trước, cứ nhắm thẳng căn cơ của anh, ngón tay trượt xuống phía dưới, nắm thứ bên trong một cái.

Hồ hấp của Quan Hành căng thẳng, vội nắm lấy tay cô. Ánh mắt lướt qua cô áo ngủ bằng tơ lụa của cô, trong nháy mắt linh hồn nhỏ bé bị khe rãnh sâu không thấy đáy kia hút lấy.

Trời ơi sắc làm hại người sắc làm hại người...

Trong lòng anh yên lặng thờ dài, cầm lấy tay Lương Kiều nhéo nhéo, tay kia cầm lấy bút vung tay lên tiêu sái ký tên.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58 1

Editor: Linh Đang

Ký hết "Khế ước bán thân", Quan Hành liền đến lại gần định hôn hôn sờ sờ một chút, bị Lương Kiều đẩy tay đá cho một cái: "Mới vừa ký xong đã định động tay động chân với em đúng không, đang hoảng một chút!"

Quan Hành liên tục thở dài, đứng dậy hồi đi thu thập mình này nọ.

"Anh đi chỗ nào đấy?" Anh nhắc theo vali hành lí tiến thẳng vào gian phòng của cô, Lương Kiều lập tức hô một tiếng.

Quan Hành nhìn sang, bị phát hiện rồi...

Lương Kiều chắc chắn hai tiếng, chỉ chỉ bên cạnh nói: "Gian phòng của anh ở bên kia. Về sau chưa được em cho phép không thể vào phòng của em. Chú ý thân phận của anh, khách trọ nhỏ, phòng của chủ cho thuê nhà không được tự ý đi vào."

"Em cứ làm như thế sao." Quan Hành nhào qua căn phòng cách vách, đẩy cửa ra mở đèn lên, đứng ở cửa nhưng chưa tiến vào, nhìn một hồi lâu, nghiêng đầu lại nhìn cô, "Có hứng thú kiểm chút khoản thu nhập thêm hay không?"

"..."

Đây chính là một đại thiếu gia tay chân không chăm chỉ, đến gian phòng cũng không muốn dọn...

Cuối cùng vẫn là động tác của Lương Kiều nhanh nhẹn quét dọn gian phòng cho anh một lần, lại cầm theo một bộ chăn ga của mình sang cho anh dùng - vị thiếu gia này chỉ mang theo vài bộ quần áo cùng đồ dùng rửa mặt tới đây, cộng thêm một chiếc máy tính, quần áo đơn giản gọn nhẹ như đi vào ở khách sạn.

Lương Kiều dọn dẹp xong gian phòng, trên người đã tứa ra một tầng mồ hôi, cô thở một hơi, vỗ vỗ tay hỏi anh: "Quét thẻ hay là tiền mặt?"

Quan Hành nghe vậy thì trực tiếp quăng ví tới, sau đó nằm ở trên giường thử độ mềm, cảm hai lần, bộ dáng nhử mồi lại không hài lòng lắm.

Trong ví tiền có một xấp tiền mặt, Lương Kiều không khách khí lấy đi một nửa.

Phòng tắm là dùng chung, Quan Hành bày đồ của mình vào, bàn chải đánh răng khăn lông đều để cùng chỗ song song với của cô. Mấy cái bình bình chai lọ của cô không giống với lần trước, anh tò mò nghiêng cứu một lần, lúc tắm rửa còn vụng trộm dùng sữa tắm của cô.

Rửa xong tự mình ngửi một lần, ừ, hương trái cây, vô cùng thơm!

Rửa xong mặc đồ ngủ lên, cố ý để lỏng lẻo, để hở một mảng lớn lồng ngực cùng cơ bụng lác lác đến gian phòng của Lương Kiều, cô đang nằm ở trong chăn ôm máy tính không biết là làm cái gì. Quan Hành mới vừa bước vào, cô đã tiện tay duỗi ngón tay, chỉ dưới chân anh: "Không được phép vào đâu."

"Trời ơi có thể đừng như vậy hay không?" Quan Hành lui về dựa vào khung cửa, bất mãn nói, "Bạn cùng phòng mới đến muốn được trao đổi một chút tình cảm với em, từ chối người ta từ ngoài ngàn dặm như thế, thật không lễ phép."

Không biết có phải vì nguyên nhân ngồi máy tính quá lâu hay không, đầu Lương Kiều có chút nặng, gỡ xong vài từ nữa, tắt máy tính để qua một bên. "Em có chút mệt nhọc, anh cũng đi về nghỉ ngơi đi."

"Mới hơn mười giờ, em ngủ sớm như thế?" Về mặt Quan Hành hoàn nghỉ.

Lương Kiều cời áo khoác xuống, quần ngủ cũng từ không e dè cời xuống, quăng về phía chân giường, sau đó tron bóng chui vào trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu nhìn anh: "Giúp em tắt đèn."

Mấy giây ngắn ngủi đó Quan Hành nhìn mà mắt tròn trắng, trong lòng ngứa ngáy một trận, nhìn chăm chăm cô nhìn lại nhìn, đưa tay ần ần công tác cạnh tường.

"Ngủ đi, ngủ ngon." Trong giọng còn có vài phần ý tứ bắt đắc dĩ.

Trong bóng đêm Lương Kiều không tiếng động cười rộ lên, sau đó cố làm ra vẻ bình thản nói: "Ngủ ngon..."

Quan Hành ra cửa, tóm lấy quần lót không quá thoải mái.

Lương Kiều thật sự mệt mỏi, nhắm mắt lại không bao lâu liền ngủ mất, đến nửa đêm bị đông cứng tỉnh lại nhiều lần. Cô cuộn thành một đoàn ở trong chăn, trên người đã nổi một tầng da gà. Chăn mền trên giường rất dày, vào thời điểm lạnh nhất của mùa đông cô cũng đắp cái này, hôm nay cũng không

biết vì cái gì, mà có thể lạnh như vậy.

Chống đỡ một lát thực sự không được, cô đứng lên cầm tiếp một chiếc chăn bông đắp ở bên ngoài, cuối cùng cũng không còn thấy lạnh như vậy nữa.

Nhưng lúc nằm xuống muốn tiếp tục ngủ, liền thấy có chút không ngủ được. Hơi nhưc đầu, trên người cũng rất khó chịu, tứ chi đều mỏi nhừ, điều chỉnh tư thế như thế nào đều cảm thấy không thoải mái, lần qua lộn lại cả buổi cũng không ngủ được.

Cuối cùng lấy gối đầu ra đổi thành tư thế nằm sấp, sau đó cũng không khó chịu như vậy nữa.

Sáng ngày thứ hai đau đầu cùng việc trên người không thoải mái đều nghiêm trọng hơn, đồng hồ báo thức vang lên vài lần, cô đều lười phải duỗi tay nhấc tất, cuộn tròn ở trong chăn cũng không muốn nhúc nhích một lần.

Cảm giác này hẳn là nóng rần lên, có lẽ là ngày hôm qua lúc tắm ngủ quên rồi bị đông cứng... Ngủ một giấc thì tốt rồi, cô che kín chăn mền, dự định lại chợp mắt một lát.

Quan Hành tới gõ cửa kêu cô rời giường, kêu nửa ngày không có người đáp lại, vào phòng tắm thay quần áo rồi xuống lầu mua chút đồ ăn. Lúc trở lại thấy cô còn chưa dậy, bước tới đập cửa thành thành: "Này, còn không dậy nữa thì sẽ muộn đấy."

Bên trong Lương Kiều hữu khí vô lực đáp một tiếng, cách cửa Quan Hành không nghe thấy, trực tiếp vặn cửa mở vào.

"Ngày hôm qua em ngủ sớm như thế tại sao hôm nay còn ngủ nướng vậy?" Quan Hành đi đến bên giường, thấy nửa khuôn mặt cô đều chôn ở trong chăn, chỉ có trán cùng con mắt lộ ra bên ngoài. Quan Hành quỳ chân bên giường, kéo chăn trên mặt cô xuống, thấy khuôn mặt lúc sáng sớm của cô hơi có chút sưng vù, vui vẻ, "Ngủ xong rồi té ngã như heo..."

Lương Kiều chỉ ừ một tiếng, mí mắt đều không có mở.

Quan Hành duỗi ngón tay chọc chọc hai má cô, "Heo đầu chết, mau đứng lên! Em mà đến muộn thì anh sẽ phạt tiền lương, đừng tưởng rằng ở cùng ông chủ dưới một mái hiên thì có thể tùy ý bỏ bê công việc, thật ra ông chủ hết sức chính trực, không cho sờ hai cái cũng không thương lượng cửa sau với em."

Lương Kiều nhú mi lại hừ hừ hai tiếng, có lẽ là cảm thấy ngón tay mang theo hơi lạnh của anh thật thoải mái, vô ý thức tiến gần lại cọ xát.

Trong lòng Quan Hành đang giao chiến do dự xem có muốn nhân cơ hội này thò tay vào trong chăn sờ hai cái không, bị cô cọ mới cảm thấy hình như có cái gì đó không đúng. Bàn tay áp vào trên trán cô cảm thụ mấy giây, lại sờ sờ chính mình, mày nhăn lại.

Đây là nóng rần lên sao, hình như có hơi sốt.

Anh cúi người dùng miệng dán lên trên trán cô, thử nhiệt độ một chút, hết sức nóng, quả nhiên là nóng rần lên.

"Tại sao lại đột nhiên nóng rần lên..." Anh nói thầm một câu, dán hai cánh tay lên khuôn mặt nóng hầm hập của cô, giúp cô hạ nhiệt độ, sau đó hạ thấp giọng gọi cô, "Trong nhà có thuốc không? Lương Kiều? Đại Kiều? Kiều Kiều? Này, cô chủ nhỏ cho thuê nhà, nghe được thì trả lời anh một tiếng."

Lương Kiều nhéo lông mày đẩy anh, trong miệng mơ hồ nói: "Đừng ầm ĩ, em khó chịu..."

Giọng mũi kia phát ra từ mũi nghe thật sự là vô cùng đáng thương, bình thường một người ầm ầm ĩ ĩ như vậy, đột nhiên hiện ra một mặt yếu ớt ủy khuất như thế, làm lòng Quan Hành đau lòng không thôi, ôm lấy cả người và chần vào trong ngực, sau đó buông cô ra nhảy xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58 2

Editor: Linh Đang

Tìm kiếm bốn phía trong nhà một lần, chỉ tìm được một cái nhiệt kế, còn có vài hộp thuốc không biết rõ công dụng, chỉ duy nhất không có thuốc hạ sốt.

Quan Hành cẩn thận đẩy chăn của cô ra, thấy tư thế ngủ của cô thì không nhịn được rầm rầm một câu: "Nằm ngủ một lát mà cứ phá hư..."

Nói rồi cẩn thận lật cả người cô qua, cố gắng khống chế bản thân không nhìn cơ thể cô đang hoàn toàn trơn bóng, hơi nâng cánh tay lên để kẹp nhiệt kế, sau đó lại đắp chăn lại.

Anh bỏ dép ra nằm ở trên giường ôm cô, chờ năm sáu phút, lấy nhiệt kế ra - -38 độ 2.

Còn tốt còn tốt, sốt nhẹ.

Quan Hành gọi điện thoại cho Trương Vĩ, nói cho cậu ta biết chính mình không đi làm, bảo cậu ta gửi hết văn kiện tới hòm thư của anh, hội nghị lúc mười giờ đổi thành hội nghị video, thuận tiện bảo cậu ta tìm Vạn Thiên xin phép cho Lương Kiều.

Trương Vĩ biết được Lương Kiều ngã bệnh, bộ dáng còn gấp gấp hơn cả anh: “Tại sao lại nóng rần lên vậy? Lão đại anh chú ý một chút nha, trời lạnh như thế này anh chăm sóc cô gái nhà người ta như thế nào vậy, tại sao cả người cô ấy đều nóng lên...” Sau đó lại thao thao bất tuyệt dạy anh làm như thế nào, “Với sốt nhẹ mà nói thì trước tiên không cần uống thuốc hạ sốt, anh dùng túi chườm nước đá hạ nhiệt độ cho cô ấy, không có túi chườm nước đá thì dùng khăn lông nhúng nước lạnh cũng được, lau lên trán cô ấy, sau đó có rượu thì dùng rượu lau lòng bàn tay lòng bàn chân cho cô ấy, uống nhiều chút nước nóng, lau nhiều một chút, đổ mồ hôi thì tốt rồi.”

“Được rồi, cậu thì biết nhiều rồi.” Quan Hành tức giận mắng, cúp điện thoại nhưng vẫn nghe theo Trương Vĩ nói tìm túi chườm nước đá.

May là trong tủ lạnh có đá, anh dùng túi để bỏ đá vào, bịt kín đầu, trước tiên đặt thử lên trán mình trước, quá lạnh, liền lấy một cái khăn tắm bao lấy, thả lên trên trán cô.

Trong nhà không có rượu, anh lại giặt sạch một chiếc khăn bông lạnh, chui vào trong chăn lau người cho cô.

Loại tình huống này thực sự quá khó cầm gi, cuối cùng anh không nhịn được, nhân cơ hội ăn không ít đậu hũ ở trên người cô.

Lau xong một lần rồi đắp chăn hắt hoi vào cho co, đứng ở bên giường nhìn một lát, lại ôm chăn của mình tới đắp lên cho cô.

Anh ra ngoài rót cốc nước nóng, cũng mất thời gian nửa phút, trở về đã thấy nửa thân thể nhỏ bé của cô chui trong chăn ra, chăn trên người đã gần bị đầy xuống đất.

“Trời ơi tổ tông của anh!” Quan Hành vội vàng bỏ nước xuống, đi tới kéo chăn đắp lại nghiêm túc cho cô. Không tới hai phút cô liền cảm thấy nóng, nhũ lông mày muốn mở chăn ra, Quan Hành vội vàng dùng chân kẹp chăn lại, ôm cô sát vào trong ngực không cho động.

Lương Kiều cũng không vén chăn lên nữa, nhưng tay linh hoạt tìm được khe hở trốn ra từ trong chăn, chui vào theo vạt áo của anh, ở trên người anh sờ loạn một trận. Một bên sờ một bên còn dùng tất cả sức lực tiến lại gần anh.

Quan Hành không có cách, dứt khoát cũng nằm vào trong chăn ôm cô.

Lập tức cả người Lương Kiều đều leo lên, túi chườm nước đá bị cô vung tay lên đánh qua một bên, hai cánh tay khoác lên cổ anh, một chân cũng nâng lên khoác lên trên người anh, thân thể không mảnh vải dính sát vào quần áo của anh, tùy tiện cọ.

Con mẹ nó sao người đang nóng rần lên kia có thể động dục thế!

Quan Hành bị cọ đến bốc một thân hỏa, lại không thể lợi dụng lúc người ta gấp khó khăn, một bên trái ngăn cản phải đề phòng không cho cô làm loạn, một bên còn phải cố gắng đè nén thân thể cùng linh hồn của mình đang cùng rục rịch. “Em đang hoảng một chút cho anh!”

Nhưng mà đối với người thần trí không tỉnh táo như này, anh lại có chút không ngăn cản nổi.

Không phải là ngã bệnh sao, vì cái gì vô lễ với anh mà lại có lực như vậy!

Lúc này quả thực Lương Kiều có chút thần chí không rõ, nhưng theo bản năng ngược lại thân thể càng thêm cường thịnh, vốn cho là không cọ loạn chút nào, nhưng không đây một lát Quan Hành liền phát hiện áo mình đã bị cô vén đến lồng ngực, dây chun của quần ở nhà cũng đang bị cô kéo xuống.

Có nhiều lúc Quan Hành nghĩ cứ theo như vậy đi, kết quả trong đầu anh xuất hiện hai kẻ tiểu nhân đánh nhau chưa phân ra thắng bại, người đang ở trên người anh cọ nửa ngày áp cả khuôn mặt cùng thân thể nóng hằm hập lên, ôm lấy hông anh không động.

“...” Quan Hành yên lặng cảm lấy cánh tay đang định cời quần anh.

Anh dứt khoát cời chiếc áo đã bị vén đến nách ra, để trần nửa người trên ôm cô, lập tức cảm thấy giống như đang ôm cái lò than. Lương Kiều chậm rãi cọ sát mặt trong lòng anh, Quan Hành nâng cằm cô lên, cúi đầu hung hăng hôn hai cái, “Em cái đứa nhỏ phóng đảng, lão tử thật sự là ngã trong tay em!”

Sau đó duỗi tay nhặt túi chườm nước đá quăng ở một bên vè, tiếp tục chườm lên trán cho cô.

Đợi đến khi nước gần ấm, anh ngồi dậy trước một chút, sau đó nhắc cả người và chăn lên, làm cho cô bọc chăn dựa trên người mình. Sau khi anh bùng nước lại thì thử trước một ngụm, hơi có chút nóng, nhưng nếu đã muốn đổ mồ hôi, thì phải nóng một chút mới có hiệu quả đúng không?

Anh nhẹ nhàng lung lay người trong ngực: “Đứa nhỏ phóng đảng, uống nước nào.”

Lương Kiều không thoải mái hừ một tiếng, chậm rãi hé mở con mắt. Quan Hành đưa nước đến bên miệng cô, cẩn thận đút cô uống. Mới uống hai ngụm Lương Kiều liền xoay đầu đi không muốn uống, Quan Hành cưỡng chế bắt cô phải quay đầu lại, buộc cô uống hơn nửa cốc.

Uống hết nước lại ôm cô nằm vào trong chăn, Quan Hành nhìn thoáng qua thời gian, mới vừa qua chín giờ năm phút.

Còn sớm. Ngủ với cô một lát cũng được.

Bởi vì tư thế ôm anh, Lương Kiều nằm nghiêng, không đắp khăn lông lên, Quan Hành liền đắp khăn lông ở giữa mình và cô, dùng cái trán chống đỡ cho cô, sau đó che kín chắn ôm cô ngủ.

Cũng không lâu lắm đột nhiên bị đập một cái vào bắp đùi, Quan Hành kêu lên một tiếng đau đớn, miễn cưỡng bị đau tỉnh.

Mở mắt ra phát hiện không biết từ lúc nào anh cùng Lương Kiều đã tách nhau ra, hai cái chân trên giường đều che kín lên người anh, anh nóng đến mồ hôi đầy người; Lương Kiều đưa lưng về phía anh, thân thể nằm nghiêng, chân còn xoắn cùng một chỗ với anh, nửa người trên lại đã lăn đến bên cạnh giường, hầu như đều lộ ở bên ngoài chăn.

Quan Hành vội vàng lôi cô lại, vừa sờ phát hiện trên người cô lạnh lạnh.

“Mẹ!” Anh chửi nhỏ một tiếng, trằm chằm lên cho cô.

Anh đã sắp bị nóng chín, chui từ trong chăn ra ngồi nghỉ ngơi một lát, lại cảm nhiệt kế đo nhiệt độ cho cô.

Đo xong vừa nhìn anh tức giận đến thiếu chút nữa nuốt nhiệt kế vào - -38 độ 8! Con mẹ nó...

Bàn tay chui vào trong chăn hung hăng vỗ một cái trên mông Lương Kiều, để cho người em để cho em chạy để cho em chạy!

Đánh xong cái mông anh đánh thức Lương Kiều, “Đứng lên, chúng ta đi bệnh viện.”

“Không đi...” Lương Kiều nhủu lông mày hừ hừ co lại vào trong chăn, “Không muốn động...”

“Ngao ngẩn, bác sĩ xem xong liền không khó chịu.” Quan Hành tìm nội y từ trong tủ quần áo của cô, tay chân vụng về mặc lên cho cô. Anh sẽ không làm cái này, cô lại không chịu phối hợp, cả buổi đều không mặc vào được. Quan Hành lại mệt mỏi ra một thân mồ hôi, thấp giọng dụ dỗ ở bên tai cô, “Mặc quần áo vào anh ôm em đi, không cần em động, nghe lời nào.”

Lương Kiều không có lên tiếng, tay ở bên trong động động, ném nội y đã mặc được một nửa ra, vừa vịn nệm ở trên mặt anh.

“...”

Quan Hành tức giận đến lại đã nắm cô đánh vài cái cái mông, sau đó mặc quần áo đi ra gọi điện thoại, kêu bác sĩ riêng của nhà họ Quan qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Editor: Linh Đang

Quan Hành mặc quần áo vào, dùng hai chiếc chăn bao kín Lương Kiều không lộ ra kẽ hở, lại đổi một chiếc khăn lông ướt mới để lên trán cô, sau đó cách mỗi mười phút lại gọi cô dậy để cô uống một cốc nước nóng.

Lúc bác sĩ Phùng đến thì đã là hai mươi phút sau, hội nghị lúc mười giờ không kịp, Quan Hành liền lui lại nửa giờ sau.

Năm nay bác sĩ Phùng đã ngoài bốn mươi, nhưng dáng người được bảo dưỡng vô cùng tốt, hơn nữa đeo một chiếc kính gọng vàng hết sức nhã nhặn, nhìn qua cả người có vài phần khí chất nho nhã.

Quan Hành vừa mới vội vàng mặc cho Lương Kiều một chiếc áo ngủ thật dày, chính mình mệt mỏi ra một thân mồ hôi. Bác sĩ Phùng vừa vào cửa liền mang theo vẻ mặt như cười mà như không, con mắt quét bốn phía một vòng, cuối cùng cũng được tiến vào phòng ngủ chiêm ngưỡng mỹ nhân đang ngủ trên giường, quay đầu lại nhìn về phía Quan Hành ánh mắt lại càng thêm ý tứ sâu xa.

Quan Hành không được tự nhiên ho một tiếng, nói rõ tình hình với anh ta.

Trước khi bác sĩ Phùng tới anh đã giúp Lương Kiều đo nhiệt độ cơ thể một lần nữa, 38 độ 7, chủ yếu vẫn là không hạ xuống.

Cảm mạo nóng rần lên là bệnh nhỏ bình thường, bác sĩ Phùng hỏi xong tình hình, lại làm kiểm tra đơn giản, nhanh chóng đưa thuốc cho anh, dặn dò anh cái nào uống trước khi ăn cơm cái nào uống sau khi ăn xong, cái nào một ngày hai lần cái nào một ngày ba lượt, sợ anh quên, cầm bút để lại dấu hiệu đơn giản trên hộp thuốc cho anh.

Quan Hành lắng nghe, cuối cùng hỏi anh ta: “Không cần truyền nước sao?”

“Cậu rất muốn truyền nước sao?” Bác sĩ Phùng nhìn anh một cái, “Chỉ là phong hàn cảm mạo bình thường, không cần thiết phải truyền nước, chẳng qua nếu như cậu kiên trì...”

Quan Hành vội hỏi: “Không có không có, nghe anh.”

Bác sĩ Phùng gật gù đầu, một bên thu dọn công cụ một bên dặn dò anh thức ăn phải thanh đạm, quan trọng nhất là không để bị lạnh nữa, trước khi đi còn vỗ vai anh, bồi thêm một câu: “Mấy người trẻ tuổi các cậu thích chơi, nhưng phải chú ý thân thể, đừng đùa đến mức phải bốc hỏa nhé.”

Tại sao ai cũng đổ hết trách nhiệm lên người anh thế vậy? Quan Hành không thể nào giải thích, bắt đầu dĩ tiền bác sĩ Phùng ra cửa, còn đặc biệt dặn dò một câu: “Chuyện ngày hôm nay đừng nói cho ba mẹ tôi biết đấy.”

Bước chân bác sĩ Phùng dừng lại, cười: “Cậu có biết vừa rồi tôi tới từ chỗ nào không?”

Trong lòng Quan Hành đột nhiên dâng lên một cổ dự cảm xấu.

Chỉ thấy bác sĩ Phùng híp mắt, cách hai tròng kính bóng loáng, vui vẻ trên mặt sâu hơn: “Buổi sáng dạ dày của ba cậu không quá thoải mái, lúc cậu gọi điện thoại thì tôi vừa kiểm tra xong cho ông ấy - mấy thứ thuốc trong tay cậu kia, có hai hộp là được lấy từ trong nhà cậu ra đấy.”

“...”

Trước khi ăn cơm chỉ cần uống một viên thuốc, Quan Hành lấy ra một viên, rót nước ấm dứt Lương Kiều uống, sau đó đến phòng bếp đi dạo nửa ngày, vo sạch chút gạo nếp để nấu cháo.

Cuối cùng thành quả coi như không tệ, anh múc một bát voi, một bên khuấy một bên thổi để cho đỡ nóng mới bùng vào.

Bây giờ Lương Kiều ngược lại không đập chần ra, chỉ là sợ nóng nên để cánh tay ra ngoài, mồ hôi trên đầu và trên sợi tóc chảy ròng ròng, lông mày khép lại, bộ dáng rất khó chịu.

Quan Hành đỡ cô dậy tựa ở trên người mình, bùng cháo lại quấy vài cái.

Lương Kiều tỉnh, nhưng dựa vào trong lòng anh, mí mắt đều lười phải mở.

“Quan Hành...” Cô đột nhiên lều bầu hô một tiếng.

Anh dừng lại: “Ừ?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, đầu gối lên cổ anh, lại im lặng.

Quan Hành rũ mắt nhìn cô, cúi đầu hôn lên khóe mắt cô một cái, tiếp tục quấy cháo.

Đến lúc cháo hoàn toàn nguội, Quan Hành múc một thìa, tự mình thử trước một chút, nhiệt độ vừa phải, lúc này mới múc một thìa khác đưa đến bên miệng cô. Lương Kiều nhắm mắt lại không có phản ứng, Quan Hành nhỏ giọng kêu cô “Há mồm”, cô mới hé miệng ăn hết.

Ăn xong hai miếng liền không muốn ăn nữa, nhỏ giọng lầm bầm: “Quá khó ăn...”

Quan Hành chặc một tiếng: “Nhưng đây là tự anh làm, có thể ăn một miếng chính là đòi trước em đã tu luyện phúc phận, lại còn có lá gan nói khó ăn? Thành thật ăn hết cho anh, nếu bỏ qua em sẽ hối hận cả đời.”

Anh lại múc một muỗng đưa đến, Lương Kiều nhủu lông mày ăn hết, sau đó chép chép miệng nói: “Muốn ăn cay cơ...”

Đã là cháo trắng thì thôi, hương vị lại còn vô vị hơn một con chim sao. (Ý là vô cùng nhạt)

Hình như trong tủ lạnh có vài lọ tương thịt bò, xem ra giống như là mới làm không lâu. Quan Hành cầm một chai lại đây, cùng dứt với cháo trắng bắt cô ăn, một miếng cháo một miếng thịt vụn, cuối cùng cũng bắt cô ăn hết một bát cháo.

Lại bắt cô uống hai ngụm nước, Quan Hành rút một tờ giấy ăn lau miệng cho cô.

Lương Kiều phối hợp cong miệng lên, lau xong ôm chăn co lại, lẩn qua một bên tiếp tục ngủ.

Sau khi uống thuốc nửa giờ mới có thể ăn, Quan Hành mang khăn lông giặt sạch một lần, lau mồ hôi trên người cho cô, sau đó ăn qua loa một chút, trở lại gian phòng cách vách của mình mở máy tính ra chuẩn bị mở hội nghị trực tuyến.

Phía đối diện phòng họp đã chuẩn bị xong, chỉnh xong màn hình sẽ lập tức khai mạc, Quan Hành đột nhiên phát giác được sau lưng có cái bóng gì đó vọt qua. Anh vội vã chạy đến, thấy Lương Kiều mặc bộ đồ ngủ hồng phấn bằng nhung đang đỡ tường lão đảo đi về phía toilet.

Quan Hành cũng tới vịn lấy cô, “Em muốn làm gì?”

Lương Kiều khép hờ mắt nhìn anh, nói: “Đi vệ sinh một chút.”

“...”

Quan Hành nâng cô vào ngồi ở trên bồn cầu, toàn thân cô vô lực, thân thể không đứng thẳng được, liên tục dùng cánh tay chống ở trên đùi. Một lát sau cô ngẩng đầu lên: “Anh nhìn thì em đi vệ sinh kiểu gì?”

“...” Lúc này Quan Hành mới phản ứng, ho một tiếng, chạy hai ba bước đi khép cửa.

Hội nghị trực tuyến bắt đầu đúng lúc mười rưỡi, Trương Vĩ ở bên kia chủ trì hội nghị, thỉnh thoảng ánh mắt quý dị nghiêng mắt nhìn màn hình một cái; tất cả mọi người đều cố gắng duy trì trấn định, làm bộ không nhìn thấy tấm áp-phích ngôi sao Hàn Quốc to đùng ở phía sau ông chủ.

Quan Hành tựa vào ghế, sắc mặt nghiêm túc, trừ trên người là quần áo ở nhà nhân tân cùng không gian kì quái sau lưng, thì không có gì khác biệt với ông chủ lạnh lùng ngồi trong phòng làm việc.

Hội nghị tiến hành đâu vào đấy, mọi người dần dần tiến vào trạng thái, không có người tiếp tục để ý tấm áp-phích chói mắt kia nữa.

Tổng giám đốc sản xuất đang báo cáo tiến độ chuẩn bị của bộ phim mới, lơ đãng ngẩng đầu một cái, nhìn thấy trên màn có một cái bóng màu hồng lướt qua, ngay sau đó góc trên bên trái đột nhiên xuất hiện một làn da khác hẳn của đàn ông, ngón tay nhỏ bé móng tay dài đỏ tươi của một người phụ nữ vươn đến, từ trong màn hình vươn vào cổ áo người đàn ông đang ngồi nghiêm chỉnh...

Chỉ thấy ông chủ vốn đang vẻ mặt uy nghiêm rõ ràng sững sờ, cúi đầu liếc nhìn, vẻ mặt rạn nứt trong chốc lát.

Một giây sau Quan Hành nhanh chóng đưa tay che lấy màn hình máy vi tính, cùng lúc đó tay kia của Lương Kiều cũng bầu lên, ôm lấy anh từ phía sau, mặt chôn ở trên bả vai anh.

Mặc dù hết sức hưởng thụ sự chủ động như vậy của cô, nhưng lúc này thực sự không thể được, Quan Hành quay đầu, bắt lấy cánh tay cô nhéo nhéo, nhẹ nói ở bên tai cô tương đối bất đắc dĩ: “Anh đang họp...”

Vừa rồi Lương Kiều chỉ dùng nửa con mắt để nhìn, nghe thấy âm thanh từ máy tính thì cho rằng anh đang xem phim điện ảnh, thật sự không để ý tới việc anh đang mở video. Nghe vậy cô nhanh chóng ngẩng đầu lên từ trên người anh, động tác quá mạnh, trong đầu giống như là có thứ gì đang xoay vòng mấy cái, vô cùng choáng váng.

Quan Hành đứng lên bỗng cô đưa trở về phòng, nhét vào trong chăn.

Lương Kiều ngoan ngoãn mặc anh đắp chăn lên cho, nháy mắt một cái nhìn anh, lúc anh chuẩn bị đi đột nhiên lấy tay ra, giang hai cánh tay ra - - muốn ôm ôm.

Quan Hành nhìn thấy mà đầu quả tim run lên, bỗng chốc mềm lòng rồi rồi tỉnh rồi ngủ. Hội nghị công việc gì đó đều chẳng quan tâm nữa, quý ở trên giường cúi người ôm lấy cô, hôn đôi mắt một cái hôn cái mũi một cái rồi lại hôn miệng, quả thực yêu chết bộ dáng làm nũng như đứa nhỏ của cô.

Lương Kiều ôm anh mấy giây, buông ra, nhẹ vỗ một cái ở trên lưng anh, trong tiếng nói còn mang theo khàn khàn: “Anh đi làm việc trước đi.”

Không bỏ được không bỏ được, Quan Hành lại ôm cô hôn mấy cái, mới lưu luyến buông ra, cuối cùng hôn lên đôi mắt cô một cái, thấp giọng nói: “Anh sẽ lập tức trở về với em, ngoan ngoãn, đừng đá chân ra.”

Lương Kiều nhẹ nhàng gật đầu: “Đi đi.”

Sau khi anh trở về quả thật mạnh mẽ vang dội tăng nhanh tốc độ hội nghị, không đếm xỉa đến ánh mắt ái muội không rõ của một đám cấp dưới phía bên kia, một lòng nhớ kỹ căn phòng cách vách còn có một người đang bệnh lại còn nhỏ mọn, không đến nửa giờ liền kết thúc hội nghị.

Lương Kiều đã tự mình uống thuốc xong, uống hết cả cốc nước nóng, nằm xuống lại ngủ.

Quan Hành đá dép bỏ lên giường, ôm người đang cuộn trong chăn như con sâu lớn vào trong ngực, sờ sờ đầu cô, xoa bóp khuôn mặt cô, lại xoa xoa cái trán cô.

Trong lòng vô cùng thỏa mãn than thở, cuộc đời này thật sự là ngã ở trong tay cô...

Lúc tỉnh lại thì phát hiện ra không biết lúc nào mà mình bị Lương Kiều cuộn vào trong chăn, toàn thân Quan Hành nóng đến phát sợ, nhẹ nhàng vừa động, liền phát giác được trên người có một con bạch tuộc đang cuộn lấy mình, đắp hai cái chăn cùng lúc thật sự rất nặng, sắp đè chết anh rồi.

Tay phải anh bị Lương Kiều áp chế ở dưới thân thể, đã tê toàn bộ, anh thử rút ra, mới vừa làm động tác đầu tiên, đã nghe Lương Kiều hừ một tiếng, làm vài động tác thừa thãi, chậm rãi lật xuống từ trên người anh, duỗi lưng một cái.

Quan Hành nâng cánh tay lên hoạt động vài cái, hình như Lương Kiều cũng tỉnh, lác mông mở rộng hết thân thể, quay đầu nhìn anh.

“Tỉnh rồi?” Quan Hành vươn tay sờ trán cô, “Còn khó chịu hơn sao?”

“Trên người mệt mỏi.”

Quan Hành liền sờ cánh tay cô ở trong chăn rồi nhéo một lát, sau đó ngồi dậy lấy nhiệt kế tới, thuận thực đẩy vạt áo của cô ra cắm vào bên trong nách, thấy một nửa tròn tròn lộ ra cũng chẳng có phản ứng gì. Con mắt Lương Kiều không nháy nhìn chăm chăm anh, Quan Hành giật mình, bóp một cái vào tay: “Tại sao lại nhìn anh như vậy?”

Lúc anh bóp Lương Kiều cũng đồng thời híp mắt, vẻ mặt hết sức hưởng thụ.

Ngực Quan Hành căng thẳng, nuốt nước miếng một cái, giọng nói hơi khàn đặc. “Thoải mái không?” Anh hỏi.

Lương Kiều híp mắt cười dịu dàng nhìn anh: “Anh thích không?”

“Aiz!” Quan Hành nhanh chóng rút tay về, đạp chân lại cho cô, tinh thần sa sút nằm sấp sang bên cạnh, “Em đừng quyến rũ anh, anh trẻ tuổi khí thịnh, không cầm giữ được.”

Lương Kiều âm thầm nở nụ cười, nhưng vẫn không chịu buông tha cho anh, bọc chăn lật qua, cố chấp nhìn chăm chăm đôi mắt anh, lại hỏi một lần nữa: “Anh có thích không?”

Hai đầu người dựa vào rất gần, Quan Hành nghiêng mặt nằm lý ở trên giường, đối diện với đôi mắt trong suốt của cô, một hồi lâu sau, cuối cùng bị cô bú đống bình đánh bại, cúi đầu trả lời: “Thích.”

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy hai mắt xinh đẹp của Lương Kiều cong cong, lại tới gần phía trước một chút, gần như muốn đụng với chóp mũi anh.

Khoảng cách này sắp giống gà chọi mất rồi, cô dứt khoát nhắm mắt lại, cái trán dán lên trán anh, sau đó chóp mũi nhẹ nhàng cọ xát.

“Thích gì?” Cô lại hỏi.

Sao vấn đề này lại không đầu không đuôi như thế, mới vừa nói không không phải là ánh mắt liên tục không chớp của cô à?

Quan Hành không có trả lời, nâng tay vịn đầu cô, dịu dàng hôn đôi môi hồng nhạt của cô.

Lương Kiều vô ý thức đáp lại anh, sau đó nghĩ đến cái gì lại chợt nghiêng đầu tránh đi, “Em chưa có đánh răng...”

Quan Hành cười hai tiếng, nói: “Bây giờ mới biết ngưng ngưng? Lúc thân chí em không rõ đều cường hôn anh nhiều rồi, thiếu chút nữa cướp đi trinh tiết của anh, đều đã quên sao?”

Lương Kiều cười về mặt của anh: “Anh không biết xấu hổ nói em, ai lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn vụng trộm chấm mút trên cơ thể người ta vậy? Chỗ nào cũng bị anh xem rồi sờ hết cả rồi, hiện tại muốn không giữ lời hứa?”

“Thừa nhận, thừa nhận.” Quan Hành cười mở một cái vào khoe miệng cô, “Em nói cái gì anh cũng nhận hết. Nếu như em còn làm nũng với anh như lúc trước, muốn mạng già này thì anh cũng nhận.”

Lương Kiều hừ hừ, “Em muốn cái mạng già của anh thì có ích lợi gì.”

“Có rất nhiều tác dụng.” Quan Hành vén chăn của cô lên chậm rãi chui vào, một bên kéo đồ ngủ của cô qua một bên rồi dùng giọng điệu dụ dỗ khẽ nói bên tai cô: “Em sẽ có tiền tiêu không hết, lap xường ăn không hết...”

Phía dưới lều nhỏ của anh đã vuron cao, Lương Kiều chợt nói một câu:

“Nhiệt kế được rồi.”

Quan Hành cứng đờ, dừng động tác lại, trước tiên lôi nhiệt kế ở nách của cô ra, đương nhiên không quên nhân cơ hội sờ chỗ nào đấy hai cái.

- - 37 độ 8.

Trong nháy mắt anh thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù còn hơi nóng, nhưng dễ nhận thấy là con sốt đã lui.

Bỏ nhiệt kế lên mặt bàn cạnh giường, Quan Hành chống đỡ trên người Lương Kiều, có chút do dự. Phải tiếp tục sao?

Sẽ không phải là mới vừa hạ sốt lại bị anh làm nghiêm trọng hơn đấy chứ?

Rối rắm của anh viết rõ ràng trên mặt, Lương Kiều nhìn thấy mà vui mừng, cánh tay vừa nhấc, đề anh thấp xuống.

“Anh thích em sao?” Cô xem nhìn mắt anh rồi hỏi.

Trong nháy mắt Quan Hành phúc chí tâm linh (ý nói phúc đến thì lòng người cũng sáng ra), giống như đột nhiên hiểu những vấn đề liên tiếp vừa rồi của cô.

Thích không?

Thích gì?

Thích em sao?

Người phụ nữ này, thật sự là...

Trong lòng đột nhiên bị một loại tâm tình khó có thể nói công chiếm, trong nháy mắt một ngọn lửa lớn bắn ra từ trái tim, truyền đến toàn thân. Trong thân thể có một trận nóng rực, đến con mắt đều có chút nóng lên.

Quan Hành cúi đầu hôn cô thật sâu.

“Thích, thích đến sắp phát điên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Editor: Linh Đang

"Này, đừng sờ loạn!"

Trong phòng tràn đầy hơi thở triền miên đột nhiên phát ra một tiếng hô khẽ, cuối cùng hai người đang sát sao ôm hôn cùng một chỗ cũng tách ra, Quan Hành chống ở phía trên Lương Kiều, hai người đều thở hồng hộc.

Thở gấp mấy hơi, Lương Kiều lại nhắc chân kẹp bụng anh lại, tay hướng về phía thứ gì đó đang giương cao sờ soạng.

Quan Hành vội vàng chặn tay cô lại, nằm ở trên người cô, khàn giọng nói: "Chớ làm loạn, anh sắp không nhịn được..."

Lương Kiều cọ xát lên người anh, nhân cơ hội thò tay kia xuống thăm dò, chuẩn xác bắt lấy nguyên căn đứng thẳng hơi giật giật, chậm rãi xoa lấy.

Quan Hành vội vàng bắt lại móng vuốt không thành thật, bắt được rồi, lại do dự không lấy ra, lòng bàn tay bao ở bên ngoài bàn tay nhỏ bé của cô, cảm thụ được động tác từ trên xuống dưới của cô ở trên người mình, khí huyết trong thân thể càng cuộn cuộn hơn.

Anh cố gắng đè nén, nằm ở trên vai cô phát ra một tiếng một tiếng thở dốc ngọt ngào. Lỡ tai Lương Kiều cảm nhận được từng đợt nóng hổi trong hơi thở càng ngày càng thiêu đốt, cũng càng ngày càng ngứa, cô có chút không kịp đội, mạnh mẽ tháo dây lưng của anh ra, tay linh hoạt chui vào trong quần lót, không trở ngại chút nào cầm lấy của anh.

Lòng bàn tay mềm mại đặt lên, Quan Hành hừ nhẹ một tiếng, ườn thắt lưng theo phản xạ, một giây sau lại vội vàng nắm lấy cổ tay cô, thở gấp nói: "Đừng làm rộn đừng làm rộn, anh sắp không được..."

Lương Kiều dẫu môi, vừa ôm cổ anh vừa nói: "Em muốn anh... Anh không muốn em sao?" Lúc nói chuyện đồng thời cố gắng giơ chân lên cọ cọ giữa hai chân anh, chân vừa đập đập một cái đã đẩy hết quần anh xuống dưới.

"Em sẽ lạnh..." Quan Hành cũng đã tên đã lên dây, vẫn còn cố gắng duy trì lấy một tia lý trí cuối cùng, nội tâm kịch liệt giãy giụa, một bên lại không nhịn được ngậm lấy miệng cô càng ngày càng sâu.

Lương Kiều nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của anh, một bên từ giữa răng phát ra tiếng hừ bất mãn mà khó nhịn, thúc giục anh mê hoặc anh, muốn càng nhiều.

Dưới thân cô vô cùng vận vẹo, cọ làm toàn thân Quan Hành đều bốc hỏa, tiểu huynh đệ cứng rắn đã đến gần nhẵn nạy đến cực hạn, mạch máu đều thành thạch nhảy, trường đến phát đau.

Cuối cùng một tia lý trí cuối cùng bị đánh tan, Quan Hành cắn răng một cái, túm quần ngủ của cô xuống.

Một tay thuần thục chui vào bên trên không mặc áo của cô, sờ đến hai trái đào thì mạnh mẽ xoa mấy cái, muốn cới xuống quần áo vương bận của cô, lại lo lắng cô lạnh, cuối cùng vẫn là thôi. Nhất tay tiếp tục làm việc, một tay chậm rãi di chuyển, bàn tay đặt lên tơ lụa hơi mỏng, cái chỗ kia đã là một mảnh thấm ướt.

Hô hấp của anh căng thẳng, ngón tay dùng sức đè lên.

"Em cái đũa nhỏ phóng đăng!" Anh nghiêng răng nghiêng lợi chửi nhỏ.

Lương Kiều thực hiện được như ý cười đến toàn thân đều đang run, tay chân cùng sử dụng túm quần của anh đã bị cời xuống một nửa ra, ngay sau đó cũng cời quần lót nhỏ ném qua một bên, mở chân ra định rướn người kẹp lấy hông anh, lại bị Quan Hành bắt lấy bắp đùi đè xuống.

"Gấp cái gì?" Anh chụp lấy bắp đùi cô một cái, lại chậm rãi dời tay đến nơi thần bí kia, Không có vài vóc cách trở, ngón tay anh nhẹ nhàng xoa lấy vài cái ở giữa bụi hoa đã rỉ nước ròng ròng, đẩy hai cánh hoa ra, chậm rãi thăm dò vào mặt đạo trơn trượt.

"Uhm..." Lương Kiều khó nhịn ngửa đầu ra, bầu tay anh không tự giác dùng thêm chút sức lực.

Quan Hành hít một ngụm khí lạnh, ngưng một lát, ngón tay chậm rãi bắt đầu gia tăng tốc độ.

Không biết có phải do nguyên nhân bị sốt hay không, dường như hôm nay thân thể Lương Kiều vô cùng nhạy cảm, anh vừa lấy ngón tay treu đùa vài cái, đã có mặt dịch liên tục chảy ra không ngừng, gần như dính đầy cả bàn tay anh.

Cô vốn đang phối hợp theo tiết tấu anh nắm thứ đó của anh di chuyển lên xuống, sau đó dần quên mất, híp mắt hé mở cái miệng nhỏ nhắn, trong miệng không khống chế được phát ra tiếng ngâm khê cùng thờ dốc dồn dập.

Về mặt mê loạn này làm Quan Hành kích động thiếu chút nữa không khống chế nổi phun ra, anh nhắm hai mắt lại hít sâu một hơi, lại cho thêm một ngón tay vào, động tác càng thêm mãnh liệt.

Tiếng kêu của Lương Kiều theo động tác của anh càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng không chịu theo khống chế.

Trong thân thể trống rỗng bị anh động tác hung mãnh của anh bù vào, đồng thời lại dâng lên từng đợt từng đợt khát vọng mãnh liệt, tay cô níu lung tung ở trên người anh, cuối cùng sau một lần treu đùa dùng nhiều sức của anh hô to một tiếng, mạnh mẽ căng thẳng thân thể, hai chân kẹp chặt tay anh nghiêng người sang, nhẹ nhàng run rẩy.

Quan Hành nằm ở trên người cô thờ gấp vài câu chữ thề, không có cho cô thời gian giảm xóc, ngón tay còn lưu ở trong cơ thể cô lại tiếp tục là động tác chậm rãi, trong nháy mắt Lương Kiều càng run rẩy hơn, hô hấp càng ngày càng nhanh, gần như sắp không thở nổi.

"Không cần... Không cần..." Vừa mới được thỏa mãn thì chỗ đó đã bủn rủn, không chịu nổi kích thích kiểu này, cô một bên đẩy tay anh tay ra ngoài, một bên luôn miệng nói cầu xin tha thứ.

Quan Hành cúi đầu hung ác cắn vào môi cô hai cái: "Bây giờ nói không cần, đã muộn!"

Anh chậm rãi rút tay ra, Lương Kiều ngược đầu, hừ thật dài một tiếng.

Cô nghiêng thân thể chậm rãi bình phục hô hấp, Quan Hành lại xuống giường ra phòng ngủ, chỉ chốc lát sau cầm thứ gì đó vào, lại bò lên giường, một loạt các động tác bồi bồi gãi gãi, sau đó kéo chăn lên, để cả mình cùng cô đều chui vào.

Thân thể nóng như đang bốc hơi của anh lại dán lên, Lương Kiều nhủ mi lại trở tay đẩy anh, còn nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nóng..."

Quan Hành vỗ một cái ở trên hông cô: "Em sáng khoái xong rồi liền bắt đầu đẩy anh có phải hay không? Thật không có lương tâm!"

Lương Kiều còn chưa kịp nói cái gì, đã bị anh cầm lấy eo toàn bộ nâng lên. Cô hô to một tiếng, một giây sau lại bị đặt về trên giường, đã đổi thành tư thế nằm sấp.

"Không cần!" Lương Kiều có chút kháng cự tư thế này, nghiêng người muốn né tránh, bị Quan Hành tay nắm lạnh lẽo bắt trở về.

"Chính em sáng khoái xong liền mặc kệ anh sao? Em sờ xem, nó sắp trưởng chết rồi..." Quan Hành kéo tay cô qua làm cho cô cảm nhận được nơi cứng rắn của mình, sau đó cúi người hôn môi cô vành tai cô, thấp giọng dụ dỗ, "Ngoan ngoan, tư thế này nhanh hơn một chút..."

Nghe nói này tư thế vào tới sâu nhất cũng cực kỳ có khoái cảm, nhưng trước đó bọn họ cũng đã thử qua, Lương Kiều cũng không có có cảm giác gì, ngược lại dường như Quan Hành vô cùng lạnh lẽo, lúc nào cũng là nhanh chóng giao ra.

Lương Kiều ngã bệnh không còn sức lực, lại vừa mới được thỏa mãn, xác thực muốn để anh nhanh chóng kết thúc, bất mãn hừ hừ hai tiếng, nằm sấp không động.

"Ngoan ngoan." Quan Hành hôn cô tựa như ban thường, nhanh nhẹn xé gói rồi mang bao lên, sau đó nhắc theo eo cô để nâng hông cô lên, vận sức chờ phát động tiểu huynh đệ đưa tới cửa động ma sát vài cái, chậm rãi tiến vào.

Tư thế hai chân chụm lại làm chỗ đó khít khao hơn bất kì tư thế nào, Quan Hành vừa tiến vào đã thoải mái than thở một tiếng, ngưng một chút, động tác đỡ cô eo dần dần gia tăng tốc độ.

...

"Làm ra sức như thế, còn nói không thích tư thế này, tên lừa đảo nhỏ!" Sau khi kết thúc, Quan Hành chậm rãi từ trong cơ thể cô lui ra ngoài, lấy thứ đã dơ bẩn xuống, ném vào thùng rác trong góc tường.

Lương Kiều còn ở trong dư âm của cuộc vận động chưa trở lại bình thường, nằm ở đó hô hấp dồn dập. Quan Hành rút vạt tờ khăn giấy giúp cô lau chất nhầy, sau đó trùm chăn lên cho cô.

Hai người đã có một thời gian không thân mật, thật ra Quan Hành cũng không có tận hứng, nhưng ngại thân thể cô, không dám hồ nháo nữa, ôm cô từ phía sau lưng chậm rãi bình phục.

Vừa mới vận động làm mồ hôi ra đầy người, anh quần Lương Kiều cực kỳ chặt chẽ ở trong chăn, thân thể mình trần truồng nằm ở bên ngoài mát mẻ.

Lương Kiều không thích nóng, muốn vén chăn lên, Quan Hành liền ôm chặt lấy cả cô cả chăn, sau đó gác một chân áp xuống, vây cô lại giữa sự rắn chắc.

"Em muốn tắm." Lương Kiều không tránh thoát ra được, nháy mắt nhìn anh.

"Không được." Quan Hành cường ngạnh phủ quyết, "Con sốt của em còn chưa hết hẳn, tắm rửa dễ cảm lạnh."

Lương Kiều liền nói: "Em sốt còn chưa hết hẳn, anh đã lôi em ngủ với anh, lúc anh sáng khoái tại sao không sợ em bị lạnh."

Trách anh?

Quan Hành ghen khuấy hai mắt trừng cô, "Rõ ràng là tự em quyến rũ anh..."

"Em quyến rũ anh thì anh liền thượng ả, trình tiết của anh để đâu?"

Quan Hành cúi đầu cắn môi cô: "Không phải trình tiết của anh đã đều bị em cướp đi sao."

Lương Kiều hừ hừ nói: "Trình tiết đều bị em cướp đi mà anh còn không nghe lời của em, muốn tạo phản sao?"

"Không tạo phản, chỉ tạo em."

Bỗng chốc Lương Kiều không hiểu: "Cái gì mà tạo em? Em độc nhất vô nhị vô địch vũ trụ, anh tạo được không?"

Khỏe miệng Quan Hành giương lên, có chút ít đắc ý liếc cô một cái, sau đó đến gần đến cạnh tai cô rất nhỏ giọng nói: "Tạo, tương đương với làm, tương với đương làm."

Cho nên, tạo em tương đương...

Lương Kiều đột nhiên nhớ ra tài khoản không giải thích được kia của anh - đóng cửa tạo Kiều.

"..." Thật đúng là dụng tâm lương khổ.

Quan Hành đắc ý hả hê lắc lư đến phòng tắm vọt vào tắm rửa, sau đó một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra: "Anh đi lấy ít đồ ăn, em thành thật đợi."

Lương Kiều nhu thuận gật đầu, chờ anh vừa ra khỏi cửa, lập tức vén chăn lên, cầm một chiếc khăn tắm chạy như bay đến phòng tắm.

Quan Hành rót cốc nước ấm trước, kết quả vừa quay về liền thấy trên giường không có người, trong phòng tắm dường như còn vang lên tiếng nước chảy ào ào. Anh tức giận đến thiếu chút nữa ném chiếc cốc đi.

Đi qua đập cửa phòng tắm, bên trong khóa trái, anh thô bạo gõ cửa hai lần, hướng về bên trong kêu: "Cho em thời gian mười phút, không đi ra anh sẽ đập cửa."

"Được rồi được rồi." Lương Kiều ở bên trong lấy lệ đáp một tiếng, gia tăng tốc độ tắm gội.

Mười phút sau cô đứng giờ trùm khăn tắm đi ra, Quan Hành liền ở giữ cửa, một tay nhét cô vào bên trong ga giường đã đổi, sau đó chỉ về phía cô hung dữ nói: "Em thử đi ra một lần nữa cho anh xem."

Lương Kiều hôn bàn tay đang dùng sức cuộn lại của anh một cái, cười đến vẻ mặt nịnh nọt: "Không ra không ra, bảo đảm không ra."

Quan Hành hừ lạnh một tiếng, cách chăn mền nắm một cái ở trên ngực cô, ra ngoài nấu cơm.

Mặc dù Quan Hành cũng rất ít xuống bếp, nhưng làm đồ vẫn có thể ăn, nhưng Lương Kiều bình thường ở nhà trừ nấu mì thì rất ít làm những thứ khác, cho nên nguyên liệu nấu ăn không nhiều. Quan Hành liền làm trứng chiên cà chua đơn giản, cắt hai cây lạc xường thêm vào.

Lương Kiều mặc đồ ngủ bằng nhung vào, dựa vào đầu giường nghịch di động. Quan Hành bung một bát lớn chuyên đựng cháo vào, cô vội vã chống người lên bàn đọc sách nhỏ ở trên giường, cười hi hi nhìn anh đến gần, một bên vui vẻ vỗ vỗ cái bàn.

Quan Hành cầm bát đặt lên, đưa cho cô một đôi đũa, cũng bỏ dép đi lên ngồi xếp bằng.

Trong nhà chẳng hề thiếu bát, anh chuyên môn dùng như thế chén lớn đựng cùng một chỗ, Lương Kiều cũng không nói gì, cầm lấy chiếc đũa quỳ gối đối

diện anh, trước ôm lấy mặt của anh hôn một cái.

"Hôm nay biểu hiện rất tốt."

Bị sốt đối với cô mà nói cũng không phải là việc lớn, sốt cao thì nhiều nhất tìm mấy viên thuốc hạ sốt, sốt nhẹ thì tùy ý, đều là tự mình xin nghỉ ngủ một ngày hoặc nửa ngày là được.

Chính mình cũng không để tâm bệnh nhỏ, lại được người dụng tâm chăm sóc như này, sao mà không cảm động được.

Quan Hành cũng hôn trả cô một cái, mang nụ cười trên mặt, giọng nói lại vô cùng nghiêm túc nói: "Về sau mỗi ngày đều sẽ tốt hơn."

Câu này làm Lương Kiều giật mình, lại muốn đẩy anh ngã.

Quan Hành sờ sờ khuôn mặt cô nói: "Nhanh ăn đi, lát nữa sẽ nguội lạnh."

Lương Kiều liền ngoan ngoãn ngồi xuống, cúi đầu húp một ngụm nước, quá nóng, vội vàng há mồm thờ ra hai cái, le lưỡi bị phồng ra, hai con mắt đều nước mắt lưng tròng.

"Dáng vẻ này thật ngốc!" Quan Hành không nhịn được cười cô, bóp cằm cô thổi thổi vào đầu lưỡi cô, "Ăn từ từ."

Đợi cô chậm rãi khỏi, Quan Hành kẹp một miếng trứng gà dứt cho cô, nhìn cô há miệng ăn hết, sau đó ngậm miệng nhanh chóng nhai nhai, giống hệt con thỏ, không kiềm chế được vui vẻ.

Lương Kiều liền lấy tay làm thành hình cây kéo để ở trên má, làm vẻ mặt đáng yêu.

Quan Hành lại kẹp lấy một miếng lap xường dứt cho cô, sau đó vui thích cười: "Hôm nay anh biểu hiện tốt như thế, em có thể đáp ứng anh không?"

"Đáp ứng cái gì?" Lương Kiều thổi hai cái, há mồm ăn hết.

"Đương nhiên là làm bạn gái của anh." Anh một bộ đương nhiên nói.

Lương Kiều chau chau mày: "A? Anh có biểu lộ với em, bảo em làm bạn gái của anh sao?"

Thỏ lộ, hình như không có...

Quan Hành thu sự vui vẻ lại, trừng trừng mắt: "Anh đều đã theo đuổi em nhiều ngày như vậy, em không nhìn ra được sao?"

"Anh có theo đuổi em sao? Thật không nhìn ra đâu." Lương Kiều nói.

Quan Hành bị chặn một cái, một hồi lâu mới cắn răng nói: "Vậy bây giờ anh nói, em có đáp ứng hay không?"

Hai mắt Lương Kiều quan sát anh, lắc đầu nói: "Để quan sát tiếp đã."

Một lát sau, Quan Hành lại không cam lòng hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta được coi là gì? Em đều đã ăn anh sạch sẽ, còn không đáp ứng."

Lương Kiều thiếu chút nữa nghẹn, ho khan. Quan Hành duỗi tay vỗ thuận lưng cho cô, cô suy nghĩ một chút nói: "Ừm, sớm hâm nóng, để cho anh cảm nhận một chút tốt đẹp của em, sau đó còn có động lực để đến theo đuổi em."

Quan Hành thở dài, "... Thật sự là thua ở tay em."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Editor: Linh Đang

Cơm nước xong lại đo nhiệt độ cơ thể một lần nữa, 37 độ 4, cuối cùng đã hạ sốt. Nhưng trong đầu vẫn còn nặng trĩu, vừa rồi lại vận động kịch liệt một hồi, toàn thân đều mềm nhũn, không còn sức lực, Lương Kiều ăn cơm nước xong lại nằm xuống, đầu dính vào gối chưa được hai phút đã ngủ mất.

Trong lúc đang cảm thấy mộng lung thì cảm thấy có một cơ thể nóng hừng hực dán lên, Lương Kiều hí mắt quay đầu lại, Quan Hành ôm lấy cô từ phía sau lưng, hôn nhẹ vào khóe mắt cô một chút, nhẹ nói: "Ngủ đi."

Lương Kiều ở trong lòng anh cọ xát, ôm lấy cánh tay anh lại ngủ mất.

Khi tỉnh lại trời đã sắp tối, bên cạnh không có người.

Lương Kiều ngồi dậy mộng mị một lúc, khi xuống giường mang dép vào.

Buồng vệ sinh, phòng bếp, căn phòng cách vách... Mỗi chỗ trong nhà đều tìm một lần, không có người.

Hình như Quan Hành đi ra ngoài.

"Quan Hành - -" cô kêu hai tiếng, tất nhiên là không có người trả lời.

Đứng ở cửa căn phòng trống trải một lát, Lương Kiều gãi gãi đầu, đi vào vút bỏ dép, bỏ nhào vào Trường Thảo Nhan để ở trong góc, lăn hai vòng.

"Leng keng leng keng - -"

Tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên, Lương Kiều tỉnh táo lại từ trong giấc ngủ, mới phát hiện thế mà mình lại nằm trên Trường Thảo Nhan ngủ mất.

Ngáp dài ra mở cửa, nhân viên giao hàng nam mặc đồng phục đưa tới một cái túi lớn: "Xin chào, món cô gọi đến."

Lương Kiều nhận lấy, hỏi một câu: "Gọi lúc nào thế?"

"Nửa giờ trước." Nhân viên giao hàng nam cầm lấy bút đánh dấu trên hóa đơn, cuối cùng chuyển hàng cuối cùng đã giao thành công, lập tức có thể tan việc. Tâm tình anh ta không tệ ngẩng đầu, cười nói: "Chúc cô ăn cơm vui vẻ."

Không cần phải nói, khẳng định là Quan Hành lên gọi. Nhìn thấy tên người gọi trên sổ, miễn cưỡng tha thứ cho anh.

Lương Kiều trở về phòng bày thức ăn lên bàn, rất phong phú, vài món ăn tinh xảo cùng điểm tâm, còn có một chén cháo cô liếc nhìn mà không thể kìm chế ham muốn - cô cầm cái muỗng bóc vỏ tôm trong cháo, ăn hết cả mực cùng sò chọn, liền đẩy cháo sang một bên.

Vừa lúc đó điện thoại của Quan Hành gọi tới.

Lương Kiều đang ăn thịt khoan khoái, vội vàng nuốt xuống thứ còn trong miệng rồi nhận điện thoại, "Này" một tiếng.

"Tỉnh ngủ?" Hình như bên cạnh Quan Hành đang rất âm ỉ, giọng cũng khàn hơn bình thường mấy phần, "Đã ăn gì chưa? Anh gọi đồ ăn ngoài cho em, sắp đến nhanh thôi."

"Đã đến rồi, em đang ăn đây." Lương Kiều chọc chọc chiếc đũa, "Anh đi đâu thế?"

"Buổi tối có bữa tiệc, không đẩy ra được. Anh để lại giấy nhắn cho em, không thấy sao?"

Giọng nói khàn như thế này, uống nhiều rồi chẳng.

Lương Kiều để đũa xuống trở về phòng, tìm nửa ngày trên giường rồi trên mặt bàn, cuối cùng mới tìm được một tờ giấy dán bên giường. Cô nhặt lên nhìn nhìn, "Bị rồi."

"Vậy nhất định là em ngủ không thành thật." Quan Hành nói.

Lương Kiều xem hết, vo tờ giấy tiện lợi ném vào thùng rác, hừ một tiếng nói: "Có phải anh dán trên mặt em hay không?"

Quan Hành đang ở đó cười hắc hắc.

"Có lẽ buổi tối trở về sẽ rất muộn, em không cần chờ anh, tự mình ngủ trước đi."

"Ai muốn chờ anh." Lương Kiều cầm một chiếc lòng đỏ trứng cắn một cái, giọng nói tràn đầy khinh thường, "Tại sao lại cần trở về, gọi hai cô gái cùng anh ** một lần là được, cái gì đại Kiều tiểu Kiều diễn viên gái trẻ, không phải anh rất có điểm phúc sao."

Quan Hành chặc một tiếng, "Sao anh lại đón gió nghe được mùi chua nhĩ, thùng dấm chua nhà ai nổ tung chẳng."

"Là sao," Lương Kiều nhai lấy nhai để lòng đỏ trứng rồi cười một cái, "Sao em lại nghe thấy mùi vị của tra nam thế nhĩ."

Quan Hành thấp giọng cười rộ lên, "Tốt lắm không đùa nữa, thân thể cùng linh hồn của anh đều là của một mình em, không cần ăn dấm chua loạn. Em ở nhà ngoan ngoãn, anh sẽ cố gắng về sớm một chút với em."

Giọng nói đồ trẻ con này là cái quỷ gì! Lương Kiều vụng trộm liếc mắt nhìn, không lên tiếng.

Đột nhiên Quan Hành lại hạ thấp giọng, giọng nói ôn nhu như có thể chảy ra nước: "Hôn một cái."

Bên kia không có phản ứng.

Anh đứng ở chỗ rẽ cầu thang, chột dạ quay đầu lại xem xét, xác định bốn bề vắng lặng, mới quay lại, hôn một cái qua điện thoại, sau đó thấp giọng thúc giục cô: "Đến em, nhanh lên."

"Này? Anh nói cái gì? Em không nghe rõ... Này? Tại sao lại không có tín hiệu..."

Ngay sau đó bầu môi một cái, điện thoại bị cúp.

"..." Quan Hành để điện thoại xuống, quờ trách nhe răng, người phụ nữ này thực sự thiếu...a!

Hình như di động trong lòng bàn tay còn có chút nóng lên, Lương Kiều trừng mắt thật lâu, mới thở ra một hơi, sờ sờ lỗ tai đã nóng lên.

Là người lớn rồi còn bảo hôn một cái...

Thật sự là mắc cỡ chết người a a!

Hôm nay mở tiệc chiêu đãi là lãnh đạo cấp trên còn có vài vị đạo diễn lớn cùng biên kịch trong vòng rất có địa vị, sau khi bữa tiệc kết thúc, một nhóm người lại chuyển dời đến địa điểm tiếp theo. Bản thân Quan Hành khinh thường cái kiểu xã giao có lệ (Ed: hư dũ ỷ xà) như thế này, lại nhớ kỹ ôn hương nhuyễn ngọc trong nhà, cả đêm đều không yên lòng.

Mồ lãnh đạo có chút bất mãn với kiểu lấy lệ cùng cương quyết của anh, giống như là muốn chứng minh cái gì, cứng rắn kéo anh uống rượu. Quan Hành uống mấy chén liền lười phải ứng phó rồi, lời cô gái đang nhảy nhiệt tình đẩy vào ngực anh ta, thừa dịp mắt anh ta híp lại nhắm mắt ở trên bắp đùi cô gái kia, lấy cớ muốn đi vào phòng vệ sinh chạy từ bên trong phòng riêng trần trụi mùi rượu cùng xa hoa lãng phí ra bên ngoài.

Cùng cùng đi đến chỗ phó tổng dặn dò đám người bồi bên trong kia thật tốt, chính mình phui mông một cái liền về nhà.

Gió đêm có chút ít lạnh, làm đầu còn đang đầy men say vui đi một nửa. Quan Hành thanh tỉnh không ít, gọi điện thoại kêu xe, sau đó bò lên trên chỗ ngồi phía sau nghỉ ngơi.

Xe đến rất nhanh, Quan Hành báo địa chỉ liền dựa vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau anh đột nhiên mở mắt ra, vừa vận chống lại ánh mắt trong gương còn chưa kịp dời đi của cô gái.

Thích Thái cuống quýt dời mắt đi, ngón tay nắm tay lái thật chặt.

Quan Hành nhú mày, nhìn chằm chằm cô ta trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Có phải tôi gặp cô ở chỗ nào rồi hay không?"

"Không có, không có." Thích Thái sửng sò một cái, đầu rũ xuống rất thấp.

"Nhìn đường." Quan Hành lờ mờ bộ dáng như đã điều của cô ta một cái, khép mi lại lạnh nhạt nói một câu, nhắm mắt một lần nữa.

Thích Thái nhìn chằm chằm phía trước, cẩn cẩn mô.

Lúc đến khu nhà đã gần rạng sáng, Quan Hành trực tiếp ném hai tờ tiền mặt mới tinh qua, không liếc nhìn cô ta một cái, đóng cửa xe lại bước chân hơi loạng choạng tiến về phía nhà trọ.

Đèn đường mờ mờ, Thích Thái nắm thật chặt hai tờ tiền trong tay, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cũ trước mắt này không phù hợp với chiếc xe hào nhoáng của anh, rất lâu sau mới xoay người chậm rãi bỏ đi.

Cô ta nhớ không lầm, Lương Kiều sống ở chỗ này. Mặc dù không xác định có phải tòa nhà này hay không, vốn dĩ quan hệ của hai người bọn họ, ở chung hẳn là hết sức bình thường đi?

Đi vài bước, cô ta chưa từ bỏ ý định quay đầu lại, vừa liếc nhìn - - anh cao cao tại thượng như người ở một thế giới khác như vậy, thế nhưng nguyện ý buông tha cho khu nhà cấp cao, bởi cô ấy ở tại nơi này cũ rách như thế này sao?

Hôm qua Quan Hành đã thành công cầm được chìa khóa trong nhà, chính mình vui thích tìm ra, mò mở cửa. Trong nhà toàn là màu đen, anh không có bật đèn, đứng ở cửa thích ứng một lát, mới mò thay dép, đi tới phía phòng ngủ.

Lặng lẽ mở cửa phòng Lương Kiều, mò đến bên giường, nương theo chút ánh sáng từ cửa sổ xuyên vào, phát hiện trên giường không có người.

"Ủm?" Anh sửng sò một chút, mò đèn ngủ ở đầu giường.

- - thực sự không có người.

Buổi tối khuya vậy rồi mà còn không ở nhà, mới vừa khỏi bệnh đã chạy ra ngoài phóng túng, có phải cô muốn tạo phản hay không?

Quan Hành đứng tại chỗ trong chốc lát, xoa xoa mặt, cởi quần áo ngay tại chỗ, ném quần áo vào giỏ quần áo bẩn ở góc tường, lấy một chiếc khăn tắm

từ trong tủ của cô, thân thể trần truồng đi chậm chậm ra ngoài, mở đèn của phòng khách ra.

Lắc lư đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó quần khăn tắm quanh eo, lắc lư đi ra.

Lúc đi ngang qua phòng của mình cũng không dừng bước chân, hết sức tự giác đi tới phòng Lương Kiều ngủ.

Nhưng đang đi lại quay lại, định về phòng mặc đồ ngủ trước.

Mở cửa, nhấn đèn, lắc lư đi vào. Đuôi mắt quét đến góc tường, đột nhiên sững sờ.

- - Trên tatami có một chiếc chăn trùm lên, phía trên lộ ra một đầu tóc đen.

Quan Hành đi tới, chậm rãi quỳ xuống, giống như là xác nhận vậy, kéo ra chăn ra nhìn nhìn - - được rồi, thật sự là người phụ nữ kia.

Cô đang ngủ say, khuôn mặt đều đỏ bừng, vài lọn tóc hỗn độn dán ở trên mặt. Nhưng như thế này Quan Hành cũng vẫn cảm thấy rất đẹp mắt, quỳ ở nơi đó nhìn một hồi lâu, cũng không đi mặc đồ ngủ, túm khăn tắm rút ngang hông, tắt đèn đi, vén chăn lên chui vào.

Cô giống như một chiếc lò than nhỏ, toàn thân đều nóng hầm hập.

- - chỉ mặc quần lót nhỏ thôi.

Quan Hành không khách khí sờ soạng vài cái trên thân thể trơn bóng của cô, sau đó kéo cô vào trong lòng, chân kẹp cô lại, ngon lành nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau lúc sáng sớm, Lương Kiều là bị cảm giác khác thường trên người đánh thức.

Mê mang mở mắt ra, cảm giác trên người dần dần rõ ràng, hai thứ mềm mại trước ngực đang bị hai bàn tay to cầm, lúc nhẹ lúc nặng xoa lấy.

Còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bên phải đột nhiên bị một thứ ấm áp bao trùm, ngay sau đó có một thứ linh hoạt thối qua đỉnh một cái, lại cắn một cái, Lương Kiều không chịu nổi hừ một tiếng, thân thể động động.

Cuối cùng cái đầu chôn ở trước ngực cũng nâng lên, Quan Hành chui ra từ trong chăn, hai mắt vô cùng tỏa sáng nhìn qua cô: "Em tỉnh rồi?"

Lương Kiều "Ừ" một tiếng, ôm lấy đầu anh.

Quan Hành hôn mấy cái lên đôi môi căng mọng của anh, giọng nói bởi vì mới vừa tỉnh ngủ nên tăng thêm vài phần trầm thấp cùng khàn khàn, tỏ ra vô cùng gọi cảm: "Sao hôm qua thừa dịp anh không có nhà lại len lén chạy đến phòng của anh ngủ? Còn không mặc quần áo, có phải muốn quyến rũ anh hay không, hử?"

Lương Kiều hỏi ngược lại: "Ngày hôm qua chơi cao hứng không, có phụ nữ quyến rũ anh hay không?"

"Không có." Quan Hành dọc theo cô gò má hôn đến bên tai, lúc nói chuyện phun ra hơi nóng, "Có người múa thoát y trước mặt anh, nhưng nhìn mấy cô ta như nhũ lông gà, còn không đẹp bằng một ngón chân của em..."

Lương Kiều hừ một tiếng, kéo anh tai: lỏ "Học ở đâu mà miệng ngọt như thế, luyện cùng người phụ nữ nào?"

"Nhìn thấy em liền ngọt." Quan Hành vui mặt vào bên trong hõm vai cô cọ xát, nịnh nọt nói, "Ngọt từ bên trong ra ngoài, ngọt từ trên... Em có muốn nếm một ngụm hay không?"

"Nơi nào ngọt nhất thế?" Lương Kiều có ý hỏi.

Quan Hành kéo tay cô cảm tiểu huynh đệ đang dựng thẳng tắp, hơi thở có chút không yên: "Bên trong này..." Anh động hai cái ở trong lòng bàn tay cô, hô hấp dần dần nặng, "Nó ngọt nhất, em muốn ăn sao?"

Lương Kiều cong cong mắt: "Em không tin."

"Không tin liền thử xem." Quan Hành ngâm lấy lỗ tai cô dùng sức mút vài cái, nâng hai chân cô lên, chen đến giữa hai chân.

"Lấy đồ từ trong ngăn kéo ra." Anh vội vàng chui đầu vào trước ngực cô, một bên chỉ huy cô cầm này kia.

Lương Kiều trở tay để lên ngăn kéo, kéo ra, thoáng nâng người lên trên, tay vurun vào mò bốn phía. Tư thế này như là chủ động đưa mình đến trong miệng anh, Lương Kiều dùng tay kia chống đỡ ở sau lưng, thờ dốc dồn dập.

Rất vất vả mới lấy từ trong hộp được, cô duy trì tư thế không có thay đổi, dùng răng cắn gói ra, lấy ra cái ướt nhẹp kia.

Động tác này nhìn trong mắt Quan Hành, có loại gọi cảm trí mạng, trong lòng anh nóng lên, cúi đầu hung ác chặn lại cái miệng nhỏ của cô.

"Giúp anh đeo lên..." Anh ngâm cô môi, một bên mơ hồ nói.

Lương Kiều giữa đầu nhận lấy nụ hôn nhiệt liệt của anh, một cái tay khoa tay múa chân nửa ngày, mới gian nan mang thứ đó đến chỗ đang gắng gượng của anh.

Quan Hành nắm hai chân cô lên, kẹp đến ngang hông mình, đồng thời đẩy lên phía trước, thuận lợi trượt vào dùng đạo đã ẩm ướt.

"Uhm..." Lương Kiều khẽ ngẩng đầu lên, hai tay chống sau lưng, đứng đưa theo động tác của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Edit: Thổ Lạt

Lăn qua lăn lại đã muộn không ít thời gian. Lương Kiều nhanh chóng tắm rửa trang điểm ra khỏi nhà, không thèm ăn sáng, tóm lấy hai miếng bánh mì Quan Hành vừa nướng xong chạy ra ngoài.

Bị Quan Hành kéo cổ lại, ấn xuống cạnh bàn ăn. "Vội cái gì, ăn xong rồi đi."

"Muộn sẽ bị trừ tiền thưởng đó!" Lương Kiều tỏ vẻ đau lòng, bụng sửa đậu nành lên uống ừng ực.

Quan Hành đưa một phần tư sandwich trứng gà chân giò hun khói đến trước mặt cô, thần nhiên ngồi xuống. "Ông chủ ở đây, ai dám trừ tiền thưởng của em."

Tuy ông chủ đã bảo đảm cho cô, nhưng Lương Kiều vẫn phát hoảng theo cảm tính, xiên một miếng sandwich, lo lắng ăn.

Ăn xong lại cùng Quan Hành về phòng thay quần áo, Lương Kiều lo lắng đi đi lại lại trước cửa phòng anh, cách một phút lại gõ cửa giục anh. Hơn mười phút sau Quan Hành mới thay xong áo khoác kaki màu kính điển, bên trong là áo sơ mi trắng phẳng phiu, hai cúc áo trên cùng không cài, cả người tỏa vẻ phong độ hiên ngang, lại mang theo vài phần phóng khoáng không gò bó.

Lương Kiều nhìn áo khoác và sơ mi cùng màu trên người mình, giờ ngón giữa với anh: "Lại học em."

Quan Hành bắt lấy ngón tay cô đưa lên miệng cắn.

Lương Kiều cũng không trốn, giúp anh sửa sang lại cổ áo trong, sau đó đánh giá hai lần, rất vừa lòng. "Anh mặc màu sáng rất đẹp, sao cứ phải mặc màu tối mãi thế."

Quan Hành liền phần khởi xoay một vòng trước mặt cô: "Đẹp trai không?"

"Đẹp trai! Đẹp trai vô địch vũ trụ." Lương Kiều túm chặt cổ áo anh, "Đi thôi đi thôi không kịp nữa rồi."

Đi nhờ xe của Quan Hành đến công ty, đã muộn hơn mười phút, Lương Kiều đi cùng anh từ bãi đỗ xe lên thang máy, không nhận được oán giận anh: "Đều tại anh, thay đồ chậm như vậy, hại em bị muộn giờ."

Quan Hành thở dài, "Một biên tập nhỏ như em sao phải để tâm làm gì, làm sống làm chết mới kiếm được bao nhiêu tiền, chi bằng cân nhắc cho tốt làm sao lấy lòng ông chủ hiện tại. Tài nguyên tốt như vậy không biết lợi dụng, em nói xem có phải em ngốc lắm không."

Lương Kiều bật cười, dường như rất xem thường. Quan Hành kéo cô qua, nâng cằm ép cô nhìn mình: "Tiền thưởng sau này của em đều do ông chủ của em - anh phát, công việc tạp chí gì đó đều không cần quan tâm, hầu hạ anh cho tốt là OK, hiểu chưa?"

"Vậy ông chủ, sáng này người ta hầu hạ có thoải mái không?" Lương Kiều đặt tay lên sau cổ anh, cố ý ôm cổ nói.

Quan Hành ừ một tiếng, thần nhiên nói: "Cũng tạm được."

Lương Kiều chu môi, nháy mắt nhìn anh: "Vậy khi nào anh mới tăng chức tăng lương cho em?" Khi nói ôm cánh tay anh lắc lắc, bộ ngực đầy đặn như cố ý lại như vô tình dán vào anh, khẽ cọ.

Nửa người của Quan Hành đã bị cô làm mềm nhũn, thuận tay kéo cô vào lòng, thừa cơ sờ eo cô. Anh cúi đầu cắn vành tai cô: "Anh thắng chứ cho em làm thư kí của anh được không? Tiền lương em muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Anh nghĩ hay thật đấy." Lương Kiều duỗi tay ra sau, néo néo hông anh.

Hồ hấp của Quan Hành trở nên dồn dập, vừa định đẩy cô lên tường làm cái này cái này cái đó cái đó, thì cửa thang máy mở ra, bên ngoài có lựa thừa

vài người đứng, thấy tư thế thân mật giữa hai người thì giật mình, lập tức đi tới như không thấy gì hết, cố gắng đứng xa bọn họ.

Lương Kiều thấy một người quen trong số những người kia - Thụ Nam tiến vào sau cùng, yên lặng đứng bên kia cùng mọi người, lặng lẽ tặng cô ánh mắt mờ ám.

Lương Kiều tình bơ đưa tay khỏi hông Quan Hành, Quan Hành vương người không thể tiếp tục thực hiện kế lớn của mình, chỉ ôm cô chặt hơn một chút.

Đến tầng 18, Lương Kiều và Thụ Nam cùng ra khỏi thang máy.

Thụ Nam kéo tay cô hỏi: "Chị khỏe chưa? Sao không nghỉ thêm hai ngày?"

"Chỉ sốt nhẹ thôi." Lương Kiều thấy cô có vẻ tiêu tụy, buồn bực hỏi, "Tôi qua em làm gì vậy, sao hôm nay lại đến muộn như vậy, còn có vẻ quá độ nữa."

"Ài, đừng nói nữa." Thụ Nam gục mặt xuống, "Tôi qua chỗ em có hai con mèo bộp bộp bộp ngoài cửa sổ cả đêm, rất thê thảm..."

Lương Kiều vui vẻ: "Đồng tình sâu sắc."

Thụ Nam liếc cô: "Chị đấy, cậu cũng vận động muộn như vậy? Còn mặc đồ đôi với Quan Tổng, thành thật khai báo, có phải hai người vừa cháy lại tình xưa không?"

"Cháy." Lương Kiều tỏ vẻ đứng đắn nói, "Cháy mạnh luôn."

Đến văn phòng, từ xa đã thấy hộp quà chữ nhật quen mắt trên bàn cô, mặt trên còn để một hộp sô cô la. Mọi người dường như đã coi như không thấy chuyện Lương Kiều và Thụ Nam đến muộn, còn có người nháy mắt với các cô, dùng khẩu hình nói các cô biết chủ biên vừa ghé qua.

Lương Kiều đưa sô cô la cho Thụ Nam, để cô phân phát cho mọi người. Một đám người ngóng chờ, Thụ Nam lại rất có ý đồ đưa sô cô la đi tặng tổng biên tập đầu tiên.

Vạn Thiên lấy một viên liền đuổi cô về làm việc, Thụ Nam chán nản chạy về, nhét cho Lương Kiều một viên, sau đó vui vẻ chia với mọi người.

Hoa hôm nay vẫn cũng chỗ với hôm trước, chỉ đổi thành 19 đóa hoa hồng sâm panh. Lương Kiều cho mỗi người một bông như thường lệ, còn hai cành cắt xong dùng bình sữa chua làm bình hoa cắm vào.

Quan Hành dẫn cửa hàng bán hoa, ngày nào cũng có hoa tươi đưa qua, hoa hồng đủ màu sắc luân phiên thay đổi, ngay cả màu cầu vồng và màu đen hiếm thấy cũng có. Sau hoa hồng còn có một loại hoa khác, một thời gian dài, hoa trong phòng làm việc không lúc nào không có.

Ngoại trừ hoa, còn có sô cô la,..... và các loại bánh ngọt, các đồng nghiệp khác đều được ăn theo không ít.

Sau nhiều ngày được cho đồ ngọt, tất cả mọi người đều rất xem trọng người theo đuổi điên cuồng này, ngày nào Lương Kiều đi làm câu đầu tiên nghe được cũng là: "Chị Kiều, chị đi theo chàng trai si tình kia đi."

"..."

Văn phòng mới thuê đã sửa sang xong, truyền thông Bác Viễn và tạp chí Phạm Hoa cuối cùng cũng chuyển vào. Sau khi ba nhà liên hợp tổ chức đại hội công nhân viên công ty lần thứ nhất, Hạ Bác Viễn chủ trì, Quan hành và Quan Diệu và các quan chức cấp cao khác tham dự.

Khác với hai nhà Phạm Hoa và Duyệt Kỳ đi theo con đường ngón tình, dưới trướng truyền thông Bác Viễn có ba kỳ san, chủ yếu đánh vào trình thám, võ hiệp và huyền huyền, dường như sách báo xuất bản cũng đều là ba loại hình này, ba nhà vừa vận hành thành thế bổ sung lẫn nhau.

Về vấn đề phong cách của Phạm Hoa và Duyệt Kỳ, sau khi các cấp lãnh đạo suy nghĩ kĩ càng đã quyết định cộng tác hai tạp chí với nhau, đổi tên thành Phạm Duyệt, phân ra hai bản AB, mỗi tháng đưa ra thị trường hai kỳ.

Hai đơn vị tạp chí xác nhập, dùng chung tài nguyên, nội bộ cũng tiến hành thay đổi nhân viên - nguyên tổng biên tập của Phạm Hoa là Lưu Phạm đảm nhận chức vụ tổng biên tập bản A, Vạn Thiên đảm nhận chức vụ tổng biên tập bản B; các nhân viên khác phân ra làm thành hệ thống chính lý, chia làm hai tổ AB, trách nhiệm công việc và nội dung cơ bản không thay đổi.

Nhưng bị bàn luận nhiều nhất, chính là Lương Kiều được thăng làm chủ nhiệm biên tập bản B.

Lương Kiều xác nhận với Quan Hành trước, lần này thăng chức không phải do anh nhúng tay.

Khi Lương Kiều hỏi anh, anh híp mắt nghĩ nửa ngày, nói: "Có phải em đang ám chỉ anh cái gì không?" Sau đó vỗ bàn, nói rất thẳng thắn, "Nói đi, em muốn làm chủ biên hay tổng biên? Hay bây giờ anh tặng em niềm vui, để hạ Bác Viễn làm công cho em?"

"..."

Lương Kiều chưa tốt nghiệp đại học đã đi theo Vạn Thiên, tư cách, kinh nghiệm và năng lực đều mở ra ở đó, nguyên chủ nhiệm biên tập thăng thành phó tổng biên tập, để cô đi lên đỉnh là hoàn toàn hợp lý. Người không phục chủ yếu là Hàn Tử Hân và vài đồng nghiệp nữ quan hệ tốt với cô ta.

Hội nghị vừa kết thúc, còn chưa tới giờ tan làm, hàn Tử hân tranh cãi với Vạn Thiên không có kết quả, đã nhẫn nhịn bỏ đi rồi. Vạn Thiên hồng ngấn cô ta, chỉ quay đầu bảo đồng nghiệp phụ trách chấm công ghi cô ta về sớm.

Văn phòng Duyệt Kỷ có nhóm Weixin, tất cả mọi người đều ở trong đó. Buổi tối có người ra mặt hòa giải, khuyên vài câu, hàn Tử Hân là lửa núi, châm biếm vài câu rồi bỏ qua chuyện này.

Từ đầu đến cuối Lương Kiều không hề lên tiếng, nhưng bên kia có người xem trộm, thậm chí xoa tay nhớ tên những người phụ họa nói bậy về cô cùng hàn Tử Hân.

Quan Hành tắm rửa xong đi ra, thấy cô nằm sấp chơi điện thoại, giờ tay vỗ mông cô: "Xem gì vậy?"

"Không có gì." Lương Kiều cất điện thoại.

Quan Hành cũng không để ý, kéo cổ chân cô lắc cô: "Bắn chết mất, mau đi tắm đi."

Lương Kiều duỗi hai tay về phía anh, Quan Hành liền nhận lệnh nghiêng đầu qua, mặc cô cười hi hi ôm cổ mình, sau đó nâng mông cô đứng lên, để cô dán trên người mình, bế cô vào phòng tắm.

Mấy ngày sau, Trâu Dung Dung gọi điện thoại qua, nói chuyện xem mắt bà nội đã sắp xếp xong, thời gian địa điểm đều định cho cô rồi - tối thứ bảy gặp mặt đối phương tại một quán lẩu.

Lương Kiều chắc lưỡi: "Bây giờ chị hỏi hạn còn kịp không?"

Trâu Dung Dung nói rất vô tình: "Không được, chị thả bỏ câu người ta và bà nội sẽ rất khó xử đó."

Lương Kiều thở dài: "Được rồi."

Tự tìm đường chết, không thể trách người khác...

Dù sao cũng chỉ gặp mặt một lát, không cho Quan Hành biết sẽ không sao... đúng không?

Tối thứ bảy đó vừa hay Quan Hành cũng có hẹn, Lương Kiều gạt anh mình chờ ở nhà, đợi anh đi rồi, mới thay quần áo ra ngoài * để tránh cho đối phương thấy mình xinh đẹp không kìm được, Lương Kiều cố ý ăn mặc thật bình thường, không trang điểm không gội đầu, cố ý khiến mình hơi nhếch nhác, ngênh ngang đến chỗ hẹn.

Đối phương là giảng viên đại học, ngũ quan xem như cân đối, ăn mặc không khác Lương Kiều là bao, cũng là thả trong iến người sẽ không tìm thấy.

Hàn huyền vài câu Lương Kiều phát hiện người này có chút chất phác, tư tưởng cũng rất truyền thống, cô bỗng hỏi hạn sao mình không ăn mặc diêm dúa một chút.

May mà sau khi trò chuyện đôi phương quả thật không có hứng thú với cô, hơn nữa nói với cô rất thẳng thắn, Lương Kiều cũng rất thoải mái, ăn cơm xong hai người liền chia tay ai về nhà nấy.

Vừa ra khỏi quán lẩu, đã thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đậu bên đường, nóc xe mở ra, người đàn ông mang kính râm ngồi bên trong, lạnh lẽo hút thuốc, toàn thân toát lên vẻ phóng khoáng đẹp trai.

Lương Kiều phản xạ có điều kiện muốn chạy, lại nghe thấy hai tiếng còi vang lên từ phía sau.

Cô do dự một chút, vẫn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Editor: Linh Đang

Lương Kiều mở cửa xe ngồi lên, thắt dây an toàn theo thói quen, nhìn Quan Hành một cái, cố làm ra vẻ trấn định hỏi: "Tại sao anh lại ở chỗ này, không phải là ăn cơm cùng Cao Hàn sao?"

"Lời này không phải nên hỏi em sao?" Quan Hành dập tắt điếu thuốc lá, giờ tay lên, chuẩn xác ném vào bên trong thùng rác cách xa hai mét. Sương mù tan hết, anh xoa xoa ngón tay, quay đầu lại, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm cô, "Người đàn ông kia là ai?"

Lương Kiều chột dạ mở to mắt: “... Chỉ là một người bạn bình thường.”

“Bạn bè bình thường?” Quan Hành cười lạnh, “Bạn bè bình thường thì đến mức phải gạt anh?”

Thật sự là tự mình làm bậy không thể sống, này có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Lương Kiều có chút nôn nóng vuốt tóc.

Cô thở ra một hơi dài, nói bằng bất cứ giá nào: “Em nói thật với anh nhé, người đó là đối tượng gặp mặt trong nhà giới thiệu, các cô còn chưa biết chuyện của chúng ta.”

Việc này xác thực là cô không xử lý tốt, đồng ý gặp mặt người này trong lúc đang giận dữ với Quan Hành, ít nhiều cũng mang theo một chút giận dữ. Nhưng dù sao bây giờ hai người bọn họ cũng đang không khác sống chung là mấy, nếu không liên nhân cơ hội này nhận lời anh, cho anh một danh phận?

Chỉ là hình như thời cơ hiện tại không quá thích hợp.

Lương Kiều há hốc mồm, chần chừ nhìn về phía anh, “Em...”

Mới nói ra một chữ, chạm phải ánh mắt anh, nửa câu sau đều bị chặn lại.

Trong sự hờ hững còn mang theo hèn mọn khó có thể che giấu, giống hệt như lần đầu tiên gặp nhau ở hội sở.

“Không trách được ngày ngày lên giường với tôi lại không chịu nhận lời qua lại của tôi, che che giấu giấu không dám để cho người khác biết rõ, thì ra trừ tôi ra còn thân cận với người đàn ông khác... Em chơi rất cố gắng đấy, cảm giác cười lừa tìm ngựa như thế nào? Đùa bốn tôi trong bàn tay có phải rất có cảm giác thành tựu hay không?” Anh nhếch một bên khóe miệng, về mặt cười đến thâm chọc.

Sắc mặt Lương Kiều có chút khó coi: “Anh cần phải nói chuyện như thế sao?”

“Em muốn tôi nói kiểu gì, khen em tán tỉnh đàn ông, tán tỉnh rất tốt sao?” Quan Hành a một tiếng, “Đúng vậy, em tán tỉnh vô cùng tốt, tôi sống nhiều năm vẫn là lần đầu tiên bị một người phụ nữ đùa bốn như thế, em thắng, hài lòng không?”

Trào phúng cùng khinh bỉ trên mặt anh quá chói mắt, Lương Kiều quay đầu nhìn chằm chằm người đang nói ở phía trước, đáy lòng từng chút từng chút nặng trĩu, quanh thân bao vây bởi sự lạnh lùng.

Cô trầm mặc không lên tiếng, con tức của Quan Hành ngược lại càng ngày càng hùng hực, gắt gao trừng mắt nhìn cô: “Em nói gì đi chứ, cảm sao?”

Lương Kiều rũ mắt xuống: “Chờ anh tỉnh táo lại, chúng ta bàn tiếp.”

Cô không có biện pháp để tiếp tục nghe anh trào phúng kỳ quái, nghe thêm mấy câu nữa, cô không thể bảo đảm chính mình có thể nói ra cái gì đã thương người hay không. Khi nổi nóng nói chuyện đều chỉ lo đến chính mình thoải mái, đầu quân cảm thụ của đối phương.

Lần trước mâu thuẫn giận nhau cũng là bởi vì cả hai bọn họ đều cứng đầu, không nói chuyện hăn hoi một chút được.

Lương Kiều tháo dây an toàn muốn xuống xe, chỉ nghe cùm cụp một tiếng, cửa xe bị Quan Hành khóa lại.

Một giây sau, anh nổ máy xe, dùng sức đạp chân ga, xe thể thao như mũi tên lao nhanh như gió.

“Này - -” Lương Kiều kinh hãi hô một tiếng, thiếu chút nữa bị quăng bay ra ngoài.

Quan Hành cũng chưa nhìn cô một cái, chỉ đóng mui xe ô tô lại, Lương Kiều thắt dây an toàn vào một lần nữa, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quan Hành lái xe đến dưới lầu, chính mình không nói một lời xuống xe, đóng sầm cửa xe, nện bước chân dài đi vào nhà trọ. Lương Kiều vội vàng cởi dây an toàn ra xuống xe, sợ chạm một giây cũng sẽ bị khóa ở trong xe.

Sắc mặt Quan Hành hờ hững bước vào cửa nhà trong nháy mắt liền thay đổi, mắt đỏ ngầu, như một con sói đang nổi giận. Lương Kiều mở cửa vừa rút chìa khóa ra, bên hông đột nhiên xuất hiện một cánh tay, vươn tới chặn ngang eo cô.

Quan Hành nhấc chân đóng cửa lại, sau đó một cái tay liền bí mật kéo cô đến cạnh bàn ăn, vung tay một cái đã làm cô ngã lên bàn.

“Mẹ nó!” Lương Kiều chửi nhỏ một tiếng, hai tay chống bàn, còn chưa kịp đứng lên, Quan Hành đã nắm lấy quần cô kéo xuống một đường - - hôm nay cô cô mặc quần có dây thun, thật đúng là thuận tiện.

Đến thời điểm này đương nhiên Lương Kiều biết anh muốn làm gì, thừa dịp anh đang tốn thời gian cởi dây lưng, thân thể lật đến bên cạnh. Nhưng mà này loại chặt vật thời khắc cô nghĩ chạy đều không có biện pháp chạy, chỉ có thể cúi đầu trước đem quần nhấc lên.

Quan Hành vừa sai bước đến trước người của cô, trực tiếp đem cô hai cái chân sao đứng lên.

“Nắm thảo!” Mắt đi chống đỡ thân thể bỗng nhiên ngã về sau, lưng trực tiếp đập đến trên bàn ăn, đem Lương Kiều đau đến nhe răng nhếch miệng. Hai chân cô đá lung tung, “Anh nổi điên làm gì a!”

Quan Hành chốc lát kéo áo khoác của cô, áo bên trong không dễ cởi, anh túm hai cái không xuống được, trực tiếp này sinh ác độc kéo hai bên ra, xé thành hai mảnh.

Lương Kiều chỉ kịp phát ra một tiếng “Mẹ nó”, áo ngực cũng bị anh nhanh chóng cởi ra. Người kia một cái đã đẩy cô tới bàn rồi siết lấy, sau đó lại nâng nặng quăng đi, bởi vì quá căng thẳng nên dây áo bị trượt qua mặt, trong nháy mắt xuất hiện vết đỏ.

Lúc này Quan Hành như đang nổi cơn điên, hai con mắt giống như sắp phun lửa, nhìn chăm chăm thân thể bị vạch trần của cô, kéo khóa quần ra kéo đem đã cứng rắn vô cùng này nọ thả ra đến, đẩy ra cô hai cái chân trực tiếp chọc đi vào.

“A!” Lương Kiều đau đến kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân dùng sức đạp.

Quan Hành thiếu chút nữa không bắt được cô, dứt khoát đè chân cô xuống dưới, gấp cả người cô lại. Tư thế này chân Lương Kiều hoàn toàn không làm được gì, hai cánh tay hết nện lại đẩy vào người anh, nhưng không thể lay chuyển anh một chút nào.

Giữa giữa nửa ngày nhưng đều là phí công, cuối cùng cô cũng từ bỏ, thỏa hiệp vậy buông lỏng nhiệt tình, không muốn nhìn thấy khuôn mặt như họa kia, liền che cánh tay lên mắt.

“Anh nhớ kỹ cho em!” Cô cọ xát lấy răng hàm nói. Không trả thù anh mẹ nó lão tử mang họ anh!

Đều đã bị anh áp chế thành dạng này còn dám nói lời hung ác, Quan Hành dùng động tác rút ra đâm vào lại, từ trong cơ thể cô lui ra ngoài hơn phân nửa, lại dùng sức một cái đẩy đỉnh đi vào thật sâu, lần nữa hung ác va chạm, mỗi một cái lần đều như dùng toàn bộ khí lực.

“Uhm!” Lương Kiều bị đụng vào trượt một đoạn, phần lưng bị ma sát trên bàn, mặc dù có quần áo làm đệm, nhưng vẫn bị làm đau.

Cô căng thẳng thân thể, phía dưới cũng xoắn đến khăn trương, Quan Hành bị kẹp chặt thiếu chút nữa trực tiếp giao nộp vũ khí, đưa tay hung hăng vỗ vào mông cô một cái: “Buông lỏng chút!”

Lương Kiều vừa nghe lời này cắn răng kẹp chặt lại dùng sức, đúng lúc cây gậy của Quan Hành chưa vào được, bị kẹp chặt một cái làm giật mình, chỉ cảm thấy một cổ nóng vọt lên, anh vội vàng rút ra - - một đồng dịch màu trắng phun ra đất, anh cúi đầu há mồm thở dốc, sức lực ấn chân tay Lương Kiều thoáng buông lỏng.

Lương Kiều nhân cơ hội đạp một cái, đá vào trên bụng anh.

“Mẹ nó!” Thiếu chút nữa đạp mất nửa cái mạng anh.

Quan Hành kéo cổ chân cô ra, tiện tay nhặt mảnh vụn quần áo cô lau người mình, kéo khóa kéo lên cái dây lưng đằng hoàng, quần áo trên người rất chỉnh tề, dường như vừa rồi không có xảy ra cái gì.

Điện thoại di động trong túi đã rung hai lần, Quan Hành đi đến bên cửa sổ nhận điện thoại, trong tiếng nói mang theo khàn khàn rất nhỏ.”Ừ.”

“Cậu chết ở chỗ nào thế? Mua bao thuốc mà mất hai giờ, chúng tôi ăn cơm xong hết rồi, cậu tới hay không?”

Quan Hành quay đầu lại nhìn thoáng qua, bên cạnh bàn ăn đã không còn bóng dáng của Lương Kiều, áo khoác cùng áo lót bị xé rách đều vứt trên mặt đất. Mấy người đi trước, chốc nữa tôi sẽ tới.”

Trong phòng tắm đèn sáng, còn có tiếng nước chảy tí tách. Anh ở cửa đứng trong chốc lát, xoay người đi.

Cách một cánh cửa trong phòng tắm, vòi hoa sen bên trong ào ào chảy nước, phía dưới lại không có người. Thân thể Lương Kiều trần truồng ngồi trên bồn cầu đã đầy nắp, nhìn chăm chăm mặt đất gần người. Ngón giữa kẹp lấy một miếng thuốc đã nhen nhóm khói, cũng rất lâu không có hút một ngụm.

Hai ngày nữa em trai Cao Hàn phải nhập ngũ, tối hôm nay ăn cơm tiễn cậu ta đi, Quan Hành phải lộ mặt.

Hôm nay chỗ bọn họ hẹn ăn cơm là nhà hàng lẩu đối diện nhà hàng Lương Kiều ngồi, anh đi tới nhà họ Cao trước một chuyến, lúc cùng Cao Hàn lái xe tới đây, vừa vận nhìn thấy Lương Kiều cùng một cái người đàn ông ngồi ở bên cửa sổ lầu hai của cửa hàng lẩu.

Anh nói với Cao Hàn đi mua bao thuốc, nhưng thật ra là đợi cô ở dưới lầu.

Chờ gần một tiếng đồng hồ, hút hết nửa bao thuốc.

Bên ngoài sắc trời đã nhá nhem xuống, Quan Hành xuống lầu lấy xe, tiểu khu còn chưa mở, trong lòng dường như đột nhiên xuất hiện một cái lỗ hổng, dâng lên hồi hận điên cuồng.

Vừa rồi có thể nổi giận quá mức hay không?

Một câu nói đều chưa nói đã chạy lấy người (ý là nói át người khác chăng??), cô có ghi hận anh hay không?

Trong lòng bị đè nén một trận, Quan Hành phun ra một ngụm khí, hạ cửa sổ xe xuống, để gió mát lạnh thổi vào.

Khi Quan Hành trở về đã là ba giờ sáng, mang theo một thân mùi rượu. Anh lão đảo mở cửa vào, vẫn theo thói quen đi về phía gian phòng của Lương Kiều, vịn vịn cửa, không mở ra được.

Sau đó mới nó lại một màn ở trong nhà hàng kia.

Anh nắm tay nắm cửa sừng sốt.

Cô khóa trái cửa, là muốn đề phòng anh sao?

Động tác anh vịn cửa cũng không khác anh đập cửa là mấy, Lương Kiều bị anh đánh thức, ở một phòng trong bóng tối tròn tròn mắt, không có động.

Bên ngoài yên tĩnh một lát, lại vang lên âm thanh rất nhỏ như con mèo cào, một cái một lát, rất có quy luật.

Lương mơ hồ vùi đầu vào trong chăn, âm thanh kia lại có thể rõ ràng xuyên thấu qua chăn chui vào trong lỗ tai như cũ. Cô lật hai vòng ở trên giường, bực bội kéo chăn ra, bật đèn xuống giường.

Trong phòng khách toàn là màu đen, Quan Hành dựa vào cửa ngồi dưới đất, muốn gọi cô mở cửa, muốn nói xin lỗi cô, lại không dám đánh thức cô, ngón tay gãi từng cái từng cái một, cuộn thân thể thành một đoàn.

Đột nhiên cửa ở phía sau lưng bị kéo ra, anh mất đi chống đỡ, như một đồng bùn nhão ngã trên mặt đất.

Trong cửa sáng lên ánh sáng ảm áp, anh té trên mặt đất, mặt vừa vặn chống lại một đôi dép Trường Thảo Nhan màu trắng - - thời gian trước anh đặc biệt tìm người làm theo yêu cầu, bọn họ mỗi người một đôi, giống nhau như đúc.

Lương Kiều cúi đầu nhìn người đàn ông co quắp trên mặt đất không lên tiếng, anh trừng trừng mắt nhìn dép cô, thật lâu, đột nhiên vươn tay lên ôm lấy bắp chân cô, mặt chôn vào đó.

Vốn là một bụng con tức bởi vì động tác này của anh trong nháy mắt tiêu tan hơn một nửa, nhưng Lương Kiều còn nhớ anh cường hất rút ra rồi lại đâm vào làm người khác khứa nhức, không muốn cứ buông tha anh như vậy, mím môi, không lên tiếng, cũng không dịu anh, cứ giằng co như vậy.

“Thật xin lỗi...” Cánh tay vòng ở trên bắp chân cô nắm thật chặt, hình như anh cũng không chê bẩn, mặt chôn ở trên dép của cô, nhẹ nhàng cọ hai cái, vô cùng ủy khuất nhỏ giọng ní non, “Anh biết rõ anh sai rồi, em đừng không cần anh...”

Lương Kiều: “...”

Tác giả có lời muốn nói: muộn muộn đã muộn!

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Buổi tối không được ngủ yên, hôm sau cũng tỉnh dậy rất sớm, Lương Kiều mở mắt đồng hồ báo thức vẫn chưa reo, sắc trời cũng vừa mới hừng sáng. Đầu óc thư thái, không buồn ngủ.

Nằm thêm một lúc, đứng lên rửa mặt xong thay bộ đồ thể thao, đến cửa phòng kế bên xem thử, thấy Quan Hành vẫn đang ngủ, cô đóng cửa, xuống lầu chạy bộ.

Có thời gian không đến phòng thể dục, mấy ngày nay gần như đã ở bên Quan Hành đến chán, ăn ăn uống uống chơi chơi đùa đùa, bị nuôi béo lên năm sáu cân, còn không tập nữa sẽ béo đến đứt chỉ áo khoác mất.

Chạy xong vào vòng, toàn thân toát đầy mồ hôi, sự ngọt ngào trong cơ thể gần như đã ra ngoài theo mồ hôi hết, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Cuối cùng đi dạo quanh tiểu khu một vòng, khi đến dưới lầu gặp chị Trần vừa ăn sáng xong đang ôm con đi dạo. Hai người ngồi trên băng ghế tán gẫu một lúc, đứa trẻ trong ngực chị vẫn tròn mắt nhìn chăm chăm Lương Kiều, vẻ mặt ngơ ngác. Lương Kiều thấy thích, cẩn thận vòng qua nách ôm đứa bé lên, đặt lên đùi mình, le lưỡi làm ngáo ộp chọc cười thẳng bé.

Đứa bé toét miệng cười, lợi phấn nộn mới nhú răng trắng. Lương Kiều vui vẻ không thôi: "Aiya, thấy mỹ nữ là chảy nước miếng, sao con lại tỉnh mất vậy cơ chứ."

Nói xong dùng chóp mũi cọ vào trán nhỏ của cậu bé, tiểu tử kia hoa chân múa tay cười càng thêm vui vẻ.

Chị Trần bên cạnh cười ha ha, lấy khăn mùi soa lau miệng cho cậu bé: "Tiểu lưu manh, chảy nhiều nước miếng như vậy, không xấu hổ à!"

Tiểu tử kia vui vẻ duỗi chân, duỗi tay nhỏ muốn sờ mặt Lương Kiều, tiếc là cánh tay quá ngắn không với tới.

Lương Kiều liền đưa mặt tới gần, bị tiểu tử kia sờ soạng, mặt đầy nước miếng.

Lương Kiều vừa cười vừa kêu aiya, chị Trần không nói gì dùng khăn tay lau mặt cậu bé, sau đó vỗ nhẹ lên mông tiểu tử kia một cái, "Tiểu lưu manh nhà ai mà đáng ghét vậy."

"Ồi, không phải chàng trai nhà em sao." Chị Trần chỉ về bên kia, bỗng kêu một tiếng.

Lương Kiều giương mắt, chỉ thấy Quan Hành đứng cách vài bước, đã thay đồ vest mới tinh, cầm chìa khoá xe trong tay, sắc mặt có vẻ tiêu tụy, bả vai cũng hơi rũ xuống, cứ im lặng nhìn cô, cũng không biết đã đứng bao lâu rồi."

"Vợ chồng son mấy đứa mau về ăn cơm đi, sáng ra không ăn gì cơ thể sẽ hỏng mất." Chị Trần ôm con về, "Thời tiết bây giờ rất tốt, nhân dịp chủ nhật ra ngoài chơi đi."

Lương Kiều cười và rà sức lắc đầu chào tạm biệt anh bạn nhỏ, đi về phía Quan Hành.

"Muốn ra ngoài à?" Thái độ của Lương Kiều hoàn toàn bình tĩnh.

Ánh mắt Quan Hành dò xét trên mặt cô, nhưng không hề nhìn ra gì hết.

Sáng sớm ra trong nhà đã không có người, gọi điện cho cô thì thấy điện thoại để trên bàn trong phòng khách, còn tưởng rằng cô ra ngoài quên điện thoại ở nhà, nên vội vàng thay quần áo ra đến đây. Kết quả vừa xuống lầu đã thấy cô ngồi kia chơi đùa cùng trẻ con.

"Không ra ngoài." Anh bỏ chìa khoá xe vào trong túi áo, vừa mở miệng đã nghe giọng khàn khàn, hắng giọng, cẩn thận xem xét Lương Kiều, "Anh xuống mua đồ ăn sáng. Em ăn chưa?"

"Vẫn chưa."

"Anh đi mua, em về nghỉ ngơi đi."

"Ừ." Lương Kiều gật đầu, đi qua anh lên lầu.

Quan Hành đến tiệm ăn sáng mua một ít đồ ăn về, Lương Kiều đóng cửa không biết làm gì trong phòng. Quan Hành lấy bát đĩa ra dọn cơm, sau đó đi gõ cửa.

"Ra ngoài ăn chút gì đi."

"Ra ngay đây." Lương Kiều sửa sang đầu tóc xong, cầm túi đi ra, ném lên sofa, đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Cô thay một bộ váy in hoa liền thân, còn trang điểm, Quan Hành đánh giá cô, yên lặng chuyển sữa đậu nành nóng qua, lại đưa cho cô một đôi đũa.

Lương Kiều nói một tiếng "cám ơn", rồi vui vẻ bắt đầu ăn.

Quan Hành không có tâm trạng ăn, chỉ uống vài ngụm sữa đậu nành, ăn một cái bánh bao, đã đặt đũa xuống. Ngồi đối diện nhìn Lương Kiều ăn một hồi, bỗng đứng dậy đi ra ban công.

Lương Kiều ngó xem sao tự nhiên anh lại ra đó, nhìn thoáng qua ban công, anh thu vai đứng đó, chậm rãi phả ra làn khói nhẹ.

Đêm qua còn không biết xấu hổ ôm chân cô làm nũng, sao mới ngủ một giấc đã trở nên âm trầm như vậy? Thế này thật sự không biết nên mở miệng nói chuyện ra sao nữa.

Quan Hành hút thuốc xong quay về, Lương Kiều đã ăn xong, đang ngồi chơi điện thoại.

"Mau ăn đi, nguội rồi." Thấy Quan Hành quay lại, cô ngẩng đầu nói một câu.

"Anh không đói." Quan Hành dọn thẳng đồ vào bếp, đưa lưng về phía cô hỏi, "Em có hẹn à?"

"A" Lương Kiều lên tiếng, không nói thêm gì khác, ngồi yên nhìn bóng lưng đang bận rộn trong bếp.

Quan Hành dừng một lát, không nói thêm gì nữa, tiếp tục chậm rãi rửa bát.

Dọn dẹp xong đi ra vẫn thấy Lương Kiều ngồi đó, anh dừng lại, nhìn cô không nói lời nào, Lương Kiều bị anh tạo áp lực, cũng không biết nên nói gì nữa. Cô thở dài, hỏi anh: "Hôm nay anh có chuyện gì vậy?"

Quan Hành nghĩ một chút, lắc đầu: "Không có."

"Vậy theo em ra ngoài đi dạo đi."

Quan Hành nhìn cô, giọng nói có chút buồn rầu: "Không phải em có hẹn sao?"

"Phải, không phải đang hẹn hò sao." Cô nở nụ cười, "Ông chủ Quan, hạnh diện không?"

Quan Hành không hé răng, nhìn cô một hồi, đi thẳng đến cửa, thay giày, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: "Đi thôi."

Lương Kiều khoác áo khoác vào, hai người một trước một sau ra khỏi cửa.

Quan Hành hỏi cô: "Em muốn đi đâu chơi?"

"Đâu cũng được." Lương Kiều nói, thật ra cô cũng chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí thôi. "Hay là ra công viên đi? Hay đi dạo phố, anh thấy thế nào?"

Quan Hành khởi động xe: "Dạo phố đi."

Mua váy và túi xách đẹp cho cô, cô có thể vui vẻ chút không?

Quan Hành lái xe thẳng đến "con phố xa xỉ nhất" nổi tiếng ở trung tâm thành phố -- phố Nam Phổ, anh vừa dừng xe, Lương Kiều thấy một loạt cửa hàng xa xỉ bên ngoài, than một tiếng: "Sao lại dừng ở đây? Đây không phải thế giới của em, mau lái đi, còn nhìn nữa em sẽ không giữ nổi mắt đấy."

Những túi xanh xinh đẹp sau lớp cửa kính như đang vẫy tay với cô, Lương Kiều khó khăn dời tầm mắt, ngăn cách ánh mắt kia. Ôi, một đám nhóc đáng yêu.

"Đi thôi." Quan Hành mở cửa muốn xuống xe, "Anh ở đây, sợ gì chứ."

Lương Kiều vội túm anh về: "Lái xe."

Quan Hành mỉm cười nhìn cô hồi lâu, thỏa hiệp, đóng cửa xe khởi động xe một lần nữa.

Khi xe khởi động, Lương Kiều không nhịn nổi quay đầu nhìn thoáng qua, một màn ánh sáng đáng yêu vẫy tay chào cô.

Lương Kiều đặt tay trên trán, thở dài.

Dưới sự chỉ huy của cô, Quan Hành lái xe đến một phố bách hoá gần đó. Khi Lương Kiều xuống xe cảm khái: "Đây mới là nơi em có thể đến."

Quan Hành đi đến bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn, mỉm cười không nói chuyện.

Trong phố hình như đang tổ chức hoạt động gì đó, lâu lâu 2 dựng một sân khấu giản dị, có một cô gái đang hát, do hoàn cảnh và thiết bị, nghe có vẻ rất bình thường, nhưng cô gái kia hát không tệ, ngoại trừ mấy từ nghe không rõ lắm.

Lương Kiều dựa vào lan can xem náo nhiệt, Quan Hành đút hai tay vào túi đứng cạnh cô, không chút hứng thú. Hát xong một bài, cô gái đổi một bài hát tiếng anh, Lương Kiều thúc thúc vào tay Quan Hành: "Thật là êm tai."

Quan Hành nghiêm mặt, đưa mắt xuống nhìn, có vẻ hơi xem nhẹ: "Không hay bằng em."

"..." Lương Kiều vẫn cố ý nói: "Anh xem cô ấy có xinh không?"

"Không đẹp." Quan Hành nói rất dứt khoát, "Không đẹp bằng em."

Lương Kiều: "...". Sáng nay ăn đường à, miệng ngọt thế.

Quần áo nam nữ đều trên mấy lần, Lương Kiều không lên lầu ngay, mà dẫn Quan Hành xuống quảng trường ẩm thực dưới lầu.

Phía dưới có rất nhiều đồ ăn vặt ngon, mực nướng, bánh rán, gà quay, ốc sốt, còn có một tiệm bánh ngọt rất nổi tiếng.

Lương Kiều ném thử hơn nửa đồ ăn dọc đường, cuối cùng đến tiệm bánh ngọt.

Khi cùng ăn cơm có người cầm kem chiên đi qua, mắt cô sáng lên, lại muốn ăn nữa.

"Em đi mua kem chiên, sẽ quay lại rất nhanh, anh ở đây chờ em." Nói với Quan Hành một tiếng rồi vội chạy ra ngoài.

Đi bảy tám vòng mới tìm thấy tiệm bán kem chiên, cô mua hai phần, một phần vị khoai môn, một phần vị việt quất. Cửa hàng này tuy không nhiều khách, nhưng làm kem chiên hơi chậm, Lương Kiều đợi hơn mười phút mới lấy được.

Bỏ một miếng vào miệng trước, cô ôm hai phần kem chiên về, đi bảy tám vòng về, xa xa chỉ thấy một đám người bu trước tiệm bánh ngọt, không biết đang vây xem cái gì ở đây, thậm chí có người còn thấy di động ra chụp.

Lương Kiều tò mò đi qua, mới thấy hai chàng trai đang đánh nhau, trong đó một người hoàn toàn áp người kia dưới thân, hung hăng đâm xuống mặt người nọ. Chàng trai chiếm ưu thế như phát cuồng, đánh không ngừng, người phía dưới bị đánh đến mặt mũi bầm dập, khoé miệng có máu chảy xuống.

"Còn đánh nữa sẽ xảy ra tai nạn chết người đó." Có người thấy tình hình không ổn định lên can, bị chàng trai đang nổi giận dùng đũa đâm ra, vài người thay nhau ra trận, nhưng không ai có thể ngăn anh lại.

"Cút ngay!" Anh quay đầu, hai mắt đỏ au gầm lên một tiếng.

Những người có ý khuyên can bị hét lùi về sau một bước, nhất thời không ai dám tiến lên.

"Cầm lấy!" Lương Kiều tiện tay nhét kem chiến vào lòng người bên cạnh rồi vọt lên, "Quan Hành!"

Quan Hành như không nghe thấy, lại giơ nắm đấm, ngón tay nắm thật chặt, mu bàn tay nổi gân xanh. Lương Kiều nhào lên kéo tay anh: "Đừng đánh nữa!"

Bắp thịt trên cánh tay chàng trai rắn chắc, vì dùng lực quá sức, cứng như đá. Động tác vùng vẫy bị người khác túm chặt, anh vùng mạnh tay một cái, hất người túm tay ra ngoài.

Lương Kiều gần như bị hất văng ra, cả người đập lên sàn, xương hông đụng vào thùng rác cạnh đó, đau đớn khiến mất cá chân cô mềm nhũn khuỵu xuống, ôm hông ngã trên mặt đất.

"..."

"A--"Trong đám người có người hét toáng lên, Quan Hành cũng bình tĩnh lại sau cú vùng tay theo phản xạ, cuồng quýt rời khỏi người kia, gần như lao đảo chạy đến bên Lương Kiều, quỳ gối bên cạnh cô.

"Lương Kiều!" Cô đau méo mặt, Quan Hành run rẩy vươn tay, chỉ thì thào gọi tên cô, trong giọng nói loáng thoáng nghe thấy tiếng nức nở, "Lương Kiều..."

Con đau thấu tim qua đi, Lương Kiều dịu lại, thấy khé mắt đỏ hồng của anh, bộ dáng như sắp khóc, vươn tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng run rẩy của anh, "Em không sao..."

Quan Hành cẩn thận đỡ cô ngồi xuống, giang hai tay vây chặt cô, ôm cô vào lòng: "Xin lỗi, xin lỗi..."

Lương Kiều nhìn đau vô vô lưng anh.

Người bị đánh được nâng dậy, bả vệ phía sau cũng đuổi tới, đang tìm hiểu sự tình từ quần chúng vây xem. Cuối cùng mấy người đều bị đưa đến cục cảnh sát, Lương Kiều cho khẩu cung xong đã không sao nữa, mau chóng báo luật sư Trương Vĩ qua đây.

Tuy không biết vì sao Quan Hành đột nhiên đánh người như nổi cơn điên, có luật sư vẫn tốt hơn.

Trương Vĩ nhanh chóng đến, đằng sau đưa theo một luật sư kính gọng vàng, không thèm nhìn Lương Kiều một cái, đi cùng cảnh sát ra phía sau, được chấp thuận của cảnh sát vào lấy khẩu cung của Quan Hành. Trương Vĩ ở lại cùng Lương Kiều, thấy khuỷu tay cô bị băng bó, bỗng có chút kinh hoàng: "Cô bị thương?"

"Không sao, chỉ va chạm một chút, khỏi ngay thôi." Lương Kiều cười trấn an anh.

Trương Vĩ vẫn sốt ruột chạy đi mua thuốc bôi cho cô, bôi xong khuỷu tay lại dùng băng gạc cuốn lại cho Lương Kiều, sau đó hỏi cô có bị thương chỗ khác không.

Có thì có, nhưng mà... Lương Kiều vặn mình, chỉ vào eo nói. "Ở đây."

Trương Vĩ khụ một tiếng, xoay đầu, nhét thuốc vào lòng bàn tay cô: "Cái này, cái này rất không tiện, cô tự đi toilet bôi đi."

Lương Kiều cầm thuốc không nhúc nhích, hỏi anh: "Anh có biết người kia không?"

Thật ra cô cũng không biết rốt cuộc là Quan Hành có thù cũ, hay là xảy ra chuyện gì trong trung tâm với người kia, hỏi xong lời này thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Trương Vĩ, liền biết chuyện không đơn giản như vậy.

"Chuyện này vẫn nên để Lão Đại tự nói với cô." Trương Vĩ khó xử nói, "Chuyện đó hơi phức tạp, rất nhiều năm trước, khi đó tôi chưa ở bên Lão Đại, ngọn nguồn trong đó cũng không rõ lắm."

Lương Kiều gật đầu, hươu hươu bình thuốc nói: "Cảm ơn anh."

Trương Vĩ vội xua tay: "Không cần khách sáo, đây cũng là chuyện tôi nên làm."

Người bị thương đã đến bệnh viện kiểm tra thương tích, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, kiên quyết không truy cứu trách nhiệm của Quan Hành với cảnh sát.

Khoảng ba tiếng sau, chuyện mới tạm ổn thoả. Cảnh sát đưa Quan Hành và luật sư ra, luật sư và cảnh sát thảo luận cách xử lý vụ án, Quan Hành cúi thấp đầu đi phía sau, một người ngày thường luôn hăng hái, lúc này có vẻ rất sa sút.

Trương Vĩ vừa thấy họ liền tiến lên đón, hỏi kết quả. Lương Kiều ngồi yên, nhìn mặt người phía sau không chớp mắt.

Quan Hành ngẩng đầu thấy cô, giật giật mắt. Hai người cách một khoảng cách rất xa, yên lặng nhìn nhau.

Rất lâu sau, Lương Kiều đặt lọ thuốc sang một bên, chậm rãi giang hai cánh tay với anh, mỉm cười, dùng khẩu hình nói: "Ôm ôm."

Ánh mắt Quan Hành nóng lên, lập tức bất chấp tất cả, bước qua, cúi người ôm cô vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Edit: Thỏ Lát

Chương này mọi người sẽ rõ vì sao Quan Hành lại đánh người nha ^_ ^

Ra khỏi cục cảnh sát, luật sư gọi Quan Hành vào trong nói mấy câu, rồi tự động rời khỏi.

Quan Hành trở về, ôm Lương Kiều vào ngực rất tự nhiên, sờ sờ tóc cô nói: "Xin lỗi, nói cùng em dạo phỏ, lại hại em bị thương, còn đợi ở đây lâu như vậy... Em có đói không? Chúng ta đến bệnh viện trước, ăn cơm xong đi dạo tiếp có được không?"

Lương Kiều lắc đầu, giúp anh sửa sang quần áo bị nhăn: "Em không muốn đi đâu hết, chúng ta về nhà đi."

"Hai chữ "về nhà này, rất dễ đâm vào nơi mềm nhất trong đáy lòng Quan Hành, ánh mắt nhìn cô bỗng nóng lên vài phần, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, khẽ nói: "Được."

Xe của anh vẫn đậu ở bãi đỗ xe của trung tâm thương mại, Lương Kiều lo lắng không cho anh lái xe, phải làm phiền Trương Vĩ đưa họ về.

Quan Hành và Lương Kiều cùng ngồi ở ghế sau, vừa lên xe đã ôm cô vào ngực, khẽ hỏi cô bị thương ở đâu, sau đó lại giúp cô xoa vết thương.

Trầy da trên khuỷu tay dễ nói, mấy vết thương khác cũng có thể chịu được, đau nhất là phần hông, lúc ấy bị đập rất mạnh, bây giờ chỉ khẽ đụng cũng rất đau, không biết có sưng không.

Vị trí kia có phần bất tiện, Quan Hành lại không hề để ý có người thứ ba đang ở đây, giữ tay cô lại, tay bắt đầu dịu dàng xoa bóp.

Lương Kiều chăm chú nhìn phía trước, Trương Vĩ rất chuyên tâm lái xe, mắt nhìn về đằng trước, không chú ý động tĩnh phía sau. Lương Kiều hơi vận mình, thay đổi tư thế thoải mái dựa lên người Quan Hành, hưởng thụ sự mát xa của anh.

Trên người anh không hề bị thương tổn gì, trái lại đối phương bị đánh thành bộ dáng kia, rất lâu mới có thể bình phục.

Nhưng không hiểu sao lòng Lương Kiều vẫn đau đớn, đưa tay sờ mặt anh.

Quan Hành chợt dừng động tác, cầm tay cô, cọ cọ lên mặt.

Trên đường đi qua hiệu thuốc, Quan Hành xuống xe mua một đồng thuốc trị vết thương và trầy da. Vừa hay kế bên là một tiệm pizza, anh lại đi mua hai phần pizza và vài món ăn vặt.

Trương Vĩ bận theo xử lý công việc cho tới trưa, vẫn chưa ăn cơm.

Trương Vĩ đưa họ đến dưới lầu, Quan Hành xuống xe nhanh chóng chạy sang bên kia, mở cửa xe cho Lương Kiều. Quan Hành khoá túi của cô lên vai mình, rất cẩn thận vờn tay đỡ cô, khiến Lương Kiều dờ khóc dờ cười, cô cũng đâu bị tàn phế đâu.

Quan Hành lấy một nửa pizza và đồ ăn vặt, còn lại đưa cho Trương Vĩ, "Hôm nay phiền cậu rồi."

Lão Đại bỗng trở nên khách sáo như vậy, còn có thể chủ động quan tâm người khác! Trương Vĩ thụ sủng nhược kinh, ôm pizza cảm động không nói nên lời: "Cảm ơn Lão Đại, cảm ơn cô Lương, tôi nhất định sẽ ăn hết!"

Lương Kiều cười phá lên: "Cảm ơn anh nha, Tiểu Trương Vĩ."

Tiểu, Tiểu Trương Vĩ...?

Trương Vĩ bỗng thấy khó xử (* ω *)

"Đi thôi đi thôi." Quan Hành hơi đen mặt, một tay ôm Lương Kiều qua, nghiêng người ngăn cản tầm mắt của hai bọn họ.

Quan Hành một tay cầm pizza, trên vai vẫn đeo túi của cô, một tay ôm eo cô, ôm cô đi lên lầu về nhà.

Lương Kiều rất đói bụng, về đến nhà cởi áo khoác đi rửa tay, cầm một miếng pizza ăn một mạch.

Quan Hành đi lấy túi nước đá, sau đó chuyển chân Lương Kiều lên ghế sofa, để cô nằm sấp, không nói tiếng nào, trực tiếp kéo váy cô lên.

Lương Kiều đang ăn pizza nghiêng đầu sang chỗ khác mắng anh: "Đồ lưu manh!"

Quan Hành ho khan hai tiếng, "Anh anh anh chườm lạnh cho em..."

Lương Kiều hừ hừ, tiếp tục ăn.

Phần eo cô đã bầm tím, Quan Hành đa lòng, cúi người hôn lên vết bầm, sau đó lấy khăn bao lên túi chườm đá, lấy tay chườm cho cô.

Sau đó ngồi sang một bên bắt đầu nghiên cứu đồng thuốc.

Anh mua rất nhiều thuốc, cũng không biết nên dùng loại nào. Chủ tiệm thuốc nói trong vòng 24 giờ tốt nhất nên chườm lạnh, không được chườm nóng cũng không được dùng thuốc tan máu bầm, sau đó mới giới thiệu cho anh một lọ thuốc xoa, nhưng anh cầm lên nhìn tỉ mỉ hồi lâu, thấy không còn dùng được.

Lương Kiều quay đầu nhìn anh: "Ăn chút gì đi đã, ăn xong rồi nghiên cứu tiếp."

Quan Hành không thèm ngẩng đầu lên nói: "Em ăn đi, đừng làm phiền anh."

Lương Kiều không khuyên nữa, trực tiếp cầm pizza lặc người đút cho anh, Quan Hành cúi đầu ăn một miếng, từ từ ăn hết một miếng trên tay cô.

Sau khi ăn xong Lương Kiều quay người lại, Quan Hành vẫn ở phía sau đỡ túi chườm nước đá cho cô.

Lương Kiều duỗi người, động tác quá mạnh đụng đến vết thương, đau đớn kêu lên một tiếng. Quan Hành vội cúi đầu hôn cô, vừa hôn vừa nói như dỗ trẻ con: "Không đau không đau."

"..."

"Em mệt." Lương Kiều mặc kệ việc chườm đá, xoay người ôm anh, còn quờ quọ, "Anh ngủ cùng em một lát đi."

Quan Hành sờ đầu cô: "Được."

Lương Kiều thay một bộ váy ngủ lên giường, Quan Hành đi tắm, thay quần áo cotton ở nhà, lại cầm túi chườm đá qua.

Anh vừa lên giường, Lương Kiều liền tự động ghé vào, Quan Hành vén váy cô lên, ấn túi chườm đá lên.

Lương Kiều ôm eo anh, mặt dán lên ngực anh, có thể nghe rõ tiếng tim đập "thình thịch" bên trong.

Ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ sưởi ấm cả căn phòng, những lá ngô đồng trên cành cây ngoài cửa sổ cũng tỏa ánh sáng màu vàng nhạt.

Nhắm mắt lại, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng hét trong tiểu khu, tiếng chó mèo văng vẳng. Người trong lòng đang ở ngay trong ngực anh, nhuyễn ngọc ôn hương, khiến anh vừa chạm vào đã không muốn buông ra.

Cảm giác này rất yên bình, những cảm xúc hỗn loạn cũng dần lắng xuống, Quan Hành siết vòng tay thật chặt, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, trong đầu là "Nếu ngày nào cũng có thể ôm cô không phải làm gì hết thì thật tuyệt."

"Quan Hành?" Lương Kiều bỗng ngẩng mặt lên từ trong lồng ngực anh, ngửa đầu nhìn anh.

"Ừ?" Quan Hành mở to mắt, cúi đầu nhìn cô, không tìm được hôn lên trán cô một cái.

Lương Kiều hí hóp mắt, tỏ ra rất hờn thù.

Quan Hành ngứa ngáy trong lòng, rất muốn sờ cô, nhưng một tay bị cô gói lên, một tay đỡ túi chườm đá phía sau cô, không thể ra tay, chỉ có thể cọ cọ mặt cô cho đỡ thêm.

"Hôm qua, cả hôm nay nữa... Thật sự rất xin lỗi," bây giờ nhớ đến vẫn hối hận muốn chết, Quan Hành rất xấu hổ, hôm qua đối xử với cô như vậy, hôm

nay lại hại cô bị thương, anh có khác gì súc sinh đâu chứ.

Tay Lương Kiều vỗ vỗ lưng anh trấn an: "Là em sai trước, em cũng giải thích với anh. Chuyện xem mắt là do em không xử lý tốt, người là bà nội em giới thiệu, lúc ấy vẫn chưa làm lành với anh, nóng nảy nên đáp ứng, sau này sợ bà nội phạt ý, nghĩ rằng chỉ gặp mặt một lần người ta cũng không nhất định sẽ để ý em, nên không từ chối. Sợ anh giận mới lên đi sau lưng anh, ai biết làm chuyện xấu lại bị bắt tại trận." Cô bĩu môi nói, "Nhưng hôm qua anh thực sự rất quá đáng, chưa nghe em giải thích đã cường gian..."

Nói đến đây Quan Hành liền chột dạ, nhanh chóng cúi đầu chặn miệng cô.

Nụ hôn này mất hơn nửa ngày mới dứt ra, mặt Lương Kiều đỏ bừng, mắt cũng ngập nước, ánh mắt hơi mê li nhìn anh, miệng nhỏ ướm át hơi mím lại.

Quan Hành nóng trong người, một luồng điện chạy thẳng xuống bụng dưới, anh vội mở to mắt, nhìn sang chỗ khác.

Hô hấp dần bình ổn lại, anh trừng mắt khế nói: "Em gạt anh vụng trộm với đàn ông khác, anh có thể không tức giận ư?" Nói xong lập tức hạ giọng giải thích, "Sau này anh sẽ không như vậy nữa..."

Lương Kiều nói: "Anh không thấy em đã cố ý mặc xấu xí như vậy sao, cũng không thêm trang điểm, lười thôi."

Quan Hành than thở: "Vậy cũng không ngăn được vẻ đẹp của em." Nói xong ôm cô chặt hơn một chút, "Thật sự muốn giấu em trong nhà, để em khỏi ra ngoài gặp mặt người khác. Cô gái này mặn nhạt đều không chê, nam nữ già trẻ ăn hết, ngày nào anh cũng khó lòng phòng bị."

Lương Kiều ngưng cười, híp mắt nhìn anh, "Có phải anh còn muốn buộc em trên giường, ngày ngày ân ái quên cả ngày đêm đứng không?"

"Được vậy thì còn gì bằng."

"Em không muốn chọc anh." Lương Kiều nói, "Là do em vướng mắc chuyện phí chia tay, em không muốn đồng ý với anh dễ dàng như vậy, khiến anh cảm thấy em gọi thì đến đuổi thì đi, không biết quý trọng em."

"Đã nói không phải phí chia tay mà!" Quan Hành muốn nhảy lầu, lúc trước đã giải thích nhiều lần như vậy, rốt cuộc có thể cho qua chuyện này chưa vậy?

Anh không nhịn được thở dài, tỏ vẻ rõ ràng đang cam chịu bất đắc dĩ đến cực điểm: "Em cứ chọc anh nữa đi, anh vui vì được em chọc, chọc cả đời thì tốt."

Lương Kiều vui mặt trong lòng anh, không nhịn được thâm vui vẻ.

Qua một lúc lâu sau, Quan Hành lại thấp giọng hỏi: "Có phải hôm nay đã dọa đến em rồi không?"

Lương Kiều lắc đầu: "Em đâu có nhát gan như vậy." Dừng một lát, lại ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, "Có thể nói cho em biết vì sao lại đánh nhau không?"

Ánh mắt Quan Hành dờ ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Lương Kiều vươn cổ lên cảm anh, chep miệng, "Không muốn nói cũng không sao."

"Không có." Quan Hành cúi đầu lên mặt cô, cũng chep miệng, "Anh chỉ đang nghĩ nên bắt đầu từ đâu thôi, chuyện từ rất lâu về trước rồi."

Người bị đánh đập đã man hôm nay tên là Thiệu Dương, là bạn cùng phòng thời đại học của Quan Hành, tình cảm tốt đến nỗi có thể mặc chung một chiếc quần, thậm chí Quan Hành còn đưa anh ta vào nhóm của mình.

Thiệu Dương xuất thân từ nông thôn, cha mẹ qua đời từ sớm, từ nhỏ đã sống nương tựa cùng bà nội, tạm học xong nhờ đủ loại trợ cấp. Thành tích của anh ta rất tốt, nhưng vì muốn mau chóng kiếm tiền để bà nội được hưởng hạnh phúc nên đã từ bỏ tư cách học tiếp lên cao. Mặc dù có phiếu điểm tốt và thư giới thiệu của nhà trường nhưng sinh viên chưa tốt nghiệp chỉ có thể kiếm được công việc có mức lương không cao.

Quan Hành có gia tộc lớn chống lưng, không phí nhiều lời đã dựng được sự nghiệp tài chính, mời Thiệu Dương cùng lập một công ty phát triển phần mềm, hơn nữa còn rất rộng rãi cho anh ta nửa cổ phần công ty.

Theo lý thuyết mà nói, Thiệu Dương có kỹ thuật, Quan Hành có tài chính đầy đủ, muốn làm được là chuyện không khó, nhưng ngay khi công ty đi vào quỹ đạo, anh em tốt này lại trở mặt thành thù.

Chuyện xảy ra sau lễ chúc mừng vì nhận được một đơn hàng lớn.

Đêm đó Quan Hành vui vẻ uống nhiều, say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, Thiệu Dương lại chỉ uống hai ba chén, nên sau khi hết tiệc đưa Quan Hành về nhà. Nửa đường bỗng có cô gái xông ra đường cái, anh ta không phanh kịp, tông phải người ta.

Quan Hành vốn ngủ không biết trời đất gì, ngồi phía sau ngã xuống bị đập đầu, ngất hoàn toàn.

Anh được cảnh sát đánh thức, bốn phía đã kéo dây cách ly, người bị thương vừa được đưa lên xe cấp cứu, anh ngồi ở ghế lái, dây an toàn cũng được cài kỹ, còn Thiệu Dương đã mất tăm mất tích.

Cô gái bị thương cấp cứu ở bệnh viện không qua khỏi đã từ vong, cho dù trên người mang theo di thư là giấy lên nghị ngờ, Quan Hành vẫn phải ra toà vì say rượu lái xe đâm chết người. Trước khi Thiệu Dương chạy trốn đã lau sạch vân tay trên tay lái, chuyện ở hiện trường cũng không có người chứng kiến, Quan Hành vốn không có chứng cứ chứng minh không phải bản thân lái xe.

Trong nhà người chết có em trai, cha mẹ mang tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, vốn không coi cô ấy là con người, nên sau khi cô ấy mất chỉ muốn lấy một khoản tiền cho con trai mua nhà cưới vợ.

Nhà họ Quan dùng số tiền lớn, vận dụng hết các mối quan hệ, cuối cùng cứu Quan Hành ra, còn đè ép tin tức xuống.

Quan Hành còn phải người tìm Thiệu Dương, thậm chí tìm được quê của anh ta. Hiên nhiên Thiệu Dương đã báo tin cho bà nội, cụ già biết chuyện tai nạn, vừa thấy Quan Hành đã quỳ xuống khóc lóc than thở cầu xin anh buông tha cho Thiệu Dương, khóc đến suýt tắt thở.

Sau khi Quan Hành trở về liên bán công ty, cũng không tìm Thiệu Dương nữa.

Nhưng tên cháu trai kia lại có gan trở về, còn xuất hiện trước mặt anh, Quan Hành sao có thể bỏ qua cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Edit: Thổ Lật

Quan Hành có việc đột xuất phải đi công tác, sáng thứ hai vốn định lái xe đưa Lương Kiều đi làm, kết quả lại bị cô từ chối.

Lương Kiều ăn bánh mì ốp la anh làm nói: "Không cần, anh đưa chìa khóa cho em, em tự lái đi là được." Nghĩ đến bộ dáng mình lái xe thể thao, trong lòng bỗng thấy tươi đẹp, "Em muốn chiếc xe thể thao đó!"

"Tay em không sao chứ?" Quan Hành nhìn cô, gác chéo sang cạnh tay cô."

"Đương nhiên không sao." Thật ra lúc đưa lên vẫn còn hơi đau, nhưng chút đau đớn ấy đâu có là gì so với phong cách khi lái xe thể thao.

Quan Hành thấy vẻ mặt hưng phấn của cô thì lo lắng: "Em đừng học người ta đua xe đấy."

Lương Kiều lơ đãng: "Em là loại người không biết chừng mực vậy sao?"

Ăn cơm xong Lương Kiều trực tiếp lấy chìa khoá xe của anh, tung tăng chạy xuống lầu.

Quan Hành tháo tạp dề đưa cô xuống lầu, nhìn cô thuần thục lái xe ra. Anh đi qua gõ lên cửa kính xe, Lương Kiều cười tí mắt hạ kính xuống, "Sao vậy, không nhớ à?"

"Ừ." Quan Hành cúi người, chui đầu vào cửa sổ, hôn lên trán cô, "Nếu thuận lợi tới mai anh có thể trở về. Em ở nhà thành thật một chút, không được vụng trộm với đàn ông khác sau lưng anh. Còn cả vết thương của em nữa, hôm nay đã có thể chườm nóng rồi, thuốc bôi và tinh dầu hoa hồng anh cũng mua rồi, thuốc dán cũng có, em nhớ bôi đấy." Nói xong đang định lui ra thì bị Lương Kiều ôm cổ, chủ động dâng một nụ hôn triền miên.

Lương Kiều lái xe đi làm, thậm chí ngay cả vị trí dừng xe và tư thế xuống xe đều không chê vào đâu được.

Xe phải dừng giữa toà nhà, khi xuống xe phải vron ra một đôi chân dài thẳng tắp -- Ừ, vừa hay hôm nay mặc quần bó, chân vừa dài vừa thẳng, quả thực không thể ngẫu hơn -- khi ra khỏi xe không thể khom lưng không thể cúi đầu, lưng phải thẳng, tư thế phải tao nhã, cuối cùng động tác đóng cửa xe phải thật ngẫu và phóng khoáng.

Tương tượng ra hình ảnh đẹp, cô có chút căng thẳng, đang lái xe cũng suýt nhảy lên.

Kết quả đến dưới lầu công ty, phải phát hiện vị trí đối diện ven đường đã bị một chiếc xe đen có rèm che chiếm mất.

Chiếc xe kia nhìn có chút quen mắt, Lương Kiều dừng sát phía sau, bởi vì bước đầu tiên của kế hoạch gặp trở ngại nên hơi khó chịu, khi mở cửa xe quên động tác. Cô hùng hổ xuống xe, khi nhìn vào cửa kính thấy Hạ Bác Viễn đang mang về mặt buồn cười nhìn cô.

"Xe không tệ." Anh cười nói.

Lương Kiều đắc ý gật đầu.

Nhưng Hạ Bác Viễn lại nói tiếp: "Nhưng mà tư thế còn ngầu hơn, lần đầu tôi thấy có người xuống xe thế này."

"..."

Lương Kiều "Ài" một tiếng, "Tư thế tôi đặc biệt thiết kế, khi nào đến anh thì lại không có mỹ cảm rồi hả?" Đợi ngang xe của Hạ Bác Viễn, cô vỗ hai cái lên mũi xe, "Anh dùng xe như vậy, lại dùng ngay chính giữa, kế hoạch của tôi bị anh phá hủy hết rồi."

"Vậy tôi chuyển đi, để cô làm lại lần nữa?"

"Không cần." Lương Kiều khoát tay, thấp giọng nói, "Lúc này đập mạnh quá, động đến thất lưng rồi."

Khiến Hạ Bác Viễn vui vẻ không thôi.

Hai người vừa nói vừa sóng vai đi vào cao ốc, gặp mấy đồng nghiệp trước cửa thang máy.

Thích Thái thấy họ trước, sững sốt, nhanh chóng kịp phản ứng, cúi đầu chào: "Chào buổi sáng sếp Hạ."

Mấy người sau nghe vậy cũng vội vàng chào hỏi sếp Hạ, còn dùng ánh mắt mờ ám dò xét Lương Kiều, cười nói chị Kiều cũng được.

Trong lòng Lương Kiều biết hai cô gái nhỏ đang hiểu lầm, tuy cô và Hạ Bác Viễn chỉ gặp nhau ở cửa sau đó cùng vào nhưng không chịu nổi trí tưởng tượng của người trẻ tuổi, đến văn phòng mấy người kia qua hỏi thăm có phải hoa và quà mấy lần trước là sếp Hạ gửi không, Lương Kiều khẽ giải thích là không phải.

Vốn cho rằng chuyện này cứ thế là xong, kết quả sáng hôm sau lại diễn ra trò cười ở văn phòng.

Nguyên nhân là sáng ra Thư Nam lại đến muộn, hơn 9 rưỡi mới hốt hai chạy vào văn phòng, đúng lúc Vạn Thiên lên lầu họp, Diệp Như phụ trách chấm công nhắc Thư Nam trong nhóm Weixin --

Nấm Nấm: Nam Nam tháng này cậu đã muộn 5 lần, chuẩn bị tâm lý đi [cười]

Thư Nam: Aaaaa tiền thưởng của bé!

Thư Nam: Cậu nói xem nếu mình dùng sắc dụ sếp Hạ, có chút hi vọng thành công nào không?

Nấm Nấm: Cậu muốn nghe lời nói thật hay nói dối?

Thư Nam: [Khóc lớn] Cậu vẫn nên cầm miệng lại đi...

Nấm Nấm: Hay là cậu dùng sắc dụ tổng biên tập đi? Xác suất thành công cao hơn sếp Hạ đấy [cười]

Hai người đang chat trong nhóm weixin, trong văn phòng yên tĩnh bỗng xuất hiện một giọng nữ rõ ràng, "Cô thân với Lương Kiều như thế, bảo cô ta xin cho cô, hậu thuẫn của cô ta mạnh lắm."

Mấy người gây chuyện đang vui đùa làm việc đưa mắt nhìn nhau, không ai nói tiếp.

"..." Cảm nhận được những ánh mắt nhiều chuyện phóng đến sau lưng, Lương Kiều không phản ứng, bình tĩnh mở mail đọc thư.

Thư Nam lại nhủ mày, quay đầu nhìn Hàn Từ Hân, chuyện của chị Kiều và sếp Quan vẫn chưa công khai, Hàn Từ Hân nói vậy là có ý gì, muốn ra về à? Có lợi gì cho cô ta chứ?"

Thích Thái vốn rất ít khi nói chuyện bỗng ngẩng đầu nói: "Đúng vậy, quan hệ của chị Kiều và sếp Hạ tốt như thế..."

Thư Nam: WTF??? Sao lại đổ lên người sếp Hạ rồi hả?

Thư Nam liếc nhìn Lương Kiều theo bản năng, chỉ nghe sau đó có người đáp một câu: "Chị Kiều và sếp Hạ? Thật hay giả vậy?"

Tuy không hiểu vì sao Thích Thái lại khiến mọi người hiểu lầm Lương Kiều và sếp Hạ, nhưng Hàn Từ Hân lại vui mừng vì thành công: "Cô cho rằng vì sao cô ta lại thăng chức nhanh như vậy?"

Lời này rất độc... Thư Nam phi nhỏ: "Hàn Từ Hân có phải cô bị ngu rồi hay không? Cả phòng làm việc ai không biết cô gato với chị Kiều, không bằng người ta thì đặt điều hãm hại, không phải nói ghét dòng dõi thư hương của mình sao, dòng dõi thư hương dạy dỗ thế này à? Ứng xử thật sự không thể hơn sao Hàn Từ Hân."

Có đồng nghiệp khuyên một câu: "Thư Nam, cậu đừng nghiêm túc như vậy, cô ấy chỉ đùa chút thôi..."

Hàn Từ Hân lại không để người ta hoà giải, nói tiếp: "Đã làm rồi, còn sợ người khác nói sao?" Cô ta liếc Lương Kiều, "Ngay cả người trong cuộc cũng chột dạ không nói lời nào rồi, cô còn mù quáng xen vào làm gì."

"Quá không biết xấu hổ rồi!" Hàn Từ Hân vừa dứt lời, Lương Kiều vẫn không hé răng buông ra một câu.

Hàn Từ Hân cứng mặt: "Cô mắng ai thế hả?"

Lương Kiều không thèm để ý cô ta, đưa lưng về mọi người nói như gió nhẹ mây trôi: "Mọi người đừng nhiều chuyện, chị đây đã có bạn trai, không thấy lúc trước ngày nào cũng đưa hoa đến sao."

Diệp Như nói: "Lương Kiều cậu thật không phúc hậu, lại yêu đương sau lưng bé? Mau khai ra! Là tên nào hả?"

Lương Kiều: "Nói ra sẽ dọa chết cậu."

Thư Nam cười hi hi quay đầu nói: "Mình biết nhưng mình không nói cho cậu!"

Diệp Như tức giận chỉ chỉ cô: "Nói mau, cái đồ mập mạp chết bầm nhà cậu."

Thư Nam bỗng đập bàn: "Cậu nói ai mập!"

"Rảnh rồi như vậy chi bằng tâm sự với tôi?" Vạn Thiên hợp về đứng ở cửa, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn mọi người, mấy người vừa ồn ào tám chuyện nháy mắt đều câm như hến.

Lương Kiều cười cười với cô, còn thản nhiên tặng cô một nụ hôn gió.

Vạn Thiên tức giận trừng mắt nhìn cô, đi vào văn phòng.

Lương Kiều nghĩ ngợi, mở weixin, đăng một tấm ảnh chụp chung trong quan hệ bạn bè -- ảnh chụp bọn họ tối hôm đó, chiều đó ăn tối xong đến công viên gần đó dạo, mua một kem ốc quế, hai người ngồi ở băng ghế công viên, trán sát trán, cùng cúi đầu ăn kem.

Hôm đó trời chiều rất đẹp, cảnh sắc công viên cũng rất đẹp, cảnh chụp đến cảnh giới rất hữu ý, hai người trên hình đều có giá trị nhan sắc cao, khoe mắt đuôi mày đều mang ý cười nhẹ, cách một màn hình gần như có thể ngọt tràn ra ngoài khiến người khác hâm một không thôi.

Cô chỉ đăng một tấm ảnh, không chú thích gì, nhưng cũng đủ dẫn đến một trận bão lớn.

Thư Nam like đầu tiên, còn thuận tay forward -- Aiya trượt tay (' ▽ ') 。

Tiếng thông báo weixin vang lên không ngừng, Lương Kiều làm như không thấy, log out weixin, bỏ đi động lại vào túi.

Trong văn phòng nhanh chóng vang lên tiếng xì xào bàn tán, Diệp Như bùng cốc nước làm bộ đến phòng trà uống nước, cố ý lảng đến cạnh Lương Kiều, vỗ một phát lên lưng cô: "Cậu đây, giấu kín ghê!"

Tiểu Mỹ đặc biệt gọi điện đến chúc mừng: "Aiya cuối cùng hai người cũng công khai rồi, bé thay hai người giữ bí mật sắp ghen chết rồi!"

Lát sau trạch nam Vương Thụy ở bộ phận phát hành cũng kêu lên: "Chị Kiều, ba Kiều! Cầu thả phú quý, vật tương vong!"

Thư Nam hô theo: "Cầu thả phú quý là cầu thả phú quý!"

Từ đầu đến cuối Lương Kiều chỉ mỉm cười.

Lương Kiều không quan tâm đến bình luận như hoa của bạn bè phía dưới, chỉ chú ý đến phản ứng của Quan hành. Chắc anh còn đang bận? Chắc xong việc sẽ thấy? Nếu thấy có gọi điện thoại cho cô không?

Kết quả là, cả ngày đều không nhận được tin gì từ Quan Hành.

Lương Kiều hơi khó chịu, anh đang làm gì vậy? Vẫn chưa thấy à?

Đến tận giờ tan làm buổi chiều, bên kia cả cái rầm cũng không có!

Lương Kiều dạo Weixin, Weibo và QQ một lượt rồi nghiêng răng bỏ điện thoại vào túi.

Muốn gọi Thư Nam cùng ra ngoài ăn tối, kết quả là Thư Nam đã hẹn trước với bạn trai, Lương Kiều dựng ngón giữa, nhưng không nói "Yêu người khác phải chết bầm" như trước.

Dù sao bây giờ cô cũng đã gia nhập hàng ngũ yêu đương rồi.

Bạn trai Thư Nam chờ cô dưới lầu, Lương Kiều cùng cô xuống lầu, vẫn đã chuẩn bị xong tâm lý "Thư Nam vừa thấy bạn trai liền bỏ cô nhào đến ôm hôn bạn trai", kết quả vừa ra khỏi cửa nhìn thấy đầu tiên lại là anh đẹp trai tà tà dựa vào xe thể thao màu trắng -- sáng nay Hạ Bác Viễn đặc biệt nhường vị trí để bị trông thấy nhất cho cô, bản thân khiêm tốn đứng sau cô.

Anh đẹp trai chân dài lần nhìn sang bên này, vừa thấy cô liền đứng thẳng người, di chuyển đôi chân dài đi sang bên này.

Thư Nam vẫn đang nhìn khắp bốn phía tìm bạn trai, cánh tay kéo Lương Kiều bỗng bị hất ra.

"Ồi!" Cô kinh ngạc quay đầu, thấy Lương Kiều chạy với vận tốc có thể sánh với vận động viên chạy đi, nhanh đến nỗi gần như sắp bay lên vậy.

Nhìn theo hướng cô chạy, một chàng trai mặc áo khoác xám đi tới, cùng lúc mở ra hai cánh tay.

Lương Kiều bỏ nhào vào lòng anh, nhắm mắt đã bị anh ôm trọn.

Lương Kiều chưa đứng vững đã ôm cô Quan Hành hôn, Thư Nam phía sau thấy màn ngược cầu như vậy kinh ngạc khép miệng lại, xoay đầu đi, tiếp tục tìm bạn trai không thấy đâu của mình.

Lúc này không thiếu người quen đi ngang qua, Lương Kiều không thèm để ý, ôm Quan Hành hôn đến nóng bỏng động tình. Cánh tay Quan Hành ôm chặt hông cô, dường như muốn khắc cô sâu vào cơ thể mình.

Hai người hôn đến không biết trời đất trước cửa cao ốc, mãi đến khi có người đi qua bọn họ: "Chú ý ảnh hưởng chú ý ảnh hưởng."

Lúc này Lương Kiều mới buông Quan hành ra, liếm môi, cười híp mắt, sau đó dựa đầu lên vai anh. Đúng lúc nghiêng đầu thấy Thư Nam nói chuyện với bạn trai, còn dựng ngón giữa với cô từ xa.

Lương Kiều cười rộ lên, Quan Hành càng ôm chặt hơn.

Quan Hành sờ tóc cô, quay đầu nhìn Hạ Bác Viễn đầy chán ghét, "Cậu có thể đi xa chút không, sao lại không biết nể mặt như vậy?"

Hạ Bác Viễn vô tội chỉ vào xe của mình.

Quan Hành hừ một tiếng: "Bãi đậu xe để làm cảnh à? Dừng xe ở cửa, có chút đạo đức công cộng nào không?"

"Nói chuyện cẩn thận chút, bạn gái cậu cũng dừng xe ở đây đấy."

Quan Hành nói mà mặt không đổi sắc: "Bạn gái tôi dừng xe ở đâu cũng đúng hết."

Cái thẳng này... Hạ Bác Viễn cười, lái xe rời đi.

Có nhân viên tan làm ra, thấy ông chủ ôm mỹ nữ đứng kia, không nhịn được tò mò nhìn qua. Ông chủ tính tình luôn không tốt lại phá lệ cười với anh ta, sợ đến nỗi anh ta giật mình mau chóng chạy đi.

Ôm Lương Kiều đứng thêm một lúc, Quan Hành nhẹ nhàng lay cô: "Đi thôi, bạn gái."

Lương Kiều ngẩng đầu lên, cười hi hi đáp lại: "Được, bạn trai."

Tác giả có lời muốn nói: Dừng hỏi tôi vì sao dừng xe ở cửa chính, logic của tác giả đã bị chó ăn rồi, bỏ đi... [tạm biệt]

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Edit: Thổ Lật

"Không phải nói mai mới về sao?" Sau khi lên xe, Lương Kiều thuận miệng hỏi, "Sao đã về rồi?"

Quan Hành rất nghiêm túc giúp cô thắt dây an toàn, tâm tình vô cùng sung sướng nói: "Nhớ em, nên về."

Thật ra là thấy cô đăng ảnh chế độ bạn bè, vừa vui vừa kích động, rất muốn ôm cô, hôn cô ngay lập tức, ngay cả chuyện chính cũng không quan tâm, chỉ muốn lập tức mọc cánh quay về bên cạnh cô.

May mà bên kia vừa hay chỉ còn vài việc cuối, một mình Trương Vĩ cũng có thể làm được. Nên Quan Hành không trì hoãn thêm phút nào, mua vé máy bay về trước.

"A..." Lương Kiều thờ ơ đáp, khoe miệng lại không giấu được nụ cười xấu xa. Khởi động xe xong, cô nhìn Quan Hành, giả vờ hỏi vu vơ, "Em đăng ảnh anh thấy không?"

Quan Hành làm như không biết: "Không thấy, em đang gì vậy?"

"Anh em và một chàng trai lạ."

"Là sao, chàng trai lạ nào lại may mắn như vậy?"

Lương Kiều tò vò đứng đắn nói: "Phải đấy, em xinh đẹp lại đáng yêu lương thiện như vậy, anh ấy thật sự đã nhặt được báu vật rồi."

"Đúng vậy, nhặt được báu vật rồi." Phía trước có đèn đỏ, Quan Hành dừng xe lại, tranh thủ nghiêng qua nâng mặt Lương Kiều hôn môi cô, sau đó cười vui vẻ trước ánh mắt sáng như rục của cô, "Em nhìn anh làm gì, anh hôn bảo bối nhà anh không được à."

Lương Kiều mỉm cười: "Được, đương nhiên là được."

Đèn đỏ chuyển xanh, dòng xe bắt đầu di chuyển. Tâm tình Quan Hành không tệ, Lương Kiều cũng thật sự rất vui, nhún nhún trên ghế vài cái, lại quay đầu gọi anh: "Bạn trai."

Quan Hành rất phối hợp: "Bạn gái có gì sai bảo?"

"Chúng ta đi ăn tiệc lớn được không, bạn trai?"

"Bạn trai đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho bạn gái, bạn gái thấy sao?"

Lương Kiều chấp hai tay như dâng hoa: "Bạn trai thật lợi hại."

Quan Hành đáp lại: "Bạn gái thật đáng yêu."

Nói xong hai người vui vẻ cười phá lên, khoe miệng Quan Hành kéo đến mang tai, niềm vui trong lòng liền thuận gió mà lên, như điều gặp gió bay lên chín vạn dặm.

"Aiya không được, em sắp không ức chế nổi sự kích động của em, em muốn nhảy." Lương Kiều mở nhạc trong xe, chọn một bài hát vui vẻ, bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc.

Quan Hành cũng lắc lư theo hai lần.

Đây là lần đầu hai người ăn tiệc lãng mạn tiêu chuẩn, Quan Hành đặt chỗ trong một nhà hàng Michellin ba sao, thức ăn ngon miễn bàn, Lương Kiều vui đầu vào ăn vui vẻ, lãng phí phong cảnh lãng mạn lịch sự tao nhã.

Tâm tình của hai người hôm nay đều tốt hết chỗ nói, kết quả là Lương Kiều vui vẻ ăn no, còn Quan Hành cũng vui vẻ uống thêm hai chén.

Nhà hàng này cách bờ sông không xa, sau khi ăn xong hai người tay trong tay tản bộ dọc theo bờ sông để tiêu thức ăn.

Trên sông có một cây cầu dài, tên là "Cầu tình nhân", dài đúng 1314 thước, hơn nữa phong cảnh rất tuyệt, là thánh địa hẹn hò với những cặp tình nhân. Nơi lãng mạn đương nhiên sẽ có câu nói lãng mạn: Nghe nói nếu những người yêu nhau có thể nắm tay cùng qua cầu tình nhân, sẽ có thể bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Nếu là Quan Hành trước đây, anh tuyệt đối sẽ cười nhạt, nhưng cô gái trong tay đã thành công chiếm giữ trái tim anh, tâm tình đã hoàn toàn khác.

Đến bên cầu, anh nắm chặt tay Lương Kiều, dắt cô bước lên cây cầu vô cùng ý nghĩa này.

Trong tay có Kiều, dưới chân có cầu... Trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy, Quan Hành vui vẻ hẳn lên.

Đi được hai bước, Lương Kiều bỗng dừng lại, kéo anh về.

"Sao vậy?" Quan Hành cảm thấy căng thẳng, không muốn quay đầu, nhưng có bóng ma tâm lý do chuyện lần trước, không dám dùng sức với cô, bị Lương Kiều hung hăng kéo về đầu cầu.

Cô không muốn cùng anh đi qua cây cầu này sao?

Đang suy nghĩ lung tung, bỗng Lương Kiều vỗ vỗ tay, đi đến sau lưng đề vai anh xuống: "Ngồi xuống ngồi xuống."

Đầu còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã phản ứng theo bản năng, phối hợp khom lưng nửa ngồi xuống. Lương Kiều nằm sấp trên lưng anh, ôm cổ anh, hưng phấn kêu lên: "Khởi giá!"

Quan Hành nâng chân cô từ từ đứng thẳng lên, cố định cô trên lưng, từ từ bước về phía trước.

Cô gái này muốn chèn ép anh trọn đời trọn kiếp đây mà, xấu quá!

Đi được một đoạn, Quan Hành bỗng đề nghị: "Như vậy chậm quá, chi bằng anh công em chạy qua, thế nào?"

Lương Kiều ghé vào vai anh: "Sao vậy, anh đang vội à?"

"Như vậy có thể đi thêm mấy lần nữa."

Lương Kiều thấy cũng phải, vỗ vai anh hô lên: "Lên lên lên!"

Quan Hành thật sự công cô chạy, nhanh chóng vượt qua một đôi đang nắm tay bước chậm. Lương Kiều hưng phấn hô to, thu hút ánh mắt của người trên đường.

Trên người công hơn năm mươi kí, dù Quan Hành thân thể cường tráng, khi chạy cũng có chút ra sức. Anh còn đang ra sức kiên trì, bỗng Lương Kiều vỗ mạnh vai anh bảo dừng.

"Quan Hành từ từ dừng lại, nghiêng đầu thấy cô cau mày dường như rất đau khổ, liền thấy căng thẳng, thở dốc hỏi: "Sao vậy?"

"Sắp ới rồi..." Một tay Lương Kiều ôm bụng, mặt nhăn nhó.

Vừa rồi cô ăn quá nhiều, chắc là chạy nhanh quá rồi. Quan Hành vội buông tay muốn đặt cô xuống: "Xuống nghỉ ngơi chút đã."

"Không được!" Lương Kiều ôm cổ anh, dang chân cũng ra sức kẹp anh, "Không thể bỏ dở giữa chừng. Đi chậm một chút là được."

Quan Hành không có cách, lại nhắc cô lên. Nghỉ ngơi một chút, tiếp tục công cô đi về phía trước.

Lúc này là thời điểm cảnh sông đẹp nhất, trên mặt sông sóng gợn lăn tăn, ngọn đèn trên du thuyền thoáng lay động trên mặt nước trong bóng tối, như đom đóm lập loè.

"Thật đẹp..." Lương Kiều thích thú kêu lên.

Quan Hành dừng bước, công cô đến bên lan can cầu.

"Thật muốn ở lại trên sông," Lương Kiều nói ra mong muốn từ tận đáy lòng. Phong cảnh trên sông khác với trên đất liền, ở đây đêm đêm đều có thể hứng gió thương thức cảnh đêm đẹp tuyệt vời, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng mỹ diệu.

Quan Hành nhìn du thuyền dừng cạnh bờ sông. Muốn ở thì chúng ta cùng chuyển đến."

Lương Kiều: "...". Được rồi, với anh thì cùng lắm chỉ là một con thuyền.

Hai người đi một chút lại dừng, nhưng từ đầu đến cuối Quan Hành không hề buông Lương Kiều xuống. Mãi đến khi sang đến bờ bên kia, Lương Kiều mới nhảy khỏi lưng anh, cầm tay anh lắc lắc, vẫn không quên khen ngợi anh: "Bạn trai em thật men."

Quan Hành cười vui vẻ: "Cảm ơn bạn gái."

Hai người ngồi trên ghế đá cạnh cầu nghỉ ngơi một lúc, lại tay trong tay trở về.

Một đi một về như vậy, đã đủ tiêu thức ăn rồi, chút rượu Quan Hành uống cũng đã bay hết. Nhưng Lương Kiều kiên quyết không cho anh lái xe, nhét anh vào ghế phụ, mình ngồi ghế lái.

Về đến nhà đã gần mười một giờ, Lương Kiều gấp một cái, cầm khăn tắm và áo ngủ đi tắm.

Từ khi vào nhà thái độ của Quan Hành trở nên là lạ, ánh mắt dính chặt trên người cô, lại dường như có chút cẩn thận, giống như đang e ngại điều gì. Lương Kiều làm như không thấy, nhưng khi tắm cũng không khóa cửa.

Xét theo tác phong trước đây của Quan Hành, nhất định sẽ phá cửa vào kiên quyết đòi tắm uyên ương với cô, nhưng hôm nay lại rất ngoan, Lương Kiều nghe thấy tiếng anh đi tới cách một cánh cửa, đứng ở cửa một lúc, lại tránh đi.

Cô thay váy ngủ xong ra sấy tóc, ánh mắt Quan Hành nhìn cô còn nóng hơn trước vài phần, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn, không qua động tay động chân với cô.

Lương Kiều sấy tóc xong rút chén nước ấm uống, Quan Hành cầm thuốc qua thoa cho cô.

Thoa thuốc xong Lương Kiều dựa vào đầu giường chờ anh, Quan Hành nhanh chóng tắm xong đi ra, thấy cô dùng một chút, nghiêng đầu tóc ướt sũng qua, đưa khăn cho cô: "Bạn gái giúp anh lau đầu đi."

Lương Kiều nhận khăn, co chân lại, Quan Hành cũng khoanh chân ngồi lên, cúi đầu để cô lau.

Tóc anh ngắn, lau qua vài cái là được. Lương Kiều lau cho anh xong, tùy ý tóm lấy vài sợi, sau đó dùng khăn mặt lau nước đọng trên cổ anh. "Xong."

Quan Hành sờ sờ tóc, sau đó duỗi tay ôm eo cô, cúi đầu cọ vào ngực cô.

Váy ngủ của cô rất mỏng, bên trong lại không có gì, anh rúc đầu vào, cố ý vô tình đụng vào hai thứ gì đó đang vênh ca. Lương Kiều làm như không phát hiện, ném khăn sang một bên, vỗ vỗ đầu anh nói: "Không còn sớm, về ngủ đi."

Quan Hành đang mê mê trên eo cô bỗng cứng đờ, ấp úng hỏi: "Anh không thể ngủ với em sao?"

Lương Kiều nói: "Sợ anh không nhịn được muốn làm gì đó."

"Em không muốn làm gì đó với anh sao?" Quan Hành chưa từ bỏ ý định nói, dừng một chút lại nói thêm, "Ngày hôm nay đặc biệt như vậy, em không muốn làm chút chuyện có ý nghĩa để ăn mừng sao?"

Lương Kiều cố nén cười, nói rất chắc chắn: "Muốn chứ."

Ừm??? Quan Hành nhanh chóng ngẩng đầu khỏi ngực cô, hai mắt sáng bừng.

Nhưng vẫn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Lương Kiều nói tiếp, "Nhưng em muốn trừng phạt anh." Nói xong giạt nhẹ tai anh, "Sổ sách lần trước còn chưa tính với anh đấy."

Quan Hành chính là chột dạ vì chuyện kia, nên mới cố gắng kìm nén ham muốn của bản thân, không áp hấn cô xuống. Lúc này nghe cô nhắc đến cả người liền ừ ừ, cúi gằm đầu cọ cọ cô, một lát sau chui vào chăn.

Lương Kiều ra vẻ nghiêm túc nhìn anh, Quan Hành chột dạ nói: "Nhìn được không ăn được mới càng dầy vò, nếu em muốn trừng phạt anh hãy cho anh ngủ cùng em đi." Thấy cô không phản ứng, lại gờ tay thề, "Anh đảm bảo không làm gì khác."

Lương Kiều làm như thật sự suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: "Vậy cũng được."

Cô tắt đèn nằm vào trong chăn, sau lưng lập tức có cảm giác nóng hằm hập. Lương Kiều dùng tay dí trán anh, cảnh cáo: "Không được sờ loạn..."

"Anh không sờ loạn." Bàn tay đặt trên eo cô của Quan Hành thu về, nắm bàn tay cô, sau đó lại mất đầu cọ cọ lên lưng cô. "Anh chỉ cọ cọ."

Lương Kiều xoay người lại, tay luồn vào cổ áo ngủ lỏng lẻo của anh, sờ tới sờ lui trên người anh, đốt lửa khắp nơi.

Quan Hành bị cô chọc có chút không chịu nổi, không nhịn được cũng muốn đáp trả, nhưng tay vừa đặt lên người cô, cô đã thấp giọng cảnh cáo: "Đã bảo không được sờ loạn em."

A a a! Quan Hành đau khổ thu tay về, áp sát người lại.

Nhiệt độ trên người anh rất nóng, thứ gì đó thẳng tắp dưới chân áp lên đùi cô, khẽ cọ như uống rượu độc giải khát.

"Em thật thơm..." Quan Hành vùi đầu vào hõm vai cô hít mấy hơi thật sâu, lắm lắm, "Anh muốn ăn em... Bảo bối ngoan, cho anh ăn một miếng được không?"

Giọng nói dụ dỗ khêu gợi này thật sự khiến người ta khó mà kìm nén, Lương Kiều cũng có chút ngứa lòng, thấy trêu ghẹo anh cũng không tệ, cầm tay rút về.

Cô xoay người sang chỗ khác, hít sâu vào cái, nói với giọng thân nhiên: "Ngủ đi."

A a a a a -- Quan Hành ở phía sau khó chịu cọ quậy trên giường.

Tác giả có lời muốn nói: Tự gây nghiệt, không thể sống.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Editor: Linh Đang

Lại là một ngày nắng ráo. Ánh mặt trời thật tốt.

Lương Kiều ngáp dài tỉnh lại, cả người duỗi ngang ra trong chăn. Đột nhiên ngang hông có một cánh tay vươn qua, cô xoay người, Quan Hành còn đang ngủ say sưa. Từ góc độ này nhìn qua lông mi thật dài, Lương Kiều gây khó dễ chỉ nhẹ nhàng gầy gầy, lông mi anh run lên hai cái, hơi nhíu mi quay đầu đi, né tránh móng vuốt của cô.

Thời gian còn sớm, Lương Kiều dựa vào trong ngực anh, một chân nâng lên khoác lên trên người anh.

Móng vuốt không thành thật xoa bóp bên trong người anh, người này còn đang chưa tỉnh. Bản thân Lương Kiều chơi một lát, cảm điện thoại vào trang cá nhân.

Nhìn vài phút, di động đột nhiên bị rút đi, cô ngẩng đầu, không biết lúc Quan Hành nào đã tỉnh lại, mặt mũi còn mang theo mờ mịt của người mới tỉnh, di động vứt qua một bên, sau đó ôm lấy cô vào lòng.

"Tỉnh?"

"Ừ." Giọng nói mới tỉnh mang theo chút khàn khàn, anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô một cái, "Ngủ có ngon không?"

Lương Kiều ôm vòng eo gầy gò của anh, mặt cọ sát ở lồng ngực anh, cười tủm tỉm nói: "Tốt lắm."

"Nhưng mà anh không tốt..." Quan Hành ủy khuất kéo tay cô mò xuống dưới, "Nó muốn em, muốn đến không ngủ được."

Căn nguyên đã gắng gượng đứng lên, Lương Kiều bị anh ấn sờ soạng hai cái, cứng rắn rút tay về được. "Không nên nháo, ôm em một cái."

Quan Hành duỗi tay sờ sao ôm cô, có chút buồn bực hỏi: "Em muốn trừng phạt anh tới khi nào?"

"Xem tâm tình của em."

"Chúng ta đổi lại đừng trừng phạt được hay không? Em bảo anh làm cái gì đều được." Quan Hành cố gắng thương lượng với cô.

Bị Lương Kiều trực tiếp phủ quyết: "Không được, đây là thứ duy nhất có thể trị anh."

Hai người lại ôm nhau nghiêng ngả một hồi, cùng nhau rời giường rửa mặt. Lúc đánh răng rửa mặt Quan Hành nhất định chen chúc chung cùng một chỗ với Lương Kiều, miệng quệt đầy kem đánh răng muốn hôn cô, bị Lương Kiều quệt kem đánh răng trét đầy mặt.

Rửa mặt xong Lương Kiều muốn đi nhà vệ sinh, Quan Hành chậm rì rì không chịu đi, bị Lương Kiều đạp một cước ra ngoài.

Xuống lầu ăn xong sớm một chút, Quan Hành lái xe chở cô đi làm.

Đến bãi đậu xe của Đinh Nguyên, Quan Hành vừa xuống xe liền dắt tay cô, trong thang máy cũng liên tục không có buông ra. Nhưng không đụng phải một người đồng nghiệp nào, điều này làm Quan Hành có hơi thất vọng.

Vì vậy Quan Hành bụng dạ khó lường cũng dừng lại ở tầng 18, cứng rắn đưa cô đến phòng làm việc.

Tiểu Mỹ đứng trước quầy hết sức có ánh mắt kêu: "Ông chủ buổi sáng tốt lành, bà chủ buổi sáng tốt lành." Một bên hướng về Lương Kiều cười hi hi nháy mắt ra hiệu.

Tư thế Quan Hành kiêu căng gật đầu, khoe miệng lại không kìm được giương lên. Lương Kiều nhìn nhan sắc của tiểu Mỹ, mang theo nụ cười mê hoặc của mẫu nghi thiên hạ, vẫy tay với cô: "Làm việc cho tốt"

Tiểu Mỹ lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực: "Được bà chủ!"

Phòng làm việc đã có vài người đồng nghiệp ở đây, nhìn thấy Quan Hành vào vội vàng chào hỏi.

Quan Hành ôm Lương Kiều cúi đầu lập tức hôn một trận, sau đó trong ánh mắt ái muội của mọi người buông cô ra, rạng rỡ rời đi.

Người khác vừa đi, trong phòng làm việc lập tức một trận ồn ào: "Oa a ~~~" trong đó giọng nói to nhất thuộc về Thư Nam vừa mới đến phòng làm việc đã nhìn thấy tình huống ngược liền trốn qua một bên xem kịch vui.

"Ai nha công việc công việc a." Sắc mặt Lương Kiều đỏ rực ngồi xuống, mở máy tính ra.

Thư Nam còn ở khoa trương kêu: "Ồ ồ ồ o, chị Kiều đỏ mặt a! Thật sự là từ xưa đến nay mới thấy lần đầu! Tiểu Mỹ em nhìn thấy không? Vương Thụy anh nhìn thấy không? Không phải là ảo giác của tôi đúng không? Con mắt tôi không mù đúng không?"

Lương Kiều nói: "Mập mập chết bầm em lại đây ngồi cho chị!"

"Đã nói không được kêu em mập mập a a a!" Thư Nam nhào tới vịn vịn đánh nhau với cô.

Hai người người tới ta nháo, giữa lúc đó Thư Nam đến tai cô nhỏ giọng nói câu: "Cho chị chút tin tức này, vừa rồi em cùng Thích Thái đến, cô ta nhìn thấy hai người đang hôn, đồ hồng mắt đi ra ngoài."

Động tác của Lương Kiều ngừng lại, ngược mắt nhìn cô.

Thư Nam cho cô một ánh mắt "Tự chị tìm hiểu đi", trở lại vị trí của mình.

Thích Thái? Lương Kiều không khỏi lại nhớ lại những phản ứng kì quái của cô ta lúc trước, khẽ nhăn mày lại.

Buổi trưa Quan Hành có việc ra ngoài, không có bởi Lương Kiều ăn cơm, nhưng để Trương Vĩ đưa cho cô thẻ VIP của mấy nhà hàng khách sạn, Lương Kiều liền mang theo Thư Nam ra ngoài xấn tay ăn.

Buổi chiều có một hội nghị cấp cao vốn định tổ chức ở trên phòng làm việc Duyệt Kỳ, về sau tạm thời thay đổi đến phòng họp Duyệt Kỳ, Lương Kiều cùng Thư Nam vội vàng rót nước pha coffee cho các vị lãnh đạo.

Công việc bung trà đưa nước kết thúc, Lương Kiều từ phòng họp đi ra, lại thấy Quan Hành ngồi bên cạnh chỗ cô, thả vật gì đó vào bàn của cô.

Cô vượt lên chạy qua: "Sao anh lại tới đây, chẳng lẽ anh không phải tham gia hội nghị này sao?"

"Thuận tiện đến xem em một chút." Quan Hành vuốt tay cô nhỏ giọng nói.

Quả thực anh không cần thiết phải tham gia hội nghị này, nhưng trong chốc lát không nhìn thấy cô thì đã vô cùng nhớ nhung, cho nên tạm thời bắt buộc đổi chỗ, anh có thể quang minh chính đại mượn cơ hội đến xem cô.

Lương Kiều cũng đoán được sơ sơ, liếc nhìn về phía mặt bàn, trên mặt bàn bày một chiếc hộp sặc sỡ, chắc là đồ ngọt ở tiệm nào đó. Bên cạnh hộp sữa chua của cô nhiều hơn một chậu hoa bằng sứ tròn, bên trong trồng một cây xương rồng nhỏ, còn cắm một con hươu cao cổ hoạt hình bằng gốm sứ.

"Oa, thật đáng yêu!" Lương Kiều cầm lên nhìn nhìn, thật thích.

Mặt Quan Hành tiến lại gần: "Vậy hôn một cái."

Lương Kiều hôn vào khóe miệng của anh một ngụm, sau đó đẩy anh về phía phòng họp: "Mau đi họp, tất cả mọi người đang đợi anh đấy."

Lại vừa quay đầu, chống lại một đôi mắt như hai cây đuốc đang cháy hừng hực. Thư Nam dùng tay làm thành điện thoại đặt bên tai: "Yêu quái không đứng đắn sao, bên trong này có người ngược đãi động vật nhỏ."

Vương Thụy bên kia phối hợp nói: "Nhận được, cảnh sát nhân dân lập tức xuất phát, vì dân trừ hại!"

Lương Kiều mỉm cười mở chiếc hộp sặc sỡ ra, cô ý khoa trương kêu: "Oa, kem ly bánh ngọt này! Chao ôi, đáng tiếc động vật nhỏ cùng cảnh sát không thích ăn đâu."

Thư Nam cùng Vương Thụy đã hai mắt tỏa sáng cùng nhau đi tới, hai người xô đẩy lẫn nhau: "Nói tôi đấy, có nghe thấy không!"

Mọi người đi lên chia cắt bánh ngọt, Hàn Từ Hân cùng Thích Thái tự nhiên là không có ý tứ lại đây. Lương Kiều cắt hai miếng cảm cho các cô, còn đặc biệt lưu ý phản ứng của Thích Thái - - khóe miệng cô ta nhếch lên, nhìn như rất khân trang.

Căng thẳng cái cái quỷ gì? Lương Kiều nghĩ không ra, cũng không có nói thêm cái gì, cầm bánh ngọt cho hai người đó rồi quay lại, không đi hai bước đã nghe được giọng nói phía sau vang lên - - Hàn Từ Hân qua tay liền ném bánh ngọt vào thùng rác.

Lương Kiều cùng Thư Nam liếc mắt nhìn nhau, nhún nhún vai.

Còn như Thích Thái với miếng bánh ngọt kia, không thấy cô ta ăn, cũng không thấy ném, giống như không có căn cứ.

Lúc tan việc Quan Hành đã sớm đến đón cô, dựa khung cửa hai tay cầm ở trong túi, làm cho tất cả mọi người thật không dám đi, ngồi tại chỗ ngồi chậm rì rì. Lương Kiều thu dọn đồ xong nói tạm biệt mọi người, nhảy đi qua khoác Quan Hành: "Đi thôi, bạn trai."

Quan Hành ôm lấy cô đi ra ngoài, tay Lương Kiều khoác lên trên eo anh, hai người đang di chuyển miệng liền tiến tới cùng nhau, lại là một nụ hôn sâu.

Cơm tối là bữa tiệc hải sản lớn Quan Hành đặt trước, thời điểm bọn họ lái xe đi tới nhà hàng, Lương Kiều cảm di động của Quan Hành đi xem tin mới lên mạng, Thư Nam gửi tin nhắn đến cho cô - -

Thư Nam: Em có hai bức hình, đều là về chị, một tốt một không tốt, chị muốn xem cái nào trước?

Lương Kiều suy nghĩ một chút, hỏi: Trước xem cái đẹp đi. Là ảnh chụp chị sao? [cười xấu xa]

Thư Nam: Hừ!

Sau đó gửi tấm hình tới đây, Lương Kiều mở ra - - là ảnh chụp cô cùng Quan Hành ở trong tầng làm việc hôn môi, là ảnh lúc vừa mới đi ra mà Thư Nam chụp.

Kỹ thuật chụp hình của cô (Thư Nam) còn không tệ, bốn phía là bối cảnh hiện đại bốn phía đều là màu trắng, góc trên bên trái có ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuống, không hiểu khi đó ánh mặt trời hay là qua lăng kính, tóm lại rất đẹp mắt.

Nếu như có thể tách ra nửa người P trong góc ra thì rất hoàn mỹ.

Lương Kiều đưa ảnh chụp cho Quan Hành xem, anh hơi cong môi một cái, "Ai chụp?"

"Thư Nam đó." Lương Kiều nói, "Chính là mập mập nhỏ."

Quan Hành thuận thực quẹo tay lái, vô cùng khí phách nói: "Thăng chức tăng lương cho cô ấy."

Lương Kiều cười trả lời Thư Nam: Quan lão bản của các em nói thăng chức tăng lương cho em đấy.)

Thư Nam!!! Cảm ơn Quan lão bản! Không, phải cảm ơn bà chủ Kiều! [nhe răng]

Thư Nam: Cục cưng còn nhỏ, các người không thể lừa gạt ta!

Sau đó Lương Kiều liền nhanh chóng xóa tin đã gửi đi trước đó.

Lương đại Kiều:)

Thư Nam:..... Cục cưng vĩnh viễn cũng không sẽ tha thứ người! [chửi bới]

Lương đại Kiều: Được rồi được rồi, bức ảnh chụp khác đâu?

Thư Nam nhanh chóng gửi tấm hình khác tới, là cô dùng di động chụp lại, đó là tấm hình Thích Thái gửi đi trên trang cá nhân của cô ta - - tôi gặp được anh hùng cái thế cười mây bảy sắc tới, anh ấy cũng không phải lang quân như ý của tôi...

Câu này làm Lương Kiều sinh ra một loại cảm giác hết sức không thoải mái, cô đọc nhiều lần, mơ hồ cảm thấy người Thích Thái nói là Quan Hành.

Thích Thái thích Quan Hành? Bọn họ mới thấy qua mấy lần, cũng không nói chuyện, sao có thể thích? Trước kia liền biết lời nói cũng nói không thông, Quan Hành căn bản không biết cô ta...

Thư Nam: Cô ta gửi mấy giấy liền xóa, may mắn em cơ trí chụp màn hình lưu lại chứng cứ.

Thư Nam: Không cần khách khí, cũng không nên gọi ta là sấm chớp (ý nói nhanh tay), mời trực tiếp dùng nhân dân tệ mềm mại nhục nhã ta, ủng hộ ủng hộ.

Lương Kiều gửi cho cô một bao lì xì dày.

Thư Nam nhận được, gửi lại mặt vui vẻ, sau đó hỏi cô: 127 có ý gì?

(127/2=63,5 kg nhé)

Lương Kiều: Cân nặng của em)

Thư Nam:..... ('□') 〰

Lương Kiều không hỏi lại Quan Hành về chuyện của Thích Thái, anh đã nói qua không biết, vậy cũng không sao, anh còn không đến mức vì chuyện như thế này mà nói dối. Cứ coi như trước kia bọn họ thực sự đã gặp mặt, phỏng đoán người này cũng đã quên.

Mặc kệ bảy sắc tám màu gì, cô không hứng nổi cái việc phóng túng.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Editor: Linh Đang

Bước vào tháng tư, nhiệt độ dần dần tăng lên, quần áo dày bị cho xuống đáy hòm, thời trang mùa xuân mỹ lệ nhẹ nhàng leo lên sân khấu.

Quan Hành để người đưa rất nhiều sản phẩm thời trang mùa xuân mới lại đây, tất cả đều là kiểu dáng tình nhân, mỗi ngày mặc giống quần áo với Lương Kiều ân ái ở trước mắt mọi người không biết mệt. Nhan sắc giá trị đáng người của hai người đều rất tốt, lúc đi đường mặc quần áo tình nhân sóng vai đi chẳng khác nào người mẫu thời trang cả.

Gần đây nghe rất nhiều lời khen ngợi, cho nên khi ngày nào đó Quan Hành hưng trí bưng bưng hỏi cô có muốn chụp quảng cáo với anh hay không, Lương Kiều lại cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

"Nghệ sĩ của công ty anh đều chạy hết rồi sao? Chụp quảng cáo cũng phải để đích thân ông chủ đến chụp."

"Chụp để vui chơi chút mà." Quan Hành nói, "Anh muốn chụp với em, có một số việc cả đời muốn ném thử một lần, về sau già rồi hồi tưởng lại mới có nhiều ý nghĩa."

Lương Kiều ăn kem ly nói: "Có quảng cáo sao lại không để cho mình tỉnh ở công ty anh, hai chúng ta cũng không lẩn lộn ở giới giải trí, tại sao phải đoạt chén cơm của người khác."

Quan Hành có chút ghét bỏ nói: "Đáng người của mấy người đấy đều không bằng em, chụp hình khẳng định không đáng xem bằng em"

"Là quảng cáo gì còn phải xem đáng người? Phát ngôn trang phục sao?"

"Xem như thế đi." Quan Hành cố ý mê hoặc cô, "Có phí phát ngôn nhiều đấy."

Lương Kiều có động tâm một chút, hình như phí phát ngôn của mình tỉnh rất nhiều, mặc dù cô không có danh tiếng, có phải đi chụp một lần cũng có thể lời được một khoản tiền đúng không? Lương Kiều xúc một thìa kem ly, không đếm xỉa tới hỏi: "Bao nhiêu?"

Quan Hành cầm lấy tay cô đưa thìa kem vào trong miệng mình, lạnh nhạt nói: "Mấy trăm vạn đi."

"Nhiều như thế?" Lương Kiều tròn mắt há hốc mồm, chụp một lần có thể có nhiều lợi nhuận như thế, cô dứt khoát cũng đi làm mình tỉnh! Cô nắm chặt Quan Hành tay, nghiêm túc quơ quơ, "Đồng ý!"

Mục đích đạt thành, Quan Hành giờ khoe miệng lên, thần sắc sung sướng.

Lương Kiều lại dứt một thìa kem cho anh, cười hi hi nói: "Nếu không em cũng đi làm mình tỉnh nhé, em xinh như thế, khẳng định vài phút sẽ bùng nổ."

"Em muốn tiến vào giới giải trí?" Mới vừa rồi còn liên tục khuyến khích cô đi chụp quảng cáo, bây giờ nghe cô nói muốn làm mình tỉnh, Quan Hành ngược lại nhăn mày, còn kén không viết hai chữ không được lên mặt. "Thật ra mình tỉnh hết sức vất vả, không thoải mái như em nghĩ đâu. Hơn nữa vòng tròn này nước rất sâu, mặt ngoài nhìn qua thì hết sức quang vinh chói lọi, nhưng sau lưng tất cả đều là giao dịch dơ bẩn xấu xa. Nhất là nữ mình tỉnh, dựa vào chính mình dốc sức làm rất khó."

"Em không giống với mấy người đấy!" Lương Kiều nhét ly kem vào trong tay anh, ôm lấy cổ anh, giọng nói khoan khoái, "Em có anh, anh không ủng hộ sao?"

"... Nếu như em muốn chơi, anh nhất định sẽ bao bọc em." Quan Hành vứt ly kem qua một bên, hai tay ôm cô, "Nhưng mà anh không muốn để em tiến vào vòng tròn này."

"Vì cái gì?"

"Không muốn để cho người đàn ông khác thích em..." Quan Hành rầu rĩ nói, "Em người phụ nữ này quá quyến rũ đàn ông, anh đã nói phải khóa em ở nhà giấu đi, không để cho người khác nhìn thấy em."

Lương Kiều có chút buồn cười, chặc một tiếng nói: "Vậy anh còn muốn em đi chụp quảng cáo?"

"Không giống nhau mà..." Quan Hành lăm bắm, trong lòng tự nhủ quảng cáo này là chụp để chính mình xem, làm sao để người đàn ông khác chứng kiến được.

-

Có lẽ là vài ngày này ăn nhiều kem ly, lúc buổi sáng bụng Lương Kiều có chút không thoải mái, mơ hồ cảm thấy có lẽ là đi cả tới, lúc đi làm còn mang theo một gói BVS phòng ngừa vạn nhất.

Đang làm được một nửa bụng đột nhiên quặn đau một trận, có một dòng ấm nóng chảy xuống, Lương Kiều cầm BVS vọt tới buồng vệ sinh, quả nhiên bên trên BVS đã có chút ít đỏ.

Lần này đau hơn những lần trước, Lương Kiều không nhịn được thở dài, sớm biết vậy đã không ngày ngày ăn kem ly tự tìm đường chết.

Đổi hết BVS đang định ra ngoài, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, động tác mở cửa của Lương Kiều ngừng, thu tay lại.

Bồn nước ào ào vang lên tiếng nước chảy, chỉ nghe Hàn Từ Hân nói: "Mấy ngày nay cô xảy ra chuyện gì vậy, trạng thái kém như thế."

Ngay sau đó là giọng trầm của Thích Thái: "Không có gì, có lẽ không ngủ ngon."

"Đừng đùa, cô có tâm sự tôi còn có thể không nhìn ra được sao?" Hàn Từ Hân nói, "Là không phải vì người ân nhân cứu mạng kia của cô sao? Gần đây cô gặp anh ta đúng không?"

Giọng nói của Thích Thái cũng có chút bối rối: "Chị chớ nói lung tung!"

"Lần trước cô post lên với bạn bè tôi cũng nhìn thấy, cái gì mà anh hùng cái thế lang quân như ý..." Hàn Từ Hân hoàn toàn không có ý tứ bởi vì thấy cô ta (TT) quần bách mà dừng lại, "Có phải cô thích anh ta không? Anh ta kết hôn?"

"Không có kết hôn, anh ấy có bạn gái..." Thích Thái vô lực thanh minh nói, "Em không có thích anh ấy, chị đừng nói liều."

"Chao ôi được được được, "Bộ đáng Hàn Từ Hân có chút không kiên nhẫn, "Cô đang ở đó lừa mình dối người."

Tiếng nước chảy dừng lại, hai người rửa tay xong, cùng nhau đi ra ngoài, loáng thoáng còn có thể nghe được giọng nói của Hàn Từ Hân: "Tôi nói cô đừng làm công việc lái xe kia nữa, một người phụ nữ đi buổi tối quá nguy hiểm, lần sau lại gặp quỷ rượu nổi điên, sẽ không còn vận may như vậy lại được gặp anh hùng cái thế..."

Giọng nói Thích Thái có chút gấp gáp: "Chị đừng nói nữa!"

"Được được được, lười phải quản cô!"

...

Buồng vệ sinh trong phòng kế, Lương Kiều ngồi ở trên bồn cầu thờ dài, cuối cùng là được làm cho rõ vì cái gì mà thái độ của Thích Thái đối với Quan Hành lại kỳ quái như vậy. Cho nên chân tướng chính là Thích Thái làm lái xe, đã từng bắt hạnh dụng phải khách cũ mượn rượu làm càn muốn bắt nạt cô ta, sau đó được Quan Hành cứu?

Còn ân nhân cứu mạng... anh hùng cái thế...

Lương Kiều hừ một tiếng, không nhìn ra đây, tên kia còn là anh hùng cứu mỹ châu, cắt!

Buổi tối Quan Hành bị vài người anh em gọi đi uống rượu, Lương Kiều liền kêu Thư Nam cùng mấy đồng nghiệp khác đi ăn cơm, cô đặc biệt chọn một nhà hàng com buffett rất đắt, quẹt thẻ của Quan Hành mời mọi người ăn cơm.

Nhưng cô không thể ăn lạnh và cay, cũng không thể uống bia đá, xem mọi người ở bên cạnh tận tình vừa ăn vừa uống, không khỏi buồn bực.

Cô vừa ăn bên cạnh đó còn để ý di động, vốn cho là bỗng chốc tiêu của anh mấy nghìn tệ, ít nhất Quan Hành sẽ gọi điện thoại hỏi một câu, kết quả một chút phản ứng người kia cũng không có! Lương Kiều tức giận đến thiếu chút nữa vứt di động vào bên trong nồi đang nấu.

Cơm nước xong có đồng nghiệp vẫn chưa thỏa mãn đề nghị đi hát karaoke, nhưng có người vội vàng về nhà xem con, chủ yếu nhất là Lương Kiều không có tâm tình gì, cho nên cuối cùng mọi người vẫn là tản đi.

Hơn chín giờ Quan Hành còn chưa có trở lại, Lương Kiều ở nhà một mình đợi bên trong, hết sức nhàm chán, cũng có chút bực bội.

Tắm xong đi ra, nhận được điện thoại của Quan Hành, hỏi cô đến nhà chưa, còn bản thân khả năng sẽ trễ chút.

Lương Kiều lạnh nhạt ồ một tiếng, cúp điện thoại gửi một tấm hình tự sướng qua.

Quan Hành đặc biệt chạy đi ra bên ngoài gọi điện thoại cho cô, sau khi cúp máy về bên trong ngồi xuống, Cao Hàn nhét hai chai rượu tới, "Cậu cũng thua hai ván rồi, nhanh chóng uống đi, đừng có trốn nợ."

Trong túi vang lên âm thanh nhắc nhở, Quan Hành cầm lấy rượu uống hai ngụm, móc di động ra.

Mở ảnh chụp nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa phun ra một ngụm rượu.

Anh họ khan mãnh liệt, Cao Hàn ngậm điều thuốc nhìn anh một cái, đầu tiên tới ngó điện thoại di động của anh: "Thứ gì đó, làm cậu kích động thành dạng này?"

Quan Hành vội vàng úp màn hình điện thoại lên đùi, khóa màn hình, thuận khí hai cái rồi nói: "Nhìn cái gì vậy, đánh bài của cậu đi!"

Cao Hàn nhếch khóe miệng cười, nói với người bên cạnh: "Này, Quan nhị coi thường liên tiếp nhiều lần không chia sẻ với chúng ta, mau lấy điện thoại của cậu ta đi."

"Cái gì?!" Người nhỏ tuổi nhất đứng lên, nhào tới muốn đoạt di động của Quan Hành, "Nhị ca anh không phúc hậu, có thứ đồ tốt thế mà giấu riêng không chia sẻ với bọn em, nói anh em tốt toàn ở đâu ý!"

"Yêu cả nhà cậu đấy!" Quan Hành nhất thời không có phòng bị di động thiếu chút nữa rời khỏi tay, đá đi một cước, "Cút đi! Nháo nữa lão tử lột quần treo cậu lên triển lãm tin hay không?"

Lão yêu lập tức nhảy ra: "Này anh thật đáng ghét, về sau em có liên tiếp bị coi thường cũng không chia sẻ với em."

Ai hiếm lạ! Quan Hành trừng mắt liếc cậu ta một cái, mang theo bình rượu ngồi vào trong góc.

Mấy người kia tiếp tục hi hi ha ha đánh bài, Quan Hành lại lặng lẽ mở di động ra, tấm hình kia lại nhảy ra ngoài - -

Đó là ảnh chụp Lương Kiều quỳ gối trên giường phòng ngủ soi gương, đồ ngủ tơi tằm trên người mở rộng, không cài đai lưng, tà áo thả lỏng áp vào hai đỉnh núi, khó khăn lắm mới che kín đỉnh nhọn của hai trái hồng đào. Bên trong cô thật sự trống không, hai nửa vòng tròn hình dáng sung mãn cùng khe rãnh mê người ở giữa đều lóa ló, kéo một đường mờ hồ xuống dưới rốn, còn có thể thấy quần lót nhỏ có đường viền hoa văn xuất hiện lờ mờ.

Loại nửa che nửa đây này so với lộ hết còn mê hoặc hơn, thật sự là muốn mạng người...

Quan Hành kéo kéo cổ áo, ngửa đầu đổ vài ngụm rượu.

Luồng lửa nóng kì dị còn chưa được đề xuống, di động lại vang lên.

Lần này có chuẩn bị tâm lý, lúc anh nuốt rượu xuống mới mở hình ra.

Không ngoài dự liệu, lại là ảnh chụp quỳ rũ người phạm tội đó- - lần này cô ngồi dựa lưng lại với gương, đầu tóc còn chưa khô được đẩy về một bên ở phía trước, áo ngủ trực tiếp tuột đến cái mông, cả một mảng lưng trần truồng đều bại lộ dưới ánh đèn ái muội. Xương cốt xinh đẹp như hồ điệp, rãnh xương sống thẳng tắp, còn có đường cong cổ ý lờn ra bên hông đều thấy rõ ràng; thậm chí quần lót nhỏ đều bị cô cố ý kéo xuống dưới một chút, hai bên khe mông rất tròn trong bóng mờ cũng lộ ra một mảng.

Hô hấp của Quan Hành căng thẳng, trong nháy mắt cổ lửa nóng kia lại càng cháy hừng hực hơn, một đường đi thẳng xuống đến bụng. Anh hít sâu hai ngụm khí, đặt bình rượu sang bên cạnh, đứng lên.

"Tôi đi trước." Quan Hành cầm lấy áo khoác, nói một tiếng với một đám người đang chơi đùa.

Mọi người đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn qua anh: "Làm sao đi thế, còn chưa có bắt đầu uống đâu."

"Có chút việc gấp phải xử lý." Quan Hành quét Cao Hàn một cái, liếc mắt ra hiệu cho anh ta.

Cao Hàn làm bộ không thấy được: "Có phải tìm phụ nữ hay không? Gặp sắc vọng nghĩa nói đúng là cậu, có phụ nữ trong mắt liền không đếm xỉa đến anh em, bảo cậu đi uống chút rượu còn khó hơn so với lên trời! Tay chân nói cật thì cật, quần áo thì không thể không mặc. Thôi cậu đi đi, anh em nào có quan trọng bằng phụ nữ, ngày ngày ngủ với cậu cũng không phải bọn tôi."

Quan Hành tức giận đến muốn cầm bình rượu đập anh ta: "Thế nào, nghe ý của cậu đây là muốn theo tôi ngủ?"

Cao Hàn giương mắt, khóe miệng nổi lên ý quỳ rũ: "O, nghe ý của cậu là muốn ngủ với tôi?"

"Cút ngay!" Quan Hành mặc áo khoác đi thẳng ra ngoài, "Tôi đi đây, lần tới sẽ gọi các cậu uống rượu."

Lão yêu lại hô một tiếng về phía anh: "Nhị ca, anh có thể chụp bức ảnh người liên tiếp coi thường cho bọn em xem hay không?"

Bước chân Quan Hành ngừng lại, quay lại đập một cái vào mông cậu ta: "Tiểu tử thú, có phải ngứa da hay không?"

"Chao ôi chao ôi anh đi nhanh lên đi!" Lão yêu tròn sang bên cạnh bên cạnh về mặt đau khổ kêu, "Thật đáng ghét!"

Bia cũng chưa uống đủ hai chai, giờ phút này ý thức của Quan Hành vô cùng rõ ràng, cũng lười gọi xe, trực tiếp khởi động xe chạy về nhà.

Di động lại leng keng một tiếng, có tin mới gửi đến.

Còn chưa mở ra xem, bụng chính là một trận nóng, Quan Hành xê dịch cái mông, lúc đến đầu đường dừng lại chờ đèn đỏ, cầm điện thoại đi ra xem.

Lần này thế nhưng không phải là ảnh chụp, trong lòng Quan Hành có một chút thất vọng, gầy gầy lên trên, lại nhìn hai tấm hình kia một chút, sau đó trượt xuống mở tin nhắn âm thanh mới gửi tới ra nghe.

Chỉ nghe giọng Lương Kiều cố ý làm nũng ở bên kia mềm mại gọi: "Ông xã ~~~ khi nào thì anh trở về nhà? Người ta đều đã còi trống trơn, muốn anh sờ sờ ~~~ "

Trong nháy mắt nửa người Quan Hành mềm nhũn, từ tai phải liên tục yếu mềm đến ngang lưng, di động đều thiếu chút nữa không cầm chắc rơi xuống.

"Tiểu **! Chờ, ông xã sẽ lập tức trở về làm em!" Anh cắn răng điều chỉnh giọng nói, chờ đèn đỏ chuyển xanh, đập mạnh chân ga.

Một đường chạy về nhà nhanh như điện chớp, cổ nóng nực trong thân thể chưa lui đi. Quan Hành vừa vào cửa nhà liền vứt bỏ áo khoác, đi tới trong phòng ngủ đồng thời nhanh chóng cởi bỏ dây lưng cởi quần đá văng ra.

Anh vặn mở cửa, trong phòng thế nhưng không có bật đèn.

Trong không gian yên tĩnh thậm chí ngay cả tiếng hít thở của mình đều có thể nghe rõ ràng, Quan Hành duỗi tay nhấn chốt mở, trong nháy mắt trong

phòng lại sáng trưng, chỉ thấy Lương Kiều một tay chống đầu nằm lỳ ở trên giường nhìn qua anh, trên người cùng hai bắp chân dài đều trần truồng, chân mông đáp ở một góc trên mông, che kín cảnh sắc phía dưới.

Bên trong không có mặc quần lót nhìn không ra, nhưng chỉ là suy nghĩ đến tấm hình kia một chút, thân thể liền giống bị nhen nhóm, nóng rang, rung động.

"Tiểu **, ông xã đã trở về!" Anh thấp giọng khàn khàn nói, nhanh chóng kéo áo sơ mi ném trên mặt đất.

Lương Kiều híp mắt liếm liếm môi, vênh mông người chậm rãi ngồi thẳng, kia hai thứ trắng chói mắt quơ quơ trong tròng mắt Quan Hành, ánh mắt anh nóng lên, thứ dưới thân kích động nhảy lên.

Quan Hành bước đi lại đây, một phen vén chăn lên, thấy quần lót nhỏ phía dưới màu trắng của cô. Duỗi tay sờ soạng hai cái ở chân cô, sau đó cầm một đoàn tiểu bạch thỏ trong đó, một mặt khác cúi đầu ăn.

Lương Kiều đưa tay cầm thứ của anh, nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái, cảm nhận được thứ trong lòng bàn tay đã vô cùng cứng rắn, cô liếm liếm môi, cười rộ lên với anh.

Quan Hành bị nụ cười quỷ dị của cô làm cho sững sờ, buông cô ra, khàn giọng hỏi: "Cười cái gì?"

"Người ta muốn nha ~~~" Lương Kiều lại dùng giọng làm nũng nói, sau đó dặt anh tay chậm rãi thả tới phía dưới, tiến đến bên lỗ tai anh nói, "Nhưng mà thân thích đến a..."

"..." Ngón tay sờ đến xúc cảm thật dày, Quan Hành mới bỗng nhiên kịp phản ứng, trong nháy mắt bối rối.

Mục đích của Lương Kiều đạt tới, ở dưới người anh cười đến run rẩy. Quan Hành sững sờ trong chốc lát, dần dần phục hồi tinh thần lại, ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn chăm chăm cô: "Em có ý?"

Giọng nói Lương Kiều một bộ đương nhiên: "Anh không được phép tức giận nha, khi bà di cả đến tính tình phụ nữ đều rất kì quái, thời điểm này làm cái gì đều có thể được tha thứ, anh không thể giận em."

"Không tức giận." Quan Hành nhìn cô một lát, dường như thực sự không có ý tứ tức giận, khoe miệng tà tà quyền rũ, cười một cái.

Lần này đổi lại Lương Kiều bị anh cười đến sợ hãi, cô nuốt nước miếng một cái, còn chưa nghĩ tới nói cái gì, Quan Hành cúi đầu cắn một cái ở khoe miệng cô, phun khí nóng nói: "Không phải là em muốn sao, trên mặt còn có cái miệng nhỏ đấy, chúng ta dùng tới mặt như thế nào, hử?"

Lương Kiều: "..."

Xong rồi, giống như mua dây buộc mình!

Cô cắn răng nói: "Anh nằm mơ!"

"Em không thể vong ân bội nghĩa như thế." Quan Hành dùng sức cọ ở trên người cô, "Anh đều dùng miệng hầu hạ em nhiều ngày như vậy, em cũng giúp anh một lần, được hay không?"

Lương Kiều chợt dạ ho một tiếng.

Vài ngày này cô liên tục kiên trì không chịu cùng Quan Hành yêu yêu, nhưng mà mỗi ngày ngủ ở trên cùng một cái giường, hôn hôn sờ sờ, khó tránh khỏi sẽ lau súng cướp cò. Không biết có phải là cố ý chứa tâm tư nịnh nọt hay không, Quan Hành cho miệng cô nhiều lần, mỗi lần đều lấy được cao triều của cô, liên tục, muốn ngừng mà không được. Làm cho hiện tại cô không tiện cự tuyệt...

Cũng biết anh không có hảo tâm như vậy! Tuyệt đối là mưu đồ đã lâu! Âm mưu!

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Editor: Linh Đang

Quan Hành còn ở trên người cô cọ làm nũng, Lương Kiều vịn lấy đầu anh, con mắt nhìn chăm chăm anh hỏi: "Trước trả lời em một vấn đề..."

"Yêu qua, đang yêu, về sau lại càng thêm yêu!" Không đợi Lương Kiều nói xong anh liền đoạt lời đáp, xong rồi về mặt hưng phấn mà kêu, "Tốt lắm, trả lời xong rồi, có thể bắt đầu rồi!"

"..."

Lương Kiều bất đắc dĩ liếc mắt: "Không phải là cái này... Ừm!"

Nói còn chưa dứt lời, miệng đã bị anh ngậm lấy, đầu lưỡi khéo léo tiến quân thần tốc, bá đạo cuốn lấy lưỡi cô.

Cô chỉ là muốn hỏi anh có làm anh hùng cứu mỹ nhân không một chút thôi mà...

Chỉ khi hôn Lương Kiều đến thờ hồng học Quan Hành mới dừng lại, bàn tay còn đang nắm hai đoàn thỏ trắng mềm mại của cô, nụ hoa đã bị anh vuốt ve trở nên sung huyết, thanh tú động lòng người đứng thẳng. Quan Hành lần lượt hôn một cái, sau đó lại dọc theo cổ một đường hôn đến trong tai, ngậm lấy vành tai trắng nõn của cô, dùng hàm răng bắt đầu xay nghiền.

Lương Kiều mềm mại hừ, Quan Hành trầm giọng dụ dỗ ở bên tai cô: "Nó thích nhất em, em hôn nó được hay không? Nó chỉ thuộc về một mình em, mỗi ngày nhọc nhằn khổ sở hầu hạ em, em liền ban thưởng cho nó đi, bạn gái tốt, bà xã tốt..."

Bà xã tốt...

Lương Kiều bị anh làm cho lỗ tai nóng lên, thân thể đều yếu mềm một nửa.

Cô run lên một cái theo phản xạ, Quan Hành phát giác được, ở bên tai cô mở miệng năn nỉ một tiếng "Bà xã tốt". Lương Kiều liếm liếm môi, trong lòng vô cùng ngứa ngáy.

Chao ôi bà đi cả tinh thuần đáng ghét này!

Cô mạnh mẽ xoay người cười lên trên người Quan Hành, nâng mặt anh nói: "Vậy anh nghiêm túc nghe lời cho em."

"Em xinh đẹp nhất! Em là đại mỹ nữ vô địch vũ trụ! Toàn bộ thế giới em đẹp nhất! Bà xã tốt bà xã tốt... Em trong mắt anh là đẹp nhất ~" Quan Hành ôm cô không ngừng lắc lư, nói xong lại hát lên.

Cô xinh đẹp còn phải nói sao, Lương Kiều cong cong miệng, cô muốn nghe không phải là cái này đâu...

Cô vỗ một cái vào mặt Quan Hành, anh ngừng lại. Lương Kiều hỏi: "Anh yêu em sao?"

Quan Hành nhìn cô một lát, mới trả lời: "Yêu em." Giọng nói còn trầm hơn lúc trước, buộc chặt cánh tay ôm chặt lấy cô, thấp giọng lại lặp một lần nữa, "Anh yêu em, toàn bộ thế giới yêu nhất chính là em."

Đều nói lời nói của đàn ông ở trên giường là không thể tin, nhưng người phụ nữ lại có thánh giác của động vật, mặc kệ thiệt hay giả, nghe được những lời tràn đầy tình yêu như thế này, cũng không nhịn được sẽ cảm động.

Mặc dù hiềm nghi tình huống như thế này anh sẽ lừa cô để xxoo, nhưng trong lòng Lương Kiều vẫn đắc ý, ôm lấy anh hôn một cái vang dội.

"Thật ngoan ngoan!" Cô xoa bóp mặt anh, "Đi tắm rửa đi."

Trong nháy mắt con mắt Quan Hành sáng lên, hai mắt tỏa sáng tựa như con sói đói. Anh đỡ cái ót Lương Kiều hung hăng hôn cô, một lát sau buông cô ra, nháy xuống từ trên giường: "Chờ anh!"

Cuộc đời này Quan Hành chưa từng tắm nhanh như thế, vội vàng hấp tấp, vô cùng vội vàng. Anh không biết mình vào bao lâu, dù sao mỗi một phút mỗi một giây đều cảm thấy dài đằng đẳng, không đợi kịp không đợi kịp!

Anh nhanh chóng xoa sữa tắm lên người một lần, đặc biệt tắm tiểu huynh đệ cho một cái, sau khi xối sạch tiện tay cầm lên một cái khăn tắm, một bên la ó một bên vọt ra từ phòng tắm. "Bảo bối anh đến - - a..."

Trong phòng ngủ một mảnh đen như mực, bước chân anh chậm lại, khăn lông lau ở trên tóc vài cái, lại tiện tay ném đi.

"Em ngủ sao?" Anh nhỏ giọng hỏi.

Chậm rãi mò đến bên giường, đang muốn bò lên trên, đột nhiên cổ tay bị nắm lấy, sau đó cổ kéo mạnh, cả người anh đều ngã lên trên giường.

Không đau, nhưng mà anh cố ý kêu ai da, trong bóng tối cảm giác được Lương Kiều cười lên trên người anh, ấn hai cánh tay anh lên đỉnh đầu, sau đó dùng sợi dây thừng cột lên.

"Ai nha, cường gian a! Cứu mạng a!" Anh hô lên, còn giả vờ giả vệt đập đuổi chân.

Lương Kiều hất tay vỗ đùi anh một cái, một âm thanh thanh thúy vang lên. Cô khẽ quát một tiếng: "Đàng hoàng một chút!"

Quan Hành uốn éo cái mông khê ngo nguẩy một chút, bóp giọng nói: "Em phải nhẹ một chút, người ta là lần đầu tiên, rất mảnh mai đấy ~"

Đầu giường không thứ có thể buộc, Lương Kiều đặt hai tay anh lên đầu gối, sau đó sờ đến mặt anh, cúi người xuống hôn anh. "Không được phép bỏ tay"

xuống.”

Quan Hành đáp từ trong lỗ mũi một tiếng, nghênh hợp với cô càng lúc càng hôn sâu hơn.

Trên người anh còn mang theo một tầng hơi nước, ướt nhẹp, Lương Kiều vuốt ve da thịt anh một chút, dần dần đi xuống, lướt qua khu rùng, thứ bên trong đã hưng phấn mà khô đầu ra.

Xoa nhẹ phần gốc vài cái, cô mới chậm rãi cảm. Đồng thời dọc theo cảm anh hôn đến hầu kết khô ra, lưu lại trong chốc lát, tiếp tục đi xuống liếm hôn, cho đến khi gặp được viên đậu đỏ nhỏ, cô dùng cánh môi ngâm lấy, hít một hơi, sau đó đầu lưỡi dọc theo đường viền thổi qua.

Hô hấp của Quan Hành bắt đầu nặng nề.

Lương Kiều dùng đầu lưỡi làm đậu đỏ của anh cứng lại, hình như nắm trong lòng bàn tay cũng lớn hơn một vòng.

"Bảo bối..." Quan Hành thở hổn hển gọi cô, khó nhin động chân.

Lương Kiều hôn vài cái trên cơ bụng của anh, thân thể di chuyển xuống, cuối cùng chuyển đến khu vực kia. Cô còn chưa bắt đầu động tác, Quan Hành đã bắt đầu thở dốc dồn dập.

"Em hôn nhẹ nó..." Anh nâng hông lên, gấp đến độ cái trán đã bắt đầu chảy mồ hôi.

Lương Kiều gậy tóc qua một bên, cúi đầu.

Vật kia lập tức nhảy một cái, Lương Kiều chậm rãi để sát vào, thấp giọng mắng nó: "Tiểu bại hoại!"

Thế nhưng nói với nó! Cô nói chuyện với nó...

Trong nháy mắt Quan Hành chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xộc thẳng lên não, cháy sạch làm anh như mất đi lý trí, không khống chế nổi muốn duỗi tay ấn đầu cô xuống. Giờ tay lên lại nghĩ tới cô không cho anh động thủ, cố nén lại duỗi ra.

Một tay Lương Kiều vịn căn cơ, cuối cùng há miệng ngâm chặt.

"Ừm..." Dưới thân bị chỗ mềm mại ấm áp bao trùm, trong nháy mắt thân thể Quan Hành căng thẳng, kêu lên một tiếng đau đớn, khó nhin ngửa đầu ra.

...

Ban đêm nháo đến rất khuya mới ngủ, ngày hôm sau hai người đều không dậy. Vừa lúc là chủ nhật, có thể yên tâm thoải mái ngủ nướng.

Lúc Lương Kiều mở mắt ra trời đã sáng choang, cô đứng lên đi đổi cái BVS, trở về lại chui vào trong chăn. Quan Hành vốn là đưa lưng về phía bên cạnh đang ngủ, có vẻ là bị động tĩnh của cô nháo tỉnh, xoay người lại ôm cô vào trong lòng.

"Bà xã..." Anh nhắm mắt lại nỉ non một tiếng, lại không có động tĩnh tiếp.

Lương Kiều chôn đầu vào trong ngực anh, yên tâm thu hồi cảnh giác.

Lại qua một khoảng thời gian, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Lương Kiều đã ngủ say bị đánh thức, mắt húng nhú lông mày lại đập đập chân.

Cô đẩy đẩy Quan Hành: "Đi mở cửa."

Quan Hành cũng không muốn động, nhắm mắt lại che lỗ tai cô: "Em nghe lầm, không có người."

Hai người vẫn thật sự lừa mình dối người như thế tiếp tục ngủ.

Vài giây sau, chỉ nghe thấy tiếng bên ngoài gân giọng kêu: "Mở cửa đi! Chị có bản lĩnh ngủ nướng, chị có bản lĩnh thì mở cửa đi!"

"..."

"Là Dung Dung." Lương Kiều làm bầm một tiếng, lại giây giữa hai giây, gian nan ngồi dậy.

Một tay Quan Hành lấy cô ấn trở về, chính mình mặc quần áo xuống giường: "Em ngủ đi, anh đi mở cửa."

Lương Kiều rầm rầm một câu gì, lại chui về bên trong ổ chăn.

Ngoài cửa phòng, Trâu Dung Dung giờ quả đang muốn đập cửa, một giây sau, cửa phòng bị kéo ra, chỉ thấy một người đàn ông dáng người tương đối cao lớn đứng đằng sau cửa, áo trong màu trắng cùng quần màu xám bạc, quần áo là khi ở nhà, nhưng vẫn không thể che đi được soái khí toàn thân.

Trâu Dung Dung trừng mắt nhìn.

Anh đẹp trai còn buồn ngủ nhìn cô, giọng nói rất quen thuộc: "Dung Dung đến à, mau vào đi, chị em còn đang ngủ."

Trâu Dung Dung còn có cái gì không hiểu, vô cùng nhu thuận kêu một tiếng: "Chào anh rề."

Cô em vợ này thật tinh mắt! Quan Hành cực kỳ hài lòng, duỗi tay xoa xoa đầu cô: "Ngoan ngoan."

Tâm tình anh sung sướng xoay người đi về phía gian phòng, không có chú ý tới đằng sau Trâu Dung Dung đã sắp phát nổ, a a a tìm ra manh mối giết a!!!

Trâu Dung Dung hết sức nhu thuận ngồi trên sofa, nhìn Quan Hành vô cùng tự nhiên đi vào gian phòng của Lương Kiều, cô vụng trộm chặc chặc hai tiếng, đây là những người phóng đảng a.

Không đầy một lát, Lương Kiều mặc quần áo tử tế ngáp dài đi ra, đi qua cũng sờ sờ đầu cô, "Sao lại đến sớm như thế?"

Trong lòng Trâu Dung Dung tự nhủ đều sắp mười một giờ sớm cái gì sớm, nhưng trên mặt còn bày ra vẻ mặt nhu thuận tươi cười: "Thật sự là quá ngượng ngùng, sáng sớm đã tới khuấy rây hai người."

Lương Kiều trực tiếp vỗ một cái ở trên đầu cô: "Nói chuyện thật dễ nghe."

Trâu Dung Dung nháy hai mắt, cười hi hi: "Mời khách mời khách!"

"Ông xã ~~~" Lương Kiều nghiêng đầu hô một tiếng vào phòng ngủ, chờ Quan Hành giờ bàn chải đánh răng đi ra, chỉ chỉ Trâu Dung Dung, cười nói, "Em vợ của anh muốn anh mời ăn cơm đấy."

Trong miệng còn có kem bột đánh răng, không tiện nói chuyện, Quan Hành ra dấu tay OK, còn hướng về cô khiêu khích trừng mắt nhìn.

Lương Kiều xoay đầu lại hỏi Trâu Dung Dung: "Em muốn ăn cái gì?"

Trâu Dung Dung cũng bối vì một tiếng uyển chuyển du dương "Ông xã" vừa rồi của cô dọa, có chút phản ứng không kịp, "Tùy tiện đi."

"Tùy cái gì mà tùy," Lương Kiều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Em 484 ngốc, mau chọn cái em muốn ăn, càng quý càng tốt."

Trâu Dung Dung chao ôi một tiếng: "Có người coi tiền của bạn trai như rác giống chị không? Mau thu lại cái kiểu thấy tiền là sáng mắt giống kẻ trộm đi, nếu không dọa người chạy thì đừng có trách." Sau đó giờ quả đấm hai mắt tỏa sáng kêu, "Em muốn đi nhà hàng năm sao ăn bữa tiệc lớn!"

"Kiểu này thật ngốc!" Lương Kiều cười xoa bóp cô mặt.

Chờ Lương Kiều mặc quần áo xong đã là một lúc sau, Quan Hành đã chuẩn bị sẵn sàng ngồi ở phòng khách nói chuyện cùng cô em vợ. Trâu Dung Dung đoan chính ngồi, có hỏi có trả lời, không đầy một lát Quan Hành thăm dò hết được những tin tức mình muốn biết, thậm chí ngay cả tin tức Lương Kiều có tất cả bao nhiêu bạn trai cũng bán đi.

Dù sao Lương Kiều cũng chỉ nói qua một tên cận bã là Hà Lập Hâm kia, không có gì hay mà che che giấu giấu ha ha ha.

Thật ra mà nói đúng ra không phải là bán, hẳn là trao đổi, Trâu Dung Dung cũng hỏi rất nhiều chuyện về hai người bọn họ, cuối cùng cũng thăm dò được đại khái tình trạng của hai người bọn họ. Cuối cùng được kết luận chính là - - xem ra hai người kia là nghiêm túc, điều này làm Trâu Dung Dung vô cùng vui mừng.

Lương Kiều nhanh chóng trang điểm xong, Quan Hành đi xuống lầu trước lái xe, ngừng đến dưới lầu, sau đó tác phong nhanh nhẹn đứng bên cạnh xe, đợi các cô xuống.

Trâu Dung Dung kéo Lương Kiều từ nhà trọ đi ra, nhìn thấy chiếc xe thể thao kia hết sức ngỡ ngàng một tiếng. Quan Hành mỉm cười mở cửa sau xe cho các cô, thân sĩ cúi người xuống: "Hai vị công chúa, mời."

Lương Kiều để Trâu Dung Dung ngồi lên, chính mình ôm lấy Quan Hành hôn một cái, cười tủm tỉm nói: "Cảm ơn bạn trai."

Quan Hành xoa bóp mặt cô: "Về sau phải gọi ông xã."

"Được ông xã." Lương Kiều phối hợp hô một tiếng, sau đó làm vẻ mặt đáng yêu với anh, lúc này mới cúi người lên xe.

Trâu Dung Dung ngồi ở bên trong che mắt, chờ Lương Kiều ngồi lên mới lấy ra, cười hi hi cầm cánh tay cô lay lay, còn âm dương quái khí nói: "Chao ôi ô chao ôi ô rất ân ái!"

Trên mặt Lương Kiều tràn đầy hạnh phúc vui vẻ không áp chế được, "Không cần đùa nha."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71

Editor: Linh Đang

Quan Hành đã sớm gọi điện thoại đặt chỗ, đến nhà hàng, được nhân viên phục vụ dẫn tới chỗ ngồi VIP. Trâu Dung Dung đi theo phía sau mông Lương Kiều, vui vẻ đi đường đến mức mỗi bước đi đều lay động.

Quan Hành đưa thực đơn cho cô, trên mặt treo biểu cảm người tốt mỉm cười: "Xem một chút muốn ăn cái gì."

Uây ~ Trâu Dung Dung lật thực đơn in chữ vàng, nóng lòng không ngừng lung lay hai cái chân. Nhìn một lát đột nhiên cô dựng thẳng thực đơn lên, che kín nửa bên mặt, lộ ra hai mắt to chớp nhìn Lương Kiều một chút, lại nhìn Quan Hành một chút: "Thực sự có thể tùy tiện ăn sao?"

Mặc dù bộ dáng của người anh rể này nhìn như rất có tiền, nhưng mà ăn của người ta*, cô như vậy có thể gây cản trở cho Lương Kiều hay không?

Editor: chỗ này gần như câu bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, ý là ăn của người ta thì nói năng với người ta cũng phải mềm mỏng hơn

Quan Hành nở nụ cười, Lương Kiều ngồi ở bên cạnh cô lại không hiểu sao có chút đau lòng, vỗ nhẹ hai cái ở trên cánh tay của cô, cười nói: "Gọi đi, không sao đâu, cùng lắm thì vứt em ở chỗ này rửa chén."

Trâu Dung Dung ở sau thực đơn cong miệng, "Chán ghét."

Quan Hành đưa tay vẫy vẫy nhân viên phục vụ: "Chiều bài của các cô là gì? Có cái gì thích hợp với em gái tôi không, tiểu nha đầu bị thức ăn ở trường học hành hạ mấy ngày rồi, cần cải thiện khẩu vị một chút."

Thật sự là chồng của chị ruột ta mình! Hảo cảm trong lòng Trâu Dung Dung đối với anh lại tăng lên một phần.

Nhân viên phục vụ lễ phép mỉm cười một cái, nhẹ giọng giới thiệu. Quan Hành vừa nghe vừa mở thực đơn, thỉnh thoảng hỏi Trâu Dung Dung một chút có thích đồ chua ngọt hay không, hoặc là có thể ăn được cay hay không, làm chủ giúp cô rất tự nhiên.

Trâu Dung Dung cực kỳ hài lòng, thật ra cô cũng không kén ăn, cái gì cũng ăn, điểm này ngược lại hết sức giống Lương Kiều.

Giúp cô em vợ gọi xong, Quan Hành lại giương mắt nhìn về phía Lương Kiều: "Em muốn ăn cái gì?"

Lương Kiều chống đầu nói: "Tùy tiện."

Quan Hành liền chỉ vào nhân viên phục vụ đối diện nói: "Cho cô ấy chút gì đó tùy tiện là được."

Lương Kiều trừng mắt nhìn anh, Quan Hành cười gọi thịt bò Kobe cho cô, nõ pho mát tôm cuốn, còn có hàu hấp bạch chỉ, mặt khác lại gọi thịt cua dai ngon cho ba người.

Sau khi ăn đồ ngọt xong thì để hai người phụ nữ tự chọn, hai người bọn họ lúi rúi thảo luận, Quan Hành ngồi ở đối diện, một tay chống cằm, cười híp mắt nhìn, cảm thấy hình như khá tốt.

Về sau sinh con gái thì tốt rồi, gen hai người bọn họ tốt như thế, nhất định con gái sẽ xinh xắn đáng yêu! Anh có bà xã xinh đẹp nhất cùng con gái vô cùng đáng yêu, mang đi ra ngoài nhất định sẽ làm cho đám người kia hâm mộ chết ha ha. Anh muốn mỗi ngày đều ăn mặc cho hai người (vợ + con gái) thật xinh đẹp, mang hai người đi ăn ngon, vui chơi thật thú vị, suy nghĩ đến những tình huống kia một chút đã cảm thấy cực kỳ tuyệt vời.

"Hắc!" Lương Kiều ở trước mắt anh phát phát tay, "Anh cười ngốc gì vậy?"

Quan Hành hoàn hồn, mới phát hiện nhân viên phục vụ đã rời đi. Anh mỉm khước môi cười, lắc đầu, không nói cho cô.

Bữa cơm này ăn tương đối tận hứng.

Trâu Dung Dung ăn uống no đủ đi toilet, trở về liền thấy Quan Hành đã chiếm lấy vị trí của cô, cùng Lương Kiều chen lấn ở một chỗ nghiêng ngả không biết rõ đang nói cái gì. Làm cho Trâu Dung Dung đều thẹn thùng mất cỡ.

Hôm nay tâm tình Quan Hành tốt đẹp khác thường, sau khi rời nhà hàng kéo hai chị em các cô đến quảng trường bên cạnh đi dạo, hưng trí bùng bùng mua cái này mua cái kia cho cô em vợ.

Lương Kiều đi ở phía sau gọi điện thoại cho mẹ. Vừa rời khi ở trên xe Trâu Dung Dung nói cho cô biết, mẹ muốn tới thăm cô, lại lo lắng cho cô thêm phiền toái, mãi không dám nói với cô.

Khách khí như thế này làm cho Lương Kiều bất đắc dĩ, liền gọi điện thoại qua xem mẹ muốn khi nào tới đây.

Quan Hành dẫn Trâu Dung Dung đi bên trong này shopping, hỏi cô có muốn túi hay không, có muốn giày hay không, có muốn đồ trang sức hay không, có muốn đồ trang điểm hay không... Nhiệt tình như kim chủ nhà giàu mới nổi, tư thế kia như hận không thể đưa toàn bộ cửa hàng cho cô.

Ánh mắt người bán hàng nhìn bọn họ như cũng mang theo ý tứ hàm xúc mật mờ, Trâu Dung Dung lúng túng đến xấu hổ.

Quan Hành cho là mình đi theo làm cho cô không được tự nhiên, dứt khoát rút tấm thẻ cho cô, để cô nhìn trúng cái gì thì tùy tiện mua.

Mặc dù tình huống như thế làm Trâu Dung Dung có loại hưng phấn bản năng của phụ nữ, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi. Không nói đến quan hệ của Quan Hành cùng Lương Kiều bây giờ còn chỉ là bạn trai bạn gái, cho dù về sau bọn họ kết hôn, Trâu Dung Dung cũng ngại tiêu tiền của anh.

Cuối cùng thực sự không có cách, Trâu Dung Dung mua một cái ô ở một cửa hàng, xem như thu lấy lễ vật của anh về tương lai.

Đối với cô thì giá của chiếc ô này đã rất đắt, nhưng ở trong mắt Quan Hành không tính là cái gì, ngược lại cảm thấy một chiếc ô nhỏ này căn bản không đủ để bày tỏ thành ý của chính mình. Anh suy nghĩ để xem mua cho em vợ lễ vật gì, Trâu Dung Dung lại cầm hai cái ô, nhìn anh, hỏi: "Em có thể cho ta tỷ cùng mẹ ta cũng mua một phen saomua cho chị cùng mẹ em một cái không?"

Còn rất hiểu thuận đây. Quan Hành cười nói: "Đương nhiên có thể."

Lương Kiều nói chuyện điện thoại xong trở về, tóm Quan Hành đến trong lối đi an toàn, "Đừng động kinh, Dung Dung đều đã bị anh dọa rồi."

Thật vất vả mới có thời gian chung đụng riêng với nhau, Quan Hành vội vàng ôm lấy cô hôn rồi lại hôn: "Anh chỉ là muốn nịnh nọt cô em vợ một chút mà thôi..."

Dung Dung còn ở bên ngoài chờ, Lương Kiều muốn trì hoãn thêm, thân lập tức cường chế đẩy anh ra. Quan Hành còn không có hôn đủ, xoay người đi về đến trên tường muốn tiếp tục.

Lương Kiều lau miệng nói: "Ngày mùng một tháng năm mẹ em muốn qua."

Quan Hành lập tức cứng đờ, con mắt nhìn chăm chăm cô, không lên tiếng.

Phản ứng này là sao...

Ngưng một chút, Lương Kiều nói: "Anh không muốn gặp thì lúc đó về nhà anh ở vài ngày, chờ mẹ em về thì..."

"Không phải thế!" Quan Hành vội vàng cắt đứt cô, nín thở, có chút cẩn thận hỏi, "Em cho anh gặp sao?"

"Làm sao ủy khuất như thế, làm như em không cho anh gặp vậy." Lương Kiều nói, "Anh bằng lòng thì gặp."

Lần trước đến em gái mà em cũng không cho anh thấy đâu. Trong lòng Quan Hành hừ hai tiếng, nghĩ đến muốn gặp mẹ vợ đại nhân, thế nhưng có chút hơi căng thẳng.

"Không được không được, anh vẫn nên chuyển về nhà trọ trước đi, bị mẹ em nhìn thấy anh đã ngủ với em có thể mất hứng mất... ngày mùng một tháng năm đi tới sao, có phải ba em cũng tới hay không? Anh có được đi với em đón họ hay không? Có phải anh nên chuẩn bị l ra mắt hay không, ở chỗ em con rể gặp ba vợ mẹ vợ có quy củ gì không..."

Lương Kiều buồn cười không thôi, sờ miệng anh đang lải nhải: "Anh đừng căng thẳng như vậy, mẹ em rất dễ thân cận, sẽ không làm khó anh."

"Thật?" Bộ dáng Quan Hành còn có chút không dám tin tưởng.

"Thật đấy, không có gì phải lo lắng." Lương Kiều kéo khuôn mặt anh, "Còn có chuyện phải nói cho anh biết, ba mẹ em đã ly hôn, hiện tại ba em có gia đình của mình, trên cơ bản chúng em cùng ông ta đã đoạn tuyệt quan hệ. Cái này cũng không quan trọng, anh biết là được."

Xác thực không phải là việc lớn gì, nhưng Quan Hành vẫn sợ run, ánh mắt có chút lóe lên.

Chột dạ như thế là có ý gì? Lương Kiều đang hoài nghi nhìn chăm chăm anh, chợt nghe anh nhỏ giọng hỏi: "Em... có phải ông ta... ông ta xử với mọi người không tốt hay không?"

"Cũng không tính là không tốt. Lúc em còn nhỏ ông ta rất thương em, nhưng về sau có gia đình mới, tâm liền hoàn toàn về bên đó." Lương Kiều giải thích rất bình tĩnh, "Nhà bọn họ là cái hang không đáy, cứ muốn lấy tiền từ chỗ bọn em, em liền đoạn tuyệt quan hệ với ông ta."

Quan Hành sờ sờ mũi: "Thế này à..."

Lương Kiều bóp cằm anh làm anh phải ngẩng đầu lên: "Có phải anh có việc gặt em hay không?"

"Không có." Quan Hành không che dấu được tâm tư.

Lương Kiều lặng yên một lát, ôm lấy cổ anh, giọng nói mềm mại gọi anh: "Ông xã, anh không thể gạt em nha."

"..."

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a...

Quan Hành cắn răng một cái nhắm mắt lại, thành thật khai báo: "Ngày đó ba em gọi điện thoại lại đây, điện thoại cố định trong nhà, anh nghe..."

Lương Kiều mơ hồ đoán được nội dung vở kịch phía sau: "Ông ta muốn tiền?"

"... Đúng." Quan Hành gật đầu.

"Anh cho?"

"... Đúng."

Sắc mặt Lương Kiều chậm rãi trầm xuống: "Bao nhiêu?"

Quan Hành có chút không dám nhìn thẳng cô, dịch mắt ra nhìn chằm chằm lỗ tai cô, nhỏ giọng đáp: "Ông ta muốn hai vạn..."

"Anh cho bao nhiêu?" Lương Kiều nhạy cảm nghe được ý tứ bên trong câu chữ của anh.

Quan Hành đầu rũ xuống thấp hơn: "... Hai mươi vạn."

"..."

Lương Kiều nửa ngày không lên tiếng, Quan Hành lặng lẽ dùng khoeo mắt liếc cô một cái, nhưng gáy liền bị cô néo. "Có phải anh ngốc hay không!!! Ông ta muốn tiền anh liền cho! Còn cho hai mươi vạn! Nhiều tiền quá không có chỗ tiêu đúng không!"

Cô không có quá dùng sức, nhưng cảm giác chỗ quan trọng bị người ta néo cũng không thoải mái, Quan Hành cố ý nhỏ giọng kêu: "Cứu mạng a, giết người rồi!"

"Bệnh thần kinh!" Lương Kiều buông ra anh, giận, lại đập một quyền ở trên ngực anh, "Anh nói xem có phải anh ngốc hay không! Có phải ngốc hay không!"

Quan Hành đau đến hét một tiếng, cầm lấy tay cô liền vội cúi đầu nhận sai: "Đúng đúng đúng, quá ngốc rồi..."

Lương Kiều còn buồn bực, cầm lấy bà vai anh hung hăng lắc lắc: "Em muốn đánh chết anh a a a!"

"Nữ hiệp tha mạng!" Quan Hành vội vàng cùng sử dụng tay chân cuốn lấy cô, nhưng sau gáy úp sấp trên vai cô, bắt đầu làm nũng, "Bà xã không nên tức giận, bà xã tốt ~ "

Lương Kiều suy đi nghĩ lại quyết định có muốn lấy khoản tiền kia lại hay không, mặc dù Quan Hành cảm thấy không cần thiết, nhưng mà một câu nói cũng không dám nói.

Mang Trâu Dung Dung chơi một buổi trưa, buổi tối lại đổi chỗ ăn cơm.

Lương Kiều vốn còn đang muốn để Dung Dung cùng bản thân ngủ hay là để cho cô (DD) đi ngủ phòng của Quan Hành, hai gian phòng đều có hơi thở của Quan Hành cùng dấu vết chinh chiến bốn phía của bọn họ, để một cô sinh viên như Dung Dung ngủ hình như không tốt lắm.

Khụ, quả nhiên là bọn họ quá phóng đảng, lỗi lầm a lỗi lầm...

Cô còn suy nghĩ đến kết quả, ngược lại Dung Dung hết sức có mắt mà tỏ vẻ ngày mai trong lớp còn có hoạt động, buổi tối cô muốn về trường học.

Quan Hành vùng tay lên muốn để cô ở lại nhà trọ kia của mình, Trâu Dung Dung vội vàng cự tuyệt, cô cũng không thể cứ chiếm tiện nghi của người ta, gây cản trở Lương Kiều.

Buổi tối về đến nhà, Quan Hành liền ôm lấy máy tính. Lương Kiều đi tắm rửa sạch sẽ, lại gọt một đĩa trái cây ngồi ở bên cạnh anh cùng anh ăn, từ đầu đến cuối ánh mắt Quan Hành đều nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, nhìn cũng chưa từng nhìn cô.

Điều này làm Lương Kiều có chút thất bại, đại mỹ nữ ngồi cạnh cá tính mê người như thế anh không ôm, thế nhưng ôm cái máy tính chơi? Tình huống gì, mới thân mật vài ngày liền ngán sao?

"Anh đang nhìn cái gì?" Cô cúi đầu đi xem.

Anh đang nhìn thiệp mời, lại là diễn đàn bát quái Hải Giác kia. Lương Kiều càng xích lại gần nhìn, cuối cùng thấy rõ tựa đề thiệp mời - bàn về việc làm sao để lấy lòng cha mẹ nhà vợ.

Lương Kiều: "..."

Cô nằm ở trên người Quan Hành cười đến không đứng dậy được, "Ha ha ha ha lo cho mình sao!"

Một tay Quan Hành nắm eo cô bóp hai cái, lơ đãng nói: "Không bắt người nhà em lại, làm sao mà rước em về nhà được đây?"

"Anh muốn cưới em à?" Trong nháy mắt trọng điểm quan tâm của Lương Kiều lại dời đi, lấy máy tính từ trên đùi anh ra, chính mình ngồi lên, ôm cổ anh cười đến con mắt đều cong

Quan Hành không trực tiếp trả lời, gầy gầy lộn tóc lộn xộn bên tai cô, hỏi ngược lại cô: "Vậy em gả sao?"

"Không gả." Lương Kiều chém đinh chặt sắt cự tuyệt, "Anh cầu hôn thật không có thành ý."

"Em muốn thành ý như nào?"

Lương Kiều liếc anh một cái: "Cái này còn muốn em nói cho anh biết à? Em nói ra thì còn có ngạc nhiên mừng rỡ sao?"

"Em nói xem sao." Quan Hành nói.

Lương Kiều suy nghĩ một chút nói, "Vậy khẳng định phải có trứng chim bồ câu (ý chỉ là nhẫn kim cương to bằng quả trứng chim bồ câu). Ừm, còn được có hoa, hoa cũng phải có một xe đi. Còn có, còn có... Trời ơi không được, em không có tể bào lãng mạn, không nghĩ ra được." Cô đánh Quan Hành một quyền, "Cũng không phải là em cầu hôn, vì cái gì còn muốn em nghĩ hả?"

Quan Hành cười nắm lấy quả đấm của cô: "Anh chỉ hỏi một chút."

Hai người ôm nhau nghiêng ngả một lát, tay Lương Kiều bị anh cầm ở trong tay vuốt vuốt, cô vẫn không kháng cự được lòng hiếu kỳ của mình: "Anh thực sự muốn cầu hôn sao? Sẽ không quá nhanh chứ?"

"Em không muốn kết hôn nhanh như thế, chúng ta có thể chậm một chút, nhưng mà trước tiên anh phải buộc em lại." Quan Hành xoa bóp ngón tay cô, "Em người phụ nữ này quá khó trị, còn thích trêu hoa ghẹo nguyệt bốn phía, anh sợ đêm dài lắm mộng."

Lương Kiều hừ hừ: "Cũng không biết là ai trêu hoa ghẹo nguyệt đâu, ôm gái trẻ mở party cũng không phải em."

Nhắc tới cái này Quan Hành lập tức kinh sợ, trời ơi một tiếng, "Miễn bàn gái trẻ, gái trẻ là thứ gì, căn bản anh cũng không biết."

"Vậy khi nào thì anh cầu hôn?" Ngừng một lát, Lương Kiều lại không nhịn được hỏi.

Quan Hành cười rộ lên: "Điều này sao có thể nói cho em biết."

"Ồ" Lương Kiều cũng không có hỏi thăm nữa, chút chuyện này giữ lại để ngạc nhiên mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Editor: Linh Đang

Hà Lập Hàm đã lâu không có xuất hiện qua, làm cho khi Lương Kiều ở phòng làm việc tiếp khách gặp được La Nhã Bạch, nhất thời không kịp phản ứng

La Nhã Bạch là đặc biệt tìm đến cô, từ xa liền vẫy tay với cô. Không hiểu sao Lương Kiều cảm thấy nụ cười trên mặt cô ta cực kì đáng sợ, nhất là móng tay dài như cái móc kia, nhìn đến đã làm người ta thấy không thoải mái.

Cô kiên trì đi tới, lười phải ngồi xuống tán gẫu với cô ta, liền ôm hai tay đứng ở đối diện cô ta: "Có phải cô đi sai chỗ hay không?"

Trong tay La Nhã Bạch bung một ly nước lọc, nhẹ nhàng quơ quơ, cười nói: "Ngồi đi, đứng làm sao nói."

"Thôi đi." Lương Kiều không kiên nhẫn, "Chúng ta có thể có lời gì để nói."

"Lương Kiều, dù sao tôi cũng là học tỷ của cô, quen biết một thời gian, ngồi xuống tâm sự cũng không được sao?"

Lương Kiều giễu cợt một tiếng: "Lúc cô đoạt bạn trai tôi tại sao không nói đã quen biết một thời gian đi? Đừng giả bộ đi theo tôi, cô muốn làm chuyện gì

thì nói thẳng đi."

La Nhã Bạch còn cười: "Chao ôi, cô nhìn cô đi, một người đàn ông mà thôi, sao đến bây giờ còn hận tôi thế."

"Tôi không rảnh rồi để cãi cò với cô, không nói thì tôi đi."

"Vây cũng tốt." La Nhã Bạch bùng ly nước ưu nhã đứng lên, "Tôi cứ việc nói thẳng."

Một giây sau, giờ tay lên, cả ly nước gọi về phía Lương Kiều.

Cô ta ra tay quá đột ngột, Lương Kiều đã mạnh mẽ lui về phía sau một bước, nhưng khuôn mặt không thể tránh khỏi bị gọi.

"Mẹ!" Có nước tung tóe bắn vào trong ánh mắt, cô lau mắt một cái, đôi mắt còn chưa mở to được thì đuôi mắt đã thấy một bóng dáng lướt qua, cô vô thức nghiêng người trốn một cái, một cái tát kia của La Nhã Bạch không thực sự đánh vào trên mặt cô, nhưng móng tay như cái móc lại lướt qua mặt cô một cái, trong nháy mắt lưu lại hai vết đỏ.

Ánh mắt bởi vì bọt nước che cũng không rõ ràng, Lương Kiều dựa vào cảm giác mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô ta, giờ tay lên sẽ trả lại cô ta một cái tát.

Tay vung đến một nửa thì bị người ngăn trở.

Không biết Hà Lập Hâm xông ra từ lúc nào, cầm lấy cổ tay cô cầu khẩn nói: "Đừng như vậy..."

Động tác bất của hắn ta quá dùng sức, nhất thời Lương Kiều không tránh ra được, giận quát một tiếng: "Cút!"

Hà Lập Hâm không có buông tay, đứng ở trước người của cô, bày ra bộ dáng bảo vệ, nói với La Nhã Bạch: "Có chuyện gì em nhắm vào anh, đừng gây sự với cô ấy."

La Nhã Bạch đã không còn ưu nhã thông dong như lúc trước, hoàn toàn là tư thái bị chồng ruồng bỏ, bỏ qua tay Lương Kiều, đỏ hồng mặt cực kỳ bị ai trừng mắt với Hà Lập Hâm, chỉ Lương Kiều nói: "Vây mà anh che chở cô ta? Hà Lập Hâm anh không phụ lòng tôi sao? Anh để tôi ở chỗ nào?"

"Có lời gì chúng ta trở về rồi hãy nói, đừng ở chỗ này mất mặt." Hà Lập Hâm ăn nói khép nép.

La Nhã Bạch không thuận theo, không thèm quan tâm bốn phía ánh mắt hào phóng ngó lại đây bắt quái, lớn tiếng khóc quát lên: "Lúc anh phản bội tôi sao không biết mất mặt? Cô ta trẻ tuổi hơn xinh đẹp hơn tôi đúng không, có thể tôi cũng đã từng trẻ tuổi, tôi cùng anh bao nhiêu năm, tôi giúp anh từng bước một đi đến hôm nay, tôi chịu đựng vì anh giờ đã hoa tàn ít bướm, anh phát đạt đảo mắt tìm gái trẻ vui đùa, anh có lương tâm sao?"

Lương Kiều mới không có sức xem trò khôi hài vừa ra của bọn họ, thừa dịp Hà Lập Hâm nói chuyện với cô ta, dùng sức rút tay mình về. Cô lui qua một bên lau khô mắt, thuận tay lau bị đầu tóc ướt nhẹ một cái.

Tiểu Mỹ trốn ở một bên xem cuộc chiến vội vàng lần lượt đưa khăn giấy cho cô, Lương Kiều nhận lấy xoa xoa mặt, "Cảm ơn."

"Chị không có sao chứ?" Tiểu Mỹ lo lắng nhìn má trái của cô.

"Không có việc gì." Lương Kiều cuộn khăn giấy đã dùng xong lại, "Gọi bảo vệ đi lên."

Tiểu Mỹ lại kéo cô trốn ra phía sau, "Đã gọi điện thoại, sẽ lập tức tới ngay."

Bảo vệ lên hết sức nhanh, La Nhã Bạch đang cầm khăn giấy xoa xoa nước mắt, một bộ giọng điệu nản lòng thoái chí nói: "Quên đi, tôi nhận thua, anh yêu cô ta, vậy ở cùng với cô ta đi, tôi rút lui, chúc các người hạnh phúc."

Cô ta nói xong, trong ánh mắt đồng tình của quần chúng che mặt khóc chạy ra ngoài.

Hà Lập Hâm xoa người lại, nhìn Lương Kiều, sa sút tinh thần xin lỗi: "Thật xin lỗi, anh không biết cô ấy sẽ tìm đến em. Cô ấy chỉ là muốn mượn có chia tay, chuyện không liên quan đến em..."

Lương Kiều cười lạnh một tiếng: "Anh cũng biết nói chuyện không liên quan đến tôi."

Hà Lập Hâm cúi đầu trầm mặc không nói.

Lương Kiều đưa tát về phía hắn ta, dùng toàn bộ sức lực. "Một cái này vốn là muốn trả lại cô ta, anh nhất định ngăn đón, vậy thì thay cô ta nhận đi." Cô lắc lắc tay tê dại, cắn răng nói, "Thật sự là đời trước tôi tạo nghiệt mới quen biết anh, chia tay nhiều năm như thế cũng không thể sống yên ổn, thật mẹ nó đủ rồi!"

Một cái tát kia Hà Lập Hâm đều không trốn, miễn cưỡng nhận lấy. Trên mặt đau rát, hắn ta lại chẳng quan tâm, thấp giọng kêu cô: "Kiều Kiều, anh..."

Ngẩng đầu lên lại phát hiện trước mắt đã không có bóng người.

Trò khôi hài này đã nhanh chóng truyền đến tầng 28, thời điểm Trương Vĩ đi ngang qua phòng giải khát nghe được mọi người tán gẫu ở bên trong, vừa

nghe nói Lương Kiều bị người đánh, vội vàng vàng chạy gọi điện thoại cho Quan Hành.

Quan Hành đang ở tổng bộ hợp, không có nhận, nửa giờ sau mới gọi lại cho cậu ta.

Trương Vĩ vội vàng hỏi báo chi tiết tin tức mình nghe được một lần, Quan Hành nghe xong, trầm mặc một hồi mới hỏi: "Cô ấy bị thương?"

"Trên mặt bị móng tay của người phụ nữ kia cào hai đường, không có gì đáng ngại." Lão đại không ở đây, Trương Vĩ đặc biệt xuống dưới thăm Lương Kiều, còn đi tiệm thuốc mua thuốc mỡ cho cô.

Quan Hành vừa trầm lắng một lát, nói một tiếng "Biết rồi", liền cúp điện thoại.

Vô duyên vô cớ bị người đánh một bạt tai, còn làm mặt bị thương do cào, Lương Kiều rất buồn bực. Hôm nay là ngày mấy thế, người dùng tay vào việc gì thì liên quan ** đến cô (chửi tục nhé), dựa vào cái gì muốn cô bị đánh, thật sự là giận điên người.

Trừ hai người Hàn Tử Hàn cùng Thích Thái, những đồng nghiệp khác đều bày tỏ thăm hỏi với cô, mặc kệ thật lòng hay là giả ý, ít nhất không có người tán gẫu gì đó ở trước mặt cô.

Tại thành phố B xa xôi không biết Phi Phi đang chờ sinh nghe được tin tức từ đâu, gọi điện thoại lại đây tức giận mắng đôi cậu nam nữ kia một trận. Ngược lại là Lương Kiều không ngừng trấn an cô làm cho cô tỉnh táo, nổi giận đối với cục cưng cũng không hay.

Thật vất vả mới trấn an được Phi Phi, buồn bực trong lòng Lương Kiều cũng tiêu tan gần hết, cô nằm sấp trên bệ cửa sổ ở giữa cầu thang, nhìn người đi đường cùng xe cộ nhỏ bé dưới lầu, nhẹ nhàng nói: "Phi Phi, mình đang yêu."

"Cậu đang khoe khoang với mình sao? Nói yêu đương có gì đặc biệt hơn người, mình cũng đã có bảo bảo rồi đấy!" Phi Phi hừ một tiếng, "Quan Hành đúng không, mình đã sớm biết, đang chờ lúc nào thì cậu nói cho mình biết đấy!"

Lương Kiều cười: "Mình đây không phải là chưa định ra rõ ràng được nên chưa nói với cậu sao."

"Mình hiểu, người phong lưu như anh ta không dễ dàng để bắt lại, cậu hiểu thẳng như vậy, không thu phục được người kia sẽ không biết xấu hổ nói cho mình biết." Phi Phi cười hắc hắc hai tiếng, "Cho nên hiện tại ý cậu là đã bắt lại được sao?"

"Xem như thế đi." Lương Kiều muốn biểu hiện hơi hót, nhưng vẫn toát ra vài phần dắc ý nhỏ không che giấu được, "Hình như anh ấy muốn cầu hôn với mình."

"Ai muốn cầu hôn với cậu? Kẻ nào đuổi mìn muốn cướp người với mình?"

Sau lưng đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc đã sâu tận xương tủy, cùng lúc đó bên hông có hai cánh tay vòng qua, Quan Hành ôm lấy cô từ phía sau lưng.

Lương Kiều quay đầu lại nhìn anh, con mắt cong cong, "Em đang nói chuyện điện thoại với Phi Phi, anh chờ một chút."

Quan Hành không có lên tiếng, chỉ cúi đầu hôn một cái ở bên tai cô.

Lương Kiều lại cùng Phi Phi tán gẫu vài câu mới ngừng, xoay người lại ôm lấy Quan Hành, thuận thế vùi mặt vào trong ngực anh: "Làm sao anh biết em ở chỗ này? Đi văn phòng tìm em sao?"

"Ừ, mập mạp nhỏ nói cho anh biết." Quan Hành để đầu của cô lui ra khỏi ngực mình, "Đề anh xem mặt em."

Vốn còn muốn tránh một cái, không muốn để anh chứng kiến, nhưng anh đều biết rõ, cũng không có gì hay mà giấu. Lương Kiều chần chờ một chút, ngẩng đầu thuận theo: "Anh đều biết rõ?"

Hỏi xong lại cảm thấy quá ngốc, Trương Vĩ cũng biết rõ, anh có thể không biết sao.

Thấy trên má trái cô có hai đường đỏ thẫm, ánh mắt Quan Hành càng trầm, ngón tay cẩn thận mon trón, nhẹ giọng hỏi cô: "Đau sao?"

"Không đau." Lương Kiều nhìn chăm chăm mặt anh, chậm rãi nhăn mày lại, "Anh đánh nhau?"

Quan Hành không có lên tiếng. Khóe miệng của anh có một phần máu ứ đọng nhỏ, nhưng không phải là rất rõ ràng, Lương Kiều đưa tay sờ sờ, mơ hồ đoán được hẳn là anh đã đi tìm Hà Lập Hâm. Cô lặng lẽ thờ dài, đi cả nhắc hôn một cái vào vết máu ứ đọng của anh.

"Thật xin lỗi." Quan Hành đột nhiên nói xin lỗi cô - - có người bắt nạt em, thế nhưng anh không ở bên cạnh bảo vệ em.

Lương Kiều vui vẻ: "Anh nói cái gì mà thật xin lỗi thế." Cô vỗ vỗ mặt anh, "Không phải là anh đã đánh anh ta sao, chúng ta đã đòi lại rồi."

Anh chỉ đánh một trận làm sao mà đủ!

Sắc mặt Quan Hành vẫn còn có chút âm trầm.

Hà Lập Hàm toàn dựa vào nhà họ La mới lặn lội được đến hôm nay, hẳn ta cùng La Nhã Bạch đã nháo tan vỡ, qua không được bao lâu sẽ chia tay, đến lúc đó không có nhà họ La che chở, thu thập hẳn ta dễ như trở bàn tay.

Còn như La Nhã Bạch, có nhà họ La bao bọc, lấy năng lực của anh tạm thời vẫn không thể làm gì cô ta, lại không thể nói động tới cha vì chuyện nhi nữ tình trường của anh mà để Quan thị ra mặt. Nhưng nghe nói gần đây cô ta hôn một nam minh tinh, cho cô ta chút giáo huấn nho nhỏ cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng mà mấy lời này Quan Hành không nói với Lương Kiều, loại chuyện như thế này, anh làm đàn ông xử lý là được.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Editor: Linh Đang

Vì nịnh nọt mẹ vợ, Quan Hành bắt đầu vợ vét thuốc bỏ trên quý bốn phía, còn đặc biệt kính nhờ di nhỏ của Cao Hàn gửi từ Hàn Quốc về vài hộp sâm Cao Ly.

Ngày mùng một tháng năm Trâu Từ Cầm đến, hơn nửa ở bên Lương Kiều là mùa hè nên cũng dẫn bà nội theo. Nhà ga người đông nghìn nghịt, Quan Hành cùng Lương Kiều đến đón mẹ vợ đại nhân, lo lắng vụn vặt liên tục cầm chặt lấy tay cô, căng thẳng ra mồ hôi cả bàn tay.

"Không cần khăn trang, anh lớn lên đẹp trai như thế, nhất định mẹ em sẽ hài lòng với anh." Lương Kiều cười hi hi an ủi anh, "Thật ra bà nội em đã sớm nhìn thấy ảnh chụp của anh."

Mặt Quan Hành đều có chút cứng ngắc, mạnh miệng nói: "Anh không có căng thẳng, em nhìn thấy anh căng thẳng chỗ nào." Hai người nắm chặt tay mồ hôi chảy ròng ròng, anh cầm lấy tay Lương Kiều lau vào quần áo mình một cái, sau đó tiếp tục siết sao siết chặt cô. "Bà nội... Nói như thế nào?"

"Nói cái gì?"

Quan Hành chặc một tiếng: "Chính là nhìn thấy ảnh chụp của anh, bà nói như thế nào? Có khen anh đẹp trai hay không?"

"Có." Lương Kiều nghiêm túc nói, "Bà nội còn nói, anh lớn lên tuấn tú như thế, vừa nhìn đã đoán được chính kiểu trêu hoa ghẹo nguyệt, lấy về nhà quá không an toàn, tám đôi mắt đều không ngừng nhìn anh."

"Thật sao?" Quan Hành lập tức có chút khăn trương, "Vậy em cũng không thay anh giải thích một chút sao? Anh cũng không có trêu hoa ghẹo nguyệt, anh tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm chồng như thế, còn kém khắc tên của em trên người."

Lương Kiều cười đánh anh một quyền: "Cút đi! Ai muốn tên được khắc trên người anh."

Trâu Từ Cầm không mang bao nhiêu hành lý, chỉ lưng một túi xách cũ trước đây của Trâu Dung Dung, trong tay còn cầm một cái túi vải, đỡ lão phu nhân chậm rãi đi ra từ trạm xe lửa, nhìn chung quanh.

"Mẹ - -" Lương Kiều hô một tiếng chạy về hướng mọi người.

Lão phu nhân thấy cô trước, lập tức cười không nhìn thấy mắt, bà đứng từ xa đã vươn tay ra, Lương Kiều ôm lấy bà quơ quơ, "Ai đã bảo bố lớn của con, nhớ người muốn chết!"

"Bà nội cũng nhớ con!" Lúc lão phu nhân nói câu này như sắp khóc, nhưng một giây sau lại đổi thành giọng nói khoan khoái, "Có phải khuê nữ nhà ta béo lên hay không? Ngang hông cũng nhiều hơn ít thịt rồi này."

Nói xong tay bóp hai cái ngay tại ngang hông Lương Kiều.

"Này! Ngứa!" Lương Kiều cười né tránh.

"Hôm nay ngồi xe có say xe hay không? Khó chịu không?" Bà nội có tật xấu say xe, có đôi khi xe lửa quá xóc, lòng bà sẽ buồn bực muốn ói.

Lương Kiều lo lắng nhất chính là cái này, vốn là gặp phụ huynh nên cô mang theo Quan Hành đi về, nhưng cô cũng muốn nhân dịp ngày nghỉ này đưa mẹ và bà nội chơi xung quanh một chút, cho nên vấn đề hai người ngồi xe lửa lại đây.

"Hôm nay không có choáng." Bà nội nói, "Hôm nay gặp khuê nữ, cao hứng, một chút cũng không choáng."

Lương Kiều liền cười sờ sờ đầu bà: "Giỏi quá!"

"Sao bà lại mặc dày như thế này, có nóng không?"

Lương Kiều lấy túi của Trâu Từ Cầm xuống, Quan Hành đứng ở sau lưng cô lập tức tự giác duỗi tay nhận lấy túi.

Đã tháng năm, Trâu Từ Cầm còn mặc một chiếc áo khoác rất dày, màu sắc kiểu dáng đều rất cũ kỹ. Bà nội mặc đẹp hơn bà, áo khoác cũng rất dày, nhưng hình thức còn rất thời thượng, là áo khoác hoa năm ngoài Lương Kiều mua cho bà.

Bà nội lắc lắc đầu nói: "Không nóng không nóng, trên xe lửa điều hòa mở quá lạnh."

Lương Kiều không nói gì, âm thầm nghĩ phải tìm thời gian đưa mẹ và bà nội đi mua chút quần áo.

Toàn thân Quan Hành cứng ngắc đứng ở đằng sau Lương Kiều, muốn mở miệng chào hỏi hai vị trưởng bối, miệng lưỡi cứ thế ngán ngờ không mở.

Anh căng thẳng kéo quần áo, nhìn chăm chăm bà vai Lương Kiều, hít sâu một cái. Lại vừa ngẩng đầu, liền phát hiện lão phu nhân đang cười híp mắt nhìn qua anh, hết sức hiền lành.

"Chào bà nội." Anh gọi một tiếng, âm cuối đều có chút run.

Bà nội cười về mặt có nếp nhăn: "Chào tiểu tử!"

Trước khi đến Lương Kiều đã nói chuyện bạn trai với mẹ, Trâu Từ Cầm đã sớm thấy người đàn ông đi theo phía sau mông Lương Kiều, vẻ mặt nghiêm túc, lớn lên hết sức đẹp trai, nhìn đến gia thế ắt hẳn cũng rất tốt...

Nhưng sắc mặt anh lạnh lùng đứng chỗ đó, không chủ động nói chuyện, Trâu Từ Cầm cũng không biết làm như thế nào để mở miệng.

Lương Kiều kéo anh đến phía trước, giới thiệu với mẹ và bà nội: "Đây chính là bạn trai của con." Sau đó giờ cùi chỏ chọc Quan Hành, "Mau gọi đi."

Hô lên tiếng thứ nhất, đằng sau như dễ dàng hơn không ít, miệng lưỡi Quan Hành động động, bắn ra một câu với Trâu Từ Cầm: "Mẹ!"

Lương Kiều: "..."

Trâu Từ Cầm kinh ngạc nhìn anh, lại ngó ngó Lương Kiều, hơi có vẻ lúng túng gật đầu.

"Anh ấy thấy mọi người nên quá khân trương." Lương Kiều khoác Trâu Từ Cầm cùng bà nội, "Đi thôi, bên ngoài quá nóng, chúng ta trở về rồi hãy nói."

Vì làm hết sức để gia tăng sự hảo cảm của hai người lớn với mình, Quan Hành đặc biệt mượn một chiếc Bingley màu đen của anh trai, nhìn đứng đắn lại cao quý, nói không chừng có thể thêm mấy phần đấy.

Anh lái xe chở hai vị khách quý quan trọng về nhà, mặc dù căng thẳng được sẽ không nói chuyện, nhưng không chịu nổi bà nội thân thiết lại hay nói, dọc theo đường đi hỏi lung tung này kia, Quan Hành nói tình huống trong nhà ra một lần, mọi người vừa nói vừa cười tán gẫu, bầu không khí rất hòa thuận.

Vì không cho mẹ vợ đại nhân cảm thấy mình quá dờ hoi chưa có kết hôn đã ngủ với con gái bà, cả đêm Quan Hành đã thu đồ của mình giấu vào bên trong ngăn tủ, ngủ trang ra bộ dáng Lương Kiều sống một mình.

Lương Kiều cũng cảm thấy không có gì, cô đều đã lớn như thế, mẹ không đến mức đến cả sinh hoạt tình dục của cô cũng muốn quản, nhưng khuyên Quan Hành như thế nào cũng không khuyên được, cô cũng mặc kệ anh.

Vài ngày nay thời tiết còn rất tốt, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, đến mức buổi trưa cũng có thể tắm nắng.

Kế hoạch của Lương Kiều là đưa mẹ cùng bà nội về nhà trước, ở nhà ăn một bữa cơm, để cho hai người nghỉ trưa một chút, buổi chiều sẽ đưa hai người dạo nội thành một vòng, sau đó buổi tối ở bên ngoài ăn bữa ngon. Hai ngày sau có thể ngắm cảnh trong thành phố hoặc là đi đến thành cổ ở vùng lân cận.

Với tư cách là đối tượng Quan Hành cần khảo sát trọng điểm, tự nhiên phải gánh chịu công việc lái xe cùng cùi, mượn cơ hội biểu hiện thật tốt một chút, nhưng tâm cơ như anh, đã sớm từ muốn đòi ban thưởng từ chỗ Lương Kiều.

Vì biểu hiện chính mình cũng là lần đầu tiên đến nhà trọ của Lương Kiều, Quan Hành mãnh liệt yêu cầu Lương Kiều lúc mua dép cho mẹ cùng bà nội cũng mua cho anh một đôi mới, hơn nữa lúc Lương Kiều mang hai vị tham quan phòng cũng đi theo phía sau, giả vờ giả vịt xem.

Đơn giản là xem phòng ở, Lương Kiều để mẹ cùng bà nội ngồi đến trên ghế sofa nghỉ ngơi, chính mình đi phòng bếp gọt trái cây cho hai người.

Quan Hành rót hai chén nước ấm cho hai người, đoan chính ngồi tại một mình trên ghế sa lông bên cạnh, nói chuyện phiếm với hai vị trưởng bối.

Không đầy một lát chuông cửa vang lên, Trâu Dung Dung đến.

Quan Hành đi mở cửa, Trâu Dung Dung vang hô anh một tiếng "Chào anh rể", sau đó sôi nổi chạy vào, "Mẹ! Bà nội!"

Quan Hành nhân cơ hội chạy tới phòng bếp, đóng cửa lại, ôm lấy Lương Kiều từ phía sau lưng, vùi đầu ở trên vai cô: "Hù chết anh.."

"Không phải là anh không khấn trương sao." Lương Kiều không kìm được vui vẻ, nghiêng đầu hôn một cái trên mặt anh, "Hôm nay biểu hiện không tệ, ban thưởng anh một cái."

"Không đủ đâu, lại đến một cái nữa." Quan Hành cũng áp mặt bên kia lại.

Lương Kiều cũng phối hợp hôn một cái, đưa đĩa trái cây đầy cho anh: "Được rồi, bụng cái này ngoài đi."

Quan Hành hít sâu một hơi, bụng trái cây đi ra ngoài.

Người một nhà ngồi nói chuyện, Lương Kiều đi phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Trâu Từ Cảm hiểu rất rõ tài nấu nướng của cô, theo vào muốn đích thân động thủ, bị Lương Kiều cường ngạnh bắt ra phòng khách nghỉ ngơi.

Quan Hành vào, vén tay áo lên hỗ trợ Lương Kiều, mặc dù tài nấu nướng của anh cũng không tốt, nhưng dù sao làm gì đó thì có thể ra tay hơn Lương Kiều. Về sau anh liền dứt khoát biến thành đầu bếp, Lương Kiều làm trợ thủ cho anh.

Vì để tránh cho mùi vị khói dầu bay ra, cửa phòng bếp bị đóng vào, bên trong không gian nhỏ nhỏ cũng chỉ còn dư lại hai người bọn họ.

Dưới sự chỉ huy của Quan Hành Lương Kiều cắt thức ăn và ớt ném vào bên trong nồi, tay chống thót đứng ở bên cạnh, xem anh thuần thục thêm nguyên liệu, lật xào. Phòng bếp rất nóng, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, trên chóp mũi còn chảy một tầng mồ hôi.

"Vắt vớ cho anh rồi." Lương Kiều cầm khăn giấy lau mồ hôi cho anh.

Quan Hành tắt bếp, đặt đĩa xào vào trong mâm: "Không khổ cực, dù sao anh cũng đã đòi lại được."

"Đàn ông các anh thật dễ lừa gạt," Lương Kiều đặt tay trên bờ vai anh, cảm khái nói, "Cho chút ngon ngọt có thể bắt các anh làm trâu làm ngựa, buôn bán với các anh thật đúng là có lời."

"Mua bán như này không phải với ai cũng làm." Quan Hành mở vòi rửa tay một cái, lau khô vào khăn tay màu vàng, sau đó ôm chặt lấy Lương Kiều, "Nếu không phải là nhìn em rất xinh đẹp làm người ta thương, anh sẽ buôn bán với em sao."

Lương Kiều cười ôm lấy eo anh: "Ồ, hôm nay ăn gì thế, miệng ngọt như vậy?"

"Em ném thử?" Quan Hành cúi đầu dăng miệng lên.

Lương Kiều mở miệng cắn môi anh.

"Lương Kiều, có cà chua...?" Trâu Dung Dung đẩy cửa ra, nhìn thấy tình huống hừng hực bên trong, sững sờ.

Lương Kiều kịp phản ứng, nhanh chóng sờ soạng quả cà chua trên thớt ném qua.

Trâu Dung Dung luống cuống tay chân bắt lấy, sau đó mất nhìn thẳng đóng cửa tránh ra.

"Sao rồi?" Mẹ cùng bà nội nhìn sang.

"Không có gì ạ." Trâu Dung Dung bình tĩnh nói, ngồi về trên ghế sofa, giờ cà chua lên bên miệng đang chuẩn bị gặm, đột nhiên nghĩ đến cái gì, về mặt lại ghét bỏ đặt lên trên bàn.

Hai cái người phóng đảng này! Ai biết Lương Kiều có vừa mới sờ qua thứ khó nói gì đó hay không..

Quan Hành làm vài món ăn gia đình, bề ngoài cũng được. Lương Kiều bụng hết đồ ăn lên bàn, mời mọi người tới dùng cơm.

Trâu Dung Dung đỡ bà nội lại đây ngồi xuống, giúp mẹ cùng bà nội thấp đĩa. Lương Kiều đưa bát cơm đến trước mặt mọi người, thời điểm Trâu Dung Dung ngồi xuống chuẩn bị bắt đầu ăn, do do dự dự, có chút ghét bỏ, "Chị rửa tay chưa?"

Lương Kiều cầm đĩa gõ đầu cô: "Rửa rồi! Còn dám ghét bỏ chị!"

Trâu Dung Dung xoa xoa đầu, lầm bầm hai tiếng. Trâu Từ Cảm nhìn thấy, nhú lại mi khiển trách cô: "Con sạch sẽ cái vớ vẩn gì? Không làm cái gì ngồi ăn sẵn cũng ngại đông ngại tây."

Trâu Dung Dung bĩu môi, trong lòng tự nhủ: Mẹ không biết hai người phóng đảng này đã làm gì trong bếp đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Editor: Linh Đặng

Lương Kiều đã sớm thu dọn xong hai gian phòng, thay đệm chăn cùng ga giường mới, phòng ngủ của mình thì để mẹ cùng Trâu Dung Dung ở, cô cùng bà nội cùng nhau ngủ ở gian phòng của Quan Hành.

Ăn cơm trưa xong mẹ cùng bà nội trở đi vào ngủ trưa, Lương Kiều nói vài lời với bà nội, chờ bà nội ngủ mới đi ra.

Quan Hành cùng Trâu Dung Dung còn ở trong phòng khách, một người ôm máy tính một người cầm đi động, tán gẫu câu được câu không.

Lương Kiều vừa ra tới, Trâu Dung Dung lập tức đứng lên đặt máy tính qua một bên: "Trời ơi cuối cùng chị cũng đi ra!" Giọng nói của cô như thể cuối cùng cũng được giải thoát, vừa đi vừa chỉ Quan Hành oán hận nói với Lương Kiều, "Áy cứ hỏi em học tập như thế nào, thật phiền mà!"

Về mặt Quan Hành vô tội khoanh tay, nói chuyện phiếm cùng cô em vợ, anh còn có thể hỏi cái gì, hỏi cô có yêu đương không? Chắc cô cũng không muốn nói đi.

"Được rồi được rồi." Lương Kiều vỗ vỗ đầu cô, "Đi nghỉ ngơi một chút đi."

Trâu Dung Dung hăm hừ trở về phòng.

Trong phòng khách chỉ còn hai người bọn họ, Quan Hành nhìn cô, chậm rãi vươn tay, muốn ôm cô. Lương Kiều đạp dép đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, tựa ở trên người anh.

"Dung Dung học tập rất tốt, tự con bé có chừng mực, anh đừng để tâm đến nó. Thời kì phản nghịch của nó còn chưa qua, tật xấu nhiều, không thích người khác hỏi việc học tập của nó."

Quan Hành ừ một tiếng, "Anh đây không phải là không có chuyện để nói nên mới nói nhầm sao."

"Có mệt hay không?" Lương Kiều sờ sờ mặt anh, "Bạn việc từ sớm tỉnh mơ, mệt không, có muốn ngủ một lát hay không?"

Quan Hành ôm eo cô, lắc đầu, "Không phiền, cũng không mệt. Anh chỉ muốn đợi với em."

"Ừ..."

"Em có mệt hay không?" Anh buông Lương Kiều ra, vỗ vỗ bắp đùi mình, "Nằm ở đây đi."

Lương Kiều cong cong mắt cười rộ lên với anh, sau đó cởi giày ra gác chân lên, gối lên chân anh nằm xuống. Cô nhắm mắt lại, móng vuốt vươn ra gãi gãi. Quan Hành duỗi tay cầm, cô ôm tay anh, kéo xuống hôn một cái trước, sau đó dán ở trên trán, nhẹ nhàng chà xát.

Quan Hành mỉm cười: "Giống như con mèo."

Lương Kiều đột nhiên trở mình, đối mặt với anh: "Bên nhà anh thì sao đây? Chờ mẹ em cùng bà nội trở về, có phải em cũng phải đến nhà anh thăm hỏi một chút hay không?"

Quan Hành trầm mặc một lát, hỏi ngược lại cô: "Em muốn qua không?"

"Xem anh." Lương Kiều nói, "Người nhà anh, đương nhiên là xem ý tứ của anh."

Quan Hành vuốt vuốt một lọn tóc của cô, thật lâu mới nói: "Chờ một chút đi..."

Lương Kiều rũ mắt xuống: "À."

"Tức giận?" Quan Hành chọc chọc khuôn mặt cô, hỏi.

"Không có."

Quan Hành thở dài rất nhẹ, thấp giọng nói: "Bên chỗ mẹ anh... Có chút khó trị, anh sợ bà sẽ làm khó em. Chờ anh câu thông với bà trước, sẽ dẫn em đi gặp bọn họ, được không? Anh không muốn làm cho em ở nhà của anh chịu một chút ủy khuất nào..."

"Vâng." Lương Kiều nhẹ nhàng gật đầu, "Em hiểu rồi."

"Vậy không được phép tức giận nha. Tin tưởng anh, anh sẽ thu phục được."

Quan Hành cúi người xuống, cố gắng đụng vào gò má trắng nõn của cô hôn một cái, sau đó ở bên tai cô nhẹ giọng nói, "Anh yêu em..."

Lỗ tai Lương Kiều mơ hồ có chút đỏ lên, còn ngửa, cô đưa tay xoa bóp một cái, hai tay ôm lấy eo anh: "Em cũng yêu anh."

Khỏe miệng Quan Hành liền cong lên, lòng ngón tay ấm áp nhẹ nhàng mon trón ở trên gò má cô, "Ngoan ngoan, ngủ đi."

-

Ngắm trộm nghe đến bên tai có nhỏ vụn tiếng nói chuyện, Lương Kiều chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy mí mắt vô cùng chua xót. Cô thoáng động, phát giác cái cổ cũng có chút đau.

Tiếng nói chuyện kia là của mẹ và bà nội, thấy cô động, nhẹ giọng hỏi: "Tỉnh rồi?"

"Vâng..." Lương Kiều đáp một tiếng, ngáp dài hơi duỗi thắt lưng. Chẳng biết lúc nào trên người đã có thêm một chiếc chăn lông ngỗng, hẳn là hai người đắp lên cho cô.

Dưới mắt còn giống như có thứ gì cứng rắn, cô buồn bực ngẩng đầu, sau khi thấy rõ trong nháy mắt cả người cũng không tốt.

Lại giương mắt nhìn lên, Quan Hành ngửa ra sau dựa vào trên ghế sofa, đang ngủ đến trời đất đen kịt.

Một cái tay còn bị anh nắm trong lòng bàn tay, ra mồ hôi, Lương Kiều chậm rãi lấy tay ra, sau đó túm lấy chăn lông ngỗng, nhanh chóng đứng dậy đắp lên trên người Quan Hành.

Cô cố ý làm ra một chút nếp uốn, đồ phải cái hình dáng ㅍ ㅍ kia hiện ra.

"Mấy giờ rồi ạ?" Cô ngồi dậy dụi mắt.

"Sắp ba giờ." Mẹ nói.

Lương Kiều kinh ngạc: "Con ngủ lâu như thế?"

"Đi rửa cái mặt đi." Mẹ đưa cốc nước nóng lại, "Rửa xong uống cốc nước."

Lương Kiều ngoan ngoãn đi rửa mặt, lúc trở lại phát hiện bà nội cùng mẹ vừa nói chuyện một bên tò mò quan sát Quan Hành vài lần, nhất là bà nội, ánh mắt kia hiền lành giống như là nhìn cháu trai vậy.

Lương Kiều bùng cốc lên uống nước, không biến sắc nhìn thoáng qua người anh, thấy không có hiện ra mới thoáng yên tâm. Sau đó cọt nhả hỏi hai người: "Nhìn bạn trai con có đẹp trai hay không?"

Về mặt mẹ buồn cười lại bất đắc dĩ, ngược lại bà nội cười đến vui vẻ hơn, "Đẹp trai! Chàng rể của cháu gái bà thật đẹp trai! Kêu nó tỉnh đi, buổi chiều không thể ngủ quá lâu."

Lương Kiều đi tới, một bên uống nước một bên duỗi ngón tay ra chọc chọc đầu anh. Đầu Quan Hành quơ quơ, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, nhưng là nhân không có tỉnh.

Bà nội sáng giọng: "Ai nha có người gọi người khác như cháu sao."

"Vậy làm sao gọi?" Về mặt Lương Kiều vô tội hỏi.

"Bình thường cháu gọi kiểu gì?" Bà nội nói, "Cháu phải gọi cho tốt, người ta bận từ sáng sớm vì chúng ta, đều ngủ thành tư thế này, khẳng định mệt chết rồi."

"Bình thường a..." Lương Kiều uống xong một ngụm nước cuối cùng, trả cái cốc lại bàn trà, sau đó một chân quỳ lên ghế sa lông, nâng Quan Hành lên hôn.

"Ai nha ai nha mắc cỡ chết đi được!" Bà nội vội vàng xoay mặt đi che mắt, cười mắng, "Con gái nhà ai thế, thật sự là không biết xấu hổ!"

Mẹ bất đắc dĩ khẽ quát một tiếng: "Lương Kiều! Làm trò trước mặt bà nội con làm gì!"

Quan Hành bị Lương Kiều hôn tỉnh, ý thức vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, theo thói quen duỗi tay ôm cô, một cái tay vén quần áo cô lên định mò vào bên trong. Lương Kiều vội vàng kéo lấy cổ tay anh, buông mỗi anh ra.

Bà nội ở bên kia cười trộm, Quan Hành sững sờ mấy giây, mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, lập tức vô cùng xấu hổ và giận dữ được. Anh nhanh chóng ngẩng thẳng đầu, cổ truyền đến một cơn đau, "A - - "

"Bị sái cổ?" Mẹ hỏi.

Bà nội ở một bên nói: "Kéo đi, ngủ xong cổ bị vặn quá rồi." Sau đó nói với Lương Kiều, "Cháu xoa bóp cho nó đi, rửa cái khăn nóng mà xoa."

"Không có chuyện gì, lập tức tốt lắm." Quan Hành tự mình bẽ bẽ cổ, đưa tay mắt nhìn đồng hồ đeo tay, "Đều đã ba giờ rồi, không phải chúng ta nên xuất phát sao?"

Lương Kiều đẩy tay anh ra, giúp anh mát xa. "Mẹ, Dung Dung đã tỉnh chưa?"

"Em nó không ngủ, ở trên giường chơi đi động." Mẹ thờ dài, đi về phía phòng ngủ gọi Trâu Dung Dung, một bên quở trách, "Những người tuổi trẻ như các con hiện tại không có đi động liên không sống được, ngủ một giấc cũng phải ôm, không gầy hai cái đùi ngủ không yên ổn..."

Bà nội đứng lên đi nhà vệ sinh, phòng khách tạm thời chỉ có hai người bọn họ, Lương Kiều nhân cơ hội tiến đến bên tai Quan Hành nói: "Làm sao anh chỉ nghĩ trưa thôi cũng có phản ứng thế?"

Vừa tỉnh dậy Quan Hành liền phát hiện thân thể của mình có phản ứng, nhất là ở trước mặt hai vị trưởng bối, còn phát hiện trên người không biết có ở đâu một chiếc chăn, lại lúng túng muốn chết.

Nhưng một lát này chỉ có Lương Kiều ở đây, anh cũng không cần kiêng kỵ, cầm đề lên trên, nhỏ giọng nói: "Còn không phải là bởi vì em, mặt vừa vắn đề nặng nó, còn cọt tọt cọt lui..."

"Tiểu lưu manh!" Lương Kiều bóp một cái nhanh chóng buông ra.

Mấy người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Quan Hành lại lái xe năm chỗ đưa mấy vị khách nữ đi dạo trong nội thành. Lúc mọi người ra cửa đã là hơn ba rưỡi, Lương Kiều chỉ mang theo mẹ cùng bà nội dạo quanh trung tâm mua sắm một vòng, mua cho hai người chút quần áo mùa xuân mỏng, đã đến thời gian cơm tối.

Quan Hành xách theo túi lớn túi nhỏ đi theo sau mấy người nữ khách quý, làm tròn hết chức trách của người hầu.

Cơm tối đã đặt vị trí Quan Hành ở một nhà hàng kiểu Trung Quốc, mua xong đồ đoàn người đi ra từ trung tâm mua sắm, Lương Kiều tụt xuống đằng sau đang muốn giúp Quan Hành cầm đồ, chợt nghe một tiếng giọng nữ thanh thúy - - "Quan Hành?"

Cô cùng Quan Hành đồng thời quay đầu lại, Khúc San San một thân màu vàng nhạt váy liền áo chạy tới, hết sức là kinh ngạc nhìn hai người họ, lại nhìn ba người phía trước một chút: "Mấy người này là?"

Lương Kiều chu chu mỏ đang muốn giải thích, Quan Hành mở miệng trước nói: "Đưa nhà cô ấy đi shopping, đang muốn đi ăn cơm."

Khúc San San cười: "Thế sao, vậy mấy người đi ăn đi, tôi hẹn bạn ở chỗ này, lần sau có cơ hội chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé."

Lương Kiều mỉm cười: "Được."

Chờ Khúc San San rời đi, Quan Hành ngó ngó Lương Kiều, bộ dáng có chút hơi sợ, "Nụ cười của em thật làm cho người ta khiếp sợ..."

"Có sao?" Lương Kiều tiếp tục mỉm cười, "Rõ ràng em cười đến thân thiết như thế, nơi nào làm người khiếp sợ? Chính anh có tật giật mình đi?"

"Ai lại trộm cái gì à?" Về mặt Quan Hành bắt đắc dĩ, "Không nên oan uổng anh nha bà xã đại nhân!"

Lương Kiều dừng lại, cười tủm tỉm nhìn qua anh: "Khúc San San thích anh đó, anh không nhìn ra được sao?"

"Nhìn ra được."

"Vậy anh còn không phải là chột dạ?"

Quan Hành đều muốn quỳ xuống: "Anh lại không thích cô ta, tại sao phải chột dạ?" Trên cánh tay anh đeo vài cái túi, duỗi tay ôm lấy Lương Kiều, "Em không cần ăn loạn dấm chua, anh quen cô ta nhiều năm như thế cũng không tiến triển cái gì, hiện tại có em, liền càng không thể."

Lương Kiều hừ hừ: "Hồng nhan tri kỷ đó, ai biết các người có hồng lên rồi một ngày nào đó dột nhiên thất bại hay không."

"Anh thật sự là muốn thua ở em." Quan Hành liên tục thờ dài, "Nếu không em thiên anh đi, anh như thế này muốn dâm cũng không dâm được, em có thể yên tâm rồi?"

"Hừ!" Lương Kiều phun anh, "Thiên vậy em chơi cái gì?"

Quan Hành vui vẻ không thôi, cúi đầu hôn cô một ngụm: "Anh thích bộ dáng lưu manh của em, người kia có thể so với em sao?"

Lương Kiều: "..."

Không nghĩ tới có một ngày lưu manh lại trở thành ưu điểm của cô, thật sự là thẩm mỹ mê người...

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75

Editor: Linh Đặng

Cơ hội để người một nhà Lương Kiều có thể ngồi ăn cơm cùng một chỗ không nhiều, mấy người ngồi một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí vô cùng ấm áp. Quan Hành hầu hạ hai vị trưởng bối dùng cơm tối, lại đề nghị đi tới công viên bên cạnh để tiêu cơm, nhưng bà nội lớn tuổi, đi một buổi chiều, đã không đi được nữa.

Quan Hành lái xe đưa mấy người trở về, lại nán lại nhà một lát, liền chào hai vị trưởng bối rồi về

Một ngày này anh chạy trước chạy sau mệt mỏi cũng quá sức, trở lại nhà trọ đã lâu chưa ở, tắm rửa xong gọi điện thoại cho Lương Kiều, ngã xuống giường không dậy một lát liền ngủ mất.D@Đ#L\$Q%Đ^^

Sáng hôm sau dậy sớm một chút, mang theo mấy thứ điểm tâm đóng gói ở nhà hàng, đập tia nắng ban mai ản vang chuông cửa nhà Lương Kiều.

Lại là bà nội đến mở cửa cho anh.

Lương Kiều cùng Trâu Dung Dung còn đang ngủ say như chết, hai vị trưởng bối thức dậy sớm, Trâu Từ Cẩm đang ở phòng bếp chuẩn bị điểm tâm

"Trời ơi sao cháu đến sớm như vậy? Ngày hôm qua bận việc một ngày, sao lại không ngủ nhiều một lát?" Bà nội kéo Quan Hành vào, kéo một đường dài tới trước bàn ngồi xuống, "Còn chưa ăn cơm đúng không, trước ăn chút cháo ấm áp dạ dày."

Trâu Từ Cẩm múc chén cháo nóng đưa anh, "Ngày hôm qua thật sự là làm phiền cháu, hôm nay lại để cho cháu đến sớm như thế. Ăn cơm trước đi, ăn xong lại đi nghỉ ngơi một chút, ngủ bù lại. Hai nha đầu kia cũng mệt mỏi như, gọi cũng không tỉnh, còn đang ngủ đấy."

"Cảm ơn mẹ." Kể từ hôm qua thuận mồm gọi sai, về sau Quan Hành dứt khoát đâm lao phải theo lao, trực tiếp nhìn Trâu Từ Cẩm gọi là mẹ. Đã rất lâu không có ai sợ anh không nghỉ ngơi đủ như thế này, khuyên anh lại ngủ thêm một lát đi, trong lòng Quan Hành khó tránh khỏi có chút xúc động."Ngài ngàn vạn lần đừng khách khí với con, những thứ này đều là con phải làm."

Trâu Từ Cẩm bụng bánh đã cắt ra, lại xào hai món ăn, mang điểm tâm anh mang đến đặt lên bàn, ba người nhàn nhã ăn bữa sáng.

Ngày hôm qua có Lương Kiều ở đây, Trâu Từ Cẩm liên tục không có hỏi chuyện trong nhà Quan Hành, không khí hòa thuận lúc này cũng không tệ, bà nhân cơ hội hỏi câu: "Người nhà cháu làm gì?"

"Làm ăn nhỏ thôi ạ." Quan Hành khiêm tốn đáp, xong rồi vừa cười nói, "Nhưng ngài yên tâm, nuôi sống Lương Kiều vẫn không thành vấn đề."

Bà nội ở một bên cười, Trâu Từ Cẩm gật gù đầu, lại hỏi anh: "Vậy người nhà cháu biết rõ không? Có thái độ gì với chuyện của hai đứa?"

Quan Hành chần chờ một chút, đang muốn đáp lại, trên cổ đột nhiên có hai cánh tay vòng qua, tiếp theo đầu bị người phía sau cọ cọ, anh bị buộc ngừng đầu lên, Lương Kiều rơi một cái hôn ở trên trán anh.

"Không cần lo lắng mẹ em, em có tri thức hiểu lễ nghĩa xinh đẹp hào phóng như thế, ai nhìn thấy em cũng đều thích." Lương Kiều cười hi hi nghiêng đầu so cái cây kéo tay, Trâu Từ Cẩm bị cô làm cho bất đắc dĩ, nở nụ cười.

Lương Kiều kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh Quan Hành, tay ở phía dưới bị anh cầm, nhẹ véo nhẹ bóp.

Cô cũng bóp lại anh hai cái, mang theo vài phần ý tứ trấn an.

Hai ngày sau, cũng chẳng thoải mái hơn ngày đầu tiên, mang theo bốn vị nữ sĩ đi chơi, chỗ Quan Hành cần quan tâm cùng chiều cổ rất nhiều, may mắn Lương Kiều là người tín nhiệm, hai người chia sẻ, cũng sắp xếp hành trình ngắn ngủi rất phong phú.

Bọn họ đã tận lực lựa chọn hạng mục ít tiêu tốn thể lực, chỉ mang mấy người ra cửa dạo một chút, nhưng dù sao bà nội cũng lớn tuổi, thể lực không theo kịp. Chỗ có thể ngồi xe thì bọn họ đều là ngồi xe, hoặc là thuê ngựa chở đi bà đi, nhưng cường độ này vẫn làm cho bà có chút không chịu nổi, lúc trước còn mạnh mẽ chống đỡ, lúc về thì chân đã đau đến căn bản đi không nổi đường.

Quan Hành không nói hai lời công bà lên. Thân thể lão phu nhân thân nhỏ, lại gầy, cảm giác sức nặng vẫn chưa tới 80 cân. (40 kg)

"Trời ơi cháu mau cho ta xuống đây đi, công đi nhiều sợ mệt mỏi. Ta ngồi nghỉ một lát là được, đoạn đường còn lại, kiên trì là đến."

Quan Hành công bà không thả, sai bước vượt mức quy định, "Không có chuyện gì, cháu không phiền lụy. Ngài chớ xem thường cháu, cháu công Lương Kiều cũng có thể chạy đấy, ngài nhẹ như thế, còn không nặng bằng một đứa nhỏ."

Bà nội còn đang đau lòng: "Chao ôi không được không được, hai ngày nay cháu đã hết sức vất vả, làm cháu mệt chết thì sao bây giờ! Con cái nhà ai

không phải là thịt trong lòng, sao có thể chịu liên lụy như thế? Ở nhà cha mẹ cũng không nở mà sai sử như thế."

"Sẽ không thả!" Quan Hành cười già mồm, "Bà nội con qua đời sớm, con đều không có cơ hội cống bà, bà cứ coi như hoàn thành một tâm nguyện của cháu đi."

Bà nội bắt đầu đi: "Cháu đứa nhỏ này..."

"Ngài xem, chúng ta sắp đến khách sạn." Quan Hành nhìn qua phía trước nói, "Chỉ vài bước đường này, không mệt mỏi được."

Đây là khách sạn có điều kiện tốt nhất thành phố này, thời điểm các cô vừa tới, mẹ cùng bà nội xem hết gian phòng liền muốn đổi: "Cái khách sạn này rất đắt đúng không? Chúng ta đổi khách sạn khác đi, dù sao đều không khác biệt lắm, chúng ta không cần hoang phí tiền."

Lương Kiều khuyên can mãi, cuối cùng nói giá bằng nửa giá thật qua loa cho qua.

Cơm tối liền ăn ở lầu dưới khách sạn, đều là món ăn đặc sắc ở các địa phương, hương vị không thể nói là rất tốt, cũng là đồ mới mẻ.

Cá ở đây rất đặc sắc, nhưng giá cả tương đối đắt, giá mỗi cân không nhỏ hơn một trăm. Món ăn là Quan Hành gọi, tự nhiên không thể không gọi món cá này, nhưng không để hai vị thấy giá cả.

Hương vị của cá thực sự không nói nên lời, hương vị thơm ngon hơi cay, chất thịt hết sức là non mịn, đến bà nội không quá chịu được cay cũng ăn không ít.

Buổi tối Quan Hành ở một mình một phòng, Lương Kiều bồi bà nội ngủ ở cách vách. Lão phu nhân thực sự mệt chết, Lương Kiều cầm khăn nóng xoa xoa thân thể cho bà, lại bưng nước nóng tới cho bà ngâm chân.

Cô cúi đầu nghiêm túc mát xa, nhỏ giọng nói chuyện với bà nội. Nói nói bà nội liền im tiếng, dựa ở đầu giường đã ngủ.

Lương Kiều à lau khô chân cho bà, ôm bà dậy đặt lên ngang giường, đắp kín chăn.

Cô cũng đã mệt mỏi toàn thân không còn chút sức lực nào, đi tắm rửa sạch sẽ, nằm xuống lại không ngủ được. Sợ ảnh hưởng đến bà nội cũng không dám xoay người, nằm nằm một lát, cô lại ngồi dậy, rón rén xuống giường đến cách vách tìm Quan Hành.

Vừa vặn Quan Hành tắm rửa xong, đầu tóc còn chưa kịp lau. Mở cửa thấy là cô, một phen kéo vào, ấn lên ván cửa chính là một trận hôn.

"Nhớ em muốn chết!" Anh hít sao đè nặng cô, giống như là hận không thể ngấu nghiến cô vào bụng.

Lương Kiều cũng muốn anh muốn đến lợi hại, cánh tay ôm anh thật chặt, nhiệt tình đáp lại.

Kỳ quái, rõ ràng cả ngày đều ở cùng một chỗ, lại còn là sẽ mặc danh kỳ diệu (không rõ nguyên nhân) nhớ anh.

Nhưng một ngày nay tất cả mọi người thực mệt mỏi, Quan Hành ôm cô lên giường, lại không có tinh lực làm việc khác, nằm ở trong chăn ấm nhẹ giọng nói vài lời, ôm cô chậm rãi ngủ.

Một giấc này ngủ rất say và ngọt ngào, khi tỉnh lại sắc trời đã sáng choang, tiếng nói chuyện trên đường cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Lương Kiều gọi Quan Hành tỉnh, rửa mặt hắt hơi rồi quay về phòng bên cạnh, quả nhiên bà nội đã sớm rời giường, đang mở rộng cửa sổ tập thể dục.

Nghe được động tĩnh bà quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại quay người lại, không để ý tới Lương Kiều.

Lương Kiều chợt dạ đi tới, đứng ở bên cạnh bà dùng sức lắc: "Tức giận sao?"

Bà nội quệt quệt miệng, hàm hồ nói: "Cháu là ai? Ta không muốn nói chuyện với cháu."

Lương Kiều vội vàng dụ dỗ bà: "Ai nha không nên tức giận bảo bối lớn ai, không phải cháu cố ý... Cháu chỉ đi qua tìm anh ấy nói hai câu, không nghĩ tới không cẩn thận ngủ mất."

"Có đàn ông liền không cần bà nội..." Bà nội ủy khuất lau nước mắt một cái, oán giận nói, "Buổi sáng mở mắt ra không nhìn thấy cháu, còn tưởng rằng hai ngày này đều là bà đang nằm mơ, căn bản không có qua đây thăm cháu..."

Bỗng chốc đôi mắt Lương Kiều liền hồng, vội vàng đi qua ôm lấy bà: "Thật xin lỗi thật xin lỗi... Cháu sai rồi, bắt đầu từ bây giờ cháu đều bồi bà, tuyệt đối không chạy."

"Bà nội không phải là muốn đoạt với nó, vợ chồng son các cháu ân ái, bà nội cũng cao hứng... Thời gian còn có thể thấy cháu không nhiều, bà nội không bỏ được, chỉ muốn nhìn cháu lâu một chút..."

Lão phu nhân nói xong liền khóc lên, lòng Lương Kiều chua xót không thôi, cũng bắt đầu rút nước mắt theo.

Tiểu lão thái này vẫn luôn rất lạc quan, ông nội đi nhiều năm như thế, bình thường một mình bà sinh hoạt, ngày lễ ngày tết ngẫu nhiên mới có thể thấy mặt

các cô, cho tới bây giờ đều là cười vui vẻ, chưa nói qua một lời không may.

Có thể dù sao tuổi bà càng lúc càng lớn, thân thể cũng không còn như trước, trong lòng vẫn còn có chút cảm xúc tiêu cực, cảm giác ngày giờ của mình không còn nhiều.

Sáng sớm thời gian tốt, một già một trẻ ở nơi đó ôm nhau khóc lên, Quan Hành đứng ở bên ngoài xem, cũng là một trận lòng chua xót. Anh không biết rõ phải an ủi như thế nào, cứ lặng yên nhìn hai người như vậy.

Về sau vẫn là mẹ cùng Trâu Dung Dung lại đây, khuyên bảo hai người đang khóc rống kia.

Bởi vì lo lắng thân thể bà nội, hành trình đã được vạch sẵn ra hôm nay đều hủy bỏ, chỉ lưu lại một hạng mục ngồi thuyền, không cần hao phí thể lực, có thể thuận sông xem thành cổ một vòng, thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Bọn họ bao hết một chiếc thuyền con, vừa mới đủ vài người ngồi xuống, người chèo thuyền cũng là biết ăn nói, một bên chậm rãi từ từ chèo thuyền, một bên chậm rãi nói, nói cho bọn họ không ít chuyện xưa của thành cổ.

Lưng Quan Hành đeo một cái túi du lịch, trang bị rất nhiều thứ: Bình giữ nhiệt, nước trái cây, đồ ăn vặt, khăn lông, ô nhỏ che nắng, thứ có khả năng dùng đến anh đều mang theo.

Con sông này rất dài, ngồi lâu vẫn còn có chút nhàm chán, Quan Hành lấy khoai tây chiên, hạt dưa, lời nói mai các loại lấy ra cho mọi người ăn, còn đặc biệt chuẩn bị cho bà nội nước nóng cùng bánh mì mềm, cuối cùng thậm chí lấy ra đến một cái túi dùng để chõ rác rưởi. Tất cả đều chuẩn bị đầy đủ hết.

Người chèo thuyền vừa nhìn tình cảnh này liền vui vẻ: "Đứa nhỏ này rất biết săn sóc!" Sau đó giờ ngón cái lên với bà nội và mẹ, tán dương. "Mấy người con của mọi người đều hiếu thuận, thật là có phúc khí!"

Mấy người đều cười, bà nội vui tươi hơn hờ nói: "Còn không phải sao, đây là cháu rể của chúng ta đây, còn ngoan ngoãn hơn cả cháu trai ruột!"

Người chèo thuyền càng ngạc nhiên hơn, ánh mắt bắn khoả giữa Lương Kiều cùng Trâu Dung Dung một vòng, cuối cùng tập trung vào Lương Kiều, "Đây là người đàn ông của cô đúng không? Cô phải giữ cho chắc, hiện tại người đàn ông tốt như vậy không dễ tìm đâu!"

Lương Kiều cười rộ lên, gật gật đầu nói: "Có đạo lý, về nhà tôi sẽ khóa anh ấy lại giấu đi, miễn cho bị người khác cướp đi."

Quan Hành ở một bên chỉ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Editor: Linh Đang

Trâu Từ Cầm cùng bà nội nán lại thành phố C ba ngày, ngày đó trở về Lương Kiều cùng Trâu Dung Dung cùng nhau tiễn hai người, lễ vật Quan Hành chuẩn bị quá nhiều, căn bản là hai người không xách được, liền dùng chuyển phát gửi qua.

Trước khi đi mẹ lại vụng trộm kéo Lương Kiều hỏi, bên cha mẹ Quan Hành có thái độ gì. Lương Kiều nói không có vấn đề, chỉ là còn chưa kịp đi qua thăm hỏi, để cho bà không cần lo lắng.

Trâu Từ Cầm vẫn còn có chút không an tâm, bất luận là cách ăn mặc hay lái xe của Quan Hành, có rõ ràng nhìn ra là trong nhà rất có tiền.

Bà không biết được đến cùng nhà bọn họ có tiền đến mức nào, nhưng tóm lại không nên gả vào nhà giàu có, bà sợ chuyện của hai đứa khó xử, càng sợ Lương Kiều chịu ủy khuất.

Nhưng mà con lớn không nghe mẹ, Lương Kiều lại là người tự có chủ ý, từ sớm Trâu Từ Cầm đã không xen tay vào được chuyện của cô, trừ nói nhiều vài lời đề cho cô đừng ủy khuất chính mình, có việc hãy thương lượng cùng người trong nhà, cũng không có biện pháp gì khác.

Trâu Dung Dung cũng về trường học, Quan Hành đưa cho cô một túi đồ ăn vặt nhập khẩu lớn, còn đưa một bộ mỹ phẩm dưỡng da lớn, ngoài miệng Trâu Dung Dung nói "Như thế này không tốt lắm đâu, lại để anh rể tốn kém", thân thể lại rất là thành thực ôm chặt lấy không buông tay.

"Ngao ngao, cố gắng học tập, đừng để cho chị em lo lắng." Quan Hành cười xoa đầu cô, mặc dù Trâu Dung Dung không có thói quen, vẫn cố nén không có né tránh. Lấy đồ của người ta thì tay phải ngăn chao ôi ô a!

Thực ra sau khi trở về từ thành cổ Quan Hành liền chuẩn bị một phòng nhỏ cho hai vị trưởng bối, muốn làm cho hai người ở lại thành phố C, để cho Lương Kiều đỡ phải nóng ruột nóng gan. Hoàn cảnh của tiểu khu rất tốt, phòng ở cũng rộng rãi, bốn phòng hai ngủ, Trâu Dung Dung ở cùng hai người

hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng Lương Kiều không có đồng ý.

Mặc dù cô rất muốn nhận thay mẹ cùng bà nội, cô hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai dựa vào khả năng của chính mình vĩnh viễn đều không thực hiện được. Nhưng mà loại cảm giác để cho Quan Hành nuôi sống cả nhà cô, tạm thời cô không thể tiếp nhận được.

Điều này thậm chí làm Lương Kiều sinh ra một chút cảm giác ghét bỏ chính mình.

Bộ dáng bà nội lên xe lên lau nước mắt còn rõ mồn một trước mặt, mà chính mình không có một thân cốt khí, đến năng lực giữ bà ở bên người để hiểu thuận cũng không có.

Tâm tình cô có chút sa sút, bên kia trong lòng Quan Hành cũng có chuyện, thế nhưng không có phát giác.

Vài ngày nay không thân mật với nhau, anh muốn đến lợi hại, về nhà đóng cửa định cời quần áo của anh. Lương Kiều không có tâm tình gì, không kiên nhẫn chặc một tiếng, duỗi tay đẩy anh: "Đừng làm rộn."

Quan Hành đã tay chân nhanh nhẹn xóc áo của cô lên luồn vào áo ngực, vùi đầu nuốt từng ngụm lớn, bàn tay cũng mò cời bỏ khóa quần jean, từ biên giới trượt vào.

"Bà xã, anh nhớ em muốn chết!" Anh một bên bận việc một bên ủy khuất rầm rì, "Mỗi thời mỗi khắc đều muốn, không nhìn thấy em cũng muốn, nhìn thấy cũng muốn, buổi tối không ôm em đều ngủ không ngon... Có phải em hạ cái gì vào đầu anh hay không, hử?"

Sức lực Lương Kiều đẩy anh rất nhỏ: "Ai có công phu cái kia với anh!"

"Mặc kệ, chính là em hạ, nếu không tại sao anh lại yêu em như vậy, muốn em như thế!" Anh hung hăng nắm vào hông đang ngạo nghễ ưỡn lên của cô, "Còn em, em nghĩ đến anh không? Có muốn anh không?"

Lương Kiều không lên tiếng, ôm cổ anh chủ động tiến đến hôn.

Ngày nghỉ mùng một tháng năm Quan Hòa Quang mang Tửng Du xuất ngoại chơi một chuyến, Quan Hành liền không nói chuyện bên này cho bọn họ biết, chỉ còn chờ bọn họ trở về, trước nói với cha mẹ một chút, lại mang Lương Kiều về nhà để bọn họ quan sát.

Nào nghĩ đến ngày hôm sau Tửng Du trở về, từ chỗ Khúc San San nghe nói Quan Hành đã gặp gia trưởng nhà gái, trực tiếp tìm đến công ty.

Buổi sáng hôm đó Quan Hành đưa Lương Kiều đến công ty trước, lại chạy về tổng bộ Quan Ý họp ban giám đốc, đợi một lát sau hội nghị kết thúc, đi theo cha đến phòng làm việc ở tầng trên cùng.

Quan Hòa Quang nhận văn kiện từ trong tay trợ lý, lại dặn dò một chút chuyện, lúc này mới nhìn đứa con thứ hai đang nhàm chán xoay ghế ở phía đối diện.

Về mặt Quan Hành nịnh nọt cười: "Hắc hắc hắc!"

Quan Hòa Quang: "..."

Từ nhỏ tiểu tử này đã thích giả bộ, nhất là sau khi đến kỳ phản nghịch, ở bên ngoài vĩnh viễn là bộ dáng cả lơ phát phơ, về đến nhà đối xử với bọn họ sẽ khá hơn một chút, sẽ cung kính sẽ thuận theo, nhưng không thân cận. Bộ dáng trẻ con như này của anh, đã lâu rồi Quan Hòa Quang chưa thấy qua.

Ông không biến sắc quan sát Quan Hành vài lần, bụng chén trà trên bàn lên đang muốn uống nước, phát hiện đã trống không. Quan Hành hết sức có mắt đoạt cái chén qua, tự tay cấp anh ngâm chén trà, hai tay nâng cung kính thả tới trên bàn làm việc.

"Cha, cẩn thận nóng."

"Tìm cha có việc?" Quan Hòa Quang vẫn mang vẻ mặt vạn năm không đổi, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt nhu hòa hơn một chút so với bình thường.

"Cái kia, con..." Quan Hành ngồi xuống, vô thức xoa ngón tay, "Con có bạn gái."

Quan Hòa Quang phản ứng nhàn nhạt: "A?" Con có bạn gái hết sức kỳ lạ quý hiếm sao?

"Con muốn kết hôn." Tay Quan Hành ở phía dưới nắm quần thật chặt, sắc mặt trịnh trọng nói, "Con vô cùng thích cô ấy, con muốn kết hôn với cô ấy."

Ánh mắt Quan Hòa Quang khẽ nhúc nhích, nhìn anh một hồi lâu, mới hỏi lại một câu: "Là cô gái như thế nào?"

"Xinh đẹp hào phóng thông minh lanh lợi thiện lương đáng yêu hiểu chuyện hiếu thuận..." Quan Hành không thấy lòng mảy may cha anh nhịu một cái, cẩn thận nói, "Trừ không biết làm cơm, cái khác đều rất tốt, hết sức hoàn mỹ, nhất định mọi người cũng sẽ thích cô ấy."

Anh nói xong, có chút khần trương nhìn về cha phía đối diện mang vẻ mặt nghiêm túc. Dưới ánh mắt sáng rực của con mình Quan Hòa Quang bụng chén trà lên, thổi vài cái, chậm rãi uống một ngụm trà.

Quan Hành có chút nóng nảy gọi: "Cha..."

Quan Hòa Quang chậm chạp uống vài ngụm, mới đặt chén trà xuống. "Con thích là được, cha không có ý kiến."

Lập tức con mắt Quan Hành sáng lên, bộ dáng hưng phấn giống như động vật nhỏ, Quan Hòa Quang nhìn hai mắt anh, lại nói: "Bên mẹ con, tự con giải quyết."

Người lớn như thế, việc của mình còn xử lý không tốt, một đồng tuổi rồi còn nhu nhược.

"À." Quan Hành vốn đang muốn cha thay anh làm chủ, vừa nghe lời nói này cũng biết không đùa được, chỗ mẹ thì tự mình phải đến rồi. Anh đứng lên, lại không nhìn được thêm một câu: "Vậy cha phải giúp con nói tốt vài lời."

Nói tốt? Quan Hòa Quang liếc nhìn anh một cái, không có phản ứng.

Quan Hành rời khỏi phòng làm việc của cha, lại đến dưới lầu của anh trai.

Quan Triệt đang sửa sang lại văn kiện vội vàng đi gặp khách hàng, thấy Quan Hành vào, động tác trong tay không ngừng lại.

"Anh..."

Quan Triệt nói: "Có việc?"

Quan Hành vụng trộm bấu môi, oán thầm nói: Sao lại có cùng đức hạnh với cha thế này?

"Mượn chút tiền." Quan Hành nói, "Em quên mang theo ví tiền."

Quan Triệt móc ví từ trong túi ra, ném cho anh: "Tự mình cầm."

Bên trong một xấp tiền mặt mới tinh, thẻ còn không nhiều bằng mình.

Quan Hành trực tiếp sờ soạng lấy một tấm thẻ ra, giấu bỏ vào trong túi mình, ném trả ví tiền của anh trai, sau đó đứng ở trước bàn nhìn anh.

Quan Triệt bị anh nhìn không sao hiểu nổi: "Có lời cứ nói."

Quan Hành liền bắt đầu cười: "Em muốn kết hôn!"

"Sau đó thì sao?" Phản ứng của Quan Triệt lạnh nhạt giống ba, "Không tìm ra đối tượng, muốn anh hỗ trợ?"

"Hừ! Anh nghĩ rằng anh và em giống nhau sao, lão già vạn năm độc thân." Quan Hành tiếp tục đắc ý cười, còn bi ối hi hi bổ sung một câu, "Em đây không phải sợ em kết hôn trước anh, anh có áp lực sao. Ngàn vạn đừng có gấp gáp, chậm rãi tìm, em sẽ không cười nhạo anh..."

"Cút đi." Quan Triệt nheo mắt liếc anh một cái, cầm lấy văn kiện đi ra ngoài, "Anh đi họp, tự em chơi đi."

"Ồi anh nhớ nói hộ em vài lời tốt đẹp đấy!" Quan Hành ở phía sau kêu.

Bước chân Quan Triệt không ngừng, chỉ để lại hai chữ, nhẹ nhàng theo gió truyền đến - - "Năm, mơ."

Cùng lúc đó ở cao ốc Đinh Nguyên, Tưởng Du đi thang máy đến tầng 18, một thân sườn xám thêu cách tân, phối hợp với giày cao gót cùng túi xách màu trắng, tao nhã lại quý khí.

Tưởng Du chậm rãi đi về phía phòng làm việc Duyệt Kỳ, một bên đánh giá chung quanh.

Đang đi tới, sau lưng đột nhiên bị người đụng phải một cái, tiếp theo chính là tiếng "Ầm - -" do văn kiện rơi xuống.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi..." Có cô gái nhỏ bé kinh hoàng sợ hãi xin lỗi.

Tưởng Du nhíu mày quay đầu lại, trở tay nhẹ nhàng ấn vào chỗ bị đụng vào. Một cô gái tóc ngắn đang ngồi xổm trên mặt đất nhặt giấy rơi xuống, ngoài miệng càng không ngừng xin lỗi, nhặt đồ xong đứng lên, thấy bà, vẻ mặt ngu ngơ.

Tưởng Du gạt đầu một cái liền không có xen vào cô ta nữa, chỉ đi nhanh đến trước đài Duyệt Kỳ, lại nghe đến âm thanh sau lưng vang lên: "Xin hỏi, xin hỏi ngài là đến phòng làm việc của chúng tôi tìm người sao? Ngài muốn tìm ai, tôi có thể giúp ngài gọi..."

Tưởng Du quay đầu lại nhìn nhìn cô ta: "Cô cũng làm việc ở chỗ này?"

"Đúng vậy..."

Cô gái này có chút hướng nội, cũng không dám đối mặt với bà. Tưởng Du cười cười, "Tên cô là gì, có thời gian tán gẫu với tôi vài câu không?"

"A, có." Cô gái kia lại sững sờ, sau đó siết chặt vạt áo nhỏ giọng nói, "Tôi gọi là Thích Thái..."

Lương Kiều cùng Vạn Thiên hợp xong từ trên lầu đi xuống, một bên thảo luận nội dung hội nghị vừa rồi, một bên bước chân vội vã đi về phía phòng làm việc. Ánh mắt quét một chỗ, đột nhiên Lương Kiều dừng lại.

"Sao thế?" Vạn Thiên thuận theo ánh mắt cô nhìn sang, chứng kiến Thích Thái đang ngồi nói chuyện với một người phụ nữ toàn thân quý khí. "Em quen biết?"

Lương Kiều nhú lông mày lại, "Có thể không biết sao, đây chính mẹ chồng tương lai của em."

Mẹ chồng tương lai? Đó không phải là mẹ của Quan Hành sao? Về mặt Vạn Thiên kinh ngạc: "Vậy sao bà ấy lại quen biết Thích Thái?"

"Ai biết được." Lương Kiều nhét đồ vào trong lòng Vạn Thiên, "Chú bút, có lẽ em phải dừng việc một lát."

Ngàn vạn cũng hết sức lý giải: "Được em mau đi đi, xem xem là tình huống nào."

Lương Kiều cùng Hàn Tử Hân và Thích Thái không hợp nhau là chuyện mọi người đều biết, hiện tại Thích Thái cùng mẹ chồng giàu có của Lương Kiều ngồi cùng một chỗ, nhìn thế nào cũng cảm thấy là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Editor: Linh Đang

"Chị Kiều..." Thích Thái vừa thấy Lương Kiều liền đứng lên, dáng vẻ có chút kinh hoảng, mím môi, như động vật nhỏ bị sợ hãi.

Nhưng mà Lương Kiều một chút cũng không cảm thấy cô ta đáng yêu, thậm chí hận không thể dùng một bàn tay đánh bay cô ta ra khỏi cửa sổ. Bình thường nhìn thì tưởng là cô gái đài hoàng, thủ đoạn sau lưng còn không ít, lần trước cố ý nói dối đồng nghiệp hiểu lầm cô cùng Hạ tổng cũng coi như xong, hiện tại lại còn đánh chủ ý lên mẹ chồng cô.

Lương Kiều cười lạnh, thật đúng là nghi ngờ cô mà.

Tường Du giương mắt nhìn Lương Kiều một cái, liền giật mình: "Là cô à."

Lương Kiều mỉm cười: "Di Tường."

Tường Du đưa di động đang cầm màu trắng trong tay cho Thích Thái, cô ta vội vàng nhận bằng hai tay. Lương Kiều nhìn lướt qua, cười ôn nhu một tiếng với Thích Thái, khách khí nói: "Cảm ơn cô đã thay tôi tiếp đón di Tường, cô về làm việc trước đi."

Thích Thái vô thức nhìn về phía Tường Du, nhìn bà không nói lời nào, lúc này mới gật đầu nói: "A, được..."

Đợi cô rời đi, Lương Kiều ngồi xuống đối diện Tường Du, về mặt áy náy: "Xin lỗi, cháu vừa mới hợp xong mới quay về. Di, ngài tới tìm cháu sao?"

"Tìm đến người phụ nữ mê hoặc con trai tôi điên đảo, không nghĩ tới là cô à." Tường Du chuyển chén trà trong tay, thần sắc nhàn nhạt, "Không phải cô làm giúp việc nội trợ sao, thì ra còn làm tạp chí à."

"Thật sự xin lỗi di, lần trước không phải là cố ý lừa ngài, đoạn thời gian kia cháu làm giúp việc cho Quan Hành, quét dọn vệ sinh nấu cơm cái gì đó, kỳ thật cùng việc nội trợ cũng không xê xích gì nhiều." Lương Kiều vội vàng nói xin lỗi, "Hơn nữa khi đó cũng không biết sẽ đi đến này bước này với anh ấy, nếu là biết rõ, khi đó nhất định sẽ biểu hiện thật tốt trước mặt ngài."

"Sao có thể trách cô đây, là tôi nhìn nhầm." Tường Du nói, "Khi đó nhìn thấy một cô gái, ai có thể biết có sức quyến rũ mê được con tôi đến nhà cũng không trở về như thế, còn đập nhiều tiền như vậy mua tòa soạn."

"Nếu không cháu quý xuống trước mặt di nhé..." Lương Kiều cũng không biết nên giải thích thế nào, về mặt đưa đám, nói rồi chuẩn bị đứng dậy.

Tường Du nhìn cô cúi gập chân sắp lại, vội vàng quát lên: "Cô làm sao thế, đứng lên ngồi đi! Để cho người khác chứng kiến còn tưởng rằng tôi làm gì cô thì sao!"

Lương Kiều ấn xuống bàn ngồi trở lại, Tường Du mới lại hừ nói: "Khổ nhục kể đều dùng tới, cô thực sự được."

"Chào ôi chuyện nhà như thế này chúng ta hãy về nhà nói đi ạ." Lương Kiều còn nhớ vừa rồi Tường Du nhìn thấy ảnh chụp cô bị La Nhã Bạch đánh trong di động của Thích Thái, mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn, "Dì, cháu có thể hỏi vừa rồi ngài tán gẫu với đồng nghiệp kia cái gì không?"

"A, cô gái kia à, " Tường Du liếc cô một cái, "Ngẫu nhiên gặp được, liền cùng cô ta tìm hiểu tình huống."

Lương Kiều như có điều suy nghĩ gập đầu: "Cô ấy sẽ không nói cái gì tốt về cháu đi."

Tường Du nhìn cô, không có lên tiếng.

"Bình thường cháu cùng cô ấy không hợp nhau, đồng nghiệp ba năm, ngoài công việc vẫn chưa nói tới mười câu. Ngài cũng nhìn ra được, cô gái kia hết sức hướng nội, thậm chí có điểm tự ti." Lương Kiều ngừng lại, chuyển đề tài câu chuyện, "Cô ấy nói gì với dì cháu cũng đoán được sơ sơ, cũng không biết có phải ngài tin thật hay không, nhưng dì à, có lẽ ngài có thể suy nghĩ thế này, một người xấu hổ tự ti như thế, bình thường cùng đồng nghiệp đều rất ít nói chuyện, vì cái gì lại chủ động tán gẫu cùng ngài những chuyện này đây, còn không biết ôm tâm tính gì đưa ảnh chụp trong di động cho ngài xem..."

Nghe cô nói chuyện như thế, quả nhiên sắc mặt Tường Du ngưng tụ.

"Không biết rõ nói ngài tin hay không - - cô ấy thích Quan Hành." Dưới ánh mắt hơi có vẻ kinh ngạc của Tường Du, Lương Kiều tiếp tục nói, "Nói đúng ra là thăm mền, hình như là bởi vì Quan Hành đã từng cứu cô ấy, nhưng Quan Hành không biết rõ, cháu cũng không muốn nói cho anh ấy biết."

Tường Du nhíu mày, một lát sau mới đánh giá một câu: "Một chút thời gian đã lật lại hết lời của cô gái kia, cô cũng rất có khả năng."

"Cháu liền xem như ngài đang khen cháu." Lương Kiều cọt nhả nói, "Hoặc là chúng ta đổi lại góc độ, một người là một cô gái hôm nay mới vừa quen biết, một người là con trai ngài mười tháng hoài thai nhọc nhằn khổ sở nuôi dưỡng, cuối cùng ngài cảm thấy ánh mắt của ai có thể tin đây?"

Lời nói nói đến nước này, Tường Du đều cảm thấy hành vi nghiêm túc thăm dò vừa rồi của mình với cô gái kia là cực kì ngu xuẩn. Bà vắt hai chân lên, đổi tư thế, sắc mặt cũng có vài phần dần ra.

Lương Kiều không ngừng cố gắng bắt đầu nịnh hót: "Nói sau cùng, ánh mắt chú tốt như vậy, Quan Hành có thể kém đi sao, ngài nói có đúng hay không?"

"..."

Tường Du hoàn toàn bị làm cho không có cách nào khác, che dấu định bụng chén lên uống một ngụm nước, nhẹ chế giễu nói: "Tuổi còn trẻ da mặt đã rất dày, tôi còn chưa thấy qua người nào mề khen mề dài đuôi như thế."

"Nào có nào có." Lương Kiều cười đến hết sức khiêm tốn, "Nhưng mà dì ơi, ngài đến cùng là bảo dưỡng như thế nào thế, làn da nhìn rất tốt, có thể truyền thụ cho cháu một chút kinh nghiệm hay không?"

Tường Du: "..."

Sao cô gái này lại tự quen thuộc như thế?

Quan Hành lái xe trở lại công ty, mang theo một cái bánh ngọt mousse xuống xe, huyết sáo tâm tình rất tốt đi về phía thang máy. Dư quang quét qua bên phải, bỗng nhiên dừng lại - - đây không phải là xe cùng lái xe trong nhà sao?

Lái xe ngồi ghế lái chiếc xe màu đen cũng thấy anh, xuống xe cung kính khom lưng với anh: "Nhị thiếu."

"Sao anh lại ở chỗ này?" Lòng mày Quan Hành nhíu lại rất sâu, "Anh đưa ai tới?"

Lái xe có chút do dự: "Là... Phu nhân."

Lão mẹ? Quan Hành sững sờ, sao lão mẹ lại tới nơi này?

Đứng tại chỗ mấy giây, anh mạnh mẽ kịp phản ứng, cầm lấy bánh ngọt liền xông vào đại sảnh. Vừa vặn gặp mặt Tường Du đang xuống lầu.

"Mẹ! Sao mẹ tới đây mà không nói cho con một tiếng?" Quan Hành lại vội vàng dừng lại, hô một tiếng, nhìn nhìn Lương Kiều ở sau lưng bà, ánh mắt hỏi thăm cô tình huống nào.

Lương Kiều mờ trùng hai mắt với anh, ý bảo anh lúc sau rồi nói.

"Hùng hùng hổ hổ chạy cái gì thế?" Tường Du vừa nhìn thấy anh liền nhíu mày, "Là người lớn rồi còn lỗ mãng."

Quan Hành gãi gãi đầu, "Con..." Con sợ ngài làm khó nàng dâu của con.

Tường Du nhìn sang bánh ngọt trong tay anh, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là anh mua cho ai, lập tức lại mất hứng. Công ty lớn như vậy lại mặc kệ, chạy đi mua bánh ngọt cho phụ nữ, tiền đồ!

Lúc này Quan Hành mới nhớ lại bánh ngọt trong tay, vội vàng đưa cho bà nói: "Con đặc biệt mua cho mẹ, chocolate mousse."

"Là sao." Tường Du khẽ hừ một tiếng, "Mẹ không ăn chocolate, con không biết sao?"

"A?" Quan Hành lúng túng thu tay lại.

"Được rồi, con bận đi, mẹ đi trước." Tường Du nói xong, cũng không chờ bọn họ đáp lại, cầm lấy túi xách bước chân ưu nhả đi về phía chiếc xe đen có rèm che đang ngừng ở một bên. Lái xe đang đứng đợi ở bên cạnh xe, đợi bà đi tới lập tức cung kính mở cửa sau xe.

Lương Kiều cùng Quan Hành cùng đi theo đến ven đường, cười tủm tỉm vẫy tay với chiếc xe màu đen: "Tạm biệt đi!"

Chờ xe biến mất trong tầm mắt, Quan Hành mới nghiêng đầu lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía Lương Kiều: "Mẹ anh đi tìm em làm phiền?"

"Không có." Lương Kiều nói, "Chỉ là tán gẫu vài câu, anh đừng lo lắng, em cơ trí như thế, không có người có thể tìm em gây phiền toái."

Quan Hành lại không tin tưởng lắm: "Thật sao? Hai người tán gẫu cái gì?"

"Thì nói việc trong nhà đó." Lương Kiều kéo anh cánh tay đi trở về, lơ đãng nói, "Em lãnh giáo đi bí quyết bảo dưỡng." Mặc dù Tường Du không để ý tới cô...

"Bánh ngọt này là mua cho em sao?" Lương Kiều nhắc bánh ngọt trong tay lên nhìn nhìn, "Mousse a!"

Nhưng lúc này Quan Hành nào lo lắng mousse hay không phải mousse, sốt ruột hỏi cô: "Mẹ anh đã nói cái gì?"

"Mẹ anh khen em có thể nhịn." Lương Kiều cười hi hi, không có đề cập đến chuyện của Thích Thái, "Này, có phải ba anh hết sức yêu mẹ anh hay không? Em vừa nói đến ánh mắt của chú tốt, ánh mắt của dì đã, lúc trước còn như mẹ chồng giàu có hung hăng vênh váo, sau đó đã biến thành một cô gái nhỏ, mặc dù liên tục cố gắng làm mặt lạnh, nhưng lỗ tai đều hồng, em đều thấy hết hắc hắc."

"Thật hay giả?" Về mặt Quan Hành kinh ngạc, mẹ lại dễ đối phó như thế? Vậy anh sống nhiều năm như thế để làm gì?

Lương Kiều còn đang rung đùi đắc ý cảm khái: "Chao ôi, phụ nữ nha!"

Ánh mắt Quan Hành phức tạp nhìn cô, có phải anh đánh giá người phụ nữ này quá thấp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Editor: Linh Đang

Khuya Quan Hành về nhà một chuyến, nghiêm túc nói chuyện Lương Kiều với cha mẹ.

Thời gian qua Quan Hòa Quang không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh, nghe anh nói muốn mang Lương Kiều về nhà, gật gật đầu đồng ý; về phần Tường Du mà Quan Hành lo lắng nhất, không hiểu được có phải những lời nói hôm trước của Lương Kiều có tác dụng hay không, mặc dù sắc mặt bà khó coi, nhưng mà không có phản đối.

So với tưởng tượng thì kết quả này đã tốt hơn rất nhiều, hẹn sẵn thời gian, Quan Hành bồi bọn họ com nước xong, một khắc cũng không ở lại, rất cao hứng chạy về chỗ Lương Kiều báo tin mừng.

Đây đúng là tin tức tốt, nhưng Lương Kiều lại bắt đầu lo âu - - lần đầu tiên đi gặp cha mẹ chồng, còn là cuộc sống ở tầng trên cùng của xã hội, cha mẹ chồng nhà giàu có vật gì tốt cũng thấy rồi, cô đưa lễ vật gì mới được đây?

Thuộc bỏ các loại bọn họ khẳng định không thiếu, châu báu ngọc thạch mà nói cô cũng không mua nổi vì quá đắt, còn đang rất khó xử.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Lương Kiều lựa chọn cầu cứu Dư Nhĩ, quyết định học mấy món điểm tâm của cô, chính mình tự tay làm gì đó, cứ việc không có gì đặc biệt, nhưng đầy đủ thành ý. D@Đ#LSQ%Đ^~

Vốn kế hoạch của Lương Kiều là trực tiếp hẹn Dư Nhĩ đến, ở trước mặt báỉ sư học nghệ, gọi điện thoại mới biết được hai vợ chồng người ta đang cùng xuất ngoại nghỉ phép, lúc này đang ở Nhật Bản hưởng thụ du lịch ngọt ngào như tuần trăng mật.

Lương Kiều biểu đạt ghen tị với tình cảm hai người một cách sâu sắc, Dư Nhĩ ở bên kia vui vẻ cười hắc hắc: "Ai nha cô không nên như vậy mà, cô muốn đi chơi có thể bảo Quan Hành dẫn cô đến, hiện tại ở Hokkaido cây anh đào đang mùa nở hoa, không khí cùng phong cảnh đều rất tốt, tôi không bỏ về được. Mùa đông đến bên này nhìn tuyết cũng rất tốt, có thể trượt tuyết cùng tắm suối nước nóng..."

"Trời ơi cô cũng đường quyền rừ tôi, " Lương Kiều vô cùng đau đớn nói, "Đây là thế giới của người có tiền các cô, lòng tôi có dư đáng tiếc tiền không đủ."

Dur Nhĩ lơ đãng: "Bây giờ cô cùng một chỗ với Quan Hành, cũng là người có tiền mà."

"Không giống nhau mà, tiền của anh ấy họ Quan không họ Lương, tôi dùng đều không an lòng." Trong lòng Lương Kiều liên tục không qua được điểm mấu chốt này, lúc trước một trăm vạn mặc dù luyến tiếc giữ lại không trả lại cho Quan Hành, nhưng cũng ngại dùng, liền cứ để một chỗ.

"Tìm được một nửa kia có tiền không phải rất tốt sao, ước mơ tha thiết của nhiều cô gái, vì cái gì đến cô lại thành phiền não?" Dur Nhĩ nói, "Hai người cùng một chỗ đã là quan hệ thân mật nhất, vì cái gì còn muốn phân tiền là của ai?"

Huống chi người phong lưu như anh ta có thể tìm được người bạn gái tốt như cô vốn là anh ta được lợi, chẳng lẽ không phải dùng hết toàn lực để cho cô trải qua cuộc sống tốt nhất sao?"

Lương Kiều trầm mặc một lát: "Ngư Tiểu Trù..."

"Hà?"

"Tôi phát hiện cô rất biết khuyên người." Lương Kiều chắc chắn hai tiếng, "Cảm tạ cô chỉ đạo, tôi quyết định khuya hôm nay liền đoạt thẻ của anh ấy lại! Sau này ba ba sẽ là người có tiền, muốn lễ vật gì cứ nói ra, không nên khách khí."

Dur Nhĩ khanh khách cười không ngừng: "Tốt nhất tốt nhất." D@Đ#LSQ%Đ^6

Hai người lại hi hi ha ha tán gẫu, cuối cùng nghe nói Lương Kiều phải đi gặp cha mẹ chồng tương lai, muốn tự mình làm chút điểm tâm mang qua, Dur Nhĩ rất có nghĩa khí vỗ vỗ ngực: "Không thành vấn đề, tất cả tôi đều có! Chờ tôi chọn mấy thứ đơn giản lại ăn ngon, sửa lại sách nấu ăn sẽ gửi lại cho cô, cô thử làm trước một lần, chỗ nào không biết tôi sẽ dạy cô, bảo đảm cô hành động một lần bắt được dạ dày của ba chồng mẹ chồng! Đúng rồi, cô có muốn học vài món ăn nữa không, đến lúc đó bộc lộ tài năng, bày ra bộ dáng một người hiền thê lương mẫu?"

"Vô cùng cần!" Lương Kiều kích động nói, "Vô cùng cảm kích vô cùng cảm kích!"

"Ừ, vậy ta sửa sang xong cùng nhau phát người."

Dur Nhĩ rất vui vẻ vì Lương Kiều, thao thao bất tuyệt dặn dò một hồi như mẹ. Hiện tại Lương Kiều đúng là cần được chỉ điểm, cảm lấy máy tính xách tay nhỏ nghiêm túc nghe giảng, ghi nhớ không thiếu gì.

Cuối cùng tắt điện thoại trước, Dur Nhĩ lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Ôi được rồi, thời gian trước Phong Miểu Miểu trở về, đã vậy còn mang hung khí thép dôi tôi, bị bảo vệ của tiểu khu chúng tôi bắt lấy đưa đến cục cảnh sát, nhưng về sau không biết rõ tại sao lại trốn thoát được, liên tục không tìm thấy. Chồng tôi sợ cô ta gây bất lợi cho tôi mới dẫn tôi đi giải sầu. Dường như tinh thần của cô ta không tốt lắm, có chút điên, cũng không biết được có tìm tới Quan Hành hay không, tóm lại gần đây các cô cẩn thận một chút, gặp phải cô ta ngàn lần đừng liều mạng cứng rắn."

Editor: Hãy nhớ con mụ họ Phong này nhé = _ =

"Được, tôi biết rồi." Lương Kiều chỉ thấy qua Phong Miểu Miểu hai ba lần, đều không có ấn tượng với cô ta, nghe vậy cũng không có để ở trong lòng, đây trong đầu đều là làm sao nịnh nọt ba mẹ chồng.

Đến lúc hẹn cuối tuần kia, Lương Kiều chuẩn bị điểm tâm sớm một chút. Dur Nhĩ dốc lòng dạy bảo nghiêm túc học vài ngày, cũng làm được ra hình dạng.

Làm mì hạnh phúc, lúc rửa sạch ô mai cho vào chè đậu đỏ, Quan Hành tới đây, còn buồn ngủ ôm cô từ phía sau lưng, đặt đầu trên vai cô.

"Sao lại dậy sớm như thế?" Quan Hành nhìn lướt qua trên tấm thớt, "Lại đang làm mì hạnh phúc? Có phải em bị cái gì kích thích hay không, sao mấy hôm nay lại đột nhiên hiền lành như thế?" D@Đ#LSQ%Đ^6

Lương Kiều cầm một miếng ô mai đút cho anh: "Lần đầu tiên gặp ba mẹ anh, phải chuẩn bị chút lễ vật."

"Không cần em quan tâm đến những thứ này, lễ vật anh đều chuẩn bị tốt rồi, chúng ta mua thêm chút đặc sản là được, lần trước không phải mẹ cũng mang lên rất nhiều sao." Quan Hành há miệng ăn hết, cố ý cắn vào đầu ngón tay cô một cái, "Anh còn tưởng rằng gần đây lương tâm em phát giác mới biến đổi đa dạng cho anh ăn, hóa ra đều do dính lộc của ba mẹ anh, dĩ nhiên là anh ăn trước thử độc đúng không?"

Lương Kiều cười ha hả nói: "Có ăn là được, quần dính lộc của ai à."

Quan Hành còn đang không vui ý: "Em cũng chưa từng làm đồ cho anh ăn."

"Anh đây không phải là trợn mắt nói dối sao, lúc mũi anh bị thương ai làm cơm cho anh ăn?"

Quan Hành lại lấy một miếng ô mai trong bát ăn, "Em còn không biết xấu hổ nói sao, em làm những thứ kia đều là cái quái gì, không có bị em độc chết đều là vận khí của anh tốt."

"Em cũng không bức anh ăn, đều là anh buộc em làm không đây phải sao." Lương Kiều vuốt ve móng vuốt của anh đang duỗi lại trộm ô mai, "Nói sau cùng muốn ngủ với em thì phải trả giá cao một chút, không phải là anh rất thích thú?"

Quan Hành hừ hừ: "Nếu không phải là em mê hoặc đầu anh, anh sẽ yêu người phụ nữ điên như em sao." Nói xong thừa dịp cô chưa chuẩn bị lại trộm ô mai.

Lương Kiều lười phải tranh cùng anh, lần thứ hai vuốt ve móng vuốt của anh: "Chớ ăn, ăn nữa sẽ không đủ."

Quan Hành thành thật xuống, ôm eo cô nhìn cô tay chân vụng về bỏ ô mai vào trong ché đậu đỏ, lại lấy đại phúc, cuối cùng lăn trong dừa một vòng, một cái viên ô mai đại phúc tròn tròn đã làm xong.

Lương Kiều dè dặt bỏ đại phúc thành hình thỏ tới trên bánh ngọt đã được bọc giấy trước đó, cẩn thận cho vào trong hộp, sau đó đi làm cái tiếp. Quan Hành cực nhanh cầm lấy một cái nhét vào trong miệng, còn đặc ý lắc lư đầu về phía cô, cực kì ngây thơ.

"Ăn trộm nữa em sẽ chặt ngón tay anh cho vào túi, làm cho mười ngón tay anh có phúc lớn." Lương Kiều bày ra vẻ mặt hung dữ uy hiếp anh.

Quan Hành giấu hai tay ra sau lưng, hạnh phúc nhai lắc lư ra ngoài.

Bận việc mấy giờ, làm xong mì ô mai hạnh phúc, Lương Kiều lại nướng một chút bánh bích quy hương vị quả mâm xôi, nướng pudding dừa cùng lòng trắng trứng và chuối tiêu, về ngoài đều không tệ.

Bánh crêpes xoài cũng chuẩn bị làm, nhưng trứng vàng sữa có chút thất bại, một bọc dễ dàng bị hỏng, nhìn rất khó coi, cuối cùng liền chỉ làm vài cái dứt cho Quan Hành.

Quan Hành lái xe chở nàng dâu của mình về nhà, thế nhưng có một ít hưng phấn nhỏ cùng thấp thòm. Lương Kiều cũng rất khẩn trương, lòng bàn tay liên tục đổ mồ hôi, dọc theo đường đi đều không ngừng soi gương, hỏi Quan Hành quần áo nhìn có đẹp hay không, trang điểm có thích hợp hay không...

"Đẹp mất! Xinh đẹp! Hoàn mỹ!" Quan Hành không sợ người khác làm phiền đáp trả.

Hôm nay cô đặc biệt đi một đôi giày da đế bằng, đầu tóc cũng xõa thẳng xuống, cả người đều nhu thuận hơn không ít. Trên người là váy liền áo in hoa màu xanh đậm, đoan trang xinh đẹp, thật là có vài phần cảm giác tiểu thư khuê các.

Đến biệt thự nhà họ Quan, Lương Kiều cảm theo điểm tâm xuống xe, nhìn đến biệt thự xa hoa to lớn trước mặt, chân đều mềm nhũn.

Quan Hành lấy lễ vật cùng đặc sản chuẩn bị cho ba mẹ từ cốp sau, lại đẩy dắt cô tay, nhỏ giọng trấn an nói: "Đừng sợ, có anh ở đây."

Lương Kiều khẩn trương cầm lấy tay anh, thở ra một hơi: "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Editor: Linh Đang

Đi mở cửa, cười tủm tỉm mời bọn họ vào, cao hứng nhiệt tình như thấy được nàng dâu nhỏ nhà mình. "Chao ôi Lương tiểu thư đúng không? Thật xinh đẹp! A Hành thật biết chọn người mà! Mau vào mau vào!"

Tường Du cùng Quan Hòa Quang đều chờ ở trong phòng khách, Quan Triệt đã ngồi ở một bên, cầm tạp chí kinh tế tài chính xem.

Lương Kiều được Quan Hành dắt đi đến, khom lưng cười chào hỏi: "Chào chú chào dì, chào anh cả, quấy rầy mọi người rồi ạ. Con là Lương Kiều, mọi người gọi con là tiểu Lương là được."

Quan Hòa Quang gật gù đầu: "Ngồi đi."

Quan Hành đưa lễ vật trong tay lên: "Ba mẹ, đây là lễ vật Lương Kiều chuẩn bị cho hai người."

Thật ra là tự anh mua, bảo vật trong thư phòng của cha và đồ trang sức đeo tay của mẹ, đều là thứ hết sức quý, vừa nhìn liền biết không phải là do Lương Kiều mua, cho nên cô mới kiên trì muốn mặt khác chuẩn bị một chút đồ.

Quan Triệt quét mắt tới trên tay Quan Hành, nhìn về phía anh: Của anh đâu?

Quan Hành đang khăn trương, nháy mắt với anh: Không cần quấy rối em!

Lương Kiều giao điểm tâm cùng đặc sản mình chuẩn bị cho dì, "Đây là đặc sản ở chỗ con, còn có một điểm tâm tự con làm, tay nghề của con không tốt, còn mong dì và chú không ghét bỏ." D@Đ#L\$Q%Đ^^

Tường Du khách khí nói: "Cháu có tâm."

Dì cười cười mang thứ đó đến phòng bếp, đặt điểm tâm vào đĩa rồi bung ra, cười nói với Tường Du: "Tôi thấy làm rất tốt, hương vị hẳn là được, bà nếm thử."

Con nết Tường Du quét một vòng, thân nhiên nói: "Đề đẩy đi."

Ngược lại Quan Triệt hết sức nể tình cầm đĩa màu bạc xiên một miếng đại phúc, cắn một cái, sau dưới bốn con mắt thấp thỏm nhìn chăm chăm của Quan Hành cùng Lương Kiều gật gật đầu, nói: "Không tệ." Tiếp theo nghiêng đầu chuyển hướng Tường Du, "Không quá giống hương vị mẹ làm, mẹ nếm thử xem?"

"Là sao?" Tường Du có chút tò mò, quả thật xiên một miếng nhâm nhi thưởng thức, "Bên ngoài lăn dũa đúng không, mẹ có thói quen dùng bột gạo nếp."

Lương Kiều vội vàng nói: "Vậy lần sau con cũng dùng bột gạo nếp!"

"Đừng căng thẳng như vậy, nhà chúng ta cũng không ăn người." Tường Du bỏ đĩa ăn xuống, ưu nhã lau miệng, "Không phải là cháu rất biết ăn nói sao, sao lại còn câu nệ như thế."

"Con đây không phải là căng thẳng sao." Lương Kiều gãi gãi đầu.

Quan Hòa Quang một bên uống trà ngạc nhiên nói: "Hai người gặp qua?"

"Gặp qua hai lần." Tường Du liếc về Lương Kiều một cái, "Nhanh mồm nhanh miệng, lại hay nịnh hót."

Lương Kiều thẹn thùng cười hắc hắc.

Quan Hòa Quang cười hai tiếng: "Vậy cũng được mạnh hơn Quan Hành nhiều."

"Không có không có, Quan Hành lợi hại hơn con nhiều!" Giọng nói Lương Kiều hết sức sùng bái, "Anh ấy hết sức thật tình mắt, gần nhất quay mấy bộ phim đều giành rất nhiều giải thưởng, phỏng bán vé cùng dư luận thu hoạch gấp đôi, rất nhiều cô bé ở phòng làm việc của chúng con thầm mến anh ấy. Lớn lên đẹp trai có thể theo đuổi, nhờ có gien của chú và di truyền, giáo dục cũng tốt."

Quả nhiên là biết nịnh hót, Quan Hòa Quang cười đến sáng khoái.

Quan Hành bị cô nói về mặt xấu hổ, kéo cô nhỏ giọng nói: "Nhận kiểm điểm chút, quá giả..."

Lương Kiều không để ý đến anh, cười hi hi nói: "Chú cười một tiếng cháu liền không khăn trương nữa. Lúc chú không cười rất giống thầy chủ nhiệm tiểu học của con, lúc con còn nhỏ rất lì, rất hay bị thầy chủ nhiệm gọi phê bình, vừa nhìn thấy thầy ấy liền sợ sệt." D@Đ#L\$Q%Đ^^

Vừa nhắc tới cái này, đột nhiên Tường Du vui vẻ, mím môi cười cười nói, "Ông ấy trưởng thành bộ dạng rất nghiêm túc, lại không biểu lộ tình cảm, nhìn đến liền dọa người, lúc nhỏ Hiểu Vi không ít lần bị ông ấy dọa khóc."

"Đó! Con nói sao Hiểu Vi lại sợ cha như vậy!" Hiểu Vi là em họ con chú Quan Hành, anh ngạc nhiên quát lên, xong rồi lại vui sướng hài lòng nói, "Vậy sau này sinh cục cưng không nghe thì để cha đến dọa nó một chút là được rồi."

Bị Tường Du trừng mắt liếc.

Bắt đầu cười giong với cha như thế, bầu không khí sôi nổi hơn không ít.

Cha chồng nhìn nghiêm túc, nhưng là người không nghiêm khắc, cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của bọn họ; mẹ chồng là người kiêu ngạo, thái độ lạnh nhạt, cảm giác giống như không thích cô, nhưng cũng không có ý tứ làm khó dễ.

Lương Kiều tổng kết ra những tin tức trên, dần dần không có căng thẳng như vậy nữa, nhưng vẫn là bày ra tư thế đoan chính ngồi nghiêm túc nói chuyện cùng bọn họ, giới thiệu hoàn cảnh trong nhà mình một chút, đồng thời không quên thỉnh thoảng mà biểu đạt một chút sùng bái cùng tán thưởng Quan Hành, đặc biệt cường điệu khen ngợi cùng cảm kích Quan Hành hết lòng săn sóc chiều cô mẹ cùng bà nội.

Trên đời này không có cha mẹ không thích người khác khen ngợi con nhà mình, không thể không nói Lương Kiều tăng bốc vô cùng thích hợp, Tường Du cùng Quan Hòa Quang ít nhiều có chút vui mừng.

Thức ăn trong nhà ngày thường đều là dì đang chuẩn bị, nhưng hôm nay là lần đầu tiên con dâu tới, Tường Du liền tự mình xuống bếp. Mấy ngày nay Lương Kiều cũng gấp gấp học tập vài món ăn, nhờ có Dư Nhĩ tỉ mỉ chỉ đạo, cuối cùng miễn cưỡng có thể bày ra được.

Lúc Tường Du đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, Lương Kiều xung phong nhận việc đi hỗ trợ, làm chút việc đơn giản hỗ trợ, cuối cùng tự mình làm hai

món tôm bóc vỏ canh đậu phụ cùng củ nghệ xào xương sườn, đều hết sức thành công.

Tường Du còn mang bộ váy lạnh nhạt, nhưng Lương Kiều tuyệt không để ý, đầy nhiệt tình chủ động đáp lời nói chuyện phiếm với bà, cuối cùng còn thực sự hỏi đến phương pháp bảo dưỡng của bà.

Hai người cùng nhau chuẩn bị một bàn cơm trưa phong phú, Lương Kiều còn rất có cảm giác thành tựu, mang món ăn tinh xảo đặt lên bàn, cô nháy mắt hỏi: "Dì, con có thể chụp tấm hình trước không? Đây là lần đầu tiên con và dì cùng nấu cơm, có thể lưu lại kỉ niệm chứ?"

Tường Du liếc cô một cái, có lẽ cũng biết người trẻ tuổi trước khi ăn cơm có thói quen chụp bức hình, thế nhưng không có phản đối.

Lương Kiều hưng trí bừng bừng chụp mấy bức, sau đó cầm đi động tiến đến bên cạnh Tường Du: "Cùng chụp một tấm ạ!"

"Đừng..." Tường Du vừa muốn khiển trách cô, Lương Kiều đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chụp ảnh, lấy tới cho bà xem, "Oa - - trong hình dì cũng thật xinh đẹp, không hiểu sao lại còn nhìn trẻ tuổi hơn con, làn da trắng lại mịn màng. A, ắt hẳn người khác sẽ cho rằng là em gái con!"

Tường Du đều bị cô vỗ mông ngựa không còn gì để nói: "Được rồi, cháu mở miệng thật sự là..."

Lương Kiều cười hắc hắc: "Con đây không phải là bị xinh đẹp của dì làm cho kinh động sao, lúc về con sẽ dùng phương pháp bảo dưỡng dì dạy, con cũng muốn xinh đẹp lại trắng trẻo giống dì!"

Đang muốn gọi ba người đàn ông trong phòng khách vào ăn cơm, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng cười nói, đi qua vừa nhìn, mới phát hiện là Quan Hành cùng một ông già trước từng gặp qua vài lần cùng bước vào, ông già kia cười chào hỏi với Quan Hòa Quang.

Lương Kiều kinh ngạc không thôi, Tường Du đã cười đi tới: "Lão Chiêm trở về à? Sao nào, ở Mỹ có quen không?"

"Ồi!" Ông già than một tiếng, "Ở nước ngoài thì chỗ nào quen được, đồ ăn cũng không quen, ngày ngày trừ hamburger khoai tây liền không có cái khác, đâu có đồ ăn ngon như ở Trung Quốc."

"Ông cũng đừng oán hận, con ông có tiền đồ như thế, một lòng hiếu tâm tiếp đón ông qua đó để hưởng cuộc sống, chúng tôi đều rất hâm mộ." Quan Hòa Quang cười bắt đầu tán gẫu với ông ấy.

Lương Kiều tiến đến bên cạnh Quan Hành hỏi thăm: "Đây là ai vậy?"

"Bác Chiêm nhà bên cạnh, tòa nhà công ty chúng ta chính là của bác ấy."

Quan Hành giải thích, "Mấy năm trước bác gái Chiêm cùng hai người con đã đến Mỹ định cư, thời gian trước bác trai Chiêm cũng qua, hôm nay lại về thu dọn đồ đạc, chiều nay phải đi, lần này đi qua có lẽ là thường trú, cho nên nhân dịp hôm nay mời bác ấy tới cùng nhau ăn một bữa cơm, em đừng nóng giận hắc?"

"Không có, không phải là em tức giận." Lương Kiều nhỏ giọng nói, "Em chỉ muốn nói em quen bác ấy." D@Đ#LSQ%Đ^^

"Hả?" Quan Hành ngạc nhiên liếc nhìn cô một cái, "Sao hai người lại quen biết?"

Nói đến đây, Lương Kiều không thể tránh né nghĩ đến lần đó dùng son màu đỏ viết lên xe thể thao của anh mấy chữ, ha ha cười hai tiếng.

Bác Chiêm cùng Quan Hòa Quang hàn huyên xong, đoàn người vào trong nhà ăn. Bác Chiêm thấy Lương Kiều, cười: "Cháu ở đây à."

Lương Kiều thay đổi bộ váy trên đùa trước mặt anh (QH), nhu thuận gọi: "Bác Chiêm."

Vui vẻ trên mặt bác Chiêm sâu hơn, chỉ thấy trên bàn vẽ mặt ba người kia đều là ngạc nhiên: "Hai người quen biết?"

"Có chút giao tình." Bác Chiêm cười nói, "Cô gái nhỏ rất nhiệt tâm, tôi đến giúp chút."

Tường Du nhìn Lương Kiều một cái, mỉm cười nói: "Vậy thì rất có duyên phận."

"Nhị dân cùng cô gái này vô cùng có duyên phận." Bác Chiêm cười đến ý tứ sâu xa, cảm khái một câu, "Cả hai đều là đứa bé ngoan, có thể đi đến cùng nhau rất tốt, rất tốt."

Một bữa cơm ăn cũng coi là ấm áp hài hòa.

Sau khi ăn xong Lương Kiều chủ động hỗ trợ thu dọn chén đĩa, mấy người đàn ông ở trong phòng khách nói chuyện.

Bác Chiêm uống trà cùng Quan Hòa Quang, hỏi vài câu liên quan đến công việc của Quan Triệt cùng Quan Hành. Gần đây Quang Diệu quay vài bộ phim điện ảnh cùng truyền hình thành tích cũng không tệ, bác Chiêm biểu dương Quan Hành một phen.

Trò chuyện một chút, đột nhiên bác Chiêm hỏi: "Nghe nói cái người tên Dương gì đó, bắt được rồi?"

Sự việc năm đó bác Chiêm biết rõ nội tình, cũng xuất không ít lực. Quan Hành gật đầu nói: "Thiệu Dương, cậu ta đã tự thú."

"Vậy là tốt rồi." Bác Chiêm thở dài, "Thật ra khiến cháu chịu không oan uổng."

Quan Hành cười cười không sao cả: "Ngã một lần khôn hơn một chút, không có gì."

Khi đó xác thực là hận qua, cũng vì thế mà chán chường tự vứt bỏ, nhưng trôi qua nhiều năm như thế, cuối cùng cũng đưa cậu ta ra công lý, lại nhớ đến, hình như đã không còn để ý như vậy.

Dù sao hiện tại anh trôi qua rất tốt, những thứ muốn hầu như đã đạt được, anh vô cùng thấy đủ.

Trong phòng bếp có thể nghe được tiếng nói chuyện lơ mơ của Lương Kiều cùng Tường Du, Quan Hành lắng lắng nghe, trong lòng bàn tay cầm một chén trà nhỏ, trong ánh nắng giữa trưa năm nghiêng dựa ở trên ghế sofa, vẻ mặt mang theo vài phần ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Editor: Linh Đang

Lần này thời gian bác Chiêm về nước rất vội, trước khi đi còn có vài vị bạn cũ muốn gặp, bởi thế ăn xong bữa cơm này không ở lại quá lâu, tán gẫu với Quan Hòa Quang một lát liền rời đi.

Tường Du đi lên lầu ngủ trưa, Quan Triệt cùng Quan Hòa Quang cũng đến thư phòng thương nghị chuyện công việc, Quan Hành cùng Lương Kiều ở lại phòng khách ăn trái cây mà đi đã gọt.

Đây là lần đầu tiên Lương Kiều đến nhà họ Quan, Quan Hành còn rất hưng phấn, mang theo cô đi thăm bốn phía, tham quan đơn giản một lần, sau đó tay dắt tay đến hoa viên đi tản bộ.

Bên ngoài mặt trời rất thích hợp để phơi nắng, nhưng trong hoa viên có một nhà ẩm thủy tinh trồng hoa rất đẹp, trên đỉnh cùng bốn phía như đều bị sinh vật phát triển bốn phía bám lấy, bên trong còn rất râm mát.

Trong phòng hoa sắc màu rực rỡ, trong không khí đều mang theo hương thơm, mát lạnh cả người. Bên phải trong góc còn có một chiếc bàn tròn nhỏ màu trắng cùng ghế dựa gỗ được treo lên, bên trên có đặt một chiếc mền trắng, cạnh đó dây kết rủ xuống, trông rất đẹp mắt.

"Oa ~" Lương Kiều sợ hãi than lên tiếng, "Không nghĩ tới đi lại có tâm thiếu nữ như thế."

"Anh cả làm đấy." Quan Hành kéo cô đi tới, "Đến ngồi một lát đi."

Anh tiện tay lôi kéo mềm, sau khi ngồi xuống kéo Lương Kiều đến trên chân mình, ôm lấy. "Sao anh lại yêu em như thế..." Anh cúi đầu hôn lỗ tai cô một chút, sau đó mặt chôn ở bên trong hõm vai cô cọ xát.

"Em cũng yêu anh mà~" Lương Kiều xoay tay lại ôm cổ anh, hôn một cái vào miệng anh. "Hôm nay em biểu hiện được không? Phản ứng của đi và chú có được tính là tốt không?"

"Đương nhiên là được, chỗ nào của em cũng được." Quan Hành vui thích nói, "Đã khá hơn nhiều so với dự đoán của anh, anh đã nói bọn họ sẽ rất thích em, em tốt như thế, lão Quan nhà chúng ta thật sự kiếm được lời mà."

"Chao ôi chao ôi, sao hôm nay miệng ngọt như thế, hả?" Lương Kiều bóp mặt anh kéo, "Có phải món điểm tâm ngọt quá không? Vậy sau này em ngày ngày làm đồ ngọt cho anh, giữ vững giọng hắc!"

Quan Hành bị cô kéo miệng đều ngoác ra, ô ô nói: "Không cần ăn đồ ngọt, ăn em là đủ rồi."

"Lại sắp lưu manh rồi!" Lương Kiều cười hi hi giận anh, nghiêng đầu lén lút nhìn bên ngoài, sau đó ôm lấy anh cổ anh đứng lên, ngồi quỳ chân ở trên đùi anh, chủ động hôn lên: "Vậy thì cho anh ăn một miếng."

...

Ở trong phòng hoa vui đùa nửa ngày, hai người mới trở về, sợ quấy rầy đến mấy người đang ngủ trưa, rón ra rón rén như ăn trộm. Quan Hành dẫn Lương Kiều tới phòng ngủ của mình, lặng lẽ đóng cửa lại.

Phòng của anh vẫn còn đồ ở đây, mỗi ngày đều có di quét dọn, còn có thể thấy hương vị tươi mới trong không khí.

Lương Kiều quan sát phòng anh, sâu sắc cảm thấy, người này chính là một vật thể mâu thuẫn.

Dường như quần áo của anh đều sẫm màu, nhất là tây trang, đều là màu đen thuần hoặc màu gì khác gần tương đương với màu đen; nhưng bất kể là ngôi nhà phía nam kia, là căn phòng trong nhà này, toàn thể sắc điệu lại là màu trắng, trừ đồ dùng trên giường sự kết hợp của hai màu sắc đó, những đồ dùng trong nhà khác đều là màu trắng, cũng không có thiếu thắm lộng xù cùng cùng thú bông kì kì quái quái.

Thật sự là người tự mâu thuẫn...

Không gian trong phòng ngủ nhỏ hơn một chút so với nhà trọ, nhưng đồ đạc cũng không nhiều, thật cũng không phải chật chội.

Lương Kiều tò mò tham quan bốn phía, sờ sờ xem xem bên trong một chút, Quan Hành ở ngay sau lưng cô, một tác cũng không rời dán vào cô, thỉnh thoảng duỗi tay cảm những đồ cô đặt lung tung về đúng vị trí.

Một bên vách tường có cánh quạt lớn, đằng sau không gian tương đối rộng rãi của phòng để quần áo, lúc đẩy ra như có cảm giác kim quang lấp lánh.

Lương Kiều cảm thán oa một tiếng, ánh mắt vừa rơi xuống một hàng đồ xa xỉ liền không dời: "Mười mấy m² trong này còn đáng giá nhiều hơn bên ngoài!"

"Về sau đều là của em." Quan Hành nịnh nọt nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hừ hừ nói, "Em cũng đã đoạt lại hết thẻ ngân hàng của anh, đến chút của để dành này cũng không buông tha sao?"

"Nhờ có anh nhắc nhở em." Lương Kiều cười tủm tỉm vỗ một cái vào bả vai anh, "Mau, còn có cái gì để dành còn không mau lấy ra, hôm nay giao ra cả một lượt đi."

Quan Hành ôm cô eo rầm rì nửa ngày, hôn nhẹ vài cái mới nói: "Trong ga-ra còn có ba chiếc xe đấy, còn có mấy nhà hàng mở chung với người khác..."

Bỗng chốc thăng cấp thành tiểu phú bà Lương Kiều xoa bóp mặt anh: "Thật ngoan ngoãn!"

Sau khi cung cấp một lượt đồ để dành cho bà xã đại nhân, Quan Hành lại lấy album trước đây của mình cho cô xem.

Trước mười hai tuổi có rất nhiều ảnh chụp, gần như đầy năm quyển, khi đó cùng ông nội ở thành phố B, mặc dù cuộc sống không có cha mẹ yêu thương, nhưng lúc nhỏ vẫn rất hạnh phúc, mỗi tấm hình đều là bộ dáng tinh thần phấn chấn bông bột.

Nhưng mà sau khi chuyển đến thành phố C sống cùng cha mẹ, ảnh chụp bỗng chốc thiếu đi rất nhiều, hơn mười năm cộng lại, cũng không đầy một quyển. Hơn nữa trong tấm ảnh anh chuyển biến cũng rất rõ ràng, bộ dáng còi mớ tươi cười dần dần biến mất, lệ khí cùng lạnh lùng ngược lại càng ngày càng tăng.

Lương Kiều ngồi xếp bằng ở trên giường lớn của anh, vừa mới bắt đầu còn nhìn thấy vui vẻ, cầm lấy tấm ảnh chụp trăm ngày của anh cười nhạo thật lâu, còn cưỡng chế muốn để vào túi của mình để giữ riêng. Sau đó lời nói cũng ít đi, xem hết quyển hơi mệt, đau lòng nắm anh tay, nhất thời không lên tiếng.

"Làm sao lại mang về mặt này?" Khóe miệng Quan Hành giương lên, một bộ không thèm để ý chút nào, "Ảnh chụp trước kia của em đâu?"

"Lúc em còn nhỏ ảnh chụp đều ở nhà, lần sau mang tới cho anh xem."

Lương Kiều đồ người ra phía sau, kéo anh tay quơ quơ, "Ngủ một lúc đi, em mệt nhọc."

Quan Hành thả album về chỗ, cầm tấm chăn mỏng đắp lên cho cô, sau khi nằm xuống lại ôm cô, khẽ hôn nhẹ lên trán ô một cái, sau đó mới vui thích nhắm mắt lại. "Ngủ đi..."

Vốn chỉ là muốn nằm xuống chợp mắt một lát, kết quả vừa mở mắt đã gần ba giờ. Lương Kiều mơ màng một lúc, nhớ lại mình đang ở chỗ nào, ngồi dậy mạnh mẽ một cái.

Gọi Quan Hành đang ngủ say dậy, hai người rửa mặt vội vàng xuống lầu.

Tường Du ở trong phòng khách, đang ôm một ly nước màu xanh nhàn nhã uống, nhìn thấy bọn họ xuống nhân tiện nói: "Phòng bếp có nước lê xanh cùng canh gừng móng heo, muốn uống thì tự mình đi lấy."

"Oa, quá hạnh phúc, lại có nước uống!" Lương Kiều khoan khoái chạy chậm lại, vang dội hô một tiếng, "Cảm ơn dì!"

Cô múc cho mình một ly canh gừng móng heo, Quan Hành không thích ăn cái này, liền bung cho anh một ly nước lê xanh.

Nước lê xanh chính là ép dưa chuột cùng lê thêm đường phèn mà thành, lại để trong tủ lạnh một thời gian, mát lạnh ngon miệng, hết sức thích hợp uống vào lúc trời nóng.

Tường Du cầm lấy một thìa bạc nhỏ, miệng nhỏ ưu nhã ăn, Quan Hành bung cái ly uống vài ngụm là hết, đặt cái ly lên bàn, chép chép miệng.

Lương Kiều múc một đút cho anh, anh vội vã nghiêng đầu qua một bên, "Anh không uống!"

"Uống một hóp đi, rất tốt với thân thể." Lương Kiều kiên trì.

Quan Hành nhứ lông mày nhìn hồi lâu, bắt đầu đi uống vào, chua chua ngọt ngọt, hương vị cũng được.

Đối diện Trương Du nhìn bọn họ một cái, không lên tiếng. D@Đ#L\$Q%Đ^^

Lại bị cô dứt đầu uống vài ngụm, Quan Hành kiên quyết không chịu uống nữa. Lương Kiều cũng không bắt anh, tự mình uống cạn phần còn lại. "Dì, nước này uống thật thích, có công hiệu gì sao?"

Trương Du nuốt thức ăn trong miệng xuống, thản nhiên nói: "Ôn kinh bổ huyết."

Về mặt Quan Hành lập tức như táo bón, lên án trừng mắt nhìn Lương Kiều: "Nước này là phụ nữ các người uống, làm sao con phải uống!"

Lương Kiều không ngừng vui vẻ, Trương Du giải thích: "Cái này đã thông kinh mạch dưỡng máu, mùa hè muốn ăn mà không nóng uống một chút rất tốt, con uống chút cũng không có gì xấu."

A, về mặt Quan Hành thoáng dễ nhìn một chút, còn tưởng rằng ôn kinh là chỉ kinh nguyệt của phụ nữ ...

Trương Du múc một thìa nước trái cây xanh lá, tạm ngưng, như cố ý đùa anh nói, "Nhưng xác thực là để phụ nữ uống, công hiệu điều trị kinh nguyệt rất tốt."

Quan Hành: "..."

Cuối tuần Quan Hòa Quang cũng rất bận, buổi chiều đã sớm hẹn người khác ra ngoài, Quan Triệt ở thư phòng đợi, vốn là muốn buổi tối cùng bọn họ cùng nhau ăn cơm, nhận một cú điện thoại, tạm thời lại vội vã ra cửa.

Trong nhà trừ đi cũng chỉ còn lại có ba người Lương Kiều, Lương Kiều trò chuyện cùng Trương Du, Quan Hành liền ngồi ở một bên, ở trước mặt mẹ ngại ấp áp ôm ôm, nhưng vẫn không nhận được xoa bóp tay cô, hoặc là cầm lấy một lọn tóc của cô vuốt vuốt.

Những cử chỉ ngọt ngào của người yêu tất cả Trương Du đều nhìn thấy trong mắt, càng nhìn càng cảm thấy chướng mắt, uống xong nước trái cây liền đứng lên: "Các con đi chơi đi, buổi tối nhớ về ăn cơm, mẹ đi lên nghỉ một lát."

Quan Hành liền nghe lời dẫn Lương Kiều ra cửa.

Trong tiểu khu xanh hoá làm vô cùng tốt, không gian hết sức là trong sạch tươi đẹp, bên ngoài đường cái rộng rãi lại sạch sẽ, ven đường trồng hai hàng cây bạch quả cao lớn, phiến lá xanh biếc che khuất bầu trời, ánh mặt trời xuyên qua bóng cây hiện lên những chiếc bóng loang lổ, tình nhân ân ái dặt tay đi qua, hết sức có vài phần cảm giác lãng mạn.

"A - -" Một tay Quan Hành dắt Lương Kiều, một tay mở ra hô một tiếng, mặt mũi tràn đầy hương thụ, "Loại cảm giác này thật sự sáng khoái!"

Về mặt Lương Kiều lại đột nhiên trở nên cảnh giác, hai mắt quét anh từ trên xuống dưới: "Không phải anh sẽ cầu hôn em ở chỗ này chứ? Quá qua loa, em không thuận theo đâu."

Quan Hành ngẩng lên cái cằm liếc xéo cô: "Có phải em đang ám hiệu trá hình anh hay không?" Nói xong liền xò tay vào trong túi áo như muốn lấy thứ gì, "Em đừng nói, anh đang chuẩn bị đấy..."

Lương Kiều hất mạnh tay của anh ra chạy về phía trước, một bên bịt lấy lỗ tai kêu: "Không muốn không muốn em không cần cầu hôn qua loa như thế a a a!"

"Ha ha ha!" Quan Hành cười vài tiếng ở tại chỗ, co cẳng đuổi theo, "Yêu tinh! Chạy đi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Editor: Linh Đang

Buổi tối Quan Hòa Quang cùng Quan Triệt đều không trở về, Quan Hành cùng Lương Kiều bồi Trương Du ăn cơm xong, lại đợi rồi lập tức rời đi.

Thừa dịp Quan Hành đi lấy xe, Trương Du giữ chặt Lương Kiều, nhét vào trong tay cô một bao lì xì tương đối dày. Lương Kiều cả kinh, vội vàng chấp tay sau lưng, "Chao ôi chao ôi chao ôi đi à! Cháu không nhận đâu!"

"Cầm lấy đi." Tường Du cũng lười qua lại nhún nhường với cô, kẹp li xì vào dây lưng của cô, "Chút tâm ý của dì và chú, đừng từ chối, lần đầu tiên tới nhà nhất định phải có li xì, đây là quy củ của nhà chúng ta."

Lương Kiều đành phải nhận lấy, lúc bóp thì độ dày khả quan, lần đầu tiên trong đời nhận li xì mà sợ hãi nhiều hơn mừng rỡ.

"Cảm ơn dì..."

Tường Du gật gù đầu, "Được rồi, trở về đi, đi đường cẩn thận."

Lương Kiều thu li xì vào trong túi, lúc lên xe bị Quan Hành thấy vẻ rối rắm trên mặt, buồn bực hỏi cô: "Sao lại là về mặt này? Mẹ anh vì để em chia tay anh mà dùng tiền đập em?"

Lương Kiều thất dậy an toàn: "Đoán đúng một nửa."

"Không thể nào?" Quan Hành trừng mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin, "Mẹ anh keo kiệt như thế, phí chia tay cũng không cho?"

"..." Lương Kiều lườm anh một cái, "Trong đầu anh chứa bao nhiêu tưởng mẹ chồng con dâu cầu huyết? Dì không bắt em rời khỏi anh, hơn nữa còn đưa cho em một bao li xì lớn, siêu siêu lớn!"

"Ồi! Làm anh sợ nhảy dựng." Quan Hành thở phào nhẹ nhõm, khởi động xe, "Có li xì để cầm rồi mà sao còn mất hứng thế?"

"Em sợ hãi..." Lương Kiều thở dài, "Vừa cao hứng vừa sợ hãi."

Mặt mũi Quan Hành tràn đầy lo lắng: "Cho thì em nhận lấy, sợ hãi cái gì? Trong một bao li xì thì có thể có bao nhiêu tiền, lúc anh đưa cho em một trăm vạn cũng không thấy trong lòng em sợ hãi."

Lương Kiều chắc một tiếng: "Vậy có thể giống nhau sao."

Xe lái trên đường cái vắng vẻ, Quan Hành duỗi tay xoa xoa đầu tóc của cô: "Đừng nhận rồi vờ vắn, em hãy suy nghĩ đến những cái thẻ kia của anh, là gì so với bao kị xì nhỏ này."

Hình như cũng có đạo lý, trông mắt Lương Kiều chuyển chuyển, lấy li xì ra đếm.

"Uây! Con số này thật may mắn!" Đếm xong một xấp Mao gia gia mới tỉnh rồi nhét lại, cái miệng nhỏ của Lương Kiều liên tục lú lo, "Ngày mai ba ba mời con đi ăn cơm, con muốn ăn cái gì?"

Quan Hành mất hứng trừng mắt nhìn cô: "Ở trước mặt anh không được phép tự xưng ba ba."

Lương Kiều lấy lệ trả lời một câu, tiếp tục hưng trí bưng bưng hỏi: "Một bữa tiệc lớn tiêu chuẩn thế nào? Có hứng thú không? Hoặc là nồi lẩu thịt xiên quán ven đường, anh muốn ăn cái nào?"

Quan Hành sâu sắc liếc cô một cái: "Anh chỉ muốn ăn em..."

Lương Kiều nửa nheo mắt lại, liếm liếm môi: "Rất biết chọn đây, tiêu từ ~" cô ngồi dậy, tiến lại gần Quan Hành một chút, tay chậm rãi sờ từ bắp đùi anh lên, "Anh muốn ăn ở chỗ nào? Phía trên, hay là phía dưới?"

"..." Quan Hành dùng sức nhắm hai mắt lại, một tay bắt lấy tay cô đang làm loạn ấn cô về chỗ, sau đó rít từ trong kẽ răng ra một câu: "Trở về sẽ thu thập em!"

Lương Kiều liếc nhìn đũng quần anh đã khê phòng lên, ngã vào ghế ngồi vui mừng khôn xiết.

Buổi tối tất nhiên là không thể thiếu một ân ái triền miên mãnh liệt, buổi sáng lúc tỉnh lại rửa mặt phát hiện cấn cổ một mảng dấu vết ái muội lớn, Lương Kiều nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra, súc miệng vài ngụm nổi giận dưng dưng chạy đến, níu lấy Quan Hành đang nướng bánh mì đánh đòn hiểm: "Có phải anh cố ý hay không?! Biến thành như thế này sao em đi làm được!"

Quan Hành trốn bên cạnh không ngăn được nhếch miệng lên: "Chao ôi chao ôi chao ôi đừng đánh! Không phải anh cố ý, ai bảo em quyến rũ anh như vậy, người đàn ông thân thể cường tráng nhiệt huyết sôi trào tốt như anh, tình khó điều khiển kiểm chế a..."

Tình khó điều khiển kiểm chế? Ha ha...

Lương Kiều vịn bả vai anh nằm sấp lên, cấn trên cổ anh một phần nhỏ da thịt hung hăng hút vài hơi, lúc buông ra anh chưa hết giận lại đá một cước.

Quan Hành sờ sờ chỗ bị cô hút qua, trở về phòng soi gương, chắc hai tiếng. Như thế này mà đi làm sẽ làm đám người không có cuộc sống sinh hoạt tình dục rất ngưỡng mộ đây...

Sau khi tan việc hai người cùng đi ăn cơm, có phần văn kiện khẩn cấp phải đưa đến tổng công ty, Quan Hành liền lái xe chở Lương Kiều về tổng bộ Quan Ý một chuyến trước, giao văn kiện cho anh cả liền vội vã chạy xuống tìm Lương Kiều.

Hồi đối diện với đường cái là cao ốc Dư thị, lúc Quan Hành xuống phát hiện Lương Kiều đang đứng ở ven đường khom người nói chuyện với người trong chiếc xe màu đen.

Đó là xe của Bạch Kinh Trì, Quan Hành nhận ra.

Mặc dù trước là vì ân oán của vì Phong Miểu Miểu cùng Dư Nhĩ, nhà họ Quan cùng nhà họ Dư cũng nháo qua một chút không vui, nhưng kể từ sau khi chú của Dư Nhĩ là Dư Duyên Đông trở về chủ trì đại cục, quan hệ của hai nhà đã hòa hoãn rất nhiều, Quan Hành cùng hai vợ chồng Bạch Kinh Trì và Dư Nhĩ đã từng có vài lần có duyên, nhất là Dư Nhĩ còn là bạn tốt của Lương Kiều, sau đó không ít lần cũng đi đi lại lại, Quan Hành cũng liền đi tới lên tiếng chào.

Thời gian trước hai vợ chồng này xin nghỉ phép xuất ngoại, hình như là bởi vì công việc quản lý vụ sở của Bạch Kinh Trì xảy ra tình huống khẩn cấp, cho nên sớm kết thúc hành trình về nước. Lương Kiều cùng Dư Nhĩ đang tán gẫu vui vẻ, Quan Hành cùng Bạch Kinh Trì không hài lòng, ở một bên không yên lòng hàn huyên.

Chờ hai người phụ nữ cuối cùng cũng lú lú hết tâm tình kết, Quan Hành không thể chờ đợi được đi qua ôm Lương Kiều: "Đi thôi, thời gian không còn sớm."

Dư Nhĩ trừng mắt to nhìn cánh tay anh vòng ở bên hông Lương Kiều một hồi, lại ngo ngoe anh, khẽ hừ một tiếng, như có chút không cam lòng nói với anh: "Vận khí của anh thật tốt..."

"Đúng thế." Về mặt Quan Hành tán thành, hết sức thành khẩn gật đầu, "Gặp được cô ấy chính là toàn bộ may mắn của tôi."

Có lẽ thái độ của anh cũng tốt, về mặt Dư Nhĩ để nhìn hơn một chút, hẹn Lương Kiều thứ hai đi làm tóc, sau đó liền vui thích theo sát ông xã nhà mình về nhà.

Lương Kiều đứng cạnh quay người lại ôm lấy Quan Hành, chọc chọc mặt anh theo thói quen, cười hi hi hỏi: "Anh mới vừa nói cái gì? Em không nghe rõ, lặp lại lần nữa đi."

"Không nói gì mà." Quan Hành cố làm ra vẻ không biết, ôm lấy cô hướng đi tới xe bên cạnh.

Lương Kiều nhảy một cái lấy đà sau đó khóa lên cổ anh theo thói quen, sau đó lại cúi xuống, khiến thất lưng anh phải ngã ra. Quan Hành chao ôi ô ai da khoa trương kêu lên: "Giết người rồi! Cứu mạng nha!"

"Nói mau nói mau, nói liền tha cho anh khỏi chết."

Quan Hành cò kè mặc cả với cô: "Vậy em thả anh ra trước."

Tay Lương Kiều khẽ buông ra, Quan Hành nhân cơ hội bắt lấy cổ tay cô, lư loát xoay người đào thoát khỏi sự trói buộc của cô, sau đó bàn tay chụp tới ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn. D#@D#L\$Q%D^^

Một nụ hôn lâu nhiệt tình kết thúc, Lương Kiều nhìn anh ánh mắt long lanh, Quan Hành thỏa mãn liếm liếm môi, sung sướng nói: "Dùng miệng nói không bằng dùng miệng làm, em cảm thấy thế nào?"

Lương Kiều lau miệng, lại nói: "Anh cả vừa mới đi qua."

"..." Quan Hành lập tức quay đầu lại nhìn quanh vài cái, không thấy được người khác cũng không thấy được xe, lại quay lại, không lăm để ý nói: "Mặc kệ anh ấy, một câu độc thân."

Hai người dính lấy nhau một hồi rồi lên xe đi ăn cơm, không có để ý đến góc đường đằng sau khu vực xanh hoá có bóng người.

Bởi vì ghét bỏ đồ ăn Pháp quá rườm rà, cuối cùng Lương Kiều chọn một quán ăn Trung Quốc vừa mới khai trương, danh tiếng của quán này không nhỏ, giai đoạn trước khai trương lại có chiết khấu ưu đãi, bởi vậy lúc này trong tiệm chật kín cả người.

Lương Kiều cùng Quan Hành đến hơi trễ, xếp hàng hơn mười phút mới tìm được vị trí.

Ngược lại hương vị rất khá, Quan Hành cùng Lương Kiều chen chúc ở ghế dài, ăn một bữa cơm đều dính lấy nhau, gấp thức ăn nuốt com này nọ đều không cần nói, lại quá đáng là này hai người này đang ăn com thì miệng lại tiến gần đến nhau, sau khi ăn xong em gái nhỏ ở bàn bên cạnh bò lên dài liên tục tò mò nhìn bọn họ chăm chăm.

Về sau bị mẹ của bé phát hiện, vội vàng ôm cô con gái nhỏ lại, một bên ánh mắt mang khinh bỉ cùng tức giận khiển trách bọn họ. Dường như Lương Kiều còn nghe thấy chị ta lẩm bẩm một câu "Đạo đức bại hoại" gì đó, lập tức ôm lấy Quan Hành hôn một cái thật vang.

Bởi vì khách cũ quá nhiều, nhân viên phục vụ không giúp được, tính tiền phải tự mình đến quầy hàng. Lương Kiều soái khí ném ví tiền cho Quan Hành, một bộ giọng điệu đại gia nói: "Cầm đi tiêu xài!"

Quan Hành cúi đầu cắn một cái ở khóe miệng cô: "Em cứ phóng túng đi."

Anh đến quầy hàng đi tính tiền, Lương Kiều liền ngồi tại chỗ chơi di động, không quá hai phút, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi: "Cẩn thận - -"

Giọng nói kia bởi vì kinh hoàng mà thay đổi, nhưng cả ngày lẫn đêm nghe qua nhiều lần như vậy, quen thuộc đã đến sâu tận xương tủy, cũng sẽ không gây trở ngại cô nhận ra đó chính là giọng nói của Quan Hành.

Cô vô thức quay đầu, còn chưa tìm thấy Quan Hành ở chỗ nào, trước đã thấy rõ khuôn mặt dữ tợn của người phụ nữ áo mũ chỉnh tề cách cô không xa.

Phong Miếu Miếu?

Lương Kiều đang bị vây trong mờ mịt chưa kịp phản ứng.

Phong Miếu Miếu bung một nồi inox đi tới chỗ Lương Kiều, con mắt quờ trách cô như muốn nứt ra, như có huyết hải thâm cừ với cô.

Có lẽ cũng bị một tiếng hô to kia hù dọa, bước chân của cô ta đột nhiên ngừng, ở cách Lương Kiều không đến hai mét, giơ tay lên, một nồi nước còn hơi nóng cuộn cuộn giọt thẳng tắp về phía cô.

Vị trí Lương Kiều ngồi là ở ghế dài phía bên trong, hiện tại muốn né ra đã là không thể nào, theo bản năng cô muốn chui xuống dưới mặt bàn, vừa mới cúi người xuống cũng cảm thấy được trên lưng có một lồng ngực khoan dung đè đến, tiếp theo bên tai liền nghe thấy một tiếng kêu thống khổ.

Sau phút giây yên tĩnh ngắn ngủi, trong nhà ập tức một mảnh hỗn loạn.

Dường như là có người tiến lên chế trụ Phong Miếu Miếu, cô ta tâm thần gọi quát lên. Trong lúc nhất thời tiếng người huyền ảo, kinh hoàng thét chói tai, quát to phải báo cảnh sát, còn có nhân viên nhà hàng duy trì trật tự lo lắng hồ to.

Có vài giọt nước nóng hồi chảy xuống rơi vào trên người Lương Kiều, lưu lại cảm giác cháy bỏng trong chốc lát, rất nhanh trở nên chết lặng.

Những âm thanh hỗn loạn xung quanh như cũng trở nên xa cách, Lương Kiều hoàn toàn không nghe thấy, bên tai chỉ còn tiếng kêu thống khổ đè nén của Quan Hành phát ra từ cổ họng, trái tim giống như là bị cái gì xé ra, đau đến máu tươi đầm đìa.

"Quan Hành! Quan Hành..." Lương Kiều nhớ tới xem anh đến cùng như thế nào, nhưng toàn bộ sức nặng trên người anh đều đè ở trên người cô, thậm chí cô không dám dùng sức đẩy anh, một tiếng một tiếng hoảng loạn kêu tên anh, nhưng mà trừ những tiếng kêu rên thống khổ kia, thì không có gì khác đáp lại.

"Quan Hành..." Cô ghen ngào thậm chí ngay cả những lời khác đều nói không nên lời, đến cuối cùng không nhịn được khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Editor: Linh Đang

Anh họ của cô bé gái bên bên, ước chừng là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, tới đây một tay kéo Quan Hành lên, trong tiếng kêu đau của anh chậm rãi cất áo sơ mi trên người anh, sau đó gọi nhân viên phục vụ đi lấy nước lạnh.

Vài vị nhân viên phục vụ cũng đã bị dọa ngốc, vẫn là một nữ sinh kịp phản ứng trước, sốt ruột gấp rút chạy đến phòng bếp, cùng một vị đầu bếp mang một thùng nước lạnh lớn ra.

Lương Kiều đỡ ghế dài đứng lên, không lưu ý chân ở góc bàn vấp một cái, lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Quan Hành đau đến cả khuôn mặt cũng đã vặn vẹo, cắn bản không đứng vững, trực tiếp quỳ gối xuống đất. Trên lưng mông lớn da đều sưng đỏ lên, nhưng nghiêm trọng nhất ở phía sau gáy cùng bên tai trái, chỗ da kia không có áo sơ mi che, đã dần dần bắt đầu nổi bóng.

Anh đau đến vô thức duỗi tay muốn ấn, bị người thiếu niên kia nhanh tay lẹ nắm lấy cánh tay, một bên chỉ huy nhân viên phục vụ từ từ cầm nước lạnh cọ rửa trên lưng anh.

Lương Kiều quỳ gối bên cạnh Quan Hành, bị nước lạnh tung tóe một thân lại như không phát giác gì, vron tay cũng không dám chạm vào trên người anh, run rẩy kéo tay anh: "Quan Hành, em ở chỗ này..."

Tay mới vừa đưa tới liền bị Quan Hành nắm lấy, khí lực lớn đến nỗi xương cốt cô đều thấy đau. Lương Kiều cắn răng chịu đựng, đầu gối tiến lên phía trước một bước, cẩn thận tránh miệng vết thương ôm lấy đầu anh, cái trán dính sát anh.

Cô không có nói nữa, tóc dài rủ xuống che mặt đi, không có người thấy môi cô liên tục run rẩy, chỉ có từng giọt nước mắt liên tục rơi xuống, không tiếng động đập đất xuống.

Xe cứu thương tới rất nhanh Quan Hành được người thiếu niên kia cùng nhân viên cứu hộ giúp đỡ đặt lên băng-ca. Lương Kiều đi theo lên xe, toàn bộ hành trình đều siết tay Quan Hành, vì xử lý khẩn cấp cho anh nên trong quá trình đó nhân viên y tế không buông tay ra, nhưng từ đầu đến cuối không có dừng liếc nhìn vết thương của anh. D@Đ#L\$Q%Đ^6

Nhưng mà từ những trao đổi lúc đó của nhân viên cứu hộ không khó để biết, vết bỏng trên cổ anh hết sức nghiêm trọng.

Quan Hành bị trực tiếp đẩy mạnh vào phòng giải phẫu, Lương Kiều liên tục theo sát, đứng ở cửa bị y tá đẩy đi ra.

Mặt cô như dán vào cửa tự động màu lam nhạt đóng kín, Lương Kiều nằm sấp ở trên cửa cửa sổ nhỏ, mặc dù không nhìn thấy cái gì, nhưng cô nhìn chăm chăm rất lâu, cuối cùng một lúc mặt cô ngã xồm xuống, che mặt.

Mười mấy phút sau Tưởng Du cùng Quan Triệt chạy tới, khó nén lo lắng chạy chậm lại đây, phát được Lương Kiều: "A Hành như thế nào rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh ấy còn ở bên trong..." Lương Kiều lau khô mắt một cái, nói ngắn gọn chuyện phát sinh vừa rồi cho bọn họ biết.

"Vì cứu cô?" Lời nói của cô còn không có nói xong, Tưởng Du đã giận đến toàn thân phát run, tay phải vung lên tát cô một cái, "Cô xứng sao! Cô dựa vào cái gì!" D@Đ#L\$Q%Đ^6

Quan Triệt liền vội vàng kéo bà, lông mày nhíu lại rất sâu: "Mẹ, người bình tĩnh một chút!"

Lương Kiều miễn cưỡng nhận một cái tát kia, không nói gì. Mặc dù đầu sỗ gây nên việc này là Phong Miểu Miểu, một chút cũng không liên quan đến cô, nhưng nghĩ đến Quan Hành là thay thế cô bị thương, ngực liền đau đến muốn chết.

Bị đánh một cái thì tính là gì, anh so với cô càng đau nhức gấp nghìn lần vạn lần.

Thậm chí tự cô cam chịu nghĩ tới, đánh đi, đánh nhiều hơn vài cái, làm cho cô đau nhức nhiều một chút, như thế có lẽ nỗi áy náy sẽ vơi đi một chút, trong lòng cũng có thể dễ chịu một chút.

"Em mới vừa nói là Phong Miểu Miểu? Cô ta trở về?" Trong ba người chỉ có Quan Triệt còn giữ một chút lý trí, nhíu lông mày nhìn mẹ một cái, thấy bà siết chặt quả đấm còn đang nổi nóng, liền bỏ ý niệm truy cứu hành tung của Phong Miểu Miểu trong đầu, chỉ hỏi Lương Kiều, "Hiện tại cô ta đâu?"

"Cũng đã bị đưa đến đồn công an gần đó." Lương Kiều nói xong, cũng báo địa chỉ của quán ăn kia cho anh.

Quan Triệt gật gù đầu, đỡ Tưởng Du qua một bên ngồi xuống, đi đến cuối hành lang gọi một cuộc điện thoại.

Không đầy một lát sau Quan Hòa Quang vội vàng kết thúc hội nghị ban giám đốc cũng chạy tới, sau khi hiểu rõ tình huống từ chỗ Lương Kiều, không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua phía Quan Triệt, anh nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đây là sự ân ý của cha con, ý tưởng của hai bên, một ánh mắt có thể rõ ràng.

Quan Hòa Quang trấn an vỗ vỗ bả vai Tưởng Du, thấy trạng thái của Lương Kiều cũng vô cùng hồng bết, khó có lúc mở miệng trấn an hai câu.

Tưởng Du ngồi một bên chợt để ý đến bên phải cổ Lương Kiều có vài dấu màu hồng, mày nhíu lại sâu hơn: "Cô cũng bị thương?"

Lương Kiều lắc lắc đầu: "Con không sao."

Tưởng Du tức giận liếc nhìn cô một cái, nói với Quan Triệt đang đứng ở góc xa: "A Triệt, con mang cô ta đi xử lý chút đi."

Quan Triệt ngừng một lát, nhét bao thuốc vừa mới móc ra vào trong túi, "Đi thôi."

Mặc dù hết sức không muốn rời đi vào lúc này, nhưng lại không thể cự tuyệt không làm, Lương Kiều mím môi, vẫn đi theo.

Vết thương của cô không có chuyện gì, bôi chút thuốc là được, rất nhanh.

Giải phẫu kéo dài gần hai giờ, Quan Hòa Quang cùng Tưởng Du vẫn luôn trông giữ ở ngoài phòng mổ, mặc dù tâm tình đều không lộ ra ngoài, cũng nhìn ra được lo lắng cùng bất an. Thật ra trong thâm tâm Lương Kiều vẫn cảm thấy hai vị trưởng không làm tròn trách nhiệm của cha mẹ với Quan Hành, không đủ yêu thương anh, nhưng hôm nay nhìn thấy như thế này, thì ra là do chính cô hẹp hòi.

Lúc Quan Hành bị đẩy ra thì thuốc gây tê còn chưa hết tác dụng, Tưởng Du cùng Lương Kiều đi theo đến phòng bệnh, Quan Hòa Quang cùng Quan Triệt lưu lại nghe tình huống.

Phần lưng Quan Hành bỏng tương đối nhẹ, mặc dù quần áo không nhiều, nhưng dù sao cũng tạo thành một tầng tác dụng bảo vệ, mặc dù cũng nổi lên bọng nước, nhưng cũng sẽ tự nhiên khép lại, được chăm nom thỏa đáng sẽ không lưu lại vết sẹo. Nhưng vết thương sau gáy cùng bên tai nghiêm trọng hơn, mặc dù diện tích vết bỏng không lớn, nhưng đã tạo thành vết bỏng độ hai, khả năng cần tiến hành cấy da.

Sắc mặt hai người ngưng trọng trở lại phòng bệnh, đã thấy Lương Kiều ngồi ở trên ghế dựa bên ngoài, cúi đầu, mặt chôn ở lòng bàn tay.

"Sao lại không đi vào?" Quan Triệt dừng ở bên người cô một chút.

Lương Kiều ngẩng đầu lên, con mắt rõ ràng có chút hồng, cô có chút lo lắng đứng lên: "Bác sĩ nói như thế nào?"

"Trên cổ nghiêm trọng hơn, vết bỏng độ hai, chỗ khác không có đáng ngại." Có lẽ là biết rõ tính cách cô rất kiên cường, Quan Triệt cũng không giấu giếm, nói thật, "Sau đó cần phải tiến hành một loạt các cuộc giải phẫu, tình huống nghiêm trọng cần tiến hành cấy da, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Cấy da?

Lương Kiều há to miệng, lại không phát ra âm thanh, ngừng một lát mới khàn giọng nói: "Em biết rồi, cảm ơn anh cả."

Chờ Quan Triệt đi vào, cô ở lại ngồi xuống trên ghế.

Không đầy một lát cửa phòng bệnh lại mở ra, Quan Triệt lại đi ra gọi cô: "Nó tỉnh rồi."

Lương Kiều như là lập tức bắn lên, Quan Triệt nghiêng người nhường đường, cô chạy tới thẳng đến giường bệnh. Cả người Quan Hành đang nằm sắp ở trên giường bệnh, mặt nghiêng sang bên này, nhìn cửa chăm chăm.

Lương Kiều nhìn thấy bộ dáng kia của anh mà lòng chưa xót khó nhìn, ngồi xổm đến bên giường giữ chặt anh tay, hốc mắt lại nóng lên.D@Đ#L\$Q%Đ^^

Tay bị Quan Hành cầm thật chặt, anh nhìn cô một hồi lâu, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ anh không làm khó em?"

"Không có, đừng có đoán mò." Lương Kiều dán mặt vào trên trán anh, nhẹ nhàng cọ xát, "Lúc anh làm giải phẫu đi và chú liên tục túc trực bên ngoài, một bước đều không có rời đi."

Thật ra vừa tỉnh dậy chứng kiến ba mẹ cùng anh cả đều đang trông giữ mình, Quan Hành cũng rất cảm động, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không thấy Lương Kiều, vẫn là anh cả thấy anh liên tục tìm mới nói cho anh biết người đang ở bên ngoài, anh liền cho rằng là bởi vì anh bị thương nên cha mẹ giận chó đánh mèo Lương Kiều, cô mới không dám vào gặp anh.

Bây giờ nghe cô nói như thế, mới thoáng yên tâm.

Hai vị trưởng bối cùng anh cả đều ở đây, Lương Kiều cũng không nói với Quan Hành quá lâu, nhanh chóng buông anh ra đứng lên, nói ra mua đồ ăn cho mọi người, muốn để lại chút không gian cho cả nhà bọn họ.

Thái độ của Tường Du có chút lạnh nhạt, ngược lại Quan Hòa Quang mở miệng dặn dò cô ban đêm tối, đi đường cẩn thận một chút.

Tường Du ngồi ở bên giường, khó nén ân cần hỏi Quan Hành có đau hay không, Quan Hành tự nhiên là nói không đau, lại trả lời bà vài câu, đưa mắt nhìn cửa phòng bệnh đóng lại khi Lương Kiều rời đi, đột nhiên anh kêu một tiếng: "Mẹ- -"

Tường Du dừng lại, nhìn anh.

Quan Hành hơi gian nan ngẩng đầu, chuyển ánh mắt đến trên mặt bà: "Có phải vì con bị thương nên mẹ trách cô ấy?"

Anh vừa hỏi xong, mặt Tường Du liền xị xuống, sắc mặt có chút khó coi nhìn chăm chăm anh, không lên tiếng.

Bộ dáng này rõ ràng là tức giận, Quan Hành lập tức có chút ảo não, cảm thấy mình không chọn đúng cách. Cũng không biết làm như thế nào để xoay chuyển, anh mím môi, dứt khoát duỗi tay kéo lấy tay áo Tường Du.

Thân thể Tường Du cứng đờ, nhìn thấy ngón tay anh đang bóp quần áo của mình, ánh mắt động động.

"Mẹ, con biết rõ từ nhỏ mẹ đã không thích con, mẹ chỉ thích anh cả, con biết rõ..." Lúc nói lời này Quan Hành không dám nhìn bà, con mắt nhìn chăm chăm ga giường màu trắng trước mắt.

"Con nói gì vậy?" Tường Du vừa nghe lời này liền có chút tức giận, nhưng thấy cả người anh là băng gạc, lại yên lặng nuốt những lời trách mắng lại.

"Con không tranh với anh cả, mẹ không thích người con trai là con cũng chẳng sao, con không trách mẹ. Nhưng mà, mẹ có thể thích cô ấy một chút hay không?" Đường như là Quan Hành dùng giọng khàn cầu đề nói, "Thực sự con rất yêu cô ấy, ngoài cô ấy ra cũng không muốn những người khác. Mẹ, cô ấy hết sức hiếu thuận, thời gian lâu dài rồi mẹ sẽ biết cô ấy tốt bao nhiêu..."

"Mẹ coi như, coi như mạng những phản thích mà con thiếu, chia cho cô ấy, có được không?"

Tường Du nghe thấy những lời không rõ nguyên nhân này thì rất muốn chửi anh, nhưng nhìn anh lại nói không nên lời.

Trong lúc nhất thời trong phòng bệnh đều trầm mặc.

Quan Hòa Quang cùng Quan Triệt ngồi ở sofa bên cửa sổ, ăn ý không tham dự vào đề tài này.

Rất lâu sau, về mặt Tường Du mới ghét bỏ nói: "Cũng không nhìn một chút xem mình bao nhiêu tuổi, khóc lóc thút thít như phụ nữ." Nói xong lại cảm thấy lời này như có ý chê bai phụ nữ, ngậm miệng, nửa ngày mới nói, "Mẹ thấy con là quay nhiều phim truyền hình quá rồi, cả ngày chỉ quan tâm chút chuyện luân lý gia đình..."

"Phụt..." Bên kia Quan Triệt chật vật nhin cười, bị Tường Du trừng mắt liếc, liền tranh thủ chống quả đấm ở bên môi, ho một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83 1

Editor: Linh Đang

Lương Kiều mua một chút điểm tâm trở về, nhưng mọi người cũng chỉ ném qua, không đói bụng ăn quá nhiều.

Ngược lại Quan Hành cực kỳ thèm ăn, muốn ăn cái này muốn ăn cái kia, lúc Lương Kiều mua còn đặc biệt hỏi thăm từ ông chủ, còn lên mạng tra xét tài liệu, lựa chọn đều là thứ anh có thể ăn.

Cho anh ăn một chút, Lương Kiều liền không cho anh ăn nữa, Quan Hành quán quít lấy cô còn muốn ăn một miếng nữa, Lương Kiều trực tiếp mang những thứ đó đặt tới mặt bàn cách xa anh. "Buổi tối ăn quá nhiều sẽ không tốt cho bao tử."

"À..." Quan Hành không có nháo nữa, ngáp một cái.

Anh bị buồn ngủ bao vây, ba người Quan Triệt đợi một lúc rồi rời đi, Lương Kiều lưu lại bệnh viện chăm sóc Quan Hành. Muốn đưa bọn họ xuống lầu, lại không đành lòng để Quan Hành một mình ở nơi này, cô do do dự dự, Tường Du nhân tiện nói: "Được rồi, không cần đưa tiễn, nghỉ ngơi sớm một chút." "D@Đ#L\$Q%Đ^"

Lương Kiều quay đầu lại nhìn thoáng qua, chống lại ánh mắt trông mong của Quan Hành, lập tức nhún vai. "Vậy mọi người đi đường cẩn thận."

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, cô đóng cửa lại, đi đến bên giường sờ sờ mặt Quan Hành, cúi người hôn anh.

Chỉ là một nụ hôn khẽ lướt qua, cô nhanh chóng thối lui, mặt cũng đặt lý ở trên giường, dán cùng một chỗ với Quan Hành.

"Ông xã..."

Quan Hành mở trừng hai mắt: "Ừ?"

"Em yêu anh." Lương Kiều lại hôn một cái vào trên chóp mũi anh, "Hết sức yêu hết sức yêu."

Khóe miệng không thể khống chế được giương lên, thậm chí Quan Hành cảm thấy được bị thương đều giá trị, thừa dịp trước khi cô đi cũng hôn lên chóp mũi cô một cái, giọng nói không khỏi đắc ý: "Anh đã sớm biết."

Hai người sẽ dùng tư thế nằm sấp như thế nhẹ giọng nói chuyện, Quan Hành là thật sự mệt nhọc, mí mắt đánh một lát đã hoàn toàn ngủ. Lương Kiều cẩn thận đắp chăn lông lên cho anh, ở bên cạnh giường anh trông thật lâu, cuối cùng mới đến một chiếc giường nhỏ khác đi ngủ.

Có lẽ bởi vì trong lòng nhớ kỹ anh bị thương, cả đêm đều không ngủ an ổn. Sau nửa đêm hình như Quan Hành lộn xộn kéo đến vết thương, khẽ hừ một tiếng, Lương Kiều liền lập tức tỉnh, nhảy xuống giường chạy tới, anh lại không động tĩnh.

Lương Kiều lại đợi vài phút, xác định anh không có lộn xộn nữa mới trở về nằm xuống.

Sau khi Phong Miếu Miếu bị khống chế ở nhà hàng bị trực tiếp đưa đến đồn công an cạnh đó, cảnh sát nhân dân ghi chép được khẩu cung cũng hiểu rõ hết tình huống rồi, bởi vì không liên lạc được với người nhà cô ta, quyết định đưa cô ta đến bệnh viện tâm thần.

Những thứ này đều là ngày hôm sau Quan Triệt tới thăm Quan Hành thì tiết lộ, nghe nói là buổi chiều sẽ phái người đi.

Tường Du để đi làm trong nhà nấu canh có tác dụng mau lành vết thương, mang tới buốc Quan Hành uống cạn. Lương Kiều bị cảnh sát liên lạc đi lấy khẩu cung, liền thừa dịp bà ở đó đến cục cảnh sát một chuyến.

Là một vị đồng chí cảnh sát nhân dân họ Lý tiếp đón Lương Kiều.

Căn cứ vào khẩu cung của nhân chứng tận mắt nhìn thấy, cảnh sát nhân dân đã hiểu rõ chuyện xảy ra hôm qua ở quán ăn - - nghe nói là kẻ điên có bệnh tâm thần kia thừa dịp nhiều người hỗn loạn chạy đến phòng bếp bung một nồi nước sôi từ trên lửa xuống, cũng không biết là thù oán cái gì, bay thẳng

chỗ cô gái như hoa như ngọc này mà gọi, sau đó bạn trai của cô gái anh dùng nhào lên, đỡ được nồi nước nóng kia.

Đồng chí tiểu Lý vừa đồng tình lại khâm phục đôi tình nhân chim cá tình thâm, đương nhiên cũng vô cùng không ưa bệnh nhân tâm thần ác ý đã thương người kia.

Trên đường Lương Kiều mua một ít thuốc lá, sau khi ghi chép hết khẩu cung vội trộm kín đáo đưa cho tiểu Lý, sau đó không phí lời lẽ gì liền được phép cho phép gặp Phong Miếu Miếu đã bị mang đi. D@Đ#LSQ%Đ^^

Trạng thái của Phong Miếu Miếu rất tệ, vốn là cách ăn mặc còn rất bình thường đã chật vật không chịu nổi, lúc bị hai vị đồng chí cảnh sát nhân dân mang ra ánh mắt có chút đại ra. Nhưng khi nhìn thấy Lương Kiều, ánh mắt lập tức trở nên hung ác.

A! Lương Kiều cười lạnh một tiếng, tiện tay ném túi trên đất, sải bước nhanh tới chỗ cô ta.

Phong Miếu Miếu cũng đồng thời giằng co kịch liệt, hai vị cảnh sát nhân dân nhất thời không phòng bị, lại để cô ta thoát ra. Nhưng cũng không có trứng mà dùng (câu này mang nghĩa thô tục), sau khi cô ta đào thoát được một giây thì Lương Kiều đã đi đến bên cạnh, bay một cước đá vào trên bụng cô ta, cả người cô ta như muốn bay ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất.

Khí thế cùng lực đạo của một cước này căn bản không thua bộ đội đặc chủng được huấn luyện nghiêm chỉnh là mấy, dù là cảnh sát nhân dân kiến thức rộng rãi cũng sững sờ.

Hơn nữa còn có gan động thủ đánh người ở trong bót cảnh sát, còn mang theo một thân khí thế bá vương, thật là không thấy nhiều.

Đang lúc bọn họ ngây người, Lương Kiều đã đi tới đá một cước vào khuôn mặt dữ tợn của Phong Miếu Miếu, bấp chần bị Phong Miếu Miếu bắt lấy, cô hung hăng đập một cái, một lần đá rớt hai chiếc răng của cô ta.

Hai vị cảnh sát nhân dân phản kịp ứng muốn ngăn cản, bị đồng chí tiểu Lý cản một cái: "Đến đây, rút điều thuốc đi."

Mọi người nhìn nhau, ngẫm hiểu lẫn nhau nghiêng đầu sang chỗ khác.

Bệnh nhân tâm thần giết người đã thương người đều không cần chịu trách nhiệm luật pháp, ngày hôm qua người bạn trai anh hùng cứu mỹ nhân chịu vết thương nặng lại chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt vào bụng, đừng nói lấy cái công đạo, đến một xu bồi thường cũng không lấy được.

Nhất là người điên này sức chiến mạnh mẽ hiếm thấy, ngày hôm qua sau khi đến cục cảnh sát còn gây không ít chuyện, một đám người sắp bị cô ta lăn qua lăn lại đến điên khùng, trong lòng mọi người đều phát hỏa.

"Tôi nhớ được đã từng nói qua với cô không đánh phụ nữ, hôm nay tôi thu hồi câu này." Lương Kiều nói chuyện đồng thời lại đập về phía bụng Phong Miếu Miếu mấy cước, mãi đến khi khoe miệng cô ta tràn ra đầy máu.

Nếu không phải là không muốn xúc phạm luật pháp, trong lòng cô còn muốn giết chết người điên này.

Bên kia cảnh sát nhân dân đã thấy gần hết, kéo Phong Miếu Miếu từ trên mặt đất lên, tùy tiện cầm miếng vải rách xoa xoa vết máu cùng dấu chân trên mặt cô ta, liền áp giải vào trong xe.

Đánh một trận nhưng tức giận cũng không vui đi bao nhiêu, Lương Kiều có chút buồn bực trở lại bệnh viện, vừa vận gặp được Quan Triệt đứng ở chỗ ngoặt cầu thang hút thuốc.

"Anh cả."

Quan Triệt liếc cô một cái: "Đi đồn cảnh sát?"

Luôn cảm thấy chuyện anh cả biết rõ không chỉ dừng ở chỗ cô đi lấy khẩu cung... Lương Kiều dừng một chút, rồi sau đó nghĩ tới ở xã hội thượng lưu có chút mạch máu kinh tế lưu lại cơ sở ngầm ở các cửa cũng không kỳ quái, thành thực gật gật đầu nói: "Ghi chép hết khẩu cung rồi tức quá, đánh cô ta một trận."

"Hiện tại hết giận chưa?" Giọng nói Quan Triệt nhàn nhạt hỏi.

"... Không có." Rõ ràng là giọng nói buồn bực.

Quan Triệt kéo khoe miệng xuống, không biết là đang cười hay là trào phúng. Anh chậm rãi hút thuốc, Lương Kiều chờ giây lát, thấy anh không nói thêm gì nữa, xoay người dự định trở về phòng bệnh, bỗng nhiên Quan Triệt lại mở miệng vào lúc này. D@Đ#LSQ%Đ^^

"Em quá nóng lòng, " Ngón giữa Quan Triệt kẹp lấy điều thuốc đã hút được một nửa, trong làn khói ngày càng tàn đi sâu kín nhìn cô một cái: "Dù sao chỗ đó cũng không phải địa bàn của chúng ta."

Lời này nghe như có thâm ý khác. bước chân Lương Kiều dừng lại, xoay người lại tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía anh, "Vây... Chỗ nào là địa bàn của chúng ta?"

Quan Triệt lại nhẹ nhàng kéo khoe miệng lên, nhưng lần này Lương Kiều nhìn thấy hết sức rõ ràng, là cái loại đó là mọi việc đều ở trong tầm khống chế,

trong thoải mái lại mang theo một chút cười khinh thường. Không thể không nói, xem ra anh cả thông minh trầm ổn hơn Quan Hành ở hàng thứ hai rất nhiều.

"Nhà chúng ta quyên góp cho tư viện một tòa nhà." Quan Triệt lời ít mà ý nhiều nói.

Tư viện?

Lương Kiều chậm rãi kịp phản ứng, khóe miệng không nhin được giương lên, không biết là bởi vì một tiếng "Nhà chúng ta" này của Quan Triệt coi cô như người trong nhà, hay là lượng tin tức lấy được từ trong lời nói này.

Bệnh viện nhân dân đệ tứ, tên gọi tắt là tứ viện, là bệnh viện tâm thần ở thành phố C, một tên khác gọi là "Bệnh viện tâm thần".

"Vâng, không tệ." Lương Kiều nghiêm trang bình luận, "Anh cả cùng cha thật lợi hại!"

Sao đã gọi là cha rồi?

Quan Triệt quay đầu lại liếc cô một cái, đáy mắt nhiều hơn một chút vui vẻ: "Miệng em cũng đã gọi ba tron tru rồi."

Lương Kiều cười hì hì nhún vai, xoay người trở về phòng bệnh.

Nhà họ Quan mời những chuyên gia tốt nhất từ thành phố B cùng với vài thành phố khác tới, tạo nên một đội ngũ chuyên gia hùng mạnh, mặc dù trong quá trình sẽ khám bệnh khác nhau cùng tranh chấp rất nhiều, nhưng kết quả cuối cùng cũng rất tốt, vết thương của Quan Hành được khổng chế, không có chuyển biến xấu đến mức cần cấy da, nhưng anh anh phải làm tất cả giải phẫu từ lớn đến nhỏ.

Lương Kiều xin Vạn Thiên một kỳ nghỉ dài hạn, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là đại lão bản phía sau màn là người đàn ông của cô, không ai dám nói cái gì. Nếu không người ta thổi gió thoáng bên gối, qua vài phút tòa soạn cũng đổi tên.

Có lẽ là lời nói của Quan Hành ngày đó bắt đầu có tác dụng, về sau thái độ của Trương Du đối với Lương Kiều tốt lên rất nhiều. Thật ra chính bà cũng vô cùng rõ ràng, căn bản không phải Lương Kiều sai, nhưng khi đó nghe được Quan Hành thay thế Lương Kiều bị thương, bà thật sự tức giận.

Chính mình mười tháng hoài thai sinh hạ con trai, lại đi chịu khổ vì người khác, bà không biết rõ cha mẹ nên có phản ứng gì, dù sao bà cũng không chịu nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83 2

Editor: Linh Đang

Nhưng không chịu nhận cũng không có biện pháp, con lợn nuôi gần ba mươi năm nói bỏ liền bỏ, chặn hay ngăn cũng không được.

Kỳ thật chuyện ngày đó Lương Kiều cũng không có để ở trong lòng, trong khoảng thời gian này toàn tâm toàn ý chiếu cố Quan Hành, không có việc gì thì chạy đến nhà họ Quan hoặc là gọi điện thoại hỏi đi (dĩ giúp việc nhé) cách làm các loại nước canh bổ dưỡng, vốn là một người sát thủ phòng bếp, cứ thế cắt đứt ân oán làm lại một lần nữa, thành nửa hiền thê lương mẫu.

Cộng thêm thái độ của Trương Du chuyển biến, quan hệ hai người hòa hoãn không ít.

Những vết thương nhìn thấy mà giật mình kia, chỉ nhìn một chút Lương Kiều cũng có thể tưởng tượng ra loại đau này, cô cũng biết, bản thân Quan Hành cảm nhận được, chỉ biết là càng nhiều hơn so với cô tưởng tượng.

Cô đau lòng lại áy náy biểu hiện rất rõ ràng ở cách đối đãi với Quan Hành, kêu một cái là ngoan ngoãn phục tùng, quả thực muốn sùng anh lên tận trời.

Quan Hành chưa từng hô qua một tiếng đau, vừa mới bắt đầu đều cố gắng chịu đựng, kết quả là được cô dưỡng đến tính tình cùng mờ càng ngày càng lớn, đau đến không chịu được cũng không nói, nhưng mà sẽ phát giận, bày mặt thối, ném đồ đều là chuyện nhỏ, chuyện lớn thì đến thuốc cũng không uống, không chịu phối hợp trị liệu.

Thời điểm này không ai dụ dỗ được, chỉ có Lương Kiều có thể trị được anh.

Anh hô to gọi nhỏ Lương Kiều đều nuông chiều, nhưng nếu mà không chịu phối hợp trị liệu, Lương Kiều sẽ ngay lập tức tức giận. Cô tức giận cũng sẽ không đánh anh mắng anh, liền trầm mặc nhìn anh một lát, cái gì cũng không nói, sau đó bắt đầu rơi nước mắt.

Mỗi lần cô vừa khóc, Quan Hành liền lập tức ổn định lại, sau đó hai người tự trao đổi, đổi thành anh dụ dỗ cô - - thừa nhận sai lầm, nói hết lời hữu dụng,

sau đó bảo đảm lần sau không tái phạm.D#@Đ#L\$Q%Đ^6

Mặc dù hôm sau anh đau đến nỗi giận sẽ lại nháo như thế này.

Các y tá già nói giỡn nói Lương Kiều rất biết bắt chẹt người đàn ông này, nhưng kỳ thật là cô thật tự trách, lại cũng rất đau lòng.

Nhưng bất kể là thủ đoạn kỹ xảo hay là tình cảm thực sự, đều không quan trọng, Quan Hành ăn uống là được.

Quan Hành ở bệnh viện khoảng nửa tháng, miệng vết thương không bị nhiễm trùng, cũng khôi phục tốt, nhưng mặc dù có chuyên gia kiệt xuất nhất cùng thuốc quý nhất, như vẫn lưu lại một chút vết sẹo.

Trên lưng vẫn tốt, bị thương không nặng, hơn nữa có thể giấu ở trong quần áo. Màng trên cổ kia có chút ít khó trị, lưu sẹo là không thể tránh khỏi.

Bác sĩ nói chút vết sẹo này không thể nào hoàn toàn tiêu trừ, chỉ có thể thông qua trị liệu cố gắng làm mờ, nhưng cũng cần phải có thời gian.

Sau khi miệng vết thương chậm rãi khôi phục, Quan Hành liền bắt đầu lo lắng cho giá trị nhan sắc của mình, đặc biệt trang bị một cái gương lớn ở phòng bệnh, các loại gương nhỏ cũng bảo Lương Kiều mua một đồng, mỗi ngày không có việc gì đều soi gương, than thở về vết sẹo của mình.

Dù sao anh vẫn lo lắng Lương Kiều ghét bỏ anh xấu, mỗi ngày đều muốn cô bảo đảm rất nhiều lần, nhưng mà vẫn không yên lòng.

Vì thế lão mẹ cùng anh cả đều hết sức ghét bỏ anh, một người đàn ông lớn tuổi rồi, mỗi ngày vì chút vết sẹo khóc sụt mướt rồi nhìn ảnh hồi tiếc, mất mặt!

Trong khoảng thời gian này mặc dù nhiều lần anh chịu thống khổ, nhưng cũng những ngày Quan Hành được hưởng thụ từ lúc chào đời tới nay. Cha mẹ, anh trai, còn có người phụ nữ anh yêu nhất kia, mỗi ngày đều nâng niu anh trong lòng bàn tay dịu dàng chiều cố, quả thực như một công tử nhỏ.

Trừ lần đó ra thường xuyên có bạn bè tới thăm, nhất là đám người Cao Hàn kia, luôn luôn tới đây, mặc dù cũng sẽ không làm cái gì vì anh gì, nhưng hay ngồi cạnh tâm sự với anh, cho cuộc sống buồn tẻ của anh thêm chút niềm vui thú, cũng đã làm anh hết sức thỏa mãn.D#@Đ#L\$Q%Đ^6

Chuyện này Quan Hành đặc biệt dặn dò không cho nói cho ông nội, anh sợ lão nhân gia lo lắng, nhưng mà cuối cùng không biết ông nghe được tin tức từ nơi nào, dẫn Hiếu Vi con chú Ba bay từ Bắc Kinh tới.

Nhưng khi đó Quan Hành đã sắp ra viện, thương thế đã đẹp hơn rất nhiều. Ông nội thấy còn rất đau lòng, liên tục thở dài.

Ngược lại Hiếu Vi, vừa nghe mọi người nói khi đó Quan Hành rất bị thương, lộ độp đánh rơi đồng tiền xu. Cô gái nhỏ mười hai tuổi có thể nhận ra người khác đau, ôm cổ Quan Hành hôn vào chỗ bị thương nặng nhất, hai mắt đầm lệ nói: "Anh hai không đau!"

Làm lòng Quan Hành mềm nhũn.

Nhưng kỳ quái là ngày xuất viện tất cả mọi người đều có việc không tới đón anh, phái lái xe tới đây. Mặc dù Quan Hành thất vọng, nhưng cũng không nói gì, thu dọn đồ đạc rồi xách Hiếu Vi đang ngồi trên giường lưng lay chân rằng xuống.

"Đi thôi."

Hiếu Vi hiểu chuyện đuôi tay muốn cầm cái túi của anh: "Anh hai, để em cầm cho!"

Quan Hành cười nhắc cái túi lên cao: "Chỗ này còn nặng hơn em đấy, cẩn thận đè em thành trang giấy."

Hiếu Vi mắt húng quyết miệng: "Anh không cho em giúp anh thu đồ, cũng không cho em cái túi kia, có phải anh xem thường em hay không? Em đã tốt nghiệp, sẽ lập tức lên sơ trung rồi!"

"Ai da thật lợi hại!" Quan Hành vui vẻ, kéo cô ra cửa, "Anh đều đã là người đàn ông trưởng thành rồi, cũng không thể để cho một cô bé như em chạm vào, đây là chuyện thâm kín của anh, hiểu không?"

Hiếu vi "A" một tiếng, nháy mắt mấy cái nói: "Là dùng gì đó với chị Kiều đúng không, em biết rõ."

"..." Quan Hành gõ trên đầu cô một cái, "Học linh tinh từ đâu thế."

Hiếu Vi nhẹ lắc lư cái đầu nhỏ, bím tóc xinh đẹp trên đầu là chị Kiều làm cho đấy. "Đúng rồi, chị Kiều nói thành phố C có chỗ chơi rất vui, hôm nay anh hai có thời gian không, có thể đi cùng em một chút không?"

Thực ra Quan Hành muốn về nhà trọ, suy nghĩ một chút vẫn nói: "Được."

Khó có lúc đứa nhỏ được nghỉ tới đây chơi một chuyến, vẫn nên cùng cô đi chơi một chuyến, những chuyện khác không vội, còn nhiều thời gian.

Hiếu Vi kéo anh lên xe, ngọt ngào chào hỏi lái xe "Chào chú ạ", sau đó bảo lái xe đi đến nơi đã hẹn trước.

Làm cho Quan Hành dờ khóc dờ cười: "Không ngờ em đã nói trước với lái xe rồi, vừa rồi chỉ là cho anh biết?"

"Không, mới vừa rồi là lễ phép mời, anh hai không muốn đi có thể cự tuyệt." Hiểu Vi làm như thật mà nói.

Quan Hành sờ sờ đầu cô: "Anh cự tuyệt sẽ như thế nào?"

"Chẳng có gì đặc sắc, " Hiểu Vi cong cong mắt cười, "Hôm nay chú lái xe chỉ nghe em, anh không muốn đi cũng phải đi."

Quan Hành cười rộ lên, níu lấy bím tóc kéo cô một cái: "Chưa đủ lông đủ cánh mà đã dám lôi anh đi chơi như thế này, một lát nữa có tin bán em cho con hổ trong vườn bách thú không?"

"Cắt ~" Hiểu Vi rất khinh thường, "Anh dám bán em thì chị Kiều sẽ không bỏ qua cho anh, chị Kiều rất thích em đấy."

Cô gái nhỏ lú lú ờ ờ ào lập tức ngã vào trên đùi anh ngủ, Quan Hành cũng nhắm mắt lại dưỡng thần một lát, lúc mở mắt ra xe cũng vừa dừng lại, lái xe ngồi phía trước cung kính nói: "Nhị thiếu, đến rồi."

Quan Hành vỗ vỗ bả vai Hiểu Vi gọi cô đứng lên, tùy ý đi ra ngoài liếc một cái, lại phát hiện xe dừng ở cửa hội sở Hoàng Đình. Anh sửng sò: "Tại sao lại đến chỗ này?"

Tài xế nói: "Lương tiểu thư phân phó."

Quan Hành lại sửng sò, không phải hôm nay cô phải đến tiệc đính hôn của bạn sao, để lái xe dẫn anh đến nơi đây làm cái gì?D@Đ#L\$Q%Đ^^

Hiểu Vi xoa con nít đứng lên, còn ở vào trạng thái mờ mịt. Quan Hành mở cửa xe xuống xe, trong nháy mắt khi chân chạm xuống đất, ngực như có cái gì đổ tan ra.

Nền đất rải đầy cánh hoa hồng mềm mại đỏ tươi, rải thành một thảm đỏ dài, liên tục kéo dài đến trong cửa lớn của Hoàng Đình.

Anh giống như, đoán được cái gì.

Hiểu Vi nhảy từ trên xe xuống, dắt anh tay: "Đi thôi, công tử nhỏ."

Quan Hành cúi đầu, "Ai dạy em gọi như thế?"

"Chị Kiều à." Hiểu Vi suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói, "Còn có anh cả, ông nội, bác cả trai cùng bác cả gái. Bọn họ nói bây giờ anh công tử nhỏ, nhất định phải thuận theo anh dụ dỗ anh, để cho anh vui vẻ, để cho anh hài lòng."

Quan Hành chặc một tiếng, đám người này gọi ai thế!

Hiểu Vi dắt chậm rãi đi trên đoạn đường rải đầy cánh hoa hồng, đi đến một nửa liền không kháng cự được, ngẩng đầu lên hỏi anh, "Anh không hỏi em xem tại sao phải tới chỗ này à?"

Quan Hành chậm rãi nhếch miệng: "Anh biết rồi."

Hiểu Vi hoài nghi liếc anh một cái: "Vậy anh biết bên trong có cái gì sao?"

"Có bảo bối của anh."

Lúc tới cửa Hiểu Vi dừng lại, buông ra tay anh nói: "Đoạn đường còn lại anh hai phải tự mình đi, em chỉ có thể đưa anh đến chỗ này."

Quan Hành hiểu, dặn dò nói: "Bảo lái xe đưa em về nhà, không nên chạy loạn."

"Vâng." Hiểu khẽ gật đầu, "Yên tâm đi, em đã là học sinh trung học."

Nói xong chính mình nhảy chạy về phía ven đường, xa xa vẫy tay với anh, bò lên trên xe.

Quan Hành nhìn cô lên xe rồi đi, mới đi vào.

Đèn trong Hoàng Đình đều sáng lên, nhưng mà không có một bóng người, thảm hoa hồng thảm vẫn kéo dài từ cầu thang lên, anh chậm rãi đi lên, đáy lòng dĩ nhiên là một mảnh yên tĩnh.

Rất kỳ quái, nhưng giống như nên là thế này.

Cuối hành lang 2888, anh còn nhớ, hơn nửa khắc sâu ấn tượng.

Cánh cửa kia nửa khép, anh đi tới, nhẹ nhàng đẩy ra, thấy dưới ánh đèn màu ấm nền đất trải đầy cánh hoa hồng, cùng với đủ loại hoa hồng bày thành hình trái tim khổng lồ ở trung tâm.

Trong biển hoa, cùng với đầu quả tim (người yêu thương nhất), chỉ hướng về người phụ nữ mặc váy dài màu đỏ ngồi trên ghế sofa, trong tay cô bưng

một ly thủy tinh để cao, chất lỏng màu đỏ tím trong ly theo động tác của cô nhẹ nhàng lắc lư, ở dưới ánh đèn lóe lên ánh sáng màu xinh đẹp dị thường.

Người phụ nữ kia cười nhẹ nhàng nhìn qua anh, môi đỏ mọng khẽ mở, cười hỏi một câu:

- - Anh đẹp trai này, có hứng thú uống một chén hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Editor: Linh Đang

—— anh đẹp trai này, có hứng thú uống một chén hay không?

Câu thoại này như lập tức đánh trúng chỗ mềm mại sâu trong tâm hồn.

Bỗng nhiên Quan Hành nhớ lại đêm bọn họ gặp mặt kia, không hiểu sao cô xông tới, còn to gan lớn mật mà lấy miệng lưỡi đùa giỡn mời anh uống rượu. Lúc ấy anh còn đang suy nghĩ, sao lại có một cô gái không muốn sống chạy tới đây, nhưng mà hiện tại suy nghĩ lại một chút, đây đâu phải là không muốn sống, rõ ràng là muốn mạng của anh.

“Thất thần làm cái gì?” Lương Kiều thấy bộ dáng anh thất thần, đứng dậy nhón mũi chân hôn bên môi anh một chút.

Lúc này Quan Hành mới hoàn hồn, lúc cô chạy đi đuổi theo một chút theo bản năng, thoát nhìn có chút ngốc.

Lương Kiều vui vẻ, “Đồ ngốc!”

“Hiện tại chê anh ngốc? Chậm!” Quan Hành nhận ly rượu trong tay anh, uống một hơi cạn sạch, rồi mới tùy tay ném ly rượu qua một bên, ôm lấy eo cô làm bộ hung tợn, “Ai bảo tự em quyền rũ anh, hiện tại muốn chạy cũng không còn kịp rồi, đời này ăn chắc em rồi!”

“Ai,” Về mặt Lương Kiều buồn rầu biểu tình, “Em đây liền cố mà cưới anh đi.”

??? Cầm nhầm kịch bản à?

Lương Kiều khom lưng lấy chiếc hộp hình vuông từ trên bàn, bởi vì ánh đèn quá mờ, màu sắc của chiếc hộp vô cùng giống mặt bàn đá cẩm thạch, lúc Quan Hành tiến vào căn bản không để ý đến, anh nhìn thoáng qua, lại ngơ ngẩn.

Cái này, không phải anh mua..... gì thế? Bị cô trộm đi lúc nào vậy?

Lương Kiều không quản anh những tính toán trong lòng anh, mở hộp ra, bên trong có một viên đá trứng bò câu rất lớn, ở dưới ánh phản xạ xinh đẹp sáng rọi. Lương Kiều lấy nó ra, híp mắt rồi xoay chuyển.

Quan Hành còn đang rối rắm rõ ràng mình giấu kỹ như vậy, sao lại bị cô tìm thấy rồi trần lộ, một bàn tay đã bị Lương Kiều cầm lên.

Ngón áp út bị cô nắm, tức khắc Quan Hành càng rối rắm, tư thế này .....

Mẹ nó rốt cuộc là tình huống gì vậy?

“Anh nguyên ý gả cho em không?” Lương Kiều nhìn anh, cười khanh khách mà nhẹ giọng hỏi.

Biểu cảm táo bón trên mặt Quan Hành, nửa ngày mới nghẹn ra hai chữ: “..... Nguyên ý.”

Không phải là chỉ play đôi vai sao, anh chơi!

Lương Kiều cười rộ lên khanh khách, rồi mới thật sự cầm viên trứng bò câu đeo lên ngón áp út của anh. Quan Hành vội vàng cong ngón tay ra, “Này, em làm thật đấy à?” D@Đ#L\$Q%Đ^^

“Đương nhiên!” Về mặt Lương Kiều đứng đắn, “Việc quan trọng như này há có thể lấy để đùa. Tới đây, duỗi tay, ngoan.”

“.....” Quan Hành yên lặng duỗi thẳng đầu ngón tay.

Ngón tay anh không tình té giống Lương Kiều, hẳn hoàn toàn là dựa theo kích cỡ của cô làm, làm sao có khả năng mang được. Lương Kiều thử hai lần, cũng không được, ngược lại kéo ngón tay anh nhỏ lại, xoay tròn luồn nhẫn vào.

“Được rồi!” Cô gợn ngón tay anh, đặc ý nhìn nửa ngày, cười đến rất vui vẻ.

Bản thân mình quang minh chính đại thường thức còn chưa đủ, cô lại bộc phát ý tưởng lấy điện thoại ra chụp, không chờ Quan Hành kịp phản ứng, cô đã đăng ảnh chụp lên Weibo —— kèm theo: “Cười.”

Quan Hành: “.....”

Nhưng mà đây còn chưa phải cái hồ duy nhất.

Cô đăng lên Weibo xong liền tự mình vội vàng xem các bình luận thú vị, Quan Hành đang ở một bên kéo nhẫn xuống, làm cách nào cũng không kéo được. Lúc đang dùng sức đột nhiên nghe thấy “bang” một tiếng, theo sau một câu: “Surprise!”

Quan Hành vội vàng giấu ngón tay vào trong túi, quay đầu lại, chỉ thấy Cao Hàn cùng một đồng người phun champagne ra tùy ý. Cùng lúc đó một đồng lụa đầy màu sắc phun tới chỗ anh: “Chúc mừng khang phục!”

“.....” Quan Hành yên lặng dùng tay gạt bớt dải lụa rực rỡ rớt trên mặt, “Cám ơn.”

“Cái biểu cảm này của cậu là sao?” Cao Hàn nhét chai champagne vào lòng anh, đụng vào anh một cái, “Vì chúc mừng lão nhân gia ngài xuất viện, tôi đã dùng hết kinh nghiệm tán gái của cuộc đời mình nghĩ ra, có nhận thấy công hiệu không?”

Quan Hành phôi hạp mà nhe răng: “Ha ha ha ha.”

Cao Hàn giờ miệng chai lên uống vài ngụm, lúc Quan Hành giờ tay lên cũng muốn uống thì anh ta đoạt champagne lại, “Hiện tại hẳn là cậu không uống được như thế.” Anh ta tùy ý ném champagne cho người đằng sau, “Đi thôi, tôi đặt chỗ ở nhà hàng Phụng Tường, hôm nay lão tử cao hứng, mọi người ăn uống thoải mái, đừng khách khí.” D@#LSQ%Đ^6

Có cậu con trai rất có nhãn lực thấy thế chạy đến trước mặt Lương Kiều xum xoe: “Chị dâu mời bên này.”

Bị Quan Hành nắm cổ áo xách ra.

Anh kéo Lương Kiều qua một bên, ở bên tai cô nhỏ giọng nói thầm: “Em mau giúp anh gỡ nhẫn xuống, một lát nữa bị bọn họ nhìn thấy thì sẽ bị cười nhạo đến chết, một đời anh danh của anh!”

Lương Kiều cười lồi tay anh từ trong túi ra, cảm: “Sợ cái gì, em che chở anh đấy.”

Ai..... Quan Hành muốn thở dài lại không nhịn được giờ khoe miệng lên, kịch bản này thật là càng ngày càng không đúng rồi oa!

Quan Hành xuất viện, đã khôi phục gần như bình thường, Lương Kiều định trả phép trở về đi làm, nhưng mà bị Quan đại lão bản một phiếu phủ quyết.

Lúc đó nguyên nhân của Quan đại lão bản chính là vì chỉ có thể nhìn người khác ăn hải sản mà chính mình không được động vào nên nổi giận, về đến nhà nằm lỳ trên giường phóng khoáng lạc qua chơi câu cá, một bên còn oán giận người tạo ra trò chơi không cho của vào quá không khoa học.

Nghe Lương Kiều nói muốn trả phép, lập tức nói: “Lại chờ thêm mấy ngày đi.”

Anh cứng nhắc gác xuống, quay đầu nhìn Lương Kiều mới vừa tắm rửa xong đang ngồi ở trước bàn trang điểm lau mặt, “Trở lại thành phố B với anh một chuyến đi, lấy hai ngày này, để ông nội anh thấy em, ông còn chưa gặp em đâu.”

“Được.” Lương Kiều nhẹ nhàng vỗ mặt, “Ông nội có thích ăn, hoặc là chơi cái gì hay không, em mang lễ vật gì cho ông thì được?”

“Mang em đến là được rồi. Cháu dâu xinh đẹp như thế chính là lễ vật tốt nhất.”

“Anh chỉ nói ngọt.” Qua gương Lương Kiều dẫu miệng cho anh một nụ hôn gió, “Vừa vặn ngày sinh dự tính của Phi Phi cũng sắp tới rồi, bằng không chúng ta ở lại thành phố B một thời gian nữa, chờ cô ấy sinh con xong, nhìn thấy con nuôi của em rồi đi.”

Quan Hành sửa đúng cô: “Con nuôi của chúng ta.”

Lương Kiều biết nghe lời phải: “Ừ, con nuôi của chúng ta.”

Lúc này Quan Hành mới vừa lòng, gọi điện thoại phân phó Trương Vi đặt vé máy bay.

Hành trình thăm ông nội đã được định ra, Lương Kiều thu xếp lễ vật xong, liền đi theo Quan Hành khởi hành đi thành phố B trước.

Nghĩ phải cho ông nội một kinh hi, liền không có báo trước, kết quả thật không vừa khéo, đến ngày đó ông nội không có ở nhà, hỏi người giúp việc mới biết được là cùng mấy lão chiến hữu hẹn nhậu đi leo núi.

Lương Kiều cười nói: “Ông nội thật là càng già càng dẻo dai, thường xuyên rèn luyện thân thể khẳng định vô cùng khỏe.”

Nói đến chỗ cuối thì tiểu Lư nghe được, thở dài nói: “Gần đây dạ dày của ông cụ không lớn thoải mái, đồ ăn giảm đi rất nhiều, khuyên ông đi bệnh viện kiểm tra một chút, ông lại không bằng lòng đi. Tôi thử các loại khẩu vị đồ ăn, món cay Tứ Xuyên đều cùng chị Vương nhà bên học vài món, đều không có chỗ dùng. Nhị thiếu gia anh trở về thì tốt rồi, ông cụ thương anh nhất, anh khuyên anh hẳn là sẽ nghe.”

Sắc mặt Quan Hành ngưng trọng gật gật đầu, lại đột nhiên gọi tiểu Lư đang chuẩn bị rời đi tới: “Buổi tối hôm nay để tôi làm đi.”

Nhị thiếu gia nấu đồ ăn có thể ông cụ sẽ ăn nhiều hơn một chút? Tiểu Lư vui vẻ, vội hỏi: “Nhị thiếu gia chuẩn bị làm chút đồ ăn gì, để tôi chuẩn bị nguyên liệu trước.”

“Vẫn giống trước kia đi, tôi cũng sẽ làm những món đó.” Quan Hành nói.

“Ồi được!”

Bỗng nhiên Lương Kiều nói: “Chị Lư giúp em chuẩn bị chút bột gạo nếp cùng nước xoài được không, những hoa quả khác cũng chuẩn bị một ít, em chuẩn bị làm lẩu hoa quả cho ông.”

Sau đó làm nắm hương xào với tôm viên là được rồi, nguyên liệu trong nhà hẳn là đều có. Món này là cô mới học, Quan Hành rất thích ăn, không biết ông nội có thích hay không.

Lẩu hoa quả lúc trước tiểu Lư cũng làm rồi, ông cụ chỉ nếm một ngụm, nói là quá ngọt. Nhưng tiểu Lư không nói cái gì, cười đáp ứng, nghĩ thầm cháu dâu lần đầu tiên tới nhà, nhất định ông cụ sẽ cao hứng, nói không chừng ăn uống cũng có thể tốt một chút.

Vốn tưởng rằng chấp tối ông nội mới có thể trở về, không nghĩ tới ba giờ mà trong viện đã vang lên tiếng xe.

Quan Hành ăn qua cơm trưa dẫn Lương Kiều tham quan tòa nhà một chút, rồi mới chủ một lát, lúc này mới vừa rời giường, đang tản bộ ở trong hoa viên, Lương Kiều vẫn luôn khuyến khích anh cùng nhau khiêu vũ thể thao.

Nghe thấy tiếng xe vang lên chính như cứu tinh, Quan Hành liền dài tới cổng chính: “Hắc, lão già!”

Đáp lại anh chính là một tiếng thanh thúy: “Àng!”

Con chó vàng điên cuồng phe phẩy cong cái đuôi chạy đến chỗ anh.

Quan Hành vội vàng dừng bước chân lại, còn lui về sau hai bước: “Này! Dừng dừng dừng ——”

Con chó vàng bị anh quát, dừng lại ngay trước mặt anh, cao hứng di chuyển vòng cọ chân anh.

Ông nội Quan được tài xế nâng từ trong xe xuống dưới, trên mặt mang theo nụ cười: “Nhị Đản à.....”

Lương Kiều chạy tới theo nháy mắt vượt qua Quan Hành, còn quay đầu lại thề lười với anh. Lập tức chạy đến trước mặt ông nội, Lương Kiều dùng chân, chuẩn bị xong biểu cảm, nghiêm, một lời chào tiêu chuẩn cung kính như nghi thức quân đội.

“Chào thủ trưởng! Con là Lương Kiều, mời thủ trưởng ra lệnh!”

Ông nội Quang vui vẻ, xua xua tay nói: “Chào con chào con, không cần kêu thủ trưởng, ta đã sớm không phải thủ trưởng.”

“Ngài vĩnh viễn là thủ trưởng quân nhân, thần bảo hộ tốt của nhân dân!” Lương Kiều trung khí mурìi phản mà kêu.

Ông nội Quan cười rất lâu: “Ai được rồi được rồi, con nha đầu này.”

Cuối cùng Quan Hành cũng thoát khỏi nhiệt tình của con chó vàng, lau đầu đầy mồ hôi một chút chạy tới: “Không ông phải đi leo núi sao, sao lại trở về nhanh thế?”

“Ai, già rồi, không bò được.” Ông nội Quan thở dài nói.

Tài xế vẫn luôn đứng đằng sau nhỏ giọng thông báo: “Ông nội bò được một nửa thì không thở nổi, trên chân cũng nổi vài bọt nước, không thể đi đường nữa.”

Quan Hành lập tức nhăn mi lại, không nói hai lời ngồi xổm xuống: “Con cõng ông trở về.”

Ông nội chỉ kịp “Ail” một tiếng, đã bị Quan Hành khiêng lên.

Quan Hành đưa ông nội đến gần sofa rồi ngồi xuống, cẩn thận cởi giày cùng tất của ông ra, nhìn đến mụn nước ở hai bên ngón chân và gót chân, đau lòng không thôi. Tiểu Lư nhanh chóng mang hòm thuốc cầm lại đây, lại chạy đi tìm chườm.

“Là phải tiêu độc đi trước đúng không?” Quan Hành cũng chưa làm qua, cầm cồn y tế nhìn nhìn, vịn nắp chuẩn bị đổ lên chân ông nội, bị Lương Kiều tay mất lạnh lẹ ngăn lại.

“Tiêu độc không phải làm như thế đâu! Một lát nữa chọc vào không thể động đến nước, trước dùng nước ấm lau qua cho ông nội một lần, để làm sạch.”

Cô lấy một chậu nước ấm lại, “Để em làm cho.”

Quan Hành chần chờ mà liếc nhìn cô mắt một cái, dùng một chút, tránh ra.

Ông nội cũng có chút ngưng ngừng, vừa muốn cự tuyệt, chỉ nghe Lương Kiều cười trêu ghẹo Quan Hành: “Dùng dùng cái loại ánh mắt không yên tâm này nhìn em, đây chính là nghề thứ hai của em đấy. Em cũng nghĩ kỹ rồi, sau này muốn đổi nghề sẽ mở quán rửa chân, xoa bóp chân cho người ta, bằng tay nghề của em, tuyệt đối có thể tạo nên cơ sở bóp chân vô cùng tiếng tăm.”

Ông nội lại vui vẻ, không để ý chân đã bị cô bỏ vào chậu: “Ai. .... Để Quan Hành đến đây đi. Con gái nhà người ta đều thích sạch sẽ, không cần làm cái này.”

“Có thể rửa chân cho thủ trưởng là vinh hạnh của con, con kiêu ngạo!” Lương Kiều cười hi hi nói, “Ông nội ngài đừng khách khí với con, ở nhà con thường xuyên rửa chân giúp bà nội. Vừa rồi không phải khoác lác, tay nghề bóp chân của con rất tốt, bắt quả hôm nay chân ông không thể bóp, hôm nào chờ chân ông khôi phục, con sẽ lại bóp cho ông.”

Ông nội lại thở dài, nhưng đồng thời vô cùng vui mừng liếc mắt nhìn Quan Hành một cái.

Rửa chân cho ông nội xong, Lương Kiều lại lấy khăn lông lau cho ông, cẩn thận không đụng tới những mụn nước.

Quan Hành lấy bột lửa tiêu độc cho chấm, lấy băng gạc lau một chút, đưa cho cô.

Lương Kiều cảm châm, rất cẩn thận đâm bên cạnh một lỗ nhỏ, rồi mới từ một bên sườn khác nhẹ nhàng ép chất lỏng bên trong ra, dùng bông lau khô, cuối cùng lại đồ một ít thuốc cao tiêu độc, dùng băng gạc nhẹ nhàng bao lên.

Hai chi chân đều xử lý tốt, cô mới hô lên, “Được rồi.”

Vừa ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt ông nội nhìn cô vô cùng, mà Quan Hành ngồi xổm xuống sau lưng cô, vẫn luôn dùng tay cầm tóc giúp cô, mắt cũng có một chút cảm động.

Lương Kiều giật mình, Quan Hành đã thò qua, hôn lên trán cô một chút.

Bị mạnh mẽ nhét thức ăn cho chó miệng ông nội khụ một tiếng, trái lại cười đến vô cùng vui vẻ. (Tác giả hai dùng cụm câu độc thân với thức ăn cho chó ghê =))

Com chiều là Quan Hành cùng Lương Kiều làm, không hiểu được có phải thật sự đồ ăn hợp khẩu vị, hay là đơn thuần bởi vì cao hứng, ông nội ăn uống tốt hơn ngày thường rất nhiều, ăn hai chén com không nói, cuối cùng Lương Kiều làm lẩu hoa quả ông cũng rất nể tình ăn một chén.

Nhưng vui mừng nhất chính là con chó vàng, vẫn luôn gâu gâu không ngừng, bắt đầu vẫn luôn cọ bên chân Quan Hành, sau cũng đùa với Lương Kiều, bắt đầu đi cọ cô, lại rồi mới phát hiện hình như Lương Kiều rất thích nó, liền bắt đầu điên cuồng tiến lại gần cô, vừa liếm vừa ôm.

Quan Hành nhìn đến nổi giận, kéo chân nó ra, cầm dép lê làm bộ muốn đánh nó.

Chó vàng vội vàng chạy lại chỗ chân ông nội, quỳ rạp trên mặt đất thè đầu lưỡi nghịch cái đuôi.

Lương Kiều thật sự thích con chó này, thừa dịp Quan Hành đi đi toilet, chơi trộm cùng nó một lát, kết quả đúng lúc bị Quan Hành bắt được. Sau khi về phòng anh như phát điên, vừa đóng cửa đã đề cô lên ván cửa hôn một hồi.

Tấn công như mưa rền gió dữ khiến cho Lương Kiều như thiếu đường khí, mặt đều ngẹn đỏ, cuối cùng chờ anh hôn đủ rồi thối lui, mới mãnh liệt hít vào mấy hơi, tức mà giận anh: “Đến chó cũng có thể ghen được, sao anh lại như thế!”

Quan Hành thay đổi không hung mãnh như trước, nhẹ nhàng mềm nhẹ cọ xát trên môi cô: “Không phải ghen với nó, chính là muốn hôn em, muốn đến sắp điên rồi.” Anh thấp giọng nói, “Bà xã, anh càng ngày càng yêu em, làm sao bây giờ?”

“Vậy làm đi.” Lương Kiều túm cổ áo anh, chủ động hôn lấy anh.

“Em cũng yêu anh, ông xã.”

Con chó vàng chạy từ thư phòng của ông nội ra, lúc chạy qua mở gian phòng, bỗng nhiên nghe được bên trong có động tĩnh, lập tức “Gâu!” một tiếng, nhảy nhót mà chạy tới, đứng ở trước cửa kêu hai tiếng vang dội “Gâu gâu!”

Chỉ nghe bên trong mơ hồ truyền đến một tiếng tức giận dè dè: “Đều tại anh!”

“Tại sao có thể trách anh, chính em kêu lớn tiếng như vậy. ....”

“Không phải anh nói cách âm rất tốt sao!”

“Ai —— đau đầu đau! Nhẹ chút!”

.....

Chó vàng ngoài cửa “Lung tròng” mà càng vui vẻ hơn.

Ông nội ho khan hai tiếng, “Chó vàng, lại đây.”

Chó vàng lớn quay lại nhìn ông, lại quay đầu nhìn cánh cửa kia, cuối cùng vẫn đi đến chỗ ông nội, lưu luyến mỗi bước đi.

Người trẻ tuổi mà.

Tận hưởng lạc thú trước đã.

--- -----HOÀN CHÍNH VĂN --- -----

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ngoại Truyện 1: Quà Tặng Cha Trong Ngày Của Cha

Editor: Linh Đang

Năm nào đó sau khi kết hôn.

Quan Hành cùng Lương Kiều chạy tới Châu Âu chơi một tháng, lúc trở lại thấy cha đang ngồi ở trong phòng khách, rất có hứng đùng đưa món đồ sứ màu sáng màu mè.

Quan Hành đi qua liếc một cái: "Cái này tí lệ không tề, lấy ở đâu vậy ạ?"

"Anh con làm." Tưởng Du bung một đĩa trái cây tới, trên mặt mang theo nụ cười, "Nói là quà tết ngày của cha. Người trẻ như các con có thật nhiều thứ đa dạng, đến ngày lễ tết trong năm cũng có đến mấy chục cái."

Trong lòng Quan Hành lộp bộp nhảy dựng, xong đòi rồi, anh quên mất vụ này!

Trở lại phòng ngủ trực tiếp bỏ nhào xô Lương Kiều đang trải chăn gối về phía trước, đề ở trên người cô thao thao bất tuyệt nói: "Xong rồi xong rồi, ngày của cha đến rồi, anh đã quên chuẩn bị lễ vật cho cha rồi làm sao đây!" Anh nhú mày, mặt mũi tràn đầy buồn bực, "Không biết anh cả làm cho cha một món đồ sứ ở chỗ nào, làm cha rất yêu thích... Lần trước ngày của mẹ mua dây chuyền đã không bằng anh ấy, lần này còn dứt khoát quên luôn lễ vật, địa vị của anh còn giành được về sao?"

"Đến cùng là anh tặng bao nhiêu cân thế, đề chết em rồi!" Lương Kiều đang bị anh đề ép, rất vất vả mới rút tay về được, trở tay vỗ vỗ mặt anh, "Ngày của cha chính là ngày mai, đừng lo lắng, lễ vật em đã đưa qua."

"Hả???" Về mặt Quan Hành ngạc nhiên, "Em chuẩn bị lúc nào thế, sao anh lại không biết rõ?"

"Lúc ở Pháp đấy." Lương Kiều nói, "Anh có nhớ gian hàng nội y tình thú kia không, bà chủ chính là đáng người ma quỷ, người mà 50 nhìn như hơn 30 đó?"

D@Đ\$L%Q%Đ^^

Quan Hành có chút mờ mịt: "Liên quan gì đến cô ta?"

"Không liên quan gì đến cô ta, liên quan đến mẹ đấy." Nói đến đây, đột nhiên Lương Kiều cười hắc hắc hai tiếng, "Không phải em mua nhiều bộ đồ ngủ gợi cảm sao, vừa mới đưa cho mẹ một bộ... Hắc hắc, anh hiểu chứ."

Quan Hành nhìn cô thật sâu một hồi lâu, yên lặng gợn ngón tay cái lên: "... Vẫn là em cao siêu!"

Mặc dù đưa trưởng bối loại đồ này quá không trang trọng, nhưng thắng ở thực dụng!

Hai người ở đó cười trộm thật lâu.

Hai người cùng nhau tắm rửa xong, Quan Hành chỉ mặc một chiếc quần tam giác, cầm lấy máy sấy sấy tóc cho Lương Kiều.

Lương Kiều lấy ngón tay chọc chọc trên bụng anh, xúc cảm mềm mại nằm sấp lên, cô chắc một tiếng: "Một lát nữa đi cân nặng, bụng nhỏ của anh đã béo lên một vòng, cơ bụng sấp không còn rồi!"

Quan Hành lập tức hít một hơi: "Hiện tại thì sao?"

Lương Kiều lại chọc một cái, đã lại trở nên cứng rắn. Nhưng không qua mấy giây, Quan Hành thở khí ra, toàn bộ thịt béo lại lộ ra.

Lương Kiều không nhịn được thở dài: "Chao ôi, mới kết hôn không bao anh đã mập ra, hiện tại trả hàng vẫn còn kịp sao?"D@Đ#L\$Q%Đ^^

"Nghĩ hay lắm!" Quan Hành đặc biệt bá đạo, "Tiệm của anh không có chỗ chọn trả lại hàng, không hài lòng liền nghĩ lại xem, nhất định là chính chỗ em có vấn đề!"

"Tiệm đen tôi!" Lương Kiều hừ hừ hai tiếng.

"Không đen không kiếm được tiền làm sao mà nuôi bà xã đây?" Quan Hành đưa tay sờ sờ bụng mình, hình như thật sự nhũn hơn trước kia rất nhiều. Nhưng anh vẫn mạnh miệng nói: "Anh đây cũng không phải là mờ, đều là ẩn ký hạnh phúc."

"Không phải là anh còn muốn chụp quảng cáo nội y sao?" Lương Kiều nheo nheo ẩn ký hạnh phúc thật dày của anh, "Bộ dạng như thế này thì chụp kiểu gì?"

Ánh mắt Quan Hành lại lập tức sáng lên: "Vậy em đáp ứng chụp với anh sao?"

Lương Kiều không trực tiếp trả lời, chỉ nói: "Nhưng mà hiện tại anh không chụp được đâu."

"Anh giảm cân!" Quan Hành hào khí ngất ngàn phát phát tay, "Em đừng nghĩ đổi ý, chờ anh tập luyện trở lại dáng người như trước chúng ta liền đi chụp, dám đổi ý ba ba liền C..."

Một chữ "Thảo" còn chưa nói xong, cửa bị gõ vang.

"Đại Kiều?" Là giọng của Tường Du.

"Tối rồi."

Lương Kiều đứng dậy đi mở cửa, Quan Hành đứng ở tại chỗ, lại nhảy mạnh một cái, kêu a a chạy vào toilet.

"Mẹ, sao thế?" Lương Kiều mở cửa, trong lòng lập tức bị nhét một cái hộp - - hộp hình vuông màu lam nhạt, còn buộc dây hồng phấn, đúng là thứ cô vừa đưa cho Tường Du.

Tường Du tức giận trừng mắt nhìn cô: "Con đưa cho mẹ cái gì thế!"

"... Thứ đồ tốt ạ." Lương Kiều không kìm chế được nở nụ cười, ái muội nháy nháy mắt với bà, "Ai nha mẹ này, mẹ không cần thẹn thùng đâu, tất cả mọi người đều là phụ nữ, đều hiểu mà."

Tường Du thở phì phì: "Con thì hiểu được cái cái gì! Tự con mặc đi, mẹ mới không mặc!"

Bà xoay người rời đi, Lương Kiều trở về phòng sửa sang tóc xong, khoác chiếc áo ngoài, dặn dò Quan Hành một tiếng, cầm lấy cái hộp đi tới gian phòng của Tường Du.

Cô đứng ở cửa thăm dò nhìn nhìn: "Ba ba trở về chưa?"

"Ở thư phòng đấy." Tường Du ngồi lên trên giường, không quá muốn để ý đến cô.

Lương Kiều đóng cửa lại, tiến đến trước mặt bà, cười hi hi trêu ghẹo: "Mẹ, mặt mẹ đỏ ~ "

"Con đi đi đi ngay!" Lập tức mặt Tường Du càng đỏ, tức giận đẩy cô, "Phiền chết!"

"Chao ôi con biết rõ mẹ thẹn thùng, con nói xong lập tức đi ngay hắc." Lương Kiều mở hộp ra lấy nội y ra, "Đây là con đặc biệt chọn cho mẹ, rất đẹp, mẹ xem một chút, đây chỉ là một bộ đồ ngủ rất bình thường, mẹ mặc mà nói thì chiều dài sẽ đến giữa đùi, chỉ là đẹp mắt gọi cảm hơn chút mà thôi, không có gì đặc biệt mà."

Tường Du còn thật sự liếc nhìn.

Chiều dài miễn cưỡng tính là bình thường, nhưng cổ áo thấp mở rộng như vậy cho là bà mù sao? Còn có trên lưng, những cái dây kia là cái quỷ gì?

"Ngài cùng ba ba đều vợ chồng già, việc đòi gì mà chưa thấy qua, thẹn thùng cái gì. Cuộc sống lúc nào cũng phải tự dựa vào mình để tạo ra niềm vui thú, đi theo con đường đã thành hình cũ thì có ý nghĩa gì..."D@Đ#L\$Q%Đ^^

"Cha là người chính trực, khẳng định sẽ không nhìn ra, mẹ cứ nói là vừa mua đồ ngủ, gần đây phổ biến cái này. Dù sao ba cũng không thấy được người

khác, thịnh hành gì đó còn không phải là mẹ định đoạt..."

Lương Kiều khuyên can mãi, cuối cùng cũng làm Tường Du động lòng rồi chạy đi.

Thật ra chỉ có hơi lòng lèo mà thôi, nhưng Lương Kiều trực tiếp nắm chặt cơ hội đẩy bà tiến vào phòng tắm, mau tắm rửa thay đi, giống như bình thường là được, không cần quá tận lực."

"..."

Cô nói xong cũng biến mất luôn, cũng không quên ôm quần áo bẩn của Tường Du ra.

Sau khi Lương Kiều rời khỏi đây lại không trực tiếp trở về phòng, mà là chạy tới thư phòng của cha trước.

Cửa đang đóng, Lương Kiều cũng không dám trực tiếp vào, nhìn đồng hồ, cảm thấy dựa theo thói quen bình thường của cha phải còn phải làm việc một lúc nữa mới có thể trở về phòng, cô ở ngoài cửa do dự một hồi, đưa tay gõ cửa.

"Vào đi." Bên trong vang lên giọng nói trầm ổn của Quan Hòa Quang.

Lập tức Lương Kiều có chút khiếp đảm, treu chọc lão mẹ còn chưa tỉnh, con mẹ nó đến cùng cô lấy đầu ra lá gan để đùa cha đây!

Nhưng bây giờ lui nữa cơ lại cũng không kịp, cô kiên trì đẩy cửa ra, cố gắng giả bộ làm bộ đáng nghiêm túc: "Cha, hình như mẹ có chút không thoải mái, cha mau đi xem một chút đi."

Quan Hòa Quang còn ôm món đồ sứ mới nghiên cứu, nghe vậy khẽ nhú mày, bỏ đồ sứ xuống đứng lên.

Lương Kiều vội vàng biến mất luôn.

Quan Hòa Quang đi ra liền phát hiện đã không thấy bóng dáng cô, có chút buồn bực, nhưng cũng không có để ý, trực tiếp trở về phòng.

Tường Du ở phòng tắm rồi rửa cả buổi, chậm rì rì rửa xong, mới phát hiện bị Lương Kiều lừa quên mang đồ lót tắm rửa vào!

Đang định đi ra ngoài lấy đồ mới để thay, lại chợt nghe bên trong phòng ngủ có động tĩnh, tiếng bước chân kia bà quen thuộc hơn bất kì ai - - là Hòa Quang trở về.

"A Du?" Quan Hòa Quang kêu một tiếng.

Tường Du lập tức có chút khẩn trương: "Em, em đang tắm, lát nữa là được." Nói xong luống cuống tay chân ở trong phòng tắm tìm quần áo cũ để thay, nghĩ trước tạm mặc đi ra, lại phát hiện không thấy.

"Em không thoải mái chỗ nào?" Quan Hòa Quang hỏi, "Gọi tiểu Phụng tới xem một chút?"

Không thoải mái? Tường Du sững sờ, lại nhanh chóng phản ứng kịp, tám phần lại là Lương Kiều giờ trò quỷ! Lập tức tức giận đến muốn tóm cô lại đây đánh mạnh một trận.

Nào có ai đùa bỡn trưởng bối như cô! Quả thực hồ nháo!

"Không cần không cần!" Tường Du cuống quýt nói, "Em không sao."

Nói không có việc gì, lại trong phòng tắm chậm chạp không đi ra. Quan Hòa Quang chờ một lát, tiếng nước chảy trong phòng tắm đã sớm ngừng, người bà vẫn còn liên tục ở bên trong, dần dần nhàn nhạt lại.D@Đ#L\$Q%D^^

"Em thật không có việc gì?"

"... Không có việc gì." Tường Du không có biện pháp, đành phải mặc "Đồ ngủ bình thường" bằng tơ lụa màu hồng nhạt kia đi ra.

Bà mở cửa, do do dự dự đi ra, toàn thân đều nổi lên màu hồng nhàn nhạt.

Quan Hòa Quang nhìn thấy, cũng ngẩn ra.

"Em..."

...

Sáng sớm hôm sau, Tường Du khó có lúc dậy muộn một lần.

Lương Kiều Quan Hành còn có Quan Triệt đã đang ăn sáng, thấy bà từ đi xuống trên lầu, Lương Kiều lập tức cùng Quan Hành trao đổi ánh mắt chỉ hai người mới hiểu.

Tường Du lại đi trước đến bên cạnh Lương Kiều, hung hăng vỗ ở trên lưng cô một cái.

"Phụt - -" Lương Kiều có ý khoa trương làm bộ đáng học máu, "A mẹ mẹ, mẹ thật nhẫn tâm mà.."

Tường Du trừng mắt nhìn cô, ngồi xuống bên bàn ăn.

Di Thịnh bưng cháo lại, Tường Du đang muốn uống, đột nhiên nghe được Lương Kiều ho một tiếng. Bà giương mắt nhìn sang, chỉ thấy Lương Kiều một bên khụ một bên lặn lội cho bà ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, đồng thời đưa tay sờ sờ cổ mình.

Tường Du dừng một chút, đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng lôi kéo cổ áo, vừa mạnh mẽ trừng Lương Kiều một cái.

Quan Hành cùng Quan Triệt cũng thấy rõ ràng, nhưng cái gì cũng không dám nói, đều giả vờ không thấy được, cúi đầu húp cháo.

Không đầy một lát Quan Hòa Quang cũng xuống đến, Lương Kiều ôm chén cháo, cười hắc hắc nói rõ: "Chúc cha có ngày của cha vui vẻ."

Quan Hòa Quang không nghĩ nhiều, gật đầu cười, đi tới mới phát hiện mặt Tường Du rất đỏ, cúi đầu liên tục không nhìn ông. Quan Hòa Quang sợ run lên, lại nhìn ba người vô cùng an tĩnh, dừng một chút, thần sắc như thường ngồi xuống.

Lúng túng ngăn ngui qua đi, trên bàn cơm lại khôi phục trạng thái bình thường.

Thỉnh thoảng Quan Hành gấp thức ăn cho Lương Kiều, lột quả trứng gà cho cô, đợi cô ăn lòng trắng trứng xong, sẽ lấy lòng đỏ mà cô không thích ăn, chính mình ăn hết. Lương Kiều chỉ uống hết nửa bát cháo, cũng giao phần còn lại cho anh, Quan Hành theo thói quen bưng lại uống sạch.

Quan Triệt đã thành thói quen mỗi ngày bị cưỡng chế nhét một miếng thức ăn cho chó, hiện tại đã đối với hai người chàng chàng thiếp thiếp tập mãi thành thói quen, dần dần đã không buồn quan tâm.

Nhưng mà không có đoán được là, thời gian qua cha nghiêm túc không biết rõ nỗi con điên gì, cũng lột quả trứng gà, yên lặng để vào trong đĩa nhỏ trước mặt Tường Du. Tường Du kinh ngạc ngẩng mắt lên, chống lại ánh mắt của ông, lập tức có chút nóng mặt.

Quan Triệt thở dài thật sâu, để đĩa xuống cọ xát vào miệng, đứng lên mặt không thay đổi nói một câu: "Con ăn xong rồi. Hôm nay thức ăn cho chó ăn thật ngon, cảm ơn mọi người."

Về mặt Lương Kiều, Quan Hành là như này: ◡ ◡ ◡

Về mặt của lão mẹ là như này: (* / ω \ *)

Về mặt cha là như này: (￣_￣)

(2) Tiểu bá vương

Con gái bảo bối nhà Quan Hành, có biệt danh gọi "Bông hoa bá vương", từ nhỏ đã được cha mẹ ông nội bà nội còn có các chú chú bác bác các loại sủng đến tận trời, sau khi đi nhà trẻ hoàn toàn xứng đáng là tiểu bá vương trong đồng các bạn.

Ngày nào đó đột nhiên tiểu bá vương khóc chạy về nhà vào giữa trưa, chỉ vết xanh ở khóe miệng nói bị một bạn nam trong lớp đánh.

Lương Kiều vừa nghe nổi trận lôi đình, lúc này liền dẫn tiểu bá vương đến nhà trẻ, phải giúp con gái nhà mình "Lấy lại công đạo".

Tường Du không có ngăn cản lại, một tiếng đồng hồ sau thấy cô lại nổi giận đùng đùng trở về, tiểu bá vương cùng phía sau mông đít khóc đến so với trước còn thảm, còn khóc suốt hờ "Cục cưng biết sai rồi, mẹ không nên nổi giận với cục cưng ~"

Lương Kiều lại hoàn toàn không hề bị lay động, để bé xách ghế của mình đến góc tường úp mặt sấm hối.

Tiểu bá vương ngoan ngoãn cầm lấy ghế đi hồi lỗi, kết quả hồi lỗi không thành, ngược lại càng ngày càng thương tâm, khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Tường Du đau lòng đến chết, vội vàng ôm bé vào trong ngực dụ dỗ, một bên bắt mẫn quở trách Lương Kiều: "Nhìn con dọa cục cưng của chúng ta khóc thành như thế nào, con bé phạm sai lầm con cũng nên từ từ nói đạo lý, như thế nào cũng không thể dùng cách xử phạt về thể xác."

"Mẹ, mẹ không biết đâu, hiện tại nha đầu này rất ghê gớm, dùng đầu còn nhanh hơn con rồi! Rõ ràng là con bé đánh con trai nhà người ta đến mức trên mặt không còn chỗ nào để gặp người, lại còn học được đánh đòn phủ đầu, sợ bị chúng ta mắng, trước hết chạy về cáo trạng nói người khác đánh nó." Lương Kiều tức giận kinh khủng, thờ phỉ phỉ hỏi tiểu bá vương, "Còn nhỏ tuổi đã đùa giỡn mưu trí với mẹ, con nói một chút, cái này là ai dạy con?"

Tiểu bá vương không trả lời, trốn vào trong lòng bà nội, chỉ ô ô khóc.

Tường Du dở khóc dở cười.

Tường Du rất vất vả mới dỗ được tiểu bá vương không khóc nữa, kết quả buổi tối vừa về Quan Hành, tiểu bá vương thấy ba ba lập tức "Oa" một tiếng lại khóc, bỏ nhào đi qua ôm lấy chân ba ba, khóc đến thiếu chút nữa thở không ra hơi.D@Đ#L\$Q%Đ^^

Quan Hành vội vàng bỏ đồ xuống ôm con dụ dỗ: "Cục cung ngoan ngoãn, không khóc không khóc, nói cho ba ba ai bắt nạt con, ba ba bảo thù cho con nhé!"

Tiểu bá vương thút tha thút thít quay đầu lại nhìn Lương Kiều, ủy khuất hề hề nói: "Mẹ mẹ không để ý tới cục cung, mẹ mẹ nổi giận với cục cung, mẹ mẹ không cần cục cung."

Lương Kiều ở một bên cười lạnh: "Ai da này, còn biết người ác cáo trạng trước."

Tiểu bá vương lập tức bẹp bẹp miệng, lại khóc đến đáng thương.

Quan Hành ôm bé ngồi qua một bên: "Mẹ mẹ dữ, chúng ta không để ý tới mẹ mẹ. Cục cung ngoan ngoãn, nói với ba ba chuyện gì xảy ra một chút, sao mẹ mẹ lại giận con?"

"Cục cung làm chuyện sai, chọc mẹ mẹ tức giận." Tiểu bá vương nằm ở trên vai anh, nhỏ giọng thút thít nói.

Quan Hành vỗ nhẹ nhẹ vào lưng bé, nhẹ giọng dụ dỗ bé: "Vậy cục cung làm chuyện gì sai?"

Tiểu bá vương không lên tiếng, Quan Hành cũng không thúc giục, cứ ôm bé trấn an như thế. Một lát sau, tiểu bá vương úp sấp bên tai Quan Hành, dùng tay mấp che, nhỏ giọng nói: "Cục cung đánh người."

Quan Hành cũng học cô che tay, nhỏ giọng hỏi: "Sao cục cung lại đánh người?"

Tiểu bá vương thở phì phì nói: "Bởi vì cậu ta nằng cục cung. Cậu ta mắng cục cung không có gia giáo."

Dám mắng con gái của anh?! Quan Hành nghiêng nghiêng rằng, "Cục cung đánh tốt."

Lương Kiều ở một bên: "..."

Hai cha con lại xì xào bàn tán một trận, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Lương Kiều một chút, đối việc hai người chỉ chỉ trỏ trỏ, làm cho Lương Kiều không còn cách nào khác. Cô ôm cánh tay ngồi ở chỗ, chính mình hờn dỗi.

Lại một lát sau, tiểu bá vương đã không khóc bò từ trên đùi ba ba xuống, xoắn ngón tay đi đến bên chân Lương Kiều, sợ hãi ngẩng mắt lên gọi cô: "Mẹ mẹ..."

Ánh mắt nhỏ kia làm người ta nhìn thấy mà tâm đều mềm nhũn, tức giận trên mặt Lương Kiều đã sắp không duy trì được nữa, nghiêng mắt nhìn bé một cái: "Làm sao?"

Tiểu bá vương nằm sấp trên chân cô, ánh mắt to tròn nhìn cô, lóe nước mắt nói: "Về sau cục cung không lừa mẹ mẹ, mẹ mẹ không nên tức giận, cục cung yêu mẹ mẹ nhất..."

Lương Kiều duỗi tay ôm lấy tiểu tử đang ủy khuất, hàm hừ xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhiều thịt của bé: "Còn dám lừa mẹ mẹ, mẹ mẹ sẽ thật sự không để ý tới con."

Cuối cùng tiểu bá vương nín khóc mỉm cười, vui ở trong lòng Lương Kiều làm nũng.

--- -----HOÀN TRỌN BỘ -----

Bạn đang đọc truyện *Hướng Dẫn Trêu Chọc Đàn Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.